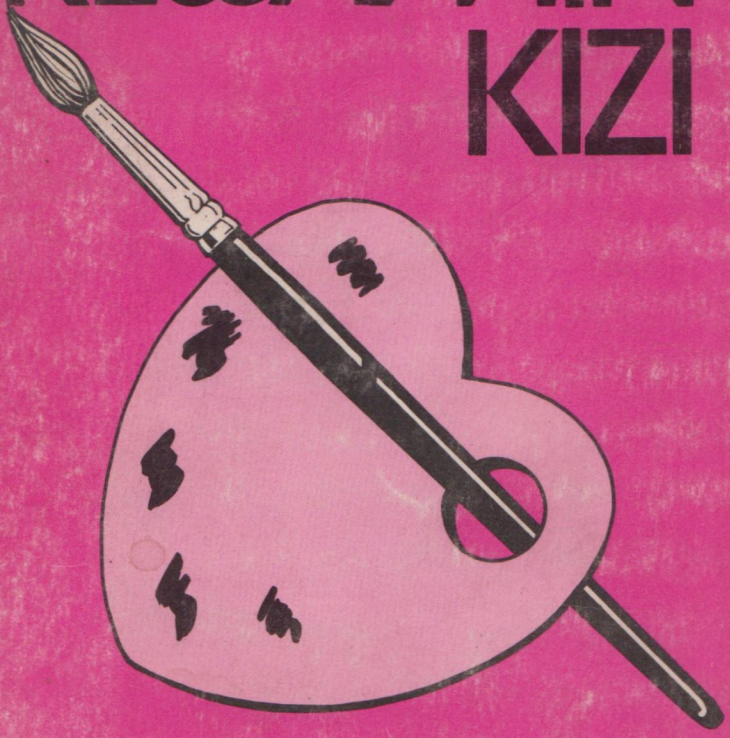
JUDITH KRANTZ

RESSAMIN KIZI

e yayınları

RESSAMIN KIZI

JUDITH KRANTZ
türkçesi : özay süsoy

e yayınları a.ş. 1983

birinci baskı : temmuz 1983

yerebatan cami çıkmazı
no: 40/4
telefon: 27 87 20
posta kutusu: 12
İstanbul

Judith KRANTZ'ın ilk iki romanı olan TAKINTI ve PAPATYA PRENSES, 36 hafta süreyle *New York Times* Book Review'un en çok satan kitaplar listesinde kaldı, TAKINTI Amerika'daki tüm listelere girdi, PAPATYA PRENSES ise dünyanın bir numaralı yayıncılık dergisi *Publishers Weekly*'de 1980'in bir numaralı bestseller'i seçildi... TAKINTI ayrıca 'Tutkular' adıyla TV dizisi oldu ve Türkiye dahil, birçok ülkede ilgiyle izlendi... Daha ilk romanlarıyla dünya çapında ün kazanan nadir yazarlardan olan Krantz, New York'ta doğup büyümüş; hâlen kocası ünlü prodüktör Steve Krantz ile birlikte sinema sosyetesinin mahallesi Beverly Hills'de yaşıyor. Yılın büyük bir bölümünü dünyayı dolaşmak ve yeni romanlarının konusu olarak aldığı yerlerde araştırmalar yapmakla geçiren yazarın erkek kardeşi de ünlü bir yayıncı.

Wellesley Koleji'nden mezun olduktan sonra Paris'te halkla ilişkiler ve reklam işlerinde çalışan Krantz, New York'a dönüşünde kadın dergilerine editörlük yaptı. Bir ara moda editörlüğü de yapan yazar, hâlen Amerikanın önde gelen kadın dergisi olan *Cosmopolitan*'da yönetici.

Mesleği ve evliliği, ona romanlarında anlattığı sinema, reklam televizyon, jet sosyete ve moda çevreleriyle ve ünlülerle ilgili az bilinen ayrıntıları sağlayan eşsiz bir kaynak oldu.

Yazarın üçüncü romanı olan RESSAMIN KIZI'nda da, Krantz'ın tipik özelliği olan renkli ayrıntıları bol bol bulmak olanaklı...

MISTRAL'S DAUGHTER/RESSAMIN KIZI
JUDITH KRANTZ'dan
türkçeye aktaran : özay süsoy

●

1983 Crown Publishers, Inc., New York
1983 e yayınları a.ş.
yayın hakları : (c) judith krantz, 1983
kesim ajans / e yayınları a.ş. 1983

1983 crown baskısından eksiksiz olarak dilizimize aktarılmıştır.

●

kapak grafiği : ekin nayır sağıroğlu
kapak film, baskı : ebru grafik / ibolar matbaacılık
dizgi, baskı : doğuş matbaası
dizgi düzeni : 8/10 sorbon no. 215
cilt : alibaba - entaş mücellithanesi

JUDITH KRANTZ

RESSAMIN KIZI

E YAYINLARI/GENEL DİZİ

Bana Paris'in kapılarını açan
Ginette Spanier'e
kucak dolusu sevgiler
ve yıllar süren bir dostluğun anılarıyla.

Tüm aşkımın sahibi Steve'e,
Onsuz bu kitap asla gerçekleşemezdi.

Sorularımı yanıtlayan bu dostlarıma derin bir borçluluk duyuyorum.

Jean Garcin: *Le Président, Conseil Général de Vaucluse,*
Jacques ve *Le Prieuré*'den Marie-France Mille,
Villeneuve-les-Avignon.
Wilhelmina Acentasından Bill Weinberg
Wilhelmina Acentasından Karen Hilton ve Faith Kates
Joe Downing
Aaron Shikler
Micheline Swift
Betty Dorso
Vogue'dan Grace Mirabella
Van Cleef ve Arpels'den Ann Heilperin

BİRİNCİ BÖLÜM

Fauve sarı yağmurluğu iki yana savrularak lobide telaşla koşup asansöre, kapıların kapanmasından bir saniye önce yetişti. Büyük, çizgili şemsiyesini, suları kendisiyle birlikte asansöre doluşanların üzerine de damlamasın diye soluk soluğa kapatmaya çalıştı ama kolları kalabalıkta iki yanına yapışmış gibiydi.

Sabahın daha erken bir saatinde olsa asansör boş olurdu ama Fauve 1975'in bu yağmurlu eylül gününde Manhattan'da bir tek boş taksi bulamamıştı. Madison bulvarında saatler saati otobüs beklemiş, sonra da yolun geri kalan bölümünü koşarak katetmişti. İliklerine kadar ıslanmış, tedirgin bir halde boynunu çevirerek asansördekilere baktı. Acaba içlerinde onuncu kattan önce inecek var mıydı? Ama böyle bir umuda kapılmaması gerektiğini hemen anladı. Carnegie Hall İş Hanındaki bu eski, gacırtılı gucurtulu asansörde sinirsel bir gerginlik egemendi. Asansörcü dışında, küçük asansör sessiz, öfkeli, ürkek bir dalgınlık içinde bulunan genç kadınlarla doluydu. Her biri de kendi okulunda, evinde, yurdunda sorgusuz sualsiz en güzel kız olduklarını bilerek büyümüşlerdi.

Bu asansör yolculuğu yıllardan beri coşkuyla düşledikleri hedefe varacak son adımdı. Önlerinde dünyanın en ünlü, en saygın ve en güçlü model acentası olan Lunel Acentasında yapılacak bir sınav vardı. Fauve çevresinde bir nabız gibi atan tedirgin, kaygılı havayı tüm şiddetiyle hissediyordu. Gözlerini kapatarak asansör yolculuğunun bir an önce bitmesini diledi.

Asansör memuru herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, «Casey, seni görüp görmediğimi sordu,» dedi. «Yukarda bekliyor.»

«Teşekkürler, Harry.» Fauve boynunu yağmurluğunun içine doğru biraz daha çekti. Yirmi çift gözün düşmanca bakışlarla kendinden yana döndüğünü farkediyor, oradan

bir an önce kaybolmak istiyordu. Her bir yandan, gizlenmeye çalışılmayan eleştirici bakışlarla profili inceleniyordu. Bakışlar alnından çenesine iniyor, hiçbir kusur bulamıyordu. Arkasındakiler boyunu kilosunu ölçüyor, iki konuda da kendilerinden geri kalmadığını, hatta daha da uzun boylu olduğunu görüyorlardı. Asansörün en gerisinde duranlar bile Fauve'un alev alev kızıl saçlarının rengini hiçbir berberin veremeyeceğini, doğal olduğunu görebiliyorlardı.

Fauve'un incelenmesi sırasında asansörde kesin bir sessizlik hüküm sürdü.

«Modelsiniz, değil mi?» diye sordu Fauve'un sağında duran kız. Suçlayıcı tavrı ve umutsuzluğu sesinden besbelliydi.

«Hayır, Lunel'de yalnızca çalışıyorum ben.» Fauve bunu söyler söylemez asansördekilerin rahat bir soluk aldıklarını eliyle tutuyormuş gibi hissetti. Asansörün kapıları onuncu katta açılır açılmaz Fauve dışarıya fırlayıp arkasına bakmadan Lunel Acentasının kapısına doğru koştu.

Arkada bıraktığı kızların ne yapacaklarını bir bir biliyordu. Hepsi de, Fauve'un büyükannesi Maggy Lunel tarafından kırk yılı aşkın bir süre önce kurulan, haftada üç sabah model seçimi yapılan acentanın kapısı önünde yarım saat önceden oluşmaya başlayan kuyruğa gireceklerdi. Her yıl acentaya başvuran binlerce güzel kızdan ancak otuz tanesi işe alınırdı.

Fauve bürosuna doğru giderken bu kızların belki de bir tanesinin başarılı olmaya hakkı var, diye düşündü. O da çok az bir yüzdeyle. Belki de biri acentada herkesin «soluk kesici» dediği niteliğe sahipti. Üzerinde,, «Müdür, Kadınlar Bölümü,» yazılı kapıyı iterken bu kızların yalnızca güzel olmanın yetmediğini nerden bilebileceklerini düşünüyordu.

Fauve'un yardımcısı Casey d'Augustino koltuğuna tünemiş **Vogue**'un en son sayısını karıştırıyordu. Ufak tefek, kıvırcık saçlı, yirmi beş yaşındaki Casey, Fauve'dan birkaç yaş büyüktü.

«Sanki arkadan atlı kovalıyormuş gibi bir havan var,» dedi Casey. Fauve'un yüzündeki ifade acayibine gitmişti.

«Çılgınların arasından yeni sıyrılıp geldim... Asansörde bir alay genç heveslinin arasından ancak kurtuldum...»

«Geç kalmanın cezasını çektin.»

«Kaç kez geç kaldım ki?» dedi Fauve kavgacı bir sesle. Bu sırada yağmurluğunu çıkarıyordu. Kendini koltuğuna bıraktıktan sonra ıslak çizmelerini ayaklarından çekip bacaklarını masaya dayadı. Her zaman kötü havalara meydan okuyacak biçimde giyinirdi. Bugün sırtında portakal rengi balıkçı yakalı kazakla pembe tüvit pantolon vardı.

«Nadiren,» diye gerçeği dile getirdi Casey. «Yine de özür dilemeye gerek yok. Haftanın ivedi olayı için tam zamanında geldin.»

«İvedi mi?» Fauve kaşlarını çatarak bürosunun camlı kapısından dışarı baktı. Nereye bakarsa baksın büroda normal çalışma düzeni sürüyor, düzinelerle ajan telefonlarda konuşuyorlardı. Telefonlar çalıştığı sürece Lunel'de gerçek anlamda ivedi bir durum ortaya çıkamazdı.

Casey, «Jane'le başımız dertte,» dedi. İnsanın cesaretini sıfıra indirecek kadar ciddi bir hali vardı.

«Yine mi?» Masasındaki deftere bir şeyler karalamaya başlamış olan Fauve kalemini sanki idam cezası veren bir yargıcın çekiciymişçesine hızla deftere vurup bıraktı. «Geçen hafta onu uyarmama karşın!»

«Dün **Bazaar** dergisinden onu istediler... Resimleri Arthur Brown çekecekti. Brown'un stilisti Bunny bu sabah erkenden telefon etti, son derece öfkeli...»

«Son derece öfkeli ha?» diye alelacele sözünü kesti Fauve. Jane'le ilgili son haber, zaten dolu olan gününün tümüyle mahvolmasına neden oluyordu ama bu yüzden kaygılandığı yoktu. Jane iş hayatında yalnızca Jane adını kullanıyor, diğerleri gibi hayalgücünü çalıştıran, ilgi uyandıran takma adları gereksinmiyordu. Çünkü o dünyanın mavi gözlü biricik, en güzel sarışınıydı. Bu güzellik en küçük bir tartışma bile kaldırmıyordu. Aranılan, istenilen her şey Jane'de vardı. Fauve halinden onun kadar memnun, onun kadar kusursuz olduğunu kabullenmiş başka bir model tanımıyordu.

«Öfkesinden mosmor kesilmişti,» diye Casey konuşmasını sürdürdü. «Dün Jane işe iki saat geç geldi. Bunny böyle olacağını biliyordu, çünkü biliyorsun Jane hep geç kalır. Sorun bu olmadı. Saçları kirliydi Jane'in. Bu da sorun olmadı, çünkü saçlarını yıkadılar. Bu kez Jane makyajcıya hakaret etmeye başladı. Adam hakarete alışık olduğundan hiç aldırış etmedi. Sonra Jane kendini çalışa-

mayacak kadar keyifsiz hissettiğini söyledi, çünkü yemek yememişti. O zaman adam yollanıp üç değişik çeşit yoğurt alındı. İçinden hoşuna gideni yedi Jane. Bu sefer de telefon edip özel astroloji danışmanıyla konuşması gerektiğini ileri sürdü. Bunny bütün gün Jane'e yaltaklandı, onun her dediğini yaptı ama **Bazaar**'ın istediği resmi çekemedi. Bunny bu yüzden öfkelendi. Jane saçlarını kesmelerine izin vermedi çünkü.»

Fauve ayağa fırladı. Sevimli, canlı yüzü inanmazlıkla, iri gri gözleri öfkeyle doluydu. «Jane resmin bir moda yazısı için çekileceğini biliyordu. Saçlarını beş altı santim kısaltacaklarını biliyordu... Hepsi bu kadardı. Tanrı cezasını versin! Gelecek mevsimde saçlar **yalnızca** beş altı santim... İşi kabul ettiğinde onunla bu konuyu konuşmuştum. Hem de geçen ay.»

«Ama bizim Jane fikrini değiştirmiş, işte. Yıldız falcısı ona Neptün'deki yeni güneşe kadar hiçbir değişiklik yapmamasını söylemiş.»

«Tamam! Jane artık bizimle çalışamaz. Bugün kontratını feshedeceğim.»

«Ah, Fauve...» diyen Casey, Jane'in önlerindeki üç ay için yaptığı anlaşmaların değerini düşünerek inledi.

«Evet. Jane artık fazla ileri gitti. Yüzümüzü hep kara çıkarıyor. Ona bu biçimde davranmasına izin verirsem diğer kızların doğru dürüst çalışmalarını nasıl sağlarım?»

«Eğer mukavelesini feshedersen onu Ford ya da Wilhelmina acentaları havada kaparlar. Onu elde etmek için yapmayacakları yoktur. Bu dünyada yalnızca bir tek Jane var.»

«Yanılıyorsun, Casey. Bir Jane daha çıkacaktır. Ergeç. Oysa yalnızca bir tek Lunel var.»

«Haklısın. Kabul. Yine de konuyu önce Maggy'le konuşmayacak mısın?»

«Maggy mi?» dedi Fauve hayretle. «Onun bugün burada olmaması gerek... Günlerden cuma, unuttun mu?» Büyükannesi her zaman olduğu gibi uzun haftasonu tatiline çıktığında Fauve, Lunel'in tüm sorumluluğunu yüklenirdi.

«Bana havanın köye gidemeyecek kadar yağmurlu olduğunu söyledi. Yarını bekleyecekmiş. Patron bürosunda, Fauve.»

«Ona Jane'in yaptığını elbette anlatacağım,» dedi Fauve düşünceli düşünceli. «Başka ivedi bir durum var mı?»

«Bir tane daha var ama sen bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Pete üzerinde çalışıyor,» dedi Casey. Yüzlerce telefon hattının, iç haberleşme aygıtlarının üzerinde çalışan tamirciyi kastediyordu. «Memurlardan birinin telefonu, bir psikiyatristinkiyle karışıyor; bizimki de herkese iyice ağlayın, açılırsınız diye öğüt veriyor.»

«Fena değil,» dedi Fauve. Kapıyı iterek açıp Maggy Lunel'in uzun yıllardan beri moda dünyasına hükmettiği çalışma odasının yolunu tuttu.

Bazı ünlü güzeller zarif bir biçimde yaşlanırlar; diğerleri geçmişlerindeki belli bir döneme acımasızca sarılır yine de her yıl bir parça yaşlanırlar; daha başkaları ise güzelliklerini birden yitirir ancak kendilerini tanıyanların hayallerinde yaşarlar. Maggy Lunel **yaşlanmadan** ihtiyarlamıştı. Beş altı metre uzaktan Maggy Lunel, bir zamanlar tüm Montparnasse'nin en güzel modellerinden biri sayılan on yedi yaşındaki genç kızdı. Üç metre yakından New York'un en zarif kadınıydı. Daha yakından bakıldığında onun altmış yaşlarında olduğuna inanmak çok güç olurdu. Çünkü onun güzelliği ve zarafeti bu tür hesaplara meydan bırakmayacak kadar güçlüydü.

«Magali! Havanın kötü olması ne fena... Darcy hayal kırıklığına uğradı mı?» Fauve büyükannesini öpmek için koştu. Magali büyükannesinin gerçek adıydı. Bu adı başka kimsenin kullanmasına izin vermezdi.

«Bir parça mırın kırın etti ama sonra Herb Mayes aradı. Kulüp 21'de yemek yemek için anlaştılar da Darcy biraz kendini toparladı,» dedi Maggy torununa sarılarak. «Dün gece radyo elektrik tellerinin koptuğunu haber verdi. Ben de köydeki eve gitmekten vazgeçtim... Mum ışığında şöminede sosis kızartmak artık hiç hoşuma gitmiyor.»

«Bunun tümüyle romantizm dışı bir davranış olduğu kanısında değil misin? Her neyse, burada olduğuna çok sevindim. Jane'in mukavelesini feshetmeye karar verdik.» Fauve büyükannesine hem kararlı, hem de soran bakışlarla baktı.

«Bunun ne zaman olacağını bayağı merak etmeye başlamıştım. Son üç aydır Loulou'yla bahse girip duruyorduk.»

Fauve'un ağzı hayretle bir karış açıldı. Baş menajer ve

Maggy'nin en yakın dostu olan Loulou, Jane'in beklenmedik davranışları üzerine hiçbir beyanda bulunmamış yalnızca susmakla yetinmişti.

«Kim kazandı?»

«Loulou elbette. On beş yıldır onunla girdiğim bahisleri kazanmaya çalışırım ama bir türü olmadı... Yine de umudumu kesmiş değilim... Belki... Bir gün...» Maggy gülümseyerek omuz silkti. Fauve bu sıkıntılı, kapalı eylül sabahında insanın içini ferahlatıyordu. Adını aldığı Les Fauves Ressamlar ekolünden biri onu görse ona kesinlikle bayılırdı. Aslında, diye düşündü Maggy, Fauve'a bayılmayacak erkek olamaz. Ama bunu torununa söylememesi gerektiğinin de farkındaydı. Fauve şımarık, kendini beğenmiş biri değildi ama övgülerini bir büyükannenin torununa olan olağan sevgisine, düşkünlüğüne verebilirdi. Maggy yıllardan beri güzelleri bulup seçmekte en usta ve eğitimli gözlere sahipti. Bu yüzden de Fauve'un model olmaya kalkışmamasından hoşnutluk duyuyordu. Torunu bu konuda en üst düzeye yükselir, kendi çapında Jane'i bile geride bırakabilirdi... Ama Maggy onun bir model olmasını asla istememişti.

Fauve birden «Saat kaç?» diye sordu. «Ben saatimi evde unutmuşum... Aceleyle giyinmenin sonucu. Angel'in yeni süzme köy peyniri reklamını kaçırmak istemiyorum.»

«Neredeyse on buçuk olmak üzere.»

«İyi. Tam zamanı. Senin TV'ni açayım mı? Yoksa işin mi var? İşin varsa gidip kendi TV'mden izleyebilirim.»

«Hayır, burada seyret şekerim. Ben de görmek istiyorum. Zaten bugün yapacak fazla bir işim yok. Duyduğuma göre Angel işadamlarıyla görüşmeler yapıyormuş... Senin dediğin gibi bayağı ilerledi.»

Fauve TV'yi açıp Maggy'nin çalışma masasının önündeki koltuğa oturdu. İki kadın bakışlarını ekrana çevirip Angel'in otuz saniye içinde onları bile lezzetine, kusursuzluğuna inandırdığı peynir reklamını izlediler.

Reklam sona erdiğinde birbirlerini tebrik ederek el sıkıştılar. Birlikte mutluluk içinde gülüyorlardı.

«Angel'i büyük şirketlere geçirmen iyi oldu. Haklıymışsın, Fauve. Bu reklam bir hayli zaman gösterilir.»

«Angel'in bir daire mi yoksa başka bir şey mi alayım

diye karar vermekte nasıl güçlük çekeceğini görür gibiyim. Sonunda kalkıp bir Jaguar araba alacaktır. Biliyorum.»

Fauve TV'yi kapatmak için uzandığında «Son Haberler» yazısı ekranda göründü. Bir kadın spiker konuşmaya başladı

> «Fransa'nın yaşayan en büyük ressamı sayılan Julian Mistral bugün Fransa'nın güneyindeki evinde zatürreeden öldü. Sanatçı yetmiş beş yaşındaydı. Ölümü sırasında kızı Madam Nadine Dalmas yanında bulunuyordu. İlgili ayrıntılar öğle haberlerinde verilecektir.»

Ne Fauve, ne de Maggy kıpırdadı. Uğradıkları şok onları oturdukları yere çivilemiş gibiydi. TV'de bir başka reklam başladığında Maggy fırlayıp aygıtı kapattı. Ama Fauve hâlâ hareketsiz oturuyordu. Gözlerindeki ışık sönmüş gibiydi. Maggy ona yaklaşıp eğildi. Torununa sarılıp Fauve'ın kızıl saçlı başını göğsüne dayadı.

«Tanrım, tanrım, haberi bu biçimde almak,» diye mırıldandı.

«Hiçbir şey hissetmiyorum. Kesinlikle. Bir şeyler hissetmem gerekirdi, değil mi?» Fauve fısıldar gibi söylemişti bunları.

«Birden oldu... Ben de bir şey hissetmiyorum ama hissedeceğim.» İki kadın birbirlerine sarılmış bir an durdular. 57. Caddeden gelen bir siren sesini işitmeden dinlediler.

Maggy'nin masasında çerçeve içinde bir tek resim vardı. İki kadın farkında olmadan bakışlarını Teddy'nin; dünyanın gelmiş geçmiş en büyük moda mankeni, Maggy'nin kızı, Julian Mistral'ın metresi, Fauve'un annesi Teddy'nin resmine çevirdiler.

Bir süre sonra Maggy doğrulup torununu kollarından uzaklaştırdı. Karışık duygular içinde şimdi Fransızca konuşmaya, ne yapılması gerektiğini anlatmaya başlamıştı.

«Fauve, cenaze töreni... Gitmek zorundasın. Hadi gel... Seninle evine ben de geleceğim... Bavulunu hazırlamana yardım ederim. Casey de uçak biletini aldırır.»

Televizyondaki haberden sonra Fauve ilk kez hareket etti. Kalkıp pencerelerden birine gitti. Yağmura baktı. Başını çevirmeden konuştu.

«Hayır.»

«Hayırdan kastın nedir? Anlamıyorum.»

«Hayır, Magali, gidemem.»

«Fauve şok geçiriyorsun. Baban öldü. Biliyorum, onunla altı yılı aşkın bir zamandır görüşmüyorsun ama cenaze törenine gitmelisin.»

«Hayır Magali, hayır, gitmeyeceğim. Gitmiyorum. Gidemem.»

İKİNCİ BÖLÜM

Paris **en fête**'di, kendi kendine âşıktı. 1925 mayısının bir pazartesi günüydü. Her yerde eşler, dostlar, komşular birbirleriyle konuşuyor, kestane ağaçlarının hiç böylesine krem rengi çiçek piramitleri oluşturduğunu anımsamadıklarını söylüyorlardı. Ama bütün bunları ancak dedikodu etmekten başlarını alıp da çevrelerine baktıklarında farkediyor, masmavi günleri, yıldızlarla dolu geceleri görüyorlardı. Çünkü, bu başkentlerin başkentinin tarihinde asla sanat, moda ve toplumsal hayat konusunda böylesine verimli, bir şarap gibi sarhoş edici, güçlü bir hava olmamıştı.

O mayıs sabahında Chanel çalışma odasında ilk küçük siyah tayyörünün son çizgilerini yaratmaya çalışıyor, Colette **La Fin de Cheri**'nin olaylar yaratacak müsveddesine son düzeltmeleri yapıyordu. Genç Hemingway'le yarı kör James Joyce güneş doğarken birlikte oturmuş içiyorlardı. Bir gece önce Mistinguette **Casino de Paris**'te bir gösterinin galasını yapmış, büyük bir matador halkın alkışlarını nasıl kendi hakkı sayarsa o da bir merdivenden iniş sanatının yalnızca kendisine ait olduğunu kanıtlamıştı. Cartier kardeşler, toplaması iki yüzyıl süren pembe incilerden oluşan dünyanın en olağanüstü kolyesini satın almışlardı. Şimdi pek çok kişi onların bu kolyeyi kime satacaklarını merakla bekliyorlardı.

Montparnasse'da, Carrefour Vavin denilen bir sokağın köşesinde duran Maggy Lunel'in inci kolyeler umurunda bile değildi. Bir sokak satıcısından dört santime aldığı bir külah kızarmış sıcak patatesten oluşan ikinci kahvaltısını ediyordu. Paris'e geleli daha yirmi dört saat bile olmamıştı. On yedi yaşında oluşu ona evden kaçıp hedefi aramanın bitmez tükenmez bir açlıktan başka bir şey olmadığı duygusunu veriyordu.

Rue de la Grande Chaumiere'den geçenler ona bir

kez, ikinci kez, sık sık da üçüncü kez bakmak için dönüyorlardı. Maggy Lunel uzun boyu, uzun bacaklarıyla sanki kaldırımın sahibiymiş gibi duruyor, yüzüyle giysileri arasındaki çelişkinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Üzerinde günün atletik havasını aksettiren erkeksi, sporcu bir eda vardı. Dizlerini örten pilili mavi bir etek, beyaz krepten bir bluz giymiş, kemerini belinin hemen altından bağlamıştı.

Oysa zengin ya da yoksul kendini bilen hiçbir kadının başında şapkası olmadan sokağa çıkmadığı bu günlerde o şapkasızdı. Üstelik yüzünü de günün modasına göre boyayıp, boya fıçısına girip çıkmış gibi de olmamıştı. Onda geleceğin, belki de çeyrek yüzyıl daha gerçekleşemeyecek güçlü, çarpıcı, cesur güzelliği vardı. Elmacık kemikleri bembeyaz cildinin altından fırlamış gibiydi. Başını uzun boynunun üzerinde bir savaş bayrağı gibi gururla taşıyordu.

Tüm kadınların saçlarını kısacık kestikleri bir dönemde onunki uzun, dümdüz iniyordu. Kayısı marmeladının koyu portakal rengine sahip olan bu saçlar pırıl pırıldı. Birbirinden bir hayli ayrı gözlerinin üzerindeki kalın, yine modaya aykırı olarak hiç alınmamış kaşları, saçlarından bir ton daha koyuydu. Akları pırıl pırıl, bebekleri bir bardak Pernod gibi sarımsı yeşil renkteki hareli gözleri çevresine kocaman kocaman, dürüstçe bakıyordu. Maggy'nin dudakları öylesine dolgundu ki hemen dikkati çekiyor, bir işaret levhası gibi duruyordu.

Maggy Lunel son kızarmış patatesi üzüntüyle çiğnerken rüzgara yakalanmış kocaman bir kediye benziyordu. Kendinden emin, güvenli duruşundan yaşını anlamak güçtü ama cildi bir bebeğin avuçlarının içi kadar tertemiz, tazeydi. Biçimli, düz burnunun üzerinde hafif çiller vardı.

Maggy ellerini mendiliyle sildikten sonra Carrefour Vavin'i gözden geçirmeye başladı. Boulevard Raspail'den bir adım geride duruyordu. Geniş yolun karşı tarafında Rue Delambre başlıyordu. Bulunduğu yerden, her sokak yokuş aşağı iniyor gibiydi. Kendini kocaman, açıklık bir alanın ortasındaki küçük bir tepenin üzerinde gibi hissediyordu. Her yönden ilkbaharın tertemiz, berrak, kestane ağaçlarının tepelerinin deldiği gökyüzünü görüyordu. Ama havada dinginliğe benzer bir şey yoktu. Havanın kendisi bile enerji dalgalarıyla kaplanmış gibiydi. Maggy'ye, gelip geçen her-

kesin bir acelesi varmış, gizemli bir hedefe koşuyormuş gibi geliyordu.

Ah, diye düşündü; Paris'i dişlerinin arasında çatır çatır, ona tümüyle sahip oluncaya dek çiğnemeyi nasıl çılgıncasına istemiştim. Arzulanan her şeyle dolu, açılmamış hazine sandığı onun olacaktı. **Başlamak** için sabırsızlıkla ağırlığını bir ayağından ötekine verdi. Her geçen taksinin pencerelerinden içeri bakmak için başını uzattı. Merak ve istekle öylesine doluydu ki, kendinin bir merak ve ilgi konusu olduğunu, çevresinde giderek bir kalabalığın oluştuğunu farketmiyordu bile. Ucuz, parlak renkli, giysiler içindeki genç kadınlardan, önlüklü, terlik giymiş yaşlı kadınlardan, büyükbabalardan, annelerinin elini tutmuş çocuklardan, bu saatte okulda olmaları gereken oğlan ve kızlardan oluşan bir kalabalıktı bu. Hepsi de uysal bir sabırlılıkla bekliyor, Maggy'i koşunun start yerinde duran sinirli bir kısrağa benzetiyorlardı.

Yavaş yavaş Maggy'nin çevresinde bir halka oluşturup aralarında birbirlerini dürtükleyerek yabancı hakkında konuşmaya başladılar.

Otuz beş yaşlarında, iri göğüslü bir kadın, «Birini mi bekliyorsun?» diye sordu.

Maggy ona hayretle bakıp bakışlarını çevresindekilerin üzerinde dolaştırdı.

«Umarım, Madam. Doğru yerdeyim, değil mi?»

«Bu ne beklediğine bağlı.»

«Manken... Model pazarı değil mi burası? Bir ressamın yanında modellik etmek için burada beklemem gerekmiyor mu?»

«Evet, doğru,» dedi on iki yaşlarındaki bir çocuk. Maggy'ye ilgiyle bakıyordu. «Ben, Métier'denim. İlk kez resmim yapıldığında daha dünyaya bile gelmemiştim,» diye övündü çocuk. «Annemin karnındaydım.»

«Kes sesini terbiyesiz,» dedi annesi. Çocuğu arkasına doğru itti. Sonra Maggy'ye, «Sen model değilsin,» dedi suçlar gibi.

Foire aux modeles, Montmartre'de yetmiş beş yıl önce başlatılmış, profesyonel ressam modellerinin kiralanmak için Place Pigalle çeşmesinin çevresinde toplandıkları bir kuruluştu. Sanatçılar Montparnasse'e taşınınca modeller de

onu izlemişler, her pazartesi sabahı bir ressam tarafından kiralanmak için burada beklemeye başlamışlardı.

Kuşaklardan beri ekmeklerini bu işten kazanan aileler vardı. Maggy'nin aralarında görünmesi, herhangi profesyonel bir topluluğun, bir amatöre gösterdiği türden derin bir içerleme duygusu uyandırmıştı.

«Eğer birisi bana para vererek resmimi yaparsa,» dedi Maggy, «O zaman bir model olmaz mıyım?»

«Demek hepsi bu kadar sanıyorsun, ha? İnsanı bıktırıp usandıracak kadar güç bir iştir modellik, canım.»

«İyi,» dedi Maggy azimle. Ellerini etekliğinin ceplerine sokarak dimdik durdu.

Konuşmaları dinlemek için sokulmuş olan modeller birden dönerek simsiyah parlak saçlarının üzerine zümrüt yeşili bir şapka oturtmuş, dar bir elbise giymiş, iki kolunda iki hayranıyla gelen güzel kıza bakmak için döndüler. Yeni gelen Maggy'yi görünce onu tepeden tırnağa meydan okur gibi süzdü. Bir kaşını hayretle kaldırarak omuz silkti. Hepsinin işitebileceği kadar yüksek bir sesle, «Demek artık taşradan böyle barbarlar geliyor,» dedi. «Bu fasulye sırığının makas nedir bilmediği belli. Su ve sabun diye bir şeylerin bulunduğunu bildiğinden de kuşkuluyum... Bir yerlerden insanın burnuna gübre kokusu geliyor.» Kız alaycı bir tavırla güldü. Sözlerinin uyandırdığı tepkiyi farketmemiş gibi davranarak yürüyüp gitti.

«Kim bu... yaratık?» diye gururla sordu Maggy.

Montparnasselı Kiki. Sen onu tanımıyor musun daha? İşte **model** o... Hepimizin kraliçesi.» Kadın Maggy'nin cehaletini vurguladığı için hayatından memnundu. «Kiki'yi herkes tanır, Kiki de herkesi.»

Maggy kadına yanıt vermek üzereyken koluna bir elin dokunduğunu hissedip birden döndü. «Bakın burada ne var.» İki erkek ona bakıyordu. Konuşan Maggy'den daha kısa boyluydu. Son moda giyinmişti. Küçük zeki gözleri, sarı dişleri vardı.

İkincisi dayandığı büyük ağacın gövdesi kadar iri yapılıydı. Berrak sular kadar mavi gözleri, dikkatli, sürekli bakışlarıyla insanın sinirlerini bozacak nitelikteydi. Bir sekseń beş boylarında görünüyordu. Soylu bir havası vardı. Fethettiği tepenin en yüksek yerinden aşağıdaki dünyayı gözden geçiren bir dağcıya benziyordu. Kalın, güçlü boynu

üzerinde harika bir başı, geniş, gür kaşları, yüksek kemerli, gururlu, otoriter bir burnu, kocaman bir ağzı vardı. Koyu kızıl saçları kıvırcık ve dağınıktı. Sırtında kahverengi fitilli kadifeden bir işçi pantolonuyla mavi gömleği olmasına karşın sanki geçmişten atını sürüp savaşa giden cesur, atılgan bir süvarinin havasını taşıyordu. Bakışları Maggy'nin üzerinde ölçen-biçen bir anlamla dolaşıyordu.

Kısa boylu adam, «Mistral,» dedi ona, «ne diyorsun?» Sonra elini Maggy'nin çenesine götürerek başını bir o yana bir bu yana çevirdi. «Çok ilginç, değil mi? Gözler... Çok acayip bir renk... bu ağız da olağandışı... hatta... ilginç bir şeyler var... Yamyamlarınkine benzeyen bir şeyler...» Maggy'nin saçlarını parmaklarının arasına alıp sanki bir dükkanda bir kumaşı inceliyormuş gibi inceledi. «Hımmm... Saçları temiz hiç olmazsa... Üstelik kesilmemiş de.»

Maggy dehşetle kıpırdamadan duruyordu. Hayatında hiçbir erkek ona bu biçimde dokunmamıştı. Kendine hakim olabilmek için dikkatini uzun boylu adamın koltuğunun altında kitapmış gibi tuttuğu pırasalara baktı. Kısa boylu adam profilini daha iyi görebilmek için saçlarını kulaklarının üzerinden kaldırdığı sırada Maggy öne doğru yürüyüp uzun boylu adamın koltuğunun altındaki pırasalardan birini tutup çekti. Ağzına götürüp sebzeyi bir ısırışta ikiye ayırdı. Pırasanın yeşil yaprakları kaldırımın üzerine saçıldı. Kısa boylu adam elini Maggy'nin saçlarından çekip onun sebzeyi çiğnemesine baktı. Maggy bir lokma daha ısırdı.

Julien Mistral, «'Lütfen,' diyebilirdin,» dedi.

«İnsan hayvanat bahçesinde hayvanlara bakarken onlara yiyecek bir şeyler de vermeli,» dedi Maggy. Mistral gülümsemedi.

Kısa boylu adam kararlı bir sesle, «Mistral,» dedi. «Onu akademiye götürüp bir bakmak istiyorum.» Maggy'ye peşinden gelmesi için işaret etti. Birkaç adım ötedeki La Grande Chaumiere Resim Akademisine gidiyorlardı.

Maggy, «Neden bana baktınız, daha ne istiyorsunuz?» diye atıldı.

Çocuk annesinin arkasından bilgiç bir tavırla, «Memelerini görmek istiyor,» dedi.

Maggy hayretle, «Orada mı?» diye sordu. «Şimdi mi?»

Çocuğun annesi kötü kötü gülerek, «Kızını oynat kızım,» dedi. «Git boş bir sınıfta hepimizin yaptığı gibi so-

yun. Sende, daha önce görmedikleri bir şey mi var sanıyorsun? Ah bu amatörler! Kendisininki sedeften yapılmış sanıyor.»

«Geliyor musun, gelmiyor musun? Kararını ver,» diye ısrar etti Vadim. «Zaten bugün modele gereksinmem yok.»

«Geliyorum,» dediğini farketti Maggy. «Elbette.»

Dönüp adamın peşinden gitti. Oradaki modellerin yüzüne doğru yükselen ateşi, tüm hayatını mahveden kızarıklığı görmesinler diye acele ediyordu.

«Dur biraz, Vava!» Mistral bir adımda Maggy'yi geçerek kısa boylu ressamı durdurdu. «Bu kızı ben alacağım.»

«Ama onu önce ben gördüm.»

«Ne farkeder ki?»

Vadim sarı dişlerini göstererek gülümsedi. «Bunu bana kaçıncı kez yapıyorsun.»

«Niyetim seni sinirlendirmek değil, Vava.»

«Ah, bravo! Senden ancak bu kadar bir özür dileme beklenir, Mistral. Başkaları bunu da görmemişlerdir ya. Neyse al bakalım. Al! Zaten benim Madam Blanche'in portresi üzerinde çalışmam gerekiyor. Senin hiçbir tablonu satın alan yok. Onun için merakını giderecek bol bol zamanın var. Modele para verecek durumda mısın?»

«Kim verebiliyor ki? Ama benim zengin kadınların göz boyayıcı tablolarını yapmaya zamanım yok.» Mistral bunları ilgisizlikle, arkadaşını kırıp kırmayacağını düşünmeden söylemişti. Sonra, «Hadi gel,» dedi Maggy'ye, Vadim'in elini gelişigüzel sıktı. Sonra cebinden çakısını çıkarıp bir pırasanın kökünü daha kesip Maggy'ye uzattıktan sonra Montparnasse'a doğru yürümeye başladı. Maggy'nin gelip gelmediğine bakmaya bile gereksinmiyordu. Maggy pırasayı alıp kendisiyle konuşan çocuğun cebine, sanki bir mendilmiş gibi sokuverdi. Sonra önceki gece penceresinden duyduğu bir dans melodisini ıslıkla çalarak ressamın peşine takıldı...

Boulevard Arago'daki atölyesine gitmek için kestirme yollara sapan Mistral'ın keyfi hiç de yerinde değildi. Yıllardan beri eline küçük bir çekiç verilerek kocaman bir kayayı toz etmesi istenen zincire vurulmuş bir mahkûm gibi resim yapıyordu. Sorbon'un **Ecole des Beaux-Arts**'ından

mezun olduğundan beri kendi yolunda gitmeye, kafasıyla değil de duygularıyla resim yapmaya karar vermiş, kendini bu mücadeleye adamıştı. O günün üzerinden dört yıl geçmişti ama Mistral başını çevirmesinin, Fransız eğitiminin dar çerçevesinden kurtulmasının, Fransız resminin özünü oluşturan klasisizmin ötesine geçmesinin, özgürlüğe kavuşmasının olanaksızlığını anlamıştı. Tualine eğitilmiş Fransız beynindeki kurallara uymadan boya sürmek için yanıp tutuşuyordu.

Uzun boylu adam Cochin hastanesinin yüzyıllık ağaçlarının altından acele acele yürüyor, peşinden ona yetişmeye çalışan kıza aldırış bile etmiyordu. O sabah Vadim'le gittiği sergiyi düşünüyordu.

O alçak Matisse bile, **o bile** resim yapmıyor sanki satranç oynuyordu. İki rengin zıtlığından yararlanarak bir üçüncü renk yaratıyordu... Orada olmayan bir renk; tanrı onun gözlerinin cezasını versin... Neden kendine bir matematikçi demiyordu bu adam? Ya da iç dekoratör? Ve de tanrının belası akrobat Picasso'yla arkadaşı Braque, o sıkıcı, taklitçi, donuk Braque... İkisinde de iş yoktu... Cezanne'ın tüm doğayı bir koniye, bir kareye, bir daireye indirgeyen saçmalığının peşinden gidiyor, tüm hayatı, canlılığı, havayı emip bitiriyorlardı...

Mistral öylesine sinirliydi ki 65 numaranın önünden dosdoğru geçip gitti. Ancak yarım blok yürüdükten sonra yaptığı hatayı anlayıp döndü. Peşinde Maggy olduğu halde üstü kapalı bir pasaja girilen kapıları açtı.

Boulevard Arago'nun sanatçılar sitesi 1878'de inşa edilmişti. Tıpkı bir Normandiya köyüne benziyordu. Parke döşeli yol iki katlı, çatıları yüksek, cam duvarlı yarı ahşap evlere gidiyordu. Uzun çakıllı kaldırımlar elma ağaçları, sardunyalar ve gülhatmileriyle dolu bahçeyi çevreliyordu. Her küçük stüdyonun da kendine özgü birer bahçesi vardı.

Maggy, Mistral'ın peşinden gitti. Adam üç dik merdiveni çıkıp atölyesinin kapısını açtı. Karmakarışık mutfağa geçip elindeki pırasaları koyacak bir yer bulmak için öfkeli öfkeli bakındı. Bu sırada Maggy kapının eşiğinde durmuş, ressamın suskunluğu, öfkeli hali karşısında daha çekingen bir hal almıştı. Uzun, hızlı yürüyüş yüzünden terlemişti.

Sonunda Mistral pırasaları yere atıp büyük atölyeye yürüdü. Maggy'ye peşinden gelmesi için başıyla işaret etti.

Maggy atölyede çevresine hayretle baktı. Her yerde tuvaller, her yerde renkler vardı. Bunlar Maggy'nin asla görmediği, içinde kocaman bir nehirde yüzer gibi yüzmek isteğini duyduğu renklerdi. Gökkuşakları, bulutlar, yıldızlar, devasa çiçekler vardı; çocuklar, sirkler, fırıldaklar vardı; askerler, çıplak kadınlar, engel atlayan atlar, yere düşmüş bir jokey ve de hep güneşin kendisinden koparılmış bir renk cümbüşü vardı.

Mistral yolu işaret ederek, «İşte yatakodası,» dedi. «Giyeceğin sabahlık da orda.» Maggy kendini ancak bir karyola alacak büyüklükte bir odada buldu. Kapının arkasındaki çiviye Mistral'ın modeller için bulundurduğu koyu kırmızı ipekten bir kimono asılmıştı.

Maggy etekliğiyle bluzunu çıkarıp dikkatle katladıktan sonra yatağın üzerine koydu. Durdu. Ağzı kurumuştu. «Ressamlar insanın **vücutlarının** resmini yaparlar.» diyerek lisedeki resim derslerini anımsamaya, kendine güven vermeye çalışıyordu. «Rubens yığınla, yer yer kırmızı lekeli beyaz cilt boyadı. Rembrandt'ınkilerse sarı-yeşil. Boucher pembebeyaz boyadı vücutları. Resim tarihinde vücut en çok resmedilen, boyanan şeydir.» Titrek parmaklarıyla yeni ipek çoraplarını çıkardı. «Ressamlar doktorlar gibidir... Onlar için vücut yalnızca bir vücuttur. Bir nesnedir, kişi değil.» İçinden bir çığlık sel gibi boğazına doğru yükseliyordu.

Maggy hayatında birçok kez, içinden gelen bir kendine güven duygusuyla güç durumlardan sıyrılıp çıkmasını bilmişti. Paris'e kaçıp bir ressam modeli olmaya karar verdiğinde çıplak poz vermek zorunda kalacağını elbette biliyordu. Her zamanki kabadayılığıyla bunun da üstesinden geleceğine karar vermiş, planlarını uygulamaya geçmişti.

Şimdi, mayısın bu güneşli gününde titrediğini, terlediğini hissediyordu. Hiçbir erkek onu çıplak görmemişti. Bir doktor bile. Çünkü hayatında hiç hastalanmamıştı.

Yine geceki melodiyi ıslıkla seslendirmeye çalışarak ürkek bir kararlılıkla gömleğinin askılarını indirdi. Korkudan boğazı öylesine kurumuştu ki ağzından en küçük bir ses çıkmıyordu. Beyaz gömleğinin altında, ah ne ayıp, yalnızca geniş paçalı beyaz külotu vardı. Hem de yeni modaya uygun biçimde incecik. Dünyada hiçbir şeyin onu külotunu çıkarmak zorunda bırakamayacağına karar verdi.

Atölyeden Mistral, «Neden bu kadar geciktin?» diye sordu.

«Geliyorum.» Maggy bayılacak gibiydi. Adamın sesindeki sabırsızlığı farkederek külotunun üzerine kimonoyu geçirip beline sıkı sıkı sardı. Yer öylesine soğuktu ki ayakkabılarını yeniden ayaklarına geçirdi. Mistral bir tuvalin başında hazır bekliyordu. Maggy ne yapması gerektiğinin söylenmesini bekledi. Odanın tüm ışığı genç kızın portakal rengi saçları ve kırmızı Japon kimonosu tarafından yutulmuş gibiydi.

«Git pencerenin önünde dur. Elin şu sandalyenin arkalığında olsun.»

Maggy söyleneni yapıp hareketsiz durdu.

«Tanrı aşkına, kimono,» diye terslendi Mistral. Maggy dudağını ısırarak kuşağını açıp kimononun yere düşmesini sağladı.

Genç kızın geniş omuzları vardı. Boynunun uzun, dikey kıvrımı güçlü ve ihtiraslıydı. Göğüsleri insanın içine dokunacak kadar canlı, öylesine genç ve tazeydi ki adeta birer koniye benziyorlardı. Koltukaltından beline inen göğüs kafesi çizgisinde zarif bir gerginlik ve kusursuz bir berraklık vardı. Cildi öylesine beyaz ve pırıl pırıldı ki pencereden dökülen ışıkları içine çekiyor, sonra da bunları sanki içinden aydınlanıyormuş gibi dışarı vuruyordu.

Mistral içgüdüsel olarak bu güzelliğe ters bir tepki gösterdi. Vücudunu eski bir elbise gibi kullanan profesyonel mankenlerin çıplaklıklarını çekinmeden ortaya koyuşlarına alışmıştı. Onun için çıplaklığın bir değeri vardı. Çünkü çıplak vücut resmi yapmak son derece ciddi bir işti. Odun yığınlarının üzerindeki Jan D'ark gibi vekarla duran Maggy görülmedik biçimde seksiydi. Mistral tahrik olduğunu hissetmiş, öfkelenmişti.

«Nerede olduğunu sanıyorsun sen... Folliees Bergér'de mi? Modeller ne zamandan beri ayakkabı ve külotuyla poz vermeye başladılar? Ha?» Maggy'ye ateş saçan gözlerle baktı. Genç kız ayakkabılarını çıkarıp külotunun düğmelerini açmaya başladı. Kendini aşağılanmış gibi hissediyor, öfke dalgası giderek kabarıyordu.

«Ne oluyor? Şimdi de striptiz mi yapacaksın? Burası kerhane mi? Seni bunun için mi tuttum ben?» diye bağırdı Mistral. «Yeter, zahmet etme!»

«Ziyanı yok,» diye mırıldandı Maggy. Başı önündeydi. Külotunun düğmesi takılmış, bir türlü açamıyordu.

«Çık dışarı! Yeter dedim. Ben utangaç modellerle çalışamam. Gülünçsün, kafasızsın! Buraya asla gelmemeliydin. Bana zaman kaybettirdin, Allah kahretsin. Git artık!» Mistral, boyası kurumamış bir tuvalin üzerinde dolaşan bir kediymiş gibi Maggy'ye parmağıyla yolu gösterdi. Maggy kimonoyu vücuduna bir çarşaf gibi sararak yatakodasına koştu.

Tepeden tırnağa giyinik, Mistral'ın stüdyosundan çıkarken Maggy, «aptal, aptal, aptal!» diye kendi kendini azarlıyordu. Evden çıkmazdan önce ressama bakmaya cesaret edememişti. Ama bakmış olsaydı onun bakışlarını pencerenin önündeki sandalyeye dikmiş olduğunu, çıplak vücudunun adamın beynine adeta kazınmış durduğunu görürdü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kendi kendine kızıp küfürler savurarak Maggy, Luxemburg Bahçelerine kadar koşup bulduğu ilk boş kanepeye kendini bıraktı. Son yarım saat içinde, dört yıldan beri tüm yaşantısına hükmeden düş öylesine incitici, yaralayıcı bir başarısızlıkla sonuçlanmıştı ki kollarını koruyucu bir tavırla vücuduna sarıp başını utançla önüne eğdi.

Genç bir anne yanına oturup çocuğuyla ilgilenmeye başladı. Öylesine gururlu, öylesine anneliğinden hoşnut bir havası vardı ki Maggy bunları hissetmekte gecikmedi. Başını kaldırıp yaşlıların güneşlendiği, gençlerin koşup oynadıkları benek benek dünyaya baktı. Hele küçük bir çocuk yalpalayarak gelip topunu onun kucağına koyunca yüreği birden ferahladı. Topu alıp çocuk gidip alsın diye yolun üzerinde yuvarladı. Çocuk, yakalaması için önüne değnek atılan bir köpek gibi topu umutla ona geri getirdi. Maggy çok geçmeden çevresinde bir grup çocuğun toplandığını gördü. Çocuklar annelerinin aksine onlarla oynamak alçakgönüllülüğünü gösteren bir büyük bulmanın merakı, sevinci içindeydiler. Şimdiye kadar büyükler onlara, «Dokunma; kibarca el sıkış, üstünü başını kirletme, hızlı koşma, çıkar onu ağzından,» sözlerinden başka bir şey söylememiş, yapmamışlardı. Fransızların çocuk terbiyesiydi bu.

Öğle yemeği için son çocuk da annesi tarafından adeta istemeye istemeye evine götürüldüğünde Maggy de parktan ayrıldı. Açlık onu yine Carrefour Vavin'e çekmişti ama önünden geçtiği tüm lokantalar ağzına kadar doluydu. Vakit öğleyi biraz geçmişti ve Dome'la Rotonde'de tek bir boş sandalye yoktu. Garsonlar fazladan sandalyeleri, masaları çıkarmışlardı. Şimdi müşteriler nerdeyse kaldırımın üstüne kadar yayılmışlardı.

Maggy bir sokak satıcısının önünde durarak kırmızı bir karanfil alıp bluzunun yakasına iğneledi. Birden neşesi yerine gelmişti. Başını dikleştirerek Select'e döndü. Küçük

kafeteryada kendine bir yer bulabileceğini umuyordu. Uzun barın önünde birikmiş erkeklerin arasından geçip içeriye baktı. Odanın en dip köşesinde, geniş, dantel perdeli pencerenin yanında boş, küçük bir masa gördü.

Tutumlu olmaya çalışarak peynirli sandviçle limonata ısmarladıktan sonra sanki bütün günü orada geçirmeye niyetlilermiş gibi küçük tahta bar masalarının gerisine toplanmış gürültücü, kaygısız, acayip giyimli insanları incelemeye başladı. Yüksek perdeden konuşmalar ilkbaharda taşan bir nehir gibi çevresinde yükseliyordu. Oda sigara dumanlarıyla dolarken çevresindekilerin Fransızcayı çeşitli aksanlarla konuştuklarını farketti. Çünkü bu Montparnasse'a yabancı sanatçıların hükmettiği bir dönemdi: Picasso. Chagall, Soutine, Zadkine ve Kisling'in günleri, Chirico, Brancusi, Mondrian, Diego Rivera ve Faujita'nın yıllarıydı. Leger, Matisse gibi Fransız ressamları azınlıkta kalıyor, Amerikalılar, Almanlar, İskandinavlar ve Ruslar **Quartier**'i baştan başa kaplıyorlardı. Gün onların günüydü.

Tanınmamış biri olmasından mutlu, hiç kimseyi bilmediğinden kendini görünmez adam gibi hisseden Maggy dikkatlerin üzerine çevrilmiş olduğunun farkında bile değildi. Sonunda burada bulmayı umduğu egzotik görünüme kavuşmuştu. Lisedeki resim öğretmeni Constantine Moreau' nun sözünü ettiği hayat buydu işte. Başarısız bir ressam olan Moreau öğrencilerinin kafalarını asla davet edilmediği partilerin yarı gerçek öyküleriyle, asla katılmadığı tartışmaların coşkusuyla doldurmuştu. Maggy'nin Paris'e olan ilgisi, merakı ondan geliyordu. Öğretmeni ona aradığı yuvayı, Montparnasse'deki bohem hayatını anlatıp hayalgücünü bir güzel tahrik etmişti. Ona, dünyanın çoğu kadınından daha uzun boylu olmasına karşın Renoir'ın bile resmini yapmak isteyeceğini söyleyen de öğretmeniydi. Maggy ağzı hemen hemen bir karış açık Select'teki ilginç görünüme bakıyor, cennet herhalde böyledir, diye düşünüyordu. Bir de o bu dünyaya katılabilseydi her şey yoluna girecekti.

«Demek yeni kız sensin, ha küçüğüm? Sana bir içki ikram etmeme izin ver.»

Maggy hayretle döndü. Bitişik masada bir kadının oturduğunu ve onu saçlarının görülmemiş portakal renginden aynı derecede olağanüstü ve görülmemiş değişik yüz hatlarına kadar incelediğinin farkında bile olmamıştı.

«Evet? Yeni kız sensin, değil mi? Yoksa değil misin?»

«Evet, evet, elbette benim,» dedi Maggy şaşkın şaşkın. Yabancı kadın kırkının üstünde olmalıydı. Ama öylesine gül gibi sevimli bir görünüşü vardı ki. Üstelik tombuldu da. Tıpkı Franogard'ın tablolarındaki orta yaşlı şişman kadınlara benziyordu.

«Adım Paula Deslandes,» dedi kadın. «Ya seninki?»

«Maggy Lunel.»

Kadın, «Maggy Lunel,» diye sanki adın tadına bakıyormuş gibi ağır ağır yineledi. Miyop, pahalı bir püronun sıcak kahverengindeki gözleri Maggy'yi dikkatle süzüyordu. «Fena değil. Belirli bir cazibesi, canlılığı, değişikliği var... Belki de yeterli olur. Zaten **quartier**'de çalışan bu adda başka biri yok... Yani bildiğim kadarıyla... Ama benim de bilmediğim hiçbir şey yok gibidir. Hoşuma gittiğini söyleyebilirim.»

«Ne şans. Ya hoşunuza gitmeseydim?»

«Tiens, Tiens!» Paula'nın gülümsemesi tüm yüzünü kapladı. «Bir taşralı olarak hayli küstahsın.»

«Bir taşralı, ha!» diye patladı Maggy. «Bana bu söz bugün ikinci kez ediliyor. Artık bu kadarı fazla!» Aslında resim öğretmeni Moreau'dan başka hiçbir Parisli tanımamasına karşın Maggy, Paris'de doğmuş olmanın kişiye sürekli bir üstünlük sağladığını anlıyordu.

«Ama hemen belli oluyor, benim zavallı küçük güvercinim,» dedi Paula özür dilemeye gerek görmeden. «Boşver, aldırma. Zaten buradakilerin yüzde doksanı taşralıdır. Ama ben... Ben bir istisnayım.» Paula Deslandes kendi kendisiyle derin bir gurur duyardı. Romantik bir iç çekişle bir «Kaldırım gülü» olduğunu söylemekten hoşlanırdı. Bir çerçeve yapımcısının kızı olarak Carrefour Vavin çevresinde doğup büyümüştü. Doğayla ilgili bildiği ya da bilmek istediği her şey Luxembourg Bahçelerinin duvarları içindeydi. İnsanlar hakkında bildiklerini de ressamların atölyelerinde saatler saati poz vererek ya da kafeteryalarda oturarak öğrenmişti. Paula yuvarlak, toparlak yapısıyla tam bir dedikoducu tipiydi. Bitmez tükenmez dedikodu da Montparnasse'daki sanatçı hayatının en önemli parçasıydı.

Maggy'yle karşılaşması Paula'yı kendine uygun gördüğü üç ruhsal durumun en yükseğine kavuşturmuştu: Çünkü

Paula her sabah duygusal durumunun hesabını çıkarır, asla iyi, daha iyi ya da harika olmayan bir ruh durumu içine düşmesine izin vermezdi. 'Harika'yı uzun bir süredir âşıklar listesine girecek kişiye saklıyordu. Klasik üç zevki; tombulluğu, sarışınlığı ve kırk yaşını, üzerinde toplamış bir kadını takdir edecek erkekler vardı hâlâ. Daima olacaktı. Son zamanlarda taze bir haberi **quartier**'de herkesten önce ortaya çıkarmanın da insana iyi, güzel birtakım üstünlükler sağladığını anlamıştı. Bu yüzden Maggy'yle karşılaşması ona büyük, yepyeni ufuklar açıyordu.

Her pazartesi **La Pomme d'Or** adlı lokantası kapandığında, Paula artık köyü olan Montparnasse'ı dolaşmanın zevkini çıkarır, işlek hafta boyunca zaten kulağına çalınan dedikodu kırıntılarını birbirine ekleyerek bilgisini genişletirdi. Her gece, lokantasını daha bir zenginleştiren sanatçıların, resim koleksiyoncularının yemek ziyafetlerine nezaret ederdi. Paula Deslandes ordan burdan duyduklarını birleştirip anlaşılır, güvenilir bir bilgi kaynağı haline getiren eğitim görmemiş doğal bir tarihçiydi.

«Evet... Maggy Lunel... Demek şu Mistral'la işler yolunda gitmedi, ha?»

«Aaa!» diye atıldı Maggy. «Siz bunu nasıl bilebilirsiniz? Beni daha önce hiç görmediniz ki!»

«Paris'in bu küçük köşesinde haberler çok çabuk yayılır, küçüğüm.»

«Bence güzel bir şey değil bu.» Paula'nın kendini beğenmiş tavrı hoşuna gitmemişti.

«Ben de senin gibi düşünüyorum, inan. Ama ilgimi çekti doğrusu. Bana bir hayli büyüleyici geldi... O sokak karısının kimseye hakaret etmeye hakkı yok... Demek seni hemen farketti... Doğrusu gözleri keskinmiş.»

«Demek onu da tanıyorsunuz?»

«Evet, tanırım. Hadi buradan gidelim. Birden havası bozuldu buranın. Seni yemeğe davet ediyorum. Hadi gel... Dün gece pokerde üç yüz frank kazandım. Zborowski'den. Korkma, koleksiyoncunun bu kadar para kaybetmeye gücü var. Şu karıya bakmamaya çalış. Şaşlık yemek için Dominique'e gideceğiz. Nasıl?»

«**Şaşlık** mı? Nedir bu? Umarım yiyecek bir şeydir... Karnım açlıktan zil çalıyor. . Zaten hep açımdır ben.» Maggy hemen, oradan bir an önce çıkmak için kalktı.

Paula'nın bakışları onun bir yetmişlik boyunu tepeden tırnağa süzmek için kısıldı.

«Tanrım, seni doyurmak için ne yapmam gerekecek acaba? Boşver, gel hadi. Orası şimdi kalabalıktır ama bize bir yer bulurlar.» Paula bir av köpeği gibi Maggy'yi Select'ten çıkarırken, kapıya varıncaya kadar onları kötü kötü süzen Kiki'nin arkadaşlarının masasına bakmadı bile.

İki kadın köşeyi dönüp Rue Bréa'da biraz yürüdükten sonra şarküteriye benzer bir yere benzeyen, dikkati çekmeyen bir kapıdan içeri girdiler. Soğuk Rus mezeleriyle dolu vitrinleri geçince küçük, alçak tavanlı, kırmızı duvarlı bir odaya gelmişlerdi. Odanın dört bir yanında mermer tezgahlar ve yüksek tabureler vardı.

Bir tezgahın önüne oturdular. Paula istediklerini garsona söyledikten sonra dönüp Maggy'ye sorular sormaya başladı. «Bana kendin hakkında ne varsa anlat. Ama dikkat et, eksik bir şey söylersen ben nasılsa öğrenirim.»

Maggy söze nasıl başlayacağını bilemeden durakladı. On yedi yaşına kadar hiç kimse ona böyle bir soru sormamıştı. Tüm hayatını geçirdiği Tours'da hakkında bilinecek ne varsa herkes bilirdi. Acaba gerçekleri bir parça saptırsa iyi olur muydu? Ama Paula'nın bakışlarındaki bir şey ona doğruyu anlatmasının daha iyi olacağını söylüyordu. Orta yaşlı kadının gözleri son derece bilgiç, son derece iyilik doluydu. Maggy'nin de yemekten çok biriyle konuşmaya, içini dökmeye gereksinmesi vardı. Cesaret toplamak için derin bir soluk aldıktan sonra işin en kötü tarafından başlamaya karar verdi.

«Hayatımın en önemli şeyi babamın, annemle kararlaştırdıkları evlenme tarihinden bir hafta önce ölmesi... Çiçeğe tutulmuş. Eğer yaşasaymış, ben de vaktinden önce doğan çocuklardan biri olacakmışım... Yani ben piçim.»

«Bu belli... Böyle şeyler olur... En iyi ailelerde bile.»

«Ama saygıdeğer Yahudi ailelerinde **asla.** Ben Tours'daki Yahudi toplumu içinde tek piçim. Bunu da başıma kakmak için ellerinden geleni yaptılar.»

«Peki annen neden Tours'dan ayrılıp başka bir yere yerleşmedi. Pek çok kadın gibi o da dul olduğunu ileri sürebilirdi.»

«Beni doğururken ölmüş. Esther teyzem onun rezaletten kurtulmak için öldüğünü söyler hep.»

«Harika! Ne sevgi ya! Seni bu anlayışlı teyze mi büyüttü?»

«Yo, hayır. Anneannemle oturdum ben. Dört ay önce, ölünceye kadar.» Maggy özlemle ince ruhlu, küçük evinde onu sevgiyle büyüten, Maggy'nin mutluluğuyla mutlu olan, eleştirisiz sevgisiyle Maggy'ye cesaret veren ve bir gün gelip Maggy'nin piçliğinin cezasını çekeceğini söyleyen Esther teyzeye karşı çıkan anneannesini düşündü. «Bana Magali adını da o verdi. Başkaları bana Maggy derdi ama anneannem Cecile hep Magali'yi yeğlerdi. Çünkü bu ailesinin çok sevdiği adlardan biriymiş. Lunel ailesi, İhtilal'den sonra Provens'e taşınmışlar. Orada Magali 'Marguerite' anlamına gelir.»

«Demek güneylisin.»

«Babam tarafından da güneyliyim. Adı David Astruc'du. Provens dilinde Astruc uğurlu yıldız altında doğan anlamına geliyor. Ama babam için geçerli olmamış bu elbette. Başka çocuklar bana piç diye bağırdıklarında anneannem aileyle ilgili öyküler anlatmaya başlardı. Annemle babam bir hata işlemelerine karşın ikisi de Fransa'nın en eski Yahudi ailelerindenmiş. Haçlı Seferlerinden yüzlerce yıl önce yerleşmişler Fransa'ya... Bunu daima gururla anımsarım.»

«Peki, anneannen öldükten sonra ne oldu?» diye sordu Paula. Maggy'nin hemen hemen çocukça gururu içine dokunmuştu.

«Ah, işte o yüzden buradayım ya. Anneannemin ölümü yüzünden Tours'u ebediyen terkedip buraya geldim. Bir daha da Tours'a asla dönmeyeceğim. Teyzem beni başından atmak için sabırsızlanıyordu. Daha cenaze töreni henüz sona ermişti ki bana hemen bir koca aramaya başladılar. Tours'da değil elbette... Orada ben hep bir Lunel piçi olarak anılacaktım... Başka kentlerden aradılar. Sonunda Lille'de çok çirkin, değil evlenmek, gezmeye çıkmak için bile kız bulamayan bir ailenin oğlunu peylediler... Beni onunla evlendireceklerdi!»

Maggy öfkeyle saçlarını biçimli kulaklarının gerisine itti. «İşte böyle. Bu devirde beni görücü usulü evlendireceklerdi... Durumu öğrenir öğrenmez planlar yapmaya başladım.»

Maggy şaşlık kebabını yemek için sustuğunda, isyanının bir düş olmaktan çıkıp gerçeklik kazandığı günü anımsadı.

Kararlaştırılan evlilik Paris'e kaçma fikrini sağlamlaştırmış, bir hayal olmaktan çıkarmıştı. Anneannesinin yıllar boyunca verdiği harçlıklardan 500 frank biriktirmişti. Bunun üç yüz frangıyla ucuz bir bavulla birkaç giysi aldı. Tek müsrifliği üç çift ipek çorap alması olmuştu. Ama siyah muslin çoraplarla Paris'e nasıl giderdi?

Paula onun düşüncelerini yarıda kesti. «Şimdi sen kısaca güzel, öksüz bir Yahudi Bakiresisin demek, öyle mi?»

Maggy bu sözlere bembeyaz, kusursuz dişlerini göstererek güldü. Sarımsı yeşil gözleri yarı karanlık lokantada bir hazine arıyormuş gibi ışıldıyordu.

«Hiç kimse bana böyle şeyler söylememişti. Ama başka şeyler dendi elbette. Anneannem gerektiği gibi azarlanmam için beni kasabamızın hahamı Taradaş'a yollardı. Çünkü beni ondan başka kimsenin azarlamasına dayanamazdı. Kendisi de yapmazdı bunu. Ayda en azından bir kez hahama giderdim... Yaramazlıklarımdan ötürü... Ona durumu öylesine mantıklı bir biçimde anlatırdım ki sonunda bana bunu bir daha yapmayacağıma söz verdirirdi. Ben de yapmazdım. 'Güzel.' Zavallı anneannemden başka kimse bana güzel olduğumu söylemedi. Bakire olduğumu da.»

«Demek bakiresin?»

«Elbette.» Maggy şaşırmıştı. Bir grup oğlanla türlü yaramazlıklar yapıp başını derde sokmuştu ama onlarla yalnızca arkadaştı. O kadar.

«Böylesi daha iyi. Hiç olmazsa şimdilik. Önünde koskoca bir dünya uzanıyor.»

Paula sayısız Montparnasseli kızın gelip gittiklerini görmüştü. Milyonerlerle Bugattis'te dolaştıklarını, bir daha asla dönmediklerini, bir hafta içinde frengiye yakalanıp öldüklerini, evlenip gururlu evkadınları olmalarına tanıklık etmişti. Ama Maggy Lunel kadar istikbal vaat eden bir kıza rastladığını anımsamıyordu. Bu kız, diye düşündü, bir şeyler olacak. Kaçınılmaz bu.

«Evet, işte hepsi bu kadar. Yalnız mümkün olabilecek en kötü başlangıcı yaptım.» Karnının doymuş olması, karşısında Paula gibi anlayışlı bir dinleyicinin bulunması bile ona artık Mistral dendiğini bildiği ressamla arasında geçenleri unutturamamıştı.

«Dinle beni, küçüğüm. Mistral'la onun kaba davranışlarını kafandan çıkar. Vadim onun bir dahi olduğunu söylü-

yor. Eğer bu doğruysa neden hiçbir tablosunu satamıyor? Benim lokantamda yemek yiyecek durumda olmadığına göre nasıl bir dahi bu adam?» Paula'nın başarı konusunda ölçüsü böyleydi.

«Şu kadın, Kiki de Montparnasse, sizin lokantanıza yemek yemeğe gelir mi?» diye merakla Maggy sordu.

«O hamur suratlı kemik yığını ayağını benim lokantama atmaya cesaret edemez. Üstelik adı da Alice Prin. 'Kiki de Montparnasse!' Hey güzel Tanrım.» Paula'nın yüzü kişiliğinin elverdiğince ciddileşti. «Paris'de doğmadığı, Paris'li olmadığı halde kendine bu adı takması küstahlık... İğrenç bir şey.»

«Ama bana onun modellerin kraliçesi olduğunu söylediler.»

«Yalan söylemişler. Bir şey bilmiyor onlar. Bir zamanlar, hem de uzun bir süre önce değil, mankenler kraliçesi bendim. Alice Prin benim elime su bile dökemezdi.» Paula'nın dudakları bağışlamayan bir sertlikle kısıldı. Maggy gibi masum bir kıza, kendine Kiki diyen kadının, Paula'nın bir değil birçok aşığını elinden almakla kalmayıp bu yaptığıyla orda burda övündüğünü anlatamazdı.

«Acaba bana neden hakaret etti? Ona hiçbir şey yapmadım ki ben?»

«Çünkü kendisini öylesine beğeniyor ki gördüğü her kadınla alay etmeyi bir marifet sanıyor. Onun küçük dalkavuk grubunun hiç önemi yok. Beni dinle Maggy, sen dünyada hiç kimseye benzemiyorsun. Sen bir ressamın modeli olmak için **yaratılmışsın.**»

«Yaratılmak mı?» Maggy sustu. Paula bunu öylesine yetkin bir biçimde söylemişti ki, öyle beklenmedik bir şeydi ki Maggy ne diyeceğini bilemedi.

«Evet, yaratılmışsın. Tıpkı bülbülün güle aşık olmak, arının sokmak, tavuğun kızartılmak için yaratılmaları gibi. Ama kendini model fuarında teşhir etmen, seni kiralayacak bir ressam beklemen sana göre değil, anladın mı? Ben seni üç saatlik poz verme süresi için on beş franktan fazla para ödeyecek ressamlarla tanıştıracağım... Hepsi de benim dostlarım. Mistral sana para verdi mi? Hayır, elbette vermez. Veremez... Hiç şaşmadım. Ama bundan sonra en fazla veren için çalışacaksın. Başlangıçta bir iki şey öğrenmen gerekiyor elbette. Ama benim sana öğretemeyeceğim bir şey yok. Tüm sorun külotunu çıkarmaya karar vermende... Bu da öy-

le güç bir iş değil. Bir ressamın işi her kadının ayrı ayrı nasıl yapılmış olduğunu öğrenmektir. Biz ne düşünürsek düşünelim onların bize, bizim onlara olduğumuzdan daha çok gereksinmeleri var.»

«Öyle mi?» Maggy'nin sesi hayret doluydu.

«Elbette. Bir düşün Maggy. Beş yüz yıldan, Orta Çağların sona ermesinden beri sanatçılar bu sıradan şeyin, çıplak kadın vücudunun peşinden koşuyorlar. Hiçbir şey bir ressamın gücünü tüketemez, hiçbir şey onun zayıflığını bu denli gösteremez. Bana çıplak kadın resmi yapamayan bir erkek göster, sana o adamın gerçekten ressam olmadığını söyleyeyim.»

«Constantine Moreau bize bunu hiç söylemedi. Yalnızca... Evet bir keresinde Renoir'ın tablomu yapmaktan zevk alacağını söylemişti.»

«Belki de öğretmenin işinden olmak istememiştir. Onun söylediklerini siz öğrencilerin evde yinelemeyeceğiniz ne malum? Evet, ne diyordum? Tamam. Seni bu işe ben sokacağım. Ama yalnızca kalbimin iyiliğinden ötürü değil, dikkatini çekerim. O orospu, küstah, çekilmez, gençliğimi yitirdim, bir iki kilo şişmanladım diye yerimi almaya kalkan Alice Prin'e haddini bildirmeni istiyorum. O geleceği göremiyor ama ben görüyorum. Bir gün onun gençliği de hayal olacak... Hatta seninki de benim on yedi yaşındaki güvercinim... Evet, Maggy?»

Kızın yanıt vermesine meydan bırakmadan Paula elini uyarıcı bir biçimde kaldırarak, «Model olmak istediğinden emin misin,» diye sordu. «Eğer değilsen seninle zamanımı boşa harcamak istemem. Bir ressama modellik etmek sıkıcı iştir. Ya üşüyecek ya da terleyeceksin. Üstelik bir pozu uzun süre tutmak kolay iş değildir. Kasların tutulacak, ağlamak isteyeceksin ıstıraptan ama müşterine bunu asla belli etmeyeceksin. Yarım saat sona erdiğinde, ancak o zaman hareket edebilirsin. On dakika sonra da yine işbaşı yapman gerekecek. İşte böyle. Alice Prin'e, sana hakaret ettiğine pişman edelim mi? Buna hazır mısın? Saldırıya geçelim mi?»

«Ah, evet... Evet **lütfen!**» Maggy sevinç ve heyecanla öylesine kendisinden geçmişti ki çay fincanının yerlere düşmesine neden oldu. Birden düşleri yeniden gerçeklik kazanmaya başlamış, sabahki fiyaskodan sonra bile başarılı olma umudunu yitirmemişti. Şimdi bir uzansa Paris'i kollarına alacakmış gibi geliyordu. Eğer Renoir öldüyse ne önemi vardı?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Paula sert bir tavırla, «Beni dinle Maggy Lunel,» dedi. «Yumurta eteklik giyer mi?»

«Bildiğim yumurtalar giymiyor,» dedi Maggy. Gözlerini alaycı bir tavırla oynatıyordu. Tanışalı bir haftadan daha az bir zaman olmasına karşın Maggy, Paula'yı sevmeye başlamıştı. Sevdiği kişilere takılmaya bayılırdı.

«Beni küçümsemeye kalkışma, kızım! Kendini olanca hayalgücünle **bir sepet yumurta** farzedeceksin. Değişik büyüklüklerde, değişik renklerde yumurtalar: Memelerin bir devekuşunun yumurtaları, cinsel organın bir matının benekli yumurtası, meme uçların da iyi beslenmemiş bir serçenin yumurtaları. Çıplak bir yumurta dünyanın en doğal nesnesidir. Öylesine basit, öylesine kendi kendine yeterlidir ki Brillat Savarin bile bir yumurta kabuğunun giydirilmesinden yana laf etmemiştir.»

«Peki Rusların Paskalya yumurtalarına ne dersin,» diye atıldı Maggy. Ama sandığından daha da kısa bir süre içinde ona Paula'nın himayesinde olduğu için iş veren ressamların karşısında büyük bir rahatlıkla poz vermeye başladı. Eğer bir an için duygularına kapılıp da utancından kızarmak üzere olduğunu hissederse saçlarıyla yüzünü örtüyor, Paula'nın dediği gibi kendini bir sepet yumurta farzedip rahatlamaya çalışıyordu. Sonunda buna da gerek kalmadı. Birkaç hafta içinde her çeşit rahatlıkla, çekinmeden poz verir oldu. Sanki vücudu ondan ayrı, yalnızca, kendi başına bir varlıkmış gibi...

Pascin onu kucağında güllerle, şehvetli bir ikonmuş gibi resimledi, Chagall, pespembe bir gökyüzünde hayaller içinde uçan bir gelin olarak boyadı; Picasso o devasa, neoklasik stilinde tekrar tekrar kullandı ve Maggy Matisse'in diğer tüm modellere yeğlediği 'odalığı' oldu. «Sen, **popotte**,» diyordu Matisse'e. «Benim en sevdiğim müşterimsin. Güzel gözlerin için değil, şu oryantal halini seviyorum. Hiç ol-

mazsa burada haftasonu tatiline çıkmış gibi uzanıp dinlenebiliyorum.»

Paula'yla tanıştıktan sonra Maggy, Paula'nın lokantası Pomme d'Or'un bitişiğindeki binada tek odalı, şömineli, tuvaletli bir daireye taşınmıştı. İçinde yalnızca büyük, yaldızlı bir karyola bulunan odanın aylığı seksen franktı. Maggy yeni bir yatak aldı. Bir eskici dükkanında bulduğu dolap, masa ve Paula'nın verdiği koltuğu da koyunca odanın içinde kıpırdanacak yer kalmadı. Penceresinden baktığında Montparnasse'nin damları, bacaları görünüyor, Maggy bu görünümü hiçbir şeye değişemeyeceğini hissediyordu.

1925 ekiminde Maggy artık Kiki'nin tek rakibi haline gelmiş bulunuyordu. Gerçi Kiki hâlâ Montparnasseli Kiki diye biliniyordu ama Paula, Maggy'nin, adının başına bir sıfat gereksinmeyecek kadar tek, eşsiz olduğunu söyleyerek övünüyordu.

Artık Maggy, eşsiz Maggy, yakasına daima taze bir kırmızı karanfil takan Maggy bir taksiden inip ötekine biniyor, bir işten ötekine yaya gidemeyecek kadar meşgul oluyordu. Öte yandan Maggy **Le Jockey, La Jungle** gibi yerlerde bir tangonun ya da başka bir müziğin eşliğinde sabahlara kadar dansediyor, **Cirque d'Hiver**'deki boks maçlarına davet ediliyor, onu kalabalıktan korumak için çevresinde daima erkek hayranları oluyordu. Sık sık Auteil'e, at yarışlarına da gidiyordu. Burada atların üzerine oynuyor, nadiren de kaybediyordu.

La Rotonde ya da La Coupoule'ye gittiğinde ona ayrılmış bir boş masa daima oluyor, o da bir masadan ötekine geçerek hayranlarını kırmamaya çalışıyordu. Artık Montparnasse onun kendi köyü gibi olmuştu. O sonbaharda on sekizinci yaş gününü odasında kutladı. Tuvaletteki bideye demet demet karanfiller yerleştirip masanın üzerine şişe şişe şarap dizdi. Yüz kişi davet etti doğum partisine. Sonunda davetliler yanlarındaki arkadaşlarıyla geldiklerinde odadan dışarı, merdivenlere taştılar. Gecenin geç saatlerinde de polis gelip eğlenceye son verdi.

Bazı geceleri evinde geçiriyor, yatağına uzanarak pencereden gökyüzünü seyrediyor, gördüğü yeni şeyleri, tanıştığı kişileri geçiriyordu aklından. Eğer Haham Taradaş ekmek parasını nasıl kazandığını bilse kimbilir nasıl şaşırır, onu azarlardı. Ama din adamının buna inanmakta

güçlük çekeceğini de biliyordu. Çünkü Haham Taradaş için Maggy türlü muziplikler yapmaktan kaçınmayan, yaramaz, zeki, sevimli bir çocuktu. Ressamlara çıplak poz verdiğini duysa şaka edildiğini sanırdı.

Maggy sıla özlemi çekmiyordu ama Yahudilerin sebt günü olan cuma akşamları küçük evlerinin huzurunu, anneannesini özlüyordu: Yemek masasının üzerinde iki mum yanar, şarap şişesi hazır olurdu. Aslında Lunellerin hiçbirisi özellikle dindar değildi ama bu haftalık tören Maggy'nin ruhuna dinginlik verir, büyükannesinin yedi kollu şamdanındaki mumların, bir zamanlar Kudüs'teki tapınakta sekiz gün boyunca, bir günlük yakıtla yanan alevlerin anısına tutuşturulmasını özlemle beklerdi. Artık o günler geride kalmıştı. Öte yandan Fısıh bayramındaki aile toplantılarını aklının ucuna bile getirmiyordu. Esther teyzesinin evinde bir araya gelirlerdi. Maggy'nin orada toplanan akrabaları onun doğumunun utanç verici gerçeğini unutmasına asla izin vermezlerdi. Zavallı kız varlığının aile adına nasıl bir yük yüklediğini olanca ağırlığıyla hissederdi... Hayır, diye düşündü, hayır, o hayata bir an daha dayanamazdım. Artık geçmişi rahatlıkla unutabilirdi burada.

Maggy'nin, sabahlara kadar dansederek saatler saati poz vermekten tutulan kaslarını açtığı, yumuşattığı gecelerden sonra zaman zaman böyle yalnız kalmaya gereksinmesi vardı. Montparnasse zevkin, eğlencenin beşiğiydi, Maggy bu hayattan asla uzak kalamazdı ama Paula ona Montparnasse'ın bir de karanlık yüzü olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Oysa yaşlı kadının onca uyarılarına karşın Maggy Montparnasse gecelerinin bitmez tükenmez eğlencelerine dalmaktan asla geri kalmıyordu. Tüm Paris'i kendine çeken düzinelerle gece kulübünün, barın ışıkları onun temeldeki saflığını, on yedi yaşın verdiği güzelliği asla bozmuyordu.

Maggy kulüplerde genellikle çıplak ayakla dansediyor, bunu rahatlığı yüzünden değil, kavalyelerinden hep daha uzun boylu olduğu için yapıyordu. Saçlarını kesmemekte hâlâ direniyordu. Terzilik eden evsahibi Madam Poulard'ın, **Le Bon Marché**'dan bulup aldığı kumaşlardan diktiği açık yakalı, kolsuz sade elbiselerinden birini giyiyor, saçlarını ortadan ayırdıktan sonra kulaklarının üzerine kıvırıyor ya da başına boncuklu bir eşarp bağlıyordu. Ama yarım saat sonra, ne denli dikkat ederse etsin saçları yine omuzlarına

dökülmekten geri kalmıyor, sanki kırlarda özgür, alabildiğine koşuyormuş gibi bir o yana, bir bu yana dalgalanıyordu.

Daha modaya uygun bir saç biçimi yeğlememesinin nedeni bir kapris değildi. Poz verdiği ressamlar saçlarının uzun olmasını istiyor, hatta bu yüzden ona fazladan para bile ödüyorlardı. Öte yandan giyim konusunda Maggy son modayı benimsemişti: Hani şu belin hemen altından bağlanan kemerler ve dümdüz göğüsler. Marie Laurencin, kadının bir sopa olmadığını ileri sürerek bu modayı protesto etmişti ama Chanel, Pataou ve Molyneau kadınların ellerinden geldiğince ince olmalarını savunuyorlardı. Maggy de onlara uyuyordu.

Maggy neşeyle, «Kendini bu kadar beğenmenin gereği yok,» dedi Picasso'ya. Bir yandan onun vücudunu, yüzünü çarpıtarak yaptığı tablosunu inceliyordu. «Çünkü bu yalnızca senin fikrin değil, **Chouchou.** Biz kadınlar da vücudumuzu yeniden yaratabiliriz. Yeni giysimi farkettin mi, hı? Şunu asla unutma, vücudumuz yalnızca bize aittir. Bu göğüsler, kalçalar ve diğer şeyler. **Dokunmak yok!»**

İşte giymek için Maggy kendine elma yeşili bir ipek sabahlık almıştı. Dinlenme anlarında bunu sırtına geçirip ressamın atölyesinde dolaşıyor, bir balıkçıl kuşu gibi bitmemiş tabloları sanatçıya sezdirmeden inceliyordu.

«Demek sana böyle görünüyorum, ha? Belki evimde boy aynam yok ama, şöyle bir baktığımda bana iki meme ucum da aynı renkteymiş gibi görünüyor. Sağ taraftakini ahududuya, soldakini de çileğe benzettiğinin farkında mısın? Ya gözlerim... Gözlerimde bu kadar çok renk tonu var mı? Duyduğuma göre Eskimolar kar için yirmi beş değişik sözcük kullanırlarmış... Yoksa sen de mi Eskimo okulunda yetiştin? Yine de yetenekli biri olman gerekir. Kimbilir? Bu konuda konuşacak durumda değilim.»

Maggy müşterilerine takılır, onlarla sevimli bir biçimde alay ederdi. Öte yandan Paula'ya güçlü, sağlam bir sevgisi vardı. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi. Paula da onun tüm başarılarını kendi başarılarıymış gibi kabulleniyor, bazen **La Pomme d'Or**'da birlikte yemek yediklerinde yaşlı kadın onun hâlâ erkeksiz olduğunu hatırlayarak bunun da zamanının geleceğini hoşnutlukla düşünüyordu.

Maggy, Montparnasse'ı adeta fethederken Mistral maddi güçlükler içinde çırpınıyordu. Yıllardan beri, annesinin ölümüyle eline geçen mütevazi geliri dikkatle harcamıştı. Ama şimdi dehşetle paranın bitmek üzere olduğunu görüyordu. Ne yazık ki onun gibi bol boya ve tual kullanan bir ressamın daha fazla tutumlu davranması olanaksızdı.

Rue Bréa'da resim malzemesi satan bir dükkanı olan Lucien Lefebvre'yi kendisine küçük de olsa bir miktar indirim yapmaya razı etmişti. Kullanabileceği daha ucuz boyalar vardı elbette ama, boyaları yalnızca Lefebvre kendi eliyle yapıyor, bunları keten tohumu yağı yerine haşhaş yağıyla karıştırarak Mistral'ın çok sevdiği zenginliği verebiliyordu. Lefebvre'nin yaptığı indirime karşın Mistral'ın borcu hatırı sayılır bir yeküne ulaşmıştı bile. Kendisini sınırlamak mı? Tanrı korusundu onu!

Tutumluluk, sınırlı yaşama koşulları; dar bir gelirle yalnızca en ucuz şaraptan içerek, kira ve yiyecek için hemen hemen hiç para harcamadan Mistral gününü geçirmeye çalışıyordu. Kadın konusunda rahattı. Bir santim bile harcamasına gerek yoktu. Zengin, genç bir Amerikalı kadın olan Kate Browning'in Sürrealist Kostüm balosuna giderken tek düşüncesi, yapacağı resimler için gerekli malzemeyi Lefebvre'den daha ne kadar süre alabileceğiydi.

Mistral gerindi. Başı nerdeyse yatakodasının tavanına değecekti. Karmakarışık kızıl bukleli saçlarını taramaktan vazgeçti. Traş da olmayacaktı. Zaten kostümlü baloya bir eskiciden aldığı geniş kenarlı siyah bir şapkayla gidecekti. Sürrealistlerin güzellik kavramına bir katkıda bulunmaya niyeti yoktu. «Bir dikiş makinesiyle şemsiyenin ameliyat masasında buluşmaları,» onun için çirkinliğin en aşırı durumundan başka bir şey değildi.

Tüm «izmler» de onun için iğrençti, anlamsızdı. Sanatın ahlaklılık ya da ahlaksızlık gibi sözcüklerle hiçbir ilgisi yoktu. Sanat her tür güzellik tanımlarının üstünde bir şeydi. Merak ederdi, insanlar neden resim yerine birtakım fikirlerle meşgul olurlar?

Yine de baloya gidecekti. Kate Browning yakında bir tablosunu daha satın alabilirdi. Tanrı biliyordu ki, paraya gereksinmesi vardı Mistral'ın.

Öte yandan kadın ciddi giysileri, sevimli, sarışın Amerikalılara özgü saf havasıyla hiç de çirkin değildi. Son ay-

larda ona iki küçük tablosunu satmış, böylece Kate Browning onun için hakettiğinden daha cazip biri durumuna gelmişti... Mistral yumuşak görünüşlü, zarif kadınlardan hoşlanırdı.

Mistral evden çıktı. Lefebvre'nin fatura kağıdını incecik bir rulo yaparak bitişik evin bahçesine attı. Hiçbir ressam, hatta Julien Mistral bile, çağrıldığı bir kostümlü baloya gitmezlik edemezdi. Ne denli ciddi ya da meşgul olursa olsun...

1926'da, 25'dekinden daha mı çoktu maskeli balolar? Yoksa 1927'de daha da mı çok olacaktı? O şenlikli yıllarda kimse bilemezdi bunu, ipin ucu kaçmıştı bir kez. Her hafta, başka bir grubun tertiplediği başka bir balo yer alıyordu. 1926 nisanının bu ikinci haftasında da, Rus sanatçıları **Bal Banal**'larını vermişler, uluslararası eşcinsel birliği de Sihirli Kent'te Bal del Lopes'sini tertiplemişti. Sürrealistler **Bal Sans Raison d'Etre**'i hiçbir şeyi kutlamamak, aynı zamanda her şeyi kutlamak için tertiplediklerinde, kimse kaçırmadı bu olayı.

Henüz bir yıl önce Closerie des Lilas'daki bir şölende sürrealistlerin yarattıkları skandal, polisin müdahalesiyle lince dönüşmeden önlenebilmişti. En bağnaz özgür düşünce sahipleri olan sürrealistler, devlete, orduya, kiliseye ve eksik olmasın diye iş çevrelerine de karşı tam bir gösteri yaparak, «Bontparnasse Bulvarı'nın Dehşeti» diye bilinen gruplarının ününe layık olduklarını göstermişlerdi. Aralarında ikisi, Miro ve Max Ernst, Diaghilev'in **Rus Balesi**'nin dekorunu yeniden sahneye kurarken, düzinelerle sürrealist de borazanlar çalarak, nutuklar atarak gösteriyi bozmuşlar ve seyircilere saldırmışlardı.

Bu heyecan verici üne sahip olan sürrealistlerin balosu varken, sanat, edebiyat ya da moda dünyasında herhangi bir yeri olan bir kimse nasıl olur da evde kalabilirdi?

Bir hafta kadar önce Paula, «Sürrealist olsun ya da olmasın,» diye ilan etmişti. «Ben herzamanki gibi kendime yakışanı giyeceğim.»

«Pompadour mu olacaksın?» diye atıldı Maggy. «Yine

mi? Hiç laftan anlamıyorsun... Ben bıktım artık senin Pompadour kıyafetinden. Senin de bıkmış olman gerekir.»

Paula, «Kostümlü bir baloya gitmenin tek bir nedeni vardır,» dedi ciddiyetle. «Günlük hayatında vücudunun hangi bölümünü gösteremiyorsan, orasını göstermek için gidersin. Ukalalık etmeye kalkışmıyorum... Bunu benimki gibi muhteşem, geniş beyaz omuzları, bir çift sevimli göğsü ve ince beli olmayanlar yapsın. Ama... Ben bu kez bir değişiklik olsun diye Pompadour değil, du Barry kılığına gireceğim. Tamam mı?»

«Yine geniş pembe tafta etekliğini, dar mavi saten yeleğini giyeceksin. Beyaz pudralı peruğunu takacak, yanağına da bir siyah ben oturtacaksın... Beni utandırıyorsun!»

«Ah, benim hiç kıymetim bilinmedi,» diye Paula içini çekti. «Dantel pelerin yerine sağ omuzuma içi doldurulmuş bir yılan iliştireceğim. Yılan çıplak göğüslerimin altından geçip sol omuzuma doğru kıvrılıp diliyle kulağımı yalayacak.»

«Çıplak göğüslerinin altından mı?»

«Elbette. Galiba kostümlü baloya neden gidildiğini izah etmiştim.»

«Tebrikler! Seninle gurur duyuyorum.»

«Önemli değil. Yalnızca yılanı bulmam gerek. Gerisi tamam. Peki, sen ne giyeceksin?»

«Ben bir meyve sepeti olacağım.»

«Korkunç! Saçlarının arasına limonlar koyup bir elmaya mı benzemeye çalışacaksın? Maggy, beni şaşırtıyorsun.»

«Sabırlı ol.» Maggy kahvesini karıştırırken bakışlarını önüne çevirdi. Gür, düz, uzun kirpikleri rimelle koyulaştırılmıştı.

«Kiminle gideceksin... Alain'le mi?»

«Alain ve üç arkadaşı gelip beni alacaklar... Yani dört erkekle gideceğim.»

«Her zamanki gibi kendini emniyete alıyorsun dört erkekle. Değil mi?»

Maggy çekingenlik duyduğu zamanlarda yaptığı gibi yanaklarını şişirip yüzüne düşmüş bir saçı itiyormuş gibi üfledi. Paula yine haklıydı.

Montparnasse aşırı kalabalık bir cinsel panayır gibiydi.

Her çeşitten vardı, bulunurdu. Normal aile düzeninden eşcinselliğe kadar... Cinsel hayatta her şeye izin vardı; herşey mümkündü.

Bu sınırsız, sınırsız olduğu kadar da ürkütücü hoşgörülük karşısında Maggy başlangıçtan beri bir seyirci olarak kalmayı yeğlemişti. Montparnasse'ın seks hayatından uzak durmayı yeğlemişti. Böyle kendini daha rahat hissediyordu. Aylar geçtikçe kendi kendini azarlıyor, yalnızca Paula'nın kuşkulandığı bekaretinden kendi kendini sorumlu tutuyordu. Bir âşık edinme konusundaki tüm tartışmalara karşın on sekiz yaşını geçeli aylar olmasına rağmen bekaretini hâlâ koruyordu.

Maggy inatçı, modaya uymayan durumunu herkesten kıskançlıkla gizliyordu. Rahat, serbest davranışları yalnızca Paula'yı kandırmıyordu. Herkes onun bir âşığı olduğunu rahatlıkla kabullendiğinden; Maggy, bir erkek ileri gitmeye kalkıştığında bir başkasının, adını vermek istemediği şanslı birinin gizli metresi olduğunu hissettirerek reddedebiliyordu onu.

Alain'le arkadaşları bütün bir öğleden sonra ve akşam çalışarak Maggy'nin **trompe l'oeil** kostümünü yarattılar. Genç kızın sağ göğsü açık yeşil renkte bir salkım üzüm biçiminde, sol memesi de içine tatlı şarap konarak bütün halinde ikram edilen Carpentras kavunu olarak boyanmıştı. Kollarıyla omuzları hevenk hevenk muz olmuştu. Göğüslerinin altına çizilen ananasın yaprakları bacaklarının arasına kadar uzanıyordu. Her bir kalçası bir dilim balkabağı biçimine sokulmuştu. Dizlerinden ayaklarına kadar olan bölüm asma dallarına bürünmüştü. Koltukaltlarında elmalar vardı.

Alnındaki iki balarısı dışında yüzü boyanmamıştı. Saçları bir çiçek çelengiyle geriye çekilip toplanmıştı. Sanatçılar oval biçiminde bir meyve sandığını beyaz yaldızla boyadılar. Maggy'i bunun üzerinde taşımayı kararlaştırmışlardı. Dört erkeğin her biri siyah dar pantolonlar ve süveterler giymişlerdi. Andre Bri peynirini, Pierre kakambert peynirini temsil ediyorlardı. Henri bir dilim Rokfor peyniri olmuştu. Alain de yarım kangal kaşar... Dört ressam da

Realist Sanatçılar ekolündendiler, peynir ve meyve Sürrealist'lerle onların çarpıklıklarını protesto etmek içindi.

Maggy onların her istediğini yapmış ama boncuklu eşarbını bir mayo gibi kuşanmasına karşı koymalarına aldırış etmemişti.

«Durun,» dedi Maggy. «Ellerimi birşey yapmam gerek. Ellerimde çiçek ya da başka bir şey tutamaz mıyım?»

«Hayır, her şey mahvolur o zaman. Saçını bir eline dayayıp kesinlikle kıpırdamadan uzan. Ve de Tanrı aşkına terleme. Maggy, sulu boya yerine yağlı boya kullanmamıza neden izin vermedin?»

«Çünkü yarın sabah terebentinle yıkanmak zorunda kalmak istemiyorum,» dedi Maggy. «Alain zaten, şu tahtanın boyası bile beni rahatsız etmeye başladı. Sanırım yeterince kurumadı. Bir keresinde bir kral kölelerini boyamıştı değil mi? Zavallıların vücudu havasız kaldı, hepsi de öldüler.»

«Saçma! Tahtanın boyası çıkarsa yalnızca popona çıkar. Onun da önemi yok. Hadi gidelim artık... Maggy sen bizimle yürüyeceksin. Bullier'e geldiğimizde tahtanın üzerine çıkıp yatarsın.»

«Bir dakika, mantomla ayakkabılarımı giyeyim.»

«Gerek yok... Dışarısı zaten sıcak,» dedi Andre.

«Ama üç sokak öteye gideceğiz.»

Pierre kaygıyla, «Üzerindeki boyalar silinmesin,» dedi.

«Bir dakika, bir dakika, ben taksiye bineceğim... Mantomla. Sizinle orada buluşuruz.»

Andre şaka yollu, «Ah, seni küçük burjuva,» dedi.

Maggy yapmacık bir tavırla onun üstüne doğru yürüdü. «Ölmek mi istiyorsun, sinek? İki muz tarafından boğularak ölmek mi derdin? Sözünü geri al.»

«Kızdığına göre doğruyu söylüyorum,» diye bağırdı Andre kaçarak.

Alain, «Hey, cilveleşmenin zamanı değil,» diye atıldı. «Eğer baloya geç gidersek herkes sarhoş olur, kimsenin dikkatini çekemeyiz. İleri! Herkes yola düzülsün!»

Bullier'e geldiklerinde içeride beş yüz kişi toplanmıştı. Kalabalığın arasında Darius Milhaud, Satie ve Massine vardı. Noilles Kontesi de oradaydı. Paul Poiret'le Schiaperelli de. Picasso, pikador kıyafetini giymişti. Gromaire bir is-

panyol cizvit papazı kıyafetinin altına gül kırmızısı kurdelelerle süslü kadın külotu giymişti. Brancusi bir Doğulu Prens kılığına girmişti. Peşinde her zamanki gibi bir grup çingene, caz müzisyenleriyle gelen Pascin siyahlar içindeydi.

Büyük geniş merdivenin başında görünen Maggy birden bravo sesleri, alkışlarla karşılaştı. Gümüş rengi tepsinin üzerinde kıpırdamadan uzanmış yatıyordu. Müzisyenler onun gelişini farkedince çalgılarını en yüksek perdeden çalmaya başlayıp ona eşlik etmeye başladılar. Geçtikleri yerlerde davetliler dansetmeyi bırakıyor, alkışlıyor, beğenilerini bravo sesleriyle belirtiyorlardı. Maggy öylesine kusursuz, ustaca boyanmıştı ki ancak çok dikkat edildiğinde bacaklarının arasındaki el kadar şifon eşarp dışında çıplak olduğu anlaşılıyordu.

«Nedir bu?» diye Kate Browning merakla sordu Mistral'a. Dans pistini saran yüksek platformdaki bir masada oturuyorlardı.

«Realist bir gösteri,» diye Mistral omuz silkti. Maggy'i görür görmez tanımıştı. Montparnasse'de hiçbir kadının böylesine parlak, turuncu tonda, Mistral'ın asla unutamadığı renkte saçları yoktu. Ama kendini böyle utanmazcasına teşhir eden kızla atölyesinde çıplak poz vermekten utanan model arasında bir bağlantı kurmakta güçlük çekiyordu. Maggy binlerce gözün önünde çırılçıplaktı. Üstelik gülüyordu da. **Gülüyordu!**

Maggy hakkında başkalarından övgü dolu sözler dinlemiş, onu sokaklarda telaşla koştururken uzaktan görmüş, ama o ilk kez modellik ettiği günün üzerinden geçen on bir ay boyunca hiç karşı karşıya gelmemiş, bir çift laf etmemişlerdi. Eğer Mistral dürüst davransa, gerçeği itiraf edebilse Maggy'den özellikle uzak durduğunu, hatta onu evinden kovduğu için kendi kendinden utandığını bile söyleyebilirdi... Oysa bu tür bir davranış Mistral'ın hayat görüşüne ve tutumuna hiç uymazdı. Aptal bir kız için üzülmeye değmezdi. Hayat çok kısaydı. Yapılacak pek çok iş vardı.

«Julien! Dansetmesini biliyor musun?» Kate Browning sahip olduğunu bilmediği otoriter bir tavırla sormuştu bunu.

«Dansetmek mi? Elbette bilirim ama pek iyi değil; seni uyarıyorum.»

«Peki, dansetmek istemiyor musun?»

«Bu kalabalıkta mı?»

«Hadi gel, canım dansetmek istiyor.»

Mistral, «Çaldıkları müzik nedir?» diye sordu.

«Mountain Greenery. Hareketli bir parça. Burda böyle hareketsiz oturamayız.»

Mistral istemeye istemeye yirmi üç yaşındaki genç Amerikalı kızın peşinden piste indi. Pist öylesine kalabalıktı ki Mistral'ın dansetmesini bilip bilmemesi hiç önemli değildi. Vücutlar birbirlerine yapışmış, oldukları yerde sallanıyorlardı. Mistral'la Kate birden Maggy'yi daha iyi görmek için toplanan kalabalığın içinde kaldılar.

Gümüş rengine boyanmış tahta üzerinde Maggy kendini havada uçuyormuş gibi hissediyordu. Çıplaktı ama üzerindeki boyalar onu hem görünür, hem de görünmez yapıyordu. Her yandan eller uzanıyor, ona dokunmaya çabalıyordu ama bu eller kötü niyetli değildi. Maggy'yi taşıyan dört ressam onu bu ellerden uzaklaştırmak için daha da yükseğe kaldırıyorlardı.

Birden kalabalığın içinden, «Realistler kahrolsun!» diye bir ses yükseldi.

Başka sesler, «Sürrealistler'in canı cehenneme!» diye haykırdılar.

Daha bir saniye önce pistin boğucu baskısına karşın gayet iyi niyetli, neşeli olan kalabalık hemen bu seslere uydu... Gecenin başlamasından beri bunu bekliyorlardı. Tehlikeyi sezen Kate, Mistral'ın kollarından sıyrılarak kalabalığın dışına çıkmak için yürüdü. Mistral'ın da peşinden geleceğini düşünüyordu.

Biraz önce pistte dansedenler bağırarak, birbirlerini itip kakarak Maggy'yi taşıyan dört ressama yaklaştılar. Alain' le Andre'yi nerdeyse yere düşürüyorlardı. Pierre'le Henri dengelerini yitirmemek için erkekçe bir mücadele gösteriyorlardı. Yine de dört erkeğin birlikte sağlamaya çalıştıkları denge bozulmuştu. Tepsi tehlikeli bir biçimde yana doğru yattı. Maggy yere düşeceğini, kalabalığın ayakları altında kalacağını farketmişti artık. Birden aklını başına toplayıp çevresine bakındı. Her yanında erkekler birbirlerini yumrukluyor, kadınlar çığlıklar atarak kalabalığın içinden sıyrılmaya çalışıyorlardı.

Maggy doğrulup çömeldi. Bir top gibi oldu. Sonra ona

en güvenli yer gibi gelen Mistral'ın siyah şapkasına doğru zıpladı.

Mistral onu, «Vay canına!» diyerek kuvvetli kollarıyla yakaladı. Kalabalığın içinde dimdik, sağlam durdu. Maggy kollarında salıncağa binmiş bir çocuk gibi duruyordu. Gözlerinde korkuya, dehşete benzer hiçbir şey yoktu. Sonra kollarını Mistral'ın boynuna sarıp başını onun omuzuna dayadı. Erkek kendiliğinden bir hareketle onu kollarıyla sımsıkı göğsüne bastırdı.

Otuz metre kadar ötede sokağa açılan bir kapı vardı. Mistral sanki denizde boğulmaktan kurtardığı biriymiş gibi Maggy'yi güçlü kollarında taşıyarak ilerledi.

Caddeye çıktıkları zaman Maggy konuştu:

«Nereye gidiyoruz?»

«Uzağa değil.»

«Umarım sakin, gösterişsiz bir yerdir.»

«Tam dediğin gibi bir yer.»

Mistral caddeyi geçip bir köşeyi döndükten sonra Arap işi taklidi süslemeleri bulunan büyük bir binaya girdi. İçerde, tezgahın gerisinde duran bir kadın müşteri bekliyordu.

«İyi akşamlar, mösyö. Tek kişilik mi, iki kişilik mi?» Kucağında çıplak, renk renk boyanmış bir kadın olan erkeğin görünümü onu hiç şaşırtmamış gibiydi.

«Tek kişilik, lütfen. Beklemek zorunda mıyız?»

«Hayır. Bu gece şansınız yerinde. Peşimden gelin...»

Kadın iki yanında düzenli aralıklarla kapılar bulunan bir koridora girdi. Kapılardan birini açıp Mistral'ın girmesi için geri çekildi. Sonra kapıyı kapadı.

Odanın ortasında kocaman, ağzına kadar sıcak suyla dolu bir tekne duruyordu. Bir sandalyenin üzerine de sabun, sabun bezi ve havlu konmuştu. Mistral, Maggy'i kucağından bırakmadan eğilip parmağını suya daldırıp sıcaklığına baktı. Sonra Maggy'yi teknenin içine oturttu.

«Katil!» dedi Maggy.

«Kıyafetini beğenmediğimi sanma, ama gömleğimi mahvetti.» Sabun bezini sabunlamaya başlamıştı bile.

Maggy, «Sabun bezini ver,» dedi.

«Olmaz. Bu erkek işidir.» Mistral ceketini çıkarıp gömleğinin kollarını sıvadıktan sonra teknenin yanına diz çöktü. Maggy ayağa kalkmak istedi ama dengesini yitirip tekneyi devirmekten çekiniyordu. Bu sırada Mistral sabunlu

bezle onun vücudunu ovuşturuyordu. Çok geçmeden su gri bir renk aldı.

Maggy elinde olmadan gülüyordu. Ayağa kalkmaktan vazgeçmiş kendini hiç itirazsız Mistral'ın ellerine bırakmıştı. Erkeğin omuzlarını ve bacaklarını sabunlamasına izin verdi. Ama sıra göğüslerine gelince iki elini kavuşturup bir yumrukla Mistral'ın şapkasını suyun içine yuvarlayıverdi. Mistral, şaşkınlıkla elindeki sabun bezini atmıştı. Maggy bir avuç sabunlu suyu onun yüzüne fırlattı. Erkek küfürler ederek yüzünü havluyla kurulamaya çabalarken Maggy vücudunun geri kalan bölümlerindeki boyaları sabunlayıp yıkadı. Bir yandan da diz çökmüş, sabundan yanan gözlerini ovuşturan Mistral'a kahkahalarla gülüyordu.

Sonunda Maggy sabun bezini yere fırlatıp dirseklerini su teknesinin iki yanına dayayarak çenesini avuçları içine aldı. Mistral'ın sırılsıklam olmuş şapkasını da başına geçirmişti. Gözleri muzip ışıklar saçıyordu. Dudakları yaramaz bir çocuğunki gibi sırıtıyordu. Donuk bir renk almış, omuzlarına kadar yükselen suyun içinde hareketsiz yattı.

«İyi bir iş yaptın,» dedi Mistral'a. «Tebrikler. Peki, bundan sonraki planların nedir?»

Mistral ona bakıp durdu.

Maggy, «Üşümeye başladım, karnım da aç.» dedi tehditkâr bir sesle. «Üşüdüğüm ve acıktığım zamanlar çok kötü bir insan olurum ben. Tehlikeyi göze alıyor musun?» Maggy'nin sesinde, gözlerinde, başını tutuş biçiminde bile bir meydan okuma vardı.

Mistral ayağa fırlayarak, «Bir yere kıpırdama,» dedi. Sonra ceketini ve ıslak havluyu alarak odadan çıktı.

«Ah, orospu çocuğu!» diye bağırdı Maggy. Teknedeki pis suya tiksintiyle baktı. Bir parça temiz su akıtmak istedi ama musluk tıkalıydı. Omuz silkerek doğruldu, avuçlarıyla su döküp üzerindeki sabunları akıttı. Sonra tekneden çıkıp kocaman bir köpek gibi silkelenip kurunmaya çalıştı. Tanrıya şükürler olsun ki sıcak bir geceydi. Teknedeki suyun sıcaklığıyla odada üşünmüyordu.

Kapı birden açıldı. Mistral odaya girdi. Maggy belden aşağısını hemen Mistral'ın şapkasıyla göğüslerini de koluyla örtmeye çalıştı.

«Kapıyı vurmayı unuttun.»

«Özür dilerim.» Maggy'ye iki tane temiz, kuru havlu

uzattı. «Kurulan... Hadi... Ben bakmam. Ceketimi de al... Kurulandıktan sonra giy. Dışarda bizi bir taksi bekliyor.»

«Umarım yemek yemek için güzel bir yere gidiyoruzdur.»

«Belki de.»

«Bir kadına nasıl davranılması gerektiğini biliyorsun.» Maggy erkeğin ceketini giydi. Ceketin kolları dizlerinden aşağı sarkıyor, ellerini gizliyordu. Ceketin önünü kapamak için kollarıyla vücuduna sarındı. Çıplak bacakları ve ayakları dışında ceket her yerini kapamıştı. «Evet, ben hazırım. Ama sen perişan bir haldesin. Gömleğin de sırılsıklam olmuş.»

«Bence ikimiz de temiz bir görünüşe sahip olduk.» diyerek umumi hamamın kapısına doğru yürüdü Mistral. «Temiz olduğun sürece gerisi önemli değildir.»

Maggy çıplak ayaklarıyla onun peşinden hamamın dış kapısına yürüdü. Kaldırımın kenarında bekleyen taksiye koşarak bindi.

Mistral şaşkın şoföre, «Arago Bulvarı, 65,» dedi.

Hâlâ yalın ayak ama sırtında hemen hemen bir yıl kadar önceki yerinde, kapının arkasındaki çivide asılı bulduğu kırmızı kimonoyla Maggy stüdyoya girip oturacak bir yer bulmak için çevresine bakındı.

Yatakodası ne denli çıplaksa stüdyo o kadar kalabalıktı. Mistral çevredeki bitpazarlarını gezip gözüne ilginç gelen eşyaları almak adetindeydi. Bunlara pek antika denmezdi ama yeni de sayılmazlardı: Qimper porseleninden, ortası delik kocaman bir güveç tenceresi, kurtların yarı yarıya yemiş olduğu bir geminin aslan başı biçimindeki oyma süsü, boyalı teneke askerlerin kalan son parçaları ve pembe satenden, örgü biçimindeki kurdeleleri lime lime olmuş bir Victoria stili koltuk.

Bunlar odayı doldurmuşlardı ama döşemeden çok uzaktılar. Maggy Victoria devri koltuğuna doğru yürüyüp içini çekerek oturdu. Merakla doluydu. Heyecanlı bir macera yaşıyor gibiydi. Bir daha bu atölyeye adımını atacağını aklının ucuna bile getirmemiş olduğundan neler olacağını acayip bir duyguyla bekliyordu.

Mistral'ın bir şeyler yaptığını duyduğu mutfaktan yana, «Çorba mı?» dedi.

«Burasını ne sanıyorsun sen, lokanta mı? Çorba istersem çıkıp dışarda içmem gerek. Ekmek, peynir, sosis yiyip, şarap içecek, bunlarla yetineceksin.»

«Hiç de iyi bir ev sahibi değilsin.»

«Pek ziyaretçim olmaz benim.» Mistral sinirli sinirli dilimlediği sosislere baktı. Sonra bir tepsiye birkaç tabak, iki bardak ve şarap şişesini koydu. Stüdyoya girdi. Pembe koltukta turuncu rengi saçları kırmızı kimono üzerine yayılmış oturan Maggy'yi görünce durdu. Atölyesinin bu köşesinde bir ateş yakılmış gibiydi.

«Orada oturamazsın.»

«Neden?»

«O koltuk parçalanmak üzere.»

«Peki, nerede oturmamı öneriyorsun? Yerde mi?»

«Bahçede küçük bir masa var... Orada yemek yeriz diye düşünmüştüm.»

Maggy sesinde kahkahalar çınlayarak, «Peki, bahçede küçük sandalyelerin de var mı?» diye sordu.

«Elbette var.»

«O halde böyle şahane bir öneriyi kim reddedebilir ki?» Maggy onun peşinden alabildiğine boy atmış leylak ağacının bembeyaz çiçeklerinin üzerine sarktığı masaya doğru yürüdü. İki tahta sandalyenin oturacak yerlerine ve arkalıklarına basmadan minderler konmuştu. Bahçenin çimenleri kesilmemiş olduğundan diz boyu uzamışlardı. Mistral bakır bir mumluk içindeki uzun mumu yakarken Maggy eğilip tepsideki yiyecekleri inceledi.

«Hadi,» dedi Mistral. «Bir parça al.»

«Sanki sosisler bayatmış gibi görünüyor.»

«O halde yeme.» Mistral tabağı alıp otların üzerine bıraktı. «Sanırım peynir taze. Korkacak bir şey yok. Gerçekten aç mısın? Gidip bir şeyler satın alabilirim... Yakında geç saatlere kadar açık kalan bir şarküteri var.»

«Hayır, hayır, şaka ediyorum yalnızca. Ama sen akşam yemeği yemiş miydin?»

«Ah!»

«Ne oldu?»

«Birden nerede yemek yediğimi anımsadım.»

«Ve?»

«Bir kadınla yedim... Beni o sürrealist tımarhanesine davet eden Amerikalı resim koleksiyoncusu kadınlaydım.»

«O halde kadının şikayet etmekte hakkı olacaktır.» Maggy şarap kadehini kaldırdı. Mistral'ın da kadehini kaldırmasını işaret etti. «Geceye Mistral'la birlikte başlayan kadının şerefine içelim. Geceyi kiminle sona erdireceğini kim bilebilir ki? Ona bol şans diliyorum.»

Mistral kadehini onunkine değdirerek, «Bol şans,» dedi.

Çok geçmeden de Kate Browning aklından tümüyle çıkıp gitti. Bu küçük, leylak kokularıyla dolu yarı karanlık bahçeden, gerçek dünyanın dışında bir varlık kazanan Maggy'nin akan bir su kadar özgür, canlı sesinin müziğiyle dolu bu yerden başka her şey silinip kaybolmuştu. Mistral kendini önceki yaşantısından kopmuş gibi hissediyordu. Uzun bir süreden beri kalın bir giysi gibi sırtında taşıdığı, o güvenilir, inatçı iradesi zayıflayıp yokoluyor gibiydi. Kendini on yaş daha genç hissetmeye, nisan ayının ılık temasını, leylakların hoş kokularını, şarabın sert tadını almaya başlamıştı. Maggy üzerinde tatlı bir şok etkisi yapmıştı. Ona hazırlıklı değildi Mistral. Onu beklemiyordu. Burada ne işi vardı? Şarabından bir yudum daha alınca soru kaybolup gitti. Bunun nedeni şarap değil, Maggy'nin kendisiydi.

Mumun alevinden başka hiçbir ışığın bulunmadığı geceyi süslüyordu Maggy. Her kıpırdanışında mehtabın ışıklarını yansıtıyor, mumun ışığı gözlerinin yeşilinde kıvılcımlanmalar oluşturuyordu. Öylesine ışıl ışıl, canlı bir havası vardı ki ağaçların arasına sıkışmış gibi duran ay onun yanında önemsiz, çok uzaklardaymış gibi duruyordu. Sesinin tonu Mistral'da değişik duygularla çırpınan bir isyan, söyleyemediği şeylere karşı bir isyan uyandırıyordu.

Mistral, sanki bir emre boyun eğer gibi, istemeye istemeye kendini çimenlerin üzerine atıp Maggy'nin çıplak ayaklarını avuçlarının içine aldı.

«Zavallı ayaklar... Üşümüşler,» diye mırıldandı.

Maggy bir şey söylemedi. Mistral'ın güçlü, kıvrak ve iri ellerinin dokunuşu anlayamadığı bir duyguyla titremesine neden olmuştu. Başını geriye attı. Ona sanki yıldızlar bir şeyler mırıldanıyormuş gibi geldi.

Şimdi erkeğin dudakları ayaklarının tabanındaydı. Hafif hafif, tabanlarının derisi üzerinde dolaşarak bir soru soruyordu sanki. Maggy kıpırdamaktan korkarak soluğunu tuttu. Ayaklarından saçlarının köklerine kadar fırlayıp ge-

len, içini deler gibi fışkıran ilk kez duyduğu ama gizemli bir biçimde anladığı duygular içinde kalmıştı. Erkeğin dili ayağının kavisi üzerinde keşfeder gibi dolaştıkça dudaklarını ısırıyordu. Sonra dişlerin topuğunu ısırdığını hissedip inledi. Ayağını isteksizce çekmeye çalıştı ama Mistral buna izin vermedi. Maggy Japon ipeğinden kimonosunun altında bacaklarının ayrıldığını hissetti. Erkeğin dili bacaklarının yukarılarına, iç taraflara doğru yükseliyordu.

«Bırak,» diye soludu sonra. «Lütfen.»

Mistral doğrulup ayağa kalktı. Karanlıkta olduğundan da boylu ve iri duruyordu. Maggy'yi kollarına alıp yüzüne dikkatle baktı.

«Bırakmak mı? Emin misin?» Kadının dudaklarını hafifçe öpüp yüzünü daha iyi görebilmek için geri çekildi. «Yok, pek emin değilsin.» Mistral içini çekip onu dudaklarından daha bir istekle, güçle öpmeye başladı.

Maggy'nin şaşkınlığı ve birden hissettiği telaş bu öpüşlerin etkisiyle kaybolmuştu. Güldü. Ama bu alaycı bir gülüş değildi. Kural dışı davranışlarda bluunmaktan hoşlanan asi bir insanın gülüşüydü. Artık dudakları bir asinin dudakları, erkeğin güçlü boynunu okşayan elleri bir asinin elleri olmuştu. Sonra erkeğin kollarından sıyrılarak ayağa kalkıp vücudunu tümüyle onunkine yasladı. Bir süre, uzun bir süre öylece kaldılar. İki kocaman ağaç gibi birlikte büyüyor, uzuyor gibiydiler. Sonra duyduğu derin, güçlü gereksinmeyle kadının kimonosunun önünü açtı. Yalnızca gözleriyle tanıdığı vücuda dokunmak, etinin sıcaklığını hissetmek, dipdiri memelerini avuçları içine almak, meme uçlarında parmaklarını dolaştırmak için deli oluyordu. Maggy büyülenmiş gibi konuştu: «Burada olmaz... İçerde.» Sendeleyerek Mistral onun peşinden gitti. Bu arada gömleğinin düğmelerini açıyordu. Birlikte pencerenin altındaki, mehtabın ışıklarının döküldüğü büyük karyolanın bulunduğu odaya girdiler. Mistral birkaç saniye içinde çırılçıplak, muhteşem ve dimdik.

«Dur sana bir bakayım,» dedi Maggy. Sesinde öylesine güçlü bir merak vardı ki erkek hareketsiz bekledi. Şimdi Maggy tüm ürkekliğini yenmiş bir halde parmaklarını erkeğin omuzlarında, göğsünde, belinde, iyice tanımadığı bilmediği yerlerde, kollarının güçlü kaslarında, göğsünün gür kıllar arasına gizlenmiş sert uçları üzerinde dolaş-

tırıyordu. Ancak erkeğin vücudunu iyice görüp tanıdıktan sonra kimonosunun kuşağını çözüp çıkardı Maggy. Karyolaya uzanıp erkeği bekledi.

Sonunda, diye düşünüyordu Maggy, sonunda. Erkeğin ellerine teslim olmakla kalmadı. Onlara cesaret de verdi. Bir kedi gibi kıvrılıp bükülerek erkekle oynadı. Memelerini elleriyle tutup ikram etti. Erkeğin meme uçlarını öpmesine, emmesine izin verdi. Sonra çevik bir hareketle ondan kurtulup kendini erkeğin göğsüne attı. Dudakları Mistral'ın meme uçlarını arıyordu. Erkeği taklit ederek. Mistral duyduğu zevke daha fazla dayanamayacak bir hale gelinceye kadar emdi. «Ha, demek bu oyunu iki kişi aynı anda oynayamıyor?» diye mırıldandı. Çok geçmeden de sorusunun yanıtını aldı. Mistral güçlü, titremeyen elleriyle onun bacaklarını ayırıp üzerine eğildi. Sıcacık ağzı soru sorar gibi uyluklarında dolaşıyor, dili bir kelebeğin kanadıymış gibi olmadık yerlerine değip kaçıyordu. Tüm oyunculuğunu, şakacılığını yitirmiş olan Maggy hareketsiz, adeta kaskatı, soluk soluğa bekliyordu.

Hâlâ diz çökmüş durumda olan Mistral onu belinden iki eliyle kavrayarak kendini Maggy'nin içine soktu. Kadının içi öylesine ıslaktı ki Mistral birkaç santim içine girebilmişti; ama sonra bir engelle karşılaştı. Anlayamadı. Daha girmeye çalıştı ama olmadı.

«Ne...?» diye mırıldanarak doğrulup kadının bacakarasındaki üçgeninin karanlığına baktı. Yine denedi ama sonuç alamadı. Şimdi, kendine gelen Maggy tüm gücüyle öne doğru itti vücudunu. Tüm varlığını erkeğe açmak için çırpınıyordu. Uzun güçlü bacakları alabildiğine gerilmişti. Kalçalarını öne doğru iterken ellerini yatağa bastırmış sırtını yay gibi germişti. Erkeğin sıcacık, sivri okunu olanca gayretiyle karşıladı. Birden erkek içindeydi artık, olduğu gibi, herşeyiyle. Maggy bıçaklanmış gibi bir acı duydu ama aldırış etmedi. Bir süre, yeniden mücadeleye başlamazdan önce birbirlerini selamlayan, eşit güçteki iki gladyatör gibi soluk soluğa hareketsiz kaldılar.

Mistral, «Bilmiyordum,» diye fısıldadı. Öylesine şaşırmıştı ki ne söyleyeceğini bilemiyordu.

«Sana söylemedim ki. Farkeder miydi?»

«Yo, **hayır.**» Şimdi yanyana, birbirlerinin gözlerinin içine bakarak yatıyorlardı. Mistral bir kolunu onun omuz-

larına atmıştı. Diğer eliyle de bacaklarının arasındaki nemli boşluğu bir hırsız gibi çekingen çekingen ama sürekli, kadını zevkin doruğuna ulaştırıncaya kadar okşadı. Ancak ondan sonra kendini tatmin etme yoluna gitti ama, yine de dikkatliydi. Alışılmamış bir yumuşaklıkla hareket ediyordu. Bir an geldi ki erkek bir boğanın gücüne eş bir patlamayla, sarsılarak, kendini adeta yitirerek boşaldı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Julien Mistral ilk kez Maggy'nin resmini yaptığında, onun memelerinin arasındaki gölgenin peşinden ilk kez gittiğinde, fırçasını ilk kez düşünmeden parlak kırmızı renge batırdığında beyninde kozmik bir sesin, «Tamam!» diye onu sarstığını hissetti. Şaşkın, neredeyse bayılacakmış gibi bir duyguyla, daha önce hiç görmediği biçimde **gördü:** tuvale aç bir kurt gibi saldırırken nerdeyse fırçasının kontrolünü yitiriyor, parmakları keşfettiği şeyle hissizleşiyor, vücudu yükselen bir ateşle ter içinde kalıyordu. Gördüğünü tuvale geçirmek için duyduğu sabırsızlık öylesineydi ki sonunda fırçayı bırakıp boyaları tüplerinden sıkmaya başladı.

Sonunda bir gün başaracağından hep emin olduğu bir biçimde resim yapmaya başlamıştı: Düşünmeden, hesaplamadan çalışıyordu. Öylesine bir özgürlüğe kavuşmuştu ki atölyenin duvarları yıkılmış da kendisi bir başına masmavi, berrak gökyüzünün altında duruyor gibiydi.

Yeşil yastıkların üzerinde uzanmış poz veren Maggy onu büyülenmiş gibi izliyor, kılını bile kıpırdatmaktan çekiniyordu. Sonunda, ancak bir saat kadar sonra, Mistral tuvalinin başından çekilip, kendini ter içinde, coşkuyla Maggy'nin yanına attı.

Daha önce aklına bile getirmediği bir davranışla boya içindeki elini kadının bacaklarının arasındaki tüylerinin üzerine sürdü. Onu, sanki bir ikinci tuvalmiş gibi yeşille ve Titian kırmızısıyla boyadı. Sonra pantolonunu yırtar gibi açıp, tümüyle çıkarmadan kadının içine olanca şiddetiyle girdi. Maggy'yi iri, sıcak, terden ıslanmış vücuduyla yastıkların üzerinde adeta ezdi.

Mistral, haftalarca Maggy'nin resimlerini yaptı. Gün ışığının genç kadının etine değmesinden oluşan bir şeyin aradığını bulmasına, özgürlüğüne kavuşmasına yardım ettiğini biliyordu. Bu yalnızca teknik bir mesele değildi. Ancak Maggy'nin cildinin saydam beyazlığı, saçlarının ateş

okları biçiminde renkler saçmasıyla ilgiliydi. Bütün bunlar Mistral'ın hayalgücünü çalıştırıyor, onun ileriye sıçramasına, kölelik zincirlerini kırmasına yardımcı oluyordu. Öte yandan kadının vücudundan ışıkların, renklerin çıktığına, yayıldığına da inanıyordu. Öyle ki onu tuvaline geçirdiğinde tuval de bir ışık ve renk cümbüşü haline geliyordu. Maggy ona çok önemli bir şeylerin olduğunu biliyor, bu konuda sorular sorduğunda Mistral onu tatmin edici sözcükler bulmakta güçlük çekiyordu. Üstelik bu konuda konuşmasının doğru olmayacağı üzerine, uğursuz geleceği üzerine acayip, batıl duygulara kapılıyordu.

İlk gecesinden itibaren Nisan ayı Maggy için kusursuz bir bahar oldu. Bundan sonraki baharları bu baharla kıyaslayacak, yargılayacak, hiçbirini de bunun kadar tam, eksiksiz bulamayacaktı. Duygularına kapılmadan düşündüğünde altın çağını yaşadığını farkediyordu. Kadınlara özgü bir sezgiyle de böylesine tantanalı, olağanüstü bir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini de hissediyordu. Günler birbirini izleyerek geçerken asla ileriye bakmıyor, gelecekte ne olacağını asla düşünmüyordu. Her gün dopdolu, harikalarla dolu bir gündü. Ancak gününü yaşamak istiyordu.

Mistral için de bu dönem olağanüstüydü. Ama insan olmaktan önce bir sanatçı sayıyordu kendini. Mutluluğu da Maggy'den çok yaptığı işten geliyordu.

Sürrealistlerin balosunu izleyen geceden sonra Julien Mistral Maggy'nin kendine özgü bir hayatı olduğu, haftanın yedi günü yalnızca ona poz veremeyeceğini aklına bile getirmedi. Maggy'nin tüm zamanını kendisine vermesini hakkı gibi kabulleniyor, hiç yorulmak bilmeyen bir ressam olduğundan zavallının aynı pozu akıl almaz sürelerle tutmasını istiyor, ancak Maggy kaslarının ağrısına dayanamaz olup da dinlenmek için izin rica ettiğinde işi bırakıyordu. Öylesine bencilce davranıyordu ki Maggy'nin özel hayatını geride bırakmasını, odasını terkedip onun atölyesinde kalmasını, arkadaşlarını terketmesini, özgürlüğünü onun ayakları dibine fırlatmasını kendi hakkı sayıyordu. Fırçalarını bıraktığında Maggy'nin, onun aç, şiddetli sevişme biçimine yanıt vermesini son derece doğal buluyordu.

Maggy onun dikkatsiz, düşüncesiz inançlarını asla sorgu sual etmedi. O sadece cömertliğiyle kendini ona vermişti. Her isteğine boyun eğiyor, sanki, Mistral'ın toplaması ge-

rcken uzun, iri iri çiçeklerin açtığı bir cömert tarlaymış gibi kendini ona veriyordu.

Saatler saati onun bakışlarına katlanıyor, Mistral'ın kendisini düşünmediğini, hatta Maggy olarak bile görmediğini biliyordu. Maggy'nin aşkı ressamdan hiçbir karşılık beklemiyor, onu yalnızca çalışırken görmek istiyordu. O kendini işine vermiş, yaratmak için tutuşan bir insandı. Bu da Maggy'nin gözünde bir anlam taşıyordu. Maggy'nin yedi tablosundan oluşan ve daha sonra yalnızca, «La Rouquinna» (Kızıl Saçlı Kadın) diye bilinecek olan koleksiyonun tamamlandığı iki ay boyunca Maggy de, Mistral de dış dünyadan tümüyle ellerini ayaklarını çekmişlerdi. Sanki insanoğlunun daha önce hiç girişmediği kahramanca bir macera yaşıyor gibiydiler. Ama bunu ikisi de tartışmaktan kaçınıyordu. Mistral'ın yaptığı Maggy'nin tabloları sanat tarihinde unutulmaz bir yer almıştı.

1926 mayısının sonlarında Mistral başka konulara atılmak için kendine yeterince güvenmeye başlamıştı. Maggy'nin yedinci portresini bitirdiğinde çıplak kadın tablolarına duyduğu ilgiyi birden, başladığı gibi bırakıverdi. Artık natürmorta dönmüştü. İhmal ettiği bahçesi haziran çiçekleriyle doluydu. Şimdi bunlar atölyesindeki çanakları, vazoları, bardakları, sürahileri dolduruyordu: Pembeli beyazlı yıldız çiçekleri, yarıdan kesilmiş bir kavun... İlgisini bunlar çekiyor, hepsine de ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu. Bunlar da **yaşıyorlardı**, tıpkı Maggy gibi. Dünya yenilenmişti.

Mistral tablolarının konularını hayattan alırdı. Bir haydutun ritmiyle, bir korsanın cesaretiyle çocukluğundan beri yararlanmadığı, adeta unuttuğu bir canlılık ve şevkle çalışmaya başladı. Fırçalarını sanki cennetin kapılarına kadar çalacağı bir trampetmiş gibi kullanıyordu.

Maggy'nin **quartier**'den Mistral'le birlikte kaybolması geniş dedikodulara, söylentilere yol açmıştı. Mistral'ın onu serbest bırakması, Maggy'nin yeniden normal hayata dönmesi de aynı biçimde fırtınalar yarattı.

Paula, «Elbette,» dedi. «Her şeyi aşk uğruna yaptın, değil mi?»

Maggy dehşetle, «Paula!» dedi. «Herhalde ondan para istememi bekleyemezsin!»

«Hayır, ne yazık ki senden böyle bir şey bekleyemem. Tanrım, biz kadınlar ne kadar aptalız.»

«Ama anlamıyorsun,» dedi Maggy yumuşak bir sesle. Paula'ya sinirlenmeyecek kadar mutluydu.

«Aksine, çok iyi anlıyor ve hiç de onaylamıyorum. Bu bir **folie furiese**...(*) Başka türlüsü beklenemez zaten. Ama seni tebrik edeceğimi sanma. Ben de senin profesyonelliği öğrendiğini sanıyordum.»

«Bak bu konuda yanılıyorsun... Julien bana en sevdiğim tablomu verdi... En büyüğünü ve en iyisini... En çok sevdiğimi... Yeşil yastıklar üzerinde yaptığı ilk resmimi verdi.»

«Harika! Aylar süren çalışma ve karşılığında da eserlerini kimsenin satın almadığı bir ressamın tablosu! Ah, Maggy, sonunda bir ressamın hizmetçisi olacağını aklımın ucuna bile getirmemiştim. Bu başka kızların işi, senin değil.» Paula duygularını gizleyemeyecek kadar üzgündü. «Şimdilik senin poz vermene gereksinmesi kalmadı. Başkalarına para karşılığında çalışmaya başladın. Paranı da götürüp ona yedireceksin değil mi?»

Maggy, «Haksızlık ediyorsun,» diye karşı koydu. «Julien deliler gibi çalışıyor... Hiç parası da yok... Benim ona maddi yönden yardımcı olmam doğal. Ama yalnızca tablolarını satmaya başlayıncaya kadar, Paula.»

«Söyle bana, bu Julien Mistral denilen herif senin için, senin resmini yapmak, seninle yatmaktan başka ne yapıyor?»

«Of!» Maggy, orta yaşlı kadının, Mistral'e olan bağlarını böylesine yanlış yorumlayabilmesine inanamıyordu.

«Yemekleri kim pişiriyor, atölyeyi kim topluyor, kirli çamaşırları yıkatmaya kim götürüyor... Belki de sen yıkıyorsundur... Evde yeteri kadar şarap olup olmadığına kim bakıyor, sabah kahvaltısı için taze çörek almaya kim gidiyor, kahveyi kim pişiriyor, yatak takımlarını kim değiştiriyor? Bütün bunları mösyö Mistral senin için, getirdiğin paranın karşılığı olarak yapıyor mu yoksa?»

«Paula, bazan ne kadar gülünç olabiliyorsun. Onun bu işleri yapmaya elbette zamanı yok. Benim de yok... İşten

(*) 'Büyük bir çılgınlık', anlamında.

dönüşte şarküteriden bir şeyler alıyorum, birlikte piknik yapıyoruz...»

«Bir tek kelime daha söyleme, Maggy!» Durum kuşkulandığından da kötüydü. Ressamlarla yaşayan, sonları hiç de iyi gelmeyen tanıdıkları vardı. Sayıları da az değildi doğrusu. Ressamların, kötülerinin bile, bencilliklerine diyecek yoktu. Bir bebek gibi, her şeyi kendileri için isterlerdi. Hepsi de kendi dünyalarının merkeziydi. Bu dünyanın dışındakiler de yalnızca onların gereksinmelerini karşılamak için vardı.

İyimser olduğu zamanlarda Paula, en büyük eserlerin ortaya konulmuş olduğu bir dünyada bir ressam olarak kendini tanıtıp kabul ettirmenin çok zor olduğunu, bunu ancak son derece bencil bir kişinin başarabileceğini kabul ediyordu. Belki de onları paniğe kapılmaktan kurtaran da bu bencillikleriydi. Oysa onlara resim yapma gücünü veren, resim yapmalarını sürdürten şeyin ne olduğuna kulak verdiği bile yoktu. İnsanın Louvre müzesine şöyle bir uğraması bile bu konudaki tüm iyimserliğini yitirip, herşeyi yüzüstü bırakmasına yeterdi. Bir kadının kaderi söz konusu olduğunda ressamlara en küçük bir hak bile tanımazdı. Bazan bir ressam modeliyle evlenir, bazan ressamla eşi ömürlerinin sonuna dek evli kalırlardı. Tıpkı karısı, bir model kullandığı takdirde kendisini terkedeceğini söyleyen, bu yüzden de bahçelerin, zambakların resimlerini yapan Monet'nin ailesinde olduğu gibi.

Paula, Mistral konusunda hiçbir hayale kapılmıyordu. Böylesine yakışıklı bir erkeğe asla güvenemezdi. Adamın insanı tedirgin eden, bencilce bir güzelliği vardı. Güzellik kadınlara özgü olmalıydı. Onların hayatta başarılı olmaları, mücadele edebilmeleri için güzelliğe gereksinmeleri vardı. Mistral'den hiç hoşlanmayan Paula Deslandes bile sokakta onunla karşılaştığında adamın kollarında aşktan, sevişmekten terli, bitkin bir halde yatmanın nasıl olacağını kurduğunu farketmişti. Hayır, bu adam hiç kimseye kocalık edecek nitelikte değildi. Ya aşık olarak... Ah, Maggy neden kendine daha az bencil bir erkek bulamamıştı?

İçi burkularak Paula, **La vie bohéme(*)** diye düşündü. İşte onun sevgili, masum, tecrübesiz Maggy'si kendine aşık

(*) Bohem hayatı...

olarak bu adamı seçmiş. bir bohem hayatı yaşadığını sanıyordu.

Paula kendini daldığı düşüncelerden kurtararak, «Boş ver,» dedi. «Dün gece,kumarda elli frank kaybettim. İnsanların davranışlarını, fikirlerini hep kuşkuyla karşılarım ben. Özellikle kendileriminkini. Aldırma.»

Maggy hiç sakınmadan, «Zaten aldırmıyorum,» dedi.

Eğer Paula'nın Julien Mistral hakkında fazla bilgisi olsaydı onu daha iyi anlardı. Ama yine de Maggy'nin ona olan sevgisini ilgiyle, kaygıyla izlerdi.

Ressam Versailles'da doğup büyümüştü. Ailesinin tek çocuğuydu. Eğer büyüyüp gelişme çağında annesiyle babası birlikte olsalardı normal bir aile hayatı yaşayabilirdi. Ama çocukluğu acayip bir biçimde kısır, kahkaha ve neşeden yoksun geçmişti.

Bir mühendis olan babası Fransız hükümeti emrinde yılın büyük bir bölümünü kolonilerde köprüler yaparak geçirirdi. Annesi de bu duruma alışmıştı. Belki de tek sevdiği iş olan iğne oyasını yapabilmek için başka türlü bir yaşantı da istemezdi. Muhteşem, eşsiz nakışlar işlerdi. Elinde işlenecek bir bez parçası bulunmadığı zamanlarda tedirgin; ağlamaklı, hatta öfkeli olurdu.

Madam Mistral bebekliğinde oğlunun gereksinmelerini yerine getirmiş ama Julien **Ecole Maternalle**'e başlar başlamaz da büyük bir iç rahatlığıyla kendi gereksinmelerini kendisinin yerine getirmesine izin vermişti. Oğlan sağlıklı, akıllıydı. Yemeklerini hazırlayan, temizliğine bakan, okula götürüp getiren bir de uşak vardı.

Anımsayabildiği kadar eski bir tarihten itibaren Julien okulda öğrenebileceği şeylerin hiçbir çabaya değmediğine karar vermişti. O başka şeyler öğrenme çabasındaydı. Tüm çocuklar gibi o da doğuştan sanatkârdı. İnsanlar, ağaçlar, evler ve güneş onun emrindeydi.

Altı yaşına geldiğinde, başka çocuklar yaptıkları resimlerin gerçekliğini kavrayamazken, o çizdiği biçimleri gözleriyle bir kompozisyon olarak görmeye başlamıştı bile. Çok geçmeden de okul çantasında taşıdığı resim kağıtları, uçlarını incecik açtığı kalemler, tüm harçlığını harcadığı boyalı kalemler için yaşamaya başladı. Resim yapmak varlığının

temel ögesi olmaya başlayınca daha da suskun oldu. Kendini, **nesnelerin biçimleri** konusuna verdikçe zamanın nasıl geçtiğini de anlamıyordu. Bir biçimin diğerleriyle ilgisi, tüm şekillerin dünyayla ilişkisi tek düşüncesi oldu. Gramer; hecelcme, matematik, hatta okuma-yazma bile yapı ve desen sorunlarıyla dolu kafasını hiç mi hiç ilgilendirmiyordu.

Öğretmenleri onu annesine şikayet ettiklerinde Madam Mistral oğlunun dikkatsizliğinin acınacak bir durumda olduğunu kabul ediyor ama öğretmenin odasından çıkar çıkmez Julien'in tüm suçlarını, kusurlarını unutup gidiyordu.

Çok geçmeden kalınkafalı bir öğrenci olarak kabul edilen Julien okuldan ayrılacak yaşa gelinceye kadar sınıfının en tembel çocuğu oldu. Okul arkadaşları yıllar önce onunla ilişki kurmaya çalışmaktan vazgeçmişlerdi. Julien'in içine kapanık, bir başka dünyada yaşıyormuş gibi havası her şeyi, herkesi kendinden uzaklaştırıyordu.

Mistral on yedi yaşında özel bir sanat okuluna girerek Güzel Sanatlar Akademisi'nin sınavlarına hazırlanmaya başladı. Başardı da. Sorbonne'daki birkaç yılından sonra sanatta geleneksel yaklaşımın uygunsuzluğunu görmeye başladı. Önce kendi kendine, sonra da herkese sanatın, resim yapmanın asla, kimseye öğretilemeyeceğini söylemeye başladı. «Teknik, evet. Denk, evet. Anatomi, evet. Ama gerisi asla.» Güzel Sanatlar'dan daha yirmi bir yaşına girmeden ayrıldı. O sırada Cezayir'de bulunan babası, bir yıl sonra ölünceye dek ona geçinebileceği kadar bir aylık bağladı. Mistral yirmi üç yaşına girdiği yıl annesi de öldü. Fazla bir varlığı yoktu ama olanı da dünyadaki tek varlığı, tek oğlu olan Julien'e bırakmıştı.

Şimdi Julien Mistral yirmi altı yaşındaydı. Ve de çağdaşları arasındaki birkaç kişi dışında hâlâ tanınmamış bir ressamdı. Onun gözünde tüm galeri sahipleri ve tablo koleksiyoncuları düşman kategorisine giriyordu. Marcel Duchamp'ın tablo satın alan kişileri, «Sanatçıların sırtından geçinen asalaklar,» olarak nitelendirdiğini duyduğunda, «Duchamp'ın az bile söylediğini ileri sürdü.»

«Zadkine'e altmış resim için on frank ödeyen Cheron'a ne demeli? O da, bir suluboya için Foujita'ya yedi frank veren adamla aynı bokun soyu! Yalnızca bir asalak ha! O herifin asılması, daha ölmeden ipten indirilerek can çekiş-

meye bırakılması gerek. Bir portre için Modigliani'ye yirmi frank verilmiş... Korkunç bir şey bu!»

Oysa annesinden kalan para suyunu çekmek üzereydi. Kendisini Sürrealistlerin balosuna davet eden zarif, zengin Amerikalı Kate Browning ise bir tablo daha satın almak için gelmemişti. Mistral, acaba bir mektup yazıp balodan selamsız sabahsız ayrıldığım için ondan özür dilesem mi, diye geçirdi aklından. Sonra bunu gereksiz bulup tuvalinin başına geçti.

New Yorklu Katherine Maxwell Browning ressam olarak çok, çok küçük bir yeteneğe sahipti. İşin asıl kötü yanı da bunu biliyordu. Zekiydi. Gözleri güzeli görürdü. En iyiyi, en güzeli görüp takdir etmekte doğuştan yetenekliydi ama böyle bir eser ortaya koyacak durumda değildi. Kendine heykeltraş lakabını yakıştırmıştı. Çok zengin olan ailesi de onun bu küçük yeteneğini hayranlıkla, takdirle karşılıyordu. Çünkü hiçbirinde sanata karşı en küçük bir eğilim olmadığı gibi, olmaması umurlarında bile değildi. Sarah Lawrence'deki öğretmenleri bile Katherine'i teşvik etmişlerdi.

Kate Browning Paris'e 1925'de Brancusi'yle çalışmaya gelmiş ama Brancusi onu kabul etmemişti. Daha sonra başvurduğu Güzel Sanatlar Akademisi'ndeki atölyeden sorumlu profesör, onun gerekli olan çalışmalarının fotoğraflarını gördükten sonra Kate'i okula kabul etmişti. Bunu da, son zamanlarda pek çok Amerikalının yaptığı gibi, Kate'in de diğer öğrenciler arasında nasıl geride kaldığını farkedip, sessiz sedasız ortadan kaybolacağını düşünerek yapmıştı.

Profesörün kararı bir yabancıya konuksever davranıp, yardımcı olma duygusundan değil, tam Fransızlara özgü bir duygudan, Kate'in güzelliğine karşı duyduğu ilgiden kaynaklanıyordu.

Yirmi iki yaşındaydı Kate. Kusursuz denecek biçimde ki oval kafatası yapısı saman sarısı kısa saçlarını ortadan ayırıp olduğu gibi bırakmasına izin veriyordu. Geniş, çıkık alnı, gri gözlerinin çevresindeki belirgin göz çukurları, incecik alınmış kaşları ona bambaşka bir hava veriyordu. Küçük bir burnu, ince dudakları, sert çizgili bir çenesi vardı Kate'in. İşte bu sert çizgiler ona çarpıcı, dikkati üzerinde toplayan bir kadın havası veriyordu.

1926 baharının ilk günlerinde akıcı bir Fransızca konuşan Kate'i, okul arkadaşlarından biri Mistral'ın atölyesine götürdü. Ressamın insanın yüzüne barbarca bir tokat gibi çarpan tablolarının renk cümbüşü Kate'i anında etkiledi. **Anlamıştı** hemen. **Biliyordu.** Kendini tabloların renk nehrine bırakarak Julien Mistral'ın gününün en büyük ressamı olduğuna, başkalarının da bunu zamanla anlayacaklarına karar verdi.

Öte yandan Kate, Mistral'ın tablolarından mümkün olduğu kadar çok satın almak için duyduğu dayanılmaz güdüye karşı koyacak kadar zeki ve disiplinli bir insandı. İlk tanışmalarında ressamın sanatçıların eserlerini onları istismar ederek satın alan koleksiyonculara ne denli düşman olduğunu görmüş, anlamıştı. Ama o günden itibaren de gece gündüz onu düşündüğünü, Julien Mistral'a lâyık olduğunu kazandırabilmek için neler yapması gerektiğini planladığını farketmişti.

Hırsla, açgözlü bir yapısı vardı Kate'in. Bunu zekice gizlemesini de çok iyi biliyordu. Kurnaz, kurnaz olduğu kadar da inatçıydı. Dünyaya gösterdiği kibar, ince kişiliğinin altında ilkel güçler capcanlı yaşıyor, Kate bunları kullanmak için uygun zamanı bekliyordu. O ilk tanışmalarında Kate özenle Mistral'ın tablolarından birini seçip satın aldı. Bir ay sonra gidip bir ikincisini seçti. Kendini sürekli kontrol altında tutuyordu. Daha başlangıçtan beri, ressamın tablolarından birini satın alacak her kişiye karşı güçlü bir kuşku beslediğini anlamıştı. Çünkü Mistral tabloları uğrunda kendisini fırlatıp atmıştı; tablo satarken kendini sattığını hissediyordu.

Mistral'ı Sürrealistlerin balosuna davet etti. Sonra da ressam, Maggy'yle ortalıktan kaybolunca kendi kendine, «Sabır,» diye fısıldadı. Erkeğin davranışını kendine yapılmış bir hakaret olarak kabullenmeye asla yanaşmadı.

Temmuz ayının başlarında bir cumartesi öğleden sonra Maggy, Mistral'ın mutfağında kendi kendine bir şarkı mırıldanarak patates soyarken kapının çalındığını duydu. Julien'in çalıştığı atölyeden yana bir göz attı. Kapı yine çalındı ama Mistral duymamıştı. Maggy meraka benzer bir duyguyla kapıyı açtı. Eşikte zarif, bu çevre için aşırı derecede şık

genç bir kadın duruyordu. Yanındaki adam da büyük kente inmiş bir köylü havası vardı.

Kadın, «Mösyö Mistral evde mi?» diye sordu.

«Evet ama çalışıyor.» Maggy hiç bilmediği bir ziyaretçi yüzünden Julien'i rahatsız etmeye kalkışamazdı. Buna cesareti yoktu.

«Ama beni bekliyor, matmazel.» Kate'in yüzünde nazik bir gülümseme belirmişti.

«Bana söylemedi...» Kate onu hafifçe iterek içeri girince Maggy sözünü tamamlayamadı. Ağzı bir karış açık iki yabancının atölyeye girişlerini, Julien'in fırçalarını bırakıp pek de nazik sayılmayacak bir tavırla kadına yaklaşmasını izledi. Ama ziyaretçinin elini sıkmaktan da geri kalmamıştı.

«Ya, demek unuttun, Julien! Boşver... Adrien'e bizi beklemediğini söyledim zaten. Adrien, seni Julien Mistral'la tanıştırayım... Julien, Adrien sana yolladığım notta sözünü ettiğim kişi: Adrien Avigdor. «İki erkek el sıkışırlarken Kate söylediği ya da yaptığı her şeyin kusursuz olduğu inancını taşıyan kişilere özgü, tipik kahkahasını attı.

Maggy hemen önündeki önlüğü çıkarıp ellerini kuruladı. Her zamanki gibi yalın ayaktı. Sırtında yalnızca mutfakta yemek yaparken giydiği kolsuz basma giysi vardı. Omuzlarını geri atıp sırtını dikleştirerek atölyeye girdi. Kate Browning ve Avigdor'la el sıkışırken Tanrıya şükürler olsun ki uzun boyluyum, diye düşünüyordu. Çünkü kadın da erkek de ondan kısaydılar. Julien neden ona ziyaretçilerinin olacağını söylememişti acaba? Günün erken saatinde aldığı, sonra da öfkeyle buruşturup bir kenara attığı o mavi, küçük telgraf kağıdında herhalde bu ziyaret haberi yazılıydı.

«Bir bardak kırmızı şarap ister misiniz?» diyen Mistral'ın sesini duydu. «Şöyle oturun bir yerlere. Maggy şarabı getir.»

Maggy mutfakta birbirine uygun dört bardak ararken bir ateş dalgasının boğazından alnına doğru yükseldiğini hissetti. Ona haber vermediği için şu Julien'ın Tanrı belasını versindi. Yabancı kadın lüks bir yattan inip gelmiş gibiydi... Demek balo gecesi Mistral'ın ektiği kadın buydu. Oysa Maggy'ye onun genç ve güzel olduğunu hiç söylememişti. Ya o harika elbise! Ah, ne elbiseydi ya! Avigdor denilen adam Kate Browning'in erkek arkadaşı olamazdı. Ama adamın adı Maggy'ye belli belirsiz tanıdık geliyordu. Sonunda bir şişe

açılmamış şarap, ikisinin kenarları çatlak, ikisi de sağlam ama birbirine hiç uymayan bardak bulup atölyeye geçti.

Mistral şarapları koyarken Kate Amerikalılara özgü genizden gelen bir sesle pürüzsüz bir Fransızca konuşuyordu. Adrien Avigdor ise, tarlasındaki sebzelerini düşünen, yarın yağmurun yağıp yağmayacağını merak eden bir çiftçi gözüyle bakışlarını atölyenin içinde dolaştırıyordu. Kate'i hiç dinlemiyor gibiydi. Ama kadın bir an susunca hemen atılıp doğrudan Mistral'e hitap etti.

«Kate'in sizden satın aldığı iki tabloyu gördüm. Çok beğendim.»

«Kate bana yazdı bunu,» dedi Mistral. Övgüyü sanki gerçek değil de sahteymiş gibi kabullenmişti.

Tanrı belasını versin, diye düşündü Maggy. Eğer bu adam müşteriyse Mistral'ın ona en azından nazik davranması gerekirdi. Alış verişe çıktığımda para yerine ne kullanacağımı sanıyor bu Julien? Kendisi boyalarını, parasını sonra vermek kaydıyla alıyor ama, gıda maddelerini parasız vermiyorlar. Hep kendi franklarımı harcıyorum sonuçta.

«Tablolarınıza şöyle bir bakmama izin verir misiniz?» diye sordu Avigdor. Yuvarlak yüzünde, açık mavi gözlerinde gizlemeye çalışmadığı bir iyiniyetlilik, dürüstlük vardı.

«Bak Avigdor, senin gibi tablo alıcılarını bilirim ben. Şöyle bir bakmazlar.» Mistral birden öfkelenmişti. «Cumartesi öğleden sonraları ressamların atölyelerine vakit öldürmeye gitmezler. Niyetleri keselerini doldurmaktır. Beni aptal yerine koymayın. Sizin gibileri...»

«Mösyö Mistral, hata ediyorsunuz,» dedi Avigdor. Sakindi. «Tablo alıcılarının hepsini aynı kategoriye sokmayın. Haksızlık edersiniz. Zborowski'yi ele alalım... Sonunda Modigliani'nin ücretini bir portre için dört yüz elli franka yükseltmedi mi? Amerikalı Barnes'in Soutine'le ilgilenmesini kim sağladı? Başkaları da var, bilirsiniz... Basler, Couquict, Francis Carco var... Bütün bu kişilerin dürüst olmadığını söyleyemezsiniz, değil mi?»

«Tamam, tamam. Bazıları öyle... Ama çoğunluğu adi birer hırsızdır, birinci sınıf orospu çocuğudur.»

Kate'in sakin, çın çın öten kahkahası duyuldu. «İyi söyledin Julien ama Adrien dediğin gibi biri olsa zaten buraya

getirmezdim. Tablolarını görmesine izin ver. Ben de bakacağım. Kaç aydır yeni çalışmalarını merak ediyordum zaten.»

«Peki, peki, geldiğinize göre bir bakın,» diye homurdandı Mistral. «Ama burada durup sizi izleyeceğimi sanmayın. İnsanların tablolara bakarken söylediklerini duymaktan nefret ederim. Kendilerinde her tür fikri beyan etme hakkını bulurlar. Siz işinizi bitirinceye kadar ben bahçede beklerim. Gel, Maggy. Şarap şişesini de getir.»

Stüdyoda yalnız kalınca Avigdor dolaşmaya duvardaki tabloları incelemekle başladı.

Kate sabırsızlıkla, «Hayır, Adrien,» dedi. «Yeni çalışmalara bakalım... Eskilere daha sonra da bakarsın.» Genç kadın ters döndürülerek duvara dayanmış bir büyük tuvali çevirmeye çalışıyordu. «Bana yardım et.»

Avigdor ustalıkla, çabucak, Mistral'ın özensizce duvara ters dayamış olduğu tabloları çevirdi. Hepsini yanyana dizerken bakmak için zaman yitirmedi. Bir eve duvardan tırmanarak giren bir hırsız çabukluğuyla çalışıyor, Mistral'ın içeri girip tabloları görmesini engeleyecek diye korkuyordu. Sonunda tüm tuvaller çevrilmiş, Avigdor'la Kate'in çevresini almışlardı. Kate tablolara baktıkça heyecanla titriyor, anlayamadığı bir duyguyla, onu son derece öfkelendiren bir duyguyla doluyordu.

Adrien Avigdor'un bakışları Maggy'yi model olarak kullanan Mistral'ın eserleri üzerinde dolaştıkça, kendini çırılçıplak canlı etin üstüne bastırıyor, üzerinde yuvarlanıyor gibi hissediyordu. Tuvallerin üzerinde tepinmek istediğini hayretle farkediyordu. Yalnızca sakinliğine, tarafsızlığına, soğukkanlılıkla karar verme yeteneğine güvenen Adrien kendini tabloların üzerine atmak, bacaklarını havada heyecanla sallamak istiyordu. Kızın resimleri... Ah, nasıl da yatmak isterdi bu kızla! Resimler onu canlı Maggy'den daha çok etkiliyordu.

Neden sonra kendini yedi büyük tuvalden kurtarıp natürmortlara döndü. Onlara bakarken kendini kırlardaymış gibi hissediyordu şimdi. Uzun, yemyeşil, yabani otların arasına uzanmıştı. Herkesten, herşeyden uzakta yalnızca duygularıyla kalmıştı. Kemik peşinde koşan genç bir köpek gibi o tuvalden ötekisine koşuyor, hiçbirini de birkaç saniyeden

fazla inceleyemiyordu. Çünkü gözünün ucuyla bir başka tabloyu görüp ona dönüyordu.

Kate ona bakarken, içindeki zafer duygusunun kabardığını hissetti. Mistral'ın dehasından emindi ama Adrien Avigdor günün yeni-akım tablo koleksiyoncularının en zeki ve kurnazı sayılıyordu. Daha bir yıl içinde Rue du Seine'de açtığı galeri daha önce pek tanınmamış bir grup genç sanatçının başarılı sergilerine tanık olmuş, keşfettiği sanatçılar hızla çalışan, ilerleyen bir pazarlama olanağı bulmuşlardı.

Kate Browning çıplak tablolara sırtını döndü. Bunlarda son derece tiksindirici, insanı hasta eden bir şeyler buluyordu. Ama diğer eserler! Onların karşısında dili tutuluyordu adeta. Mistral'ın ilk tabloları hâlâ duvardaydı. Kate'in iki tablosuyla birlikte. Ama ressamın yeni kazandığı enerji karşısında bir parça solmuş gibiydiler.

Sonunda Kate, «Evet?» dedi İngilizce olarak. Avigdor'un İngilizcesi çok iyiydi. Kate için İngilizce ticaret diliydi. Zaten buraya da iş konuşmak için getirmişti onu.

«Sana kendimi borçlu hissediyorum, şekerim,» dedi Avigdor. Şimdi yine Maggy'nin yeşil yastıklar üzerinde yapılmış tablosuna dönmüştü.

«Adrien, bana bak.» Kate ona yaklaşarak parmaklarını adamın yüzüne doğru şaklattı. «Neler hissettiğini biliyorum. Ama seni buraya ağzın bir karış açık tablolara bakasın diye getirmedim.»

«Tanrım, Kate dizlerimin titrediğini, gözbebeklerimin dışarıya uğrayacakmış gibi olduğunu hissediyorum. Sanki yıldırım çarpmış gibiyim... İzin ver de kendime geleyim...»

«Demek, bana hak verdin, Adrien?»

«Hem de kayıtsız şartsız.»

«O halde tek kişilik bir sergiye ne dersin? Gelecek yıl için dolu olduğunu söylemiştin... Araya bir başkasını sıkıştırmanın olanaksızlığını anlatıyordun... Şimdi ne diyorsun?»

«Birden 1926'da boş bir ay olduğu aklıma geldi... Ekimde vaftiz yapabiliriz.»

«Mevsimin açılışında mı?» Kate'in ince kaşları havaya kalktı.

«Elbette.» Adrien Avigdor pancar fiyatlarını tartışan hali vakti yerinde bir çiftçinin sadeliğiyle konuşuyordu.

«Elbette,» diye Kate onun sözünü yineledi. Kazandığı za-

ferin büyüklüğüyle soluk soluğaydı. Galerisini açtığından beri Avigdor'dan tablolar satın alıyor, onun sanat dünyasının tehlikeli sularında sağlam kulaçlarla yüzmesi saygısını daha da derinleştiriyordu.

Julien'e onu görmek istemediğini söylemek fırsatını vermeden Avigdor'u buraya getirmekle ne kadar isabetli davranmıştı. Adrien Avigdor galerisinde sergileyeceği tabloları derhal satın alırdı. Satın alırken verdiği fiyatla, sattığı zamanki fiyat arasındaki fark yalnızca tehlikeli olmakla kalmıyor, Avigdor'a büyük kârlar da sağlıyordu.

Şimdi Kate onun Mistral'e elinden geldiğince az para vermeye çalışacağını biliyordu. Ama bu durum umurunda bile değildi. Mistral'ın mâli konularda özgür olması dünyada en son istediği şeydi. Koleksiyoncusunu avucunun içinde tutabilen bir ressamın, hâmiye gereksinmesi olmazdı. Oysa zamanı geldiğinde Kate Browning, Mistral konusunda tek otorite olmaya azimliydi.

Bir süre konuşmadan, her biri kendi düşüncelerine dalarak sessiz kaldılar. Sonra Avigdor, «Gidip onunla konuşsam iyi olur,» dedi.

«Yo, hayır, Adrien.»

«Ama sevgili Kate, bir konu gerektiğince anlaşılmalı. Senin Mistral'ın para konularına alerjisi olabilir. Ama onu kontratla kendime bağlamadığım sürece konuşacak hiçbir şeyimiz olamaz.»

«Adrien bana güven. Bugün ona kontrattan söz etme zamanı değil. Ona, üç ay sonra galerinde tek başına sergi açabileceğinden başka **hiçbir şey** söyleme. Şimdiye kadar haksız çıkmadım, değil mi.»

«Kate, ben bu adama, bir gün beni terkedip başka bir galeri sahibiyle anlaşmayacağını garanti altına almadan hiçbir şey söyleyememem.»

«Sana söz veriyorum. Julien Mistral senden başka kimseyle çalışmayacak.»

«Yalnızca senin sözüne inanarak harekete geçebileceğimi umuyor musun? Kendine nasıl bu kadar güveniyorsun?»

Kate soğukkanlılığını yitirmeden, «Sen bana güven,» dedi.

Adrien bir an düşündü. Kate Browning'den hoşlandığını sanmıyordu ama onu takdir ediyordu. Genç kadın zevkliydi.

Bilgiliydi. Acaba o küstah, sabırsız, kaba devi avucunun içine almış olabilir miydi? Oysa ressamın onu karşılayışında aralarında duygusal bir bağ olduğunu belirten hiçbir şey olmamıştı. Yine de... Yine de... Böylesine kendinden emin, açık ve seçik konuştuğunda Kate'den kuşkulanmak olanaksızdı. Tehlikeyi göze alacaktı. Değerdi. Zaten bu işten kurtuluş olmadığını da hissediyordu. Avigdor'u mevsimin ilk sergisini daha bir saat öncesine kadar tanımadığı bir ressamın tablolarıyla açmaya iten aynı güdü, Mistral'ı ancak Kate yoluyla elde edebileceğini de hissettiriyordu. Kabul ettiğini belirten bir hareket yapıp bahçeye açılan kapıya yöneldi.

«Ona ben mi söyleyeyim yoksa sen mi söyleyeceksin?»

«Adrien! Sen söyleyeceksin elbette. Bu senin kararın. Galeri de senin. Kate'in ince dudakları hoşnutlukla kıvrılmıştı.

Ah, evet, diye düşündü Avigdor, zeki bir kadın bu. Sırtında hafif bir ürperti hissetti. Kate Browning'in onu cinsel yönden neden hiç etkilemediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Avigdor kendisi kadar zeki kadınlardan hoşlanmazdı. Ya da daha zekilerinden.

ALTINCI BÖLÜM

Julien Mistralla tanıştığı sıralarda Adrien Avigdor daha otuz iki yaşındaydı. Ama tüm yaşantısı boyunca bir ressamın geleceğini tek bir kararla değiştireceği güne hazırlanmış, o anı beklemişti.

Ailesi antika işleriyle uğraşırdı. Babası Quai Voltaire'deki antika eşya mağazasında elini övünçle sallayarak «Biz» derdi, «Notre Dame Kilisesinin yapılmasından önce onlara antika eşyalar satıyorduk.» «Biz» dediği Yahudi Avigdor'lardı. «Onlar» zamiriyle de Fransa'daki Yahudilerden başka herkesi kastediyordu. Adrien babasını sevmekle beraber onun bu övünmelerine de kıs kıs gülerdi. Çocukken babasıyla birlikte antika eşya peşinde yolculuklara çıkardı. Ve de çok küçük yaşlardan itibaren antika koleksiyoncularıyla antika **alıcılarının** arasındaki derin fikir ayrılığını öğrenmişti. Daha sekiz yaşındayken babasının dükkanının penceresinden dışarıya bakarak bir malın değerini hayalgücüyle takdir etmesini biliyordu. On yaşına geldiğinde bir porselen çaydanlığını ya da sedef kakma kutunun müşteri bulup bulamayacağını kesinlikle tahmin edebiliyordu. İki düzine Limoge çay bardağı içinde altında çatlağı bulunan birini kolaylıkla hissedip ortaya çıkarabiliyordu.

Babası öldüğünde iki ağabeyiyle aile işinde çalışacağı yerde St. Germain-des-Prés'ye birkaç metre uzaklıktaki Rue Jacob'da kendi dükkanını açtı. Bir kilisenin, özellikle bir katedralin gölgesindeki dükkandan insanların daha bir istekle alışveriş edeceklerine inanıyordu. Öyle de oldu. Yirmi beş yaşına girdiğinde servetini yapmış, Avigdor ailesinde görülmemiş bir durum da ortaya çıkmıştı: Antika eşya alım satımı artık Adrien Avigdor'u ilgilendirmiyordu. Bir gün, İmparatoriçe Josephine'e belki ait olan belki de olmayan bir çay takımını sattığında hayatında tehlikeli bir noktaya geldiğini anladı. Çay takımını satın aldığının beş katı fazla fiyata satmış, bu da onu rahatsız etmişti.

Kendi kendine, «Biz,» dedi, «yüzyılların döküntüsünü yeteri kadar uzun zamandan beri millete satıyoruz.» Ve birkaç saat içinde işini değiştirmeye karar verdi. Antika eşya dünyasından, akla gelebilecek her şeyin müşteri bulduğu dünyadan, sanat dünyasına geçecekti. İyi eğitilmiş yardımcıları antika işini onsuz da yürütebilirlerdi. Adrien Avigdor'un onları arada sırada kontrol etmesi yeterliydi.

Avigdor, Paul Rosenberg, Bernheim Kardeşler, Réné Gimpel, Wildenstein gibi devlerin bulunduğu bir dünyada kendine yer edinmek için mücadeleye başlar başlamaz tüm sıkıntılarının yok olduğunu hissetti. Kolay değildi bu iş. Matisse, Picasso gibi ünlü ressamlarla çalışan, aynı zamanda çoğu Amerikalı milyonerler olan zengin müşterileri bulunan tablo koleksiyoncularının içinde kaybolmak işten bile değildi.

Bu büyük ve zengin tablo alıcılarının onca ciddiyetine ve kendini beğenmişliklerine karşın birbirlerini bir kaşık suda boğacak, korkunç bir rekabet içinde yaşayan bir topluluk oluşturduklarını da biliyordu. Hele Fransız tablo koleksiyoncularının New York'ta açtıkları şubelerin başarısı çoğaldıkça durum daha da düşmanca bir hava kazanıyordu. Bernsheim'ın bir Matisse tablosunu yirmi bin dolara, Wildenstein'ın büyük bir Cezanne'ı altmış bin dolara satması milletin saçını başını yolmasına neden oluyordu. Bu fiyatlar Fransa'da duyulmuş şey değildi.

Adrien Avigdor, daha yirmi beş yıl önce adları bile bilinmeyen ressamlardan bu denli para kazanılabiliyorsa, diye hesapladı, büyük tablo alıcılarının henüz ilgilenmediği ressamların eserleri içinde benzeri bir pazarlama yapılabilirdi. Eski ustaların eserlerini ancak çok zengin tablo koleksiyoncuları elde edebilirdi. Henüz ün kazanmaya başlamış ressamlara binler yatıracak koleksiyoncular da azdı.

Evet, dedi Avigdor kendi kendine, Seine nehrinin, işlek galerilerin bulunduğu sol kıyısındaki Rue de Seine'de yürüyordu. İki çeşit koleksiyoncu var: Yalnızca zamanın deneyimini geçirip ayakta kalabilmiş Andre Mellon gibi koleksiyoncularla, benim gibi ilerde büyük bir üne kavuşacak, umut verici ressamlardan yana olan koleksiyoncular.

Rue de Seine'de dolaşanları gözden geçirdikçe dünyanın onun gibi kişilerin başarıya ulaşıp zengin olmaları için düzenlendiğini daha bir idrak ediyordu. Ne de olsa hiç

kimse sanat eserlerine yaşamlarını sürdürmek için gereksinme duymazdı. Ama insan geçimini, yaşamını sürdürmek için gerekli varlığı sağladıktan sonra öyle hiç de gerekli olmayan, olmasa da olacak olan nesnelere hemen ilgi duymaya başlıyordu. Birincisine ikinci bir kolye ekleyen bir barbarla, Unicorn duvar halılarını satın alan John D. Rockefeller arasında pek fark yoktu, değil mi? İyi bir ürün elde etmeyi bekleyen, edince de hemen sehpasının üzerini süsleyecek renkli bir vazo satın alan çiftçi karısı... Bu kadının, fazla müstehcen olduğunu ileri sürerek Fransa Kralı XV. Louis'nin hediye ettiği on bir Fragonard panosuna milyonlar ödeyen, sanatçı hamisi Henry Clay Frick'ten ne farkı vardı? Evet, çiftçinin karısıyla Rockefeller arasındaki yelpazede bulunan pek çok müşteri vardı.

Adrien Avigdor iki yıl boyunca kendini yeni işini öğrenmeye verdi. En iyi, kaliteli galerileri tek tek, sık sık ziyaret etti. Buralarda zengin, görgülü bir antikacı olarak itibarla karşılanıyordu. Avigdor nazik gülümsemesiyle tablo koleksiyonu yapmak istediğinden de havadan sudan söz eder gibi konuşuyordu...

Gimpels'de çekine çekine Greuze gibi bir sanatçının, hatta Marie Laurencin'inin küçücük bir eserini bile satın almayı alkına getiremeyeceğini belirtiyordu. Ama daha genç bir ressamın eseri olamaz mıydı? Rosenberg'de bir Picasso tablosuna üzüntülü bakışlarla, özlemle bakıyordu. Picasso'ya hayrandı ama bir tablosunu satın almaya gücü yetmezdi... Bir resme 100,000 frank veremezdi. Zborowski'de Soutine'in eserlerinin hayranı olduğunu açıkça belirtti. Her birinin 15,000 frank olduğu doğru muydu? Hayret doğrusu! Öyle duymuştu Avigdor. Şu sanat dünyasında nasıl da beklenmedik işler oluyordu. Kimse hiçbir şeyden emin değildi doğrusu.

Öte yandan Avigdor sözüne, zevkine güvenilir sanat eleştirmenlerinin fikirlerini de alıyordu. Onlara iltifatlar yağdırarak planladığı koleksiyon için önerilerini soruyordu. Âdet olduğu üzre bazıları bir ücret karşılığında fikir veriyor, diğerlerine de Avigdor eşi az bulunur antika eşyalar hakkında ipuçları veriyordu. Sonunda hepsi de onun dostu, iyi niyetli danışmanları oldular.

Daniel Avigdor yavaş yavaş Montparnasse'daki ressamların sefil atölyelerine girip çıkmaya, sonra La Ruche'a,

Denfert Rochereau'nun sitesine ve Rue Joseph 3 No.daki bara uğramaya başladı. Hiçbir şey satın almıyor ama bakıyor, bakıyordu.

1925'de artık yirmi yedi yaşına girmiş olan Avigdor Rue de Seine'de kiraladığı, son derece güzel döşediği galerisini açmaya hazırdı. İlgisini çeken, daha bir fırın ekmek yemeleri gereken ama umut verici, parlak yedi ressam seçti. Şansı yaver gitti. Bir yıl içinde benzersiz bir sanat görüşü ve anlayışı olan, avant-garde koleksiyoncu olarak tanındı. Çok geçmeden de tüm sanat dünyası onun her adımını izler, bunlarla çalkalanır oldu. Eleştirmenler arasındaki dostları ona alkış tutuyorlardı. Ne de olsa Daniel Avigdor'a bildiği her şeyi onlar öğretmemişler miydi? İyi bir insan değil miydi Avigdor? Öte yandan düşmanı olan eleştirmenler de ona barbarca saldırıyordu. Daniel Avigdor hiçbir şeye aldırış etmeden yolunda yürüdü.

Mistral ustalıkla saklamayı başardığı bir sevinçle ilk bireysel sergisini açmayı kabul etti. Kate'in açıklamasından sonra da Avigdor'un istediği kontratı imzalamakta hiçbir sakınca görmedi. Genç kadın ayrıca tabloların fiyatlarının konmasını da kendisine bırakmasını istedi.

«İzin ver de senin için Avigdor'la ben pazarlık edeyim, Julien,» dedi. «Herkes bilir ki hiçbir sanatçı kendi eseri için hakkı olan parayı isteyemez... Bir ressamın tarafsız bir kişiye gereksinmesi vardır bu konuda... Biz bu işi ailecek biliriz... Üstelik bana da bir iyilikte bulunmuş olursun, Julien.» Para sözcüğünü düşünmekten bile nefret eden Mistral mali işlerini Kate Browning'in ellerine memnuniyetle bıraktı. Artık kendini sergisinin hazırlıklarına verebilirdi.

Yıllardan beri bitmiş tablolarına hiçbir ilgi göstermemiş, onları verniklemeden, germeden duvarlara dayamış ya da bulabildiği her yere asmıştı. Oysa son aylarda yaptığı çalışmalardan öylesine gururlanıyordu ki küçük bir ayrıntıyla bile ilgilenmekten geri kalmıyordu. Sergi tarihinden önceki üç ay boyunca resim yapamayacak kadar çok işi oldu. Maggy modellik ederek ona destek oluyordu aslında. Kate sık sık gelerek onu alıp üstü açık, mavi Talbot arabasıyla katalog için yapılan hazırlıkları görmeye, açılış için

hazırlanan davetiyeleri seçmeye ya da Avigdor'la bir kadeh bir şey içmeye götürüyordu.

Kate, alıngınlıkları, aksilikleri pek ünlü olan çerçeve yapımcılarını da çok iyi idare ediyordu. Mistral giderek ona daha çok dayanıyor, güveniyordu.

Öte yandan Maggy her şeyi yüreğinde her an artan bir önseziyle izliyor, bekliyordu. Vücudundan ve sevgisinden başka hiçbir silahı yoktu. Ama tüm dikkatini sergisine vermiş olan Mistral ona giderek daha az ilgi gösteriyordu. Seviştikleri zamanlarda aralarında Maggy'nin açığa vurmadığı kıskançlığın, Mistral'ın da sergi yüzünden dışa vurmadığı duygularının gölgeleri bulunuyordu.

Genç adam kaygı, sevinç karışımı bir heyecan içindeydi. Umutla karışık bir kaygı, korkuyla beneklenen bir heyecan içinde yaşıyordu. Tüm bunların gerisinde gittikçe büyüyen, kabaran, onu dehşete düşüren, zafere ulaşacağı hissini veren bir duygu vardı. Uzun bir süre ressam arkadaşlarıyla alay eden, kendi kaba dünyasında tek başına yaşayan, sanat dünyasının maddeciliğine sövüp sayan bu adam şimdi kendini, olanca barbar, açgözlü kişiliğiyle sanat dünyasındaki hakkı olan yerini almak, tanınmak için çabalıyordu.

Serginin açılış tarihi yaklaştıkça Julien Mistral daha da tedirginleşiyordu.

Onun dehasından hiç kuşkusu olmayan Kate onu bir anlık da olsa teskin edecek gerekli sözleri buluyor, Mistral de bunu ondan daha sık istiyordu.

Maggy ne söylemesi gerektiğini bilse de Mistral ona aldırış etmiyordu. Çok gençti Maggy. Onu etkileyecek bir fikir ileri süremeyecek kadar cahildi. Yoksa Maggy onun çalışmalarını olağanüstü buluyordu. Neden bulmasındı? On sekiz yaşındaki bir modelin yargısının, görmüş geçirmiş, zengin bir ailenin kızı olan, Paris'in sanat dünyasındaki önemli kişileri kısa zamanda tanıyıp onlarla dost olan Kate Browning'kilerinin yanında ne önemi olabilirdi ki? Kate'in ince parmakları o dünyanın nabzını sayıyor, şartlarını ölçüp biçebiliyordu.

O yılın haziran ayında Paul Rosenberg, Picasso'nun son yirmi yıl içinde yaptığı tablolardan oluşan bir sergi aç-

mıştı. 5 Ekim 1926'da Avigdor sanat dünyasına Mistral'ı takdim ettiğinde herkes yılın ikinci sanat olayına tanık olunduğunu kabul etmişti. Açılışa davet edilenler acımasız oldukları kadar sahtekarlıktan da uzaktılar. Duvarlardaki eserleri ilginç bulmadıkları takdirde onlara sırtlarını çevirir, birbirleriyle sohbete dalarlar, mümkünse bir bardak şarabı çabucak içip galeri sahibine en küçük hoşgörülü bir söz bile etmeden çıkıp giderlerdi.

Ama yapıtlar onlara hitap eder, yepyeni taze bir yeteneğin kokusunu verirse, sanki yağmurlu bir günde son taksiyi kapmak istermiş gibi birbirlerini itip kakmaya da başlarlardı. Tablolardan satın almak istediklerinde de galeride bir heyecan dalgası dolaşırdı.

Çevresi tablolardan bir tanesini kapmak isteyen koleksiyoncularla dolan Avigdor serginin açılmasından iki saat sonra elli tablodan sonuncusuna da küçük, kırmızı «satıldı» etiketini koydu. Satın almakta ısrar ettikleri tabloları elde edemeyen eski müşterilerinden bazılarının yakınmalarına karşı koyabilmek için tüm sabrını ve iyi niyetini kullanmak zorunda kalmıştı.

«Yarın yine gelin,» dedi onlara hoşgörülü bakışlarla. «Belki size ayırabileceğim bir şeyler çıkar... Ama sizlere mucize vaat edemem. Beni bağışlayın, dostum. Hayır, sizi temin ederim ki kendime hiçbir şey ayırmadım... Bunu yapmadığımı bilirsiniz. Yarın... Evet, size bir tablo bulmaya çalışacağım.» Avigdor, Mistral'ın tüm eski tablolarını elden çıkarmaya kararlıydı.

Öte yandan Mistral kalabalık galerinin ortasında sessiz bir ada gibi duruyordu. Başarısını görüyor, anlıyordu ama zafer duygusundan çok bir boşluk, bir şaşkınlık hissediyordu. Daha da kötü bir şey vardı... Panik içindeydi. Uzun bir süre uzak kaldığı, ulaşamadığı başarı hemen kabullenip içine sindiremeyeceği kadar büyüktü. Hiç bilmediği bir yere gelmişti. Kendini çırılçıplak soyunmuş gibi hissediyordu.

Tebrik etmek için yanına yaklaşanların sözlerini giderek daha anlamsız buluyordu. Çevresinde heyecanla dolaşan, onunla, birbirleriyle konuşan kişilerle duvarlardaki tabloları zihninde bağdaştıramıyordu. Kanıyla canıyla ortaya koyduğu eserleriyle bunlar üzerine yapılan iltifatlar arasında bir ilişki kuramıyordu. Onlara teşekkür ediyor, kendisiyle

konuşan kişilerin başları üzerinden ileriye bakıyor, dalgın dalgın galerinin sıcağıyla terden alnına yapışmış koyu kızıl saçlarını geriye itiyordu.

Kalabalığın arasında rahatlıkla dolaşan, zaman zaman yanına gelen Kate'le konuşabiliyor, ona belli belirsiz gülümsüyordu. Kalabalığın derecesi, tabloların başarısı üzerine önemsiz bir şeyler konuşuyorlardı. Ama ne kadar az konuşurlarsa aralarındaki ilişki o denli içten oluyordu. Mistral hayatının en önemli anını zehirleyen tatsız korkunun hiç birini duymayan Kate'den güç alıyordu. Kate için bu gün çok önemliydi. Bu başarının bir parçası olduğunu hissetmek içini tatlı bir duyguyla dolduruyordu.

Maggy de bir köşede dimdik, gururla duruyordu. Kalabalığın onu tüm çıplaklığı içinde teşhir eden yedi tablo önünde heyecanla toplanmalarını izlemek onu kudurtuyor, hasta ediyordu. Bir ressama poz vermek başka şey, böyle teşhir edilmek başka şeydi. Eğer bu tür duygulara kapılacağımı bilseydim, açılışa asla gelmezdim, diye düşünüyordu. Geçtikleri yılın tüm deneyimini bir araya toplayarak eleştirici, meraklı bakışlara karşı koyarak tebrikleri kabul ediyordu.

Sanki yarış kazanan ya da bir sergide «en güzel» seçilen bir köpek gibi hissediyordu kendini. «Olağanüstü, matmazel,» ya da, «Harika,» diyorlardı ona. Sonra da sanki aklı başında bir laf edilecek bir insan değilmiş gibi önünden geçip gidiyorlardı; sanki birazdan adamın biri ağzına bir şeker parçası sıkıştıracaktı... İşte o kişi parmağını yitirirdi o zaman.

Oysa Julien gelip yanında dursaydı, ya da bir bakışsalardı... Adam odanın ortasına kök salmış gibiydi. Neden bana hiç ilgi göstermiyor, diye kendi kendine sordu. Böyle bir günde hem de. Istırap gözlerinin gerisine taş gibi oturdu.

Başlangıçta onun yanında duran Paula bile her gece lokantasına gelen koleksiyoncular, sanatçılar, eleştirmenler kalabalığını incelemek için ondan uzaklaşmıştı. Sanki bu Paula'nın şerefine verilen bir partiydi. Çünkü, o olmasa bu sergi gerçekleşmezdi. Paula Deslandes, Maggy Lunel'i sanat dünyasına model olarak takdim etmeseydi Mistral hâlâ tanınmamış biri olarak kalabilirdi. Paula böyle düşünüyordu. Çevresini serginin sahibiymiş gibi bir havayla

geziyor, konuklarla kendine bir başka güven, itibar vererek konuşuyordu. Bir ara daha önce hiç görmediği bir erkek yanına gelip, «Olağanüstü bir olay, Madam, değil mi?» dedi.

«Gerçekten öyle,» dedi Paula. Başını Madam Pompadour'un bile beğeniyle karşılayacağı bir zerafetle kaldırmıştı. Adamın hemen yeteri kadar Fransızca bilen ama hâlâ aradığı sözcükleri bulmakta biraz da olsa güçlük çeken bir Amerikalı olduğunu anlamıştı.

«Acaba Madam bir koleksiyoncu mu?»

Paula erkeğe ilgiyle bakarak, «Küçük çapta,» dedi. «Ya Mösyö?»

«Ben de öyle. Bir insan Paris'te olur da bir şeyler toplamaz mı?»

«Bazıları böyle şeylere ilgi duymazlar, Mösyö. Ben öyle kişileri hiç tutmam.» Paula bunu söylerken küçük burnunu tiksintiyle çekmişti.

«Kendimi takdim edebilir miyim? Adım Perry Kilkullen.»

«Paula Deslandes.»

El sıkışırlarken Paula ona alıcı gözüyle baktı. Kırk yaşlarında vardı. Zengin biri olduğunu belirten havası, şakaklarında hafifçe kırlaşmış gür sarı saçlarıyla hoş bir çelişki oluşturuyordu. Gri gözlerinde gençlik dolu bir coşku vardı. Paula onun, İngilizlerin istemeye istemeye de olsa centilmen dedikleri harika Amerikalılardan biri olduğuna karar verdi.

«Sergiden bir şey satın aldınız mı, Mösyö Kilkullen?»

«Ne yazık ki hayır. Gerçekten istediğim tüm tablolar satılmış.»

«Hangilerini yeğlerdiniz?»

«Nü'lerden herhangi birini... Bence buradaki en değerli tablolar onlar.»

«Mösyö'nün zevki çok ince.»

Perry Kilkullen odanın karşı tarafında duran Maggy'yi başıyla işaret ederek, «Genç hanımla konuştuğunuzu gördüm,» dedi. «Model o, değil mi?»

«Dünyada onun gibi iki kadının bulunabileceğini herhalde hayal etmiyorsunuzdur, mösyö?»

«Sanırım ressamın karısı oluyor?»

«Tanrı korusun!»

«O halde dostu?» Adam «dost» sözcüğüne Fransızların

sevgili, birbirleriyle cinsel ilişkide bulunan anlamına gelen nüansı vererek söylemişti.

«Asla,» dedi Paula koruyucu bir tavırla, «Maggy profesyonel bir model... Paris'in en iyi modeli. Kime sorsanız bunu size söyler. Birçok ressam için çalışır.»

«Maggy mi?»

«Maggy Lunel... Benim himayemdedir.»

«Çok güzel bir kız... Bambaşka bir havası var.» Perry Kilkullen bunu öyle bir sesle söylemişti ki Paula ona dikkatle baktı. Adam, Maggy'yi öylesine derin bir hayranlıkla süzüyordu ki, eğer gururu izin verse Paula bu duruma kahkahalarla gülmekten kendini alamayacaktı.

«Nasıl sizin himayenizde oluyor?» Yabancı merakını gizlemeye çalışmıyordu.

«Ah, uzun bir hikayedir bu,» dedi Paula. Kaçamak bir yanıt vermişti. Yakışıklı Kilkullen öğrenmek istedikleri için bir parça daha çaba harcamalıydı.

Bir köşeye sıkışmış olan Maggy, hâlâ bulunduğu yerden kıpırdamamış olan Mistral'a baktı. Of, dayanılır şey değildi bu. Mistral'la temasa geçmeden bu duruma bir dakika daha dayanamayacaktı. Belki kolunu Maggy'nin omuzuna atar, hiç olmazsa elini avucunun içine alırdı. Sevgi dolu bir sözcüğe, bir davranışa gereksinmesi vardı. Neden böyle çocuk gibiydi? Küçük bir gülümseme bile şu anları rahatlıkla atlatmasına yardımcı olurdu. Maggy kalabalığın arasından Mistral'e doğru yaklaşmaya çalıştı. Yoluna, boyalı siyah saçlı, tıknaz yapılı biriyle konuşan Avigdor çıktı.

«Adrien, yeşil yastıklar üzerine uzanmış Nü kimin?» O talihli orospu çocuğunu bulup tabloyu almak istiyorum. Ne isteyeceği hiç önemli değil... Ne isterse veririm... Hadi söyle lütfen.»

Maggy nazik bir tavırla, «O tablo satılık değil,» dedi.

Avigdor, «Matmazel Lunel doğru söylüyor,» dedi. «Tablo Bayan Browning'in.»

«Yok canım! Olamaz!» diye atıldı boyalı saçlı adam. «Bana bu hanımın nerede olduğunu söyleyin... Kendisiyle konuşacağım.»

Maggy kesin bir sesle konuştu, «Mösyö Avigdor yanılıyor,» dedi. «O tablo daha bittiğinden beri benim. Julien onu bana verdi. Fiyatı da yok. Çünkü tabloyu asla satmayacağım.»

«Sen ne diyorsun Avigdor?» Adam Maggy'nin sözlerinden hiç etkilenmemiş gibiydi.

«Bir yanlışlık olacak... Belki Bayan Browning... Bilmiyorum...» Avigdor sanki tepesinden aşağı kaynar sular dökülmüş gibi duruyordu.

«Bakın,» dedi Maggy. «Benimle gelin.» Avigdor onun ne dediğinin, ne yaptığının farkında bile değilmiş gibiydi. Maggy kalabalığı güçlükle yararak Mistral'ın yanına gelip onu kolundan sıkıca tuttu.

«Julien, Bay Avigdor bu beye tablomun bana ait olmadığını söylüyor... Lütfen gerçeği ona sen söyler misin?»

Mistral dönüp boyalı saçlı adamla Maggy'ye çatık kaşlarının altından öfkeyle baktı.

«Bu saçmalık da ne oluyor, Maggy? Bu sıkıcı yerde sen de mi aklını kaçırdın?»

«Julien, dinle beni. **Resmimden** söz ediyorum. Yeşil yastıklar üzerinde yaptığın ilk tablomdan. Avigdor bu adama o tablonun sahibinin Bayan Browning olduğunu söyledi.»

«Çok doğru.» Kate sakin bir sesle konuşmuştu. Maggy'nin geldiği sırada Mistral'ın dibinde bitmişti sanki.

Mistral başını öfkeyle salladı. «Neler oluyor burada?»

Kate, «Çok basit, Julien,» dedi o heyecansız, tarafsız sesiyle «Sergi açılmazdan önce tüm Nü'leri kendime ayırmıştım. Bunları ayrı ayrı satmak saçmalık olur. Bir seri halinde korumak istedim... Yoksa şimdi değişik kişilerin ellerinde olurdu tablolar.»

Maggy, Mistral'ın kolunu bıraktı. «Tabloyu satın **alamazsınız,** Bayan Browning. Çünkü satılık değil. **Asla** satışa çıkarılmadı. Benim o. Julien'e sorun. Julien, **söyle** ona! Hatırlıyorsun, hatırlamalısın...»

Mistral sanki onun sözlerini duymazlıktan gelmek istiyormuş gibi gözlerini kapadı. O an Maggy'nin gözlerinin önünde Julien'in yeşil yastıklar üzerinde tablosunu yaparken yanına gelip ellerindeki boyayı, hırsla, ihtirasla bacaklarının arasına sürdüğü sahne canlandı.

«Size bir başka tablo yapar,» dedi Kate. Sesini yükseltmemişti yine de. «Öyle değil mi, Julien? Mantıklı olun Matmazel. Sinirlenmeyin. Julien'in alelacele, düşünmeden verdiği bir sözü tutmasını bekleyemezsiniz. O tablolar bir bütün... Birbirlerinden ayrılmamaları gerekir. Sanırım hepiniz de bana katılıyorsunuzdur.»

«Julien. Neden bir şey söylemiyorsun? O tabloyu bana verdiğini biliyorsun.» Maggy'nin sesi yükselmişti. Artık kendini kontrol edemiyordu.

Mistral bir Kate'e, bir Maggy'ye baktı. Maggy'nin yüzü kaygı ve inanmazlıkla kızarmıştı. Donup kalmış gibiydi. Kate zarif, sakin, her haliyle durumunun, tutumunun ne denli doğru olduğunu, bunun üzerinde tartışmanın gereksiz olduğunu anlatacak biçimde duruyordu.

«Çocukluk etmeyi bırak, Maggy!» dedi Mistral kaba bir tavırla. «Kate çok haklı. Yedi tablo birbirinden kopmaz. Ben sana bir başkasını yaparım. Bu tablodan vazgeçmek seni öldürmez ya!»

Bir anlık bir süre, Maggy onun yüzüne baktı. Gözlerinin tâ içine. Mistral'ın sözlerini dinlerken kaskatı kesilmiş, yüzünü sert bir ifade bir maske gibi kaplamıştı. Kate'in tutumunu, Mistral'ın sözlerinin anlamını içine sindirirken çevresindeki konuşmalar, sesler kesilmiş gibiydi. O bir saniye kadar kısa sürede Kate'le Mistral hakkında onların kendileri üzerine bildiklerinden, belki de asla bilemeyeceklerinden çok daha fazla şey öğrendi.

Kate'in rakibi olduğunu başından beri biliyordu Maggy. Ama şimdi Amerikalı kadının gözlerinin tıpkı bir dişi tilkininkine benzediğini de görüyordu. Tabloları sevdiği için değil, onlardan nefret ettiği için satın almıştı. Çünkü onları ortadan yoketmek istiyordu. Göz önünden kaldırmak niyetindeydi. Mistral bu zafer anında, hayatının en önemli gününde kendini küçültmüş, sıfıra indirmişti... Tuzağa düşürülmüş, ehlileştirilmiş, kapana kısılmış bir vahşi hayvandı artık. Maggy, Kate'de ancak yeni yeni anlamaya başladığı korkunç bir acımasızlık hissediyordu. Şimdi zafere ulaşamayacağı, onurlu bir biçimde geri çekilmekten başka kurtuluşun olmadığı bir arenada arkadaşsız, dostsuzdu. Vücudundan önemli bir parça koparılıp alınmıştı. Eğer bu iki kişinin karşısında biraz daha durursa kendini kaybedeceğini, öfke ve ıstırapla bağırıp çağırmaya başlayacağını, bundan da hiçbir şey elde edemeyeceğini biliyordu.

Bu kez sakin sakin, ağır ağır konuştu Kate'e dönerek.

«Tablomu böylesine çok istediğinize göre, Bayan Browning,» dedi. «Onu size veriyorum. Çünkü onu benden çalacak kadar çok istiyorsunuz. Tablonun fiyatı yok. Onu daima

görebileceğiniz bir yere koyun ama şunu aklınızdan çıkarmayın... O tablo asla size ait olmayacak.» Mistral'e döndü. «Hiçbir şeyin 'başkasını yapamazsın' Julien. Bana bir hediye verdin, sonra fikrini değiştirip geri aldın... Bu öylesine basit bir olay ki çocuk yaşta olmama karşın ben bile anlıyorum.»

«Saçmalama Maggy! İşi büyütmeyi bırak...»

«Elveda, Julien.» Maggy, Avigdor'la Kate'e soğuk, resmî bir tavırla başını salladı. Döndü. Galeriden başı dimdik, sanki ayakları buz tutmuş gibi yürüyüp çıktı. Buz gibi bir ağırbaşlılıkla yürürken çevresindeki kişiler çekilip ona yol veriyor, sonra da peşinden bakıyorlardı. Çoğunluğu, aralarından geçen bu kadının Nü tablolar için poz vermiş model olmadığını düşünüyordu. Tablolardaki model, güleç, şehvetli, çok genç ve güzeldi. Ama bu kadın son derece yalın bir güzellikte dokunulmazlıktaydı. Üstelik yaşından da büyük gösteriyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Perry Kilkullen sonunda kendini Mistral'ın sergisinin açılış kokteylinden koparıp caddeye attığında bir taksi bulması gerektiğini biliyordu. Çünkü randevusuna geç kalacağının farkındaydı. Avigdor'un galerisinden, Hotel Ritz'e gitmesi yürüyerek bir hayli zaman alırdı. Carrefour Vavin yönünde de. Sanat dünyasının kalesi ve sağ kıyının muhteşem merkezi Rue de Seine'den gidilirse yürüyerek daha rahat katedilirdi. Taksiyle daha da kısalırdı yol ama Perry Kilkullen Paris'in büyüleyici akşamını bırakıp koyu kırmızı bir Renault taksinin dar, sıkıcı karanlığına girmek istemiyordu. Ekim ayının ilk günlerine özgü düşsel bir alacakaranlık sarmıştı ortalığı. Bunun tadını çıkarmamak bir cinayet olurdu.

Akşam yemeği için üstünü değiştirmeye otele doğru yürürken Pont du Carrousel'de bir an duraklayıp, Seine nehrinde bir gemi gibi duran soylu Ile de la Cité'ye baktı. Ada Notre Dame katedralinin gölgesinde olanca görkemiyle geceye hazırlanıyor gibiydi. Perry sırtını dinsel inancının silinmez anımsatıcısı olan Katedrale dönerek batıya, yüksek, dar gri yapıların kıvrılarak akan nehri sınırladığı sola ve sağdaki mavi Tuilerie bahçelerine baktı. Görünüm onu daima tüm duyarlılığıyla etkiler, bunu insan dehasının yarattığı en büyük eserlerden biri sayardı.

Oysa bu gece bir kızdan; uzun boylu, genç bir kraliçe gibi kızıl saçlı, sanki yalnızca onun için yaratılmış gibi dolgun dudaklı, dokunmadığı takdirde öleceği duygusunu veren şahane vücutlu bir kızdan başkasını göremiyordu gözleri. Tüm benliğiyle derin bir özlem ve ıstırap içindeydi. Bu coşkun duygular içinde bile Shelly'nin bir şiirindeki parçayı anımsamadan edemedi: «Yıldızlara yükselmek isteyen bir böceğin arzusu.» Bunu düşününce kahkahalarla gülmeye başladı. Daha önce asla hissetmediği duygular içinde olması onu mutlu ediyor, bu duyguları yalnızca şairlerin şair

olmayanları kıskandırmak için özellikle uydurdukları düzmece şeyler olduğunu düşündüğü için kendi kendine sinirleniyordu. Perry Kilkullen kırk iki yaşındaydı. İrlanda asıllı Amerikan aristokrasisinin gözbebeğiydi. Geniş Comstok Lode sülâlesinin Mackay ailesinden geliyordu. Yine kendisininki gibi geniş ve zengin tanınmış McDonnel ailesinin genç, zarif, son derece dindar, mensup olduğu aile kolunun Lord of Isle'ın soyundan geldiğini kanıtlayabilen, on üçüncü yüzyıldaki McDonnel ailesinden sanki birinci kuşaktan kuzenleriymiş gibi bahseden bir kadınla evliydi.

Yıllar geçtikçe Mary Jane Kilkullen'in soy sop konusuna olan düşkünlüğünün yerini, çocuklarının olmayacağını anlamanın verdiği bir duyguyla, çocuklarla ilgili yardım kuruluşları aldı. Birçok dostları gibi yazın Southhampton'da yelken kullanıyor, Lake Placid kulübünde kayak yapıyor, ilkbaharda golf oynamak için Pinehurst'a gidiyordu. Çocuksuz olmaları onları yaşıtları arasında yalnız bırakmış gibiydi. Katolik oldukları için de ayrılmaları olanaksızdı. Bir çok çocuksuz evliliklerde olduğu gibi teselliyi, duygusal yakınlığı birbirlerinde aramıyorlardı. Başlangıçta onları tedirgin eden bu çocuksuzluk sonra acı, sıkıcı bir tevekküle dönüştü. Zaten ilişkileri gençliğin verdiği bir coşku üzerine kurulmuştu. Pamuk ipliğine bağlıydı. Zamanla ikisi de kendilerine özgü işlere yönelip birbirlerinden iyice koptular.

Mary Jane Kilkullen akla gelebilecek her türlü Katolik çocuk kuruluşunda çalışmaya başladı. Perry Kilkullen de kendini uluslararası bankerlik kuruluşuna verdi. 1926'da yılın büyük bir bölümünü 1008 Park Bulvarında büyük evlerinden çok Paris'te geçiriyordu.

Paris onun gerçek aşkı, kişisel hayatının kuraklığının tesellisi olmuştu. Paris onu gençleştiriyordu. Tıpkı Londra'nın insanı olgunlaştırdığı, Roma'nın insana tarihin derinliğini hissettirdiği gibi...

Perry Kilkullen'in Ritz'deki dört odalı dairesi otelin iç bölümündeki bahçeye bakıyordu. Paris'teki hayatı telgraflar, konferanslar, toplantılar, yemek davetleriyle geçmesine karşın o, şoförüne kendisine gereksinmesi olmadığını söyleyip, sık sık sevgili kentinin iç gıcıklayıcı, gizemli caddelerinde, sokaklarında dolaşırdı.

Şimdi davetli olduğu yemeğe bir hayli geç kalmıştı.

Place Vendome'a doğru hızlı hızlı yürürken kadınlar dönüp ona bakıyor, sesini, giysilerini, davranışlarını inceleyen Paula Deslandes'in aksine bu kadınlar uzun boyuna, inceliğine, canlılığına, sanki davulların temposuna kulak veriyormuş gibi yürüyüşüne bakarak onun Fransız olmadığına karar veriyorlardı.

Ritz'e yaklaşan Perry Kilkullen onların farkında bile değildi. Otelin merdivenlerini koşarak çıkıp şimdiden smokinli erkekler, brokar gece giysileri içinde kadınlarla dolu lobiye girdi. Kapıdaki görkemli kapıcıya her zamanki gibi selam vermeye bile gerek görmemişti. Kendi uşağına da bir şey söylemedi. Çabucak kıyafetini değiştirdi. Kafasında yalnızca iki sözcük vardı: Maggy Lunel. Maggy Lunel!

Ertesi sabah Paula Deslandes'in **La Pomme D'Or**'un patronu olduğunu öğrenmek yalnızca yarım saat aldı. Madam Deslandes, Maggy Lunel'in koruyucusu olduğunu söylemişti, diye düşündü Perry Kilkullen. Acaba bu sözcük ne anlama geliyordu?

Sekreterine lokantada o gece için bir masa ayırtmasını söyledi. Sonra da masasında tek başına leziz koyun pirzolasının tadını almadan, Brie'nin olgunluğunu farketmeden yemeğini yedi. Hep Madam Deslandes'in masasının önünden geçeceği anı bekliyordu. Lokantaya geldiğinde Paula Deslandes onu nezaketle selamlamış, sonra diğer masalarla ilgilenmeye başlamıştı. Tecrübeli kadın göz ucuyla onun sabırsızlıkla oturduğunu, önündeki yemeğe ilgi göstermediğini görüyordu. Ama aldırış etmiyor, müşterilerle gereğinden daha fazla meşgul olup konuşarak zaman geçiriyordu. Bırak beklesin biraz, diye düşünüyordu. Perry ikinci fincan kahvesini içerken Paula Deslandes onun masasına yaklaştı. Perry hemen ayağa fırladı.

«Benimle bir kadeh brandi içer misiniz, Madam?»

«Elbette.» Paula onun karşısına oturup tombul dirseklerini masaya dayadı. Çenesini elleri arasına alarak karşısındakinin esas konuya ne zaman değineceğini bekledi.

«Madam, onunla tanışmalıyım?»

Paula bir kaşını hayranlıkla kaldırdı. Doğrudan saldırıya geçmişti Amerikalı. Hoşuna gitmişti bu durum.

«Bana yardım edebilir misiniz, Madam?»

Paula diğer kaşını da kaldırdı.

«Madam, ona âşığım.»

Paula parmaklarını şaklattı. «Böyle mi? Hemen mi? Bir görüşte mi? Olamaz.»

«Madam, ciddi bir insanım ben. Olur olmaz duygulara kapılmam. Böyle bir şey ilk kez başıma geliyor... Bir bankerim ben.»

«Banker mi? **Tisus**(*)... Daha da olanaksız.»

«Sizi temin ederim... Lütfen gülmeyin... Bakın, ben Kilkullen Uluslararası Tröstünün ortağıyım... İşte kartım... Sizden tek istediğim bana onunla tanışma fırsatını sağlamanız.»

Paula kartı uzun uzun, büyük bir ciddiyetle, sanki karttan geleceği okumak istiyormuş gibi inceledi. Maggy geceyi Paula'nın evinde geçirmiş, geç saatlere dek konuşmuşlardı. Maggy, Mistral'ı bırakmıştı. Ressamın Kate'le sevişip sevişmediği önemli değil, demişti Maggy. Paula da sesinin tonundan onun doğru söylediğini anlamıştı. Önemli olan Maggy'nin gururuydu. Sanki değersiz biriymiş gibi davranılmıştı ona. Haftalardan beri Mistral onu ihmal etmiş, varlığından habersiz gibi davranmış, ama Maggy bu gerçeği kabullenmeyi reddetmişti. Artık Mistral'ın onu Amerikalı kadından daha küçük gördüğünü anlamıştı. Kesinlikle biliyordu. Bu yüzden de Mistral'ın en küçük bir ilgisini bile istemiyordu. Asla. İnsanın aşktan başı dönüp aptalca davranışlarda bulunması başka, kendi kendini aptal yerine koyması başkaydı. Bu ikisi birbirinden tümüyle ayrı şeylerdi.

Paula, zeki bir kadının âşıkların kavgalarında taraf tutmaması gerektiğini bildiğinden onu yalnızca dinlemişti. Eğer Maggy bütün bu sözlerinden sonra Mistral'a dönerse Paula'nın gözünden düşecekti.

Oysa saatler geçtikçe Maggy'nin geri dönemeyecek kadar ileri gittiğini, olayların onu yavaş yavaş terbiye ettiğini anlamaya başlamıştı. Öte yandan Maggy'nin Mistral'ı hâlâ sevdiğinden de hiç kuşkusu yoktu. İlk aşktı bu. Hiçbir kadın böyle bir aşktan tamamen kurtulamazdı. Ama tablonun bir başkasına verilmesi Mistral'ın karakterini, başka hiçbir olayın yapamayacağı derecede, ortaya koymuştu. Maggy sev-

(*) «Bak sen şu işe...» anlamında.

diği kadar sevildiğini sanmıştı. Mistral'a olanca tecrübesizliği ve saflığıyla gösterdiği cömertlik bu inancından kaynaklanmıştı. Oysa inancı barbarca yıkılmış, tutunup sarılacağı bir dal kalmamıştı.

Maggy öfkeli değildi şimdi. Zaten Mistral da onu sevdiğinden asla sözetmemişti. Maggy çocukça bir masumiyetle bunun böyle olduğunu söylenmeden kabullenmişti. Ağlamıyordu. Kararlı ve güçlüydü. Ağlayıp sızlamak onu daha da incitir, hiçbir işe yaramazdı. Mistral'ın stüdyosundaki eşyalarını alması için bir çocuk yollamıştı. Şimdi kendine özgü küçük evine yeniden yerleşiyordu.

«Madam...» Perry Kilkullen, Paula Deslandes bir parça daha bakarsa kartının uçlarından sararmaya, eskilikten yırtılmaya başlayacağı sanısına kapılmıştı.

Paula başını kaldırıp baktı. İyi bir insandı bu. Böylesine belirgindi iyiliği. Zenginliği de giysisinin her ipliğinden belli oluyordu. İçtendi. Tek bir sözcük bile konuşmadan Maggy'ye gerçekten âşık olup olmadığı tartışma kaldırabilirdi ama âşık olduğunu sanıyordu. Bu sanısı da içtendi. Herhalde evliydi. Ama bu başka bir konuydu. Maggy'nin yaralarının sarılıp tedavi görmesi gerekiyordu. Bu konuda ne kadar acele edilirse o kadar iyi olacaktı. Ve doğrusu bu Kilkullen yakışıklı bir erkekti. Maggy için Mistral'dan sonra iyi, zengin ve Amerikalı bir erkekle ilişki kurmaktan daha olumlu ne olabilirdi ki?

«Yarın akşam, Mösyö Kilkullen, bizi yemeğe davet edebilirsiniz,» dedi Paula ciddi ciddi. Kendini bir dereceye kadar Juliet'in dadısı gibi hissediyordu.

«Oh...» diye rahat bir soluk aldı Perry Kilkullen. Paula Deslandes yardımcı olmayı reddettiği takdirde Avigdor'a gitmeyi düşünüyordu ama bir kadınla konuşup anlaşmak daha işine gelmişti.

Paula, «Marius-Janette'e,» diye devam etti; «istiridye mevsimi olduğuna göre...» Aslında Maksim'de yemek yemek için Maggy'nin gerekli giysisi olmadığını düşünmüştü.

Perry Kilkullen, «Size nasıl teşekkür edebilirim, Madam Deslandes?» diye atıldı.

«İkinci bir düzine Belon ısmarladığımı görmezlikten gelerek, bir üçüncüsünü kendiniz ısmarlayarak ve de tatlı

yememi engelleyerek. Kaprisli, güç bir kadın değilim ben. Küçük mutluluklardan hoşlanırım.»

«Keşke bir erkek kardeşim olsaydı,» dedi Perry hayranlıkla.

«Keşke!»

Paula'nın kendini istiridyelere verdiği o ilk tanışma yemeğinde Perry Kilkullen, Maggy'nin gergin, sinirli dış görünüşünün altında derin, korkunç, genç kadının gizlemeye çalışmadığı bir hüzün olduğunu farketti. Bu durum ona cesaret verdi. Maggy'nin neşeli olmasından çok daha iyiydi. Çünkü Perry onu bu hüzünden kurtarmayı amaçlıyordu. Place d'Alma'nın biraz ötesindeki parlak, işlek lokantanın bir opereti andıran gürültüsü Maggy'nin, kendisinin farkında bile olmadığı üzüntülü sesinin çekiciliğine bir fon oluşturuyordu. Perry Kilkullen neşeli bir gece geçireceğini sanmıştı ama duygularının pervasızlığı onu şaşırtmıştı.

Yemeği izleyen haftalar boyunca Perry ona, 1900'lerin başlarında, evlenmezden önce erkeklerin yaptıkları gibi kur yaptı. Kırk iki yaşının olanca diriliğiyle sevdiğine adadı kendini.

Maggy'nin küçük evi her gün Lachaume'den yollanan buketlerle bir çiçek bahçesine dönmüştü. Ama Perry ona çiçekten başka hiçbir şey yollamıyor, vermiyordu. Her sabah Ritz'den çıktığında Rue de la Paix'e doğru yürüyor, Cartier'in kapısına özlemle bakıyordu. Ünlü mücevher mağazasına dalmak, Maggy'ye herşeyi almak, mağazayı toptan kaldırmak istiyordu! Maggy razı olduğu zamanlarda onu yemeğe götürüyordu. Büyük, lüks lokantalara giderken akşam giysilerinin, tuvaletlerinin kural olarak kabul edildiği bir dönemde Perry, Maggy'nin küçük, sade giysileri, siyah peleriniyle rahat ettiği basit yerleri yeğliyordu. Kibarca, belli etmeden Maggy'ye çocukluğunu, anneannesini, Haham Taradaş'ı, daha iki yıl gibi kısa bir süre önce bir üyesi olduğu pervasız gençler çetesini anlattırdı. Karşılık olarak da ona kendi hayatından, İrlandalılarla, Birleşik Devletler'deki diğer göçmenler arasındaki farklardan sözetti.

«İrlandalılar kavga etmeyi, şarkı söylemeyi severler, Maggy. Hasis, ama son derece gururlu insanlardır. Özgür-

lüklerini ve adaleti sağlamak için yapmayacakları yoktur. Ama hatalı oldukları zaman bile kendilerini haklı görürler. Ateşli insanlardır.»

«İrlandalılar hoşuma gitti,» dedi Maggy.

Bu zarif, karşılıksız arkadaşlık iki hafta sürdü. Paula'yla öylesine açık konuşabilen Kilkullen günler geçtikçe kendi kendine lanetler savuruyor, Maggy'ye olan duygularının etkisiyle felce uğradığını farkediyordu. Reddedilmek korkusuyla sevdiği kıza elini bile uzatamayan utangaç, çekingen bir delikanlı olmuştu sanki.

Aradan bir hafta daha geçti. Artık Maggy onun kendisine olan düşkünlüğünü, sevgisini hissetmeye başlamıştı. Paula'nın «niyetler» dediği şeyleri anlamaya, görmeye çalışıyordu. Hiç böylesine utangaç ve nazik bir erkek görmemişti. Bir akşam Le Grand Vefour'da yemeklerini yedikten sonra Maggy birden dansetmek isteğini duydu. Perry'ye, bu istekten de öte bir şey, diye anlattı. Fiziksel bir gereksinme.

«Nereye gideceğiz dansetmek için?» Perry lokantalarda bitmez tükenmez yemekler yemekten bıkmış, bir değişiklik olacak diye sevinmişti.

«Le Jockey'e,» dedi Maggy. Mistral'ın sergisinin açılış gününden sonra Maggy Montparnasse'ın gece kulüplerinden, bistrolarından, cafelerinden hiçbirine gitmemişti. Seine'in sağ yakasında Mistral'a, onun skandallardan hoşlanan arkadaşlarına rastlaması olanağı yoktu. Ama bu gece **Le Jockey'e** gitmek istemekle karşılaşacağı kimseleri umursamadığını belirtmiş oluyordu. Çünkü **Le Jockey** ressamların en sevdikleri, hatta üzerlerinde resim yaparlarken giydikleri önlükle gittikleri bir yerdi.

Çok geçmeden Perry'yle Maggy kendilerini, Paris'in belki de en gürültülü yeri olan dar, karanlık bir odaya tıkılmış gibi oldular. Kulüp biri ressam, diğeri eski bir buharlı gemi kamarotu olan iki kişiye aitti. Duvarlar ve tavan bir kovboy filmindeki salon gibi dekore edilmiş, akla gelebilecek her yere posterler yapıştırılmış, oraya buraya asılmış karatahtalara Amerikan argosuyla müstehcen sözler yazılmıştı. Yine eski bir kovboy olan Lee Copeland iki Havaili gitarist eşliğinde piyano çalıyor, onlar yoruldukları zaman da Amerika'dan gelen en son caz plaklarına başvuruluyordu.

Maggy ile Perry masalarına oturduklarında, küçük pist-

te George White'in skandallar müziğine uyan çiftler deliler gibi dansediyordu.

«Hay Allah... Bu dansı bilmem ben!» dedi Perry şaşkınlıkla.

«Ben de bilmiyorum... Buraya aylardan beri gelmedim.» Maggy viskisinden bir yudum aldı. «İnsan o pistte kolunu kırabilir.»

Sonra Lee Copeland «Someone To Watch Me Over» parçasının giriş notalarına bastı. Perry rahat bir soluk alarak, «İşte bu dansı yapabilirim,» dedi. «İster misin?»

Maggy kalktı. İçgüdüsel bir hareketle ayakkabılarını fırlatıp çıkardı. Perry onu ilk kez kollarına alıyordu. Fiziksel uyuşma iki taraf için de önemlidir. Eğer erkek ve kadın birbirlerine dokunmaktan hoşlanmazlarsa bu ilişkiden fazla bir şey beklenmez. Ama hoşlanırlarsa ilerde başka şeyler de olabilir. Perry ile Maggy bu ilk temastan hoşlandılar.

Gershwin'in şaheserini iki Havaili söylemeye başlayınca Perry'yi son üç haftadır saran çekingenlik kaybolmaya başladı. Sanki şarkının sözcüklerinde kendisi yaşıyor gibiydi. Bunu ömrünün sonuna kadar unutamayacaktı. Müzik sona erene dek birbirlerine sarılı kaldılar. Piyano bir başka parçaya geçtiğinde bir an hareketsiz durup birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Hiç kıpırdamadığı halde Maggy erkeğe hareket ediyormuş duygusunu veriyordu.

Perry özlemle, «Piyanistten o şarkıyı bir kez daha çalmasını isteyebilirim,» dedi.

«Ya da beni eve götürebilirsin,» diye fısıldadı Maggy. Birbirlerinin ellerini bırakmadan, masaya yeteri kadar para koyacak, Maggy'nin ayakkabılarını giyecek kadar bir zaman oyalandılar. Sonra Le Jockey'den çıkıp kendilerini bekleyen arabaya binerek Maggy'nin Pomme d'Or'un bitişiğindeki uzun, dar apartmanına gittiler.

Maggy hâlâ Gershwin'in şarkısını mırıldanıyordu. Kötü aydınlatılmış dar merdivenden Maggy'nin beşinci kattaki odasına acele çıktılar. Üçüncü kata geldiklerinde basamaklara dizilmiş çiçek sepetlerinin arasından yollarını dikkatle bulmaya çalıştılar. Maggy'nin kaldığı daireye giden koridorda çiçeklerle doluydu. Maggy dairesinin kapısını açtığında Perry hayretle soluğunu tuttu... Büyük, yaldızlı karyola çiçek buketlerinden, sepetlerinden oluşan bir deniz üzerinde yüzüyor gibiydi.

Perry, «Aşırı gitmişim,» diye mırıldandı.

«Bir kadın için çiçek konusunda asla aşırı gidilmez.»

«Oturacak yer bile kalmamış,» dedi Perry.

«Sana bir fincan kahve kapacak yer de yok.»

«Mantar kızartmak için şömineye bile yaklaşamazsın.»

«Paltonu asmak için dolabın kapağını açamam.»

«Paltom yok ki.»

«Ah, o zaman işler kolaylaştı demektir. Seçeneğimiz yok, değil mi?»

«Yok. Ya yatağın üzerine uzanmak ya da bütün gece ayakta durmak zorundayız.»

Maggy yakınır gibi, «Ayaklarım ağrıyor,» dedi.

«O zaman bir seçenek... bir seçenek...»

Maggy'nin uzattığı dudaklarını öpmezden önceki duraklamada, her şeyin mümkün göründüğü o bir saniye içinde Perry hayatı boyunca beklediği mutluluğa ulaştığını hissetti. Ve eğilip Maggy'nin dudaklarına değdiğinde, soluğu onunkiyle karıştığında, beklediği dünyaya ulaştığını anladı.

Bir çiçekler tarlasında durmuş öpüşürlerken kalpleri öylesine deli gibi çarpıyordu ki titrediklerini hissettiler.

«Seçenek?» diye fısıldadı Maggy. Sonunda işlemeli örtünün üzerine birlikte uzandılar. Titreyen parmaklarla, öpücüklerle Perry soyunurken Maggy onu sokaktan vuran soluk ışıkta seyretti. Perry çıplakken insanı şaşırtacak kadar gençti. Takım elbise, kolalı gömlek, yelek olmayınca Perry karışık gür sarı saçları; bir kayakçınınkine benzeyen uzun bacaklarıyla tıpkı bir çocuk gibiydi.

Erkek Maggy'nin üzerindeki elbisenin ince askılarını omuzlarından indirip elbiseyi beline kadar indirdi. Bir koluyla Maggy'yi öyle tutuyordu ki genç kadın yatağa yarı uzanmış gibi duruyordu. Perry'nin sıcacık eli onu boynundan beline dek okşuyor, kadını rahatlatmak için her şeyi yapıyordu. Sonunda Maggy başını yastıkların üzerine atarak kendini bıraktı. O zaman Perry onun elbisesini tümüyle çıkarıp bir sepet menekşenin üzerine fırlattı. Çok geçmeden Maggy de onun kadar çıplak kalmıştı. Erkeğin yapacaklarını, bilerek, coşkuyla dolu bir hareketsizlik içinde bekliyordu. Perry onun kusursuz, pürüzsüz vücuduna uzun uzun baktı. Sonra Maggy'ye elinden geldiğince sokulup onunla dudak dudağa, göğüs göğüse, yattı.

«Maggy, seni öyle seviyorum ki. Seni sevmeme izin verir misin?»

«Benimle sevişmezsen... Sevişmezsen,» diye Maggy tehdit dolu bir sesle söylendi. «Ah, evet, sev beni... Sevgili Perry... Sev... Soru sorma.»

Başlangıçta, hareketlerde uyumsuzluk vardı. Mistral'ın barbarlığına, aceleciliğine alışmış olan Maggy, Perry'den birkaç adım önde gidiyordu. Öte yandan Perry'nin okşayışlarındaki telaşsız sevecenlik, ağırlık Maggy'yi dizginliyordu. Sonunda doyuma ulaşmak için acele etmemesi gerektiğini farketti. Kendini Perry'ye uydurarak acele etmeyi bıraktı. Nerdeyse soluğunu tutarak kendini onun ellerine bıraktı. Her an kendi kendine yeterliydi. Bir an, bir müziğin notaları gibi, bir diğerine karışıyordu. Sonunda erkek tüm gücüyle, isteğiyle ona sahip olduğunda Maggy tıpkı bal gibi kokuyor diye geçirdi aklından. Birlikte doyuma ulaşırlarken de pırıl pırıl kanatlı kelebekler uçuyor gibi oldu.

O kusursuz gece boyunca iki kez uykudan uyanıp birbirlerine döndüler. Derinleşen, keskinleşen gereksinimlerini doyurdular.

Maggy sonunda gözlerini açtığında dışarısı pırıl pırıl aydınlıktı. Perry derin bir uykudaydı. Maggy yataktan kayarak kalkıp lame gece ayakkabılarını ayaklarına geçirip çıplaklığını siyah peleriniyle örterek merdivenleri koşa koşa indi. Köşedeki fırına giderek altı tane sıcak, taptaze çörek aldı. Döndüğünde Perry hâlâ uyuyordu. Maggy çiçek sepetlerinin arasından dikkatle geçerek tekli gaz ocağını yakıp kahve yaptı. Süt ısıttı. Sonra iki kocaman bardağı kahve ve sütle doldurarak çöreklerle birlikte tepsiye yerleştirdi. Karyolaya yaklaştı. Çiçek sepetlerini iterek tepsiyi yere koydu.

Perry yüzüstü yatıyordu. Gecenin bir saatinde örtüyü tepesine kadar çekmişti. Şimdi yalnızca gür saçlarıyla bir eli görünüyordu. Acaba Maggy onu saçlarından çekse miydi... Yoksa... Maggy başını eğip erkeğin serçe parmağının boğum yerlerini yakaladı. Erkek şöyle bir inleyip yeniden uykuya daldı. Maggy dilini onun serçe parmağıyla yüzük parmağı arasına sokup yüzüğü parmakları arasında çevirmeye başladı. Perry elini çekti ama Maggy bu kez onun orta parmağının ucunu emmeğe başladı. Perry sanki kulağın-

da bir çan çalınmış gibi üzeri işlemeli örtülü yataktan doğruldu.

«Ne oluyor? Neredeyim? Maggy, seni küçük şeytan!» Perry ok gibi atılıp onu yatağa çekti. «Neden sırtında pelerinin var? Çıkar hemen! Öp beni! Öp!»

Perry onu kollarına alıp yastıkların üzerine doğru itti. Şimdi Maggy'nin kızıl saçları beyaz yastığın üzerine yayılmış, beyaz bulutlara karşı kırmızı sancaklar dalgalanıyor gibiydi. Maggy'nin dudaklarının dudakları altında aralandığını hissettiğinde Perry yeni doğmuş gibi oldu. Önünde uzun yılların dokunulmadan, lekelenmeden uzandığını görüyordu.

Maggy sonunda, «Kahve!» diye soludu. «Soğuyacak.»

«Neden söylemedin? Kahvenin kokusunu aldım ama nerede olduğunu göremedim.»

Maggy karyolanın ucuna doğru kayıp eğildi. Tepsiyi hiçbir şey dökmeden kaldırıp aldı.

«Tanrım! Nerden geldi bu? Dün gece bir fincan kahve yapacak yer olmadığını söylemiştin... Bu sabah bir ziyafet hazırlamışsın.»

«Sabahları bazı şeyler daha bir önem kazanır... Öyle düşündüm... Bir çörek daha al.»

«Ne **güzel.** Hayatımda yaptığım en nefis kahvaltı **bu.** Çörekleri nasıl aldın?»

«Sen uyanmazdan önce fırına indim,» dedi Maggy. Bir çörek daha aldı.

Tepside her şey bittiğinde Perry karyolaya uzanıp gerindi. Çevresine bakınıp her şeyi alıcı gözlerle inceledi. Odadaki tek güzellik çiçek sepetlerindeydi. Şimdi giysileri sepetlerin bir bölümünün üstünü kapatıyordu. Duvarlar soluk, lekeli kağıtlarla kaplıydı. Yatağın örtüsü eski ve kirliydi. Tavan alçaktı. Ardına kadar açık pencerelerden güneş girmesine rağmen oda sıkıcıydı.

«Banyoya gidebilir miyim, Maggy?»

«Koridorun aşağısında. Soldan ikinci kapı.»

«Kendi banyon yok mu?»

«Her katta bir banyo var, efendim. Benim bir lavabomla bidem var... Su soğuk... Ama banyo yapmak istediğimde Paula'ya giderim. Tuvalete gitmek istediğimde de koridordakini kullanırım.»

Perry bakışlarını odanın içinde dolaştırarak, «Pantolonuma ne oldu biliyor musun?» diye sordu.

«Buralarda bir yerde olmalı.»

«Eğer yoksa çişimi senin bideye etmek zorunda kalacağım,» diye bir tehdit savurdu gülerek. Yirmi yıllık evlilikleri boyunca karısıyla hiç böylesine özgürce konuşamamıştı.

«İşte orada, pembe güllerin üzerinde... Hayır, dur, ben getiririm.» Maggy çiçeklerin arasından bir kedi gibi dört ayak üzerinde geçti. Harikulade çıplaklığı içinde çok rahattı. Perry onu şok ve hayranlık dolu bakışlarla izliyordu.

Tuvaletten döndüğünde Maggy alelacele dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkamış, Perry'nin giysilerini toplayıp yatağın üzerine koymuştu. Kendisi de sırtında leylak rengi ipekten bir sabahlıkla karyolada oturuyordu.

«Maggy.» Perry, önemli bir şey söyleyecek biri tavrıyla karyolanın kenarına oturdu.

«Bütün istediğin banyo muydu?»

«Dahası var. Beni dinle, sevgilim. Burada kalamazsın.»

«Ama neden? Burada Paris'in en güzel görünümüne sahibim.»

«Çünkü kahve ve çörekle yaşayamayız. Çünkü senin banyosuz bir yerde kalmana dayanamam. Çünkü sana vermek istediğim o kadar çok şey var ki. Çünkü gece burada kalıp sabahleyin işe gitmek için banyo yapmaya, tıraş olmaya, giyinmeye Ritz'e dönemem. Buna zamanım kalmaz. Çünkü burada çiçeklere yeteri kadar yer yok.»

«Her gece burada yatmak mı?» Erkeğin söyledikleri arasında bir tek bu Maggy'nin dikkatini çekmişti.

«Beni istemiyor musun?»

«Ah, evet, istiyorum!»

«Her gece?» Erkeğin gri gözleri ona evet demesini söyler gibiydi.

«**Her gece** konusunda emin değilim.» Maggy atılıp erkeğin beline sarıldı. Kendini onun kucağına çekip başını kaldırıp yüzüne baktı. «Ama bu gece, yarın, öbür gün elbette...»

«O halde güzel kızım buradan taşınman gerektiğini anlıyorsundur. Burada benim giysilerime yer yok.»

«Uşağına da.»

«Özellikle uşağıma. Ritz'de kalmak ister misin? Yo, unut bunu... Beş dakikada bütün otel bunu konuşmaya başlar... İlişkimizi herkesin bilmesi gerekmez. Maggy... Sana bir daire bulup tutmamı ister misin? Kendimize özgü bir yer sağlamama izin verir misin?»

«Ama sen burada, gerçek Paris'te bir serüven yaşıyorsun, Perry. Yalnızca sanatçıların ve Fransızların bildiği gerçek Paris'tesin şimdi. Birden kalkmış her şeyi değiştirmek istiyorsun. Uygun bir yer bulacaksın, yaşayacak, yatacak, kalkacak bir yer... Uşaklar da olacak kuşkusuz. Eti en lüks kasaptan alacağız... Parası da hemen ödenecek...»

«Ne farkeder ki?»

«Ben kimsenin evine, dairesine taşınamam... Bu küçük odam bana yeter. Burası bana uygun. Ama kendime özgü bir yerim olacaksa, başka bir yerim, oranın anahtarı bende olmalı... Yalnızca bende...»

«Söz veriyorum! Yalnızca senin olacak. Tek bir anahtarı olacak, sende kalacak. Ben senden randevu isteyeceğim. Acaba Matmazel bu akşam serbest mi? Acaba Matmazel, Mösyö Kilkullen'i kabul edebilirler mi? Acaba bir beyi eğlendirmek için Matmazelin keyifleri yerinde midir? Acaba Matmazelleri enselerinden öpülmek isterler mi? Acaba Matmazelleri bacaklarının arasından...»

«Yeter!» Maggy kıvrılarak onun kucağından uzaklaştı. «Matmazelin artık hiçbir isteği yok. Bu sabahlık bu kadar yeter.»

«Ama söz veriyor musun, Maggy? Buradan taşınacak mısın? Daha evet demedin.» Perry ona kaygıyla baktı. Öylesine sahip olunamaz, öylesine ne yapacağı belli olmayan bir kadındı ki Perry onun tam bir özgürlük isteyen bir yaşam tarzı seçmesinden korkuyordu. Maggy'nin bu berbat odada, hayatının en güzel gecesini geçirdiği bu yerde kaldığını düşünmeye dayanamazdı. Gün ışığında oda tüm romantikliğini yitirmişti.

«Perry, ne istiyorsun? Her şeyi açıkça anlat,» dedi Maggy birden ciddileşerek. «Sana evet dersem yeni evimin anahtarı bende olsun ya da olmasın senin metresin olacağım, değil mi?»

«Ne kadar iğrenç bir sözcük bu!» dedi Perry dehşetle. «Neden böyle anlamlandırıyorsun?»

«Ama doğru değil mi? Başkaları böyle söyleyecekler,

değil mi? Bir metres, **une femme entretenue?(*)** Maggy konuşmasını acımasızca sürdürüyordu.

Perry çaresizlikle, «Ah, Maggy, çok güç bir kadınsın,» dedi.

«Sanırım artık terziden, ısmarlama elbiseler giymemi de istersin, değil mi? Çünkü benimkiler yeteri kadar iyi değil... Bana mücevherler, kürkler de almaya kalkışacaksın...»

«Evet! Tanrı kahretsin, evet! Alacağım. Bunda ne gibi bir kötülük var ki?»

Maggy yatağın üzerinde sıçramaya, dönmeye başladı. Dudaklarında geniş bir gülümseme belirmeye başlamıştı. Leylak rengi ipek sabahlığı çıplak bacaklarını sarıyordu döndükçe. «Dirseklerime kadar pırlanta bilezikler? Yerlere kadar inen çinçilla kürkler? Deauville'e yolculuklar? Özel arabam da olacak?»

Perry onun muzip bir gülümsemeyle aydınlanan yüzüne baktı. «Mümkünse omuzlarına kadar bilezikler alacağım... On tane kürk manto... bir araba... Altı tane uzun boylu uşak... Daha da başlangıç!»

«Oh... Oh!» Maggy daha hızlı dönmeye başladı. Sonunda Perry'nin üzerine yığılıp kaldı. «Daima bunu hayal etmiştim, Perry. Yoksulluk içinde geçen çocukluğumun düşüydü bu... Ah ne zevk... Tıpkı Belle Epoque gibi olacağım.» Zevkle titredi. «Acaba duysa Esther halam buna ne der?»

Perry hemen, «Ona söylemeyelim,» diye atıldı.

«Esther halama söylemek mi? Aklımın ucundan bile geçmez. Dinle sevgilim... Beni tüm sorumluluğumla üzerine almayı ne zaman düşünüyorsun? Doğrusunu istersen Montparnasse'den çıkmak, bir daha da buraya dönmek istemiyorum. Şuradaki hayatım artık sona erdi. Bitti. Paula'dan başka kimseyi istemiyorum buradan.»

«Bugün. Bu sabahtan itibaren. Sana Lotti'den bir daire ayırtacağım. Ritz otelinin birkaç adım ötesindedir. Sonra da sana bir daire aramaya başlarız.»

«Ah, evet! Yeni hayatımın çok güzel olacağını biliyorum. Cennette yaşayacağım. Zengin, uzun boylu yakışıklı,

(*) «Eğlencelik bir kadın» anlamında.

cömert bir Amerikalının metresi olacağım!» Maggy erkeğin yüzünü öpücüklere boğdu. **«Ça, alors, Ça c'est la vie, mon cheri... la bonne vie!»(*)**

«Tatlı hayat,» dedi Perry. «Evet, canım, bunun için sana söz veriyorum.»

(*) «Bu mu, buna hayat denir, tatlım, hem de tatlı hayat!»

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bir kafeteryada Avigdor'la oturan Kate, «Çalışmıyor,» dedi. «Serginin açılış gününden beri eline fırçasını bile almadı.» Adrien Avigdor irkilir gibi oldu. Her sabah evinden çıkıp işine gidermiş gibi resim yapmayan bir ressam kayaların içinde giderek yokolan bir altın damarı gibi kötü bir yatırımdı.

«Tanrının belası o kız yüzünden elbette. Bir daha dönmedi, değil mi?»

«Kız yüzünden değil!» diye terslendi Kate. «Julien kızın o saçma kaprisinden sinirlendi. Açılış kokteylindeki o sahne çok çirkindi. Ama Julien bir kadın yüzünden bu hale düşecek bir erkek değildir. Zaten model olarak artık ona gereksinmesi yok. Anladığım kadarıyla da yalnızca birkaç ay birlikte olmuşlar... Bu da onun gibi birini çalışmaktan alıkoyacak bir durum yaratamaz. Önemsiz biri o kız.»

«Sanırım haklısındır,» dedi Avigdor. Düşüncelerini kendine sakladı. Önemsiz bir kız böylesine ateşli, etkili tabloların ortaya çıkmasına ilham kaynağı olabilir miydi? Ama Kate'in düz, geniş alnında, sesindeki buz gibi tonda öyle bir şeyler vardı ki Avigdor'a konuyu sürdürmemesi gerektiğini ima ediyordu. Hiç olmazsa sesli olarak.

«Bence bir bunalım geçiriyor... Sergi öylesine etkili oldu ki daha sonra bunun bir tepkiye neden olması çok doğal. Ben bile kendimi bir parça... boşalmış, durgunlaşmış gibi hissediyorum. Julien bunu daha da şiddetli bir biçimde hissediyor olmalı.»

«Hiç resim yapmaya çalıştı mı?» diye sordu Avigdor.

«Evet. Beni en çok kaygılandıran şey de bu. İki hafta oldu. Saatler saati, gün be gün tuvalinin önünde öylece bir şey yapmadan duruyor. Paletinde boyalar kuruyor. Ne zaman yanına girsem böyle. Sonra geceleri şarapla zil zurna sarhoş oluyor... Eskiden hiç yapmazdı bunu. Konuşmuyor da. Adrien... Ürkmüş bir hali var... Gözlerindeki bakışı an-

cak bu sözcükle anlatabilirim. Sanki bir tür, kişisel bir panik yaşıyor... Anlamıyorum... Hiç anlamıyorum.»

«Bir süre buralardan uzaklaşmalı bence. Stüdyosunun duvarlarından başka şeyler görmeli. O, büyük bir başarıdan sonra fırçasını bir süre de olsa kullanmaktan aciz kalan ilk sanatkâr değil.»

«Bunu ona ben de söyledim. Bir yere yolculuk yapmasını önerdim.»

«Evet?»

«Böyle bir niyeti olmadığını söyledi. Tatil yapan bir tip değilmiş. Aylardan beri doğru dürüst çalışmadığını, ilham gelene dek dayanması gerektiğini anlattı.»

«Onunla ben konuşayım mı?»

«Keşke konuşsan, Adrien. Sergi konusunda başarılı olduğunu düşünüyor, seni takdir ediyor.»

«Teşekkürler,» dedi Adrien Avigdor kuru bir sesle. Herifi mevsimin en önemli kişisi haline getirmişti. Ama galeri sahipleri, koleksiyoncular ressamlardan normal bir minnettarlık duygusu beklerlerse gece yataklarına hayal kırıklığı içinde yatarlardı. Böyle bir iş sahibi galerisini derhal elden çıkarmalı, köpek yetiştiriciliğine başlamalıydı. Şöyle büyük, evcil, salyaları akan türden köpeklere bakıcılık etmeliydi.

İki gün sonra, ekimin ortasında bir sabah Mistral Provence'e gitmek için yola çıktı. Bir gece önce veda içkilerini içerlerken Kate onu Provence'e götürmeyi önermişti.

«Yalnızca Paris'i, biraz da Normandiya'yı biliyorum.» dedi. «Aix'le Avignon'u görmek isterdim ama yalnız başıma yolculuk etmeyi hiç sevmem... Sen de trene binmekten kurtulmuş olursun.»

Mistral alınmıştı. «Bana her yeri arabanla senin gezdirmeni isteyeceğimi nerden çıkardın, Kate?»

«Arabayı sen kullan... Umurumda bile değil.»

«Nasıl kullanılacağını bilmiyorum ki... Nasıl da tipik bir Amerikalısın. Sanki arabam varmış gibi.»

«Sana yarım saatin içinde öğretirim. Kent dışına, kırlara çıkar çıkmaz. Çok kolay.»

Fontainbleu'yü geçer geçmez Kate ana yoldan çıkıp Mistral'a arabanın nasıl kullanılacağını gösterdi. Ve iki kişilik spor Talbot marka arabasını ona teslim etti. Mistral'ın reflekslerinin güçlü, tepkilerinin sanki bir tehlike içindeymiş gibi hızlı, görünen şeyler üzerindeki dikkatini toplama yeteneğinin olağanüstü olduğunu biliyor, şimdi araba kullanma konusunda ne yapacağını merak ediyordu. En küçük bir öneride bulunmadan onun iri, fevkalade uzun, hareketli parmaklarının direksiyonu -ve vitesi kullanmasını izliyordu.

Arabanın çalışmasını on dakika içinde öğrendi Mistral. Sonra geri anayola çıkıp Saulie'ye doğru, hemen hemen tenha olan yolda saatte doksan kilometreyle gitmeye başladılar.

Kate itinayla dikilmiş kahverengi tüvit tayyörü, yumuşak deri eldivenleri ve süet şapkası içinde konuşmadan, rahat oturuyordu. Yonne'nin hemen hemen dümdüz kırlarında ilerlediler. Çınar ağaçlarının sınırladığı tarlalardaki buğdaylar hemen hemen toplanmıştı. Kasvetli olmayan, gökyüzünün derinliklerinde elle tutulacak gibi somut vaatlerin yattığı türden bir gündü. Eğer yolcu güneye gidiyorsa bu özellik daha belirgin bir hal alırdı.

Avalon'da durup acele bir yemek yedikten sonra konuşmasız yolculuklarını sürdürdüler. Kate'in o gün için kararlaştırdığı yolu çoktan geçip gitmişlerdi. Mistral düşünce ve anının hiçbir rol oynamadığı bir hareket transı içine girmiş gibiydi.

Zaman zaman ona bakan Kate erkeğin her zaman gergin, otoriter bir biçimde kısılmış olan dudaklarının rahat bir anlam taşıdığını görüyordu. Yüzünün anlamını göremiyordu. Ama başının duruşundan insana konuşma isteği, cesareti veren bir şey yoktu.

Sonunda akşam karanlığı bastırmaya, havanın soğuduğunu üstü açık arabada daha bir hissetmeye başladığında Kate, «Nereye kadar gideceğiz?» diye sordu.

«Saone Rhone'la birleştiği Lyon'a kadar. Eskiden orası kutsal sayılırdı. Bence o nokta Provence'ın gerçekten başladığı yerdir. Oysa Provenceliler bunun çok kuzeyde olduğunu ileri sürerler.»

«Ama oraya daha iki yüz kilometre var,» diye itiraz etti.

«Evet ama yokuş aşağı gidiyoruz. Güney hep yokuş aşağıdır.»

Lyon'da küçük bir otel bulup çok az parayla nefis bir yemek yediler. Sonra da yorgun, güneşten yanmış bir halde odalarına çıktılar. Ertesi gün yüzyıllardan beri kutsal olarak itibar gören, ne yapacağı belli olmayan muhteşem Rhone boyunca gidip, uzun bir şarap listesi gibi birbirlerini izleyen, biri diğerinden daha değerli üzüm bağlarıyla kaplı köyleri geçerek Lyon'dan Valence'a, oradan Orange'a, sonunda da Avignon'a ulaştılar. Burada nehri geçerek Villeneuve-les Avignon'a gece yarısı vardılar. Mistral'ın Güzel Sanatlar'da öğrenciyken bir kez gelip kaldığı bir pansiyona yerleştiler.

Madam Blé burasını bir çiftçiden satın almıştı. Orjinal yapı bir Kardinal'in sarayıydı. 1333'den 1789'a kadar manastır olarak kullanılmış, sonra da han ya da pansiyon olarak kullanılmaya başlanmıştı. Yapıda yine de derin bir huzur havası vardı. Bir avlu çevresinde U biçiminde inşa edilmişti. Bahçedeki eski manastırın yosunlu mermeri bir nöbetçi gibi duruyordu.

«Bu bölgeyle ilgili bir kılavuz kitap bulmalıyım,» dedi Kate. Kahvaltılarını henüz bitirmişlerdi.

«Neden?»

«Öyle hızlı yolculuk ettik ki kendimi pek şaşkın hissediyorum. Buranın doğusunda ne var, batısında ne var bilmiyorum. Ama son derece tarihi bir yer olduğunun farkındayım. Cahil kalmak istemem.»

«Tarihi mi?» Mistral kaşlarını şaşırmış gibi kaldırdı. «Ah, Tanrı aşkına Julien... Burası tarihsel harabelerle, kiliselerle, müzelerle, insanın görmesi gereken her tür ilginç şeylerle dolu. Böyle şaşkın şaşkın bakmayı bırak. Bilmek, öğrenmek istememde ne gibi bir sakınca var? Paris'ten Akdeniz'e iki gün gibi kısa bir sürede geldik. Fransa'nın onca yeri varken neden burada durduğunu da merak ediyorum.»

«Bir kitap sana bunun yanıtını verir mi?»

«Şey... Neden vermesin? Hiçbir şey bilmeden dolaşıp duramayız ki.»

«Öyle mi?»

«Dolaşabiliriz elbette ama, birçok şey gözümüzden kaçabilir.»

«Elinde on tane kitap da olsa o Amerikalı burnunun dibinden yine harika bir şeyler kaçırabilirsin. Neden şöyle gevşemiyor, her şeyi oluruna bırakmıyorsun? Ben buraya bunu yapmak için geldim... Düşünmeyi bırak, çevrene bak.»

Kate tartışmayı orada kesti. Gerçi her şeyi olması gerektiği gibi yapmaya alışkın olmasının verdiği düzen duygusu yıkılmıştı ama Mistral'la hiçbir konuda tartışmak istemiyordu.

Günün geri kalan bölümünü ve ertesi günü yürüyerek Villeneuve-les-Avignon'u gezdiler; Papa'nın Roma'dan Avignon'a taşındığı on dördüncü yüzyılda gelişip büyüyen kenti keşfetmeye çalıştılar. Kilise adamları Villeneuve'de yerleşip büyük manastırı ve bir de muhteşem kalesi olan hareketli bir kent yaratmışlardı. Şimdi bu kent birkaç durgun, çiçek kokuları içindeki meydanlara dönüşmüştü. Birkaç dar ve kemerli yolda Episkopal saraylarının izleri hâlâ görülüyordu.

Üçüncü gün Avignon'u geçerek doğuya yollandılar. Apt pazar kentine giden yolda ilerlediler. Kuzeye doğru uzaklarda Monts de Vaucluse görünüyordu. Güneye doğru, yolu nerdeyse sınırlayan Montagne de Lubéron vardı. Mistral'ı öğrenciliği sırasında yaptığı yolculukta büyüleyen de Lubéron'un bu bölümü **Le Versant Nerd** olmuştu. Acayip biçimlerde aşınmış kireçtaşı kayalıklarını, bunlara, ana yoldan binlerce metre yükseklikte birbiri üzerine yığılmış köyler gibi yapışmış, yaşamlarını sürdürmeye çalışan bitkileri hiç unutamamıştı. Görünüşte ulaşılmaz gibi gelen bu Maubec, Oppede-le-Vieux, Félice, Ménerbes, Lecoste ve Bonnieu gibi köylerin yolunu Mistral bulmuştu.

Tarih öncesi insanı şimdi bu korunaklı dağ köylerinin bulunduğu yerlerde yaşamışlardı. Anayoldan köyleri görmek olanaksızdı. Yüzlerce yıl bu tepelerde kanlı savaşlardan, kuzeyden gelen saldırılardan korunmasını bilmişlerdi. Geceleri bu köylerden sise benzer bir bulut yükselir, buralarda Dinsel Savaşta acımasızca öldürülen kişilerin hâlâ yaşadıkları anlatılırdı. Şimdi huzur dolu bu köylerde Apt Basin'deki çiftliklerden gelen küçük el sanatçıları, dükkan sahipleri oturuyordu.

Mistral çok heyecanlıydı. Oppédele-Vieux'daki şatonun mermer harabelerine tırmandığında, dimdik tepeden aşa-

ğıdaki sevimli çiftliği gördüğünde heyecanı daha da artmış, henüz tırmandıkları tepeden Kate'in tüm protestolarına karşın onu da peşinden sürükleyerek aşağı indirmiş, arabaya atlayarak tepeden gördüğü çiftliğe giden yolu aramaya başlamıştı.

Her büyük çiftlik evi ya da orada dendiği gibi **mas**, merkezdeki bir avlu çevresinde inşa edilmiş taş yapılardan, küçük kulelerden, dıştaki ek binalardan oluşuyordu. Hepsi de değişik büyüklükte ve yükseklikte tahta panjurlu binalardı bunlar. Bereketli topraklar üzerinde alabildiğine boy atan buğday tarlalarının ortasına kurulmuş küçük birer köyü andırıyorlardı. Üzüm bağları yapıların duvarlarına kadar geliyor, evleri sarıyordu.

Mistral, bir **mas**'ın yolunun özel olduğu işaretlerine aldırış etmiyor, çiftliğin kapısına kadar gidiyor, çevresine hayranlık içinde bakınıyor, köpeklerin havlamalarına çıkan köylü kadınıyla uzun uzun konuşmalara dalıyordu. Sonunda kadın onları bir bardak şarap içmeye davet ediyor, Mistral birbirine benzemeyen bu evlerin içlerini incelemek için can atıyordu.

Provenceli köylü kadınları genellikle suskun, yabancılara karşı ilgisiz olurlar, onları evlerine şarap içmeye davet etmeyi akıllarının ucuna bile getirmezlerdi. Ama Mistral'ın hayranlığı, delidolu coşkunluğu onları etkiliyordu. Bu uzun boylu, kızıl saçlı, okyanus mavisi gözlü kuzeyli adam onların yaşayış biçimlerine, evlerine öylesine içten bir ilgi gösteriyordu ki bu haliyle onlardan biri gibi oluyordu. Komşu köyün insanlarına bile «yabancı» gözüyle bakan bu insanları kısa zamanda kendine bağlıyordu.

Üç gün kuzey Lubéron'un dağlarını, ovalarını dolaştıktan, her gece Villeneuve'e, kırk kilometre yolu teperek yemek yiyip yatmak için döndükten sonra Mistral «Dünyada bundan güzel bir yer yoktur,» dedi. «Hiç olmazsa benim fikrime göre.»

«Dürüst bir karşılaştırma yapabilecek durumda mısın? Yani dünyayı yeterince gördün mü, Julien?»

«Görmem gerekmez. Bazı şeyler son derece açıktır. Doğadan başka ne isteyebilirsin, Kate? Bu köyler, bu gökyüzü, bu ağaçlar, dağlar ve toprak karar vermek için yeterli değil mi? Buraya gelmekle isabet ettim. Kate, dünyada hiçbir şey üzerlerine ikindi güneşinin vurduğu üzüm bağlarının

yaprakları kadar yeşil olamaz. Paris'te bütün bunları unutmuştum.»

Kate onu hiç bu kadar coşkulu görmemişti. Sanki Mistral'ın varlığının her bir parçası Provence kırlarının özellikle saf ve parlak ışığıyla dolmuştu.

Kendisinde de değişiklik vardı. Bunu farkediyordu Kate. Kekik, biberiye, süpürgeotu kokan kır havasında dolaşmak onu bilgiçlik taslayan tavırlarından kurtarmış, açmıştı. Daima açık fildişi rengi pudrayla örttüğü sert yüz çizgileri yumuşamış, güneşte yanan cildi bir sıcaklık kazanmıştı. Artık parlak kırmızı ruj sürmediği ince dudakları dolgunlaşmış gibiydi. Üstü açık arabada rüzgarın dağıttığı saman sarısı saçlarını artık her zamanki gibi ortadan ayırmıyor, şapka da giymiyordu. Yüzünün kusursuz biçimliliği şimdi daha da belirgindi. Paris'te katı, yaklaşılmaz bir hava içinde dolaşmaya çalışırdı. Şimdi içinde bulunduğu köy hayatında daha bir rahat, yirmi üç yaşının olanak tanıdığı ölçüde gençti.

Madam Blé'nin pansiyonunun bahçesinde kahvaltılarını ederlerken, «Rehber kitabı hakkında haklı çıktın, Julien,» dedi.

«Dur bakalım, daha bitmedi! Avignon'daki Papa'nın sarayı var... Oraya gitmedik... Oysa nehrin hemen öte yakasında... Arles'de Roma Arenası ve Aix Çeşmesi var... Ah, Nimes'deki Maison Carré'yi de unutmamak gerek... Burada turistlerin yüzyıllardan beri ziyaret ettiği tarihsel bir çevre içinde bulunuyorsun. Bütün gördüğün birkaç küçük köyle bir düzine kadar çiftlik.»

«Neden bana takılmaktan vazgeçmiyorsun, Julien? Haklı olduğunu söyledim işte. Yoksa özür dilememi mi istiyorsun?»

«Özür dilemek mi? Sen mi özür dileyeceksin? Sen, kendini beğenmiş, zengin, şık, çevresindeki kişileri çaktırmadan yönetmeyi seven New Yorklu hanımefendi mi?» Mistral bunları söyledikten sonra şakacı bir tavırla gülümsedi.

«Haksızlık ediyorsun.» Kate soğukkanlılığını yitirmemeye çalışıyordu ama öfkenin kalbini bir kıskaç gibi sardığının da farkındaydı. Herhangi bir itirafta bulunduğu ya da ona hak verdiği zaman Mistral neden saldırıya geçiyordu? Onu böylesine aksi yapan şey neydi?

«Haksızlık mı? Haksızlık eden kim? Sen kendini oldu-

ğun gibi görmüyorsun... Burada bambaşka bir insansın, bunu kabul ediyorum. Ama Paris'teyken senin kadar otoriter, kendi havasında başka bir kadın tanımadım. Harikasın, Kate. Zengin olmakta, kusursuz giyinmekte, herkesi parmağının ucunda oynatmakta ne suç var, anlamıyorum. Senin yerinde olmak isteyen birçok kadın vardır.»

«Tanrı cezanı versin, Julien! Nasıl bir insan olduğumu söyleme hakkını sana kim verdi? Senin için hiç kimse, hiçbir şey önemli değil, değil mi? İşinin dışında gerçekten ilgi duyduğun, düşündüğün biri olabilir mi acaba? Varsa bile ben görmedim. Sen bir canavarsın.» Kate dudaklarından dökülen bu sözcükler karşısında dehşete düşmekten kendini alamadı. Kulaklarına inanamıyordu. Soğukkanlılığı, dengesi, normal konuşma biçimi bir öfke anında yitip gitmişti.

Mistral bir kedi yavrusuyla oynayan çocuk gibi gülümsedi.

«Ve sen, sevgili Kate, öylesine iyi kalpli bir insansın ki, başkalarının seni altetmesine kolaylıkla, itirazsız izin verirsin, değil mi? Hoşgörülü, iyi niyetli Kate; hayattan yalnızca ağaçtan ayaklarının dibine düşen küçük meyvelerden başka bir şey istemeyen tok gözlü Kate Browning.»

Buna yanıt veremeyecek kadar öfkeli olan Kate dudaklarını ısırarak sustu.

Mistral tembel tembel konuşmasını sürdürüyordu. «Tümüyle dürüst; tümüyle olağanüstü kişiler olarak ilginç bir beraberlik oluşturuyoruz, değil mi, Kate? Ne dersin, Kate? Bir deneyelim mi?»

Kate oturduğu yerden fırlayıp bahçenin ışıklardan uzak, karanlık köşesine yürüdü. Mistral peşinden gidip güçlü elleriyle onu kendine çevirdi. Kate'in vücudu dikleşti. Çenesini kısarak başını erkekten uzaklaştırdı. Mistral bir eliyle onun başını yine kendine doğru çevirdi ama kadın bakışlarını ona kaldırmadı. Bunu öfkeyle yapıp yapmadığını Mistral bilmiyordu. Zaten umurunda da değildi. Şu son günlerde kadın hoşuna gitmeye başlamıştı. Kate Browning'in de bu yolculuğa salt kırları görmek için katılmadığını biliyordu. Mistral, tecrübesiyle kadınların kafalarının bu şekilde çalışmadığını biliyordu. Hatta pahalı giysiler içindeki zengin Amerikalı kadınlarınkinin bile.

«Kate, hadi odama gidelim. Seni çırılçıplak, yatağıma uzanmış görmek istiyorum!»

«Julien!»

«Hadi hadi, bana şok geçirdiğini söylemeye kalkışma. Bayan Browning'e göre çok mu açık konuştum? Tatlı sözcükler mi istiyorsun, Kate? Seninle yatmak istiyorum. Eğer işine gelmiyorsa bunu açıkça söyleyebilirsin. Bir daha da sana böyle bir şey söylemem. Evet mi, hayır mı?»

«Ne kadar da romantiksin,» diye mırıldandı Kate.

«'Evet' mi, 'hayır' mı dedim?»

Bahçenin bu yarı aydınlığında kadının yüzünde öylesine titrek bir isteksizlikle karışık özlem dolu bir anlam belirdi ki erkek başka bir şey söylemeden onu kollarına aldı. Kıvrılarak yükselen merdivenleri çıkarken hiçbir şey konuşmadılar. Mistral'ın kolu onun belindeydi. Kadının sertliğini, dikleşmesini, ona dayanmamak için çaba harcadığını, erkek kendine hiç dokunmuyormuş gibi davranmaya çalıştığını parmaklarının ucuyla hissediyordu. Oysa Kate hiç duraksamamış ya da ona karşı koymamıştı. Sanki kadın onun yatağına ne yaptığını düşünmeden gidiyordu. Öte yandan suskunluğunda öylesine gizli, gergin, sıradan bir cinsel gerilimden öte bir şey vardı ki Mistral buna ne diyeceğini bilemiyordu.

Odaya girdiklerinde Mistral kapıyı kilitlemek için kolunu Kate'in belinden çekti. Döndüğünde onu pencerenin önünde, bahçede bir şeye büyülenmiş gibi baktığını gördü. Yaklaştı. Parmağını ensesinde dolaştırdı. Kate hiçbir tepkide bulunmadı. Yalnızca pencere pervazına daha bir sıkı, kararlı yapıştı.

«Kate, bana dönmezsen bu işi nasıl tecrübe edebiliriz?» diye Mistral şakacı bir sesle sordu. Kate kıpırdamadı. Onu duymamış gibiydi. Mistral eğilip onun ensesinde dudaklarını dolaştırdı. Kate pencere pervazına daha sıkı sarıldı. Mistral gülümsedi hafifçe. Dilini kadının kısa saçlarının düzenli bir sivrilikle buluştuğu yere dokundurdu. Sonra sırtında dolaştırıp kürek kemiklerinin arasındaki yere götürdü. Burada durdu. Ağzını kadının sırtına dayayarak hafif hafif, sabırla, başka hiçbir davranışta bulunmadan, Kate'in elleri iki yanına düşüp titreyerek kendisine doğru dönünceye kadar bekledi.

«Beni hiç öpmedin, Julien, hiç!»

«Hata etmişim, Kate... Nadir hatalarımdan biri.» Mistral onu çenesinden tutup yüzünü yüzüne doğru kaldırdı. Kadının dudakları serindi. Öylesine sıkmıştı ki Mistral hayretle geri çekildi. «Kate, böyle olmaz... Kendimi isteksiz bir kadına veremem.»

«Hayır! Hayır, Julien, seni istiyorum.» Sesi çekingenlikle doluydu Kate'in. Kendini erkeğin kollarına atıp onu gagalarmış gibi dudaklarından kısa, acele öpüşlerle öptü.

Şaşıran Mistral bu beceriksiz saldırıyı sabırla karşıladı. Sonra kadını kendinden uzaklaştırarak, «Böyle hızla ve öfkeyle olmaz,» dedi.

«Tanrım! Benimle alay etmeyi ne zaman bırakacaksın, Julien?»

Buna yanıt olarak Mistral onu kucaklayıp yatağına taşıdı. Kollarında tutmayı sürdürerek yanına uzandı. «Yine hata ettim, Kate... Ne kadar sabırsız olduğunu aklımdan çıkardım... Öğrenmek zorundasın... Öğreneceksin.» Kate yatakta kaskatı yatarken Mistral elini onun vücudu boyunca dolaştırdı. Kate irkildi ama karşı koymadı. «Seni soymayacağım, Kate. Böyle bir niyetim yok,» diye mırıldandı Mistral. Kadının dudaklarına doğru eğildi. «Hareketsiz yat,» diye emrettikten sonra onun kapalı ağzını öptü. tüm merakıyla, gereksinmesiyle öptü... Çünkü bir kadınla yatmayalı haftalar olmuştu... Çok geçmeden Kate'in biçimli dudakları ısınmaya, kabarmaya, sonunda da aralanmaya başladı. Erkeğin dilinin ağzının içine girmesine izin verdi. Mistral kendini tutuyor; dilini Kate'in dudaklarının iç taraflarında dolaştırıyor, kadın onun dilini kıstırmak için sabırsızlık ettikçe kaçırıyor, ağzının derinliklerine bir an sokup çekiyor, tüm ağzını kendisininkiyle örtüyordu. Kate'le, dilini onun ağzına bir sokup bir çıkararak oynarken kadının gevşediğini, rahatladığını hissediyordu. Bir süre sonra genç kadının duygusuz teslimiyeti sona erdi. Şimdi kolları, bacakları, kalçaları salt öpücüklerden daha fazlasını istediğini anlatır biçimde kasılıyordu. Oysa Mistral onu öpmeyi sürdürdü. Kadının dayanmak zorunda kaldığı bir ders verdiği için kendi kendine gülüyordu. Bana yalvaracaksın Kate, diye düşündü; yalvaracaksın seni soğukkanlı Amerikalı orospu. Öte yandan kendisi de tahrik oluyor, heyecanın doruk noktasına doğru yükseliyordu.

«Julien...» diye soludu Kate. «Soy beni.»

«Olmaz, Kate.»

«Julien, lütfen.»

«Beni istiyorsan, sen beni soy...» dedi Mistral. Kendini yatağa atıp ayakkabılarını çıkardı. Hareketsiz kaldı. Kate, kendini insanı çıldırtacak biçimde sunan bu harikulade erkeğe baktı bir an. Sonra ani, kararlı bir hareket ve titreyen parmaklarla erkeğin gömleğinin düğmelerini, adeta yırtarak açmaya başladı. Mistral gömlekten kolunu çıkarmak için ona yardımcı oldu. Kate ellerini onun göğsünde açgözlülükle dolaştırarak kemerine götürdü. Onu da çıkardı. Şimdi sıra pantolonunun düğmelerine gelmişti. Mistral'ın kumaşın altındaki kabarmış erkekliğinin belirtisini görebiliyordu. Birden devam edemedi. Elleri iki yanına düştü. «Sen... Julien... Bunu sen yap,» diye yakardı.

«Ne o, cesaretini mi yitirdin, Kate?» diye tahrik etti erkek. Tüm varlığıyla kadını yatağın üzerine atıp ona öylece, saçlarının dipleri şehvetten ter içinde kalmış, dudakları aşkla kabarmış, yumrukları iki yanına sıkılmış halde sahip olmamak için kendini güçlükle tutuyordu.

«Hayır! Tanrı cezanı versin!» Kate bir an durup derin bir soluk aldı. Sonra pantolonunun düğmelerini açtı. Mistral tek, hızlı bir hareketle pantolonunu çıkarıp attı. Şimdi çırılçıplak kalmıştı. Kate'i iterek yatırdı. «İyi, Kate, İyi... Sabırlısın...» diye homurdandı. Sonra tecrübeli elleriyle onun giysilerini çıkarmaya başladı. Düşündüğü gibi kadının memeleri ve kalçaları dar, küçük, beli ince, tüyleri bir genç kızınki kadar inceydi.

Çok geçmeden ikisi de tümüyle çıplak kalmışlardı. Şimdi irade gücüyle bastırmaya çalıştığı utangaçlığıyla hareketsiz bekliyordu Kate. Mistral onun bu haline gülmemek için kendini güçlükle tuttu. Onu kollarına alarak vücuduna bastırdı. Çıplaklığıyla ısıtmaya çalıştı. Başka bir kadın olsa onun içine çoktan girmiş, kendini tatmin etmiş olurdu. Ama bu tecrübesiz, şehvet duygularından yoksun kadın ona karşı koymak istemediği yepyeni bir duygu veriyordu. Kadın onu istiyordu... Hem de nasıl. Ama işi çabuk, kendini yitirmeden, bir an önce bitirmek istiyordu. İşte Mistral'ın buna izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Kate'in vücudu onunki kadar ısınınca Mistral parmağını onun belkemiği boyunca, hafifçe götürüp getirmeye başladı. Bir erkek çocuğunkine benzeyen kalçalarını hızlı

hareketlerle okşadı. Kate birden dikleşince, «Sabırlı ol, Kate, sabırlı,» diye mırıldandı. Eli kadının kalçalarına her gidişinde bir parça daha uzun süre duruyor, onu alıştırıyordu. Sonunda Kate'in kalçalarını eline bastırmaya başladığını hissetti. «Sabır, sabır,» diye yineledi. Hiçbir kadınla böylesine uğraşmamış, onların cinsel birleşmeye hazır olup olmadıklarına dikkat etmemiş olan Mistral da durumdan zevk almaya başlamıştı. Elinin altında hazır bir kadın varken kendini tutmanın ıstırap verici zevkini tadıyordu. Bir koluyla Kate'i hareketsiz tutup göğsüne bastırırken öteki elini sonunda onun bacaklarının arasına soktu. Kate isteksiz bir protestoyla geri çekilir gibi oldu. O zaman Mistral uzun parmaklarıyla acımasızca onun ince uyluklarının arasını araştırdı. Daha derinlere daldı. Orta parmağı şimdi bir dilin ucu gibi hareketli, delici olmuştu. Çekilip çekilip yeniden saldırıyor, tüm ihtirasıyla, şehvetiyle hareket ediyordu.

«Julien... Tanrım... Dur!» diye haykırdı Kate. Ama erkek yalnızca, «Sabırlı ol,» diye mırıldandı. Çok geçmeden de kadının kalça kaslarını sıktığını, sertleştirdiğini hissetti. Parmağını içine daha, daha hızlı sokup çıkarmaya başladı. Sonunda kadının titrediğini, sıçradığını, kontrolünü yitirip haykırarak boşaldığını hissetti. Son çırpınış da bitinceye kadar parmağını onun içinden çekmedi. Kate tükenmiş ama gözleri pırıl pırıl uzanıp kaldığında, «Görüyorsun, sabır insana neler kazandırıyor, Kate,» dedi Mistral. Ama Kate hiçbir şey söylemeden ona ciddi ciddi bakarak, «Hiç böyle olmamıştım,» diye fısıldadı sonunda.

«O halde deneyimiz yarı yarıya başarı kazanmış demektir... Şimdi sıra bende, Kate.» Julien Mistral kendini kadının istekli, açık, yumuşak vücudunda tatmin etmeye girişti.

Daha sonra Kate sanki trans halinden çıkmış biri gibi Mistral'ın ellerine minnettarlık öpücükleri kondurmaya başladı. Ama Mistral'ın derin bir uykuya dalmış olduğunu çok sonra farketti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Kate işkence içindeydi. Mistral'la ilk kez yattığı geceden sonraki hafta boyunca yine sevişmişler, ama Mistral üzerinden çekilip de anında uykuya daldığında Kate uyanık kalmıştı. Vücudu varlığını daha önce hiç bilmediği bir duyguyla, kalp gibi atıyordu hep. Daha önceki cinsel ilişkilerinde hep temkinli davranmış, kendini tümüyle bırakmamıştı. Mistral'ın öğrettiği zevklerin gerçekliği içine birer ok gibi saplanmıştı. Bu okları söküp atmaya hiç niyeti yoktu. Parmaklarını bacaklarının arasına götürüp temasına son derece yabancı olan o hassas et parçasına dokundu. Hâlâ canlıydı, yeniden titremeye hazırdı. Tüm gün boyunca orasının Mistral'ın elleri ve dudaklarının özlemiyle yanıp tutuştuğunu hissediyordu. Yemeklerde o ellerin ekmeği kopardığını, eti kestiğini gördükçe kalçalarını masanın altında birbirine sürttüğünü dehşetle farkediyordu. Erkeğin dudaklarına baktıkça için için ihtirasla inliyordu. Meme uçları öpülüp sevilmekten tahriş olmuştu ama onları yine de gizli gizli Mistral'ın koluna sürüyordu.

Yaşamının temeli kaymıştı. Aklı fikri Mistral'daydı. Erkeğin tümüyle, kesinlikle kendine ait olduğunu bilmeden nasıl rahat edebilirdi ki? Julien'in aklının tümüyle üzerinde olduğundan emin bulunduğu anlar ancak sevişme sırasındaydı. Bu anlarda bile kendini Kate'e tümüyle vermemiş, ona gereksinmesi olduğunu belirtmemiş, bir kez olsun sevdiğini söylememişti. Acaba Julien onun gibi kendini geri mi tutuyordu? Yoksa yatakta erkeğin isteklerini yerine getirmekten öte gitmeyen bir et parçası mı oluyordu?

«Je t'aime bien, Kate,» dedi Mistral... Bu özensiz, dikkatsiz sözcük... «Sevgi» sözcüğünü, «hoşlanma» sözcüğüne dönüştüren o «Bien» lafı. Kate erkeğin o basit, sade sözcükleri söylemesi, **«je t'aime»** demesi için yanıp tutuşuyordu. Julien Mistral bunu söylemedikçe o da söylemeyecekti.

Oysa her geçen günle erkeğe olan aşkı derinleşiyordu. Mistral koskoca dünyanın ona sunacağı tek armağan haline gelmişti. Duygularında Mistral'la ilgili bildiği her şeyi içine alan bir doymazlık, acımasızlık vardı. Erkeğin ortaya koyduğu tüm güçlükler, onda gördüğü tüm kusurlar, kendisinden önce ilişki kurduğu kadınlar önemli değildi. Tek istediği ona kesinlikle, tümüyle sahip olmaktı.

Kate sonsuz güce sahip, mağrur, kurnaz ve hilekardı ama duygularını gizlemekten sinirleri öylesine gerilmişti ki yanında onu zerre kadar düşünmeden uyuyan erkeğin harika vücuduna yaslanmış yatarken ağlıyordu. Sonra kendini toparladı. Durumu buz gibi, hiçbir ateşin söndüremeyeccği, ileriyi gören bir zekayla ölçüp biçti.

Akıntıya kürek çekip boş yere çabalamak Kate'e göre değildi. Şimdiye kadar gerçekten istediği bir şeyi elde edemeyeceğini de asla düşünmemişti.

Provence'taki ikinci haftalarında Mistral, Hadrian'ın hükümdarlığından beri derin bir dinginlik içinde çökmekte olan Nimes kentine gitmeye karar verdi. Nimes'de parkı gezdiler, bir Roma gözetleme kulesi olup geniş bir panoromayı gören Tour Magne'e giden dik taş merdivenleri tırmandılar. Yorgun bir halde otların üzerine uzanıp bu serin, yüksek, hemen hemen iki bin yıl önce Roma askerlerinin yüzlerce kilometre ötesini gözledikleri yeri yeğleyen birkaç Nimeslıyı izlediler. Uzun bir suskunluktan sonra Mistral konuştu:

«Bu görünümü tuvale geçirmeyi aklımın ucuna bile getirmem. Getiremem. Tümüyle kendine yeten, çok geniş, insanî gereksinmesi olmayan bir görünüm bu.»

Kate sözcüklerini özenle seçerek, «Provence'ta resmetmeyi istediğin bir şeye rastlamadın mı?» diye sordu. Paris'ten ayrıldıktan beri Mistral ilk kez resimden söz açıyordu. Kate onun konuyla ilgili suskunluğuna saygı göstermiş, hiç sözünü etmemişti.

«Hayır, rastlamadım,» dedi Mistral. İçinden, hayır, diye düşünüyordu. Hayır, hiçbir şeyi, hiç kimseyi tuvale geçirmek istemiyorum. Beni ürküten de bu. **İstememek, resim yapmak gereksinimini duymamak**... Hiç böylesine bir boşluğa düşmemiştim! Şu kanepede oturan iki gencin elleri

nerdeyse birbirine değecek... Görünümün farkında bile değiller, belki de bu görünüm içinde büyüdüler, belki de anneleri onları oynamaları için yıllar yılı buraya getirdi... Bugün birbirlerinin başka birer insan, bir **gizem** olduğunu keşfettiler... Bir zamanlar... Eskiden olsa nerdeyse birbirine dokunacak olan bu ellerin resmini çizerdim, hem de yüzlerce kez, yine de bu ellerin bana verdiği duyguyu anlatamazdım belki de... Henüz birbirine değmeyen iki çift el, birbirine dokunmaya cesaret edemeyen iki çift el... ve belki... Kim bilir?... belki de dünyayı değiştirirler. Ama ben bu elleri çizmek istemiyorum... Çizmek zorunda değilim. Eğer ben bir ressam değilsem, neden yaşıyorum?

Kate, «Sanırım,» diye duymadığı bir cesaretle konuştu. «Bu görünüm pek çok kez çizilmiştir, değil mi? Her şey öylesine... Resim gibi ki. Seni bu yüzden ilgilendirmiyordur.»

«Öyle bir şey, evet,» diyen Mistral konuyu uzatmadı. Buraya önceki gelişimdi, diye düşündü, elimde defterimle kalemim olmadan bir yere adım atmamıştım. Heyecandan kendimi yitirmiş gibiydim. Her şey bana yepyeni, taptaze geliyordu. Gördüklerimi başkaları görmemiş gibiydi. Tüm Provence bana sesleniyordu. Van Gogh gibi aklımı kaçıracağımı sanmıştım. 'Resim gibi,' Ne saçma! Anlamıyorsun. Kate. Ben de sana anlatamam. Resim yapma yeteneğimi de isteğimi de yitirdim. Provence bunu bana geri kazandıramadı.

Birden, «Hadi gel, Kate,» dedi. «Otlar hâlâ ıslak.»

Sonraki hafta Mistral sık sık arabanın yönünü Lubéron'un kuzey yakasında, Ménerbes'in doğusunda, Lacoste'un batısında bulunan Félice'ye çevirdi. Resim yapma isteğini kazanmadıkça Félice'ye olan tutkusu daha da derinleşiyordu: Kendini **boule** oyununa vermişti.

Kasabanın tek cafésinde yürüyebilen, köyden olan her erkek akşamları ve öğle vakitleri buraya gelip bir iki el oyun oynuyordu. Tarlalarda işlerin azaldığı, av mevsiminin henüz başlamadığı bu sonbahar günlerinde yapılacak başka bir şey de yoktu. Bir iki el kağıt oyunundan sonra erkekler kahvenin arkasındaki o düz, gölgelikli alana çıkıyor, ağır

bir topla oynanan, bowlinge benzer boule oyununa dalıyorlardı.

Caféye gittikleri ikinci seferde Josephe Bernard adında genç bir çiftçi Mistral'ı tepeden tırnağa süzdükten sonra, «Boule oynar mısın?» diye sordu.

Mistral onu başından savmak için, «Ben yalnızca bir turistim.»

«Önemi yok. Bir denemek ister misin?»

Boule akla hayale gelmez kuralları olan bir oyun olmasına karşın temelde çok basitti. Mistral kısa zamanda işin üstesinden geldi. Refleksleri ve gözleri öylesine güçlüydü ki hayatında bu çelik toplardan bir tane bile eline almamış olmasına karşın hatırı sayılır bir oyun çıkarıyordu. Daha ilk gün topu hedefe çok yakın olan birini yendi. Onu oyuna davet eden Josephe bundan öylesine mutluluk duydu ki buraya her gelişinde oyuna katılabileceğini belirtti.

Mistral oyunun heyecanına kendisini kaptırmıştı. Sık sık caféye gidiyorlardı artık. Tartışmalı, kavgalı, kurnazlık isteyen oyun ona büyük zevk veriyordu.

Bu arada Kate onu kenardan izliyor, Mistral'ın ona son derece sıkıcı gelen oyuna kendini verişine hayret ediyordu. Mistral oyun oynarken Kate farkettirmeden onu inceleme olanağını buluyordu. Boule oyuncularının tavırlarını, hareketlerini ne kadar da çabuk ve rahatlıkla aldı, diye düşündü. Kolunu onlar kadar yükseğe kaldırıyor, büyük bir ciddiyetle tartışıyor, kahkahalarla gülüyor, zamanın nasıl geçtiğine dikkat etmeden oynuyordu. Oyundaki başarısı da her seferinde daha bir güçleniyordu.

Joseph Bernard, «Bu bölgeden olmadığına emin misin?» diye sordu yeni dostuna. «Provence senin kanında olmalı... Ve de adında. Mistral... Provence dilinde bu 'güçlü rüzgâr' anlamına gelir. Merindol yakınlarında oturan Mistral adında bir kuzenim var... Dağın güney eteğinde... Belki de onunla akrabasınızdır?»

«Belki de ama kanıtlayamam. Dedelerimin nereli olduklarını bilmiyorum. Keşke bilseydim... Ama ailemden hayatta olan kimse yok. Sağlıklarında da onların aileyle ilgili öykülerini hiç dinlemedim. Sormak gereğini de duymadım.»

«Çoğu yabancılar topu fırlatmaya ilk kalkışlarında kendilerini gülünç duruma sokarlar. Topu atmak kolay gibi görünür onlara. Ama değildir. Biraz daha çalışırsan seni

takımıma alabilirim. Kasımın son cumartesi günü maçımız var.»

Mistral kolunu genç çiftçinin omuzuna atarak kahvedeki herkese içki ısmarladı.

«Keşke katılabilsem, Josephe, ama ekmek parası için çalışmam gerek,» dedi Mistral. Bir yandan da, ama nasıl çalışmaya başlayacağım, diye merak ediyordu. Burada oynadığı oyun, birkaç saatliğine de olsa, kendini unutmasını sağlamış, içindeki ateşin sönmesine neden olan kişi ya da kişileri aramasına engel olmuştu: Bir neden Avignon'du, çünkü o bir tablo alıcısıydı. Aldıklarını fahiş bir kârla satmaktan başka bir şey düşünmüyordu. Bir başka neden, serginin açılmasına önayak olan Kate'di. Sergiden önce o, peynir ekmek yer gibi resim yapabiliyordu. Bir neden de Maggy' ydi. Çünkü bu aptal çocuk onu ilk terkeden kadın olmuştu. Serginin kendisi de bir nedendi, bir sanatçının yapmak için aylarını harcadığı eseri bir dakika içinde satın alan koleksiyoncular gözünü açmıştı Mistral'ın. Bunlar esere saygı göstermiyor, anlamıyor, yalnızca keselerinin ağzını canları istedikleri gibi açıyorlardı. Şimdi bu kişilerin hiç birinin suçlu olmadığını anlamıştı ama yine de kafasında dolaşıp duruyorlardı.

«Biz de çalışmak zorundayız,» dedi Josephe. «Ama boule için daima zaman var... Boule oynamadıktan sonra çalışmak neye?»

Café ve oyun dışında Félice'nin bir başka çekiciliği daha vardı. Köyün aşağısındaki vadide Mistral terkedilmiş bir mas keşfetmişti. Bir gün, salt zaman geçirmek için değerli meşe ağaçlarıyla çevrili bir tepeyi dolaşınca karşısına coşkulu, sivri, yeşilimsi siyah renkli selvi ağaçları çıktı. Bunların gerisinde de bir mas'ı çevreleyen yüksek duvarlar vardı.

Mistral, Talbot'u selvi ağaçlarıyla evin duvarları arasında uzanan küçük sarı devedikenleri ve yabani otlarla kaplı küçük çayırlığa parketti. Yüksek, geniş, kalın kapılar içerisini görmelerini engelliyordu. Kırların olduğu kadar sessizliğin de bir parçası olan ağustos böceklerinin ötüşleriyle dantellenmiş bir dinginlik vardı havada. Duvarların gerisinden köpek havlayışları, tencere tabak gürültüleri, ço-

cuk sesleri gibi bir çiftliğe özgü seslerin hiçbiri duyulmuyordu. Duvarlara sarılmış gür hanımelleri elle tutulacakmış gibi bir somutlukla tatlı bir koku saçıyorlardı. Otların üzerinde uçuşan kırmızılı, turunculu kelebekler Çinlilerin uçurtmalarına benziyordu.

Kate'le Mistral duvarların çevresinde dolaştılar. İçerisini görmeye çalışıyorlardı. Ama olanaksızdı bu. Hatta duvarların bir yerindeki büyük, yuvarlak kulenin pencereleri bile kapalıydı. Mas'ı terkedip giden her kimse açık en küçük bir delik bile bırakmamıştı. İçeriye girilmesini kesinlikle istemediği belliydi.

«İnanılmaz bir şey bu!» dedi Mistral. «Her milimetresinden yararlanılmaya çalışan bu bereketli topraklarda böyle bomboş bırakılmış bir yer olması... İnanamıyorum... Ayıp bu! Şu üzümlere bak, zeytinlere! Ya zerdaliler! Büyüyor, olgunlaşıyorlar ama bunları çıkıp toplayan yok. Ayıp bu!»

Kate, «Belki de satılıktır,» dedi.

«Hiçbir levha konmamış ki. Tek gördüğüm yazı posta kutusundaki ad oldu. **La Tourello**... Provansçada bir sözcük bu... Kule anlamına geliyor sanırım... Küçük kule ya da öyle bir şey. Herhalde burası bir malikanenin parçası, mirasçılar arasında da anlaşmazlık var. Eğer toprağı taksim edip işlemek konusunda anlaşmazlarsa burasını mezatta satmak zorunda kalırlar.«

«Neden soruşturup öğrenmiyoruz? Félice'de burasını bilen vardır. Eğer satılıksa, hiç olmazsa içini gezmek için izin koparabiliriz.»

«Hayır, sanmam. Evin içini görmek istemiyorum.» Mistral'ın tedirgin bir hali vardı.

«Sen mi görmek istemiyorsun? Maubee'den Bonnieux'ya kadar içini gezip görmediğin **mas** kalmadı. Neden bunu görmek istemiyorsun?»

«Nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Yalnızca bir duygu bu.» Yine kendini koruyordu Mistral. Açık vermemeye çabalıyordu. İçinden bir ses ona bu her yanı kilitli, değerli, duvarlarla bir kale gibi çevrili yeri asla unutmayacağını söylüyordu. İçerisinin meyilli çatılarını kapının deliğinden şöyle bir görmesine karşın bunların basit geometrik düzeni yüreğine işlemişti. Tepenin üzerindeki **mas** doğayla kaynaşmıştı adeta. Mistral onun dışından başka bir yerini görmek istemiyordu.

Julien Mistral'ın kendine özgü bir evi olmamış, çoğu insanı saran bir eve sahip olma hırsı ona hiç dokunmamıştı. Provence'ın çiftliklerine, evlerine doğayla en güzel biçimde uyum sağlamış yapılar gözüyle bakmıştı. Sahip olma hırsından uzak bir sevgi, anlayıştı bu. Ama bu **mas**'ın kapısından içeri adım atar atmaz değişeceğini de hissediyordu.

Kate onun isteğine saygı göstererek, «Pekala,» dedi. O ve Mistral bilmek istemedikleri şeyler üzerine koydukları sınırlamalarla birbirlerine çok benziyorlardı.

Bunu izleyen hafta içinde terkedilmiş **mas**'a dört kez geldiler. Kate, Mistral'ın buraya gösterdiği ilgiye dayanamayacak kadar sinirlenmesine karşın önerisini bir daha yinelemedi. Kıskançlıkla, eski çiftlik evine kur yapıyor, diye düşündü. Sanki bir kadınmış gibi duvarların çevresinde karasevdaya tutulmuş bir delikanlı gibi dolaşıyor. Café, boule oynama ve çiftliğin çevresinde dolaşma arasında Mistral ortaya bir tek somut eser çıkarmıyordu. Resme ne zaman yeniden başlayacaktı?

Günlerden sonra Félice'deki caféde Josephe Bernard, Mistral'ı sorguya çekti:

«Ressam olduğunu söylemiştin, değil mi Julien? Ressamlar buralara yıllardan beri gelip giderler... Bu bölgede dolaşan bir ressam hep vardır. Ama hiçbirinin de kırların resimlerinden başka bir şey yaptığını görmedim. Bence gerçek bir ressam bir başkasının resmini, **aynen** kendisi gibi yapabilmeli. Sen ne dersin?»

«Her ressam portre yapmaz, Josephe. Her portre de aslına benzemez. Ya da portresi kendini sandığı gibi olmaz.»

«Ben de böyle konuşacağından korkuyordum,» dedi Josephe. Yüzü hayal kırıklığıyla doluydu. «Demek beni, kendimi aynada gördüğüm şekilde resmedemezsin, ha?»

«Belki ederim, belki de edemem. Ama seni güldürecek bir şey yapabilirim, dostum.» Mistral barın üzerindeki kalemi alıp bir kağıt parçasının üzerine çocukluğundan beri varlığından asla kuşkulanmadığı bir ustalıkla çizgiler çizmeye başladı. Sonra kağıdı Bernard'a doğru iterek, «Buna

ne dersin?» dedi. Sade, az birkaç çizgiyle, bir dakika kadar kısa bir sürede, Mistral dostunun karikatürünü yapmıştı.

«Tanrı cezanı versin ki bu benim! Kocaman burun ve her şey!» Josephe Bernard kahkahalarla gülmeye başladı. «Şimdi Henri'yi yap... Onun da çirkin bir yüzü var,» diyerek yaşlı bir çiftçiyi yakalayıp Mistral'ın önüne çekti. Bir kağıt parçası daha uzattı. Çok geçmeden Mistral'ın çevresini karikatürlerinin yapılmasını isteyen köylüler almıştı. Heyecanla, telaşla kendi sıraları olduğunu iddia ederek birbirlerini itip kakıyorlardı.

Evet, diyorlardı birbirlerine, bize benziyor bu resimler. Öyle de çabuk yapılıyordu ki, onlara her şey sihirli bir değnek dokunmasıyla oluyor gibi geliyordu. Her biri karikatürü titizlikle inceliyordu... Ressam bunları nasıl yapmıştı? Cafénin yakınında oturanlar karılarını, getirmek için telaşla evlerine koşuyorlardı. Mistral durmadan çiziyordu. Sonunda Felicé'de karikatürü yapılmamış kimse kalmadı.

Félice'den Villeneuve'ye dönmek için yola çıktıklarında saat nerdeyse yedi olmak üzereydi. Mistral'ın yüreği minnetle öylesine doluydu ki konuşmak istemiyordu. Yapabildiğini unuttuğu karikatür çizimi ona yaratma gücünü yeniden kazandırmıştı. Tanrıya şükürler olsun! Şimdi parmakları bir fırçanın sapına yapışmak için karıncalanıyor, burnu yağlıboya ve terebentin kokusunu arıyordu. Ciğerlerine kadar tuvaline aktaracağı imajlarla doluydu... Bütün bunlar hiç düşünmeden kalemi eline alıp o çok sevdiği köylüleri hoşnut edebilmek için karikatürler yapmaya başlamasıyla olmuştu. Köylüler öylesine içten tepki göstermişlerdi ki...

Mistral, sergisinin açılından beri ilk kez zafer duygusunu içine sindirmeye başlıyordu. Vücudunun her kası, siniri, duygusu yeniden doğmuş, canlanmış gibiydi. Heyecanını engelleyemiyordu. Sabaha kadar nasıl bekleyecekti?

O gece yemekten sonra Mistral tek başına yürüyüşe çıktı. Öylesine coşkun bir enerjiyle doluydu ki bunu kapalı bir yerde tutması olanaksızdı. İstediği tek arkadaş da duyduğu sevinçti. Rhone'un kıyılarında gecenin serinliğini hoş-

nutlukla karşılayarak, ağaçların hışırtısından derin bir zevk alarak, suların akışını dinleyerek yürürken kesin bir açıklıkla Provence'den asla ayrılmaması gerektiğini anladı. Bunu daha önce nasıl olup da anlamadığına şaşıyordu şimdi.

Bir daha asla, diye düşündü, kentlerin yalnızlığına dönmeyeceğim. Bir sürü caféde gerektiğinden fazla değişik dil konuşan, din, siyaset ve resim üzerine tartışmalara girişen insanların yaşadığı Montparnasse'a dönmeyecekti. Işığı öldüren sıkıntılı yağmurların yağdığı Paris kışlarına tanık olmayacaktı. Ufku tüm açıklığıyla göremeyeceği bir gün daha yaşamayacaktı. **Provence'dan ayrılmamalıydı. Çünkü burada çalışabilirdi.** Çünkü dinsel bir ilham gelmiş, sanki bir önseziye kapılmıştı. Ama duyguları güçlü ve açıktı.

Şafak sökerken Kate'i uyandırdı.

«Tatil sona erdi, Kate. Artık çalışmaya başlayacağım.»

Kate derin bir ferahlık duyarak gözlerini kırpıştırdı. «Bana yarım saat ver... Giyinip eşyaları hemen toplarım.»

«Yo, acele etme. İstersen bir süre daha kalabilirsin?»

«Ama çalışmaya başlayacağını söyledin ya. Ne demek istiyorsun?»

«Ben burada kalacağım, Kate.»

«Ne?»

«Burada kalacağım. Madam Blé bütün yıl açık. Yani burada yatıp kalkabilirim. Villeneuve'de stüdyo olarak kiralayabileceğim pek çok boş ev var. Mağaza açılır açılmaz Lefebvre'e telefon edip gereksindiğim tüm malzemeyi ilk trenle buraya yollamasını söyleyeceğim. Faturayı da Avigdor'a yollar. İş bu kadar basit. Her şeyi planladım.»

Kate zehir gibi bir sesle, «Sanırım Félice'de boule oynamak için yapıyorsun bunu,» dedi.

«Bu da kötü bir neden sayılmaz ama yanılıyorsun. Daha iyi bir nedenim var.» Mistral kadının geçirdiği şokla bembeyaz olmuş yüzüne bakmadan odada tedirgin tedirgin dolaşıyordu. «Benim yerim burası, Kate, burası.» Durumu ona nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Sonra buna zorunlu olmadığını, gerek olmadığını farketti. «Burada ışık çok iyi, anlamıyor musun?»

«Çok iyi anlıyorum, Julien.» Tartışmayla bir şey elde edemeyeceğini biliyordu Kate. Yanılmadığı tek nokta bir

başkasının durumunu ölçüp biçmekteki ustalığıydı. Şimdi Mistral'ın kararında bir kaya gibi güçlü olduğunu biliyordu. «Ben de belki bir iki gün daha kalırım,» dedi.

«Dönmekte acele etmene gerek yok... İstediğin kadar kal. Bütün gün çalışmaya başladığımda belki canın sıkılır. Senin burada olman benim de hoşuma gider, Kate.»

«Bakalım.» Bu adam onun bir ev kedisi gibi çevresinde dolaşacağını mı sanıyordu? Kate öfkeden çıldıracak haldeydi. Mistral'ın kararı onu daldığı uykudan uyandırmıştı. Güçlükle sakladığı sevgisi bazı şeyleri görmesini ingellemişti. «Burada kalacağına göre bugün gezmeye gideceğimi sanmıyorum, Julien. Paris'e dönerken yeteri kadar araba kullanacağım. Bazı şeyleri çözümlemem gerek... Üstelik dönüş için kalın bir kazak ve manto almak için Avignon'a gitmeliyim. Kente taksiyle giderim.»

«Yoo, hayır, arabayı sen al. Ben çevreyi dolaşıp kiralık evlere bakacağım.» Mistral heyecanını gizlemiyordu.

Kate öğle yemeğine dönmedi. Öğleden sonra geç vakit geldiğinde Mistral bir hayli sabırsızdı. Félice'ye gidiş kırk dakika alıyordu. Genç adam kararını cafédeki dostlarına bildirmek için telaşlanıyordu.

Félice'ye giden yolda bir kilometre kadar ilerlemişlerdi ki Kate elini Mistral'ın kolu üzerine koyarak, «Sola dön,» dedi.

«Neden? Geç kalırız oyuna. **La Tourello**'ya artık ne zaman istersem gidebilirim.»

«Sana göstermek istediğim bir şey var. Uzun sürmez. Lütfen.»

Mistral arabayı patika yoluna çevirip her zamanki gibi çayırların kenarında durdurdu.

«Son kez görmek mi istiyorsun? Buradan pek hoşlanmadığını sanıyordum.»

Kate arabadan inip büyük, tahta kapıya doğru yürüdü. Cebinden bir anahtar çıkardı. Bunu kilide sokup güçlükle çevirdi. Mistral onu hayretle izlerken kapıyı açıp ardına kadar itti. Sonra dönüp, «Hadi gel!» diye ona işaret etti.

«Ne yapıyorsun? O anahtarı nerden buldun?» diye Mistral arabadan, oturduğu yerden seslendi.

Kate geri arabaya dönerek anahtarı Mistral'a uzattı. «Al bunu. Benim bu. Daha doğrusu senin. Yani benim drahomam.»

Mistral şaşkınlık dolu bir ses çıkardı. Bu kadında gerçekten onu sık sık şaşırtan bir özellik vardı. Ne kadar da geniş çapta düşünüp kararlar verebiliyordu! Hiçbir şeyi yarım yapmıyor, yarım bırakmıyordu. Mistral ona bakarken şu anda bile mantıksızlık etmediğini anlıyordu. Mağrur, ciddi ve içten bir tutumla önerisini ona iletmişti.

«Benimle evlenir misin, Julien?»

Genç adam susuyordu. Kate'in başka söyleyecekleri olduğunu biliyor, onu son derece ilginç buluyordu.

«Seni seviyorum, Mistral. Bir eşe gereksinmen var. Bir de eve. Félice'deki notere gittim bugün. Ve çiftliği satın aldım. Buranın eski sahibi geride yalnızca bir kız torun bırakarak ölmüş. Bu kız da çiftliğe müşteri bulmak için sabırsızlanıyormuş. Gelecek hafta genç bir çiftçiyle karısı soldaki eve taşınıp buraya bir çeki düzen vermeye başlayacaklar.» Kate sustu. Mistral yine bir şey söylemeyince sanki otların üzerine parlak renkli bir örtü örtüp en güzel yemekleri, kaliteli şarapları koyup Mistral'ı ziyafete davet etmiş gibi önlerindeki zevk, başarı dolu hayatı bir bir anlattı. «Stüdyonu yapması için bir mimar aradım. Avignon'da böyle birini buldum. Yarın buraya gelecek. Beraberinde bir marangozla, elektrikçi de getirecek... Evin hazır olması için yapılacak pek çok iş...»

«Burada yaşayabilir misin... köyde... La Tourello'da?» diye Mistral onun sözünü kesti.

«Senin bulunmadığın bir yerde mutlu olacağımı sanmıyorum, Julien. Tanrı yardımcım olsun. Kendimde Paris'e dönecek gücü bulamıyorum. Seni burada bırakmaya, sonra da ziyaretine gelmeye gönlüm razı olmuyor.»

Mistral, «Ama ben evlenmeyi hiç düşünmedim,» dedi.

«O halde düşün,» dedi Kate şakacı bir tavırla. «Artık hayatımızı bir düzene sokmanın zamanı geldi. İşe iyi başladın. Ama o bölüm bitti artık. Şimdi işin güç tarafı var: Çok çalışman, daima çalışman gerek. Yıllar yılı çalışacaksın, bu da senin bütün gücünü alacak. Sanatçıların düzenli ve sade olmalarını söyleyen Flaubert değil miydi?»

«Ben Flaubert'i hiç okumadım,» dedi Mistral. Bir yandan da tek ve en önemli düşüncem yeniden resme başlamak ve buradan ayrılmamak diye geçiriyordu aklından.

«Julien, burada bir stüdyo, Félice'ye bakan bir stüdyo kurulduğunu düşün.»

Kate hiçbir harekette bulunmadı. Ama Mistral'ın gözlerinin önündeki sonsuz güzellik genç kadının ne demek istediğini anlatıyordu. Çevresine bakındı. Ve düzen, huzur ve bolluk içinde geçecek bir hayat gördü.

«Düşün,» diye ekledi Kate. Mistral'ın hiçbir şey söylememesi yüzünden sesi kaygıyla titriyordu. «Boule turnuvalarını düşün. Her yıl yapılacak olan, yıl be yıl katılacağın turnuvaları.»

«Bana rüşvet veriyorsun, Kate.»

«Elbette.» Kate toprağa sağlam basıyordu. Anahtar hâlâ erkeğe doğru uzattığı avucundaydı. Rüzgar saçlarını uçuşturuyor, gözleri artık gizlemeye çalışmadığı bir sıcaklıkla parlıyordu.

«Hayır demek için bir tek neden bulmaya çalışıyorum,» dedi Mistral.

«Ve...?»

Mistral arabadan atlayıp Kate'in avucundaki anahtarı aldı. Elinde sıkarak anahtarın ağırlığını duydu. Şimdi tüm benliğini gerçek bir sel gibi kaplamıştı. Bu toprak, bu kadın... onun geleceği idiler. Bakıştılar. Gülmeye başladılar.

Mistral hayretle, «Hayat ne acayip,» dedi.

Kate İngilizce, «Yalvarırım beni biraz sev, o zaman daha uzun süre seversin,» diye mırıldandı.

«Ne anlama geliyor bu, benim zeki, otoriter Amerikalım?»

«Uzun bir zaman önce bir şair... Bir gün söylerim... Bir gün anlayacaksın.»

ONUNCU BÖLÜM

«Hayır, kesinlikle hayır! Olamaz, tümüyle olanaksız.» Görmüş geçirmiş bir kadın olan Paula'nın şaşkın haline Maggy hayretle bakıyordu.

«Ama neden?» diye inledi Maggy.

«İki büyük neden var. Çamaşırlarınla ayakkabıların rezalet. Ah, Maggy şuna bak bir kere! Ağlanacak durumdasın.» Paula, Maggy'nin dolabından çıkarıp yatağın üzerine yaydığı yığını işaret etti. Üç iç etekliğini sanki toz bezleriymiş gibi tutup kaldırdı.

«Biri yamalı. Ötekinin kenarları lime lime olmuş, bunun da kurdelesinin yarısı yok. Uygun, düzgün durumda bir tek çamaşırın yok. Sonra **corselet**te'lerinle **soutien-gorge**'ların nerede sorabilir miyim? Burada bütün gördüklerim birbirine uygun olmayan jartiyerler, evden ayrılırken getirdiğini sandığım külotlar ve bu kaba iç etekleri. Hepsinin de tertemiz olduklarını kabul ediyorum ama o kadar!» Paula ellerini çaresizlikle havaya kaldırdı.

Maggy yüzüne düşen saçlarını üfledi. «Neden böyle bir düşes gibi davranıyorsun, Paula? Herhalde bütün bu dediklerinle ciddi olarak ilgilendiğimi düşünmüyorsundur? Yaptığım işte giysiye gerek yoktu ki. Ya da dansetmeye gittiğimde? Aksine! İç eteklerime gelince, hepsi de iyi durumda. Yalnızca şuralarının ya da buralarının dikilmesi gerek... Dikişlerimi dikmeye gelen Madam Poulard da bu işi hemen yapar.»

Paula kendini yatağın üzerine bıraktı.

«Maggy, sen aklını kaçırmışsın. Patou ya da Molyneux'a gittiğinde seni bu paçavralar içinde görürlerse ne olur? Sana saygı gösterirler mi? Matmazel Chanel ne der, ne düşünür? Ne kadar para harcaman gerektiği umurumda bile değil. Doğru dürüst çamaşırın, ayakkabıların hatta şapkaların olmadıkça hiçbir modacı, hiçbir tezgahtar kız seni ciddiye almaz.»

«Evet, elveda yeni hayatım. Her şey daha başlamadan bitti. İstediğin gibi giysiler satın almaya gitmem için gerekli kıyafetim yok. O zaman Lotti'de nasıl kalırım? Belki de Mösyö Patou'ya bir gemi kazası geçirdiğimi, her şeyimi yitirdiğimi söylerim? Ya da Matmazel Chanel'i çingeneler tarafından soyulduğuma, canımı zor kurtardığıma inandırabilirim? Bir insan hayatında hiç ısmarlama elbise yaptırtmamışsa birden bu işi nasıl yapar? Çin bilmecesi gibi bir şey bu.»

Maggy kendini yere bıraktı. Bağdaş kurarak çenesini ellerine dayadı.

«Bu sabah her şey öylesine basit görünüyordu ki. Şimdi sen çıkıp geldin, her şey karmakarışık oldu. Bir yıl önce külotumu nasıl çıkaracağımı öğretmeye çalışıyordun, şimdi de bana korse giydirmeye kalkışıyorsun! Perry'ye burada kalacağımızı söyleyeceğim. İşi de uşağı da beni ilgilendirmez. Eğer beni olduğum gibi sevmezse kendisi bilir. Canı cehenneme!»

«Hadi hadi,» diye atıldı Paula. «O kadar da çözülemeyecek bir sorun değil bu. Sakinleş, küçük. Hayattaki tüm önemli durumlarda olduğu gibi bir parça düşünmek, plan kurmak yeter. Çamaşır konusunda işe temelden başlarız. Her şey yeni olmalı. Bir mağaza var... Hemen Rue St. Honoré yakınında... Üç Rus göçmeni tarafından yönetiliyor... Anlayışlı, özellikle işleri söyledikleri zamanda teslim eden kişiler. Senin gibileriyle uğraşmasını iyi bilirler...»

«Ne demek oluyor bu?» dedi Maggy. Alınmıştı.

«Bu konuda cahilsin, yavrum. Öğleden sonra siparişi verirsek hafta içinde her şeyi hazır ederler. Ben onlarla konuşurum. Ayakkabılara gelince, harika bir küçük İtalyan **Bottier**'i var. Rue St. Florentin'de. Ayakkabı ısmarlamak için iç çamaşırına gerek yok. Onun için oraya da bugün gidebiliriz.»

«Ben Raoul'a bir gitsem...»

«Raoul mu? Şu ayaklarını rezil eden nesneleri seksen franka satan çarşıdaki berbat yer mi?» Paula yüzünü dehşetle buruşturdu.

«Ayakkabılarımı hep oradan alırım ben. Sen de şimdiye dek hiç itiraz etmemiştin.»

«Eskiden çektiklerini kafandan çıkar... Perry'nin seninle gurur duymasını istemiyor musun?»

«Benimle gururlanıyor.» Maggy, Paula'nın pratik düşünceleriyle, önerileriyle atılacağı yeni hayatın tadı kalmıyor gibiydi. Sanki hep çalışacak, çalışacak gibiydi. Hem de en sevmediği türden bir çalışma: Günler bir terziden diğerine provaya koşmakla geçecekti. Birden aklına Kate Browning geldi. Onun Mistral'ın stüdyosuna ilk kez geldiğinde giydiği giysileri anımsadı: Kusursuz dikilmiş tayyörü, ipek bluzu, eldivenleriyle kendinden ne kadar emin ve şıktı. Sanki anasının karnından bir çift zarif ayakkabıyla çıkmıştı. Ya başındaki **Rose Descat**'ın muhteşem şapkasına ne demeliydi?

. Bu hayalle heyecanlanan Maggy, Paula'yı ürkütecek bir fırlayışla ayağa kalktı. Yaşlı kadını omuzlarından tutup sarsarak, «Ya eldivenler?» dedi. «Eldivensiz bir kadının asla şık sayılamayacağını bilmiyor musun? Korselerden sutyenlerden söz ederken eldiven konusunu unuttun. En azından altı çift eldivenim olmadan yeni hayatıma nasıl başlarım ben? En azından altı tane olacak diyorum, çünkü bir eldiveni ikinci kez takmayacağım. Duyuyor musun?»

Paula'yı bırakıp odanın içinde dansederek çorapları incelemeye başladı. Sonunda kaçığı olmayan bir çift buldu. Diğerlerini çöp tenekesine fırlatıp attı. «On iki düzine ipek çorap... Hemen alacağız. Sonra da Rus soylularının mağazasına gideceğiz... Danteller içinde ipek, şifon çamaşırlarım olsun istiyorum. Şeftali rengi **crêpe de chine**; jartiyerler, memelerimi küçültmek için sutyenler, kırmızı şifondan gecelikler, fırfırlı, renk renk külotlar... Başka? Çin modeli pijamalar. Ama korse asla!» Maggy musluklu lavabonun üzerine astığı aynanın önünde durdu. Başını sallayıp yüzünü inceledi. Saçlarını tutup önce geriye çekti, sonra tepesine topladı. Sonra beğenmediğini belirten bir biçimde başını iki yana salladı.

«Saçlarımı kestirmem gerek.»

«Elbette. O saçlarla şapka giyemezsin. Şapka olmadan da...»

«Söyleme... Biliyorum. Kıyafetime uygun bir şapka giymediğim takdirde saygıdeğer hiçbir tezgahtar beni salonuna almaz. Şimdi bana bir tek şey söyle, Paula. Saçlarımın bu haliyle Antonie'a gidebilir miyim? Yoksa herif saçlarımın bu moda olmayan durumuna bakıp da bana burun mu kı-

vırır? Ne dersin, **önce** sıradan bir berbere mi kırptırayım saçlarımı?»

Paula'nın gözleri iri iri açıldı. Antonie dünyanın en ünlü kuaförüydü. Büyük artist Eve Lavalliere saçlarını onun makasına teslim ettiği yirmi yıl önce kısa, kabarık saç modasını yaratmıştı. Şimdi Rue Didier'deki salonunda bir kral gibi hüküm sürüyordu. Fransa'da başını bu ustaya teslim etmeyecek kadın yoktu.

Paula, «Antonie,» dedi saygıyla.

«Elbette. Bana şöyle bir bakınca onun makasına değer biri olduğumu anlayacaktır.»

«Peki, nasıl randevu alacaksın?»

«Doğrudan gidip onunla görüşeceğim. Antonie'ın bu saçları kesme fırsatını kaçırmak isteyeceğini mi sanıyorsun?»

«Haklısın.»

«O halde derhal yola çıkalım, **coco.** Oraya sensiz gidecek değilim.»

«Ya yarı yolda fikir değiştirirsen?»

«Kesinlikle hayır. Değiştirmem.» Maggy sevgiyle saçlarına dokundu. Saçlarının kesilmesi gerekiyordu. Bundan emindi. Ama bu konuda konuştuğu kadar cesur değildi. Kalbi bir kuş gibi atıyordu. En iyi gündüz elbisesini giyerek Paula'yla bir taksiye atladılar. Evde daha fazla kalırsa fikir değiştireceğinden korkuyordu.

Tarihin hiçbir döneminde bir kadın için güzel olmak 1920'lerdekinden güç olmamıştır. Moda kimseye yardımcı olmuyordu. Kadınlık, kadınca hava gizlenmeye, çarpıtılmaya çalışılıyordu. Şapkalar alnı ve gözleri gizliyor, kaşlar doğaya aykırı olarak alınıp inceltiliyor, vücutlar, onlara oğlanvari bir havaya büründürülmek için korselerin içine sokuluyordu. Yalnızca üç renk ruj vardı. Saç biçimleri öylesine çirkindi ki ancak gerçek bir güzel bunun üstesinden gelebilirdi.

Bu devirde saç kesimi bir kadını yeniden yaratabilir, ya da mahvedebilirdi. Daha on yıl öncesine kadar kadınlar bol, dökümlü kıyafetleri, ustalıkla taranıp kat kat, dalga dalga biçimlendirilmiş uzun saçlarıyla güzel sayılırlardı. Oysa şimdi dünyaya hükmeden, güzel sayılan kadınlar, hiç

moda olmayan tombul omuzlarının üzerindeki kafataslarına yapışmış kısa saçlı, korkuluk gibi şeylerdi. Kafatası yapısı biçimli olmayan bir kadının bu kısa saçlarla geleceği mahvolabiliyordu.

Maggy, Antoine'ın aynasının önüne oturdu. Ünlü kuaförün çevresini çırakları, yardımcıları almıştı.

«Tanrım... Saçlarınız,» dedi Antoine Polonya şiveli Fransızcasıyla.

«Nesi var saçlarımın?» Maggy patlamaya hazırdı. Buradan başı dimdik çıkıp gitmek için en küçük bir bahaneye dört elle sarılmak üzereydi. **Şimdi** git buradan, Antoine işe başlamadan önce. Şaşkın bir panik içinde çevresine bakındı. Salonun duvarları geniş, büyük camlarla donatılmıştı. Merdivenler bile camdan yapılmıştı. Sandalyeler, masalar, akla gelebilen her şey camdandı. Bu uzun boylu, solgun yüzlü Polonyalı kristal bir dünyada yaşıyor gibiydi. Salonun üstündeki yine camlarla döşenmiş dairesinde, kendisini gecenin havasındaki elektrik akımından koruduğunu söylediği camdan bir tabut içinde yatardı.

Antoine sitem eder gibi, «Bunca zamandır bu saçları nasıl saklayabildiniz?» diye sordu. «Şıklık saçlarla başlar... Madam, sizin saçlarınızsa bir şiir...» Parmağını Maggy'nin geniş, yüksek alnında dolaştırarak ekledi. «Alnınız da harika. Bunu saklamanız bir cinayet. Ortaya çıkarılmalı.»

«Nasıl isterseniz,» diye mırıldandı Maggy. Antoine'ın makası aldığını görünce de gözlerini kapadı. Makas kızıl buklelerinin arasında dolaştıkça korkunç bir şakırtı çıkarıyordu. Yardımcılardan biri kesilen saçları daha yere düşmeden kapıyordu. Bunlar özenle toplanıp örgü, postij, topuz biçiminde hazırlanarak, hanımların geceleri kısa saçlarını süslemeleri sağlanıyordu. Maggy bir gözünü açıp baktığında koltuğun içine adeta gömülüp boynunu içine çektiğini gördü.

O zaman doğrulup tüm cesaretiyle dimdik oturdu. Çünkü artık kaçmakta, karar değiştirmekte çok geç kalmıştı. Kendini zorlayarak gülümsedi. Bu beyaz, uzun boyun onun boynu muydu? Bu kulaklar, zavallı küçücük çıkıntılar onun kulakları mıydı? Şimdi Antoine saçlarını ıslatmış, eline acımasızca ışıltılar saçan bir ustura almıştı. Maggy'nin saçlarına bununla şekil vermeye, ancak çok güzel kadınların üstesinden gelebileceği oğlan tipi biçim vermeye başladı. Saçları alından dosdoğru geriye çekilip bir yandan

ayrılıyor, bu ayrılan bölüm yanağın üzerinde sivri bir biçim oluşturuyordu. İki yandan kulaklar çıkıyordu. Antoine saçlara öyle bir biçim vermişti ki, Maggy'nin kafatasının güzelliği olduğu gibi ortaya çıkmıştı. Genç kadının birbirinden ayrık sarımsı yeşil hareli gözleri şimdi iki katı daha büyük gibi duruyordu.

Maggy omuzlarından itibaren vücudunu tümüyle kaplayan beyaz örtüyü atarak ayağa kalkıp aynaya baktı. Başını bir o yana bir bu yana çevirerek saçlarını yanlardan ve arkadan inceledi. Salonda onları izleyenler derin bir suskunluk içindeydiler. Antoine'ın kendisi bile konuşmuyordu. Maggy'nin aynada gördüğü yüz ona kendisinin değilmiş gibi geliyordu.

Bayılacak gibiydi Maggy. Başı, sanki gökyüzüne bir balonmuşcasına uçuverecekmiş, omuzlarından ayrı bir şeymiş gibi duruyordu. Aynadaki kadın cesurdu. Aynadaki kadın Maggy'den çok daha yaşlıydı. Kendinden emindi. Bu kadının sırtında Maggy'nin elbisesi, ayaklarında Maggy'nin ucuz ayakkabıları olmasına karşın çok şıktı. Bu pırıl pırıl, ustalıkla kısaltılmış saçlarıyla başı öylesine parlaktı ki sanki boyayla boyanmış gibi duruyordu.

Maggy'nin dili tutulmuş gibiydi. Paula soluğunu tutuyordu. Sonra Maggy ağır ağır aynaya yaklaştı. Aynada gördüğü yüz yaklaştıkça büyüdü. Burnu aynaya değince durdu. Böylece bir saniye bekledi. Sonra kararlı bir hareketle aynayı o dolgun, kızıl dudaklarıyla öptü.

«Ah!» diye bir rahatlama sesi çıktı onu izleyenlerden.

«Madam memnun kaldılar.» Antoine zafer kazanmış bir kumandan edasıyla konuşmuştu.

«Madam büyülendi!» Maggy uzun boylu Polonyalıya yaklaşarak ona sarılıp kulağından öptü. «Madam'a bundan sonra Mösyö demek gerek,» dedi. Ceketinin yakasındaki kırmızı karanfili alıp Antoine'un kulağının arkasına soktu. «Bir Mösyö'den ötekine. Seni seviyorum, Antoine.»

Perry Kilkullen bir kadınla yaşama konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Oysa sözcüklerle bu iş ne kadar kolay, rahat bir şeymiş gibi geliyordu. Ne de olsa erkekler binlerce yıldan beri eşleri olmayan kadınlarla oturuyor, onlara bakıyorlar, diye düşündü Perry. Kendine cesaret vermeye ça-

lışıyordu. Eski Yunanlılarla, Romalılar zevklerine göre kadınlar ya da genç erkekler bulmuşlardı kendilerine. Belki de ikisini de, kimbilir? Her ülkenin tarihine geçmiş böyle kadınlar vardı. Aristokrasi bu kadınların çocuklarıyla doluydu. İyi ama bu işle ilgili hazırlıkları nasıl yaparlardı ki?

Paris'te yıllardan beri yaşamasına karşın, Perry kendini her zamankinden daha fazla bir Amerikalı gibi; bir parça utangaç ve çekingen, ama kesinlikle kararlı hissederek bir emlâkçiye gitti. Bu yolda atacağı ilk adım oturacakları bir daire bulmak olacaktı.

«Mösyö, hangi muhitte oturmak istiyorlar? Mösyö kaç kabul salonu arzu ediyorlar? Kaç yatakodası? Hizmetkarlar kaç tane? Mösyö bir daire mi, yoksa ev mi istiyor?»

«Bak, buna ancak evi görünce karar vereceğim. Bana elinizdeki en iyi yerleri gösterin.»

Sağ yakanın en gözde mahallelerinde Perry bir düzine kadar evle, daireye baktı. Şu ya da bu nedenle de hiç birini beğenmedi. Bu araştırmalarına Maggy'yi katmadı, çünkü sürpriz yapmak istiyordu. Sonunda Avenue Velasquez'de, Parc Monceau'nun bir tarafı meyilli, üçgen biçimindeki soylu yeşilliğine açılan geniş, ikinci katta bir daireye girdi. Ve de kendini boş ama kocaman odalarda evinde gibi hissetti.

Maggy'yi hemen o akşam daireye götürüp odaları gezdirdi. Maggy çevresine hayretle bakıyordu.

Sonunda, «Ah, Tanrım!» dedi Maggy.

Perry kaygıyla, «Beğenmedin mi?» diye atıldı.

«Kaç oda olduğunu biliyor musun? Saydın mı?»

«Hayır, saymadım. Bana tam bize göre bir yer gibi göründü.»

«On bir oda var burda. En azından da iki düzine dolap. Kaç tane banyo olduğunu Tanrı bilir. Mutfağı, kilerleri; çamaşırhaneyi, hizmetçilerin odalarını saymıyorum. Bunların tavanarasında olduğunu söyledin galiba.»

«Çok mu büyük?» Perry hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

«Bence iki odadan fazla olan her yer büyüktür.»

«Ama... Ama... Maggy, bana lüks bir kadın gibi yaşamak istediğini söylemiştin.»

«Ah, Perry,» diyerek Maggy ona sokuldu. «Öyle **korkuyorum** ki! Ne söylediğimi biliyorum ben. Ama hayaldi o. Bir düş. Oysa bu bir gerçek. Ben sol yaka'ya dönüp küçük bir otelde küçük bir oda bulmak, yatağa yatıp örtüleri tepeme kadar çekip gizlenmek istiyorum! Hem de o odadan hiç çıkmamak şartıyla!»

Perry onu sımsıkı göğsüne bastırarak sanki Maggy kocaman, ürkek bir hayvanmış gibi şefkatle okşadı. Bu sırada da zengin New Yorklu kadınlar arasında doğup büyüdüğünü, bu kadınların bir gün gelip büyük evleri, aileleri yönetecek biçimde yetiştirildiklerini düşünüyordu. Doğdukları günden itibaren bu kadınlar bundan daha büyük, daha geniş evlerde kendilerinden emin dolaşırlar, hiçbir yabancılık, çekingenlik duymazlardı. Ama onun harika kadını, ilk ve tek aşkı Maggy böyle şeyleri nerden bilebilirdi ki? On bir odalı bir dairede paniğe kapılması, onu Perry nazarında daha da değerli kılıyordu. On yedi yaşında evinden kaçacak cesareti bulan, tehlikeleri göğüsleyebilen bu kız aslında tecrübesiz, saf bir çocuktan başka bir şey değildi.

Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi, «Bak,» diye fısıldadı. İstersen bir otele yerleşiriz, kaygılanma. Ama bir kez olsun burasını denesek ne çıkar? Buraya hemen yarın taşınmak zorunda değilsin sevgilim. Zaten daireyi döşemek bir hayli zaman alacak. Her şey bittiğinde burasını hâlâ çok büyük bulursan, en küçük bir kuşkun olursa hemen vazgeçeriz. Ne dersin?» Perry konuşurken Maggy için gerçek bir yuva kurmayı, onun bu güzel, sevimli yerde oturmasını ne kadar çok istediğini düşünüyordu.

Başını erkeğin göğsüne bastırmış olan Maggy boğuk bir sesle konuştu:

«Buraya taşınmak ne kadar zaman alır?» Sesi kuşku doluydu.

«Ah, uzun bir zaman alır...» diye Perry onu temin etti. «Çok uzun bir zaman.» Bir yandan bir evin nasıl döşendiğini düşünüyordu. Evlenmezden önce annesi, kayınvaldesi ve karısı bu konuda başbaşa verip planlar yapmışlar, her şeyi kendi isteklerine, zevklerine göre ayarlamışlardı ama Perry'nin bunlardan hiç haberi olmamıştı. Zaten önem de vermemişti. Onun kuşağından erkekler döşenmiş apartmanlara yerleşirlerdi.

Sonraki altı ay içinde Maggy her gün yepyeni bir şey öğrendi. Önce İngilizce öğrenmeye karar verdi. Çünkü bu dili bilmemekle Perry'ye haksızlık ettiğini düşünüyordu. Üstelik ister Can-Can seyretmek için **Bal Tabarin**'e, ister **Maxim**'de yemek yemeğe ya da **Frederick**'de kaz dolması yemeğe gitsinler, çevresinde hep İngilizce konuşuluyor, esprileri anlamamak Maggy'yi sinirlendiriyordu.

Amerikan dolarının satın alma gücü öylesine yüksekti ki Paris, haftada on beş dolara bey gibi yaşayan Amerikalılarla dolmuştu. Maggy onların pervasızlıklarını, gürültücü neşelerini, kendilerini sanki dünyanın en büyük çocuk bahçesiymiş gibi Paris'e atmalarını ilgiyle izliyordu. Josephine Baker'in kulübünde kâğıt raketler ve toplarla Amerikalılardan başka kim tenis oynayabilirdi? **Bricktop**'ta Amerikalılardan başka kim müzisyenlerle oturup caz yapabilirdi? 1926 Paris'inde İngilizce bilmemek tarihte verilen en büyük, en iyi partiyi kaçırmak gibi bir şeydi.

Her sabah, kahvaltıdan hemen sonra Maggy, yazdığı eseri hiç bitiremeyecekmiş gibi görünen bir romancının karısı olan ciddi bir Boston'lu kadından İngilizce ders alıyordu.

Öte yandan Perry günün en ünlü dekoratörlerinden Jean Michel Frank'ı tutarak evi onun ellerine bırakmıştı. O kendi işine, Maggy kendi işine bakıyorlardı.

Maggy kavgacı bir tavırla, «Bu hayatın ne kadar güç olduğu üzerine bir fikrin var mı, Paula?» diye sordu bir gün. «Baksana bana, sabahları sırtında O'Rosen ya da Chanel'den bir tayyör olmadıkça evden çıkamıyorsun, öğleden sonraları bir Pataou giysisine bürünmeden yüzünü kimseye göstermeye cesaret edemiyorsun; çıkıp şöyle bir kadeh kokteyl içemezsin, çünkü bunun için de uygun giyinmen gerekiyor...»

«Umarım yakınmıyorsundur bundan,» dedi Paula. Acımasız bir hali vardı. «Her güzelin bir kusuru vardır.»

«Zamanımın yüzde biri yatakta çıplak, geri kalan yüzde doksan dokuzu da elbise giyip değiştirmekle geçiyor. Acaba sabahtan akşama kadar aynı giysiyle dolaşılmasında bir sakınca görülmeyen iş yok mudur? Hele şu şapkalar Paula... Her giysi için ayrı bir şapka var... İnsan ne yapacağını şaşırıyor.»

Paula bilgiç bilgiç, «Seni bu konuda uyarabilirdim,»

dedi. «Ama Perry Kilkullen'e red cevabı vereceğinden korktum.»

Maggy eski neşeli tavrını takınarak, «Artık çok geç,» dedi.

Maggy inanmazlıkla, «Uşakla görüşme mi yapacağım?» diye sordu.

«Dairenin döşenmesi gelecek ay bitecek,» diye anlattı Perry. «Hizmetkârları ayarlamamız gerek. Bu da uşakla başlar... Uşağı bulduktan sonra gerisi kolay.»

«Ona ne soracağımı nerden bileyim ben? Pürolardan, kaliteli şarapların bakımından; yemek davetlerinden ya da gümüşlerin nasıl parlatılacağından ne anlarım ben? Eğer bir uşak istiyorsan onu kendin bulmalısın. Diğer hizmetkârları da. Zaten ben daha eve taşınıp taşınmamakta kararsızım.»

«Daireyi bir kez olsun görmeye gitmedin, Maggy. Neler yapıldığını bile bilmiyorsun. Merak etmiyor musun?»

«Etmiyorum,» diye yalan söyledi Maggy. Her gün olur olmaz zamanlarda ünlü dekoratör Mösyö Frank'ın ne yaptığını merak ediyordu. Ama gidip baksa, herhangi bir noktada fikrini belirtse Perry'nin satın almış olduğu büyük, ürkütücü evde oturmaya razı olduğunu kesinlikle kabul etmiş sayılacaktı. **Lotti**'deki yüksek sınıf otel hayatı hoşuna gidiyordu. Asansörler evli olmadıkları belli âşık çiftlerle dolu oluyordu. Lobi müzik ve kahkahayla çınlıyordu.

«Peki,» dedi Perry. «Bu işi de ben yaparım.»

«Biliyorum, yaparsın... Ama neden Paula'ya vermiyorsun bu işi? Tam bu işlere göre yaratılmış. İnsanların karakterini yüzlerine bakar bakmaz anlar. Onu kimse aldatamaz. Hiç olmazsa ben asla kandıramadım onu. Hiç bir konuda. Son yaptığı şeyi aklından çıkarma: **Şiddah**'ı.»

«**Şiddah** mı?»

«Yani tanıştırma... Senle beni tanıştırması gibi... Aslında bu birinin iki kişiyi evlendirmeye kalkışması anlamına gelir. Tıpkı Esther teyzemin beni bir oğlanla evlendirmeyi planlaması gibi. İbranice 'Şidih' sözcüğünden gelir.»

«Sanırım bu bilgiyi sana Haham Taradaş verdi.» Perry, Maggy'nin nadiren kullandığı İbranice sözcüklerden hoşlanmıyordu.

«Bana zavallı, sevimli Hahamımı anımsatma. Bir Katolikle günh hayatı yaşayan bir kadın, ha? Haham Taradaş'ın neler söyleyeceğini hayal etmek bile istemem.»

«Çok mu kızardı?»

«Öfkeyle patlar, ıstırapla mahvolurdu... Ama o da bu durumumuzu senin papazın kadar anlayamazdı. Zaten ben kendimi hiç suçlu hissetmiyorum! Talmud'da, 'Bir insan Yaradan'ın karşısına çıktığında hayatta yoksun kaldığı zevklerin hesabını verecektir,' der. Talmud'da bildiğim ve tümüyle onayladığım tek bölüm bu. Belki bir başka bölümde buna karşı çıkılıyordur... Ben din konusunda çok cahilimdir. Bizim de bununla hiçbir ilgimiz yok.»

«Bu yüzden mi kendini yaşadığımız hayat hakkında hiç suçlu hissetmiyorsun?» diye Perry beklenmedik bir ciddiyetle sordu.

«Yo, sevgilim, hayır. Suçluluk duymuyorum. Çünkü seni çok seviyorum.» Ona duygularını anlatmanın bir yolu olmadığını Maggy çok iyi biliyordu.

Gizli saklı yanları olmayan, sürprizlerden, sertlikten uzak, Maggy'yi asla yaralamayacak bir aşktı bu. Perry'nin kolları onu her türlü kötülüğe karşı koruyordu. Maggy onun yanında güvencedeydi. Bunun ne anlama geldiğini, değerini Maggy artık çok iyi biliyordu.

Kendi kendine de itiraf ettiği gibi Julien Mistral'ın anılarının tüm benliğini kapladığı, dudaklarının altında onun sert ağzının nasıl yumuşayıp aşkla titrediğini anımsadığı anlar oluyordu. Ama bunları hemen aklından çıkarıp elde ettikleri güzel, iyi şeyleri düşünüyordu. Ya Mistral'la uzun yıllar yaşasaydı? Ya o kendinden başka kimseyi sevmeyen, düşünmeyen, aklı fikri resim yapmakta olan adamın kişiliğinden etkilenip kendisi de onun gibi olsaydı? Ne kadar da şanslı çıkmıştı! Mistral'la geçirdiği birkaç ay onu derinden derine yaralamıştı, ama içinde bir şeyin lekelenmediğinin farkındaydı. Başını Perry'nin elleri üzerine koydu. Yanağını bu ellere hafif hafif sürdü. «Uşak konusuna gelince...» dedi.

«Ben hallederim.»

«Halledeceğini biliyordum.»

«Gözlerini kapat ve gizlice bakmayacağına söz ver. Seni salona götüreceğim... Önce salonu görmeni istiyorum,» dedi Perry, Maggy'ye. 1927 ilkbaharıydı. Parc Monceau'daki dairenin önünde duruyorlardı.

«Ama aptallık bu. Pekâlâ, neden olmasın?» Maggy gözlerini sımsıkı kapayınca Perry onu kolundan tuttu. Maggy'ye sanki bir süre yürüdüler gibi geldi. Sonra Perry duygusal bir sesle, «Artık gözlerini açabilirsin,» dedi.

Maggy, yirminci yüzyılın gerçekten modern anlamda döşenmiş ilk salonuna gözlerini açtı. Ve de taptaze bir rüzgar kendisini yepyeni bir dünyaya uçurmuş gibi hissetti. Altın, bej ve fildişi renklerinden oluşan bembeyaz bir dünyaydı bu. Akla gelebilecek her türlü lüks, en saf biçimlerde uygulanmıştı. Böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti. Koyu renk tahtalarla kaplı olduğunu gördüğü duvarlar şimdi açık renk kağıtlarla kaplanmıştı. Beyaz alçıdan yapılmış lambalardan dökülen ışıkta bir sanat eseri olan duvarlardan altın rengi yansımalar oluyordu.

İlk gördüğünde ona son derece büyük görünen salon şimdi Maggy'yi beklenmedik bir sıcaklıkla kucaklıyor gibiydi. Beyaz halılar üzerinde gezinirken artık yepyeni bir ortamda bulunduğunu, taze bir güçle dolduğunu hissediyordu. Şimdi başka dairelerin dekorasyonu ona kalabalık, eski moda gibi geliyordu. Maggy parmaklarını akla gelebilecek en sade, kalın, fildişi renkli ipek kumaşlarla kaplı koltuklar üzerinde gezdirip, alçak, sarı lake masaların üzerinde elini okşar gibi dolaştırdı. Sonra yumuşak, bej rengi dore kanapenin üzerine kendini boylu boyunca bırakıp gözlerini kapadı. Salondaki her şeyi hayalinde canlandırmaya çalıştı.

«Ne düşünüyorsun? Harika değil mi?» diye kaygıyla sordu Perry. «Lambalar Giacometti'den. Masaların üzeri kırk kat altın lakeyle kaplı. Halılar Gnassa'da dokundu...

«Beni ayrıntılarla yorma, sevgilim. Gel yanıma uzan. Sanki gökyüzünde uçar gibiyim.»

Üç gün sonra daireye taşındılar. Eliaçık, bekar müşterisinden çok hoşnut olan dekoratör Jean Michel Frank tüm yeteneklerini kullanarak Parc Monceau'daki daireyi yarım

yüzyıl sonra bile yeni ve taptaze sayılacak tüm devrimci fikirlerini kullanarak hazırlamıştı.

Dairedeki ilk gece Maggy uyumakta güçlük çekti. Yataktan sessizce kalkıp sırtına sabahlığını alarak dairenin içinde dolaşmaya başladı. İçinde bir eksiklik hissediyor, bir şeyin tam olmadığını düşünüyordu. Oysa Mösyö Frank hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamıştı.

Çamaşır ve gümüşlerin bulunduğu dolapların önünden geçerken Maggy bir insanın bu kadar çok şeye sahip olabileceğini aklının ucuna bile getiremeyeceğini düşündü. Eşyaları tanıyıp yerlerini öğrenmesi haftalar sürecekti. Bir insanın hayatını kolaylaştırıp rahatlatacak hiçbir şey unutulmamıştı.

Maggy salona geçip parka bakan büyük kapılarının önünde durdu. İkinci kattan Paris'in bu en büyük, canlı parkının büyük bir bölümünü görebiliyordu. Uçlarına yaldızlı oklar geçirilmiş, işlemeli demir parmaklıklarla çevrili, beyaz sütunlu, oval havuzlu, 1778'de Orleans Dükü'nün buraya yolladığı piramit, bir maskeli balo ya da en eski türden bir eğlence için nefis bir dekor oluşturuyordu. Sanki park, eski Yunan elbiseleri içinde tanrıçaların geçidini, bir şairin hayal gücünden doğmuş perilerin bayramını bekliyor gibiydi. Ama Maggy kilitli parka bu zengin muhitin terbiyeli çocuklarının dadılarıyla birlikte gelmelerine kadar bunlardan hiçbirinin de gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Tedirgin bir tavırla odadan odaya dolaştı. Burada bulunması gereken bir şeyin eksikliğini her an duyuyordu. Sonunda yatağına dönüp düşlerle dolu bir uykuya daldı.

Ertesi gün Maggy akşam güneş batarken, dairenin anahtarını ilk kez kullanarak, eve döndü. İlkbahar akşamının serinliğiyle yanakları pembe pembe olmuştu. Mantosunu çıkarma gereğini bile duymadan yemek salonuna koşarak gitti. Kolunun altında gazete kağıdına sarılmış büyükçe, şişkin bir paket vardı.

Öğleden sonrayı Rue des Rosiers'deki bazı dükkanları gezmekle geçirmişti. Kolunun altındaki pakette de aradığı şey vardı. O sabah geç vakit uyandığında birden evde neyin eksik olduğunu anlamıştı. Yemek odasındaki büfenin önünde durdu. Büfenin üzerinde ünlü gümüş ustası Jean

Puiforcet'nin özellikle bu oda için hazırladığı gümüş ve lapis lazuli taşlarının karışımından yapılmış şamdanlar vardı. Bunlar yemek masasının üzerinde duran yine gümüş ve lapis karışımı kapaklı çanakla takım oluşturuyorlardı. Maggy şamdanları alarak masadaki kesenin iki yanına koydu. Sonra çok dikkatle gazete kâğıdını açıp içinden büyük, oldukça eski pirinçten, yedikollu şamdanı çıkardı.

«Tamam! Şimdi oldu,» dedi yüksek sesle. Böylece **menorah(*)**, evinde en şerefli yeri almıştı.

(*) Yahudilerin yedikollu şamdanı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Perry Mackay Kilkullen annesinden, erkek ve kızkardeşlerinden gelen şaşkınlık, dehşet dolu mektuplara aldırış bile etmiyordu. Kilisenin kurallarına aldırış ettiği de yoktu. Ortaklarının açığa vurmadıkları hoşnutsuzlukları, eşlerinin dedikoduları da umudunda değildi. Maggy'yle tanışmazdan, onunla birlikte yaşamaya başlamazdan önce tanıdığı, hoşlandığı hatta sevdiği kişiler bile önemlerini yitirmişlerdi. Bir zamanlar ona önemli gibi görünen, düşüncelerine değer verdiği bu kişilere karşı da ilgisizdi artık. Yalnızca kendisini ilgilendiren bir konuda onları dinleyecek değildi. Kırk üç yaşındaydı. Ömrünün yarısından çoğunu geçirmişti. Ama ancak şimdi yaşamanın ne anlama geldiğini anlıyordu: **Maggy.** Onsuz kendini hiç yaşamamış, hayatı hiç tanımamış sayıyordu.

Öte yandan işlerini de hiç aksatmadan sürdürüyordu. Hiç kimse onu bankerlik kuruluşunu ihmal etmekle suçlayamazdı. Ama geçmişteki hayatından da kendini bilerek, kasten uzaklaştırmıştı. Bunda etkili de olmuştu. Paris banker muhitindeki dostlarının yemek davetlerini kabul etmiyor, Yale'den sınıf arkadaşları eşleriyle Paris'e geldiklerinde onlardan uzak duruyordu. İşlerini öyle ayarlamıştı ki; tüm gururu, dinsel inançlarıyla, her erkeğin başına geldiğini varsaydığı bu dönemi atlatmasını bekleyen karısının bulunduğu New York'a gitmek zorunda kalmıyordu. Mary Jane McDonnell Kilkullen, kocasının açıktan açığa bir Fransız metres tutmasıyla ilgili duygularını gizlemeyi çok iyi başarıyor, bu konuda dostlarına en küçük bir açık vermiyordu. Yardım kurumlarındaki çalışmalarını sürdürüyor, soğuk, mağrur duruşuyla çevresindekilere kendisine acıma fırsatını vermiyordu. Dünyada hiçbir şey onu öfkeli, ihanete uğramış bir kadın gibi aşağılık bir davranış biçimine itemezdi.

1927 sonbaharında Maggy yirmi yaşına girdi. Her zamanki gibi şahane gözleri, dudaklarıyla en kalabalık kadın

gruplarının içinde bile hemen dikkatleri üzerine topluyor, olduğundan daha büyük gösteriyordu Zaten geçen son birkaç ay içinde daha da olgunlaşmış, sonsuza dek sürecek bir incelik, zarafet kazanmıştı.

Doğum gününü kutlamak için Perry onu Marius-Janette'in lokantasına götürdü. Orada ilk kez başbaşa yemek yedikten sonra en sevdikleri Montmarte kulübüne, **Chez Josephine**'e gittiler. Ama Maggy bu gece kendini acayip bir biçimde düşünceli hissediyordu. Yirmi yaşında olmak on dokuz yaşında olmaya benzemezdi. Artık genç kızlığı bitmişti. Bu bir kadın yaşıydı. Maggy buna sevinsin mi, üzülsün mü bilmiyordu. İçini çekerek Perry'nin doğum günü hediyesi olan çift sıra inci kolyesini parmakları arasında kıvırdı.

«Nen var, bebeğim?» diye atıldı Perry.

«Artık genç olamayacağım... Gerçekten genç... Sakın bana aptallık ettiğimi söyleme.»

«'Gerçekten genç olmak' böylesine önemli mi?»

Maggy sözlerinin yanlış anlamlandırılmasına karşı başını olumsuzca salladı:

«Anlamadın,» dedi, «genç olmak insana zamanın sonsuz olduğu duygusunu veriyor. Gelecek çok uzaklardaymış gibi görünüyor... Yapılan işler ya da verilen kararlar pek önemli olmuyor. Çünkü insan son kararı vermediğini, gelecekte her şeyin değişebileceğini düşünüyor. Çok şey olacağını biliyor... Ama şimdi, şimdi öyle bir duygu içindeyim ki...» Maggy sözünü bitiremedi. Çünkü içinde bulunduğu ruh halini anlatacak sözcüğü bulamamıştı.

Perry anlayışla, «Birtakım kararlar vermek zorunda mı hissediyorsun kendini?» diye atıldı.

«Öyle bir şey. Sanki geleceğimi yaşıyorum şimdi... Sanki hayatımın bir yön bulması gerekiyormuş gibi...» Maggy gülümseyip ondan hiç beklenilmeyen çaresiz bir havayla omuzlarını silkti.

«Bir yöne gidiyorsun, bebeğim. Benimle evleneceksin.»

Maggy ellerini inanmazlıkla iki yana açtı. «Söyleme bunu! İmkânsız olduğunu biliyorsun! Şaka olarak bile bunu nasıl söylersin? Ben aklımın ucuna bile getirmiyorum.»

«Biliyorum ama ben düşünüyorum. Seninle ilk karşılaştığım günden beri düşünüyorum... Kuramsal olarak elde edilmesi düşünülemeyecek boşanma işlemini, seninle evlenip

ömrümün sonuna kadar yanında kalmayı düşünüyorum. Bundan başka hiçbir şey doğal, doğru ve gerçek olamaz. Biz birbirimize aitiz.»

«Katoliksin ve evlisin!» diye Maggy karşı koydu. Perry Kilkullen'in kendisi için sağladığı tüm rahatlıkları, zenginlikleri bunlardan başka bir şey beklemeden, ummadan kabullenmişti. İlerisi yoktu bu işin. Aralarında akla gelebilecek her türlü engel vardı. Sanki Perry, Gal Prensi gibi bir şeydi. Maggy de onu bu durumu kabul edecek kadar sevmişti.

«Karımla yıllardan beri ayrı yaşıyoruz, Maggy. Bunu sen de biliyorsun. Bizi birbirimize bağlayacak bir çocuğumuz da olmadı...»

«Şimdi bunları konuşmanın sırası mı? Neden bu konuyu açtın? Karından boşanamayacağını biliyorsun, Perry!»

«Sekizinci Henry'ye de aynı şeyi söylemişlerdi,» diye Perry ona gülümsedi. Evet, Katoliklerin eşlerinden boşanamayacakları doğruydu. Ama bu bazı durumlarda, ayrıcalıklı hallerde de boşanamamaları anlamına gelmiyordu. İrade gücü, sabır ve çok parayla bu dünyada elde edilemeyecek bir şey yok gibiydi. Tabii böyle Katolikleri Perry'nin ailesi ya da tanıdığı herhangi biri iyi Katolik saymazdı. Kendisi bile eşinden boşanmış bir Katoliği iyi bir Katolik olarak göremezdi.

Ama Maggy'yle evlenebilmek için Perry Kilkullen kötü bir Katolik olmaya razıydı. Dinsel inancının aşkı kadar güçlü olmadığını anlamıştı. Hayalgücünün tekerlekleri dönmeye başlar başlamaz hayatının ne denli boş, kısır olduğunu görmüş, evliliğinin salt toplumsal ve bir dinsel inancı kanıtlamak için sürdürülen bir iş olduğunu anlamış, Kilise'nin yasalarına olan güveni sarsılmıştı. Duygularına, en güçlü gereksinimlerine ihanet etmesini isteyen kurallar nasıl olur da doğru, haklı sayılırdı? Ömrünün geri kalan yıllarını Roma'nın koyduğu sert kurallara göre nasıl yaşardı? Maggy'le her sevişmesi, ona öğretilen doğmaya göre bağışlanmaz bir günahtı. Oysa genç kadının içine girdiğinde kendini yeniden doğmuş gibi hissediyordu. Maggy'nin memeleri, karnı, kalçaları... Hepsi de onun için kutsaldı. Böylesine güzel bir varlık takdis edilmeliydi.

«Ah, nasıl böyle gülümseyebiliyorsun? Ne söylediğinin

farkında değil misin?» Maggy dehşet içindeydi. «Sen aklını kaçırmışsın.»

«Mümkün olsa benimle evlenmek istemez misin?» Sonunda Perry onun tepkisini farketmişti. Şaşkınlıkla, merakla beklemiş, ama onun bu tasarıdan mutluluk duyacağını ummuştu.

Maggy inatla, «Başını belaya sokmak, sana sıkıntı olmak istemem,» dedi.

«Ama seninle tanışmazdan önce kuruyup kalmıştım, Maggy! Susuzluktan ölüyordum. Beni sen kurtardın. Sen olmasaydın yıllar yılı bomboş bir hayat yaşayacak, sonunda kuru bir dal parçası gibi tatsız tuzsuz bir ihtiyar olacaktım.»

«Ama eşinden ayrılman mesele çıkarır, değil mi? Hem de en berbadından?»

«Evet, büyük, korkunç şeyler olur.» Perry'nin yüzünde mutlu bir gülümseme vardı şimdi. Demek Maggy'yi tedirgin eden şey buydu. «Aklına gelebilecek en berbat şeyler olabilir. Ama sen benimle evlenecek olduktan sonra hiçbir şey umurumda değil. Boşanma ne kadar uzun sürerse sürsün beni seveceğini söylersen her türlü sıkıntıya katlanırım.»

«Seni daima seveceğimi biliyorsun, Perry.»

«Artık eskisi kadar genç olmamana karşın mı? Ne de olsa karımdan boşanmam birkaç yıl sürebilir, sen de o zamana kadar evde kalmış bir kız kurusu olabilirsin.»

«Olgunluğa erişiyor olabilirim ama henüz bir fırsatı değerlendirmeye kalkışmayacak kadar yaşlı değilim.»

«Demek anlaştık?»

«Aramızda anlaştık, sevgilim. İşin geri kalan bölümüne gelince...»

«Bundan sonraki ilk gemiyle New York'a hareket edeceğim,» diye Perry söz verdi.

«Ama şimdi... Yeteri kadar genç olduğum şu sıra kalk da dansedelim.»

Maggy'nin yirminci yaşgününden on gün kadar sonra Perry Kilkullen'le karısı Park Avenue'deki evlerinde karşı karşıya geldiler. İki saat boyunca Mary Jane sesini öfkeyle yükseltmediği gibi dudaklarından yanlış bir söz çıkmasına da

izin vermedi. Zarif bacaklarını üstüste atmış, sevimli yüzü hemen hemen anlamsız, elleri kucağında, sessiz, kocasının sözünü hiç kesmeden, onu sonuna kadar dinledi. Durumu güçleştirmeye kalkışmıyor, diye düşünüyordu Perry. Tüm mantığını kullanarak planlarını, olanları, yapmaları gerekeni anlatıyordu. Mary Jane anlattıklarını dinliyor gibiydi. Belki o da kendine yeni bir hayat kurmak için sabırsızlanıyordu. Belki de, yokluğu sırasında, Mary Jane de kendini gerçekten seven bir erkek bulmuştu. Sonunda sustu Perry. Konuşmaktan sesi kısılmış gibiydi. Artık karısının bilmediği, itiraf edip anlatmaya çalışmadığı hiçbir şey kalmamıştı.

Salona bir sessizlik çöktü. Öylesine uzadı ki bu sessizlik Perry nerdeyse yeniden konuşmaya, derdini yeni baştan anlatmaya kalkışacaktı. Tam o sırada kibar, yumuşak bir sesle Mary Jane, «Boşanmak mı?» dedi. «Bunu sana yapamam, Perry.»

«Ama sen **hiçbir** şey yapmıyorsun ki. Suçlu benim.»

«Seni terkedemem, Perry. Nasıl böylesine acımasız olmamı beklersin?»

«Mary Jane lafı döndürüp dolaştırmayı bırak. Beni sen terketmiyorsun. Ben seni terkettim.»

«Düzelemeyecek, yoluna konulamayacak hiçbir şey yapmadın, Perry,» dedi kadın. Sesinde ürkmüş bir çocuğu sakinleştirmeye çalışan bir anne havası vardı. «Sen... ah... Herkes senin bu durumuna bir kaçamak yapmış gözüyle bakacaktır... Bunu anladım... Ama benim nazarımda bir hata işledin. Ciddi bir hata, ama onarılamayacak bir şey değil. Tanrıya şükürler olsun ki, Kilise anlayışlıdır. Bu iş bitip sona erdiğinde seni yine bağrına basacaktır.»

«Beni dinlediğini sanıyordum, Tanrı kahretsin!»

«Dinledim. Her kelimesini dinledim. Ama Perry, zavallı Perry, ölümsüz bir ruhun olduğunu unutmuş görünüyorsun.»

«Mary Jane çocuk değilim ben. Kırk üç yaşındayım... Bırak da kendi ruhumu kendim düşüneyim.»

«Benden olanaksızı istiyorsun, Perry. Ölümden sonraki hayatın senden esirgenmesine karar vermek bana mı düşer? Eğer razı olsam, sen de benden boşanıp benim sağlığım sırasında bu kızla evlensen Kilise'den afaroz edilirsin. Bu, senin olduğu kadar benim de suçum sayılır.»

«Ben buna, bu tehlikeyi göze almaya razıyım, Mary Jane.»

«Ama ben değilim. Seni mahkum edemem. Ve de benden böyle bir şey istemeye hakkın olmadığını da biliyorsun.»

Perry ona dikkatle baktı. Mary Jane acaba din perdesi arkasına gizlenerek onunla oyun mu oynuyordu? Oysa Mary Jane'in yüzünde yalnızca inanç, kararlılık ve huzur görüyordu. Kesin, Perry'ye hiçbir hak, umut tanımayan bir kararlılıktı bu. Mary Jane'le aralarında bir uçurum vardı. Bu uçuruma bir köprü kurup anlaşmaları olanaksızdı. İnancı, Perry'nin aşkının varlığını inkar ediyordu. Maggy; Perry'nin ona olan sevgisi, Mary Jane için gerçek değildi. Bir hayaldi adeta. Perry'nin bunlardan vazgeçip günah çıkartmasıyla her şey yoluna girebilirdi. Perry daha başlangıçta, derdini, durumunu anlatmaya başladığında davayı kaybetmiş olduğunu şimdi anlıyordu.

Sonunda Perry Kilkullen oradan yenik olarak ayrıldı. Mary Jane saatine bakıp kaşlarını çattı. Başkanlık etmesi gereken bir toplantıyı kaçırmıştı. Yine de hiçbir şey Perry'ye, iradesinin hiçbir biçimde zayıflayıp onun isteklerine boyun eğemeyeceğini anlatmak kadar önemli olamazdı. Perry'yi ebedi günah hayatı yaşamaya terkedemezdi.

Telefona sarılıp toplantıya katılamadığı için özür dilerken kendi kendine Perry için ağlamak istiyordu. Onun Kilise'den uzakta bir gün bile yaşayabileceği yanılgısına düşmesi acınacak bir durumdu. Zavallı, şaşkın; şerefsiz, yolunu yitirmiş Perry öylesine gerçeklerden uzaklaşmıştı ki Mary Jane McDonnell'in ailesinin uzun tarihi içinde kocasından ayrılmış ilk kadın olmayı kabulleneceğini sanmıştı. Bu da Perry'nin günah hayatına ne denli düşmüş olduğunun en güzel kanıtıydı.

Perry New York'ta birkaç hafta kaldı. Karısını etkilemeleri için ailesiyle anlaşmaya çalıştı. Başaramadı. Boşanma konusunda Kilkullenler de McDougallar da aynı düşüncedeydi: Perry karısından ayrılamazdı. Maggy'den söz etmeye kalkıştığında kızkardeşlerinden yalnızca bir tanesi onu dinlemeye hevesli göründü. O da ailenin en dedikoducu kişisi olduğundandı. Merakını yenememişti. Perry

anlatmaktan vazgeçti. Kızkardeşinin akrabalardan birine Maggy'yi nasıl anlatacağını sanki yanındaymış gibi hayal edebiliyordu: «Yirmi yaşında ressamlara modellik eden bir kadın, şekerim... **Anlarsın** ya.»

Onlara Maggy'nin saf, tertemiz özünü nasıl anlatabilirdi? Anlamalarını nasıl sağlayabilirdi? Birkaç erkek arkadaşı ona bu konuda yakınlık göstermişlerdi ama zaten onların da karılarının dışında bazı kaçamaklar yaptıkları olmuştu. Ama karılarından boşanmayı akıllarının uçlarından bile geçirmemişlerdi. Birkaçı ona işi neden oluruna bırakmadığını sordu. Birçok Katolik erkeğin metresi vardı. Bunun için sandalı devirmeye gerek yoktu ki.

New York'ta olduğu için iş arkadaşlarının kendisinden istedikleri şeyleri yerine getirip tamamlaması hemen hemen sekiz haftasını aldı Perry'nin. Maggy'ye zaman kazanmaya çalıştığını yazıyordu. Amerika Birleşik Devletleri'ne bir daha en erken bir yıl sonra dönebilirdi... Belki de daha uzun bir süre alırdı bu.

Paris'teki avukatı Maitre Jacques Hulot'tan ev işlerini idare etmesini, Maggy'nin bu konuda en küçük bir kaygısı, sıkıntısı olmamasını istemişti. Hulot uşakların, hizmetçilerin ücretlerini ödüyor, evin gelir giderlerini yoluna koyuyor, Maggy'nin özel hesaplarına bile bakıyordu. Hiçbir Fransız kadınının bankada kendi adına hesap açtırmasına izin verilmediğinden, avukatın katiplerinden biri her hafta Maggy'ye nakit para getiriyordu. Perry, yazdığı mektuplarda parayı istediği gibi harcayabileceğini, onun çantasının daima parayla dolu olmasını istediğini söylüyordu. Her gün yazdığı mektuplarda atladığı, üzerinde fazla durmadığı tek konu karısıyla boşanma konusunda yaptığı konuşmaydı. Maggy kendi mektuplarında bununla ilgili fazla bir şey sormuyor, ayrıntıları istemiyordu.

Perry'ye sağlığının, neşesinin yerinde olduğunu, Paula'yı sık sık gördüğünü, gitmezden önce ısrar ettiği gibi bir samur kürk manto ısmarladığını, İngilizce derslerine yeniden başladığını, oldukça da ilerlediğini yazıyordu. Evet, onu çok özlemişti Maggy.

Yale kulübündeki odasında Maggy'nin mektuplarını okurken Perry Kilkullen zengin olduğu için Tanrıya şük-

rediyordu. Öylesine zengindi ki başkalarının ne dediği ya da demediği umurunda bile değildi. Ailesi onlara kapılarını kapatabilirdi ama onu Maggy'le kendi dünyasını, yasal evlenmeden başka her tür arzusunu yerine getirebileceği geniş, tatlı, coşkulu, serüven dolu dünyasını kurmasını engelleyemezlerdi. Maggy'yle yaşantıları Fransızların anladığı türden olacaktı. Maggy, evli olsun ya da olmasın onu gerçek bir koca olarak kabul edecekti. Sonunda ona gerçeği söylediğinde Maggy acı bir hayal kırıklığına uğrayacaktı elbette. Ama bir Fransızdı o. Gerçeği olduğu gibi kabullenecekti.

Ölümden sonraki hayata ve ölümsüz ruhuna gelince, Mary Jane bu konuda çok kaygılıydı elbette. Ama Perry, Maggy'yi düşündüğünde kendini yok edilemez biri gibi hissediyordu. Ölümsüz ruhu başının çaresine bakabilirdi.

Maggy onu Cherbourg'da karşılamaya geldi. Perry bavullarının gümrükten geçmesini beklerken genç kadının gergin; heyecanlı yüzünü gördü. Okyanusun fırtınalarla kabaran dalgaları arasından geçerken hep bu anı düşünmüştü. Şimdi ıstırap dolu ayrılık haftaları sona ermişti. Ama Perry yine de onun buralara kadar gelmemesini, Paris'e kadar dört saatlik sıkıcı tren yolculuğunda ona boşanma konusuyla ilgili söyleyeceklerini bir düzene koymak isterdi. Karısının boşanmaya karşı çıkmasını tam bir reddediş olarak kabullenmiyor, hâlâ bir çıkış yolu bulabileceğini sanıyordu.

Maggy birden gümrükle bekleme salonunu ayıran engelin altından geçerek Perry'nin yanına koşup kendini onun kollarına attı. Yüzünü öpücüklere boğdu. Buna itiraz eden gümrük memuruna dönüp hızlı hızlı, Perry'nin anlayamadığı bir şeyler söyledi. Adam güldü. Kızardı.

«Ah, sevgilim; sana müthiş bir haberim var! Bekleyemedim daha fazla. Buraya zamanında gelebilmek için sabah saat dörtte kalktım. Ah, Perry!» Maggy birden sustu.

Perry onun bu coşkulu sözcüklerinden bir anlam çıkaramamış, kendini daha ilk gördüğü andan itibaren Maggy'nin cazibesine kaptırmıştı bile. Kendiliğinden, sanki biraz önce bıraktıkları bir konuyu sürdürüyorlarmış gibi konuşmaya başladılar. Perry onun başını ellerinin arasına almış;

yanaklarını şefkatle okşuyordu. «Mademki acelen var, neden söylemiyorsun?»

«Çünkü çok utangacım.»

«Ne zamandan beri utangaç oldun sen?» Perry parmaklarının altındaki genç kadının cildinin ne kadar genç olduğunu unuttuğunu düşündü dalgın dalgın.

«Ben hep utangacımdır. Ama belli etmem. Utangaç bir görünüşüm olmadığı için insanlar benim bu yanımı anlamazlar. Çünkü çok uzun boyluyum,» dedi Maggy sinirli sinirli.

«Bana bunu söylemek için mi sabah erkenden kalkıp buraya geldin? Haklısın, uzun boylu olman güzel bir şey, gizemli bir konu bu ama gece yarısı kalkıp...»

Maggy bir parça geri çekilip parmağını onun dudakları üzerine koyarak, «Tahmin et,» dedi.

«Aşçıyı kovdun?»

«Lütfen ciddi ol,» diye yakardı Maggy.

«Maggy, senden iki aydır uzaktayım, mektuplarında da her şey açık ve seçikti. Gizemli hiçbir şey yoktu. Dur... Buldum! Dün gittiğin **Prunier**'de yediğin istiridyenin içinden inci çıktı. Sen de bundan bana bir kıravat iğnesi yaptırdın. Tamam mı?»

Maggy, «Yaklaştın,» diye mırıldandı. «Çok yaklaştın.»

«Paris'te hiçbir kadının bilmediği, tanımadığı bir şapkacı buldun. Valentino'nun çevireceği bir filmde sana rol önerdiler. Holloywood'a gitmek için benden ayrılıyorsun. Köylerden birinde, hafta sonlarında gidebileceğimiz küçük bir şato buldun. Kayak yapmasını, tango yapmasını öğrendin. Tahmin etmeye devam edeyim mi, yoksa seni bir kez daha mı öpeyim?»

Maggy derin bir soluk alarak Fransızca'yı bırakıp İngilizce konuşmaya başladı. «Bir bebeğim olacak. Hayır, bir **bebeğimiz** olacak.»

«Olanaksız!»

«Sabahları midem bulanmaya başladı bile.»

«Maggy, hamile olamazsın... Benim asla çocuğum...»

«Kadınını değiştirdiğinde o durumun da değişti.» Genç kadının gözleri gülümsüyordu ama dudakları sonsuz bir kaygıyla titriyordu.

Perry, «İnanamıyorum,» dedi.

«Demek haberim seni mutlu etmedi, ha? Ah, bundan

korkuyordum zaten. Ah, Perry, özür dilerim, çok üzgünüm...»

«**Hayır!** Güzel Tanrım, bir daha asla böyle bir şey söyleme Maggy... Bana dünyanın en güzel, en muhteşem... Ah, sevgili Maggy, bir çocuğum olmasını nasıl istediğimi bilmene olanak yok. Ama bundan umudumu uzun bir süre önce kesmiştim... Bana dünyaları bahşetmiş gibi oldun... Güzel Tanrım, sana...» Perry Kilkullen'in gözleri sevinç yaşlarıyla dolmuştu. Bunları gören Maggy'nin bembeyaz yüzü pembeleşti.

Maggy haftalardan beri korkuyla sevinç arasında çırpınıp durmuştu. Ama Perry'nin karısı olmayacak mıydı zaten? Perry, Amerika Birleşik Devletleri'ne hareket ettikten sonra Maggy hamile olup olmadığından kuşkulanmaya başlamış ama mektuplarında bundan söz etmeye korkmuştu. Ya hamileyse? Ya değilse? Bir doktora görünmek için birkaç hafta öncesine kadar beklemişti. Şimdi üç aylık hamile olduğunu biliyordu.

«Tanrıya şükret ki daha önce olmadı,» dedi Paula haberi alınca. «Eğer bu çocuk Mistral'dan olsaydı kızım, hemen gidip aldırmanı önerirdim. Bunu yapacak doktorlar da bilirim şükür. Ama Perry güvenebileceğin, dürüst, iyi bir erkek. Boşanma işi gerçekleşemeyebilir ama her şey yoluna girer, kaygılanma. Amerikalılar boşanma konusunda pek tutucu olmuyorlar. Er-geç karısından boşanacaktır. Ve o zaman düşün Maggy, iyi bir kocan ve bir çocuğun olacak... Ah... Hayatımda tek eksik olan şey bir çocuk, Maggy. Ama sen küçüğüm, sen her şeye sahip olacaksın... Fazlasıyla. İtiraf edeyim ki seni kıskanıyorum.»

Maggy, Paula'nın sözlerinin doğru olmasını dilemişti hep. Şimdi başını Perry'nin omuzuna koymuştu. Büyük, **Voisin** arabaya binip de Paris'in yolunu tuttuklarında Maggy havadan sudan sözediyormuş gibi sordu:

«Ne oldu? Yani karın ne dedi?»

«Her şey kesinlikle yoluna girecek, sevgilim,» diye hiç düşünmeden konuştu Perry. «Yalnızca zaman gerek. Tek sorun bu.»

«Vatikan'dan bir parça acele etmesi istenemez mi?»

«Bebek doğana kadar boşanma işleminin tamamlanıp tamamlanmayacağını soruyorsun, değil mi?»

«Sanırım... Umuyorum.»

Perry konuşmaya başlamazdan önce bir an durakladı. Sonra «Ne yazık ki bu olanaksız, Maggy,» dedi. «Ama kaygılanacak hiçbir şey yok. Kesinlikle yok... Yemin ederim, **söz veriyorum.** Bebeğimiz yeteri kadar büyüdüğünde biz evli olacağız... Milyonlarca evli çiftten biri. Önemli olan senin kendine iyi bakman. Her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Hiçbir hata yapılmamalı.»

«Hata mı?»

«Bu bebeği öyle çok istiyorum ki, Maggy.»

Théodora Lunel 1928 mayısında doğdu. Ad Yunanca «Tanrının armağanı» anlamına geliyordu. Maggy'yle Perry bu çocukları için kusursuz olduğuna karar vermişlerdi. Théodora akıllı, nadiren ağlayan, bol bol uyuyan ve uyandığında hiçbir huysuzluk göstermeyen uslu bir bebekti. Ve de olağanüstü güzeldi. Bütün bebeklerin güzel olduğunu söyleyenler bir hastanenin bebek bölümüne gitseler onların ufaklıkları, çaresizlikleri içinde sevimli olduklarını ama asla güzel olmadıklarını görürler. Çizgileri, hatları klasik anlamda kusursuz olan Teddy'nin açık kızıl saçları kıvırcık, kolları bacakları uzundu. Onu kim görse güzel bebeğin nasıl olması gerektiğini anlıyordu.

Perry Kilkullen'in keyfine, sevincine diyecek yoktu. Öz varlığının devamı için duyduğu yadsınmaz gereksinme, Maggy'yle karşılaştıktan sonra daha güçlenmişti. Bir bebeğe sahip olmanın verdiği gizem onu öylesine sarmıştı ki iki hafta yataktan kalkmaması istenilen Maggy nerdeyse kıskançlık duygusuna kapılacaktı. Ama kıskançlığının kaynağını düşününce kendi kendinden utandı.

En çok hoşuna giden anlar bebeğini yirmi dakika emzirmek zorunda olduğu gece yarısından sonraki zamandı. Çocuğa alçak, sevgi dolu bir sesle, «Seni küçük piç,» diyordu. «Küçük, tapınılacak piç, neden bu kadar düşüncelisin? Böylesine gururlu, böylesine ağırbaşlı olman acayip. Memelerimdeki sütü boşaltırken bile sanki bir tahtın varisiymişsin gibi bir halin var. Evet, kendini pek ciddiye alıyorsun, anladım. Zavallı anneni aklına bile getirmiyorsun. Bir piç olmana karşın... Bir piçin piçi... Bana daha bir değer vermen gerek. Seni dünyaya getirmenin doğurduğu sıkıntılara bak bir. Senden saygı istiyorum. Ama ben

senin umurunda mıyım ki? Benim bana bakacak bir annem olmadı ama yaşadım. Sen her bakımdan daha şanslı bir bebeksin... Yine de... Bir piçsin.»

Birlikte oldukları zamanlarda, Perry'yle Maggy bebeğin Maggy'nin soyadını taşımasından hiç söz etmiyorlardı. Perry sık sık, bütün bunların evlenir evlenmez değişeceğini söylüyordu. Yine de bu durum Maggy'nin kafasını meşgul ediyordu. Tour'dan ayrılıp da geçmişini bilenleri geride bıraktıktan sonra kendi piçliğini hiç düşünmemişti. Daha doğrusu sık sık düşünmemişti. Ama bir bebeği olunca sanki o acımasız, zalim çocuklarla dolu okul bahçesindeymiş, çevresindekiler onun piçliğiyle alay ediyormuş, o da onlarla canıyla dişiyle mücadele ediyormuş gibi her şey kafasında yeniden canlanmıştı. Eğer Teddy'ye piç diye hitap ederse bu sözcüğü başka kimsenin kullanmayacağını sanıyordu... Bebeğin damarlarında dolaşmaya başlamazdan önce zehiri dışarı akıtmak istiyordu.

Korkularını ve kaygılarını açtığı tek kişi Paula'ydı. Bebeği eve getirmelerinden kısa bir süre sonra Paula ona çaya geldi. Maggy'yi bir güzel azarladı:

«Bir Fransız olarak çok aptal bir kadınsın, kızım. Kalıbına uydurulabileceğini bildiğin bir şey için boş yere kaygılanıyorsun. Kalıbına uydurmak diyorum, dikkat et. Biz Fransızlar bu konuda deha sahibiyizdir. Çevrene şöyle bir baksana... Bundan daha somut bir biçimde lüks, daha kusursuzca düzenlenmiş, her bakımdan **comme il faut** olabilen neresi var? Bu evde Teddy'nin İngiliz dadısından tut, boynundaki incilere kadar kusurlu hiçbir şey göremiyorum. Çevrene bak, Maggy. Etrafında bir kadının kendini güvenlikte hissedebileceği her şey var. Perry'nin seninle evlenmek istediğini bundan anlayabilirsin. Değil söylemek, o güzelim bebek hakkında 'piç' diye düşünmen bile ayıp. Zamanı gelince bu tür yasal konular hiç denecek kadar kısa bir sürede yoluna konacaktır. Seni sinirli, tedirgin eden şey talihsiz çocukluğun, o kadar.» Paula tabaktaki çikolatalı küçük pastalardan birini daha alarak, «Hatta eşsiz bir pasta ustasına bile sahipsin,» diye ekledi. «Adam burda, senin mutfağında çalışıyor.»

Maggy gülerek, «Ne kadar da maddisin, Paula,» dedi.

«Elbette öyleyim. Ne varmış böyle olmakta? Şimdi, o güzelim bebeği nerede saklıyorsun bakayım? Gitmezden önce

onu bir görmek istiyorum. Bu kadarına hakkım var sanırım.»

Teddy her bakımdan başarılarla dolu bir yılda doğmuştu. Savaş karşıtı Kellogg-Briand Paktı on beş ülke tarafından Paris'te imzalanmıştı. Pakt savaşı sonsuza dek yasa dışı sayıyordu. 1928'in dillere destan salonu Josephine Baker'ın yeriydi. Fransızlar Mary Pickford'u, Şarlo'yu, Gloria Swanson'u görmek için sinemaları dolduruyordu. Hermès Modaevi kadınların şimdiye kadar taşıdığı ilk yararlı el çantasını piyasaya sürmüştü. Coco Chanel, İngiltere'nin en zengin erkeği Westminster Dükü'nün metresi olmuştu. Defilelerinde güzel Amerikalı kızları manken olarak kullanan Jean Pataou mesleğinin en parlak günlerini yaşıyordu.

Öylesine tatlı, verimli bir yıl geçiriyorlardı ki Maggy tüm korkularını, kaygılarını unutarak kendini şımarık, zengin bir genç annenin hayatına verip rahatladı. Koskoca dünyanın onunla hiçbir alıp veremediği yok gibiydi. Akşamları Teddy'nin doğrulup oturmaya çalışmasını izlerken Perry ona gazetelerden ilginç haberler okuyordu: İki Amerikalı vapur ve uçakla 23 gün, 15 saat ve üç saniyede dünyayı dolaşmışlardı. Dadının izinli günlerinde bebeğin bakımını üstlenen Maggy'nin ona şarkılar söyleyerek yemek yedirişine bakan Perry, genç annenin onun boşanma konusuna ilgisini yitirdiğini düşünüyordu. Maggy, Vatikan'da tekerleklerin döndüğünden emin, sonucu sabırla bekleyebilirdi. Ama Perry bu konuda onun kadar iyimser değildi.

Her sabah uyandığında ilk düşüncesi boşanma konusu oluyor, her gün bu konuda kesin bir adım atmayı düşünüyor, sonra Mary Jane'in bu konudaki inadını, hoşgörüsüzlüğünü anımsayıp gevşiyordu. Çünkü bir erkeğin isteyebileceği en mutlu hayatı yaşıyordu.

Teddy'nin birinci yaş günü geçti. Perry bir huzur havası içinde yaşamasını sürdürdü. 1929 yazında Perry'yle Maggy bebeği, dadısını ve Maggy'nin özel oda hizmetçisini alarak Concarneau'daki büyük sahil oteline gittiler. Burada altı hafta kalacaklardı. Teddy hareketli bir çocuk olmuştu. Güneş ve deniz ona çok iyi gelecekti.

Bir gün Perry plajda kızına top atarak oynarken biraz

ötedeki bir şemsiye altında oturan dört kişilik bir grup dikkatini çekti. Perry onlardan yana baktı. Baktığı anda da diğerleri bakışlarını kaçırdılar. Teddy elinde topla ona koşup «Baba, baba,» diye kahkahalarla kucağına düşünce Perry kanının çekildiğini hissetti. Büyük şemsiyenin altında iş arkadaşlarıyla eşleri oturuyorlardı. Tekrar onlardan yana baktı. Ama onlar yön değiştirmişler, bakışları Perry'yle karşılaşmayacak biçimde oturmuşlardı. Perry onların plajdan ayrılır ayrılmaz, Kilkullen'le piç kızından söz edeceklerini çok iyi biliyordu.

Teddy'yi kucağına alarak plajdan uzaklaştı. Bir yandan da korkaklığı yüzünden kendi kendine lanetler savuruyordu. Ah, evet, mutluluğu satın almış, iki yıl boyunca bilmemesine karşın Maggy'ye yalan söyleyerek yaşamıştı. Evet, Maggy evlenmenin sözü bile olmadan onunla yaşamaya razı olmuştu. Maggy seçim hakkını kullanmıştı. Ama Teddy'nin ne gibi hakları vardı? Onu ne gibi bir gelecek bekliyordu? Tek çocuğuna, kalbinin biricik varlığına nasıl bir baba olmuştu?

Perry, Mary Jane'le savaşa girmek için New York'a hareket etmezden önce avukatı Jacques'le görüşmeyi doğru buldu. Bir Fransız vatandaşı olarak yasalardan en küçük bir biçimde yararlanma olanağı varsa milliyetini değiştirmeye hazırdı. Hulet düşünceli bir tavırla ona yardımcı olamayacağını, Fransız yasalarını onun çıkarına kullanamayacağını bildirdi. Perry gitmek için ayağa kalktığında avukat büyük masasının üzerinden ona doğru eğilerek, «Bir dakika, Mösyö Kilkullen,» dedi. Elini emreder gibi havaya kaldırmıştı.

İki yılı aşkın süredir marifetli, çekici olduğu kesin bir metresin giderlerini karşılamak için bu zengin, inatçı Amerikalının akıl almaz miktardaki harcamalarının denetlemesini yapmıştı. Adamın özel hayatının karıştırılması, kiminle nasıl yaşadığını Amerikalı dostlarının öğrenmemesi için tedbirler almak zorunda kalması hiç hoşuna gitmemişti. Gözünü bile kırpmadan bu kadar çok para harcayabilen Kilkullen ne cesaretle Fransız vatandaşı olmak için onunla konuşmaya geliyordu? Neden Nevada'nın Reno kentine gidip başının çaresine bakmıyordu?

Hulot eline geçen fırsattan hoşnut, «İkimiz de görmüş geçirmiş adamlarız, değil mi?» dedi. «Bu duruma bir trajedi havası verilmesine gerek yok. Şimdi her şey size Matmazel Lunel'le evlenmeniz için aleyhinizde kullanılıyor sanıyorsunuz. Oysa on, hatta beş yıl sonra sandığınızdan daha akıllı, ileriyi gören birer kurum olan kilise ve hükümetinizin sizin bu düşüncesiz ilişkinizi engellemeye kalkışmasına minnettar kalmayacak mısınız? Zamanı geldiğinde kendinize yeni, başka... bir arkadaş bulduğunuzda... yasaların kısıtlamaları sizi memnun etmeyecek mi...» Hulot sustu. Perry ona yaklaşmış, ceketinin yakalarından tutarak onu oturduğu yerden havaya kaldırmıştı.

«Bir daha asla, kesinlikle Matmazel Lunel'in adını ağzınıza almayın!» Perry avukatı bıraktı. Bir başka avukat buluncaya dek bu adama gereksinmesi vardı. Evin tüm mâli dizginleri onun elindeydi. Perry Kilkullen avukatın bürosundan kendini Paris'in sokaklarına attı. Caddelerin, sokakların köşelerinden parfüm kokularıyla karışık iç gıcıklayıcı bir hava yükseliyordu. Perry kendi kendine, bu dar görüşlü, katı yürekli Fransızlar verdikleri sözleri ne zaman tuttular ki, diye sordu. Birbirlerine âşık olmamaları gereken bir erkekle kadın, birbirlerine âşık olduklarında Tanrı'nın insafına sığınmalıydı bu kentte.

Hulot'yla konuşmasından sonra Perry en kısa zamanda New York'a hareket etti. Mary Jane'i boşanmaya razı edebilmek için elinden geleni yapacaktı. Kadın onu ancak ekimin ortalarında kabul etti. Mary Jane iki yıl gibi fazla uzun olmayan bir süre içinde daha da zayıflamış, adeta yaşlanmıştı. Perry hayretle ondaki bu çöküntüye baktı. Öte yandan Marry Jane de solgun açık mavi gözleriyle, içini yakan bir ateşle kocasının olumlu bir biçimde genç durduğunu görüyordu. Şimdi karşısında evlendiği o genç erkek durur gibiydi. Zaman ona iyi davranmıştı. Haksızlıktı bu, ah, **haksızlık.**

«Mary Jane bir kızım var.»

«Sanırım bundan haberim olmadığını düşünemezsin, Perry, değil mi? Dünyada bu haberi benim yanımda ağzından kaçırmak suretiyle bana bildirmeyecek bir dostum

olmadığını sanmıyorsundur herhalde? Seni tebrik etmemi mi istiyorsun?»

«Tanrı aşkına, bir kızımın olması durumu değiştirmiyor mu? Artık sorun senin dinsel inançların ya da benim afaroz edilmem değil: Tek çocuğumun geleceği. Eğer ben cehennemin alevlerini, ebedi lanetlenmeyi, Kilisenin vereceği tüm cezalara katlanmayı göze alıyorsam beni neden bırakmıyorsun?»

«Kızının geleceği için hiçbir sorumluluk duymuyorum, Perry. Bir günah çocuğu o. Benim için bir hiç. Ama Tanrının yasası gayet açık. Ben bu yasaya boyun eğmek niyetindeyim.»

«Mary Jane, bu düşüncende samimi olduğunu sanmıyorum. Sen bu kadar katı bir kadın olamazsın...»

«Nereden biliyorsun. Nasıl bir kadın olduğumu nereden bilebilirsin ki? Bana sırtını döneli kaç yıl oldu? Git artık, Perry. Sen ve piçin beni tiksindiriyorsunuz.»

Mary Jane onu pencerenin önünde Park Avenue'nun hiç de dost olmayan gri taşlarına bakarak, eli karısını yumuşatmak amacıyla getirdiği Teddy'nin resimlerinde olduğu halde, bıraktı. Perry şimdi bu resimlerin kadını iyiden iyiye öfkelendireceğini biliyordu. Mary Jane'in sonunda sinirlenmesi hoşuna gitmişti. Gerçek duygularının bazılarını ortaya koymuş, yalnızca onun kurtuluşunu düşünen bir azize rolü oynamaktan vazgeçmişti ya artık, bir çözüm yolu bulunabilirdi. Bir, iki haftaya kadar geri dönecekti... Bir süre her hafta gelip bu işi konuşacaktı. Zamanla Mary Jane pes edecekti. Yale Kulübüne dönüp öfkesini arkadaşlarıyla oyun oynayarak çıkarmaya çalıştı. Yoksa avaz avaz haykıracağından emindi.

İki hafta sonra, 29 Ekim 1929'da borsa iflas etti. «Başkan Coolidge'in Başarısı» hemen hemen on yedi milyon hisse senedi giderek düşen fiyatlarla satılmaya başlanınca ortadan kayboldu. Bunu izleyen korku dolu, çılgınca haftalar boyunca Perry, yatırımcıların, kendisinin ve ortaklarının ellerinde bulunan parasını korumak için elinden geleni yaptı. Yakın bir tarihte New York'tan ayrılmasına olanak yoktu. Bu yüzden Maggy'ye Paris'ten ayrılıp Teddy'yle Amerika'ya gelmesini yazdı.

Paula'yla birlikte sandıkların yerleştirilmesine bakan Maggy, «Tanrıya şükürler olsun ki İngilizce biliyorum,» dedi.

Paula kaygıyla, «Amerika'daki bu mâli kriz Perry'nin servetine bir zarar verdi mi?» diye sordu. Birkaç hafta içinde, bol bol, düşünmeden para harcayan Amerikalı müşterileri bir bir ortadan yok olmuşlardı.

«Bilmiyorum ama sanmam. Perry çok akıllıdır. Zaten onunla para meselelerini hiç konuşmazdım. Bir sihirli halı üzerinde gibiydim... Bir şey satın alırken malın fiyatını bile sormayı unuturdum.»

«Olamaz!» Paula dehşet içindeydi. Maggy'nin bir düşes gibi yaşaması başka, bir malın fiyatını sormaması başka şeydi. Fransızlara özgü bir davranış değildi bu.

Maggy kıkır kıkır gülerek, «Evet,» dedi. «Tıpkı o Amerikalı turistlerden biri gibi. Sonunda seni şoke edebildiğime sevindim.»

Paula burnunu çekmekle yetindi. Maggy'ye pek inanmıyordu... Kollarından ipek, saten, incecik tüllerin sarktığı Maggy'ye bakarak bu söylediğinin doğru olamayacak kadar abartılmış olduğunu düşündü.

Maggy ellerindeki kollarındaki giysileri yatağın üzerine bırakıp, sarılmak için Paula'ya koştu. «Neden benimle gelmiyorsun? Seni ben davet ediyorum... Paris'in dışına hiç çıkmadın. İyi olurdu.»

«Teşekkürler ama gelemem. Buradan bir yere gidemeyecek kadar yaşlıyım artık. Mont St. Michel'i görme arzusuna başarıyla karşı koyabildiğime göre gökdelenleri görmek için neden rahatımı bozayım? Paris benim için her zaman yeterli olmuştur. Sen ne zaman geri geleceksin?»

«Bilemem... Durum sakinleşir sakinleşmez sanırım.»

«Umarım yakında her şey yoluna girer,» diye homurdandı Paula. «Bu mali kriz denilen şey işleri bozuyor.»

Dokuz gün sonra Maggy New York'a ayak bastı. Teddy'nin elini sımsıkı tutup heyecanını, sevinçten havaya sıçramak için duyduğu güdüyü bastırmaya çalışarak geminin iskele tahtasından aşağı yürüdü. Peşinden Teddy'nin İngiliz dadısı Butterfield geliyordu. Yolculuk sakin ve olaysız geçmiş, yolcuların çoğu Paris'te rahat rahat yaşamalarını

sağlayan yatırımlarına ne olduğunu merak ederek üzülmüşlerdi. Perry onları iskelede karşılayacağını yazmıştı. Oradan doğruca kiraladığı mobilyalı eve gideceklerdi.

Maggy, gümrük binasında kocaman bir «L» harfinin altında durarak çevresine iri iri, gülen gözlerle baktı. Bu kavuşma için çok özenle giyinmişti. Yeşil saten şapkasının küçük tülü burnunun ancak ucuna iniyordu. Samur yakalı yeşil yünlü mantosunun kısa bir pelerini vardı. Bu da samurla çevrelenmişti. Hiçbir şey böylesine romantik olamaz diye düşünüyor, bir yandan da New York'un, burnuna hiç de bildik gelmeyen buz gibi rüzgarında titremekten kendini alamıyordu. Memurlardan biri sandıkların ve bavulların hepsine bir bir bakılacağında ısrar edince Maggy'nin yüzündeki gülümseme silindi. Teddy soğukta titriyor, dadı Butterfield onun karnını doyurmak gerektiğini söyleyerek telaşlanıyordu. Perry neredeydi? Neden gelip onları karşılamamıştı? Çevresindeki insanlar hamallara eşyalarını taşıtıyorlardı. Yarı karanlık gümrük salonu Maggy'nin işi bittiğinde nerdeyse boşalmış gibiydi. Üç hamal eşyalarını yük arabalarına yüklediler. Bir tanesi, «Nereye gideceksiniz, hanımefendi?» diye sordu. «Sizi bekleyen bir araba var mı yoksa bir taksi ister misiniz? Zaten eşyanız iki arabadan aşağısına sığmaz.»

«Telefon etmeliyim,» dedi Maggy şaşkın şaşkın. Perry'nin uzun boyunu görebilmek için çevresine bakınıyordu.

«Telefon şurada.»

Maggy telefon kulübesine girdi ama hemen çantasında Amerikan parası olmadığını farketti. Perry nasıl bu kadar geç kalabilirdi? Ne düşüncesizlikti. Bağışlanır gibi değildi. Maggy hamalın yanına gitti yine. «Bana telefon için gereken parayı verir misiniz? Bir de telefonun nasıl çalışacağını anlatın, lütfen.»

«Elbette, efendim. İlk geliyorsunuz demek? Peşimden gelin.» Adam parayı telefonun deliğinden içine attı. Santral memuruna Maggy'nin verdiği numarayı söyledi. Bu Perry'nin Wall Street'teki bürosunun numarasıydı. Hamal dışarı çıkıp telefon kulübesinin kapısını kapadı.

«Bay Perry Kilkullen'le konuşabilir miyim, lütfen?»

«Oh, evet, sizi onun sekreterine bağlayayım. Kim arıyor diyeyim?»

«Bayan Lunel.»

«Bir dakika, lütfen.»

İkinci bir kadının sesini duyduğunda Maggy, «Ben Bayan Lunel,» dedi sabırsızlıkla. «Bay Kilkullen'in nerede olduğunu söyler misiniz? Beni saatler önce karşılaması gerekirdi.»

«Bay Kilkullen'in müşterilerinden biri misiniz?» diye kararsız bir sesle sordu kadın. Temkinli olmaya çalıştığı da belliydi.

«Elbette değilim.» Maggy'nin öfkesi giderek kabarıyordu.

«Arkadaşı mısınız, Bayan Lunel?»

«Evet, elbette. Kendisiyle hemen görüşmeliyim. Gülünç bu...»

Ses, «Bilmiyorsunuz,» dedi. Bu bir soru değildi. Ama bir şey de anlatmıyordu.

«Neyi bilmiyorum?»

«Çok özür dilerim... Bunu ben söylemek istemezdim... Burada herkes öyle üzgün ki... Bay Kilkullen dört gün önce bir kalb krizi geçirdi... Ne yazık ki krizi atlatamadı.»

«Bay Perry Kilkullen mi?» dedi Maggy ne dediğini bilmeden. Hayır, Perry'nin akrabalarından biri olmalıydı bu kalb krizi geçiren kişi. Kilkullenlerden biri. Ahizenin ağzı ona ortadan yarıya bölünmüş bir organ gibi bakıyordu. Nerdeyse Maggy yüzüne kanların fışkıracağını sanıyordu.

«Evet, üzgünüm. Cenaze töreni dün yapıldı. Bütün gazeteler yazdı. Burada konuşmak istediğiniz başka biri var mı? Size yardımcı olabilir miyim?»

«Hayır, hayır, hayır.»

ON İKİNCİ BÖLÜM

'Eğer dadı Butterfield olmasaydı ne yapardım', diye düşünüyordu Maggy. Korkunç haberi aldıktan sonraki dakikaları, saatleri ve günleri nasıl geçirirdi? Aklı başında bir İngiliz kadını olan dadı geçirdiği şokla adeta taş kesilmiş, felce uğramış olan Maggy'ye aldırış etmeden idareyi ele almış, geminin veznedarını bularak Maggy'nin franklarını dolara çevirtmiş, ondan kalabilecekleri bir otel adı sormuş, Dorset'te birbirine bitişik iki oda tutmuş, otel doktorunun da yardımıyla Maggy'yi yatağına yatırmıştı. Ondan sonraki birkaç gün büyük bir sarsıntı geçirmiş olan genç kadına, sanki Maggy, Teddy'nin yaşındaymış gibi bakmış, birkaç lokma yemeği zorla da olsa yedirmiş, ilaç etkisini gösterip de uyuyuncaya dek yanından ayrılmamıştı.

Maggy sabahları uyandığında içindeki kanayan yarayı tüm acısıyla hissediyordu. Kafasına hücum eden düşüncelerle örtülerin altında bir an daha kalamıyor, oda ne denli sıcak olursa olsun soğuktan titreyerek dolaşmaya başlıyordu. Giyinmesi olanaksızdı. Maggy o haftayı geceliği ve sabahlığı içinde geçirdi. Aşırı sıcak odasında sanki acısını dindirecek, dayanılmazı dayanılır hale getirecekmiş gibi krem rengi duvarlara bakarak geçiriyordu. Bitmez tükenmez saatler boyunca perdeleri sımsıkı kapalı, ışığın gün boyunca yandığı odasında durmadan titreyerek. boynunu içine çekerek dolaşıyor, hareket halinde olmadığı takdirde çektiği ıstıraptan öleceğini sanıyordu. Yorgunluktan tükeninceye kadar yatağa girmeye korkuyordu.

Maggy yorgunluktan bitkin bir hale gelince dadı ona Teddy'yi getiriyor, birkaç dakika kucağına almasına izin veriyordu. Maggy boş, şaşkın bir halde Teddy'yi kollarında tutuyordu. Bebeğim dünyadaki tek sıcak varlığım, diye geçiriyordu aklından. Isıtmak için koltuk altlarına soktuğunda bile elleri buz gibiydi. İçi kürk kaplı terlikler giymesine karşın ayakları donuyordu. Sanki güneşin pırıl pırıl

aydınlattığı gümüş rengi bir göl üzerinde korkmadan paten yaparken bir saniye içinde buz tabakası yarılmış ve o kuzey denizinin dondurucu sularının içine düşmüştü. Boğuluyordu, boğuluyordu. Ama Teddy sıcacıktı. Boğulmamalıydı.

Dadı Butterfield onun artık geleceği düşünecek duruma geldiğini görünce, «Paris'e dönecek miyiz, Madam?» diye sordu.

«Kaç param kaldı?»

«Üç yüz dolar kadar, Madam.»

«Avukat Hulot'ya telgraf çekip para istemeliyim. Üç yüz dolar bilet almaya yetmez.»

Avukatın cevabı ertesi gün geldi:

Büyük kaybınızdan derin bir üzüntü duydum. Bay Perry Kilkullen ev masraflarının ve kişisel faturaların ödenmesi dışında hiçbir talimat bırakmadı. Bunların gereğine de bakıldı. Talimatın dışında para yollamam olanaksız. Mâli durumla ilgili bütün işleri Bay Kilkullen'in New York, Broadway caddesi 45 no'daki avukatı Bay Louis Fairchild'a devrettim. Onunla temasa geçmenizi öneririm.

Avukat Jacques Hulot

Maggy, «Şuna bak,» diyerek telgrafı dadıya uzattı. Hiçbir şeye öfkelenemeyecek, üzülemeyecek kadar dalgın bir hali vardı.

Dadı, «Bizi başından atıyor,» dedi.

«Ben gidip Bay Fairchild'ı görsem iyi olacak,» dedi Maggy ilgisizce.

«Evet, haklısınız...» Dadı Maggy'nin ölü gibi bembeyaz yüzüne, ağlamaktan şişip kızarmış gözlerine, çaresiz, bitkin duruşuna baktı. «Neden ona bir mektup yazıp randevu almıyorsunuz, Madam? Sonra bugün Teddy ve benle yürüyüşe çıkacaksınız. Artık kendinizi toparlamanız gerek. Park çok güzel. Sizin için de bir değişiklik olur.»

«Yo, hayır, dadı, yapamam...»

«Yapmalısınız.» Dadının sesinde hiçbir çocuğun ve annelerinin karşı koyamayacağı bir özellik vardı.

Üç gün sonra Maggy, Louis Fairchild'ın karşısındaydı. Teddy'yle her sabah parka hava almaya çıkmıştı. Bu sabah

Richard Block'un salonunda saçlarını yaptırtmıştı. Antoine'ın salonuna gittiği günler sanki bir başka devirde kalmış gibiydi.

Kaygılı bakışlı, kır saçlı adama Maggy, «Bana zaman ayırdığınız için size teşekkür ederim,» dedi.

«Rica ederim. Mektubunuzu aldığımda şaşırmadığımı söylesem yalan olur.»

Maggy merakla, «Kim olduğumu biliyor musunuz?» diye atıldı.

«Elbette. Ama zavallı Perry bana New York'a geleceğinizi söylememişti. Ne denli üzgün olduğumu anlatacak sözcük bulamıyorum. Çok iyi, yakın dostumdu Perry. Hâlâ inanamıyorum.»

«Bay Fairchild, lütfen,» diye yakardı Maggy. «Lütfen bu konuyu kapatalım. Konuşmak istemiyorum. Buraya sizden fikir almaya geldim. Bu telgrafı okur, bana ne yapmam gerektiğini söyler misiniz?»

Bay Fairchild telgrafı uzun uzun okuyup inceledi. Sonra başını sallayarak, «Perry'ye bir vasiyetname hazırlamasını söylemiştim,» dedi. «Hem de kaç kez! Ama hep ihmal etti. Onun yaşındakiler hiç ölmeyeceklerini, dünya kadar zamanları olduğunu sanırlar.»

«Anlamıyorum... Lütfen durumumun ne merkezde olduğunu anlatır mısınız?»

«Durumunuz mu? Ne yazık ki durum diye bir şey yok.»

«Ama Perry karısından ayrılıyordu! Evlenecektik!»

«Ama öldüğünde evliydi, Bayan Lunel. Yasal olarak hiçbir hakkınız yok. Ne yazık ki kâğıt üzerinde geçerli bir yazı bırakılmadı.»

«Ama Teddy, kızımız! O ne olacak? Onun bir hakkı yok mu?» Maggy'nin sesi inanmazlıkla doluydu.

«Üzgünüm... ama yok.» Bir yandan da Louis Fairchild, Mary Jane Kilkullen böylesine acımasız, katı bir kadın olmasa çocuk için az da olsa bir şeyler koparabilirdim, diye düşünüyordu. Oysa Bayan Kilkullen kocasının günah içinde ölmesine bu Fransız kadınıyla piçinin neden olduğunu söylüyordu.

«Ama söz vermişti...» Maggy cümlesini bitiremedi. New York'a geldiğinden beri hep yitirmiş, yitirmişti... Şimdi öfke boğazına br kıskaç gibi sarılmıştı. Kendini Adem'le Havva'dan beri aynı duruma düşmüş, «Söz vermişti,» diye yaka-

ran milyonlarca kadın gibi görüyordu. Aptal, çocuk kadınlar... Kurban kadınlar... **Bağışlanmayacak** derecede aptal, kendilerinden her istediklerini alan, korumaları gereken kadınları için en basit bir önlem bile almayı düşünmeyen erkeklerine güvenen çocuk kadınlar. Durmadan yalan söyleyen erkekler... Julien Mistral ve Perry Kilkullen. Maggy oturduğu yerde doğrulup dimdik oturdu. Kaygılı, mutsuz avukata baktı.

«Lütfen Bay Fairchild, bu dünyada neye sahibim ben, söyler misiniz?»

«Kişisel, mücevher, kürk ya da Bay Kilkullen'in size verdiği hediyeler gibi şeyleriniz var. Belki bir araba?»

«Paris'teki daire?»

«Orası eşyalarıyla birlikte elden çıkarılacak.»

«Elden çıkarılacak mı? Umarım birisi çıkıp orada çalışanların haklarını verir.»

«Bu konuda Mösyö Hulot'yla haberleşiyoruz.»

«Önce bir uyarıda bulunulmadan işten atılmaları karşılığında tazminat alırlar sanırım, değil mi? Böyle olması gerekir, değil mi? Yine de şanslılar onlar, yalnızca işlerini yitirmekle kalacaklar. **Tiens**, yararlı bir şeyler öğrenmiş olmam gerekirdi.»

«Şimdi ne yapacaksınız?» diye sordu Fairchild. Aslında genç kadının ne yapacağını bilmek istemiyordu. Bu gözkamaştırıcı ama dünyada maddi hiçbir varlığı olmayan bu kadının karşısında oturup onun geleceğini konuşmak istemiyordu. Ama aldığı eğitim ona bu kadar olsun anlayış göstermesi gerektiğini fısıldıyordu.

«Ah, bunu çok dikkatle düşünmem gerek.» Maggy gümüş rengi tilki kürküne sarındı. Uzun, gri renkteki eldivenlerini giymeye başladı.

«Eğer soracak bir şeyiniz varsa...»

«Belki de bana dürüst bir kuyumcu adresi verebilirsiniz. Asla takacak zaman bulamadığım bazı küçük parçaları satsam iyi olacak sanırım.» Maggy sakin konuşmaya çalışıyordu. Hafta sonunda otelin faturasını ödemek gerekiyordu.

Fairchild kartının üzerine bir ad yazdı. «Karımın doğum günlerinde hep bu kuyumcuya giderim,» dedi. «Kendisine benim arkadaşım olduğunuzu söyleyin. Bakın...» Fairchild durakladı. Yaşamı boyunca gördüğü, en arzu uyan-

dıran kadına borç para vermeyi önermekten utanıyordu. «Eğer para isterseniz... Size yardımcı olmak isterim...»

«Teşekkür ederim, çok naziksiniz... Ama gereği yok.» Maggy bunu gururla söylemişti. Öyle şeyler vardı ki ölse yapamazdı. Henüz o duruma düşmemişti.

Louis Fairchild onu asansöre kadar götürdü. Odasına döndüğünde tedirgindi. Ne karışık işlerdi bunlar. Ona göre Maggy Lunel Paris'e dönüp kendine bir koca bulmalıydı. Onun gibi kızlar kolayca koca bulurlardı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Kilkullen'i hiç suçlamıyordu. Eğer onun karşısına da Bayan Lunel gibi bir kadın çıksa ona dört elle sarılırdı. Yalnızca Perry Kilkullen bir vasiyetname hazırlayacak kadar sağgörü sahibi olsaydı, durum daha değişik olacaktı. Ne var ki Maggy Lunel gibi bir kadın insana pek çok şeyi unutturabiliyordu.

Maggy o gece Amerika'ya geldiğinden beri ilk kez mücevher kutusunu açtı. Zarif, ışıltılı şeyler ona çoktan unuttuğu bir çocuğun oyuncakları gibi göründü. Düşünceli düşünceli hakiki olanlarını bir kenara yığdı. Hakiki olmayanları, ama hakiki gibi görünenleri de bir kenara. Bunlar diğerinden daha büyük bir yığın oluşturmuştu.

Yine de onları hayli uzun bir süre idare edecek kadar mücevher vardı. Perry hiçbir neden olmadan onu kuyumcuya sokup salt içinde bulundukları mutlu anı kutlamak için bir şey almaya zorlardı. Örneğin, «Teddy'nin çıkardığı dördüncü dişi kutlamak için,» derdi. Ya da «Paris'in en pembe meme uçlarına sahip olduğun için.»

İncilerinin dışında tüm hakiki mücevherlerini kadife kutularından çıkarıp çantasına koydu. Duygusal olmanın sırası değildi. Zaten duygular onu hep yanlış yollara sürüklemiş, düşüncesiz, tedbirsiz yapmıştı. Artık duygularla işi yoktu, kalmamıştı.

Maggy kendini bir türlü bağışlamıyordu. Bir «poire», Fransızların gözünde alay edilecek kişi durumuna düşmüştü. Herkesin kendisinden yararlanmasına izin veren bir kadın olmuştu. Louis Fairchild'la yaptığı görüşmeden sonra yüzlerce yıl akıllanmış, katılaşmış gibi hissediyordu ken-

dini. Bir daha hiçbir erkeğe güvenmeyeceğini tâ ruhunda hissediyor, bu duyguyla kendini daha bir güçlü buluyordu. Yirmi iki yaşında bir kadının ne denli severse sevsin bir erkeğe inanılamayacağını, güvenilemeyeceğini öğrenmesi hiç de güzel bir şey değildi. Sonunda insanın kendinden başka kimsesi olmadığını anlaması da güzel bir şey değildi. Bunu anladığından, kabullendiğinden beri de Maggy derin bir rahatlık içindeydi. Mücadele ettiği pis, dondurucu kış suları çekilmiş, onu çıplak, sevimsiz kurak topraklar üzerinde bırakmıştı. Ama durum eskisi kadar ürkütücü değildi. Çünkü Maggy artık iki ayağı üzerinde durmak zorunda olduğunu biliyordu. Daha önce de aynı duruma düşmüş ve yaşamıştı. Başarmıştı. Bu durumun yabancısı değildi.

Maggy dimdik durarak aynaya baktı. Kendi kendine, 'dosdoğru ileriye gitmekten başka çaren yok' dedi. Sonra mücevherlerini satmaya giderken giyeceği en kusursuz giysinin hangisi olabileceğini düşündü. Önce siyah, sade Vionnet elbisesini giyecekti. Üzerine son moda, apoletli, kruvaze mantosunu alacaktı. Böylece ciddi, atılgan, her şeyden çok taptaze bir hava kazanmış olacaktı. Başına da Caroline Reboux'nun fötr şapkasını geçirecekti. Dul havası var mıydı onda? Siyah insana hep bu havayı verirdi... Ama asla yanılgıya düşürülmeyecek bir dul kadındı o.

Ertesi gün Maggy soğukkanlılıkla Tiffany'ye girerek Louis Fairchild'ın adını verdiği kişiyi sordu. Adam onu büyük bir nezaketle selamladı.

«Artık hoşuma gitmeyen birkaç mücevherim var. Bay Fairchild bana bunlardan kurtulma konusunda yardımcı olabileceğinizi söyledi.»

Satıcının yüzü asıldı. «Bunları sizden geri almamı mı istiyorsunuz?»

«Mücevherler sizden satın alınmadı. Hepsi de Paris'te özel olarak yaptırıldı.»

«Ama Madam, biz kendi sattığımız mücevherlerimizi bile geri almayız. Şirketin politikası böyledir.»

«Diğer Amerikalı kuyumcular da aynı politikayı mı izlerler?»

«Bildiğim kadarıyla evet. Özellikle şu günlerde, Madam. İhtiyaçları olmadığını düşünerek mücevherlerini satmak isteyen öyle çok hanım var ki.»

«Evet... Çok yazık.» Maggy durakladı. İçini çekti. Sonra adama yan yan, muzip bir tavırla baktı.

Adam hafifçe öksürdü. «Bakın, daha küçük bir kuyumcuda şansınız yaver gidebilir.»

«Bana böyle birini önerir misiniz?» diye sordu Maggy. Sesinde öyle baştan çıkarıcı bir yakarı vardı ki adam onun için canavarlarla çarpışacağı duygusuna kapıldı.

«Önermek mi? Hayır, bu kadar ileri gidemem. Ama hemen köşede, Madison'da bir meslektaş var... Adı Harry C. Klein. Yalnızca şunu anlamanızı istiyorum. Yalnızca bir öneri bu, tavsiye değil.»

«Elbette. Size mennettarım. Çok naziksiniz.»

«Benim için zevk oldu. İş gününün başlamasından beri ilk kez sizinle konuşma fırsatı bulabildim. Neyse ki bu Wall Street paniği sürmez fazla. O zaman yine gelip beni görün. Size yararlı olabiliriz.» Adam Maggy'nin peşinden özlem dolu bir bakışla baktı. Onun yeni gelen yakut pırlanta karışımı kolyeyle küpeleri takmış görmek için vermeyeceği yoktu. Hem de kadının üzerinde hiçbir şey olmayacaktı. Yüksek ökçeli bir çift ayakkabı bile...

Harry C. Klein kötü bir sabah geçirmişti. Yıllar önce safir bir yüzük sattığı eski bir müşterisi gelmiş, yüzüğün biçimini değiştirmesini istemiş, taşının daha değersiziyle değiştirilmemesi için de değişiklik yapılana kadar beklemişti. Manyak kadın! Herkese bir şeyler oluyordu bu günlerde. Kadına nerdeyse gidip kendine güvenebileceği bir kuyumcu bulmasını söyleyecekti ama kendini tutmuştu. İşler yolunda gitmiyordu. Şimdi de bu genç kadın tezgahının üzerine bir yığın mücevher çıkartıp koymuştu. Ne yani, onu Noel Baba mı sanıyordu bu kadın? Aklı başında hiçbir kuyumcu elindeki mala mal eklemeye kalkışmazdı. Broşlara, küpelere, bileziklere takdir dolu bir bakışla şöyle bir baktı.

«Bir altın arayıcısı olmadığınızı görüyorum,» diye içini çekti Klein. «**Melée**... Elinizdeki bundan başka bir şey değil.»

«**Melée**... Bu sözcük Fransızcada savaş, mücadele anlamına gelir,» dedi Maggy hayretle.

«Kuyumcular bir yığın ufak taş için kullanır.» Üzeri küçük pırlanta taşlarla döşenmiş bir çift broşu eline aldı. «Bakın, hep küçük taşlar...» dedi.

«Ama taş iri olursa mücevher kaba oluyor!» diye atıldı Maggy. «Ben yalnızca sevimli parçalar edinmek istedim... Zarif şeyler. Büyük taşlı mücevherler yaşlı prensesler ya da Dolly Kardeşlere yakışır... Benim için aşırı derecede ciddi olur.»

Adam parmağını onun yüzüne doğru sallayarak, «İri taşlar **yeniden satılmak** içindir,» dedi. «Satıldığında değerini bulur.»

«Ben mücevheri asla bir yatırım olarak görmedim.» Maggy bunu alçak sesle söylemişti. Ritz'in bahçesinde yedikleri yemekten sonra Perry'yle neşe, mutluluk içinde kuyumcu dükkanlarının vitrinlerinde hoşuna gidecek bir şeyler aradıkları günlerin anılarını gözünden silmeye çalıştı. Perry ona ne istese alırdı. Verirdi. Ama Maggy o zaman bile bir **Poire** olmaktan öte gitmemiş, iri taşlı, göz kamaştırıcı mücevherlere kaba olduklarını söyleyerek burun kıvırmıştı.

«Hanımefendi, bir mücevher ona elli yıl sarılmayı düşünüyorsanız bir yatırımdır. Bu bile kumar sayılır. Evet, mücevheri etekliğinizin astarına dikip ülkeden kaçabilirsiniz. Ama nereye gidebilirsiniz ki? Ben size satmaktan sözediyorum, yatırımdan değil. Mücevherinizi satmaya kalkıştığınızda ona, satın aldığınız değere yakın bir para almalısınız. Bunun için de taşların iri olması gerekir. İri ve temiz.»

«Ama şu işçiliğe, dizayna bakın!» diye atıldı Maggy öfkeyle. Tüm serveti böylesine değersiz olabilir miydi? Bu adam onu soymak istiyordu galiba.

«Hiçbir anlamı yok. Yalnızca taşın ağırlığı ve taşın madeni yuvasının işçiliği önemli. Bakın, yukarda, böyle küçük taşlarla dolu bir kasam var. Belki bunlar kadar iyi taşlar değil ama yeterli. Onları bir toptan satışta aldım. Bu gibi küçük taşları yuvalarından çıkarması çok güçtür. İşçilik yüzünden kırılma tehlikesi vardır. Zaten bunları satın alamam, çünkü işler kesat gidiyor. Biliyorsunuz. Krizli bir dönem yaşıyoruz.» Maggy'nin incilerine bakıp başını salladı. «İncileriniz bir servet değerinde. Sanırım Burma'dan. Sonra Japonlar inci tarlalarında inci elde etmeyi öğrendiler. Ve şimdi... Adam içini çekerek pırıl pırıl parlayan, bir zamanların en değerli incilerine baktı.

«Demek böyle,» diyerek Maggy elini incilerine götürdü. «**Bupkis**... Yani hiç!»

Klein şaşkınlıkla, «**Bupkis?**» dedi. «Siz Yahudi misiniz?»

«Elbette. Yahudi olmam mücevherlerimin kocaman değerli bir yakut olmasına yardımcı olur mu?»

«Böyle bir şansınız yok. Ama sizin gibi güzel bir Yahudi kızı neden kalkıp mücevherlerini satıyor? Neden bunları satın alırken daha akıllıca hareket etmediniz?»

«Haklısınız. Akıllı değilim ben.» Henry C. Klein'ın sözlerine hak veriyordu. Mantosunu, iri, perde klipslerine benzeyen düğmelerini açarak çıkardı. Bay Klein'ın dükkanı fazla sıcaktı. Sonra siyah elbisesi içinde mantolu halinden daha bir dul kadına benziyordu. Belki de bu nazik, sevimli adamda Yahudi bir dul kadına yardım elini uzatacak duygusal bir yan vardı.

«Bir dakika... Nedir bu?» diyerek kuyumcu onun kolunu tutup bileğindeki bileziğe baktı.

«Sanırım bu da değersiz bir şey. Birkaç zümrütü var küçük pırlantalar dışında.»

«Zümrütler ilginç. Çıkarın... Yakından bakmak istiyorum...» Bay Klein kuyumcu lupuyla zümrütleri teker teker inceledi. Sonra bileziği memnun bir tavırla Maggy'ye geri verdi. «İyi,» dedi. «Çok iyi. Bu zümrütler için bir şeyler düşünebilirim.»

«Yani bileziği satın almak mı istiyorsunuz?»

«Kesinlikle. Size mümkün olabilecek en iyi fiyatı da veririm.»

«Ama ben bu bileziği değil, her şeyi satmak istiyorum. Bileziği alacak kişi diğerlerini de almak isteyecektir.»

Harry C. Klein, tümüyle de aptal bir kadın değil diye düşündü. Buna hem sevinmiş hem de üzülmüştü. Onun gibi küçük bir kuyumcunun birbirine eş kusursuz derecede uygun iki kratlık dört zümrüdü alabilmesi uzak bir ihtimaldi. Zengin, tanınmış bir kuyumcu böyle bir takımı almakta acele etmez, beklerdi. Bunlardan muhteşem iki çift küpe yapılabilirdi... Hayır, her birinde iki zümrüt bulunan iki kolye yapılırdı... Çevresi de pırlantalarla süslenirdi zümrütlerin. Eğer bu taşlar zamanla değerini yitirecekse Hazreti Süleyman'ın devrinden beri kazılıp çıkarılan hazinelerin de hiçbir değeri yoktu. Zümrütleri yıllarca elinde tutsa, satamasa bile bir şey kaybetmiş sayılmazdı.

Maggy bileziği koluna geri takıp mantosuna uzandı.

«Nereye gidiyorsunuz?»

«Mücevherlerimi satın alacak birisi bulmaya.»

«Tamam, tamam. Ortalıkta dolaşmayın. Akılnız daha bir karışır. Bir anlaşma yapalım... Acele etmeyin.»

Maggy ona kuşkuyla bir an baktıktan sonra rahatladı. Harry C. Klein, ona zümrütlerin değerli olduğunu söylemeye mecbur değildi... Ama gerçeği söylemekten kaçınmamıştı. Ama önce mücevherlere bir değer biçilmeliydi.

Maggy mücevherlerinin satışını bitirdiğinde Harry C. Klein'la dost olmuşlardı bile. Kuyumcu artık onun üzücü öyküsünü biliyordu: Fransız kocası, yakışıklı David Lunel, Birleşik Devletler'de hiç de akıllıca olmayan yatırımlarda bulunmuş, New York'ta ne denli kayba uğradığını anlamaya çalışırken bir araba kazasında ölerek Maggy'yle küçük kızını yalnız bırakmıştı. Kuyumcu Klein onun büyükannesini, Haham Taradaş'ı da tanıyordu artık ama Montparnasse gecelerinin çılgınlıklarından, Mistral adlı ressamdan, yeşil ipek kimonosunu modellik etmesi için para veren herkesin önünde çıkarıp çıplak poz veren pervasız hayat dolu kızdan haberi bile yoktu. Maggy'nin mücevherlerinin bedeli olan on iki bin doları verdikten sonra Harry C. Klein onun geleceğiyle ilgilendi.

«Sanırım küçük kızınızı da alıp evinize dönersiniz, değil mi? Belki küçük bir iş yeri açarsınız? Bu parayla böyle krizli bir zamanda iyi iş yapılabilir.»

«Henüz karar vermedim.»

Maggy on iki bin dolarlık çek sutyeninin içinde, düşünceli düşünceli Madison Bulvarından yukarı yürümeye başladı. Eğer Paris'in lüks olmayan bir mahallesinde küçük bir daire bulduğu takdirde elindeki para kızıyla kendine dört beş yıl yeterdi. Ama parası bitince ne yapacaktı? Hiçbir konuda eğitimi yoktu. Ne tür bir iş yeri açabilirdi? Ya işler yolunda gitmez de bütün parasını yitirirse? Belki de Perry'nin parasını, fiyat bile sormadan bol bol harcadığı o lüks mağazalardan birinde tezgahtar olarak çalışabilirdi.

Çevresine bakınıp havayı kokladı. Noel'e birkaç hafta kalmıştı: New York insanın aklını başından alacak kadar canlıydı. Paris'i modası geçmiş, geleneklerle yüklü, ağır,

sıkıcı bir yer gibi gösterecek kadar genç ve tazeydi. Neden şöyle temiz bir başlangıç yapmıyordu? Neden bir dul, Bayan Lunel olarak tanındığı bu yerde kalmıyordu? Paris'te onu pek çok kişi tüm geçmişiyle biliyordu. Maggy heyecanla dönüp kuyumcu dükkanına adeta koştu. Yıldırım gibi içeri girdi.

«Fikrinizi değiştirmek için çok geç kaldınız. Anlaştık. Size hakkınız olan parayı verdim,» dedi Klein onu coşkulu, yanakları pembe pembe olmuş görünce.

«Bir iş bulmam gerek! Burada, New York'ta! Fransa'ya dönmüyorum, karar verdim...»

«Ne iş yapmasını biliyorsunuz?»

«Hiç. Benim için bir öneriniz var mı?»

«Hayatında hiç çalışmamış bir kadın... Şaka mı ediyorsunuz?»

«Şey, bir parça modellik ettim.»

«Ne gibi bir model?»

«Moda mankenliği yani.»

«Evet.» Klein onu dikkatle tepeden tırnağa süzdü. Moda mankenliği konusunda bir şey bilmiyordu ama baş döndürücü bir kadını da görmezlikten, anlamazlıktan gelemezdi. «Moda işlerinde çalışan bir arkadaşım var. Ayda iki kez buluşup poker oynarız. Kendisi İtalyan'dır... Bizim eski mahalleden. Ama şimdi görsen tanıyamazsın. Adı Alberto Bianchi... Ona bir telefon edeyim belki bize bir fikir verebilir.» Harry C. Klein bürosuna gidip arkadaşına telefon etti. Döndüğünde yüzü gülüyordu. «Bir kıza gereksinmeleri varmış... Ama belki... Mankenlerden biri en iyi müşterilerinden biriyle kaçmış. Hemen git oraya. Acele et. Bu günlerde hiçbir iş uzun süre boş kalmıyor. İşte adres.» Klein uzanıp Maggy'yi yanağından öptü. «İyi şans getirsin diye öptüm seni.»

Maggy, Bianchi'nin Doğu 55'inci caddedeki binasının camlı kapılarına yaklaşırken kendini bir akvaryum balığı gibi sinirli hissediyordu. Kapılardan içeri girdi. Ve de New York'a geldiğinden beri ilk kez kendini evindeymiş gibi hissetti. Şaşkın bir halde hareketsiz durup derin derin soluk aldı. Çevresi öylesine bildik bir hava içinde, bir kalp gibi atıyordu ki bunu kanında hissediyordu Maggy: **Maison**

de Couture.(*) Sesleri de biliyordu: Prova odalarının kapalı kapıları ardından gelen sesler, satıcı kadınların saygılı ve sakin konuşmaları, müşterilerin yüksek perdeden çıkan kararsız, şımarık tartışmaları. Kokular da aynıydı: Yüzlerce zengin kadının birbirine karışmış parfüm kokuları sigara dumanlarıyla yeni kumaş ve kürk kokularıyla birleşiyordu.

Bu atmosferi içine çekerken kalbi deli gibi çarpıyordu. Kadınlara özgü bir havaydı bu. Ancak kadınlar anlardı. Onlar böyle yerlere tedavi edilmek için değil hayallerindeki kişiliğe girmek için gelirlerdi: Daha genç, daha güzel, daha ince ve daha çekici. Bu hayaller birleşse bir terzinin duvarlarını rahatlıkla çökertebilirdi, ama gri kadifeli, aynalı kabul salonunda düzenli, sakin bir hava hüküm sürüyordu.

Son derece şık bir tayyör giymiş olan Patricia Falkland tek bir vazoda bir tek beyaz gülün durduğu pırıl pırıl cilalı masasında oturuyordu. Koyu renk saçlı, orta yaşlı bir kadındı. Yıllardan beri Bianchi'nin yanında çalışıyor, satıcı kızlarla müşteriler arasında uzlaştırıcı rolünü yapıyordu. Müşteriler hakkında kararlar vermek onun uzmanlığıydı.

Bayan Falkland derbeder, giyinmesini bilmeyen orta yaşlı bir kadının binlerce dolar harcayacak kapasitede olduğunu bir bakışta anlayabildiği gibi, son moda giyinmiş, üzerinden zenginlik akan genç bir sosyete kadının da para harcamakta son derece müşkülpesent davranacağına da karar verebilirdi. New York'un tüm zengin kadınlarını tek tek tanırdı. Bu kadınlar giysileri için Paris'e gidecekleri yerde Channel, Lanvin ve Vionnet'in kreasyonlarını parlak bir biçimde kopya eden Bianchi'nin salonlarına gelmeyi yeğlerlerdi. 1920'li yıllarda moda tümüyle Paris'ten yönetiliyordu ama pek çok kadın her yıl Fransa'ya gidip, bitmez tükenmez defileleri izleme, sayısız provalara katlanma yorgunluğundan kurtulmak için Amerikalı modacıları yeğliyordu.

Maggy içeri girerken Patricia Falkland'ın dudaklarından, ondan pek az kadının koparabildiği sessiz, belli belirsiz bir ıslık çıktı. Maggy'de en zengin kadının bile satın alamayacağı bir hava vardı. Patricia Falkland'ın bakışları her

(*) Modaevi.

zamanki gibi çabucak Maggy'nin üzerinde dolaştı. Zarif, kusursuz ayakkabılarından, şapkasına kadar inceledi onu. Sonunda karşısındakinin, Alberto Bianchi'nin müşterileri için diktiği giysilerin orjinalini giymiş olduğunu anladı. Kadında Paris'in asla taklit edilemeyecek gerçek, **hakiki** havası vardı. Bir Paris kreasyonunu kumaşına, düğmesine, ipliğine kadar ne denli kopya etmeye çalışırlarsa çalışsınlar Paris'in o kendine has özelliğini veremezlerdi.

Bir an iki kadın da konuşmadı. Maggy, kabul salonunun içinde uyandırdığı müstakbel bir müşteri havasıyla çevresine bakınıyordu. Ölçüp biçen, karar veren yine de iyi karşılanacağından emin olan bir hali vardı. Bu duruş bir odada yalnız başına talim edilerek elde edilemezdi. Bol para harcamaya alışmamış birinde görülemezdi. Bu insanın içinden, bilinçsiz olarak gelirdi. Sanki yüksek sesle konuşuyormuş gibi, 'İstediğim zaman, bana satamayacağınız hiç bir malınız olamaz, değil mi?' diyen bir duruştu bu. 'Beni baştan çıkarmak sizin göreviniz. O zaman bile başarılı olmayabilirsiniz. Çünkü doymuşum ben her şeye. Beni kolay kolay kandıramazsınız. Önüme en güzel mallarınızı serin. İstersem alırım. Ya da almam... Buna ancak ben karar veririm.'

Patricia Falkland yerinden kalkıp Maggy'ye yaklaştı, «Size yardımcı olabilir miyim, Madam?» diye en iyi müşterilerine ayırdığı bir ses tonuyla sordu.

«Umarım.»

«Eğer otururşanız size yardımcılarımızdan birini çağırırım.» Bayan Falkland, satıcı kızlardan biri yerden biter gibi çıkıp gelmediği için özür diliyormuş gibi gülümsedi.

«Yo, hayır. Lütfen zahmet etmeyin. Ben mankenlik işi için biriyle konuşmak istiyorum.»

«İş için mi?» Bayan Falkland'ın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

«Anladığım kadarıyla bir mankene ihtiyacınız varmış. Bu iş için müracaat etmek istiyorum.»

Bayan Falkland, «İmkansız bu,» dedi öfkeyle. Bu kadın bir müşteri havasıyla salona nasıl girebilirdi? Terbiyesizlikti yaptığı. Bağışlanmaz bir şeydi. Gurur duyduğu, insanları bir bakışta tanıma yeteneğini hiçe saydığı için Maggy'ye düşmanca baktı. İş müracaatı için gelen birinin, en iyi müş-

terisi gelmiş gibi davranmasına sinirlenmişti Bayan Falkland.

«Arkadaşım Bay Harry Klein bana Bianchi Modaevinin bir mankene ihtiyacı olduğunu söyledi. Bay Klein daha on beş dakika önce Bay Bianchi'yle konuştu. Ben de hemen geldim.»

«Bay Bianchi profesyonel bir manken, çalışan bir kız arıyor, bir amatör değil. Biz mankenimize haftada otuz beş dolar veririz. Bu da sizin ayakkabılarınızın bir tekini bile almaya yetmez. Ve de kızlarımız bu para için hayvanlar gibi çalışır ya da işi bırakırlar. Tecrübesiz birini işe asla alamayız.»

«Lütfen beni bir deneyin,» diye rica etti Maggy. Bu kadın beni başından savamaz, diye düşünüyordu. Çocuk değilim ben. «Bay Bianchi, Bay Klein'a...»

Particia Falkland, onun sesindeki inadı, kararlılığı duymuş, anlamıştı. Yıllardan beri patronunun poker arkadaşlarıyla olan ilişkilerine bir son vermeye gayret etmişti. Ama sonunda onun bu konuda ne denli duyarlı olduğunu anlayarak ipin ucunu bırakmıştı. Maggy'yi, Bianchi'den tepki görmeden başından savamayacağını anlamıştı.

«Peşimden gelin,» dedi emreder gibi bir sesle. «Ama boşuna zaman kaybedeceksiniz.» Bayan Falkland bir merdiven çıkarak o sırada boş olan, mankenlerin makyajlarını yapmak için kullandıkları masaların yanındaki uzun demirlere yeni orjinal Fransız modası giysilerin asılı durduğu bir odaya girdi. Beyaz saten bir tuvalet seçti. Tuvaletin çok ustaca bir kesimi vardı. Ön ve arka yaka öylesine açıktı ki neresinin neresi olduğunu anlamak güçtü. Kalçayla diz arasındaki volan belde toplanıyordu. Bu haliyle tuvalet Madam Jeanne Lanvin'in giyilmesi en güç kıyafetiydi. Bayan Falkland bunu Maggy'ye uzatarak çıkıp masasına döndü.

Tanrı cezasını versin, diye ateş püskürüyordu Bayan Falkland. Bu kadın Klein'ın adını bir kılıç gibi sallayacak kadar tecrübeliydi ama mankenlik yapmaya uygun olmadığından haberi bile yoktu. Bir mankenin yapacağı en son şey müşterisiyle rekabete girmekti. Ne denli güzel olursa olsun bir manken müşteride **kıskançlık** uyandırmamalı, müşteriyle ayrı toplumsal ve ekonomik seviyede olduğunu belli etmemeliydi. Müşteri kendini her şeyden, herkesten üstün hissetmeliydi. Elbise satan herkes bu kuralı çok iyi bilirdi.

Maggy merdivenlerin tepesinde göründüğünde o hâlâ böyle öfkeli düşünceler içinde yüzüyordu. Maggy omuzlarına yine odada bulduğu ermin bir kürk almıştı. Başı açıktı. Kızıl saçları tıpkı Antoine'ın saçlarını ilk kestiği günkü gibi yandan ayrılmıştı ama şimdi daha uzundu. Kulaklarının çevresinde bukle bukleydi. Sonra canlı bir heykel gibi ne hızlı, ne de ağır olmayan adımlarla, kayar gibi seyirciye üzerindeki giysiyi inceleyecek zaman tanıyarak ilerledi. Gözleri sakin bir bakışla doluydu. Biraz önce kabul salonuna giren Maggy'yle bu Maggy arasında hiçbir benzerlik yoktu. Tüm varlığıyla, başkalarına hizmet etmek için orada bulunduğunu açıkça anlatıyordu.

Bana bakmayın, der gibiydi. Giydiği elbiseye bakın. Eğer hoşunuza giderse sizin olabilir. Ben düşlerinizin gerçekleşmesini sağlamaya çalışan bir aracıyım. Bu elbise ne kadar güzel, değil mi? Birkaç dakikalığına da olsa bunu giyebildiğim için mutluyum. Ama elbise bana ait değil. Bu elbiseyle ne harika olacağınızı bir düşünün.

Maggy son basamağa geldi. Onu da inip kabul salonunda yürüdü. Ona ilgisiz, soğuk bakışlarla bakan Bayan Falkland, Maggy'nin mankenlerden birinin dolabından bir çift beyaz saten ayakkabı bulmuş olduğunu gördü. Ama kim olsa, ermin kürke sarınan rüküş bir kadın da olsa böyle bir etki yaratırdı. Bianchi'de bu ermini giymek istemeyen manken yok gibiydi. Hepsi de kürkün içinde bir kraliçe gibi dururdu.

Maggy, Bayan Falkland'ın masası önüne gelip döndü. Merdivenlere doğru gitti. Orada, ağır ağır, öğrendiği, bildiği tüm çekiciliğini kullanarak ermin kürkü, sanki organtinden yapılmış gibi hafifçe çıkarıp bir eliyle tuttu. Beyaz saten tuvalet içinde bir an hareketsiz durdu.

Maggy'nin Chanel'den aldığı imitasyon pırlanta iki klipsten biri yakanın ön tarafının en açık yerine iliştirilmişti. Diğeri de sırttaki V biçimindeki açıklığa New York'da daha hiç kimsenin görmediği bir biçimde takılmıştı. Maggy odanın içinde dolaştı. Bir eliyle tuttuğu kürk halının üzerinde hışırtılar çıkarıyordu. Genç kadının yüzünde şimdi küçük, belli belirsiz, sıcacık bir gülümseme vardı: Seyirciye böyle bir elbise giymenin ne büyük bir zevk olduğunu anlatan bir gülümsemeydi bu. Salonda gezinirken kendisini onaylıyor mu, onaylamıyor mu diye Patricia Falkland'a

bakmıyordu bile. Eğer bakmış olsaydı kadının dudaklarının kısılmış olduğunu görürdü.

«Kim bu?» diye sordu bir erkek sesi. Bayan Falkland oturduğu yerde sıçradı ama, Maggy hiç etkilenmemiş gibi hareketsiz kaldı. Bekledi.

«Mankenlik işi için müracaat eden biri, Bay Bianchi,» dedi Bayan Falkland. «Ama bu iş için uygun olduğunu sanmıyorum.»

«Bir doktora gidip gözlerini muayene ettirsen iyi olur, Patsy. Adınız nedir, Bayan?» Maggy'nin tarafsız, boş bakışları ancak o zaman kaybolup yerini normal kişiliği aldı.

«Magali Lunel. Ama bana herkes Maggy der.»

«Sanırım Harry'nin sözünü ettiği kızsınız... Beklemiyordum... İşe ne zaman başlayabilirsiniz?»

«Ne zaman isterseniz. İsterseniz yarın başlarım.»

«Şimdi, hemen başlasanız nasıl olur? Patsy, Bayan Townsend telefon etti. Palm Beach'e gitmekten vazgeçmiş. Tuxedo Park'taki Noel partilerine gereken giysileri bir an önce sağlamak için sabırsızlanıyor. Bizim de elimizde fazla mal yok.»

Maggy, «Şimdi, yarından daha iyi,» dedi Bay Bianchi'den, bir zamanlar Harry Klein'ın çocukluk arkadaşı olan bu adamdan hoşlanmıştı. Son derece şık giyimi Amerikalı erkeklerden çok Avrupalılara özgüydü. Şişmandı. Bir küçük oğlan çocuğununki kadar parlak gözlere sahipti. Halinden tavrından işinin de ehli olduğu belli oluyordu. Maggy bu tür bir kişiyi iyi anlardı. Eğer onu hayalkırıklığına uğratırsa canına okuyacağını biliyordu. Ama onun beklediği kusursuzluğu sağlarsa Bay Bianchi'nin çok cömert olacağının da farkındaydı.

Maggy, Bayan Townsend'e düzinelerle elbise, tayyör ve manto teşhir ettikten sonra Alberto Bianchi'nin Modaevinden kırk dolarlık haftalıkla bir iş sahibi olarak ayrıldı. Sonunda bomboş bir insan olmadığını, yararlı bir iş için eğitim görmüş olduğunu anlıyor, kalbi sevinçle göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. Ressamlara poz vermek için giysilerini çabucak çıkarıp giymek, yıllarca moda defilelerine gidip Paris'in en ünlü mankenlerini taklit etmek onu bugüne hazırlamıştı. Artık dadı Butterfield'a maaşını verecek durumdaydı. Üstelik geriye de on beş doları kalacaktı.

Maggy Beşinci Caddeyle 57'nci Sokak arasındaki köşede, kışın alacakaranlığında pırıl pırıl yanan ışıklara baktı. Bir başka Maggy, ilkbaharda Montparnasse'a gelip yaşamının başlamasını bekleyen on yedi yaşındaki Maggy, sanki yanına gelmiş, kulağına, «Cesaret,» diye fısıldıyordu. Maggy kendi kendine, o zamanlar ne kadar bilgisiz, cahilmişim, dedi. Şimdi bile ne kadar az şey biliyorum. Ve de ne çok şey öğreneceğim. Bir çiçekçi dükkanı arandı. Nerede vardı bir çiçekçi acaba? Yakasına bir kırmızı karanfil takmak istiyordu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

New York sosyetesinin genç kuşağının ilgisini çeken, ona yaklaştıran ne vardı Lavinia Longbridge'de? Southampton Beach kulübünde briç oynayan yaşlı kadınlar bile birbirlerine bunu soruyorlardı. Bayan Condé-Nast soruyu Bayan William de Rahm'a sordu, New York'a sık sık gelişlerinde Lavinia Longbridge'in sosyetedeki gücünü sezen Cecil Beaton, Bayan Herbert Weston'dan bunun nedenini öğrenmeye çalıştı.

Toplumla, insanlarla alay eden biri, doğadaki her şeyin yalnızca on dört değişik grup halinde toplanabileceğini ve her grubun tepesinde de kesinlikle Lally Longbridge'in bulunduğunu söylemişti bir seferinde. Ama bu konuyu çok basite indirgemek olur. Lavinia Longbridge, Lavinia Pendennis olarak sosyeteye takdim edildiğinde yer yerinden oynamış, yaşıtı olan tüm genç kızları gölgede bırakmıştı.

Cornwallis Longbridge'le evlendiğinde onun zengin bir genç kadın olarak geleneksel rolünü kabullenip kendi düzeyindekiler gibi bir hayat sürdüreceği beklenmişti. Ama o bunu reddetti.

Lally Longbridge, bembeyaz omuzlarının, kollarının üzerinde yükselen fildişi gibi pürüzsüz ciltli, kapkara gözlü yüzünü bir çelenk gibi süsleyen simsiyah saçlarıyla ufak tefek, minyatür gibi bir güzeldi. Ama o devirde Mary Taylor, Isabel Henry, Helen Kellog, Justin Allen, Alice Doubleday gibi başka güzeller de vardı.

Hayır, Lally'nin ünü güzelliğinden ya da herkes tarafından sevilmesinden ötürü değildi yalnızca... Güzel, eğlenceli bir hayat yaşamak konusunda, içinden gelen bir cömertliktendi.

Lally Longbridge'deki pervasız neşe yirmili yıllarda başlayıp otuzlu yıllara geçen o büyük çılgınlık döneminin bir parçasıydı. Kocası Cornie Longbridge'in serveti güven-

cedeydi. Ve de Lally kendini ciddi olarak, ciddi olmayan eğlencelere adamıştı. Evi, yanına yaklaşanı kendine çekip ısıtan bir kamp ateşi gibiydi. Lally kentin en iyi barmeniydi ve en iyi içki kaçakçılarını tanırdı. Büfe usulü yemek davetlerini icat eden oydu. Onun evindeki yemek davetlerinde insan kendini piknik yapıyormuş gibi hissederdi. İnsanlara duyduğu ilgi, her düzeyden, her meslekten kişileri çevresinde toplaması, davetlerinin daha da renkli, değişik olmasını sağlardı. Lally, caz müzisyenlerini, gazetecileri, profesyonel boksörleri, Broadway oyunlarındaki usta dansçıları, Tin Pan Alley'den şarkı yazarlarını evine davet ederdi. Onu çekemeyen kadınların birbirlerine fısıldadıklarına göre gangsterler bile gelirdi. Bu da davetleri daha da çekici bir havaya büründürüyordu. Lally kahkahaları ve dostluğuyla bu kişilerin hepsini birbirine kaynaştırmayı başarırdı.

Bir parti havasını bulduğunda sık sık br kenara çekilip tıpkı bir sahne yönetmeni gibi sebep olduğu yeni beklenmedik gruplaşmaları dakikalarca izlerdi. Verdiği partiler sık olduğu kadar ani de olurdu. Hiçbiri bir iki gün öncesinden planlanmazdı. Evinde çalışan kişiler onun bu özelliğine alışkın, sanki Laly bir büyükelçi karısıymış gibi büyük toplantıların üstesinden gelecek yetenekteydi.

Lally Longbridge, Bianchi Modaevine elbiseler hazırlatırdı. Kendisini uzun boylu gösterecek giyinme yeteneğine sahip, fakat kısa boylu olan nadir kadınlardandı. Bunun aslı Lally'nin kendini asla ufak tefek biri gibi düşünmemesindeydi... Kendinden başka herkesi çok iri yarı bulurdu. Maggy, Bianchi'de çalışmaya başlayıncaya dek onun bu durumunu anlayacak bir manken bulamamıştı. Maggy ona daima yalnızca uzun boylu kadınların giyebileceği kıyafetleri gösterirdi.

Geçen bir buçuk yıl boyunca Maggy'ye olan ilgisi giderek artmıştı. Bayan Lunel sıradan bir manken değildi. Ama kendinden sözetmeyi reddeden bu dul Fransız kadınının gizemi nerden geliyordu? Lally'nin ilgi duyduğu herkesin, kendisinden sözetmesi **şarttı.**

1931 ilkbaharında bir gün Lally, Maggy'yi ertesi akşam vereceği partiye davet ederek onu şaşırttı.

«Geleceksin, Maggy! Yemekten sonra hatıra avcılığına çıkacağız. Kazanan takıma harika bir armağan verilecek... Çok eğleneceğiz.»

Maggy duraksadı. Modaevinin mankenleri asla müşterilerle özel dostluklara girişemezlerdi. Herkesin de bildiği toplumsal konumları onları birbirinden ayırıyordu.

«Hadi, oyun bozanlık etme! Ne düşündüğünü biliyorum. Çok saçma. Son zamanlarda pek çok kadın çalışıyor ekmek parası için... Çalışıyor olman iyi vakit geçirmeni, eğlenmeni yasaklamaz.»

«Memnuniyetle gelirim,» dedi Maggy. Bir parça değişikliğe gerçekten ihtiyacı vardı. Geçen bir buçuk yıl içinde disiplinli ve yorucu bir hayat yaşamıştı. Ama bundan yakınmıyordu. Günde on saat birkaç dakika dışında hiç oturmadan çalışması onu başka şeyler düşünmekten alıkoymuştu. Akşamları eve döndüğünde, yatağa yatar yatmaz yorgunluktan derin bir uykuya dalıyordu. Arada sırada Perry Kilkullen'i gördüğü düşlerinden uyanıp sessiz sessiz ağlamış, Julien Mistral'ı düşlediği zaman da öfkesinden kuduracak hale gelmişti. Nefret ettiği bir erkeği neden düşlerinde görüyordu hâlâ? Bu tedirgin edici soruyu kendi kendine soruyor ama yanıtlayamıyordu.

Maggy artık Alberto Bianchi'nin bir numaralı mankeni olmuştu. Diğer dokuz manken ona büyük bir saygı ve hayranlık besliyorlardı. Patricia Falkland, hiçbir mankenin Maggy gibi elbise satamayacağını gizliden gizliye de olsa kabulleniyordu. Giyinme odalarında bir araya geldikleri kısa süre içinde mankenler Maggy'den fikir alıyorlardı. Maggy'nin yeni bir saç biçiminden, çorap rengine kadar fikrini kesin bir biçimde belirtemeyeceği hiçbir konu yok gibiydi. Kızlar aralarında tartıştıkları ya da sinirli oldukları zaman Maggy onları sakinleştirmesini de başarıyordu. Onların aşk öykülerini dinliyor, kendi geçmişteki tecrübelerine çok iyi anımsadığı Paula'nın öğütlerini de katarak onlara yol göstermeye çalışıyordu. Hatta bir iki kilo alıp şişmanlayan kızları azarlıyor, ruj ve göz kalemini nasıl kullanacaklarını gösteriyordu.

Yardım kurumları yararına düzenlenen defileler New York'ta moda olmuştu. Bianchi Modaevinden de bu defilelere katılması sık sık isteniyordu. Çok geçmeden Maggy, hepsi de amatör olan bu gösterilerin organizatörleri tarafından aranılan bir kişi oldu. Çoğunluğu podyuma asla çıkmamış çekingen, sinirli, acemi sosyete kadınları olan mankenleri rahatlıkla idare edebiliyordu.

Bu ek işten ötürü Maggy'nin maaşı haftada elli dolara çıkartılmıştı. Central Park West'teki küçük ailesi için tuttuğu daireyi döşemek için kara gün akçesinden bir miktar harcamak zorunda kalmıştı.

Yine de Maggy'nin kazandığı para Dadı Butterfield'le Teddy'yi ancak geçindirecek kadardı. Kendi masrafları çok azdı. Paris'ten getirdiği kıyafetleri en son modaya göre yapıldığından hâlâ geçerliliklerini koruyordu... Korumasa bile önemli değildi. Çünkü Maggy bir yere gitmediğinden giyinmek gereğini de duymuyordu.

Çalışmaya başladığı ilk günlerde Bianchi'nin diğer mankenleri onu gece kulüplerine, tavernalara davet etmişlerdi... Onunla tanışmak isteyen bir genç erkek daima oluyordu. Ama Maggy her seferinde daveti reddetmiş, sonunda da herkes onu bir yere davet etmekten vazgeçmişti. Paula'ya yazdığı mektuplarda, onun çok kızacağını bildiğinden, bundan hiç söz etmiyordu. İşi biter bitmez dosdoğru evine dönüyor, Teddy'yle yemeğini yiyip, ayaklarına sıcak su banyosu yapıyordu.

Şimdi, Lally Longbridge'in övünç verici, sürpriz davetini alınca Maggy artık bir gece olsun eğlenmeye hakkı olduğunu kabullendi. Caz devri, Mâli Kriz döneminde bitmişti. Ama Maggy bir saksafonun sesini, bir gitarın tıkırtısını ne denli özlediğini hissediyordu. Altı yıldan beri unutulan, «Sweet Georgia Brown»ın melodisi dudaklarında canlandı. Parti için giyinirken bir mayıs akşamında New York gibi metal ve taştan oluşmuş yalnız, sihirli bir kentin bile pembe umutlarla dolup heyecanlı bir yer olabileceğini anlıyordu.

Konukları davet etme işi bitince Lally Longbridge hatıra avcılığı için ekipleri oluşturma işine yöneldi. Aynı kişileri aynı gruplara koymakta anlam yoktu. Birbirini zaten tanıyan kişilerin bir araya gelmelerinden hiçbir eğlence, zevk çıkmazdı.

Maggy Lunel öylesine zeki bir kadın ki, diye düşündü, onu kıvırcık sarı saçlı kafasında saçmalıklardan başka bir şey bulunmayan Gay Barnes'le aynı ekibe koymak iyi olur. Gay, kendinden otuz beş yaş büyük olan Henry Oliver Barnes'le evlenene kadar Earl Carroll'un «Vanities» grubunda

showgirl olarak çalışmıştı. Başkalarının çevrelerindeki kişilerle nasıl anlaştıklarını daima merak eden Lally, Gay'in kibirli, katı New York sosyetesine kendini iki basit nedenden ötürü kabul ettirdiğini anlamıştı: Bir kere Gay bulunduğu yeri canlandıran, renklendiren, süsleyen bir tipti. İkincisi, kendisinin neden olduğu son derece tehlikeli önerilere karşı, son derece tatlı, gülünç bir biçimde anlamıyormuş gibi davranmasıydı.

Bu iki kadına hangi erkekleri eş yapacaktı? Parmağını düşünceli düşünceli ısırdı Lally. Neden Jerry Holt olmasındı? Holt'un **World** için yazdığı eğlence sütununu kentte okumayan yoktu. Şöhreti kuşku kaldırırdı ama zeki olduğu kesindi. Ve... Evet... İkinci erkek de, herkesin soyadıyla çağırdığı Darcy, Jason Darcy olacaktı.

Basın hayatının yirmi dokuz yaşındaki harika çocuğu, kendini eski bir showgirl, bir manken ve belki de **o biçim** olan bir sütun yazarıyla eşleşmiş bulunca kimbilir ne kadar şaşıracaktı. Bu ekip Lally'ye ayrıca iyi vakit geçirmesini sağlayacaktı. Verdiği her partide en azından böyle birbirine uymayan, aykırı kişilerden gruplar oluşturur, kendi zevkine hizmet ederdi.

Saatler sonra, yemek yeme faslı bittiğinde on ekip Lally'nin krom ve camdan yapılmış, beyaz lalelerle dolu oturma odasında toplandılar. Lally'nin dağıttığı listeler itiraz seslerinin çıkmasına neden olmuştu:

Sosyeteye takdim edilen bir kız: Güzel olması gerek.
Bayan Ethel Barrymore'ın ayakkabılarından birinin bir teki.
Bir köpek, bembeyaz olacak.
Hem Adele, hem de Fred Astaire'in imzalarını taşıyan, «Smiles»ın bir programı.
Colony Lokantasından bir masa örtüsü.
Bir İngiliz uşak. Sahtesi kabul edilmez.
«Silahlara Veda»nın yepyeni bir nüshası.
Sarı bir eldiven teki.
Bir New York polisinin şapkası.
Jack-Charlie'den bir garson ceketi.

Gay Barnes, «Şeytanca bir şey bu,» diye atıldı. «Asla kazanamayacağız, asla.»

«Ne kadar zamanımız var?» diye sordu Maggy.

Jerry Holt, «İki saat,» diye açıkladı.

«Aklıma bir şey geldi!» diye atıldı Gay Barnes. «Kimse bize ikiye ayrılamazsınız demiyor, değil mi? Dördümüzün aynı şeyin peşinden gitmesinde anlam var mı? Ben ve Jerry baştan ilk beş şeyin peşinden gideriz. Siz de diğerlerinin.»

«Bildiğim kadarıyla benim bir çift sarı eldivenim olacak,» dedi Maggy. Bir yandan da sarışın kızın, yalnız kalmak istediği bir erkek olarak neden **o biçim birini** seçtiğini merak ediyordu.

Darcy, «Nasıl isterseniz,» diye razı oldu. «Hemen harekete geçelim. Beş dakika yitirdik bile.»

Aşağıda, Park Avenue'de Darcy, Maggy'i büyük, uzun bir arabaya bindirdi. Önde oturan şoföre, «21 Doğu Elli Birinci Cadde,» dedi. Sonra Maggy'ye dönerek, «Lally'nin böyle bir oyun düzenleyeceğinden kuşkulandığım için arabayı beklettim,» diye açıkladı.

Uzun, koyu mavi Packard, Jason Darcy'nin kendini yaşıtı gençlerden ayırması için bir araçtı. Hartford Sigorta Şirketi'nin sahibinin tek oğlu olan Darcy Harvard'dan on sekiz yaşında mezun olarak sınıfının en başarılı kişisi olduğunu kanıtlamıştı. Aradan geçen on yılda ailenin servetinden aldığı borç parayla üç dergi çıkartmış, dergilerden her biri kendi çapında büyük başarı kazanmıştı.

Aldığı borcu kısa zamanda ödeyen Darcy muazzam geliriyle bir paşa gibi yaşamaya başlamıştı. New York'un bütün güzel kadınlarıyla düşüp kalkmıştı. Bu kadınları iki kategoriye ayırmıştı: Sosyete kadınlarına kabare şarkıcılarıymış, kabare kızlarına da sosyete kadınlarıymış gibi davranırdı. Bu durumdan iki tarafın da bir yakınması olmamıştı. Herkes hayatından memnundu. İlişki kurduğu kadınlardan hiçbiri onu elde edememişti. Sonunda herkes onun işiyle evli olduğuna karar vermişti.

Jason Darcy içtenlikle etkileyici bir erkekti. Elde edemeyeceği hiçbir şeyin peşinden gitmezdi. Şu anda Maggy'yi gözüne kestirmişti. Yemek sırasında, ayrı masalarda otur-

malarına karşın, ilk kez bakışmışlardı. Kuşbeyinli biri olmasına karşın Gay Barnes grubu en uygun biçimde ikiye ayırarak takdir edilecek bir karar vermişti. Ama zaten böyle bir şey olmasa da Darcy geri çekilecek değildi. Maggy'yi elde etmeye kararlıydı.

Maggy kendini Packard'ın yumuşak koltuğuna bırakırken Perry'nin gri renkli Voisin'ini anımsayarak irkildi. Böyle bir arabanın kendisini nasıl etkilediğini unutmuştu. Hiçbir şey, bildiği hiçbir parfüm böyle bir arabanın tahrik edici kokusuna sahip değildi.

Darcy'ye kibar bir ilgiyle baktı. Genç adamın ince, uzun bir yüzü vardı. Bir ilim adamının ya da filozofun yüzüne benziyor, diye düşündü Maggy. Sakin bir merakla dolu sert hatlara sahip bir yüzdü bu. Ama halinde kendisini hiçbir şeyin şaşırtmayacağını anlatan bir ifade vardı. Hareketleri zarifti. Dudakları sert, sık sık alaycı bir biçimde kıvrılıyor gibiydi. Kısa kesilmiş siyah saçları vardı. Ve Maggy'den rahatlıkla bir baş uzundu. Jilet gibi bir erkek, diye geçirdi aklından Maggy. Sonra onu aklından çıkardı. Araba ona bir erkeğin verebileceğinden daha fazla heyecan veriyordu.

Yolculuk umduğundan daha kısa sürdü. Maggy hayal kırıklığına uğramıştı. Jack-Charlie'nin gürültülü havasına girdiler. Akşam yemeği saatinde açılıp şafak sökene dek kapanmayan Jack-Charlie New York'un en pahalı, en kulübe benzer tavernalarından biriydi. Ivy League üniversite öğrencilerinin, spor yazarlarının, bankerlerin uğrak yeriydi. Ancak bir yığın mutlu kişinin çıkarabildiği karışık, coşkulu seslerle dolu olurdu.

Onlara hemen bir masa gösterildi. Darcy garsonla bir an konuştuktan sonra şampanya ısmarladı. Hâlâ arabada olmanın özlemini çeken Maggy garson şampanyaları bardaklara koyuncaya kadar tedirgin oturdu.

«Gereksiz değil mi?» diye sordu sonra. «Bütün şişeyi içip bitirecek zamanımız yok ki... İngiliz uşak... Polis şapkası... Saat kaç?» Yarışmaya olan ilgisi uyanmaya başlamıştı. Kimseden geri kalmak istemiyordu. Böyle hiçbir şey yapmadan oturup kaçak içki içmenin zamanı değildi.

Darcy ona oldukça kibirli bir bakışla baktı. «Bize hizmet eden garsonun ceketini alacağız. Kendisiyle konuştum. Eve telefon edip uşağımın bizi Lally'nin evinin önünde beklemesini söyleyeceğim. Clarkson benden önce Sutherland

Dükü'nün yanında çalışırdı. Dönerken de sözünü ettiğin sarı eldiveni evinden alırız.»

«Spor anlayışınız bu mu?» diye Maggy kaşlarını çattı. Bu adam işin eğlencesini kaçırıyordu.

«Ben buna akıllılık derim. Kazanmak için yemin etmedik... Bir eğlence bu. Zaten Lally'nin bu tür oyunlarından bıkmadınız mı daha?»

«Elbette bıkmadım! Daha önce böyle bir oyuna hiç katılmadım ki. Geceyi ne hakla böyle iki kişilik bir içki partisine çeviriyorsunuz?» Maggy sinirlenmişti. Bu erkeklerden, kadınları yönetimleri altına alabilecek bu erkeklerden nasıl da nefret ediyordu.

Darcy bir şey söylemedi. Şampanyasını yudumlayarak genç kadının öfkeli, meydan okuyan yeşil gözlerinin içine baktı. Onun kendisi gibi, en derin anlamda ehlileştirilmemiş, ama kontrol altında tutulabilen niteliklerine karşı içinde birşeyler uyandığını hissediyordu. Maggy Lunel hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama onun sıradan biri olmadığını da anlamıştı.

«Lally sizi nerede keşfetti?» diye sordu. «Daha önce neden hiç karşılaşmadık?»

«Alberto Bianchi'de çalışıyorum.»

«Orada ne yapıyorsunuz?» Demek bu da hayatında hiç çalışmamış, «küçük, komik bir iş» bularak Mâli Kriz'den nasıl hiç korkmadığını göstermeye çalışan kadınlardandı.

«Mankenlik...»

«Bundan kuşkuluyum.»

«Doğru söylüyorum.»

«Yani siz Mâli Krizin gerçek kurbanlarından biri misiniz? **Ekmek parası** için mi çalışıyorsunuz?»

«Haftada kırk dolara. Ama hayatımdan şikayetçi değilim.»

«Bana her şeyi anlatın?» dedi Darcy. Kadının bundan hoşlanacağını sanıyordu. Hangi kadın kendinden söz etmekten hoşlanmazdı ki?

«Her şeyi mi? Ne kadar **kaba** bir insan olduğunuzun farkında mısınız? Size neden kendimden söz edeyim? Adınızı bile doğru dürüst bildiğim kanısında değilim. Bu akşamki eğlencemi mahvettiniz. Şimdi de kalkmış bana küstahlık ediyorsunuz. Daha da kötüsü şampanya içmek isteyip istemediğimi bile sormadınız bana.»

«Çok haklısınız.» Genç adam şaşırmıştı. «Özür dilerim. Acaba başka bir şey içmek ister miydiniz?»

«Şampanya yeter, teşekkür ederim,» dedikten sonra bakışlarını başka tarafa çevirdi Maggy, onunla hiç ilgilenmedi.

«Bayan Lunel, adım Jason Darcy, yirmi dokuz yaşındayım. Hartford, Connecticut'ta doğdum. Saygıdeğer bir ailem var. Hiç hapse girmediğim gibi pokerde hile de yapmam. Hayvanları severim. Annem benden daima övgüyle sözeder. Ve de sandığınızdan çok daha terbiyeli bir insanımdır.»

Maggy ona bir parça gülümseme lütfunda bulunarak, «Hepsi bu kadar mı?» diye sordu.

«Yayımcıyım: **Mode, Women's Journal, City and Country Life.**»

«**Tiens, tiens,** bir tek kişinin emrinde üç dergi; acaba bir yayımcının görevi nedir? Tanımadıkları kadınlara küstahlık etmek dışında?»

«Görevi ne midir? Bu dergilerin sahibiyim ben! Patronuyum.»

«Ne kadar da sınırlı, kısıtlı açıklamalarda bulunuyorsunuz. Kime patronluk ediyorsunuz, neden patronluk ediyorsunuz? Lütfen daha açık konuşun.»

Jason Darcy ona baktı. Genç kadının alaycı tutumunu sezer gibi olmuştu.

«Bu dergileri ben yarattım. Nasıl olmaları gerektiğine ben karar verdim. Okuyucularımı düşünerek genel programını, tutumunu ayarladım. Editörler bana rapor verirler. Diğer dergileri yöneten, bu işle uğraşan tüm elemanlar da.»

«Bu yayım krallığı mı? Örneğin Bay Hearst'ünki gibi bir şey mi?»

«Benimkisi imparatorluktan çok krallık gibidir.»

«Ne kadar da alçakgönüllüsünüz, Bay Darcy.»

«Oldukça önemli bir yayımcıyla şampanya içmek sizi hiç etkilemiyor mu?»

«Böyle bir etki altında kalamayacak kadar büyük, akıllı ve tecrübeliyim, Bay Darcy.»

«Darcy.»

«Darcy. Görüp geçirdiklerim beni yordu, bıktırdı ve şımarttı. Hepsinden kötüsü acıktırdı.»

«Daha yemeği yeni yedik.»

«Özellikle akşam yemeklerinden sonra kendimi daha da aç hissederim.»

«Sebzeli tavuğa ne dersiniz? Buranın spesiyalitesidir.»

«Tavuk artıklarıyla yapılan bir yemek. Ne kadar da barbarca bir şey bu.» Maggy kendini hiç böylesine rahat, aklına geldiği gibi hareket eden bir tutum içinde bulmamıştı. Ah, ama bir erkekle alay etmek, onu aptal yerine koymak insanı ferahlatıyordu. Erkekler aptal yerine konulmak için yaratılmışlardı... Bundan başka bir şeye yaramazlardı. Paula da böyle söylemişti. Ve Paula haklıydı.

Jason Darcy bakışlarını Maggy'den alamıyordu. Hareli yeşil gözleri, çenesinin altında bukleler halinde kıvrılan, biçimli başını ışıltılı bir pelerin gibi saran turuncu rengi saçlarıyla siyah bir opal taşından çok daha fazla ışık saçıyordu... Onda yılın ilk karında kendini sokağa atıp çılgıncasına koşturan bir çocuğun sıcak pırıltısı vardı. Kimdi bu Maggy Lunel denilen kadın? Bir kabare artisti olmadığı gibi sosyete kadını da değildi. Öte yandan Jason Darcy kentin bütün güzel kadınlarını tanıdığı kanısındaydı.

«Buldum!» diye atıldı. «Siz Powers'dansınız?»

«O da nesi?» diye Maggy merakla sordu. Son zamanlarda Powers adını sık sık duyuyordu ama bunun ne olduğunu soracak zamanı olmadığı gibi ilgi de duymamıştı.

«Robert Powers acentasında çalışan bir fotoğraf modeli... Hadi, hadi bilmiyormuş gibi bakmayın bana.»

«Doğrusunu isterseniz o fotoğraf dünyasıyla hiçbir ilgim yok. Ben yalnızca Paris'te hazırlanan elbiselerin buradaki kopyalarının mankenliğini yapar, yardım kurumları için defileler hazırlarım. Bianchi Modaevi, Powers acentasının kızlarından hiç yararlanmaz.»

«Evet ama bu bir zaman meselesi. Powers Model acentası giderek büyüyüp güçleniyor. Yakında oraya bağlanan model kızlardan modaevleri de yararlanmaya başlayacak. Powers'ın bu işe başlamasının üstünden ancak iki üç yıl geçti. O zamandan beri reklam ajanslarıyla dergiler çizgi resim yerine fotoğraflar kullanmayı yeğliyorlar.»

«Bu Powers'in kızları ne kadar kazanıyorlar?»

«Aklımda kaldığına göre işe saatte beş dolarla başlıyorlar. Ama daha sonra, tabii yeteneklerine göre, on beş dolara kadar yükseliyorlar.»

«Saatte on beş dolar! Bir servet bu!» Maggy şaşırmıştı.

«Çok doğru. Hele model çok çalışırsa. Mâli Kriz'e karşın giderek de aranılır modeller olmaya başladılar. Hemen hiç boş kaldıkları yok gibi. Artık bir işyeri başarılı olabilmek için reklama önem vermek zorunda. Bunu da güzel bir kızdan daha iyi kimse yapamaz.»

«Peki, Bay John Robert Powers, o bu işten ne kazanıyor?»

«Modellerin kazancının yüzde onunu alıyor.»

«Peki, yanında kaç model çalışıyor?» diye Maggy konuyu ısrarla sürdürdü.

«Emin değilim... Yüz kadar var sanırım. Buna erkekler ve çocuklar da dahil. Eğer gerçekten haftada elli dolar kazanan bir mankenseniz, bu işi bırakıp Powers'ın yanında çalışmaya başlamanızın zamanıdır.»

Maggy dalgın dalgın, «Teşekkür ederim,» dedi.

Jason Darcy, Maggy'nin söylediklerinden kuşku duymuyordu ama onda öylesine bulunmaz, eşsiz bir hava vardı ki genç kadının sıradan bir manken olabileceğine inanamıyordu.

Maggy Lunel'in davranışları normal değildi. Davranışlarında, bakışlarında, sözlerinde onu tavlamaya çalışıyor gibi bir durum görünmüyor, bu da Darcy'e inanılmaz bir şeymiş gibi geliyordu. Amerika Birleşik Devletleri'nin en seçkin erkeklerinden biri olduğunu herkes kadar ya da herkesten iyi biliyordu. Her şeye sahipti: Bir kere, daha yirmi dokuz yaşında bir gulyabani bile olsa seçkinliğine toz kondurmayacak kadar büyük bir yetki sahibi olmuştu. Üstelik bekar ve zengindi. Bu da onu daha bir aranılan, peşinde koşulan erkek durumuna sokuyordu.

Öyleyse bu kadın en sakin haliyle nasıl olur da karşısında şampanyasını yudumlayarak oturabilir, ondan Powers acentası hakkında tüm bildiklerini öğrenmekten başka bir şey düşünmezdi?

Belki de birine âşıktı. En mantıklı açıklama buydu. Ama partiye yalnız başına gelmişti. Maggy hakkında daha çok bilgi sahibi olmak için duyduğu öfkeyle sarsıldı. Bu sırada Maggy ellerinin anlamlı hareketleriyle, «Peki bizim sebzeli tavuk ne oldu?» diye sordu. «İçki kadehim neden boş? Dansedelim mi?» Genç kadın baştan çıkarıcı davran-

mıyordu. Gerekenden başka biçimde konuşmuyor, hareket etmiyordu. Bu kesindi. Ama canlılığı bir başka alemdi.

«Peki, Lally'nin hatıra avcılığı ne olacak?»

«Ama bu oyun gülünç ve sıkıcı bir Amerikan adeti... Siz de böyle düşünmüyor musunuz?»

«Nereye gitmek istersiniz? St. Regis Roof, Embassy, Cotton Club var.»

«Le Jockey'e,» diye mırıldandı Maggy.

«Jockey mi?» Genç adam şaşırmıştı.

«Jockey mi dedim? Boş verin, orası kapanalı yıllar oldu. Hadi Harlem'e gidelim.»

Adrien Avigdor hayatından memnundu. Julien Mistral beş yıl önce Félice'ye yerleşmesinden, Kate Browning'le beklenmedik evliliği yapmasından beri eserlerini üç kez satışa çıkarmış, bir kez de tek başına sergi açmıştı. Bunların her biri diğerinden daha başarılı olmuştu.

Şimdi, 1931 ilkbaharında New York'ta bir sergi açmasının zamanı gelmişti. Mistral'ın ortaya koyduğu ürün fazla değildi. Daha doğrusu çok çalışıyor ama sergilerine parça çıkartıyordu. Her Fransız ressamının, tablosunun arkasına **ne pas â vendre** (satılmaz) gibi basit bir tümce yazarak eserinin satışını, hatta tablonun teşhirini yasaklayan yasadan Mistral sonuna dek yararlanıyordu. Avigdor'la kontratı olmasına, Avigdor'un bu konuda her türlü yetkiye sahip olmasına karşın.

Her yıl, planlanan sergi tarihinden dört ay önce Avigdor Provence'a gidiyor, **La Tourelle**'da Mistral'la yeni çalışmaları üzerine tartışmalara girerek güç, insanın sinirlerini tüketici bir hafta geçiriyordu. Bir keresinde, 1928'de, Mistral bir tablosunu beğenmemiş bu yüzden de o yılın sonbaharında sergi açılmamıştı. Mistral beğenmediği eserlerini her yıl sanki Hiaronymus Bosch'dan fırlamış bir şeytan gibi çevresinde hoplayıp sıçrayarak, durmadan tablo peşine tablo atarak bir şenlik ateşinde yakar, yüzbinlerce franklık harika eserler yağlı bir duman halinde gökyüzüne yükselirdi. Bu şenlik ateşlerine de acımasızca bir duyguyla Avigdor da davet edilirdi.

«Bunu, hiç beklenmedik bir anda ölüveririm diye yapı-

yorum, Adrien. O zaman ellerini kimselerin görmesini istemediğim tabloların üzerine koyarsın. Onları satmaya kalkışmayacağından nasıl emin olabilirim ki?» Aralarında yaşadığı köylüler kadar kuşkucuydu. Yalnızca Kate'e güveniyordu. Ama bu güveninde bile bir sınırlama vardı. Yüzlerce tablonun arkasına yazdığı yasaklara Kate'in uyacağını hiç sanmıyordu.

Mistral'ın alevleri göklere yükselen bu şenliklerini izlemek Avigdor için derin bir işkence oluyordu ama bir sergi sona erdiğinde Mistral'ın eserleri son tablosuna kadar satılıyor, elde hiçbir şey kalmıyordu. Başka bir tablo satıcısında Mistral'ın tek bir eseri bile yoktu. Bildiği kadarıyla da koleksiyoncuların hiçbiri aldıkları Mistral tablolarını tekrar satışa çıkarmamıştı. En sevdiği eserlerini de Mistral kendine saklıyordu.

Adamın değeri Adrien Avigdor'un planladığından çok daha üstüne çıkmıştı. Çünkü Mistral'ın tablolarını ele geçirmek, bulmak zordu. Ne de olsa, diye düşünüyordu Adrien Avigdor, Vermeer'in yalnızca otuz altı tablosu var, demek ki Mistral ne yaptığını biliyor.

Yine de sanatçılar zengin kadınlarla evlenmemeliydi. Bu onlara gerektiğinden fazla özgürlük tanıyordu. Mistral nice yıldan sonra New York'ta bir sergi açılmasına ve 1926'dan beri yaptığı parçaların sergilenmesine razı olmuştu. Amerikalı koleksiyoncular ellerindeki Mistral'ın tablolarını vererek serginin büyük olmasını sağlamaya çalışıyorlardı. Amerikan gazete ve dergilerinden birçok eleştirmen Avigdor'la temasa geçmek için harekete geçmişlerdi bile. **Vanity Fair** Mistral'la ilgili uzun bir yazı hazırlığına girişmiş, Man Ray onu çalışırken fotoğraflamak için Félice'ye gitmişti. New York'un en ünlü galerilerinden birine sahip olan Mark Nathen kentin en tanınmış sanatçılarını ve sosyetesini bir araya getirecek bir açılış günü hazırlıyordu. Lubéron'da kabuğuna çekilmiş bir keşiş gibi yaşayan, giderek büyüyen ününe ve efsanesine zerre kadar aldırış etmeyen bu adamın çalışmalarını görmek için meraklanan sanat dünyasının tanınmış kişileri sergiyi sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Darcy, «Yemekten önce Nathen'de açılan yeni sergiye gideriz diye düşünmüştüm,» dedi Maggy'ye. Telefonda konuşuyorlardı.

«Ne sergisi?» diye sordu Maggy. Kentin geniş kültürel hayatıyla ilgilenmeye hiç vakti olmadığından bir şeyden haberi yoktu.

«Fransız ressamı Mistral'ın sergisi... Adını duymuşsundur.»

Genç kadın telefonu bir elinde tutup diğer eliyle şöminenin rafına tutunarak kendini toparlamaya çalıştı. Kalbinin göğüs kafesinden dışarı fırlayacakmış gibi atmaya başladığını hissediyordu. Hiç beklenmedik bir anda Mistral'ın adının söylenmesi onda şok etkisi yapmış, kafası birden bomboş oluvermişti. Midesi korkuyla kasılıyordu. Neden korkuyordu? Darcy'e otomatik olarak, «Evet, kim olduğunu biliyorum» diye cevap verdi. «Ama bu gece bir yere çıkmaya niyetim yok.»

«Maggy nen var?»

«Öyle yorgunum ki kıpırdayacak halim yok, giyinemeyecek kadar bitkinim... Sanırım üşüttüm.»

Darcy üzüntüyle, «Beni hayal kırıklığına uğrattın,» dedi. «Kusura bakma.»

Maggy'yle tanışmasından sonraki üç hafta boyunca Darcy onu, Maggy'nin arzu ettiğinden daha çok yemeğe davet etmişti. Her buluşmalarında da genç adam Maggy'nin ağırbaşlılığı, kendinden söz etmemek konusundaki ince, kibar ama inatçı tutumunu hayretle karşılamıştı. Lally'nin partisinden sonra gittikleri lokantada tüm söyleyeceklerini söylemiş gibi davranıyordu. Pahalı, lüks yerleri değil, küçük lokantaları yeğliyordu. Ama sonra onu apartmanın asansörünün kapısında bıraktığında Maggy onu yukarı evine davet etmiyor, elini sıkmakla yetiniyordu.

Darcy'nin arabasında ondan uzak, elleri kucağında oturuyor, dansederken vücudunda en küçük bir yumuşama, yakınlık olmuyor, adeta «The night was made for love,» (Geceler sevişmek için yaratılmıştır) şarkısını hivcedermiş gibi resmiyetini asla bozmuyordu. Soğuk bir kadın mıydı Maggy? Korkuyor muydu? Darcy'nin adını duymadığı tanrının cezası bir sinir hastası mıydı? Yoksa bunun dul olmasıyla mı bir ilgisi vardı?

Genç adam onu giderek artan bir tutkuyla izliyor, inceliyordu. Ama Maggy'nin dulluğu ve kızı Teddy'nin varlığı bildiği tek şeydi. Bunun dışında Maggy ondan uzak durmakta, gizemli bir biçimde hayatını ondan gizlemekte ıs-

rar ediyordu. İşin asıl kötü yanı kendini bir fildişi kulede yaşayan prenses gibi dokunulmaz ilan etmesiydi. Arada sırada Maggy'yle konuşurken genç kadının söylediği bir şey yüzünden gülmemek için nezaketle kendini tutmaya çalıştığını hissediyor ama onu böyle bir durumda asla yakalayamıyordu.

«Seni yarın ararım, Maggy. Kendine iyi bak. Hastalanma. Yatağa erken yat, olur mu?»

«Olur,» dedi Maggy anlamsız bir sesle. «Yatarım. Söz.»

Jason Darcy yenemediği bir sıkıntı içinde Nathen Galerisi'ne girerken kendi kendini Maggy Lunel'in en azından kendisi **gibi** olduğuna inandırmaya çalıştığını farketti. Peşinden koşulan, elde edilmesi güç, mağrur Darcy, Maggy Lunel'i değil öpmek, onun dudaklarına bile yaklaşamadığını düşünüyor, kendi erdemlerini ölçüp biçiyordu. Sonra, yerli yerinde durduğunu anlamak isteyen biri gibi kravatının düğümüne dokunarak özelliklerini birbiri üstüne yığıp, dergilerinin listesini çıkarıp, bunlara iftiharla aldığı Harvard diplomasını, gençliğini ekleyerek Maggy Lunel'in özel, korunaklı bahçesine girmeye hak kazandığını düşünmekle ne denli hata ettiğini görüyordu.

Nathen Galerisindeki kalabalığa bakarak şaşırdı. Sanki New York'un tüm seçkinleri ve sanatçı tabakası oradaydı. İçlerinde pek çok tanıdığı vardı. Parayla ilgili konuşmalara kulak verdi. Buranın Metropolitan Operasında, iki perde arasındaki molada görülen türden bir yer olduğunu düşündü. Sanki bir sanat olayı yaşanmıyordu. Tanıdığı ve gördüğü sosyete kadınlarının çokluğu herhalde açılışın Çocuk Hastanesi yararına yapılmasından ötürüydü. Whitneyler, Ochseler, Kilkullanler, Gimbeller, Jayler, Rutherfordlar ve Vanderbiltler, Greenwich'la Southampton'un en ünlü kişileriyle bir aradaydılar.

Darcy tablolara bakmaya başladığı sırada orada toplananlara duyduğu sıradan ilgi birden söndü. Sanki iki güçlü el onu alıp yepyeni bir dünyaya götürmüş gibiydi. Her tablo bir başka dünyaya giden yolda atılan bir adımdı: Daha değişik, daha iyi bir dünyaya. Mantık, düşünce, zaman ve yer birleşmiş, kayıtsız şartsız bir parlaklık kazanmıştı. Renk-

lerin görkeminde solup alıp veren, yaşayan bir varlığın dokusu vardı.

Yine de Darcy şaşkın bir halde kendi kendine, peki adam nelerin resmini yapmış ki? diye sordu. Portakal rengi bir gölgelik altında Café'ler, sandalyeler, günün sıcağında titreşen bir sıra kavak ağacı, içinde ekmek, turp ve bir demet yıldız çiçeği bulunan bir çarşı sepeti, sabahleyin bahçede toprağa doğru eğilmiş bir kadın... Konuların en basitiydi bunlar ama, Mistral'den önce hiçbir ressamın gözünden kaçmamış, binlerce ressam tarafından işlenmiş konulardı bunlar.

Oysa Mistral'ın duyguları tuvaline geçirdiği konuyla öylesine özdeşleşmiş, öylesine karışmıştı ki tablo bir saydamlık kazanmış, bu saydamlık içine atılan köprü sanatçının hislerini, tabloyu izleyenlere ulaştırıyordu. Öyle ki Darcy, Mistral'ın bakışlarında kendi varlığını hissediyor, Darcy, Mistral'ın dünyasına giriyordu.

Duygularının coşkunluğu karşısında hayretler içinde, kendini New York'tan uzaklaşmış açık, güneşin ışıklarında pırıl pırıl parlayan tertemiz kırlara çıkmış gibi hisseden Darcy büyük galeride dolaşa dolaşa farkında olmadan en uzaktaki odaya girdi.

Maggy! Şiddetle sarsıldı. Ensesindeki saçların dimdik olduğunu hissetti. Her duvarda Maggy'nin çıplak, kendini tümüyle bırakmış, etinin görkemli parlaklığını, güzelliğini olduğu gibi meydana koymuş, utanmaz, Darcy'nin onu asla hayal edemeyecek kadar mutlu, her göze hitap eden tablolarına baktıkça için için titriyordu. Bu tablolardaki Maggy şimdiye kadar resimlerde gördüğü ya da etiyle canıyla tanıdığı tüm kadınlardan çok daha seksi, cömertçesine, çarparcasına erotikti.

Bacakları alabildiğine açık, karışık bir yatakta yatan Maggy ihtirasın, genç, taptaze, titrek bir şehvetin ta kendisiydi. Saçları ıslak Maggy, sabunlu bir bezle bacaklarının arasını yıkıyordu bir başka tabloda; bir diğerinde Maggy yemyeşil yastıkların üstüne fırlatılmış gülüyor, meme uçları tüm tazeliğiyle pembe pembe ışıklar saçıyordu.

Darcy hareketsiz, donmuş gibi durur, tabloların önünden çekilmek için kendinde güç bulamaz bir halde şaşkın beklerken odadaki konuşma seslerini fark etmeye başladı:

«Bianchi'nin mankeni, şekerim, Fransız kız... Metresi...

Perry Kilkullen'in elbette... Şu **cilde** bakın hele... Onları **Maxim**'in **Yeri**'nde birlikte görmüştüm... Bianchi mi dedin?... Dul, vay canına... Bu memeler inanılmaz şeyler... Bir çocukları vardı değil mi?.. Lally'nin evinde tanışmıştık, eminim... Daha bir çocuk... Hastane kurulu bunu nasıl farketmedi, nasıl izin verdi bilemiyorum... Kilkullen'in vasiyetnamesi... Hayret verici... Köylü gibi düşünme... Tablolar ne zaman yapıldı demiştin?.. Bianchi'nin mankeni... Zavallı Mary Jane... Perry'nin **ncsi?»**

Bu herif tabloları neden sperm kullanarak boyamamış? diye düşündü Darcy. Kontrol altına alamadığı kahkahalarla sarsılıyordu şimdi. Hayat ona hiç böylesine beklenmedik bir biçimde saldırmamıştı. O bir nilüfere benzeyen kadın, o kendinden emin, ele geçirilmesi güç prenses... Ah, onu ne kadar da ustaca saf dışı bırakmıştı ya! Ne harika bir kadındı! Odadaki erkeklerin yüzlerini, onların tablolara adeta yercesine bakan gözlerini inceledikçe Maggy'ye olan hayranlığı derin bir kahkaha gibi büyüyordu... Erkeklerden en az yarısının sertleşen organlarını kontrol etmeye çalıştıklarına bahse girebilirdi... Böyle olduğunu biliyordu, çünkü kendisi o vaziyetteydi. Ah, Maggy, sevgili Maggy, demek, 'Mistral' dan söz edildiğini duydun,' ha?.. Acaba seninle sevişmek için Mistral kaç kez fırçasını bir kenara bıraktı? Aslında sen varken, boyasına, fırçasına nasıl hakim oldu, nasıl resim yapmayı sürdürebildi acaba? Adam, bir elmas taşın sertliğine sahip olmalı bunu yapabilmek için... Ah, Maggy, hiçbir kadın beni böylesine şaşırtmamıştı... Kendimi yine on beş yaşında hiç kadın tanımamış bir delikanlı gibi hissediyorum. **Bravo!**

Ertesi gün öğlende Maggy işten atılmıştı. Bianchi'yi bu yüzden hiç suçlamıyordu. Bir manken olarak artık ona yararlı olamazdı. Bianchi onunla görüşmeye karar vermezden önce bir düzine kadar telefon konuşması yapmak zorunda kalmıştı. Bu telefon konuşmalarında eğer Maggy'ye «Kötü Kadın» denmediyse, bu artık modası geçmiş bir deyim olduğundandı. Artık Maggy'nin bir yardım kurumu yararına defile düzenlemesine olanak yoktu. Modaevinde normal mankenlik yapmaya gelince, şimdi şöhreti elbiselerin aleyhine bir durum almıştı. İnsanlar elbiseleri değil, skandala neden

olan kişiyi görmeye geleceklerdi. Elbise ısmarlamayı akıllarının ucuna bile getirmeyeceklerdi.

İki haftalık çekini vererek Maggy'yle vedalaşırken Bianchi iki tür duyguyla doluydu: Bir kere bu değerli, paha biçilmez mankenini yitirdiği için üzülüyor, öte yandan Maggy'nin çırılçıplak nasıl olduğunu görebilmek için Nathen Galerisine koşmak gibi yakıcı bir sabırsızlık içinde çırpınıyordu...

Darcy, galeriden çıkar çıkmaz Bianchi'de Maggy'yi aradı ama boşuna. Dadı Butterfield onun işten döner dönmez yattığını söyledi. Onu evden sık sık, tekrar tekrar aradı ama Maggy telefonlara çıkmıyordu. Onu arayan Lally de başarısızlığa uğramıştı. Maggy dadıya telefonlara cevap vermesini, herkese kentte olmadığını söylemesini istemişti.

Maggy'yle telefonda konuşamayınca Darcy onun oturduğu apartmana gitti ama bu kez de kapıcı yukarıya bakkal çırağından başka kimseyi bırakmaması için kesin emirler aldığını belirtti. Maggy'ye günde iki kez çiçekler yollamaya, buketlere koyduğu kartlarda kendisini aramasını rica etmeye başladı. Ama Maggy'den ses çıkmadı. Genç adam evin önündeki caddede saatler saati durup bekledi ama Maggy pencereden bile burnunu dışarı çıkarmadı. Darcy bu davranışına bir anlam veremiyor, kendine de hakim olamıyordu.

Mistral'ın sergisinin açılışından dört gün sonra Darcy akşama doğru Maggy'ye yine telefon etti. Artık genç kadının inzivadan çıkacağını umuyordu. Telefon çaldığında Maggy yatak odasındaydı. Dadı Butterfield de Teddy'nin akşam yemeğini hazırlıyordu. Teddy'nin kendisi, yasaklanmış olmasına karşın, tüm cesaretini toplayarak telefona cevap vermeye kalktı.

Üç yaşındaydı. Ama parkta güzelliğini görüp hayranlık belirtileri gösterenlerin davranışlarına alışmıştı. Daha şimdiden güzelliğine güvenerek bazı kuralları çiğneyebileceğini, bu yüzden cezalandırılmayacağını anlamıştı. Dadıyla Maggy aralarında anlaşmışlardı. Ona karşı sert davranmaya çalışıyorlardı. Çünkü ikisi de kızın kolayca şımarabileceğinin farkındaydılar. Çalan bir telefon Teddy için saygı duyulması gereken bir şeydi. Suçluluk duygusuyla karışık bir sevinçle, ahizeyi kulağına götürdü. Alçak sesle, «Alo,» dedi.

Yanlış numara düştüğünü sanarak Darcy, «Kiminle konuşuyorum?» diye sordu.

«Ben Teddy Lunel, siz kimsiniz?»

«Annenin bir arkadaşı. Merhaba, Teddy.»

«Merhaba, merhaba, merhaba.» Küçük kız kıkır kıkır gülerek başını geriye attı. «Benim yeni kırmızı ayakkabılarım var.»

«Teddy, annen orda mı?»

«Evet, burda, ama benimle konuşmak istemiyor musunuz? Adınız nedir?»

«Darcy.»

«Merhaba, Rancy, Merhaba Darcy. Kaç yaşındasınız?»

«Merhaba Teddy... ben... Boşver... Annen orda mı?»

«Banyoda... Yo, burada. Anne, seni telefondan istiyorlar.»

Teddy telefonu telaşla, dadıyı boşuna arayan annesine uzattı. Almacı nerdeyse yerine bırakıyordu ki parmaklarını şaklatarak vazgeçti. «Evet?»

«Maggy, tanrıya şükürler olsun, hiç ortaya çıkmayacaksın diye düşünmeye başlamıştım.»

«Saklanmıyordum ki.»

«O halde kış uykusuna yattın. Kızın çok tatlı, senden daha anlayışlı. Bu akşam yemeğe ne dersin?»

«Kesinlikle olmaz. Dışarı çıkmayacağım.»

«Ama New York'un en ünlü kişisi oldun.»

«Darcy, sen eskiden hiç de küstah bir insan değildin.»

«Sana gerçeği söylüyorum. Galeri ne kadar tatlı bir kadın olduğunu söyleyen kişilerle dolup taşıyor. Son on yılın en güzel kadını olarak kabul ediliyorsun.»

«Bir **succés de scandale**(*)... Böyle olsun ister miyim sanıyorsun?»

«Burası New York, Maggy. Ne tür olursa olsun başarı başarıdır. Herkes söz ettiği konuştuğu sürece başarının neye dayandığı hiç önemli değildir.» Darcy elinden geldiğince ona cesaret vermeye çalışıyor, bunu nasıl yapacağını da biliyordu.

«Eğer öyle olsaydı işimden atılmazdım.» dedi Maggy. Ne derece utandığını, nasıl hakarete uğradığını Darcy anlamıyor muydu?

(*) Skandal'ın başarısı.

«O başka. Bianchi müşterilerini yatıştırmak zorundaydı. Ama onlar bu kentteki herkes demek değildir ki... Ah, öyle sanırlar ama kendi dünyalarının dışında hiç önemleri yoktur.»

«Yine de ekmek paramı ben o dünyadan kazanıyordum. Darcy.»

«Maggy, seninle Powers fotoğraf acentasından söz etmiştik. Neden Powers'ın yanında çalışmayacakmışsın? Gidip onu bir görsene.»

«Olmaz!» diye bağırdı Maggy. «Asla modellik etmeyeceğim. Nedeni ne olursa olsun bunu yapmayacağım. Ressamlara modellik ettim. Mankenlik ettim... Ressamlara modellik etmeye başladığımda on beş yaşındaydım. Şimdi yirmi üç yaşındayım ve işsizim. Ve de haftada elli dolardan fazla para kazanamadım... Hayır, sağol, modellik artık bana göre bir iş değil... Bana bu işin fazla bir yararı dokunmadı, değil mi? Öte yandan... Belki aptallık ediyorum...» Maggy sustu. Daha fazla konuşmak istemiyordu.

«Anlat, Maggy, devam et.»

«Aptalca bir fikrim var. Hayır, hayır... Belki de pek aptalca sayılmaz... Bana Powers'ın yüz kadar model kızı olduğunu, bunların kazançlarının yüzde onunu aldığını anlattığını anımsıyor musun?»

«Elbette. Ne olmuş?»

«Mankenlere neyi nasıl yapmaları gerektiğini anlatmaya alışkınım. Bianchi'de bütün kızlar benden akıl almaya gelirlerdi... Sanırım bende bu yetenek doğuştan var. Fotoğrafçılara poz veren kızlardan ne istendiğini bilmiyorum ama mankenlikten pek farklı olduğunu sanmıyorum. Ressamlara modellik etmekten de... Evet... Düşündüm ki... Kendim bir acenta açsam!»

Darcy kuşkuyla, «John Robert Powers'a rakip mi olacaksın?» diye sordu.

«Neden olmasın? Bazı erkeklerin yaptıklarını ben neden yapamayayım? Belki de daha iyisini yaparım, değil mi? Powers bir tür sanat eseri satın alıyor, bense bu kişilerin alâsını tanırım. Nasıl çalıştıklarını bilirim. İnan bana, hiç de güç bir iş değil.» Maggy onun kuşkusunu sezmiş, bu kuşkuyla coşarak anlatıyordu. «Zaten bu işe yatırabilecek bir miktar param var, Darcy.»

«Maggy harika bir kadınsın! **Mode, Women's Journal, City** ve **Country Life** dergilerinden iş ister misin?»

«Elbette isterim, Darcy. Başarabilirim, gerçekten başarabilirim, değil mi?»

«**Başardın** bile!» Maggy kahkahalarını nasıl da önlemişti! Maggy'nin gülümsemesiyle dünya dansetmeye başlıyor gibi oluyordu. «Maggy, bu gece benimle çık. Kutlayalım... Yeni acentaya vaftiz şerefine şampanya içelim.»

«Bir şartla... İçkinin parasını ben ödeyeceğim.»

«Tanrı aşkına, neden?»

«Lunel Acentası ilk müşterisine şampanya ikram etmek istiyor.»

Ah, tanrı cezasını versin, diye düşündü Darcy; yeni bir işe başlatmış sayılabileceği bu inatçı kadına adeta taptığını çok geç farketmişti. «Haklısın, Maggy,» dedi sıkıntıyla. «Ne de olsa öğrenmen gereken fazla bir şey yok.»

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Herkesin Maggy'nin kızları dediği Lunel Acentasının Modelleri başlangıçta bir avuç seçkin kişiden oluşuyordu. Ama çok geçmeden sayıları düzinelere vardı. Tek rakipleri olan Powers Acentasının çoğunlukla aşırı besili, uzun bacaklı kızlarından çok daha büyüleyici, çok daha zarif, kelebeklere benzeyen kızlardı.

Maggy'nin kızları otuzlu yıllarda sanki Büyük Mali Kriz yokmuş gibi geniş etekli, askısız balo tuvaletlerine iğneledikleri lavanta rengi orkidelerle süslü korsajlar giyerek salındılar, iki yanlarında en azından iki kavalyeyle El Morocco ve Stork kulüplerinde dansederek insanları gerçeklerden bir dereceye kadar da olsa uzaklaştırdılar. Sinemaları doldurup zenginlerin her türlü kaygıdan uzak yaşantılarını görmeye giden milyonlarca Amerikalı için kurtuluşu, özgürlüğü simgeliyorlardı. **Vogue**'un bir yazısında belirttiği gibi Maggy'nin Kızlarının giydiği gülünç yeni moda şapkalar «Borsadaki tartışmaları, Bay Hitler'in yükselişini» ikinci plana atmıştı. Kadınlara, bir film yıldızı mı, sosyeteye ilk kez tanıtılacak bir genç kız mı, yoksa Lunel modellerinden biri olmak mı istediklerini soran **New York Daily News**'in anketinde kadınların yüzde 42'si Maggy'nin acentasında çalışmak istediklerini söylemişlerdi.

Maggy, New York'ta başarıya ulaşırken Julien Mistral da Félice'de çılgın bir enerjiyle çalışıyordu. Yirmi yıl kadar sürecek olan «Orta Dönem»e girmişti. Artık yirmili yıllarda olduğu gibi gözüne çarpan, dikkatini çeken her şeyin resmini yapmıyordu. Artık kendini, her seferinde iki ya da üç yıl süreyle bir tek konuya adıyor, binlerce karalamadan, eskizden sonra ortaya en az on iki, en fazla otuz beş seri tablo çıkıyordu.

Défense d'Afficher tabloları bu serinin ilk tarihsel ola-

nıydı. Sonra **Vendredi Matin** adıyla Apt'de her hafta kurulan Cuma pazarının tabloları geldi. Mistral'ın en sevdiği biranın adı olan **Stella Artois** serisi, Félice'deki café'de akşamlarını içki içerek, kumar oynayarak, konuşarak geçiren köy halkının özel yaşantılarını daha önce hiç görülmemiş biçimde canlandırıyordu. Bu dönemin en önemli serisi olan **Jours de Fête,** sevinç ve neşe içindeki çocukların tahta atlara binip şekerlemeler yediği, donanma fişeklerinin atıldığı, tören alaylarının yapıldığı Lubéroh'daki her köyün kendi koruyucu azizinin gününü kutlamalarının verdiği ilhamla ortaya çıkmıştı.

Mistral sabah kahvaltısından akşam yemeğine dek tüm gününü stüdyosunda geçiriyordu. Soğuk et, ekmek ve bir şişe şaraptan oluşan yemeği ona tepsi içinde getiriliyor ve Mistral bunları tuvalinin başında, ne yediğinin farkında bile olmadan silip süpürüyordu. Resim yapmaktan başka bir şey düşünmeyen kocasının ilgisizliği yüzünden Kate onun tüm iş hayatını eline almış, idare ediyordu. Avigdor'la tüm kontratları yapan, Mistral'ın yapıtlarını sergilemek isteyen birçok yabancı ülkedeki galeriyle mektuplaşıyor ve çiftliğin yönetimiyle ilgili kararları da o veriyordu.

Yılda bir kez, hasat zamanında Mistral stüdyosunu terkedip tarlalarda adamlarıyla birlikte çalışıyordu. Ama bunun dışında tümüyle kendine özgü dünyasından dışarı çıkmıyordu. Gazete okumaya zamanı yoktu. Avrupa'da değişen siyasal hayatla da ilgilenmiyordu. Félice'deki boule oyununun onun için hâlâ bir önemi vardı ama Almanya'da **Reichstag**'ın kundaklanmasına hiçbir ilgi duymuyordu. Eğer herhangi bir renkteki boya tüpünden elinde on tane kalmışsa kıyametler koparıyor ama kahvedeki arkadaşlarından duyduğu, Amerika'daki kuraklık felâketi onu çevresindekilere üzüntü belirten bir tek sözcük edecek kadar bile etkilemiyordu.

Julien Mistral güçlerinin en yüksek noktasına ulaşmıştı. Sonunda kendi kendisiyle barış imzalayıp huzura kavuşmuş, bencilliği hiç bu kadar iyi çalışmadığı, resim yapmadığı inancıyla daha da keskinleşmişti. Her sabah uyandığında tualinin başına geçmek arzusuyla yanıp tutuşurken dünyada olup bitenlerin ne önemi olabilirdi ki? Gününü stüdyosunda geçirmesini engelleyecek hiçbir şey olmadığını bildiği sürece tarihin akışının ya da insan kaderinin onu etkileyecek bir gücü olamazdı.

Öte yandan Kate Mistral, Félice dışındaki hayatla olan ilişkisini asla yitirmemişti. Yılda birkaç kez sanat dünyasını incelemek, elbise satın almak için Paris'e gidiyordu. Köyde yaşıyor olmasına karşın daima iyi, şık giyimli olması gerekiyordu. Mistral'ın sergileri için Avigdor'la çalışıyor, Mistral açılış günlerinde bulunmaktan kesinlikle kaçındığı için, ev sahibeliği yapıyordu. Arada sırada Mistral'ı **La Tourello**'da yalnız bırakıp ailesini ziyaret etmek için New York'a gidiyordu.

Mali Kriz sonrasında Kate tüm servetini yitirmişti. Artık zengin değildi. Aslında parasının çoğunu vererek **La Tourello**'yu satın almakla ne kadar akıllılık ettiğini şimdi anlıyordu. Mistral'ı elde etmek için **La Tourello**'yu almış ve drahoma olarak Mistral'a vermişti ama kocasının bu çiftlik sayesinde ne denli zengin olduklarından hiç haberi yoktu. **Mas**'ı çevreleyen hektarlarca bereketli topraklar son karışına kadar ekiliydi. Meyveler, sebzeler Apt'in toptancılarını bekliyordu. Besili domuzları, sürü halinde ördek ve tavukları, birkaç atları da vardı. Ekip biçmede en son çiftlik araç gereçleri kullanılıyordu. Çiftlik kendi başına onları refah içinde yaşatabilirdi. Öte yandan Mistral'ın tablolarından gelen paralar da vardı. Kate bunları Avignon'daki bankaya yatırıyordu.

Banka hesabı elbette Mistral'ın adınaydı ama Kate'in mali konulardaki tecrübesi, Mistral'la olan yaşamındaki eksikliği dolduruyor, onu tatmin ediyordu. Mistral ona çalışmalarından nadiren söz ederdi. Cildinde ışığın içine işlemesini engelleyen bir «mat»lık olduğunu söyleyerek onun tablosunu yapmaya da asla yanaşmamıştı. Kate'i stüdyosuna da davet etmezdi. Bununla beraber Kate ünlü bir evsahibi olmayı başarmıştı. **Mas** lüks denilecek kadar rahat bir yer olmuştu. Onun ya da Mistral'ın Paris'te tanıdığı kişiler zaman zaman hafta sonunu geçirmek için **La Tourello**'ya davet ediliyorlardı. Kate eviyle gururlanıyor, **La Tourello**'yu dostlara, tanıdıklara göstermekten hoşlanıyordu.

Boule oyuncuları kahvenin arkasında toplanmaya başladıklarında Julien Mistral da onlara katılıyor, eve ancak son oyun oynanıp bittikten sonra dönüyordu. Kışın havalar boule oynanamayacak kadar çok soğuk olduğunda bütün gün çalışıyor, tarlada çalışmış bir çiftçi gibi yorgun bir halde erkenden yatıyordu. Oysa Kate onun her zaman aç, doymak bilmez bir şehvete sahip olduğunu biliyordu. Kaba, sert bir

açgözlülükle Kate'e yaklaştığı, kendini tatmin ettiği zamanlar, genç kadının doyuma ulaşmasına yetiyordu. Çünkü Kate kocasını her düşünüşünde tüm benliğini ve çevresini saran bir ihtiras bulutu içinde yaşıyordu. Mistral'ın, «Sabırlı ol, Kate, sabırlı,» demesi yeterliydi.

Olabileceği kadar Julien Mistral'ın tiryakisi olmuştu Kate. Kocası yattıktan sonra aşağıdaki büyük şöminenin başında otururken bunları düşünüyordu. Onunla tanışmazdan önce sürdürdüğü hayatı bıraktığına asla pişman olmamıştı. Julien Mistral'ın işinden arta kalan nesi varsa onundu. Kate bundan emindi. Dışarda sonbahar yaprakları uçuşur, buzlu, çıplak tarlaların, üzüm bağlarının üzerinden kıpkırmızı bir ay yükselirken o, **La Tourello**'nun kalın duvarları içinde güvenlikte, dışarda sonbahar yaprakları uçuşur, soğuk, çıplak tarlaların, üzüm bağlarının üzerinden alçak, turuncu rengi bir ay yükselirken ocaktaki alevlere bakarak gülümsedi.

Kate Mistral 1936'daki İspanyol İç Savaşına pek aldırış etmedi. «İspanyollara karşı İspanyollar,» diyerek huzurunu bozmadı. Julien'in aksine o gazete okuyordu. 29 Eylül 1938'de Münih anlaşması imzalanınca milyonlarca Fransız, İngiliz ve hatta Alman kendi kendilerine savaş çıkmayacağını söyleyerek rahat bir soluk aldılar.

1939 yazında iki yıldan beri ailesini görmemiş olan Kate New York'a gitti. Doğum yeri olan bu kent «Yarının Dünyası» sloganını taşıyan «Dünya Fuarı»nın açılışı nedeniyle özellikle büyük bir canlılık ve neşe içindeydi.

İki ay önce Hitler, Çekoslavakya'yı işgal etmişti ama bu uzaktaki olayın hiç etkilemediği yirmi sekiz bin kişi her gün General Motors'un 1960 yılını inandırıcı bir biçimde takdim eden «Futurama»sını görebilmek için kuyrukta bekliyorlardı. Bu, dizelle çalışan, her biri iki yüz dolar fiyatında, yağmur damlası biçiminde ve kazalardan arınmış karayollarında yarış edercesine giden arabaların yılı olacaktı. Kanserin tedavisi bulunacak, Federal yasalar her ormanı, gölü, vadiyi koruyacak, herkes her yıl iki ay tatil yapacak, kadınlar yetmiş beş yaşında bile kırışıksız, kusursuz bir cilde sahip olacaklardı.

Kate'in en sevdiği, emekliye ayrılmadan önce diplomat olan amcası Maxwell Woodson Browning, «Kate, kesinlikle eve dönmelisin,» dedi. «Avrupa'da kalmak çok tehlikeli oldu.»

«Max amca, neden bu kadar kötümsersin? Münih Paktına ne oldu? Hitler istediğini elde etmedi mi? Fransa'ya karşı bir harekete geçecek kadar aptallık edeceğini sanmam... Maginot Hattımız var. Üstelik Hitler'in askerleri yoksul, kötü silahlandırılmış bir ayaktakımından başka bir şey değil... Bunun böyle olduğunu herkes biliyor. Almanların silahları yok; üniformaları bile hakiki yünlü kumaştan değil.»

«Propaganda bu! Duyduklarına inanma, Kate.»

«Saçma! Fransız gazeteleri ve radyosu neden böyle bir propaganda yapsın? İnandıkları şeyleri yazmakta özgür değiller mi?»

«Kate, durum son derece ciddi. Benim gibi düşünen birkaç kişiyle temastayım. Hepsi de Hitler'in tüm Avrupa'yı istilaya kalkışmasının an meselesi olduğunu söylüyorlar. Bir savaş çıktığı takdirde orada kapana sıkışırsın.»

«Ama Max amca kimse savaş istemiyor ki. **Kimse** yeniden savaşmaya niyetli değil ki. Neden insanı telaşlandırıyorsun?»

«Kate, sen aptalın biri olmuşsun!» Her zaman takdir ettiği, saygı duyduğu birinin ağzından bu sözlerin çıkması Kate'i onun kendisine anlatmaya çalıştığı şeyler üzerinde düşünmeye itti. Akşama doğru amcasının anlattıklarına öylesine inanmıştı ki Julien'e hemen bir mektup yazarak Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmesini istedi.

Mistral bu ilk mektubu, bir kez daha okumaya gerek görmeden bir kenara attı. Böylesine saçma, yanılgılarla dolu bir mektup zarfın üzerine yapıştırılan pula bile değmezdi. Zeytin ağacı koruluklarının tablolarını yaparak yepyeni bir seri hazırlama düşüncesi içindeydi. Böyle bir zamanda yapacağı işten başka bir şey düşünemezdi. Düşünmeye izin veremezdi. Kate'in ikinci ve üçüncü mektupları daha da telaşlıydı. Mistral sonunda bir cevap yazmaya kendini zorladı. Öfkeyle, köyde kimsenin savaştan sözetmediğini karısına kısaca bildirdi. Hitler'in Fransız Ordusuyla karşılaşacak yüreği yoktu. Kate'in akrabaları, İngilizlerin tarihlerin-

de ilk kez görülen bir sağduyuyla herşeyi garanti altına aldıklarını bilmiyorlar mıydı?

Kate duruma hakim olması, harekete geçmesi gerektiğini anlamıştı. Hemen Danbury'nin kuzeyinde, Mistral'ın mutlu olabileceği bir çiftlik aramaya başladı. Olaylar daha da ciddi bir hava aldığında Mistral'ın haklı olduğunu anlayacağından emindi. Evlilik hayatları boyunca hep böyle olmamış, hep Kate haklı çıkmamış mıydı? Julien'i iyi tanıdığından onun Fransa'dan gelebilmesi için önce rahat bir stüdyonun sağlanması gerektiğini biliyordu. Ancak o zaman gelirdi Julien Mistral. Stüdyo hazır olur olmaz Kate Félice'ye dönecek, Mistral'ı çeke çeke de olsa ABD'ye getirecekti.

1939 Eylülünün başında Almanlar Polonya'yı işgal etti. İki gün sonra, Polonyalıları korumayı bir anlaşmayla taahhüt etmiş olan İngiltere'yle Fransa, Almanya'ya istemeye istemeye savaş ilan etti.

Gerçekten istese, Julien Mistral için Fransa'dan ayrılacak zaman hâlâ vardı. Binlerce Fransız yurdunu terkediyordu. Ama Julien Mistral şimdi **Les Oliviers** adıyla anılacak olan tablo serisine başlamıştı. Işık yazın sona erdiğini anlatan saydam, duru, koyu altın rengine dönüşmüş, Mistral'ın öylesine sevdiği sert, buz gibi rüzgâr zeytin ağaçlarındaki gözlerini rahatsız eden parlaklığı silip götürmüştü. Şu anda Julien Mistral kendini acımasız, kör bir coşkuyla işine vermişti. Doğum anı gelmiş bir kadın bile olsa Félice'den bir yere kıpırdayamazdı.

Mistral bütün kış boyunca stüdyosunda o acayip esatiri, üzerinde hem dişi, hem erkek cinsiyetinin bulunduğu, birbirine dolanmış, kıvrık, barbar, hemen hemen çirkin erkek gövdeleri, bunların üzerindeki güneşle sürekli bir diyalog içinde birleşmiş gümüş rengi, ince, dişi yaprak ve dalların bulunduğu ağaçları tuvaline geçirdi.

Félice'deki kahveye gittiğinde bir değişiklik görmüyordu. Hava her zamanki gibi sakindi. Polonya'nın yenilgisinden sonra iki tarafta da hiçbir saldırı olmamış, herkes Almanların **Sitzkrieg** dedikleri bu **dröle de guerre**'den herhangi bir çarpışmaya girmeden kurtulmanın bir yolu olduğunu düşünmeye başlamıştı. Ama Mistral'ın zeytin ağaçlarından başka bir şey düşünmediği bu sırada dinlenmiş, tazelenmiş

Almanlar tüm Avrupa'yı istila etti. 1940 haziranının on yedisinde Fransız Ordusunun emekli generali, başbakan Pétain barış istedi.

Neden şimdi, diye kötü talihine lanetler savurarak ateş püskürüyordu Mistral. **Neden şimdi,** yapılacak o kadar çok işim varken. **Neden şimdi,** kaybedecek bir saniyem bile yokken, **neden şimdi,** hayatımda hiç olmadığı kadar resim yaparken, **neden şimdi,** bu berbat, bu pis engel? Ya Paris'ten malzeme sağlayamazsam? Avignon'da doğru dürüst boya satan bir kırtasiyeci bile yok. Ya yeni tualler sağlama konusunda ne yapacağım?

Stüdyosunda öfkeyle dolaşıyor, boş tualleri ortaya çıkarıyor, kaç tane kaldığına bakıyordu. Paris'ten aylardan beri mal gelmemişti. Diğer bütün ressamlar gibi o da malzeme depo etmişti ama bunların ne zamana kadar yeteceği hiç belli olmazdı. Sorun bununla da bitmiyordu. Bir de **mas** vardı. Kate gittiğinden beri çiftlik sürekli olarak bakımsız kalmış, gerilemişti.

Kate'in evlenmelerinden önce çiftliğe bakması için tuttuğu genç çiftçi Jean Pollison işlerin çoğalması, ağırlaşması sırasında hep yeni yardımcılar tutardı. Ama geçen ilkbahardan beri yardımcı bulmak zorlaşmıştı. Gençlerin çoğu ya askere alınmış ya Alman tutuklu kamplarında bulunuyor ya da orduya girmek için işlerinden ayrılan kendi işçilerinin yerine, kendi tarlalarında çalışmak zorundaydılar. Pollison, Kate'in satın aldığı ve diğer çiftçilerin gıpta ettikleri tarım aletlerinin yardımıyla elinden geleni yapmıştı. Ama şimdi Mistral'a gelmişti. Hem de Mistral'ın **işine sekte vurdurarak**... Mistral bu davranış karşısında inanmazlık içindeydi. Tarım araçları için mazota gereksinme vardı. Vichy'deki yeni hükümet her şeyi vesikaya bağlamaya başlamıştı.

«**Merde,** Pollison! Bu beni ilgilendirir mi?» diye kükredi Mistral.

«Özür dilerim, Mösyö Mistral ama size söylemem gerekiyordu. Madam burada olmadığına göre...»

«Pollison, ne yapabilirsen yap, ama bir daha beni atölyede sakın rahatsız etme, anlaşıldı mı?»

«Ama Mösyö Mistral...»

«Pollison,» diye bağırdı Mistral. «Yeter! Ne yapacağına kendin karar ver. Tamam mı?»

Jean Pollison telaşla stüdyodan çıkarken kendi kendine Mösyö Mistral ne kadar köyden biriymiş gibi hareket ederse etsin, ne kadar bölgenin boule şampiyonu olursa olsun, kahvede herkese ne kadar içki ikram ederse etsin yine de Parisli bir yabancı, diye düşünüyordu. Bunu hiçbir şey değiştiremezdi.

17 Haziran ateş-kes kararından beş gün sonra Marte Pollison, Mistral'ın stüdyosunun kapısını çekine çekine çaldı. Akşam üzeriydi vakit. Normal olarak yemek tepsisini kapının önüne bırakırdı ama bu kez işi öylesine önemliydi ki korkusunu yenerek stüdyoda Mösyö Mistral'ı rahatsız etmeyi göze almıştı.

Julien Mistral, «Ne var?» diye adeta havladı içerden.

«Mösyö Mistral, sizinle konuşmalıyım.»

«Tanrı cezanı versin, gir öyleyse. Nedir derdin?»

«İçi eşyalarla dolu bir arabayla insanlar geldiler. Geceyi burada geçirmek istiyorlar. Üç çocuklarıyla Madam ve Mösyö Behrman'lar. Dışarda beklemelerini, size sormam gerektiğini söyledim. Sınıra gidip İspanya'ya geçmeye çalışacaklarmış. Mösyö Behrman, Fransa'nın Yahudiler için artık güvenli bir yer olmadığını söyledi.»

Mistral yumruğunu öfkeyle öteki clinin avcuna indirdi, Charles Behrman'la karısı Toupette eski dosttular. Mistral bir heykeltıraş olan Behrman'ı Montparnasse günlerinden beri tanırdı. Bulvar Arago'daki stüdyosunun bitişiğindeki yeri onlar kiralamış, parası olmadığı zamanlarda ona yemek vermişlerdi. Ama şimdi üç çocukları vardı. Kate birkaç yıl önce onları hafta sonu için La Tourello'ya davet ettiğinde Mistral çocuklardan sıkılmıştı. Bu yüzden hemen düşündü. Behrman'ın insanın sinirlerini bozan ailesiyle tepeden inme gelmesi, yatak ve yiyecek istemesi dayanılır şey değildi. Burada rahatlarını bulduktan sonra ne kadar kalacaklarını kim bilebilirdi ki? Eğer Yahudi olduğu için İspanya'ya kaçmayı yeğlediyse bu onun sorunuydu. Ne de olsa savaş sona ermiş, ateş-kes tüm Fransa'da uygulanmaktaydı.

Marte Pollison'a, «Onlara burada olduğumu söyledin mi?» diye sordu.

«Söyledim sayılmaz. Yalnız onları içeri alabilmem için sizden müsaade çıkması gerektiğini bildirdim.»

«Git, beni bulamadığını söyle onlara. Dışarı çıktığımı, ne zaman döneceğimi bilmediğini söyle. Benim iznim olmadan burada kalamayacaklarını anlat. **Şu ya da bu biçimde onlardan kurtul.** Bahçe kapısından içeri girmelerini engelle. Yoksa girdiler mi?»

«Hayır, kapı kapalı.»

«Güzel. Buradan gitmelerini sağla.»

«Peki, Mösyö Mistral.»

Behrmanların **La Tourrello**'dan kovulmalarından sonraki gün Mistral, Félice'deki kahveye giderek arkadaşlarına **pastis** ısmarladı. Bardakilerin konuşmalarına beklenmedik bir ilgi gösterdi. Onlarla tanıştığından beri ilk kez aralarına bir ayrılık girmişti. Yıllardan beri iyi niyetle, uzun uzun siyasal tartışmalara girmekten hoşlanan bu insanlar şimdi öfkeli iki gruba ayrılmışlardı: Bir grup Pétain'in ateş-kes kararının Fransa'yı kurtardığını düşünüyor, ikinci grup da onları vatan hainliğiyle suçluyordu.

Herkesin anlaştığı tek ortak nokta, sınır çizgisi kapanmazdan önce İşgal Bölgesinden kaçıp güneye gelen, ya da sınırdan yasalara aykırı olarak sızan, sayıları hayret edilecek kadar çoğalan tanrının cezası kuzeylilerdi. Yabancılar her yerdeydi: Hazırlıksız, panik içinde elde edilmesi güç olan yakıt ve yiyecek istiyor, bölgenin yetkililerini rahatsız ediyor, köylerin ve çiftliklerin başına bela oluyorlardı. Ait oldukları yerlerde durmayan bu göçebelere karşı hoşnutsuzluk sürüp gidiyordu.

Mistral evine düşünceli döndü. Paris'te pek çok tanıdık vardı. Pek çok Yahudi tanıyordu Mistral. Kate ve onun konukseverliği, **mas**'da nasıl huzurlu, rahat bir hayat yaşadıklarını göstermek, herkese ilan etmek istemesi yüzünden pek çok dost, arkadaş **La Tourrello**'nun yolunu öğrenmişlerdi. Fazladan kaç yatak odasının bulunduğunu, tarlalarının ne denli zengin olduğunu biliyorlardı. Behrmanlar gibi daha pek çok davetsiz misafir gelebilirdi. Ne zaman ve ne gibi bir durumda geleceklerini de bilme olasılığı yoktu.

Marte Pollison'la kocasını mutfağa çağırdı Mistral.

«Pollison,» dedi adama. «**Mas**'a gelen yolun Félice'ye saptığı yere yüksek bir duvar çekeceksin. Yabancıların buraya gelip çalışmama sekte vurmalarını istemiyorum... Ülke baş-

tan başa bizden yararlanmak isteyenlerle dolu... Bu kişiler beni rahatsız etmemeli.»

«Peki, Mösyö Mistral.»

«Madam Pollison, bir daha çalışırken rahatsız edilmek istemiyorum. Eğer eve ormandan gelmeye kalkışan olursa, bunu benim bilmeme gerek yok. Benim bir süredir burada olmadığımı, kimseyi içeri alamayacağımızı söyle. Kapıyı hiç kimseye açma, ne olursa olsun açma. Bundan sonra küçük kapıyı kullanın siz de. Anlaşıldı mı?»

«Evet, Mösyö.»

Bunu izleyen iki yıl içinde Mistral'ı yıllardan beri tanıyanlar, eski dostlar, tanıdıklar bazan canlarını onlar için tehlikeye atan Fransız erkeklerinin ve kadınlarının yardımıyla **La Tourrelle**'ya giden ürkütücü, yorucu, son derece tehlikeli yolu göze alacaklardı. Hepsi de, onları öylesine acımasızca, etkileyici bir biçimde avlayanlardan korunmak için, bir gecelik bir barınak umuyordu. Bunların birkaçı kalın duvarları aşarak **mas**'a gelebildi ama büyük tahta kapılar hep sıkı sıkıya kapalı tutuldu. Ve Marte Pollison mutfağa kadar gelen kapının çılgınca çalınmasına hep olumsuz yanıtlar verdi.

Gelenlerin çoğu Yahudiydi ve bunların pek azı sonra sağ kalabildi.

1942 Haziranında annesinin küçük cenaze alayının peşinden giden Adrien Avigdor artık Paris'ten ayrılmakta özgür olduğunu farketti... Tabii böyle bir zamanda özgür sözcüğü ne kadar kullanılabilirse. Ceketinin yakasına üzerine siyah harflerle **Juif** yazılı, kenarları siyahbordürlü, avucunun içi büyüklüğündeki sarı Yahudi Yıldızını görünecek biçimde takmaya dikkat etmişti. Paris'te çantalarını bu yıldızları gizleyecek biçimde tutan pekçok kadın tutuklanmıştı. Daha dün, yıldızı yakasına sıkı sıkıya dikilmemiş diye birini tutuklamışlardı. Geçen hafta komşusu olan yaşlı bir kadın, gazetesini almak için kapının önüne yıldızını takmadan çıktığı için sabahlığıyla alıp götürülmüştü.

Avigdor Paris'te kalmaya karar verdiğinde bütün bunları önceden sezememişti. Kimse anlamamıştı. Annesi romatiz-

madan yerinden kıpırdayacak halde değildi. Daha iki yıl öncesinden, St. Germain'deki evlerinin kapalı panjurları gerisinden milletin kaçışlarını izlemeye başlamışlardı.

Annesiyle birlikte gece-gündüz korkmuş, ürkmüş, sessiz insanların güneye gitmek için mücadele verişlerine tanık olmuşlardı. Paris'in büyük bir bölümü, kuzey ve doğudaki tüm köyler yaklaşan düşmana terkedilmişti. Halk ellerindeki her türlü araçla yollara dökülmüş, araçlarını ancak benzin bittiğinde terketmiş, yürüyerek, perişan çocuklarını kucaklarında taşıyarak, zavallı, yararsız, dokunaklı ev eşyalarıyla dolu bebek arabalarını iterek yoluna devam etmişti.

Annesi, «Git, Adrien, git,» diye yakarmıştı ona. «Ben yaşlı bir kadınım. Benimle kalmamalısın... Komşumuz Madam Blanchet her istediğimi getireceğine söz verdi. Şimdi git, Adrien, vakit varken git.»

«**Maman**, saçmalama. Şu insanlara bak bir kez... Olacak iş mi... Onlara asla katılmayacağım. Ressamlarımı nasıl terkedebilirim, galerimi nasıl bırakabilirim?»

Adrien annesine komşunun vaatlerine güvenmediğini, onu Almanları tek başına karşılamaya terketmeyeceğini söylemedi. Evet, kaçmayı kararlaştıranların ona emanet ettikleri yüzlerce değerli tabloyu kurtarmak için çok çalışıyordu. Bu tablolar ona bağlanan ressamların en değerli eserleriydi. Bunları en iyi biçimde gizleyip saklamak onun göreviydi. Almanların geldiklerinde ne yapacakları bilinir miydi? Hitler yeni sanattan nefret ediyordu. Nazi'lere göre Picasso bile bir «dejenere» idi. Evet, birinin Paris'te kalması gerekiyordu.

Şimdi, iki yıl sonra, gösterdiği bu kahramanlığa gülmekten kendini alamıyordu. Ama bugün olsa yine aynı kararı verirdi. Annesinin son yıllarını rahat geçirmesini sağlamıştı. Onun, altı yaşından büyük tüm Fransız Yahudilerinin Sarı Yıldızı takmalarını gerektiren kararın alınmasından sonra fazla yaşamamasına seviniyordu.

Yine de annesi, Polis Merkezinde Yahudi olarak kaydını yaptırmak için sakat bacaklarıyla kuyrukta bekleyecek, kocaman harflerle kimlik kartına Yahudi diye yazıldığını görecek, Fransız olmayan tüm Yahudilerin toplanıp kentten götürüldüğünü öğrenecek kadar uzun yaşamıştı.

Tanrıya şükürler olsun ki, tüm Fransız Yahudilerinin, hatta Fransa'da yüzyıllardan beri oturanların bile meslekle-

rini sürdürmekten, herhangi bir işte çalışmaktan, telefonla konuşmaktan, pul satın almaktan, lokantalara, kahvelere, sinemalara, kütüphanelere gitmekten alıkonulduğunu öğrenmemişti. Hatta umumi yerlerde oturmaları bile yasaklanmıştı. Neyseki bir tek hakkımızı koruyoruz, diye Avigdor acı acı düşündü. Günde bir saat, saat üçten dörde kadar yiyecek satın almak için çarşıya çıkabiliriz... Tüm dükkanların kapalı olduğu bir saatte.

Zaman zaman trenler çalışıyor, sivil halk yolculuk ediyordu ama kimlikleri ya da Alman izin belgeleri olması şartıyla. Kendisine açık bulunan olanakları düşünen Avigdor tüm Fransa'da milyonlarca Fransızın düğünlere, cenaze törenlerine, vaftiz törenlerine gittiğini, hasta akrabaları ziyaret ettiğini, sağlıkları ya da işleri yüzünden ülkenin bir başka bölümüne taşındığını farketti. Almanların yönetiminde hayat birçok Fransız için en adi, en berbat şartlar altında sürüp gidiyordu. Ama hiç olmazsa yaşam mücadelesi vermelerine izin vardı.

Soutine'in Touraine'de sığınma hakkı istediğini, Max Jacob'un S-Benöt-sur-Loire'de, Bragua'nin l'Isle la Sorgue' da, dostu büyük tablo koleksiyoncusu Kahnweiller'in Kersaint adıyla Limousin'de yaşadığını biliyordu. Picasso hâlâ Paris'te harıl harıl çalışıyordu. Almanlarla işbirliği yapan Vlaminck ve Cocteau da Paris'teydiler.

Avigdor'un galerisi Almanların emriyle Yahudi olmayan, onuncu sınıf ressamların acemice yapılmış tablolarını satarak düşmanla hayli iyi ticaret yapan birine devredilmişti. Avigdor son aylar boyunca Paris'ten en iyi biçimde uzaklaşmak için bilgi toplamaya çalışmıştı. Ama doğru dürüst, değerli bilgiler alabileceği Paula Deslandes birkaç ay önce kalp krizi geçirerek ölmüş, La Pomme d'Or kapanmıştı.

Direnişin ilk günlerinden beri Paula hayatı tehlikede olanlara yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. Avigdor'a, «Tüm hayatım boyunca bu iş için eğitim gördüm,» demişti. «Paris'ten ayrılmamak için çeşitli nedenlerin bulunduğunu biliyordum... Şimdi bunların en iyisini buldum: Başkalarının kaçmalarını sağlamak için ben burada kaldım.»

İlk panikten sonra pek çok Parisli kentlerine dönmüşlerdi. Güzel kadınlar yeni şapkalarını giyiyor, parası olanlar karaborsa lokantalarda, ödedikleri paranın yüzde 10'unun

ülkeye yardım için ayrıldığını bildiklerinden vicdan azabı çekmeden yemek yiyorlardı. Kahvelerde aydınlar oturup konuşuyor, insanlar hâlâ birbirlerine aşık oluyor, kiliseye gidiyorlardı. Ve kadınlar çocuk doğuruyorlardı. Yaşamı derinden derine değişen kimse yoktu.

Her Fransız Almanların varlığına değişik tepki gösteriyordu. Bir zamanlar onlara antika eşyalar, tablolar satan, bu yönden insanları ölçüp biçmesini bilen Avigdor şimdi tüm içgüdülerini sahte kimlik belgesi ve bir **ausweis** elde edebilmek için kime güvenebileceğini anlamakta kullanıyordu. Her şey, her dereceden sahte kimlik kartı, hatta polisten alınan «gerçek» sahte kimlik kartı bile elde edilebilirdi.

Hasta annesine bakarken Avigdor çevresinde olup bitenleri dikkatle izlemişti. Hemen hemen her Fransız gibi o da açlıktan ölmemek için, karaborsa denilebilen ve buradan yararlananların öyle dedikleri **Marché Paralèle**'ye başvurmuştu. Almanların dağıttıkları vesikalarla alınan yiyecek yeterli değildi. Zaten bunları da bulmak çok güçtü.

Ah, evet, bilgi kaynakları, dostları vardı. Tanrıya şükürler olsun Paris denilen cezaevinden kaçıp kurtulacak kadar paraya sahipti.

Hemen iki hafta sonra üzerinde **Juif** yazmayan bir kimlik kartı, giyim ve gıda için vazgeçilmez belgeler ve geçerli bir **ausweis** olduğu halde Adrien Avigdor çiftlik yanaşmalarının mavi işçi tulumunu giyip son derece değerli bisikletine yapışarak güneye giden bir trene binmişti. Günlerden beri yoldaydı zaten. Zamanının çoğu pis, kalabalık istasyonlarda tren beklemekle geçmişti. Gece saat dokuz olduğunda istasyonların kapısı kapanıyor, ertesi sabaha kadar orada kilitli kalıyorlardı.

Trenleri sıkı bir kontrol altında tutan Almanlar birkaç kez kimlik yoklaması yapmışlar, kimlik kartındaki resimle Avigdor'un yüzünü karşılaştırmışlardı. Temiz, dürüst, pek akıllı görünmeyen, sıradan çiftlik yanaşması yüzü Almanlarda en küçük bir kuşku uyandırmamıştı. Ustaca «eskitilmiş», Avigdor'a bir servete malolmuş diğer belgeler de kusursuzdu. Avigdor, Aix-en-Provence'deki büyük direniş harekâtına katılmaya gidiyordu ama önce Mistral'ı görmek istiyordu.

Ressamı bir daha göreceğine kim teminat verebilirdi ki? Adamın güvenlikte olup olmadığını anlamalıydı. Birçokları gibi ya Julien Mistral da Almanya'ya çalışma kamplarına gönderildiyse? Fransa'nın düşüşünden beri haberleşmemişlerdi. Amerikan vatandaşlığından asla ayrılmamış olan Kate yakalanıp sınır dışı edilmiş miydi acaba? Avigdor işgal altında yaşayan tüm sanatçılarla mümkün olduğu kadar ilişkisini sürdürmüştü. Şu ya da bu yoldan haberleşmeyi başarmıştı. Ama Mistral'la ilgili en küçük bir haber bile alamaması onu kaygılandırıyordu.

Avignon istasyonundan Félice'ye bisikletle gidiş Adrien Avigdor için bir hayli yorucu oldu. Ama hoşuna da gitti. Yıllar yılı sınırlandırılmış bir kent hayatı yaşadıktan sonra açık havaya çıkmak büyük bir zevk olmuştu. Sokağa çıkma yasağının başlamasından önce **La Tourcilo**'ya ulaşabilirse kendini şanslı sayacaktı. Gördüğü bütün tarlalar işlenmeden terkedilmiş, üzüm bağları ihmal edilmişti. Ateş-kesten beri İşgal edilmemiş Bölge'de Almanların işini yapan Vichy rejimi, Fransa'nın dört bir yanında eli iş tutan kim varsa, Alman askerlerinin yerine Alman fabrikalarında çalışmaları için toplamıştı. Yine de yiyecek çok önemli bir sorundu. Bu yüzden Avigdor tarlalarda çoluk çocuk, kendi yaşında kadın ve erkeklerin bir lokma ekmeklerini çıkarmak için çalıştıklarını görüyordu.

Yorgun bir halde **mas**'a giden tepeye doğru pedallara asıldı. Ormanın içinden geçip çayırlara çıktı. Ve çok iyi bildiği yüksek, büyük kapıları çaldı. Uzun bir bekleyişten sonra Madam Pollison kapının üzerindeki küçük deliği açarak ürkütücü bakışlarla baktı.

Geçmiş yıllarda yaptığı ziyaretlerden iyi tanıdığı bu yüze gülümsedi Avigdor. «Hortlak gördüğünü mü sandın? Sizi yeniden görmek ne güzel, Madam Pollison. Harika! Umarım deponuzda benim için sakladığınız bir şişe şarap vardır, ha? Evet, hadi kapıyı açın... Mösyö Mistral nerede?»

Kadın, «İçeri giremezsiniz, Mösyö Avigdor,» dedi.

«Bir şey mi oldu?» Avigdor'u kadının yüzündeki ifade telaşlandırmıştı.

«İçeri hiç kimse giremez, Mösyö.»

«Ne diyorsun sen? Avignon'dan buraya bisikletle geldim. Bir şeyden mi korkuyorsunuz, Madam Pollison?»

«Hiçbir şeyden korkmuyorum, Mösyö. Ama emirler böyle. İçeriye kimseyi almamamız söylendi.»

«Ama Mösyö Mistral'ı görmeliyim!»

«Burada değil.»

«Madam Pollison, beni **tanıyorsunuz!** Tanrı aşkına, buraya gelip öyle çok kaldım ki! Ben bir dostum... Dostun da ötesinde... Hadi, hadi, kapıyı açın... Neniz var sizin?»

«Mösyö Mistral burada değil. Ben de sizi içeri alamam.»

«Peki, **nerede?** Yoksa çalışma kamplarına mı yollandı? Madam Mistral nerde?»

«Söyledim ya, Mösyö; Mösyö Mistral yok. Madam da kendi ülkesinde kaldı. **Au revoir,** Mösyö Avigdor.» Kahya kadın kapıdan çekilip pencerenin kapağını Avigdor'un yüzüne kapadı.

Avigdor orada inanmazlıkla, şaşkınlık içinde kaldı. **Mas** Orta Çağlardaki çevresi duvarlı herhangi bir köy gibi sımsıkı kapalıydı. Hayvan kadın! Ondan hiç hoşlanmamıştı ama Avigdor'u bu biçimde karşılaması da beklenmezdi. Madam Pollison onun Mistral ailesinin ne denli yakını olduğunu bilirdi. Mistral nereye gitmişti? Onu içeri almadığını öğrendiğinde acaba Mistral kadına nasıl davranacaktı? Kapıyı yeniden çalmaya kalkıştı. Sonra gökyüzüne baktı. Hava henüz aydınlıktı. Ama karanlık ve sokağa çıkma yasağının başlayacağı saat yaklaşıyordu. Beaumettes'e ancak varırdı.

Avigdor öfkeyle dönüp bisikletiyle tepeden inmeye başladı ama, meşe ormanına girmezden önce dönüp **mas**'a son bir kez inanmazlıkla baktı.

Orada, **pigeonnier**'in penceresinde kocaman yanılgıya asla meydan vermeyecek bir baş vardı. Julien Mistral onun gidişine bakıyordu. Avigdor keskin bakışıyla ressamın kararlı, sert yüz ifadesini bile farkedebiliyordu. Sanki kalbinden vurulmuş gibi aniden durdu. Rahat bir soluk aldı. O uzaklık içinde iki erkeğin bakışları bir an buluştu. Mistral pencereden çekildi. Avigdor kalbi deli gibi atarak, gerisin geriye **mas**'ın kapısına koşup Mistral'ın kapıyı açmasını bekledi. O sevimsiz kahya kadının uydurmasıydı her şey. Mistral'a sormadan kendi başına hareket etmişti.

Akşamın alacakaranlığında dakikalar geçti. Bu uzun dakikalar içinde **mas**'daki sessizlik daha derinleşip somut bir

nitelik kazandı. Ancak o zaman Adrien Avigdor her şeyi anladı. Bisikletine tekrar atladı. Almanlar Champs Elysées'de yürüyüş yaptıklarında ağlamamıştı. Sarı yıldızı yakasına diktiğinde ağlamamıştı. Hatta annesi öldüğünde bile ağlamamıştı. Ama şimdi ağlıyordu.

Avigdor'un direniş örgütünde çalışmaya başlamasından beş ay sonra Müttefikler Kuzey Afrika'ya çıktı. Almanlar Fransa'yı tümüyle işgal etti. Artık İşgal Edilmemiş Bölge diye bir yer yoktu. Avignon'a büyük bir Alman garnizonu yerleşmiş, beraberinde o kaçınılmaz Gestapo örgütünün bir kolunu da getirmişti.

Hemen hemen iki yıl Julien Mistral tarlalarda çalışmıştı. Eğer Provence'taki herkes gibi gıda üretiminde çalışmazsa çalışma kamplarına gitmek zorunda kalacağını kabullenmişti. Zaten karnını doyurmak istiyorsa toprağı işlemesi gerekliydi. Félice'deki bakkallarda ne fiyata olursa olsun satın alınacak hiçbir şey kalmamıştı. Artık karnını doyurabilenler yalnızca köylülerdi. Gerektiği kadar yiyemiyorlarsa bile her gün açlıktan sapır sapır dökülen büyük kentlerdeki insanlardan daha iyi durumdaydılar. Bu arada elde edilen ürün, tereyağ, süt ve et Almanlara gidiyordu.

Mistral gündüzleri tarlalarda çalışıyor, geceleri de resim yapıyordu. Stüdyonun panjurlarını ışık dışardan görünmesin diye sımsıkı kapatıyordu. Işığı da Kate'in savaştan önce depo ettiği mumlarla sağlıyordu. Her Fransız kahyâsının yaptığı gibi, Kate de kileri tıka basa yedek malzemeyle doldurmaktan yanaydı. Bu yüzden, uzağı gören karısı kileri sanki altın külçeleriymiş gibi kalıp kalıp sabun, dolapları çarşaflar, pikeler, battaniyelerle doldurmuştu. Bunların büyük bir çoğunluğuna el bile sürülmemişti.

Özellikle ağır, elişi keten çarşaflar Mistral'ın çok işine yarıyor, bunlardan tuvaller hazırlıyordu. Çarşaflar en değerli, paha biçilmez mallarıydı artık. Tavşan kemiklerini kaynatarak elde ettiği zamkla bunlardan tual yapıyordu. Geçmiş yıllarda beğenmediği tablolarla yaktığı şenlik ateşlerini şimdi pişmanlıkla anımsıyordu. Bunların üzerine yeniden resim yapılabilirdi! O tablolara yeniden sahip olmak için neler vermezdi ki. Giderek artan bir kaygıyla boyalarının da azalmakta olduğunu görüyordu. Boyalarını elinden geldiğince

dikkatli kullanmaya çalışmasına karşın tualinin başına geçtiğinde her şeyi unutuyor, o yaratma duygusu içinde kendinden geçiyor, boyaları her zaman kullandığı gibi kullanmaya başlıyordu. Sonra mumların titrek ışıklarında daha birkaç saat önce dolu olan boş boya tüplerini farkedince kapkara bir umutsuzluğun içine düşüyordu.

Almanların Avignon'a gelmelerinden birkaç hafta sonra siyah bir Citroen araba Mistral'ın **mas**'ının önünde durdu. Yeşil üniformalı bir Alman subayı peşinde elleri silahlı iki asker olduğu halde arabadan inip geldi. Madam Pollison araba içeri girsin diye telaşla koşturup kapıları açmıştı.

«Burası Julien Mistral'ın evi mi?» diye oldukça iyi bir Fransızcayla sordu Alman.

«Evet, efendim.»

«Gidip ona gelmesini söyle.»

Hiçbir Fransız, hatta BBC'ye ayarlanmış gizli radyosu olmayan, **Direniş** örgütüne katılmamış, Vichy yetkilileriyle kusursuz bir uyum içinde olan Mistral bile bir Alman subayının çağrısı karşısında korkuya kapılmadan edemezdi.

Yüzbaşı kendini gösterişli bir tavırla tanıttı: «Yüzbaşı Schmitt.» Elini uzattı. Mistral bu eli sıktı. Alman eliyle bir işaret yapınca iki asker silahlarını indirdiler.

«Sizinle tanışmak benim için büyük bir şeref, Mösyö Mistral,» dedi Schmitt. «Yıllardan beri yapıtlarınızın hayranıyım. Ben de bir parça ressam sayılırım... Amatörüm elbette. Yine de bütün sanatlara derin bir sevgim, hayranlığım vardır.»

«Teşekkür ederim,» dedi Mistral. Adam onun geçmişte kaçınmaya, uzak durmaya çalıştığı düzinelerle acemi ressamlara benziyordu. Dost sözleriyle üniforması tam bir çelişki oluşturuyordu.

«Yakın zamanlara kadar Paris'te görevliydim. Picasso'yu atölyesinde ziyaret etmek zevkini tattım. Eğer bir sakıncası yoksa bana kendi stüdyonuzu göstermenizi umuyorum... Bu konuda öyle çok şey okudum ki.»

Mistral, «Elbette,» diyerek **mas**'ın atölyesinin bulunduğu kanadına yürüdü. Schmitt, ressamın duvarlara dayalı tablolarını özenle inceledi. Yapıtlar karşısında gösterdiği coşku, bilgi ve anlayış kusursuzdu. Mistral'ı bir sanatçı olarak ince-

den inceye bildiği belli oluyordu. Giderek daha konuşkanlaşan Alman subayı savaştan önce her sonbaharda Paris'i ziyaret ettiğini, yeni sergileri ve müzeleri gezdiğini anlattı. Frankfurt dışındaki evinde küçük bir stüdyosu vardı. Şimdi bile, burada, Avignon'da, zaman bulduğu an portatif sehpasını kurup resim yapıyordu. «Resim yapmadan duramıyorum. Mösyö Mistral. Benim zayıf yanım da bu. Beni anlıyorsunuz, değil mi?»

«Elbette.»

Yüzbaşı askerlerine bir emir verdi. Askerlerden biri siyah arabaya koşarak biraz sonra bir şişe konyakla döndü.

Subay şişeyi Mistral'a uzatarak, «Düşündüm ki...» dedi çekingenliğe, utangaçlığa benzer bir tavırla. «Lütfen kabul edin. Bana şeref vermiş olursunuz.»

Mistral, iki buçuk yıldan beri yeni yapıtlarını ilk gören kişi olan bu coşkulu, kültürlü, kibar adama dikkatle baktı. Benliği, kalp atışları, soluğu, kendisi olan resimlerini ilk kez göstermişti ona.

«Oturun, yüzbaşım. Ben bardak getireyim.»

Yüzbaşı Schmitt iki üç haftada bir gelerek mas'ın düzenli konuklarından biri oldu. İlk gelişinde Mistral'a boya getirmeyi önermiş, ressam da bu öneriyi sevinçle kabullenmişti.

Daha sonra, Fransa'nın en büyük işvereni haline gelen, binlerce çiftçiyi denizaltı üsleri, havaalanları inşa ettirmek için askere alan Todt Örgütünden Mistral'ı kurtarmak için Schmitt onun dosyasını öyle bir biçimde işaretledi ki, sonunda onu atölyesinden uzaklaşmak zorunda bırakacak olan her durumdan korumuş oldu.

Eğer komşuları Mistral'ın bu Alman subayıyla olan dostluğunu görüp üzerinde fikir yürüttülerse bile ressam bunu asla öğrenemedi. Çünkü artık kahveye gitmiyordu. Félice'deki o kahvenin tadı kaçmış, onu ilgilendirecek hiçbir şey kalmamıştı. İçki de yoktu. Yalnızca birkaç yaşlı adamla çocuk kahvenin arkasında boule oynamaya cesaret edebiliyordu.

Bir gün sebze bahçesindeki çalışmasından dönen Mistral, kahya kadın Madam Pollison'u öfkeyle feryatlar atarken buldu.

«Gelip her şeyi aldılar! **Her şeyi**! Son tavuğa kadar her şey, havuçlar, reçeller, yiyecek karneleri gitti... Evi aradılar, hatta beni bile! Ah, Mösyö Mistral, burada olsaydınız...»

«Kim geldi?»

«Bilmiyorum. Daha önce hiç görmedim onları. Buradan değiller... Genç barbarlar, gangsterler, katiller... Ormandan Lacoste'a doğru gittiler...»

«Atölyeme girdiler mi?»

«Her yere girdiler. Açıp bakmadıkları yer kalmadı...»

Mistral koşarak atölyesine gitti. Sonra, **«Çarşaflarım nerde?»** diye feryat ederek dışarı koştu.

«Onları da aldılar. Evdekileri de. Tüm battaniyeleri...»

«Bütün çarşafları mı?»

«Ne yapabilirdim ki, Mösyö Mistral?» Şimdi kadının öfkesine kendini koruma duygusu da eklenmişti. «Söyledim, gangsterdi onlar.»

Ertesi gün Yüzbaşı Schmitt her zamanki ziyaretlerinden birinde bulunmak için beraberinde Mistral'ın bakıp eleştirmesi için yeni yaptığı resim de olduğu halde geldiğinde ressamı perişan bir halde buldu.

«Ne var? Bir şey mi oldu?»

«Soyuldum.»

«Almanlar tarafından mı? Öyleyse hemen icabına bakarım, emin olun.»

«Hayır, kim olduklarını bilmiyorum... Kahya kadının dediğine göre genç haydutlarmış. Bir avuç serseri.»

«Maquis(*) mi?»

«Bütün bildiğim yabancı oldukları. Hizmetçim onları daha önce hiç görmemiş.»

«Ne almışlar?» Mistral'ın yüzündeki perişanlık Schmitt'i üzmüştü.

«Önemsiz birçok şey, tanrının cezası, rezil serseriler... Önemli olan tüm **çarşaflarının** alınması. Şimdi nasıl çalışacağım? Tek bir tualim bile kalmadı. Elime geçirsem onları öldürürüm! Serseriler! Hayvanlar!»

(*) Almanlara karşı direniş gösteren bir Fransız vatansever örgütü.

«Nereye gitmişler?»

«Bilmiyorum. Madam Pollison onların Lacoste'a doğru gittiklerini söyledi... Orman yolundan. Şimdi kimbilir nerededirler?»

«Size tual temin etmek için ne yapabileceğimi bir araştırayım... Kolay olmayacak... Hiçbir yerde tual yok... Ama elimden geleni yapacağım.»

İki gün sonra Schmitt arabası geniş, keten çarşaflarla dolu olduğu halde geldi.

«Tual yok... Ama çarşaflarınızı geri aldım,» dedi Alman Subayı gülümseyerek:

«Ama nerden...»

«Gittiklerini söylediğiniz yerde bulduk... Hepsini... Tüm bölgeyi dolaşıp her yeri haraca kesmişler... Ya da öyle bir şey. **Maquis.**»

«**Onlar Maquis değil.**»

«Evet, öyle, Julien, öyle. Yirmi kişi. Kaygılanma artık seni rahatsız edemezler.»

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Kısa boylu olsaydım, diye bakışlarını sınıfta çevresi üzerinde özlemle, umutsuzlukla dolaştırarak düşündü Teddy Lunel. Neden böyle olsun?

Central Park'ın biraz ilerisindeki küçük, özel bir okul olan Elm'de geçen yedi yıl içinde öyle zamanlar olmuştu ki Teddy sonunda başkaları tarafından sevilmemesinin, arkadaşları olmamasının nedenini kendisini onlardan farklı kılan bu ya da şu özelliğine vermişti.

Diğer kızlar gibi onun babası ya da ailesi yoktu. Diğerlerinkinden farklı olarak annesi bütün gün çalışıyordu. Üçüncü sınıfı atlamıştı. Bu yüzden sınıf arkadaşlarından yaşça küçük bulunuyordu. Zamanla Teddy onu sınıf arkadaşlarının dışında bırakan, onların kendisini aralarına almalarını engelleyen şeyin uzun boyu olduğu sonucuna vardı. Onun gibileri, sanki papayı seçiyormuş gibi bir ciddiyetle içlerinden hangisinin en çok sevilen kişi, hangisinin ikinci sevilen kişi olduğunu kararlaştıran gözde kızların dışında kalıyordu. Teddy arkadaşlığa kabul edilen kızlar listesinin en sonunda bile gelmiyordu.

Annelerden biri demokratik bir davranışla sınıfı tümüyle davet etmediği takdirde hiçbir doğum günü partisine çağrılmıyor, öğle yemeği sırasında hiçbir grup ona kafeteryada yer ayırmıyor, kızlar kümelenip de aralarında bir şeyler fısıldaşıp gülüştüklerinde Teddy'yi kimse yanına çağırıp paha biçilmez sırlarını paylaşmasını istemiyordu.

Bu ayrılık, bu yabancılık, okula başladığı ilk yıldan beri sürüyor gibiydi. Durumu değiştirecek hiçbir yakarıda bulunamaz, hiç kimseden bir açıklama isteyemezdi. Her şey kesin bir biçimde, gizemli bir biçimde böyleydi.

Küçük kızlar, Teddy'nin güzelliğinin onun yaşında biri için bir felaket olduğunu, onu herkesten ayıran, uzaklaştıran bir özellik olduğunu söyleyecek kadar akıllı, düşünceli olamazlar. Akranlarının onunki kadar kaçınılmaz, uzlaşılmaz

bir güzellikle başedemeyeceklerini söyleyecek kimse yoktu. Bu güzellik öyleydi ki, Teddy'yi kendine özgü bir türdenmiş gibi gösteriyordu. Büyükler kendilerini tutamayıp ona övgüler yağdırdığında, Teddy onlara aldırış bile etmiyordu. Çünkü onlar, çirkin ya da güzel olsun, kimsenin onu sevmediğini bilmiyordu.

Teddy aynada kendini gerçekçi bir gözle göremediği gibi klasik bir güzel olduğunun da farkında değildi. Üstelik bu durumdan kurtulacak seçeneği de yoktu. On üç yaşında bir kız, çocukların içinde, diğer bütün toplumsal gruplarda olduğu gibi bir beraberlik duygusunun bulunduğu konusunda nasıl filozofça davranabilir, bu grupların arasında hiçbir gruba dahil olmayanların da bulunduğunu nasıl anlayabilirdi?

Aynı olay cüzamlılar, hayat kadınları, tutuklular, arasında da vardı. On üç yaşında bir yetmiş beş boya ulaşmış, sekizinci sınıf hocası Bay Simon'dan sekiz santim daha uzun boylu olan Teddy Lunel'i bu konuda hiçbir şey teselli edemezdi.

Maggy'nin, kızının sınıfta bir parya durumunda olduğundan haberi yoktu. Teddy annesine bu konuda hiçbir şey anlatamamıştı. Mutlu ol Teddy, herkesten farklı ol Teddy, diyen, bir çocukta olmasını düşlediği her şeyi vermeye çalışan Maggy onu öylesine gururla seviyordu ki zavallı küçük kız eğer yalnızlığını, hüznünü anlatırsa annesinin neşesini, sevincini tehlikeye atacağını sanıyordu. Sanki çok kötü bir şey yapmış da, cezasını haketmiş gibi yaralarını Maggy'den gizliyordu. Çok erken yaşlarda yalan söyleyip karşısındakini kandırmayı, annesinin inanacağı biçimde nasıl güzel, kusursuz günler geçirdiğini anlatmayı öğrendi.

Maggy sık sık Teddy'nin normal bir kendini beğenmişlikten yoksun olduğunu düşünüyordu. Belki de, kızının ne kadar küçük olduğu düşünülürse, böylesi daha iyiydi. İşi kadın güzelliği üzerine kurulu olan Maggy'ye kızı büyüyle yaratılmış gibi geliyordu. Çok romantik çelişkiler içinde bir varlıktı Teddy: Koyu kızıl saçlarının bukleler halinde kıvrılan uçları, insanı şaşırtacak kadar kahverengiden hemen hemen altın rengine giden bir renk cümbüşü içindeydi. Cildi öylesine beyazdı ki kızardığı zaman sanki şiddetli ateşi

çıkmış gibi olurdu. Zarif ağzı sert çizgilerle belirlenmişti. Öylesine pembeydi ki dudak boyası sürmüş hissini veriyordu. Hayretle kalkmış gibi duran kaşlarının altında babasının bazan mavi, bazan yeşil bazan da gri olan gözlerine sahipti. Ama tıpkı Maggy'ninkiler gibi birbirinden oldukça ayrıktı bu gözler. Harika bir burnu vardı. Maggy gururla, gerçek bir burun diye düşünüyordu. Teddy'ye belli belirsiz mağrur bir anlam veren, biçimli bir burun. Belki de makyajsız bir yüz için gerektiğinden fazla belirgin bir burundu. Bir çocuk yüzü için değildi ama zaman bu sorunu çözümleyecekti. Maggy kızını asla çocuklar arasında bir çocuk olarak düşünmemişti. Çünkü tecrübeli gözleri çocuğuna baktığında karşısında kusursuz bir kadın görüyordu.

Öte yandan Maggy onun ufak tefek, sevimli biri olmak için güzelliğinden anında vazgeçebileceğini bilmiyordu. Oysa Teddy'nin dünyada tek bir akrabası bile olmadığını Maggy asla aklından çıkarmazdı. Teddy'nin ondan başka kimsesi yoktu.

Maggy, evinde çalıştığı ilk günlerden beri, modellerinin Teddy'ye onun bakıcısıymış gibi davranmalarını minnetle izlemişti. Kısa zamanda Carnegie Hall'deki bürolarına taşınıp, daha fazla telefon bağlatıp yanına yardımcı aldığında önce Dadı Butterfield'den daha sonra da Matmazel Gallirand'dan okul bitiminde Teddy'yi oynaması için büroya getirmelerini istemişti.

Daha sonra, Teddy'nin ev ödevleri olduğunda büronun sakin bir köşesine onun için bir yazı masası konmuştu. Artık sayıları yüzyirmiyi bulan Lunel Kızları Teddy'nin «bürosuna» uğrarlar, onu sarılıp öperler, ağrıyan ayaklarından yakınırlar, Maggy'nin bir sepet içinde bol bol bulundurduğu elmalardan bir tane alıp yerlerdi. Büronun kapalı olduğu cumartesi günleri Teddy'nin okula giymesi için Saks ve De Pinna'da pastel renkte kaşmir süveterler, birbirinden pahalı, ithal malı tüvit ya da flanel etekler alırken, kızlarım Teddy için saygıdeğer birer akraba, diye kendini savunur gibi düşünüyordu Maggy.

Elm Okulu, Maggy'nin Yetmiş Dördüncü Sokakla Batı Central Park arasındaki San Remo'da kiraladığı büyük daireye pek uzak değildi. Daire parka bakıyordu. Beşinci Cad-

de'nin yüksek yapıları parkın genişliği boyunca evden görülüyordu. Maggy burasını özellikle seçmişti. Aslında Doğu Altmışlarda ya Yetmişlerde de rahatlıkla oturacak maddi olanağa sahipti. Kızını çok daha tanınmış, gözde okullardan birine de yollayabilirdi. Ama Doğu Yakasında Teddy bir Kilkullen'le, bir McDonall'la ya da bir Murray'la karşılaşma tehlikesi içinde bulunurdu: Doğu Yakası katı, toplu halde yaşayan Katoliklerin kesimiydi. Maggy Bianchi'deki işini sonra çocuğunu o muhitten uzak tutmaya çalışmıştı. Hangi kentte olursa olsun revaçta olan, tutulan muhitlerden, okullardan uzaklaşıp kabuğuna çekilmek sanıldığından da kolaydır. Üstelik, diye düşünüyordu Maggy, ben o muhitin tam insanı da olamadım zaten.

Teddy, San Remo'da sanki burası kendi eviymiş gibi dolaşıyordu. Hayat öyküsünü bilmediği bir tek karaderili asansörcü yoktu. Kaldırımda seksek oynaması için ona hemen bir tebeşir verecek kadar onu seven kapıcılar vardı. Okul dışında konuşkan, canlı, patenleriyle, bisikletiyle, kışın kızağının üzerine yüzüstü uzanarak parkın tepelerinden aşağı kayan, daima hareket halinde bir çocuktu. Tıpkı Fareli Köyün Kavalcısı gibi sık sık kendinden daha küçük çocukları peşine takıp dolaşıyor, çocuklar oyun oynamaktan bıktıklarında onlara tropik ormanlarda Amazon nehrinde salla yapılan gezintilerle ilgili karmaşık hikayeler anlatıyordu.

Genellikle ilkbaharda inceden bir yağmurun yağdığı, kurşuni renkli parkı ilk kır çiçeklerinin sarılarının renklendirdiği günlerde Teddy, Ann Hathaway Bahçesindeki eski taş kuleye gider, yalnız başına otururdu. Orada hayalgücünün olanca coşkunluğu; umutlarının fırıl fırıl dansettiği, kalbinin deliler gibi çarptığı bir ruh hali içinde, belli belirsiz, görkemli gümüş ışıltılar içindeki aşkı düşünür, ah, ben ne zaman aşık olacağım? diye merak ederdi.

Teddy on üç yaşındayken sekizinci sınıfı bitirdi. Öğretmenler yarım saat aralarında, onun en önde mi yoksa en arkada mı gitmesinin boy bakımından daha az dikkati çekeceğini tartışmışlar, sonunda da en önden gitmesine karar vermişlerdi.

Diplomasını almak için beyaz elbisesi içinde sahneye çıktığında salondan bir alkış koptu. Maggy, kızının ortaoku-

lu bitirdiğini görmeleri için Darcy'yi Longworth'ları, Gay' le Oliver Barnes'ı ve en sevdiği model kızları mezuniyet gününe davet etmişti. 1941'in en ünlü, sevilen modelleri en güzel şapkalarını giydiler, ayağının bir yere takılmaması için bakışları önünde, bazılarının asla öğrenemeyeceği bir biçimde yürüyerek gelen Teddy'ye bakarak ıslıklar çalıp alkış tuttular, bağırdılar. Mankenlerden henüz yirmi dört yaşına girmiş olan biri, «Tanrım, Doe,» dedi. «Tekrar genç olmak ne harika şey olurdu değil mi?» «Ben hâlâ gencim,» dedi Doe ama kalbini aniden bir kuşku kaplamıştı. O da yirmi dört yaşındaydı.

Teddy liseye başladığında kendi gibi, gruplara alınmayan birkaç kızla arkadaşlık kurdu. Sally kalın gözlükler takan, çok kitap okuyan ve terleyen bir kızdı. Harriett ortopedik ayakkabılar giyiyor, kekeleyerek konuşuyordu. Mary-Anne her derste en ön sırada oturan, başkalarının bilmediği soruları bile elini zaferle sallayarak yanıtlayan, öğretmenlerin sevgilisi olan bir kızdı. Ama üçü de Teddy'nin en iyi arkadaşları oldular.

Teddy yeni dostlarıyla ders çalışacağını ileri sürerek Lunel'e ya da Park'a gitmekten vazgeçti. Dördü, birinin ya da ötekinin evinde toplanıyor, okul ödevlerini çabucak bitiriyor, hemen öğleden sonralarının asıl işine, romantik düşlerin bıkmak usanmak bilmeyen ayrıntılı tartışmalarına giriyorlardı. Hiçbirinin de bir erkek arkadaşı yoktu, yalnızca erkek olan birinin, uzak bir gelecekte kendilerini bekleyen birinin hayalini canlandırıyorlardı. En çok konuştukları, en can alıcı konu zifaf gecesiydi. Annelerinin sahip olduğu gibi gecelikler nasıl giyilirdi? Ne de olsa bu geceliklerden insanın her yeri görünürdü... Dördü de annelerinin odalarına gizlice girerek bu güzel, tül gibi incecik şeyleri incelemişlerdi. Böyle bir gecelikle banyodan yatakodasına nasıl gelinirdi? Diyelim ki bu geceliğin üzerine bir sabahlık giydiniz, peki bu sabahlık nasıl çıkarılırdı? Yatağın içine mi girilirdi yoksa yorganın ya da örtünün üzerine mi uzanılırdı? Sonra **ne olurdu?** Konuşmanın bu noktasında kıkır kıkır gülmeye başlar, kek ve Coca-Cola almak için mutfağa geçerlerdi.

Bir gün Teddy daha sonra ne olduğunu onlara anlat-

maya çalıştı. «Baba erkek organını tutup annenin vajinasına sokar ve tohumlar akarak...» Sözlerini tiksinti dolu bağırışlar, cıyaklamalar kesmişti. Arkadaşları böylesine iğrenç ayrıntıları dinlemek istemiyorlar, çalışıyor olsa bile Teddy'nin annesinin onu karşısına alıp böyle korkunç şeyler anlatmış olmasına inanmıyorlardı. Henüz on dört yaşında ve ilk aybaşılarının etkisinden kurtulmamış küçük kızlardı onlar. Maggy'nin, «hayatın gerçekleri,» dediği şey onlar için dayanılamayacak kadar duygusuz ve tümüyle bilimsel bir açıklamaydı.

O zaman Teddy, acaba **hakkımdaki** tüm gerçeği bilseler, ne düşünürlerdi? diye merak etti. Eğer bir bebeğin nasıl dünyaya geldiğini dinleyemiyorlarsa, onun bir piç olduğunu öğrenseler ne derlerdi acaba? Ah, evet, annesi bunun için başka bir deyim kullanıyordu ama gerçek değişmiyordu ki.

Teddy, derdini, beraberken konuştukları, Fransızcayla, başkalarıyla konuştukları İngilizceden daha iyi anlattığını kabul eden Maggy'nin ona, **«une enfante naturelle»**(*) olduğunu söylediğinde kaç yaşında olduğunu anımsıyordu. Ama çok zaman önce olmalıydı ki Teddy'nin bu bilgiyi hazmetmesi için bir hayli büyümesi gerekmiş, yavaş yavaş ne anlama geldiğini bu sözleri duyduktan bir hayli zaman sonra öğrenmişti. Maggy ona geçmişinin incelenmemesi gereken bir şey olduğunu nasıl anlatmıştı? Bir bakıma bütün soruları engelleyecek şekilde babasının öldüğünü söylemesi ona nasıl öğretilmişti? Bunu Teddy kendi kendine bile izah edemiyordu. Ama hepsi çok zaman önce olmuş, o da herşeyi kesinlikle kabullenmişti.

Rahiplere ayrılan bir tabak kutsal yemekle karşı karşıya kalan Malezyalı bir yerli gibi Teddy yasak konudan kendini koruyacak bir uzaklıkla durmuştu. Bu öylesine güçlü, kesin bir yasaktı ki, annesine daha fazla soru sormaya cesaret edememişti. Hayatının en canlı yerinde bir tabu gibi duran bu konu Teddy'yi arkadaşlarından uzaklaştırmıştı. Onların hiçbirinin gerçek denilebilecek sırları yoktu. Evet, arkadaşlıklarının temelinde sırları paylaşmak, dertleşmek, birbirlerinin güvenini çoğaltmak, ergenlik çağının güç zamanlarında arkadaş, yoldaş olmak yatıyordu tabii.

(*) 'Tabiatın çocuğu' anlamında.

Maggy kızına babası hakkında pek az şey anlatmıştı. Teddy'nin anlayacak kadar büyüdüğüne karar verdiğinde babasının İrlandalı bir Katolik olduğunu, kalp krizinden ölmezden önce kilisesinin yasaları yüzünden evlenemediklerini anlatmıştı. Bu az, kesik kesik sözcükleri söylerken öylesine gergin, üzüntülü bir hali vardı ki, Teddy, soracak bir şeyi olsa bile cesaret edememişti.

Teddy annesine tapar ama ondan biraz korkardı da. Birçokları gibi.

Emretme alışkanlığı, giderek gelişen, başarılı bir işin tüm sorumluluğunu yüklenmek, Maggy'nin kişiliğine 1940'ların hemen hemen tüm kadınlarında eksik olan bir boyut kazandırmıştı. Bu öyle bir boyuttu ki, onu bir anne olarak düşünmeyi güçleştiriyor ama öfkeli olduğu zamanlar dışında kızların ona taktıkları «Patron» adıyla düşünmesini kolaylaştırıyordu. Maggy'nin sinirli olduğu zamanlarda kızlar birbirlerine, «Marie Antoinette» harekete geçti, diyorlardı. Böyle günlerde yarım kilodan fazla kilo almış her kız acentaya gitmemek için bir bahane uydurur, Sterk ya da El Morocco'da gece geç vakitlere kadar kalmış olanlar bir şey belli olmasın diye makyajlarına özel bir itina gösterir, işe bir dakika bile geç kalmamaya bakarlardı.

Maggy otuz dört yaşında herkesin kabul edip onayladığı büyük güzelliğinin en parlak günlerini yaşıyordu. On yedi yaşındayken yaşından büyük görünürdü; şimdiyse akranlarından daha küçük gösteriyordu. Zaman gergin, ışıklı cildinin altındaki çarpıcı kemik yapısını yalnızca daha belirgin bir hale koymuştu. Kendine güveni artmış, Pernod rengi gözlerindeki hareler zeka ve tecrübeyle daha parlak hale gelmişti.

Bürodayken Maggy siyah ve gri renklerde tayyörler giyer, Hattie Carnaige'ın el değmemişcesine kusursuz hazırladığı beyaz döpiyeslerini de yaza ayırırdı. Yirmi yaşındayken hediye edilen Burma incilerinden kolyesi daima boynundaydı. Yakasına da hep kırmızı, taze bir karanfil takardı. Büroda, masasında otururken bile Titania'nın hazırladığı şapkaları başından çıkarmazdı. En üst düzeydeki moda editörleri de onun gibi yapıyorlardı. Maggy hepsiyle arkadaştı. Sık sık bir masası sürekli onun için ayrılan Pavillion'da bu editörlerden biriyle yemek yerdi. Yemeğe gitmeyeceği zamanlarda sekreterleri lokantaya telefon edip haber verirdi.

Ve geceleri en yakın dostu, yıllardan beri aşığı olan fakat asla evlenmeyeceği Jason Darcy vardı. Darcy'yle evlenmeme nedenini Maggy en sevgili kadın arkadaşı Lally Longworth'a bile anlatamamıştı. Tanrı şahitti ki yıllar önce bunu Lally'ye anlatmak için elinden geleni yapmıştı. «Sen aklını mı kaçırdın, Maggy Lunel?» diye sormuştu Lally. «Darcy seninle evlenmek için çıldırıyor. Seni evet demekten alıkoyan nedir?»

«Ah, Lally, Lally, bir erkeğe asla güvenmemeliyim. Evlenirsek ne olacağını biliyorum. Yavaş yavaş, kaçınılmaz bir biçimde işimle daha az ilgilenmeye başlayacak, sonunda da çalışmaktan vazgeçip kendimi tümüyle Darcy'ye adayıp onunla seyahatlere çıkacak, evlerimizle, hizmetçiler, uşaklarla ilgilenecek, ziyafetler vermeye başlayacağım... Onun emrine girecek, onun sırtına dayanacağım... Böyle olmasını istemiyorum, Lally. Asla. Geçimim için hiçbir erkeğe dayanmak istemiyorum.» Maggy içkisini bırakmış, Lally'nin anlaması için onu adeta omuzlarından tutup sarsmıştı.

«Ya birlikte mutlu olamayacağımızı anlar, ayrılmaya karar verirsek? Söyle, o zaman ben ne yaparım? Benimki gibi bir işi kurduktan sonra onu bırakamaz, bırakırsan da geri döndüğünde seni bekleyeceğini umamazsın... Böyle bir şey olamaz. Hayatımızı şimdiki gibi sürdürmek çok daha iyi. Darcy bana sahip olduğunu biliyor, hayatımda başka erkek yok. Ama bu ona yetmiyorsa, kusura bakma, başka türlü olamam.»

Lally abartılmış bir hayalkırıklığıyla dolu, «Düğününü ben yapacaktım,» dedi. Ama aslında Maggy'nin evlilik konusundaki karamsar fikirlerine şaşırmaktan kendini alamamıştı. Tanrı korusun, eğer bir kadın, daha evlenmeden boşanmayı böylesine soğukkanlılıkla düşünürse insan ırkı en kısa zamanda tükenirdi.

Maggy, Teddy'nin Darcy'le olan ilişkisi üzerinde bir şeyler düşüneceğini biliyordu. Ama durumunu Lally Longworth kadar kültürlü bir kadına anlatamadıktan sonra genç kızlığa yeni girmiş bir çocuğa anlatmakta nasıl başarılı olabilirdi ki? Ah, Teddy'ye anlatamayacağım öyle çok şey var ki, diye suçluluk duygusu içinde düşündü. Bir kere kendisinin bir evlilik-dışı ilişkiden dünyaya geldiğini Teddy'ye söyleyememiş, yalnızca annesiyle babasının o çok küçükken öldüklerini anlatmıştı. Kendini **Rüzgarlı Bayır**'a vermiş. Kutsal Kita-

bı **Rüzgar Gibi Geçti** olan, **Philadelphia Hikayesi** filmini belki on kez görmeye giden Teddy annesini sıkı bir sorguya çekemeyecek kadar romantik duygular içindeydi.

Sonra Teddy'nin belirli bir dini olmaması sorunu geliyordu. Maggy'nin kendi Yahudi kimliği asla dininin görevlerini yerine getirme şeklinde olmamıştı. Gençlik yıllarını birbirine bağlı bir Yahudi toplumu içinde geçirmesine, Haham Taradaş onun için bir erdemlilik simgesi olmasına karşın evden kaçtığından beri Maggy dininin ona gereksiz gibi gelen adetlerini uygulamaktan kaçınmıştı. Bir **Yahudi** olduğunu hissediyordu... Ama bunun sonuna kadar, tümüyle dindar olması için bir zorunluluk yoktu. Paris'de bıraktığı yedikollu şamdanı asla istetmemiş, onun yerine bir başka şamdan almayı da düşünmemişti.

Öte yandan Teddy'yi Central Park West'teki İspanyol ve Portekiz sinagoglarına yollamaya başladı. Bir sabah sinagogda herkesin oraya aitmiş gibi rahat bir havaları olduğunu, öğretilenleri içtenlikle öğrenmeye çalıştıklarını farkeden Teddy, Elm okulundaki hayatın bile buraya kıyasla daha rahat olduğunu ona düşündüren bu yere asla gelmemeye karar verdi. Kendi başına otobüse binecek kadar büyüyünce St. Patrick Katedraline gidip göze batmayacak bir yere otururak çevresini ürkek bir merakla inceledi.

Bu muazzam taş yığını, bu mavi, kırmızı ve altın rengi ışıklarla aydınlatılmış mağara, görevlerini inançla yerine getiren ciddi, kendilerinden emin insanlar, sıra sıra mumlar... Bunların Teddy'yle ne ilgisi vardı? Hiç. Tıpkı Sinagog okulu gibi... Bir Katolik olmadığı gibi Yahudi de değildi. Maggy'ye panteist ya da putperest olduğunu sandığını bildirdi.

«Patsy Berg bir oğlanın **şeyine** dokunmuştu!» dedi Sally büyülenmiş gibi.

Mary-Anne hayretle, «Sana inanmıyorum,» diye atıldı.

«Eğer dokunduysa bile, oğlan onu buna zorlamıştır,» dedi Harriet bilgiç bir edayla.

Teddy hiçbir şey söylemedi. Bir erkeğin şeyini yalnızca **görmek** için bile vermeyeceği yoktu. Metropolitan Müzesinin

koridorlarında dolaşıyor, boş yere bir doğum günü pastasındaki süs gibi duran, mermerden kıvrımlı şeyden daha belirgin, gerçek bir erkeklik organı arıyordu. Buradakiler çoğunlukla Grek heykellerindeki kırılmış burunlara benziyorlardı. Teddy'yse işin içinde müzede gördüklerinden daha başka şeyler olduğunu **biliyordu.**

Oysa daha on altı yaşındaydı ve yalnızca bir tek erkekten, Harriet'in kuzeni Melvin Allenberg'den beraber çıkma önerisi almıştı. Elvin kısa boyluydu. Kalın camlı gözlükler takıyordu. Ama Collegiate'de son sınıf öğrencisiydi. Gülümsediği zaman Teddy onda Van Johnson'a benzeyen bir şeyler görüyordu ama Melvin onun gibi uzun boylu, sarışın ve yakışıklı değildi. Üstelik sivilceleri de yoktu. Melvin Allenberg ona ikinci kez sinemaya gitme teklifinde bulunduğunda Teddy daveti kabul etti.

Teddy'yi ilk gördüğü andan itibaren Melvin'in içinde ona karşı saygıyla karışık bir özlem duygusu uyanmıştı. Genç kızın uzun boyu, Melvin'in gözünde ayrıca harika bir özellik oluyordu. Çünkü Melvin kendini hep uzun boylu, güzel, her istediğini anında yapacak kadınlarla dolu bir adada hayal ederdi.

Randevusuna gitmezden önce Teddy bacaklarındaki incecik sarı tüyleri temizledi. Arkadaşları içinde bu işi ilk yapan oydu. Diğerleri onu sıkıntılı bir sessizlik içinde izlediler. Sonra Mary-Anne, «Kıllar bir erkeğin sakalındakiler gibi sert sert çıkacak,» diye onu uyardı. Sally, «Artık bacaklarına her hafta ağda yapmak zorunda kalacaksın,» dedi. «Tüm hayatın boyunca bu işi yapacaksın.» Harriett, «Bütün bunları benim sevimsiz yeğenim için yaptığına inanamıyorum, Teddy,» dedi. «Sen aklını kaçırmışsın.» İçlerinde durumu onaylamayan, en fazla hoşnutsuzlukla karşılayan oydu. «Annesinin benim anneme onun hakkında ne dediğini biliyor musun? **Acayip** biri o. Zeka testinde en yüksek dereceyi tutturması gerekirdi ama koleje gitmek istemiyormuş. Sporla da ilgilenmiyor. Tek eğlencesi o aptal fotoğraf makinesiyle, dolabında yaptığı karanlık oda... Ethel hala, evde hiçbir hizmetçiyi uzun süre tutamıyor. Çünkü Melvin onlardan hep kendisine poz vermelerini istiyor, hiçbir iş yaptırmıyormuş... Acayip bir davranış bu, Teddy. Annesi onun odasında yüzlerce pis dergi bulmuş. Onunla beraberken dikkatli olsan iyi edersin. Boyu ancak omuzuna gelir ama Melvin'in aklından geçenleri kim bilebilir ki?»

Teddy arkadaşına gülümseyerek sol bacağının kıllarını temizlemeye başladı. Hepsi de beni kıskanıyorlar, diye düşünüyordu. Hiçbirinin de bir erkek arkadaşı olmadı.

Teddy film boyunca Melvin'in gözlerine bakmaya cesaret edemeden oturdu. Ama onun, yuvarlak, kıvırcık saçlı başını ciddi, düşünceli bir tavırla çevirip profiline uzun uzun baktığını farkediyordu.

Filmden sonra gözleme yerlerken Melvin, «Sen dünyanın en güzel kızısın, Teddy Lunel,» dedi büyük bir ciddiyetle.

«**Öyle mi?**» Teddy şaşırmıştı.

«Hiç kuşkun olmasın.» Melvin'in gözlük camları ışıldıyordu. «Ben kadın güzelliği konusunda uzmanım, Collegiate'de kime istersen sorabilirsin.»

«Sana inanmıyorum!»

«Senin inanıp inanmamam önemli değil. Bununla hiçbir ilgisi yok.»

Teddy kıpkırmızı kesildi. Kulakları uğulduyor, neredeyse ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Yaşamı boyunca büyüklerden güzelliği konusunda duyduğu iltifatların hiçbir anlamı olmamıştı ama Melvin'in söylediklerinde içten olduğunu anlamamak olanaksızdı. Sanki akademik bir bildiride bulunuyormuş gibi konuşuyordu. Sesinde karşısındakine değer verdiğini belirten bir nitelik vardı. Teddy onun kalın camlı gözlüklerinin gerisinde parlak, zeki, çok iri, tertemiz mavi gözlerinin olduğunu gördü.

«Sana Red (Kızıl) demeye karar verdim,» diye Melvin konuşmasını sürdürdü. «Her güzel kadının bir takma ada gereksinmesi vardır. Teddy adı bana Theodore Roosevelt'i düşündürüyor. Red, bir erkek sana baktığında, belki de yalnızca bir filmde görebileceği, varlığına asla inanmadığı bir başkalık, ayrıcalık görür. O zaman seni ilgilendirecek kadar değişik laflar bilmediğini düşünerek korkar. İşte senin sorunun bu olacak: İnsanların sana karşı normal olmamaları... Olamayacakları. İnsanlarla sıradan,normal ilişkiler kuramayacaksın... Bütün güzel kadınlar bu sıkıntıyı çekerler. Onları ancak özel, olağanüstü anlayışlı zeki erkekler anlayabilir.»

«Sen delisin, Melvin Allenberg.» Teddy onun soğukkanlı-

lık ve kendinden emin bir tavırla söylediği içten, övücü sözler karşısında etkilenmişti.

«Bir düşün, Red, düşün,» dedi Melvin. «Bir gün, ikimiz de zengin ve ünlü olduğumuzda haklı olduğumu anlayacaksın.»

Teddy bir şey söyleyemedi. Melvin'in, «bir gün» demesi onda sanki bir ışıkmışlar da geleceğe doğru olanca hızlarıyla gidiyorlarmış duygusunu uyandırmıştı. Sanki Teddy Lunel bir başına olanaksızın olanaklı hale getirildiği bir dünyaya göçetmiş gibiydi. Sonra önündeki meyve suyu bardağına bakarak hayatının ilk kışkırtıcı davranışıyla, «Pis dergi ne demek, Melvin?» diye sordu, Teddy.

«Ah, demek Harriet söyledi sonunda. Sanat dergilerinden bir koleksiyon yapmayı bir türlü başaramadım. Çünkü ailem bunları gördükçe beni pis kafalı bir koca adam gibi düşünüyor. Red, ben sana kafası pis düşüncelerle dolu biri gibi görünüyor muyum?»

«Harriet bana asla böyle bir şey söylemedi.» diye atıldı Teddy arkadaşını korumak için. «Beni sinemaya davet etmene kadar senden hiç söz etmedi.»

«Senden de bana söz etmedi... Zaten onu hiç görmem... Annelerimiz birbirlerinden pek hoşlanmıyorlar sanırım.»

«Harriet sana ailemden, babamdan hiç sözetmedi mi?»

«Hayır, etmedi. Etmesi mi gerekiyordu?»

«Şey... Babam Abraham Lincoln Alay'ındandı. İspanya'da Faşistlere karşı savaşırken öldü... Büyük bir kahramandı.»

Melvin gözlerini kırpıştırdı. «Tanrım, babanla kimbilir ne kadar gururlanıyorsundur!»

«Haklısın. Annem... Annem onun yokluğuna hâlâ alışamadı. Kendini işine verdi... Annem Fransızdır, biliyorsun. Soylu bir ailedenmiş... Ailesinde Fransız ihtilalinde giyotine giden bir markiz var... Sonra tüm toprakları ve paraları ellerinden alınmış... Ama gururlarına asla dokunamamışlar. Annem ailenin son ferdi... Ya da ben...» Bunları söyleyen Teddy'nin sesi hülyalıydı.

Melvin saygıyla üç kez yutkundu. Red'in tanıdığı hiçbir kıza benzememesine şaşmamak gerekiyordu. Kısa bir sessizlikten sonra, «Hiç başka erkek arkadaşların oldu mu?» diye sordu.

«Annem bu konuda çok sıkıdır. Haftada yalnızca iki kez.

cuma ve cumartesi günleri gezmeme izin verir. Pazar günü erken yatmamı ister. Ertesi gün okul olduğu için.»

Zamandan söz edilince Melvin saatine baktı. «Hadi gel, Red,» dedi. «Annen onbir buçukta dönmemizi istedi. Başını derde sokmak istemem.»

Teddy'nin apartmanının kapısı önünde Melvin Allenberg, uzun yürüyüşleri boyunca acayip bir biçimde suskun kalan Teddy'ye başını kaldırıp baktı.

«**Daha Jane Eyre**'i görmedin mi?» diye sordu. Melvin kısa boylu olabilirdi ama ne istediğini bilen, bunu elde etmeye çalışan biriydi.

Teddy belki üçüncü kez, «Hayır, görmedim,» dedi.

«Gelecek cumartesi gidelim mi? İster misin? Tabii başka bir işin yoksa?»

«Hımmmm... Cuma olsa? Korkarım cumartesi günüm dolu.»

«Anlaştık,» diye gülümsedi Melvin. Sade, basit davranışları ona yine istediğini elde ettirmişti.

«Bu güzel gün için teşekkür ederim, Melvin,» dedi Teddy.

Melvin, Van Johnson'ı bir parça da olsun anımsatan gülümsemesiyle, «Umarım sen de benim kadar iyi vakit geçirmişsindir, Red,» dedi. «Bak, senin üçüncü buluşmadan önce erkek arkadaşlarına kendisini öptüren türden bir kız olmadığını biliyorum. Ama şimdi bir ayrıcalık tanısan, kendini daha iyi hissetmez misin?»

Teddy hiç duraklamadı. Melvin'in gözlüklerini çıkarıp ona uzun kollarıyla sımsıkı sarıldı. Minnet dolu bir duyguyla çocuğun yüzünü göğsüne bastırdı. «Öyle değil, Red!» diye silkinerek kurtuldu Melvin. «Hadi eğil, hareketsiz dur.» Teddy'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu. «İşte! Tamam! Ama sakın başkasına seni öpmesine izin verme. Söz mü?»

«Söz,» diye fısıldadı Teddy. Erkek dudakları kadınınkilerden farklıydı. Uçları insanın içini gıcıklıyordu. Bilmiş bilmiş gülümseyerek öne doğru eğildi. Gözlüklerini vermezden önce Melvin'i kaçamak bir biçimde öptü. «Kimseye söyleme,» diye mırıldandı. «Sonra şöhretim mahvolur.»

ON ALTINCI BÖLÜM

«Ona ne dedin?» Teddy'nin Wellesley'deki oda arkadaşı Bunny Abbortt hayretler içindeydi. 1954 sonbaharında onunla birlikte koleje giren dört yüz birinci sınıf öğrencisi arasında Teddy'yi bir efsane haline getiren niteliklere alıştığını sandığı bir sırada, ortaya bir kapris daha çıkmıştı.

«Dört beş santim yalan söyledim. Bir seksen boyundayım dedim,» diye yineledi koridordaki telefondan dönen Teddy. «Bir seksen beş ya da bir seksen sekiz boyunda olmadıkları sürece ilgilerini hemen yitiriyorlar... Böylece kısa boylularla arkadaşlık etmekten kurtuluyorum.»

«Peki bilmediğin, tanışmadığın kişilerle neden hâlâ ilgileniyorsun?» diye sordu Bunny. «Randevu defterine bile sığmaz oldular.»

«Ah, hoşuma gidiyor... Sanki bir Noel hediyesini açıyormuşum gibi oluyor.» Teddy, önceden tanışmadığı kişilerle telefonda randevulaşmaktan, kaldığı yurttaki her bir kız için beslediği şaşırtıcı sevgiye kadar, yeni hayatının getirdiği duyguları asla açıklayıp anlatamayacağını biliyordu. Wellesley'e geldiği ilk günden itibaren kendini öylesine baş döndürücü bir biçimde, yeniden doğmuş gibi hissetmişti ki; geceleri, tüm varlığını kaplayan sınırsız sevincin boyutlarını tümüyle anlayabilmek için geç saatlere kadar yatağında uyumadan düşünüyordu.

Teddy buraya gelinceye kadar yalnız, toplum dışı bırakılmış gibi bir hayat yaşamıştı. Şimdiyse, her öğleden sonra yurdun telefonu onun için en azından on, on iki kez çalıyor, telefona cevap veren nöbetçi kızlar koridorun başına gelip alaycı bir kabullenişle «Lunel,» diye sesleniyorlardı. Ama içlerinde asla kötülük yoktu. Wellesley'de Teddy başkalığın farkedilmediği, rahatlıkla kabullenildiği harika bir alan bulmuştu.

Sınıfında gece yarısına kadar derslerine çalışan zeki

kızlar vardı. Diğerleri Radcliffe'ye karşı kürek çeken takımda yer almaya çabalıyorlardı. Sınıfın başkanlığına aday olan kızlar olduğu gibi, sanat, müzik ve felsefeden başka bir şeye aldırış etmeyenler de vardı. Öte yandan bütün bir öğleden sonra briç oynarken, bir yandan da yün çoraplar ören öğrenciler de dikkati çekiyordu. Eğer Teddy Lunel özellikle erkeklere ilgi duyuyorsa, tembellikten ötürü sınıftan atılmadıktan sonra, kimsenin umurunda değildi. Wellesley'e kabul edilecek kadar zekiydi. O halde otomatikman onlardan biri durumundaydı. Hepsinden önemlisi 1949 sınıfının bir üyesiydi.

Sınıfın her öğrencisinin resimleriyle adlarının ve geldikleri yerlerin adları yazılı olan küçük, kırmızı Birinci Sınıf el kitabı yayınlandığından beri, Wellesley kampusu erkek-kız arkadaşlıklarının son hızla geliştiği soylu bir öncü olmuştu. Aslında bu el kitapları öğrencilerin birbirlerini daha iyi tanımaları için basılmıştı ama, yayınlanmasından yirmi dört saat sonra New England bölgesindeki, şimdi İkinci Dünya Savaşı'ndan dönen tecrübeli askerlerin de katılmasıyla bir hayli kalabalıklaşan erkek kolejlerinde elden ele dolaşır olmuştu.

İlk yılının ikinci haftasında, Teddy hafta sonlarında oynanacak her önemli Ivy League futbol maçına davet edilmiş bulunuyordu. Noel tatiline kadar doluydu. İstese, haftanın her gecesi yakınlarındaki Harvard Üniversitesi'nden değişik bir erkekle yemeğe çıkabilirdi.

O yıl Noel tatilinde eve döndüğünde Maggy uzun boylu kızının genç bir kadın olduğunu gördü. Buzdolabı, göğüse takılan orkide çiçekleriyle dolmuştu. Her sabah postadan aşk mektupları çıkıyor, Teddy her gece gezmeye gidiyor ve öğlene kadar yatıp uyuyordu. Maggy, gördüğü anladığı kadarıyla Teddy'nin kendisini sevdiğini sandığı bir erkeğe kapılarak hayal kırıklığına uğrayacağına, acımasız, kalpsiz bir uçarı kız olmasını yeğliyordu.

Teddy, Wellesley'deki ilk yıllarını sürekli aşık, hayaller içinde, mağrur bir hava içinde geçirdi. Bu ilk yıllar bir genç kızın ilk kez öpüldüğü an kadar unutulmazdı; bir daha ele geçirilemezdi. Bir aşk macerasından diğerine danseder gibi geçiyor, kişiliği güçlendikçe çevresinde daha aranılan bir kişi oluyor, her yere beklenildiğinden, sevinçle karşılanacağından emin bir hava içinde giriyor, sanki her şeyin ken-

disi için hazırlandığı, hiçbir değişikliğin mutluluğunu bozamayacağı izlenimini veriyordu.

Kendi kendine, bütün bu olanlara inanamıyorum, diye tekrar tekrar fısıldıyordu. Ama yüksek sesle değil. Çünkü kazandığı onca zafere karşın içinde birden uyanıp kendini yine toplumdışı kalmış biri gibi bulacağı korkusu pusuda yatıyordu.

Gerçek, Teddy için asla yeterli değildi. Çünkü gerçekler bir bakıma duygularını sağlam bir temel üzerine dayandıracağı bilinçaltını etkilemiyordu. Gerçekleri değiştirip okuldaki günlerini annesine daha parlak bir biçimde anlatmaya başladığında daha altı yaşında bir çocuktu. Şimdiyse gerçek hayal edemeyeceği kadar renkliydi ama yine de onu doyurmuyordu. Görünüşteki başarıları asla ona huzur sağlayacak bir nitelik kazanamıyordu. Melvin Allenberg'e anlattığı gibi babasının İspanya Savaşında öldüğü, annesinin soylu bir Fransız ailesinden geldiği masalı yavaş yavaş gelişip çiçekler açmaya başladı.

Bir Harvard-Yale maçında Teddy erkek arkadaşına, «Biliyor musun,» dedi. «Babam da Harvard'da okumuş. Ölmeden önce beni New York yakınında oynanan bütün Harvard maçlarına götürürdü. Tibet'te dağlara tırmanırdı...» Princeton'da bir grup arkadaşı yaz için planlar kurarlarken, Teddy özlem dolu bir sesle, «Çocukluğumda her yaz Dordogne'deki şatomuza giderdik,» diye anlattı. «Lunel'ler, insanın anımsayabileceği en eski zamanlardan beri Dordogne'de yaşadılar... Şatonun yüzlerce odası var ama yarısı artık harabe halinde. Dedem öldüğünden beri gitmedim oraya.» Dartmouth Kış Karnavalında, «Ski yarışmalarına gitmesem olmaz mı?» dedi arkadaşına. «Babam annemin gözleri önünde öldü... Alplerde Olimpiyat için çalışmalar yaparken öldü... Annem bir daha kendini toparlayamadı.» Konuşma Noel tatiline dönüştüğünde Teddy, «Noel tatillerini hep Quebec'de büyükannemin büyükannesinin büyükannesinin yanında geçirirdik,» diyordu. «Her zaman şimdiye kadar gördüğüm en büyük Noel ağacını hazırlardı... Ağacın çevresinde küçük kuzenlerimle dansederdim... Belki bir düzineye yakın kuzenim vardı... Hayır, onları artık görmüyorum... Annem, babam öldükten sonra onun ailesiyle kavga etti. Babamın Fransa işgal edildiğinde Özgür Fransa Direniş Örgütüne girmesinin suçunu anneme yük-

lemişler. Savaşta uçağı düşmüş babamın, ölmüş... General de Gaulle'ün gizli servisinde çalışıyormuş?...»

Anlattığı bu masallara sorgusuz sualsiz inanılıyordu. Çünkü o kadar güzel, değişik tipli birinin hayatında birtakım gizemli olaylar bulunmalıydı. Zaten Teddy de bunları New York'ta kendisini ziyarete gelip Maggy'yle tanışmaları olanaksız olan erkek arkadaşlarına anlatıyordu.

Maggy kızının birlikte dolaştığı erkek arkadaşlarını elinden geldiğince araştırıyordu. Arkası bitip tükenmeyen temiz yüzlü, zeki, saygı uyandıran, masum görünüşlü kavalyelere bir diyeceği yoktu.

Lally Longhworth'a, «Birden fazla erkek arkadaşı olunca pek tehlike yok demektir,» dedi Maggy. «Teddy'nin bir ya da iki yerine düzinelerle çocukla gezmeye çıkması hoşuma gidiyor. Hepsine de öyle kötü davranıyor ki... Artık kızımı tanıyamaz oldum... Bazan hiç tanıdım mı acaba diye merak bile ediyorum. Artık çok geç... Okula gitti. Ve ben onunla diyaloğumu yitirdim kanısındayım. Bazan Teddy'ye daha yakın olabilmek için yapılacak bir şeyler olması gerekirdi diye düşünüyorum. Beni şaşırtıyor, Lally. Ona verebildiğimi verdim... Teddy'yi öyle çok seviyorum ki. Rahat bir evi var. Bana hiç sorun çıkarmadı. Ona en iyi giysileri aldım... Ah, bilmiyorum...»

«Tanıdığım annelerin hemen yarısı bana aynı şeyleri söylüyor, Maggy.» Lally çocuksuz olmanın verdiği rahatlıkla, arkadaşlarına kızlarını ya da oğullarını nasıl yetiştirmeleri gerektiği konusunda akıl verme hakkını kendinde buluyordu. «Koleje gittikten sonra ailelerine karşı yabancılaşıyorlar. Teddy'nin hayatında ciddi birinin olmadığından emin misin? Yakında yirmi yaşına girecek. Sen o yaşta ne yapıyordun, acaba?»

«Bütün gün elbise provalarına girip çıkıyordum... Bir kadın gibi yaşıyordum,» dedi Maggy düşünceli düşünceli. «Biz Fransa'da öyle çabuk büyürüz ki. Belki de yirmili yıllar öyleydi... Bilmiyorum, ama bana kızımın arkadaşları çok küçük, tecrübesiz görünüyorlar. Daha kabuklarından dışarı çıkamamışlar, Teddy bana bu çocukların onunla sevişmeyi değil, denemeyi bile akıllarına getirmediklerini söyledi... Bunun doğruluğuna inanabilir misin?»

«Elbette! Sen ne diyorsun, Maggy Lunel? İyi aile çocukları, iyi aile kızlarıyla yatmayı asla düşünmezler.»

Hepsi de senin iyi aileyle neyi kastettiğine bağlı Lally, diye düşündü Maggy. Havaili gitaristlerin coşkun müziklerinin nasıl kanını oynattığını, Montparnesse'nin kıpkırmızı gökyüzünün şaşırtıcılığını, on yedi yaşındaki bir kızı bakire oluşundan utandıran bir Java melodisini; bir ilkbahar akşamı beş yüz kişinin onun çıplak vücudu karşısında nasıl hayranlıkla bağırıp alkış tuttuklarını anımsıyordu.

Oysa Lally Longworth, hiç olmazsa 1940'ların ikinci yarısı için, o son derece tutucu dönem için söylediklerinde haklıydı. Wellesley'deki 1949 yılı öğrencilerinin büyük bir çoğunluğu bakire kaldı. Teddy Lunel de. Maggy'nin erkeklere karşı beslediği derin kuşkulardan kendisi de farkedemeyecek kadar çok etkilenmişti.

Yalnızca çok beğendiği birkaç erkek arkadaşının kendisini üstü açık arabaların arka koltuklarında, kulüplerin karanlık yemek odalarında, erkek yurtlarında giyinik olarak, kalın kumaşların arasından çılgın gibi vücuduna sürünerek saatlerce öpmelerine izin veriyordu. Teddy onların pantolonlarının önünü açmalarına ya da ellerini etekliğinin altına sokmalarına asla izin vermezdi. İsteklerini ona fazla hissettirmeden elde etmelerine göz yumuyordu. Çıktığı erkeklerin hiçbiri de kendileriyle birlikte onun da doyuma ulaştığını farkedecek kadar soğukkanlı değildiler. Genç kız kimseye bir şey hissettirmeden, belli etmeden pantolonun altındaki sertleşmiş bir organın vücuduna bastırılmasıyla bile doyuma ulaşıyordu.

Teddy kendisini seven erkeklere karşı ilgisiz değildi. Ama ruhunun derinliklerinde bir şey onların çektikleri ıstıraba hiç aldırış etmiyor; bu acımasızlığı sürdükçe de evlenme teklifleri alıyordu. O herkes tarafından sevilmeye, aranmaya âşıktı. Bunun dışında kimseyi sevmeyi, kimseye âşık olmayı düşünmüyordu. Bu ulaşılmaz, erişilmez, uzanılamaz cinsellik, bardağı sonuna kadar içmek isteyen erkekler için birkaç damla su gibiydi. Eğer Teddy çevresindekilere bol bol dağıttığı öpücükleri esirgese böylesine akıllarını kaçıracak durumlara gelmeyeceklerdi. Giysisinin altından meme uçlarını hissetmek, başdöndürücü kokusunu koklamak, öpücüklerle dudaklarının kabarmasına neden olmak ama demir gibi iradeyle bu kadarıyla yetinmek... Bir tanesi öf-

keyle, «Teddy Lunel,» dedi. «Dilerim bir gün biri sana, senin bana çektirdiğin ıstırabı çektirir.»

1940'lı yılların sonlarına doğru evlilik öncesi seks ilişkileri sık görülen bir şey değilse de, içkide bir kısıtlama yoktu. Teddy, Harvard stadyumunda yapılan futbol maçlarına ilk gitmeye başladığından itibaren, Elliott House'un koridorlarına sıralanmış kırmızı yangın kovalarıyla gizlice getirilen sert romlu punçla tanışmıştı. Kovaların aslında tutuşan kâğıt sepetlerinin üzerine dökülmek için kumla doldurulması gerekirdi ama çoğunlukla kokteyl karıştırıcısı ya da punç çanağı olarak kullanılıyordu.

Maçtan sonra partiden partiye gidiliyor, elde edilebilecek en ucuz cinle hazırlanan çeşitli kokteyller içiliyordu. Ivy League futbol maçları boyunca cumartesi akşamlarını içki içerek geçirmek adetti. Eri normal şeydi. Ama Wellesley'de kesinlikle yasaktı. Yakalanıldığı takdirde sorgusuz sualsiz okuldan atılma tehlikesi vardı.

Teddy içki içmeyi seviyordu. Gerçekten seviyordu. Yalnızca içkinin sağladığı, dünyayı birden anlaşılır hale getiren, dünyayı insanın avuçları içine sokan bir nitelik vardı. Teddy Wellesley'deki üç yıl boyunca şart olduğu için derslerine çalıştı, içti ve erkek arkadaşlarıyla gezmeye çıktı. Her yıl bir öncekinden çok daha güzel,. unutulmayacak biçimde geçti.

Son sınıfta olduğu yılın başlarında bir Harvard müzik topluluğu olan Dunster Funster'ın beş üyesi Teddy'yi ziyaret için Wellesley'e bir pazar günü öğleden sonra geldiler. Okulun güzelliğiyle ünlü kampusunu gezdiler. Sonra gölü baştan başa yürüyerek geçmeye karar verdiler. Teddy onlara fen binasının arkasındaki nadir bulunan ağaçlarla kaplı Arboretum'u gösterdi. Arboretum'un bir bölümü harika kokulu çam ağaçlarıyla doluydu. Yerler çam ağaçlarının iğne yapraklarıyla halı gibi kaplanmıştı. Kaypak ve yumuşacıktı yer. İçgüdüsel olarak hepsi de seslerini alçaltıp adımlarını yavaşlattılar. Sanki antik Wellesley olmayan, Gotik kulelerle, tatil gününde bile onu bir zarf gibi saran ciddi, belirli bir amaçla dolu havasıyla ilgisiz bir yere gelmiş gibiydiler.

Cebinden içki şişesini çıkarıp bir ağacın altına oturan çocuklardan biri, «İçki, Théodora?» diye sordu.

«Harry? Çıldırdın mı sen?»

«Tertemiz havada şarap içmek kadar güzel bir şey olamaz... Hadi canım, burada bizden başka kimse yok. Bizim kadar zararsız kişiler de olamaz...»

«Sakın böyle bir şey yapmayın!» diye bağırdı Teddy. Ama çocuklar pantolonun arka cebine sokulan içki şişesini aralarında dolaştırmaya başlamışlardı bile. İlk ikramda bulunduklarında Teddy reddetti. Ama daha sonra çam iğnelerinin sinirleri yatıştırıcı kokusunun ve ekim başlarının mevsim dışı yumuşaklığının etkisiyle bir yudum içki almak cesaretini buldu. Sonra bunu bir ikincisi, üçüncüsü izledi. Harry açık havada içmek konusunda kesinlikle haklıydı. İnsan doğanın bir parçası oluyor, duygular keskinleşiyordu. Ve doğanın bir parçası olmak ne kadar da huzur verici bir şey, diye düşündü Teddy, içkiden cömert bir yudum alarak.

«Cinin kokusu kötü, burbon çok kuvvetli, bira ise korkunç,» dedi Teddy. «Viskiyi kim icat etmişse iyi, doğru bir insanmış.» Kendini çok önemli bir keşifte bulunmuş gibi hissediyordu.

Harry'nin oda arkadaşı Luther, «Robert Graves, Birinci Dünya Savaşı'ndan siperlerde her gün bütün bir şişe viski içerek sağ çıkmış,» dedi. «Bense bunun yarısıyla da yetinebilirim.»

Harry, «Hatta kitap bile yazabilirsin,» dedi.

«Şarkı da söyleyebilirim, değil mi, Harry?»

«Luther, sen şarkı söylersin, hepimiz de söyleriz. Üstelik söylemeliyiz de!»

Önce alçak perdeden söylemeye başladılar. Sesleri öylesine yumuşak, pestendi ki kuşların ötüşleri bile duyulabiliyordu. Teddy sırtüstü uzanıp müziği kendinden geçmiş bir halde dinlemeye koyuldu. Her şey ne güzeldi! Çocuklar birer birer tüm Funster şarkılarını söylediler. Teddy, bu çocuklar mezun olduklarında bana da bir diploma vermeliler, diye düşünüyordu. Onlardan biri gibiyim. Futbol şarkıları söylemeye başladıklarında seslerinin küçük çam ormanından çın çın yükseldiğinin farkında bile değillerdi. Çok geçmeden Teddy de onlara katıldı. Ama çocukların sesi onunkini bastırıyordu. Bu yüzden kalkıp eski danslardan birini yapmaya başladı. Beş Funster ona çılgın gibi alkış tuttular.

«Daha, Teddy, daha!»

«O halde Yale marşını söyleyin, daha dansederim.»

«Asla.»

«Hain... Sen Harvard'a ihanet ediyorsun Théodora.»

«Notre Dame şarkısını söyleyin,» diye Teddy ısrar etti.

«Ne varmış yani, söyleriz... Küçükhanıma Notre Dame'i söyleyelim!» Çocukların sesleri Notre Dame savaş şarkısıyla yükseldi. Teddy bir göktaşı gibi sıçrayıp kıvrılarak dansediyordu. İşte bu sırada, öğleden sonra yürüyüşü için gezintiye çıkmış olan Felsefe Profesörüyle karısı sesleri duyarak çamlığa doğru geldiler.

İki gün sonra Teddy Wellesley'i temelli terketti. Durumu araştırılmış, kurallara uygun olarak cezalandırılmıştı. Ama olayla ilgili hiçbir soruşturma yapılmamıştı. Suç çok ciddiydi.

Back Bay garında Teddy onu yolcu etmeye gelen, üzüntü içindeki ve suçlu Funster'lere son kez el salladı. Tren Boston dışında hızlanıp giderken genç kız ağrıyan başını avuçları arasına alarak aptal karı, aptal karı, APTAL KARI! diye düşündü. Benim suçum, tümüyle, kesinlikle benim suçum. Düşünmeliydim! Yaptığım her şeyin bağışlanacağını mı sanıyordum? Bir dokunulmazlığım mı vardı benim? Aptal, aptal! Yitirdim, her şey bitti, gitti, cennetten atıldım, sonsuza dek... Artık bir daha asla mutlu olamayacağım. Yüksek sesle inleyecek haldeydi ama çevresi yolcularla doluydu. Kendini hiç böylesine derin, onu felce uğratan bir umutsuzluk içinde bulmamıştı. Hayatının gerçek olamayacak kadar güzel, böylesine iyi bir şeyin asla devam edemeyeceği üzerine tüm korkuları birleşip bir yumru halinde göğsünde toplanıp boğazına doğru yükseldi.

Teddy ıstırap içinde, kendini suçlayarak tren vaktiyle zafer dolu bir halde gittiği Brown, Yale ve Princeton rotasında ilerlerken hiçbir şey görmeden, duymadan oturdu. Hartford'a kadar pencereden dışarı hiçbir şey görmeden baktı. Sonunda bir kahveyle sandviç ısmarlayacak kadar kendini toparladı. Sandviçini yerken de ilk kez çevresindekilere baktı.

Trenin lokantasında oturuyordu. Başlangıçta bakışları ilgisizdi. Düşünmeden, dikkat etmeden bakıyordu. Ama birkaç dakika sonra dikkatini toparladı. Vagon işadamlarıyla

doluydu. Ne yana baksa takdir dolu bakışlarla karşılaşıyordu. Takdirden de öte derin bir ilgi, açıktan açığa davet, büyülenme vardı bu bakışlarda. Teddy, Profesör Tompkins'in ölü gibi sapsarı bir yüzle, «Bayan Lunel!» dediği çamlıktaki olaydan sonra ilk kez rahatlığa benzer bir duyguyla dolduğunu hissediyordu. İçgüdüsel bir güdüyle kalkıp vagon boyunca yürüyerek küçük tuvalete girdi. Lavabonun üzerindeki kırık aynada yüzüne baktı. İçindeki duygular, hissettikleri ne olursa olsun yüzü iki gün öncekinden hiç de farklı değildi. Duvara dayanarak trenin sarsıntısına karşı dengesini sağlamaya çalıştı. Her kilometre onu New York'a bir parça daha yaklaştırıyor, Maggy'yle karşılaşmaktan ölürcesine korkuyordu.

Aynaya bakarak, **bir şeyler** yapmalısın, dedi kendi kendine. Böyle birden ortaya çıkıp üç yılın boşa gittiğini söyleyemezsin. Gelecek için bir planın olmalı, hayatını nasıl yaşayacağını kararlaştırmalısın. Wellesley'deki üç yılın iş hayatında hiçbir önemi yok... Ama eve bir planım olmadan da gidemem. Elimde yüzümden başka bir şey kalmadı. Sorun bu kadar basit. Haklı mıyım?

Teddy, Maggy'nin akşamları modellerin fotoğraflarını incelerken yaptığı eleştirileri anımsamaya çalıştı. Annesinin modellik acentasından uzak kalalı yedi yıl olmuş, bu yedi yıl içinde bir model kuşağı gelip geçmiş, onların yerini yeni yüzler almış ve bu yedi yıl içinde Teddy okulda çıkarılan yıllık dışında moda dergilerine nadiren bakmıştı. Yine de modelin yüzünün nasıl olması gerektiği konusundaki konuşmaları asla unutmamıştı.

Umutsuzluk, çaresizlik içinde çatlak aynaya bakarak saydı: Belirgin elmacık kemikleri, birbirinden ayrık gözler, düz bir burun, ama ne çok küçük, ne de çok büyük olacak. Her tür şekle girebilen saçlar, pürüzsüz bir cilt; kusursuz dişler, keskin çizgilere sahip küçük bir çene; geniş çene kemikleri; geniş ve yüksek bir alın, tertemiz bir yüz... Evet, ah evet, bütün bunlara sahipti o. Yeterinden de fazla uzun boylu ve zayıftı... Ama fotojenik miydi acaba?

Teddy buna yalnızca bir fotoğraf makinesinin karar verebileceğini biliyordu. Bir yüz ne kadar iyi, güzel ve kusursuz olursa olsun yalnızca bakmakla model olup olamayacağına karar verilemezdi. Maggy deneme fotoğraflarını görmedikçe bir model hakkında asla karara varmazdı. Çünkü bir-

çok kız, hem de hiçbir kusuru bulunmayanlar resimlerde istenileni vermezlerdi. Tıpkı harika resim veren bir modelin kendisinin hiç de heyecan uyandırmadığı gibi.

Hayır, emin olamam, diye düşündü Teddy kompartımandaki yerine dönerken. Ama hiç olmazsa denerim bir kez. Annemin de beni onaylayacağını biliyorum... Ah, seni koca aptal, kimi aldatıyorsun sen? Eğer annem model olmamı isteseydi bana bundan söz etmez miydi hiç? Beni Wellesley'e neden yolladı? Ama yine de bir umuttur bu.

Hayal kırıklığından, öfkesinden sonra Maggy birden kendi kendine bir soru sordu. Kendisi Teddy'nin yaşındayken evli bir erkekle günah hayatı yaşar, evlilik dışı bir çocuk dünyaya getirirken kızı kampusta içki içti diye neden cezalandırılıyordu? Küçük bir tarihsel anı bu. Teddy okuldan mezun olmadı diye ölecek değildi ya? Haham Taradaş'ın bir zamanlar sık sık yinelediği gibi, küçük çocuklar bundan ölmezlerdi. Teddy'nin modellik sanatına el atması onun için iyi bir disiplin de olur.

Lunel kızları bir piyade alayındaki askerlere benzerlerdi. Moda resimlerine, reklamlarına bakan hiç kimse onların nasıl cesur, enerjik, çalışkan, özverili kişiler olduklarını tahmin bile edemezdi.

Birkaç maymun iştahlı, budala dışında her başarılı model sekiz saat uyuyup ertesi günkü güç, yorucu çalışmaya hazırlanmak için geceleri erkenden yatardı. Hiçbir saçmalık, kapris yapmadan, elinden geldiğince neşeli bir halde sabahleyin erkenden ilk randevusuna gitmek için kalkardı. Her modelin kararlaştırılan saatte iş başı yapması editörler, müşteriler ve fotoğrafçılar için çok önemliydi. Güvenirlilik gerekliydi bu işte. Bir model hastanelik olacak kadar hasta olmadığı sürece işinin başında bulunmalıydı. İki poz arasında yorgunluktan bayılacak bir hale gelse bir objektif üstüne çevrildiği anda bunu kesinlikle göstermemeliydi. Yorgunluk işinin bir parçasıydı. Kazandığı paranın da. Şimdi en beğenilen bir model saatte kırk dolar kazanıyordu.

Saatte kırk dolar. Maggy ücreti daha da artırmaya çalışırken bir yandan da bu miktara şaşmaktan kendini alamıyordu. Montparnasse'ya gittiğinde bir ressamın modeli üç saatlik bir poz vermek için altmış sent alıyordu. Evet, Paula

idareyi eline aldıktan sonra o Paris kışında, buz gibi bir atölyede çırılçıplak poz vererek kırk sent almaya başlamıştı elbette. Bununla evinin kirasını verebiliyor, yiyip içiyor, üstüne başına giyecek ve her gün de taze bir kırmızı karanfil alabiliyordu... Hatta bir ilkbahar boyunca Julien Mistral'a bile bu parayla bakabilmişti. Maggy bir an durarak o eski günlerdeki tecrübesiz genç kızı düşünmeye, anımsamaya çalıştı. Neler düşünmüş, neler hissetmişti? Anılar gelip gidiyordu.

Sonra çabalamaktan vazgeçerek omuz silkti. Şimdi de ressamlara modellik edenler vardı herhalde. Zavallılar... Kendi kızları, iç çamaşırları için poz verenler, moda dergileri için çalışanlardan iki katı daha fazla kazanıyor ama kredilerini yitiriyorlardı. En aranılan, beğenilen modeller gecelikler, sabahlıklar içinde görünmeyi reddediyordu. Hiç olmazsa yeni yeni tomurcuklanmaya başlayan bir fotoğrafçı Julien Mistral, Teddy'ye külotunu çıkarmasını söyleyemez, isteyemezdi. Bu yönden Maggy rahat edebilirdi.

Maggy, kızının deneme fotoğraflarının çekimi için hangi fotoğrafçıdan yararlanması gerektiği sorununu uzun uzun düşündü. Normal olarak artık mesleğinin bu bölümü onu ilgilendirmiyordu. Emrinde yirmi iki kişi çalışıyordu. Bunlardan biri bir telefonla fotoğrafçı seçimini çözümleyebilirdi. Maggy, aşırı biçimde koruyucu olduğunun farkındaydı ama, bu resimler önemliydi. Eğer fotoğraflar gereken i vermezse Teddy'nin bir model olarak hiçbir geleceği olmayacaktı. Eğer iyi olursa bunlar Teddy'nin ilk karma fotoğraf dosyası için kullanılacak kartviziti, pasaportu, geçici bir süre için kimlik kartı olacak, daha sonra hazırlanan özel fotoğraflarla dolu «kitabını» her magazin editörüne, reklam ajansına ve fotoğrafçıya göstermek için yanında taşıyacaktı.

Yılda binlerce kızın umutlarına, düşlerine ve ihtiraslarına duygularını sertleştirme alışkanlığında olan, bir insan sesinden daha çok şey anlatan fotoğrafları görmeden bir model kızın görüşüne asla katılma eğiliminde olmayan Maggy, birden sanki modellik işine girecek kişi kendisiymiş gibi fotoğrafların en güzel biçimde çekilmesi için güçlü bir isteğe kapılmıştı. Kendini Teddy'nin fotoğraflarını inceler, onları

karşılaştırırken... hayal ediyordu. Kiminkiyle? Diyelim ki çene yapısı ve burnu güzel denilemeyecek kadar belirgin, ağzı çok büyük ama gülümsemesiyle insanı büyüleyip kendine çeken, okuyucuya neşe veren, büyük model Sunny Harnett'inkiyle. Sunny Harnett'te öyle bir hava vardı ki bir salonda sakin sakin oturuyor olsa bile insana açık havada bir tenis topunun peşinden koşuyormuş duygusunu verirdi. Teddy'de bu tür bir enerji var mıydı? Maggy onca tecrübesine karşın, Teddy'nin ancak bir kolejli kız için yeterli olacak ama fotoğrafa uygun düşmeyen makyajı konusunda bir şeyler yapabileceğini düşündü.

Coffin, Toni Frisell, Horst, Rawlings, Bill Helburn, Milton Green, Jimmy Abbé, Roger Prigent... Bu ünlü fotoğrafçılardan birinden Teddy'nin resimlerini çekmesini rica edebilirdi. Ama aklından bu adları geçirirken bile dünyanın en ünlü üç fotoğrafçısından birine isteğini iletmeden edemeyeceğini de biliyordu: Avedon, Falk ve Ben. Oysa şimdi Paris'te koleksiyon zamanıydı. Geçen birkaç yıl içinde yıldızı hızla parlayan Avedon **Bazaar** için Paris'e gitmişti. Penn de **Vogue** için. Demek ki geriye Falk kalıyordu. Maggy, Teddy dayansa bile kendisinin bu tedirgin, ne olacağı belli olmayan duruma fazla dayanamayacağını hissediyordu.

Teddy, sanki bir at arabasında giyotine gidiyor gibiyim, diye düşündü. Ya da çok yüksek bir atlama tahtasının üzerinde aşağıda, su içindeki alev halkasına bakıyorum. Lexington'la Üçüncü Bulvar arasında, Falk'ın atölyesi olan arabadan bozma evin önünde donmuş katılmış gibi duruyordu. Günlerden cuma, saat akşamın beşiydi. İşlerinden çıkan insanlar telaşla evlerine doğru gidiyorlardı.

Teddy, tam futbol havası diye düşündü. Şimdi yüzlerce kilometre uzakta bir randevu için giyiniyor olmalıydı... Ah, Dunster, Leverett, Winthrop ve Eliot! Charles Nehri boyunca sıralanan ünlü Harvard yurtlarının adlarını saydı için için... Şimdi orada olmalıydı! Oysa yıkanıp, fırçalanmış, boyanmış, cilâlanmış, yepyeni giysiler giydirilmiş, annesinin yapabileceği kadar kusursuz bir hale getirilmişti. Hiç bu kadar güzel olmadığını biliyordu. Ama umurunda bile değildi. Şimdi Wellesley'de olabilmek için vermeyeceği yoktu.

Kirpikleri bilmediği bir rimelle koyulaştırılmış, yüzüne

pudra sürülmüş, saçları da Elizabeth Arden'de henüz yapılmıştı. Maggy onu Dior'un, «Yeni Görünüş» dediği havaya sokabilmek için vücuduna sımsıkı yapışan, kruvaze siyah kadife yakalı gri bir tayyör giydirmişti. Tayyörün ceketi kısa ve bele oturuyordu. Ayak bileklerinin hemen üstüne kadar inen etekliği kalçalarının yuvarlaklığını ortaya koyuyordu. Teddy yüksek ökçeli, siyah ceylan derisinden ayakkabılar ve tülü burnunun üzerine kadar inen küçük, yine siyah renkte bir şapka giymişti. Açık gri renkte süet eldivenlerini de ihmal etmemişti. Son derece pahalı yeni bluzunun altında ter içinde kaldığının farkındaydı. Oysa sabahtan beri belki üç kez terlememek için ilaç sürünmüştü. Belki hareket ederse terlemenin önüne geçerdi.

Falk, Lunel ajansından gelecek model adayının resimlerini ancak iş saatlerinden sonra olursa çekebileceğini söylemişti. Maggy'nin baş sekreteri Dora Mazlin telefon edip Maggy'nin özel ricasını Falk'ın sekreterine bildirmemiş olsaydı ünlü fotoğrafçının zamanını ayırmaya hiç niyeti yoktu. Ama sekreterinin Dora'ya geçmişteki acil durumlarda bulunduğu yardımlar yüzünden borcu vardı. Onu kırmak istememişti. Her fotoğrafçının, Falk'ın düzeyinde olanların bile, bazan beş dakika içinde en ünlü modele gereksinmeleri olurdu. Böyle durumlarda Dora hızır gibi yetişirdi.

Kapı ufak tefek, neşeli bir kadın tarafından açıldı.

«Siz Lunel'den gelen yeni kızsınız, değil mi? İçeri girin.»

Teddy kabul odasına baktı. Burada rahat bir hava vardı ama duvardaki fotoğraflardan başka olağanüstü hiçbir şey görünmüyordu. Bir yerde uzun süre oturamayacak kadar sinirli olan Teddy, «Bakabilir miyim?» diye sekretere sordu.

«Elbette.»

Teddy bir fotoğraftan ötekine geçerken tedirginliğinin her saniye daha da arttığını hissediyordu. Modayla ilgili fotoğraflara her zaman yaşıtlarından bir parça daha fazla ilgi göstermişti. Bu resimler, gerçek dünyaya benzeyen ama gizemli bir güçle dolu, daha belirgin, mistik bir biçimde güçlü yapıtlardı. Resimlerdeki yüzlerin birçoğunu tanıyordu. Hemen hemen hepsi de Lunel Ajansının modelleriydi. Bu modelleri tanıyordu ama gerçekte Teddy'ye hiç böylesine ilginç gelmemişlerdi. Kameranın objektifi saniyenin binde biri kadar

bir süre içinde model kızın kişiliğinin bir parçasını kapmıştı. Güzel yüz hatlarının gerisindeki **kişiliği** Teddy görüyor, anlıyordu. Bunlar en özel düşünceler içindeki kadınların somutlaşmış portreleriydi.

Sekreter birden, «Bakın,» dedi. «Eğer burada biraz daha oyalanırsam randevuma geç kalacağım. Artık kimse telefon etmez. Ben de gidiyorum. Ona pazartesi sabah erkenden, tüm neşemle burada olacağımı söyler misiniz?» Kadın mantosunu kapıp Teddy'ye el sallayarak kapıyı çarpıp çıktı.

Teddy şimdi bomboş kabul odasındaki kanapenin ucuna ilişti. Açık bir kapıdan pırıl pırıl aydınlık stüdyonun bir bölümünü görebiliyordu. Ona dayanılamayacak kadar uzun gelen yirmi dakika boyunca hiçbir şey olmadı. Evin içi cuma öğleden sonralarına özgü, haftalık çalışma günlerinin bittiğini belirgin bir biçimde anlatan bir sessizlik içindeydi. Bir yanlışlık olabilir miydi? Burada yapayalnız mıyım acaba? diye merak etmeye başladı.

Sonunda Teddy dimdik kalkıp her adımını duraksaya duraksaya atarak yavaşça stüdyoya yaklaşıp kapının dış tarafında durdu. Ellerine yapışmış gibi duran eldivenlerini çıkarmaya çalıştı. Stüdyoda oturacak bir yer yoktu. Her yer güçlü, parıl parıl bir ışık içindeydi. Üç ayaklı sehpa üzerinde bir kamera duruyordu. Bir duvar baştan başa bembeyaz bir kâğıtla kaplanmıştı. Kâğıt duvardan aşağıya, yere kadar sarkıyordu. Ter, evet, kesinlikle ter, diye Teddy dehşetle titredi. Koltuk altlarından aşağı ter akıyordu. Soluk da almadığını farketti. Kendini toparladı.

«Kimse yok mu?» diye titrek bir sesle sordu. Yanıt alamadı. Sonra karanlık odanın kapısı birden ardına kadar açılıp elinde ıslak bir kâğıtla bir adam dışarı çıktı. Teddy'ye şöyle bir baktıktan sonra, «Şimdi sizinle ilgileneceğim,» dedi. Kaşlarını çatarak elindeki kâğıda döndü. Sonra yine bakışlarını Teddy'ye çevirdi. Elindeki ıslak fotoğraf yere düştü. Beyaz kâğıt denizinin yan tarafından Teddy'yi süzdü.

«Red?»

Teddy sıçradı. Gözlerini kıstı. Ama adamı iyice göremiyordu.

«Red?»

Teddy'nin yüzündeki anlam değişip bir ilkbahar fırtınasından önceki gibi karıştı. Bembeyaz, lekesiz kâğıdın üzerine

basarak ilerive doğru uzun bir adım atıp eliyle gözlerini güçlü ışığa karşı koruyarak baktı.

«Bana yalnızca bir tek kişi Red der, o da beni yedi kez sinemaya götürüp Fransız usulü sevişmeyi öğrettikten sonra hiçbir açıklamada bulunmadan çekip giden orospu çocuğunun biri.»

«Red... Sana açıklayabilirim.»

«Ah-ha!» Heyecanlanmış, tüm kaygılarını unutmuştu Teddy. Beş adımda ona yaklaşıp gömleğinden tuttu. «Senin için geceler gecesi ağladım, sersem! Aylarca başarısız bir kadın olduğumu düşünerek üzüldüm, kahroldum. Anneme senden bıktığımı söyleyip numara yaptım. Yeğenine kabalık ettiğini anlattım... Neden beni hiç aramadın, Melvin Allenberg?»

«Aramamama gerçekten üzüldün mü?»

«Ah, dönüp dolaşıp nasıl da rezil biri olmuşsun! Şimdi senin için ne denli üzüldüğümü dinleyip keyiflenmek istiyorsun, değil mi? Kokuşmuş birisin sen. Hem senin burada ne işin var?»

«Geç vakte kadar çalışacağım.»

«Demek bir fotoğrafçının stüdyosuna girmeyi başardın?. Allenberglerin asi çocuğu... Sanırım annen senin için hâlâ kaygılanıyordur, değil mi?»

«Kendini bana uydurdu.»

«Falk nerede? Yarım saattir buradayım.»

«Falk benim.»

«Saçmalama.»

«Burada benden başka biri var mı?»

«Kanıtla.»

Melvin Allenberg gülmeye başladı. «Ah, Tanrım. Red, hiç değişmemişsin.» Teddy hâlâ onu gömleğinin yakasından tutuyordu. Şimdi onu sallamaya başlamıştı. Ama ne yaparsa yapsın ufak tefek adamın gülmesini engelleyemiyordu. Öylesine öfkelendi ki gözleri yaşlarla doldu. Melvin Allenberg uzanıp onun kollarını iki yanına indirip hareketsiz tuttu.

«Yukarı gel... Üst katta kalıyorum. Sana istediğin kadar kanıt gösterebilirim.»

Melvin Allenberg Teddy'yi bırakıp hemen kabul odasına geçti. Teddy peşinden gitti. Ufak tefek adamın davranışlarından ötürü ona inanmaya başlamıştı artık. Melvin'in yürüyü-

şünde ev sahibi olmanın verdiği bir rahatlık vardı. Onunla yukarı çıktığında, ikinci katı tümüyle kaplayan odayı gördüğünde iyice emin oldu. Oda Melvin Allenberg'e uyuyordu. Karışık, sıcak, her yeri güzel kadınların büyütülmüş fotoğraflarıyla kaplı bir yerdi. Düzinelerle kitap orda burda saçılı duruyordu. Bir masanın üstü yüksekliği bir metreye varan dergilerle doluydu. Büyük, alçak kanepeler ve koltuklar koyu yeşil renkte deriyle kaplıydı.

«İçki?» Melvin Allenberg bir denizci sandığının üzerinde duran içi şişe ve bardaklarla dolu olan tepsiye gitti.

«Sek viski, ama elimden kurtulacağını sanma Melvin Allenberg.»

«Melvin Falk Allenberg.»

Teddy hiçbir şey söylemeden gözlerini, ona sıkı, kesin bir denetim altında olduğunu anlatır biçimde kısarak bakıyordu. Melvin iki bardağa içki koyup geldi, kanepenin yanındaki koltuğa oturdu. Öne doğru eğilip ellerini çenesinin altında tuttu. Teddy'ye bir süre konuşmadan baktı. Sonunda, «Şapkanı çıkar,» dedi.

«Ne?» Teddy çok sinirlenmişti.

«Şapkanı çıkar... Tül hoşuma gitmedi. Yüzünü iyi göremiyorum.»

«Burada kalıp kalmayacağımı bile bilmiyorum,» dedi Teddy. «Resmimi çekmene izin vereceğimden bile emin değilim. Her şey beni neden hiç aramadığının nedenine bağlı. Zengin, ünlü, tam dediğin gibi olmanın bence hiçbir önemi yok, orospu çocuğu.»

«Zengin ve ünlü **olacağımızı** söylemiştim,» dedi Melvin.

«Demek anımsıyorsun? Beş yıl sonra bile?»

«Her şeyi anımsıyorum. Tanıştığımızda tehlikeli döneme girmek üzereydin, Red. Daha on dokuz yaşında olmama karşın her şeyi görüyor, anlıyordum. Senin ilk kurbanın olmak istemedim... Zaten elde ettiğin ilk erkek olmam yeterince sorun yaratıyordu. Bu yüzden bir kez daha buluştuğumuz, evinin kapısı önündeki o coşkun öpücüklere bir kez daha daldığımız takdirde işimin bitik olduğunu anlayıp kaçtım.» Melvin Allenberg sustu. Sonra, «Yanılmış olduğumu söylemeye gerek görmüyorum,» dedi.

«Hımmm.» Teddy daha önce de bu tür itiraflar dinlemişti ama Melvin'inkinde dayanıklı bir sabır, en ihtiraslı cümlelerden daha inandırıcı, soğukkanlı bir kabulleniş vardı.

Şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarının arasından geçirerek özenle yapılmış buklelerini, lambanın ışıklarının kızıl dalgalar oluşturmasına dek karıştıran Teddy'yi dikkatle süzmeye devam ediyordu.

Teddy artık hep büyük bir tehlike yaratacakmış hissini verecek olan viskisini yudumlayıp Melvin'in bakışlarını aynı biçimde yanıtladı. Melvin Allenberg görüşmedikleri beş yıl içinde gelişip büyümüştü. Gagaya benzeyen burnu, kocaman gözlükleriyle hâlâ bir kuşa benziyordu ama parlak kocaman gözlerindeki zekâ ışıkları ona bambaşka bir çekicilik kazandırıyordu. Teddy onun ilk kez öptüğü erkek dudaklarını asla unutmamıştı. Sanki Melvin bir büyücüymüş gibi, bu dudaklara zekâ ve ince bir alay ifadesi oturmuştu.

«Sanırım...» diye başladı Teddy. Dudaklarının kıyıları onu bağışlama eğilimindeymiş gibi titriyordu. Sonra birden, bir şey anımsayarak durdu. «Ve de seni okuldaki mezuniyet toplantısına davet edecektim. Ah! Ama senden hiçbir haber çıkmayınca bunu yapamadım. Sana telefon edemeyecek kadar gururluydum.»

«Peki, gezdiğin diğer çocuklara ne oldu?»

«Hiçbirini de davet etmedim... Ve toplantıya gitmedim. Gitmek istiyordum oysa,» dedi Teddy hüzünle.

Melvin hemen yerinden kalkarak onun yanına gelip Teddy'yi kollarına aldı. Dudaklarından öptü.

«Ah benim, tatlı Red'im, zavallı bebeğim, çok üzüldüm... Sana telefon etmeliydim aslında ama ne diyecektim? O sırada durumu açıklayacak hiçbir şey yoktu... Yerinde, doğru sözcükleri bulamayacak kadar aptaldım.» Melvin mendiliyle onun dudaklarındaki ruju sevgiyle silip yeniden öptü. Teddy onun varlığını sanki bir ağaçmış gibi güçlü, sağlam hissediyordu. Dudakları bildik dudaklardı. Aslında son üç yıl boyunca binlerce kez öpülmüştü ama belleği Melvin'in kendine özgü dokunuşunu, sıcaklığını, inceliğini yeniden anımsıyordu. Yine de Melvin öylesine değişmiş, öylesine farklıydı ki Teddy'nin kalbi anlayışla çarptı. Melvin bir erkekti artık. Bir delikanlı gibi değil, bir erkek gibi öpüyordu. Teddy ayakkabılarını çıkararak kanepeye uzanıp tavandaki pembe Tiepolo ışığa baktı. Zevkle içini çekip Melvin'in ensesindeki saçları kaldırıp kulaklarının arkasından öpmesine izin verdi.

«Barıştık mı?» diye kaygıyla sordu Melvin.

«Seni bağışlıyorum. Yalnızca eski günlerin hatırı için, elbette.» Teddy çapkın çapkın inledi. Melvin ellerini onun şık, sımsıkı astarlanmış, adeta tek başına ayakta duracakmış gibi görünen kısa ceketi üzerinde dolaştırdı. Ceketin düğmelerini açmaya başlarken, «Şu düğmeler,» diye yakındı. «Benimle sevgilim arasında duruyor.»

Tek bir düğmenin bile açılmaya kalkışılması Teddy için bir tehlike işaretiydi. Ama izin verdi, çünkü ceketinin altındaki bluzu onu çift sıra tafta küçük düğmeleriyle korurdu. Biraz sonra süslü bluzuyla, etekliğiyle yatmış, erkeğin öpücük yağmuru altında yüzüyor, kıvranıyor, eriyordu. Soluk soluğa kalmıştı. Bu aniden hiçbir başlangıca gereksinmeden, evde yalnızken öpüşmeleri çevrelerinde kendileri gibi öpüşen bir düzine gencin olmadığını bilmeleri çok tehlikeli duygular uyandırıyordu. Ama Melvin'in yüzüne bakınca rahatladı. Genç adam gözlüklerini çıkarmıştı. Bu haliyle öylesine sevimli, güvenilir, tatlı bir hali vardı ki kendini yeniden onun okşamalarının seline bıraktı. Öpüştüğü hangi erkek olursa olsun onu giderek heyecanlandırdığını hissetmenin verdiği gücün tadını çıkarıyor, Melvin'in ihtirası güçleniyor, kalbinin atışı hızlanıyordu. Ama Melvin, Wellesley'de Teddy'nin üç yıl boyunca süren öpüşmelerinden farklı bir şey yaptı. Hiçbir uyarıda bulunmadan Teddy'yi kucaklayıp genç kızın daha önce farketmediği bir kapıdan küçük yatakodasına taşıdı.

Teddy, «Melvin!» diye itiraz ederek tekmeler savurdu. «Dur! Ne yaptığını sanıyorsun sen? Ben erkek çocuklarının yataklarında asla yatmadım!»

«Her şeyin bir başlangıcı vardır. Hem ben çocuk değilim,» dedi Melvin. Sesi aşkla boğuklaşmıştı ama kararlıydı. Teddy yataktan kalkmak için doğrulmaya çalıştı ama Melvin öylesine güçlüydü ki sanki akıntıya kürek çekmek gibi bir şey oluyordu. Bu arada Melvin onu öpmeye, neresi gelirse gelsin öpücüklere boğmaya devam ediyordu: Teddy'nin parmak uçlarını, çenesini; saçlarının diplerini, gözlerini öpüyor, tüm vücuduna usta bir kundakçı gibi küçük küçük alevler saçıyordu. Birkaç dakika sonra, Teddy saçlarının diplerinden parmak uçlarına dek yanıp tutuşmaya başladığı sırada Melvin onun bluzunun düğmelerini çözmeye başladı. Teddy'nin itirazı hafif oldu. Hiçbir arkadaşının ulaşamadığı, o çok güvendiği demir gibi iradesi un ufak olup dağıl-

mış gibiydi. Artık Teddy tüm savunma gücünden yoksun kalmıştı.

Melvin bluzunun düğmelerini çözüp etekliğini kalçalarından aşağı sıyırırken, gerçekten olmuyor, diye düşünüyordu Teddy. Erkeğin sıcacık elleri sutyeninin iliklerini çözüp göğüslerini serbest bıraktığında, alev alev yanan ağzı meme uçlarına, şimdiye dek hiçbir erkek elinin değmediği bakire meme uçlarına eğildiğinde yine, hayır bunlar gerçek değil, diye geçirdi aklından. Ama Melvin ağzıyla bu meme uçlarını pembecik, dimdik yapınca, evet, oluyor belki de, diye razı oldu. Melvin Allenberg'i çırılçıplak, kendi çıplak gövdesinin yanısıra uzanmış farkedince, bir balık gibi sıçrayan organını karnının altında hissedince, sonunda oluyor, gerçekten oluyor, diye kabullendi. Ve hazırdı Teddy. İnanılacak gibi değildi ama hazırdı işte. Yatakta sanki aynı boydaymışlar gibi birbirlerine uyuyorlardı. Melvin son derece ağır, kontrollü, sabırlı ama acımasızdı. Teddy'ye santim santim sahip oldu. Teddy Lunel'i, ona hiçbir karşı koyma gücü, çözümlenmedik hiçbir sır bırakmadan tümüyle aldı. Ve sonunda o katı bekaret yükünden kurtulan Teddy, hayatından memnun, minnet duygusu içinde Melvin'in yanında yattı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Molyneux'ün yüz elli parça ilkbahar giysisi renklerine uygun eldivenlerle birlikte hazırdı. Sinirli, tedirgin olduğu zamanlarda Marietta Norton'un kafasında olmadık ayrıntılar kendini belli ederdi. Lockheed Constellation bulutların arasından sıyrılırken de aynı şey oldu... 1933 yılında olmalıydı bu.

Mode'un üst düzeydeki moda editörü uçağın sallantısı geçince rahat bir soluk aldı. Kimseye açıklamamasına karşın uçağa binmekten müthiş korkardı. 1952'nin bu rüzgarlı eylül sabahında Idlewild'den zorlu bir kalkış yapmışlardı. Bir moda dergisinin editörlüğünü yapmanın oldukça uygar bir iş olduğu yılları özlemle düşünüyordu. O günlerde herkes Fransa'da yeni mevsim koleksiyonlarını görmek için **Normandie**'ye binerdi: Birinci sınıf bir yolculuk. Havyar, kazciğeri, şampanyayla geçen beş gün. Ama şimdi ondan şu korkunç gökyüzünde durmadan Avrupa'ya gidip gelmesi isteniyordu.

Örneğin bu yolculuk: Gelecek yılın yazlık giysileri derginin ocak sayısında on iki sayfa olarak verilecekti. Marietta bu işin Hampton'da da rahatlıkla yapılabileceği kanısındaydı. Ne de olsa tüm giysiler Amerikan modelleriydi... Ama hayır, Darcy her şeyin orijinal olmasında ısrar etmişti. «Marietta,» demişti o sinir bozucu patron pozlarında. «Biz sürekli olarak **Vogue**'dan, **Bazaar**'dan öndeyiz. Çünkü biz haberin kaynağına gitmekten asla çekinmedik. Duyduğuma göre **Vogue** yazlık kıyafetlerin çekimini Portekiz'de yapıyormuş. Sen de **Mode** için Fransa'ya gideceksin... Tartışma istemiyorum.» Marietta Norton omuzlarını silkti. Her zaman yaptıkları bir tartışmaydı bu. Marietta kazandığını hiç anımsamıyordu.

Yine de bu işteki en tecrübeli moda editörü olduğunu biliyordu Marietta. Darcy de onu istediği en iyi biçimde, ücretlerin genellikle düşük olduğu bir alanda en yüksek maaşı

vererek değerlendiriyordu. Tanrı biliyordu ki otuz yıllık bir çalışmadan sonra şimdi tek istediği, dört kızını en iyi okullarda okutmasını sağlayan paraydı. Yoksa paraya aşık değildi. Onu ilgilendirdiği kadarıyla; Lanvin'in boz tilki kürkünden vatkalı gece ceketlerinin, Colony'de iki kişinin on dolara akşam yemeği yemelerinin, Cobina Wright'ın sirk partilerinin, öğleden sonraki at yarışlarında uzun eteklı elbiseler giymenin, Bayan Harrison'la Wellington Düşesinin Chicago Opera balosuna kabarık etekli tuvaletler giymelerinin modası geçtiğinden beri hiçbir şeyin tadı kalmamıştı.

Gerektiğinden fazla Paris koleksiyonları, pek çok Noel banyo bornozları, Yedinci Caddeye pek çok taksi seferleri, **Mode**'a reklam siparişleri veren, şişmanlatıcı ziyafetler düzenlenmiş, modanın değiştiğini, yepyeni bir sayfanın açıldığını bildirmek için gerekli sözcükleri bulabilme çabası içinde pek çok gün geçmişti. Modanın göbeğinde olmasına karşın Marietta Norton ne giyip çıkardığına zerre kadar kıymet vermez, bunu da açıkça belli ederdi. Kendisi de işin farkındaydı.

Pek çok iyi, ünlü moda editörü gibi Marietta Norton da utanmazcasına derbederdi. Hayatının büyük bir bölümünü Batı dünyasının giysilerini inceleyerek, hangilerinin en iyi olduklarına karar vererek geçirmişti. Seçim konusunda son derece gelişmiş içgüdüsel bir yeteneğe sahipti ama Marietta Norton'un kendisine harcayacak ne zamanı, ne enerjisi ne de hevesi vardı. Üstelik kısa boylu ve tombul, İngilizlerin «aşçı görünüşlü» dedikleri tiptendi. Oysa İngilizler bile artık eskisi kadar çok aşçıya sahip değildiler.

Şimdi **Vogue**'un Portekiz'de çektiği yazlık kıyafetlerle ilgili sayfalarını tatsız, kaba, sönük gösterecek bir çalışma yapması gerektiğinin de farkındaydı.

Son derece yetenekli, kaprisli bir fotoğrafçı olan Bill Hatfield ve Marietta'nın yardımcısı Berry Banning şimdiye kadar onun yüzünü hiç kara çıkarmamışlardı. Yine de her şey bu yolculuktan New York'a kazasız belasız dönmelerine bağlıydı.

Mariatta'yı tatmin edecek biçimde çözümlenmemiş tek şey saç sorunuydu. Teddy'nin başının arkasına kötü kötü baktı. Eşi bulunmaz Teddy Lunel saçlarını yeni moda, çiçek yaprakları biçiminde kabarık kestirmeye asla yanaşmamıştı.

Bu, yılın en yeğlenen biçimiydi. Ama Teddy Lunel ne zaman yapmak istemediği bir şeyi yapmaya razı edilmişti ki?

Dört yıl önce çalışmaya başladığından beri Teddy asla ödün vermemişti. Üstelik Teddy bir başka modelle resmi çekilmeyen tek modeldi. Belki de böylesi daha iyi, diye düşündü Marietta. Teddy'yi saçı konusunda gösterdiği inat yüzünden bağışlamıştı bile. Çünkü Teddy'nin yanında en büyük, ünlü modeller bile sönük kalmaya mahkumdu.

Marietta bu Avrupa turnesinde Teddy'yi altıncı kez kullanmış olacaktı. Daha geçen ilkbaharda Sonbahar Koleksiyonu için birlikte Paris'e gitmişlerdi. Eğer Balenciaga'nın siyah tül ve güllerle süslü şapkasıyla Teddy kadar iç burkucu, olağanüstü güzel olabilecek başka biri varsa Marietta bunu bir mucize olarak nitelendirirdi. Tanrı cezasını versin, martinisini getirecek hostes nerede kalmıştı? New York'tan Paris'e olan on sekiz saatlik uçuşa ancak sekiz martini içerek katlanılabilirdi... Eğer ona en tehlikeli anların uçağın kalkış ve iniş anları olduğu söylenmeseydi, iki ya da üç martiniyle yetinebilirdi.

Bir martini istemesine karşın Bill Hatfield'in içkiye gereksinmesi yoktu. Savaşta deniz pilotluğu yapmıştı. Uçağın kalkışından önce uykuya dalabilir, iniş için de tam zamanında uyanabilirdi... Tabii uçağı havada tutan üç nazarlık muskası yanında olursa. Zeki, tecrübeli bir kocakarı olan Marietta'nın kendisini bu yolculuk için seçmesine seviniyordu. Stüdyoda işler pek iyi gitmemeye başlamıştı. Karısı sonunda avukatına giderek boşanmak için müracaatta bulunmuştu. Her şey iyi, güzeldi ama Monique eve taşınmayı planlıyordu. Elsa da öyle. İkisine de mi söz vermişti acaba? Galiba öyleydi. Moda fotoğrafçısı olmanın tek kötü yanı modellerdi. Harika kızlardı, evet, Bill içlerinde hoşlanmadığı birini anımsamıyordu... Sorun da buydu işte. Ama bu yolculuk onu bir yığın tehlikeden kurtarıyordu... Teddy Lunel'le olan ilişkisi çoktan bitmişti.

Gözünün ucuyla kitap okuyan Teddy'ye baktı. Üç yıl önce Falk'la ilişkisini kesmesinden sonra Bill onunla asla unutamayacağı harika bir altı ay yaşamıştı. Ama Teddy bir işi bitirdiğinde, kesinlikle bitirirdi. Bunun şöylesi böylesi yoktu. Asla geriye bakmazdı Teddy. İlişkilerinin kesilme-

sinden beri kaç kişiyle beraber oldu acaba diye merak etti Bill Hatfield. Teddy, cinselliğini bir erkeği cehenneme bile yollayacak bir gülümsemeyle pelerin gibi sarmıştı ona. Yine de Bill bu ilişkinin kesilmesinden sonra ne yapıp edip kendini toparlamayı başarmıştı... Bir dereceye kadar.

Mode grubuyla bu yolculuğu yapabilmek diğer modelleri düşünmeye koyuldu. Kaşları usta bir hattat tarafından çekilmiş gibi duran, sağ gözünün üzerindeki siyah beni fotoğrafçılık tarihinin en ünlü işareti olan Jean Patchett vardı. Patchett'in güzelliği son derece ciddi, ağırbaşlı bir nitelik taşıyordu... Bill'in çekmeyi planladığı resimler için uygun değildi. Duygulu yüzü, siyah saçları ve mavi gözleriyle Dovima balo kıyafetleri için iyi bir seçim olurdu ama onu yazlık giysiler içinde hayal etmek güçtü. Yuvarlak sevimliliği, porselenden prenses yüzü, o yaramaz, kalkık burnu, kıvırcık sarı saçlarıyla Lisa Fonsegrieves... Evet, Lisa bu iş için biçilmiş kaftandı... Ama Teddy'den yine de bir gömlek aşağıdaydı. Diğer tek seçenek Suzy Parker olabilirdi. İnsan ondan daha güzel bir kızın henüz dünyaya gelmediğini düşünürdü...

Güzelliğin böyle bölümlere ayrılması insana acayip geliyordu. Tüm Amerikanın en güzel kızlarından oluşan yüz elli model vardı New York'ta. Bu yüz elliden yalnızca yarım düzinesi yığından kopup kendi özellikleriyle ayrılmışlar, başlı başına birer efsane olmuşlardı. Sonra Teddy Lunel ortaya çıkmıştı. Bill Hatfield onu hâlâ anımsadığı şair Marlowe'un sözcükleriyle en iyi biçimde anlattığı kanısındaydı: «Sen akşam havasından çok daha sevimli, binlerce yıldızın güzelliğine bürünmüşsün.» Profesyonel bir fotoğrafçı olmazdan önce bile Bill Hatfield güzeli görmeyi, seçmeyi biliyordu. Şimdi aralarında gizli bir cinsel duygu akışı olmayacaktı elbette. Oysa henüz yatmadığı bir modelle çalışsa duygu yönünden bambaşka havalar içinde olurdu.

Teddy'de, Bill'in çalışmasını karşılıklı bir serüven haline sokan, teknik bir işten yaratıcılık haline getiren, her seferinde değişik görünmeyi başarmak gibi bir nitelik vardı. Giydiği her giysiyle bir başka kadın olurdu. Bir kadın bir gün Teddy'nin üzerindeki kıyafeti satın alıp giyecek, bununla hayatının erkeğiyle tanışacak ve ömrünün sonuna kadar o özel anda ne giydiğini, üzerinde hangi elbisesinin olduğunu asla unutmayacaktı. Teddy'nin bu işi nasıl başardığını Bill asla anlayamamıştı. Kamera için Teddy geçerli, güvenilir bir

varlıktı, o kadar. Saatte yetmiş dolar alması boşuna değildi. Hiçbir modele bu kadar ücret verilmiyordu. Ve de Teddy Lunel bu parayı sonuna dek hakediyordu.

Bill düşüncelerinin bir noktasında, martinimi getirecek hostes nerede kaldı, diye merak etti. Uçağın pilotu olmamanın bir iyiliği, insanın istediği kadar içki içebilmesiydi.

Berry Banning uçak havalanırken ne denli sarsıldıklarının farkında bile değildi. Üç yıl önce **Mode**'da çalışmaya başladığından beri en önemli göreve atanmıştı. Daha önce Avrupa'da çekilecek resimlerle ilgili bir işe asla verilmemişti. Sorumlulukları ürkütücüydü. Giysiler konusunda kararı Marietta vermişti elbette. Yola çıkmazdan önce de hepsi Teddy üzerinde prova edilmişti ama o andan itibaren tüm ayrıntılarla ilgili sorumluluklar Berry'ye aitti.

Marietta Norton'un yola çıkmazdan önce yaptıkları toplantıda kararlaştırdığı gibi on iki büyük bavula yerleştirilen giysilerle ilgili ayakkabılar, çantalar, mücevherler, eşarplar, şapkalar, naylon çoraplar, güneş gözlükleri gibi aksesuar da özel bir itina ve dikkat istemişti.

Bazaar'ın Diana Vreeland'i ya da **Vogue**'un Babs Bawlings'i gibi Marietta Norton da her fotoğrafı bir sanat eseri gibi ele alırdı. Yalnızca bir şapka fotoğrafı çekilirken bile modelin şapkanın havasını tamamlayacak parfümü sürmesini, ayakkabıları, eldivenleri, çorapları giymesini isterdi. Bir eşarbı, bileğinin bir hareketiyle modeli bir Apaşi'den bir Gainsborough'a çevirecek şekilde, çeşitli tarzlarda bağlamasını bilirdi. Aksesuarla, sanki bir tiyatro dekoru hazırlıyormuş gibi oynardı. Ama yardımcısı elinin altında yeteri kadar malzeme bulundurmazsa vay haline. Tek bir bavul kaybolsa... Böyle bir hata hamalın suçu da olsa, artık Berry güvenilmez kişi olurdu. Berry'nin adeta tapındığı Marietta Norton'un başarılı olmadığı, kaybolanın yerine bir şeyler yaratmadığı bir an olamazdı ama, Berry'nin mesleği daha doğru dürüst başlamadan sonra ererdi. Berry'nin moda dünyasında kendine bir gelecek sağlamaktan başka bir düşüncesi, ihtirası da yoktu.

Daha küçücük bir kızken bile Berry Banning **Vogue, Moda** ve **Bazaar** dergilerinin bütün sayılarını biriktirmişti. Son zamanlarda da **Charm, Glamour** ve **Mademoiselle** dergi-

lerini de eklemişti koleksiyonuna. Bunları sanki her bir dergi onun tek kutsal kitabı, o da bir rahibeymiş gibi incelerdi.

Bir kadının giyiniş biçiminin, onun hayat görüşüne dayanan kişiliğinin bir aynası olduğu hiç aklına gelmemişti. Moda Berry için bir **yasaydı.** En mutlu kişiler de onun gibi bu yasaya uyarak yaşayabilenler, kendilerini modanın tutarsız kurallarına adayabilenlerdi. Modanın hakkını vermeye çalışmaktan asla geri kalmamıştı. Boy aynasında mutsuzlukla saatler saati kendini inceler, dergilerin sayfalarındaki «Oldu mu?» der gibi bakan sonra da kendi kendilerine, «Elbette,» diyen modeller gibi olmaya boş yere çabalardı. Sahip olduğu tüm giysiler **Mode**'un istediği gibiydi. Bir köprü gibi özenle yapılmış, son derece kadınsı, incecik belli, geniş etekli birer mimarlık şaheseriydi. Ama insan kendini içinde tuzağa yakalanmış gibi hissetmediği takdirde...

Ne yazık ki Berry zengin kızlarına özgü kahverenginin kahverengisi, ancak geriye çekilip bir taç altında toplandığı takdirde güzel görünecek saçlara sahipti. Daha da kötüsü, atletik Banning'lerin kuşaktan kuşağa geçen uzun kol ve bacakları onda da vardı. **Yeni Moda**'nın Victoria devrinin kadınsı inceliğini gerektiren fizik yapıya asla uygun düşmüyordu. İyi ama basit, yeteri kadar sevimli ama kozmetik kullanmakla bile değişmeyecek dürüst, açık bir yüz ifadesi vardı.

Berry aşina olduğu bir umutsuzlukla hep aynıyım, diye düşündü. Ne yaparsam yapayım değişmiyorum. Yalnızca bir sıra önünde oturan Teddy'ye bakmıyordu. Zaten on tam çalışma günü boyunca onu seyretmek yeterince ıstırap verici olacaktı. Daha önce de Teddy'yle çalışmıştı. Ama bunlar New York stüdyolarında bir günlük çalışmalar olmuştu. Böyle günlerden sonra evine dönüp de aynaya baktığında beynine saplanan korkunç başağrılarının hiç de yabancısı değildi.

Olanca dürüstlüğüyle, onu kıskandığımdan ya da ona haset ettiğimden değil, diyordu kendi kendine. Aslında Teddy Lunel'i severdi de. Yalnızca aynı yaşta, göz, kulak, burun gibi aynı şeylere sahip iki kızın birbirlerinden böylesine farklı olmaları **haksızlıktı.** Sanki Teddy kesinlikle bambaşka bir hayat biçimine sahip gibiydi. Acaba bir sabah uyanıp da aynaya baktığında Teddy'nin yüzüne sahip oldu-

ğunu görse nasıl olurdu? Ah, martinisini getirecek hostes de nerede kalmıştı?

Bill Haftield'in yardımcısı Sam Newman belli etmeden Berry Banning'i izliyordu. Tanrım, Sam onun tipindeki kadınları **severdi.** Güzelim dolgun memeler, uzun bacaklar, güneşten yanmış bir cilt ve zenginliği kadar dolgun, güven dolu kahkahalar. Büyük deneyimi ona hiç kimsenin yatakta zengin kızlar kadar zevk vermediğini öğretmişti. Belki de bu bir yardımcıyla mı, yoksa fotoğrafçının biriyle mi yattıklarına pek önem vermeyip, işin keyfini çıkarmaya bakmalarından ötürüydü. İş hayatında, moda kitaplarındaki her zengin kızla yatmıştı. Ama Teddy Lunel gibileriyle asla.

Zengin kızları modellerden daha az sinirli ve kaprisli oluyorlardı. Bir kere bunların modeller gibi zamanında yatıp uyuma gibi bir sorunları yoktu. Yemeklerin de tadını çıkarmayı bilirlerdi. Lokantada hesabı da kendileri ödemeye kalkışırlardı. Çünkü onun görece ne kadar daha az kazandığını bilirlerdi. Hepsi de maaşlarıyla yetinmedikleri için suçluluk duygusuna kapılırdı. Ah, ama Sam Newman onların tertemiz iç çamaşırlarından, kaliteli ayakkabılarından, mis gibi kokulu bakımlı saçlarından, yıllar yılı dans dersleri, yüzme dersleri, ski dersleri, binicilik dersleriyle gelişip güçlenmiş ihtiraslı vücutlarından hoşlanıyordu. Bir gün stüdyosunu kuracak; sevimli, sade, zengin bir kızla evlenip, bir yığın zengin çocuğu olacaktı. Bu arada, martinisini getirecek olan hostes nerede kalmıştı?

Teddy kitabını bırakarak arkasına dayanıp gözlerini kapadı. Modelliğe başlamasından beri, belki Avrupa'ya bir düzineden fazla yolculuk etmesine karşın, onu hâlâ derin, güçlü bir özgürlük duygusuyla dolduran uçak motorlarının gürültüsünün beynini doldurmasına izin verdi. Kendini bir ara hâlâ New York'ta çalışıyormuş gibi hissetti. Kafası hayatının çeşitli dönemlerinin ayrıntılarıyla doldu.

Günde on ya da on iki kez bindiği taksiler vardı. Manhattan'daki taksi şoförlerinin hemen yarısı onun cömertçe bahşiş veren biri olduğunu bilirler, daima yırtıcı bir telaşla evden fırlayıp köşeye gelen siluetini tanırlar, trafik gürültü-

sünü adeta kesen ışığını duyarak hemen önünde dururlardı.

Taksinin içinde, dizleri arasına sıkıştırdığı aynasına bakıp yüzüne değişik bir makyaj uygulayarak ya da takma kirpik takarak bir işten ötekine koşturuyordu. Eğer fazladan bir dakikası olursa çantasının içini düzeltmeye çabalardı. Çantanın içi üç tür sutyen, kozmetik malzemeleri, takma saçlar, her tür giysi altına giyilebilecek iç etekler, kendi malı olan eşarplar, eldivenler, mücevherlerle doluydu. Bazı reklam fotoğraflarının çekildiği yerlerde aksesuar görevlisi olmadığından modelin acil durumlarda bulundurması gereken şeylerdi bunlar.

Ama böyle koleksiyon fotoğrafları gibi bir işte Teddy yanına yalnızca rujunu, kendi özel giysilerini almıştı. Marietta'yla Berry gerekli her şeyi düşünüp toparlamışlardı. Ama günlük çalışma sırasında en azından bir kez çantasındaki bir malzemeye gereksinmesi olurdu. Uçağın penceresinden güneş ışıkları yüzüne vurunca Teddy ünlü İsviçreli model Michaline Sweift'le Nassau'ya yaptıkları yolculuğu anımsadı. Fotoğrafçı John Rawlings çantalarındaki eşyanın listesini ezberden saydıkları takdirde onlara yüzer dolar vereceğini söylemiş, ikisi de bunu başaramamışlardı.

Teddy içini çekerek hayatını düşünmekten vazgeçmeye çalıştı, ama gözkapaklarından içeri süzülen güneş ona bir stüdyonun ışıklarını anımsatıyordu. Ne zaman bir aynaya baksa yüzünü alıcı gözle inceliyordu. Yüzü sahip olduğu bir makineden başka bir şey değildi. Bu makinenin belirli bir kullanım süresi vardı.

Acaba dün gece St. Regis Roff'ta çok geç saatlere kadar mı dansetmişti? Öyleyse bu gece planı ne olursa olsun saat dokuzda yatağa girmeliydi. Gözlerinin altında en küçük bir yorgunluk belirtisi olduğu takdirde hiç kimse Teddy Lunel'e saatte yetmiş dolar vermezdi.

Profesyonel bir güzeli kıskanan bir insan acaba onun dış görünüşünü korumak için nasıl bir çaba harcadığını tahmin edebilir miydi? Saatler süren bakım, her sabah altı buçukta saatin çalışı, günde on saat ayakta durmaktan yorulacak bacaklarına kuvvet vermek için soğuk hamburgerlerle yetiniş... Sonunda bitkinlik, ilk kırışıklığın ortaya çıkacağı çaresizlik insanın tüm benliğini kaplıyordu. Bir model, babası da ölse, kocasından boşanıyor da olsa, olmaması

gereken bir zamanda hamile olduğunu da farketse, yine fotoğraf makinesinin karşısına çıkmak zorundaydı. Önemli olan kameraydı. Acaba bir modelden başka kim anlayabilirdi fotoğrafçının insandan istediklerini? İşler yolunda gittiği sürece modellik dansetmek gibi bir şeydi ama, Tanrım ne kadar da **tekdüze ve sıkıcıydı.**

Yine de iş ona özgürlük sağlıyordu. Haftalık çekleri birkaç yıldan beri hemen hemen üç bin doları bulmaya başlamıştı. Başlangıçta annesinin sıkı denetiminden uzak kaldığı küçük apartmandan taşınıp Doğu Altmış Üçüncü caddede geniş, zarif döşeli bir daireye taşınmıştı. Eğer kendine iyi baktığı takdirde modelliğe üç, dört yıl ya da biraz daha fazla devam edebilirdi. Bu da yüzünün dayanıklılığına bağlıydı.

Ama istediği bu muydu? Bu tür bir yaşantıya ne zaman razı olmuştu? Teddy geçen ilkbaharda yirmi dördüncü yaş gününü kutlamıştı. Bildiği kadarıyla kolejde birlikte okuduğu arkadaşları içinde evlenmemiş, çoluk çocuğa karışmamış kimse kalmamıştı. Bunu istemiyordu Teddy; bir yığın çocuğu olsun diye özlem çekmiyordu. Ama kendini tümüyle işine vermiş, 1940'ların sonunda açılan Fords, Frances Gill ve Plaza 5 gibi yeni modellik acentalarının rekabetine maruz kalan annesi gibi olmak da istemiyordu.

Motorların sesi değişip inişe hazırlandığında Teddy bu yolculuğu yalnız başına yapmış olmayı diledi. Son zamanlarda hiçbir şey yapmadan öylece oturup, gökyüzüne bakarak hayaller kuracak zamanı olmuyordu. Günler zorunlu işler, randevularla dolu olarak birbirini izleyip geçiyordu. Her akşam son işten eve döndüğünde acentaya telefon edip ertesi gün saat saat ne yapacağını öğreniyordu.

Sonra kendini erken yatacak kadar yorgun hissetmiyorsa acele bir banyo yapıp giyiniyor, son anda telefon edip çağırabileceği on iki erkekten birini alarak L'Aiglon'da, Voisin'de ya da «21» de yemek yemeğe gidiyordu. Sıkıntıyla iki aydır sevişecek kadar ilgi duyabileceği bir erkek olmadığını düşündü. Neden erkekler hep birbirlerine benziyordu?

Bu yaz birçok hafta sonunu Connecticut'ta bir partiden ötekine giderek geçirmiş, sonunda hepsi de ona aynı gelmeye başlamıştı. Gerçi kendine özgü bir çekiciliği vardı ama o sıcak yaz günlerini kentte geçirmek istememişti. İnsan aşık olduğu zaman, yazın boşalan kent yalnızca onunmuş gibi

olurdu. Ya da aşık olduğunu sandığı zaman, diye hüzünle düşündü Teddy. Hayatı boyunca birkaç kez aşık olduğuna inanmış ama hiçbiri de gerçekleşmemişti. Melvin'le bile. Ona hâlâ aşık olan sevgili Melvin'i ne kadar çabalarsa çabalasın Teddy asla sevememişti.

İlişkileri bütün bir yıl sürmüştü. Melvin'den daha tatlı, daha nazik bir aşık asla olmamıştı ama Teddy'nin düşlerine uygun biri değildi. Bir ara insanın içini burkacak kadar birbirlerine yakınlaşmışlar, sonra Melvin kendi sevgisiyle Teddy'ninkinin asla bağdaşamayacağını anlamış, öylesine mutsuz olmuştu ki, sonunda ayrılmaya karar vermişlerdi.

Bir erkekle ciddi olarak ilgilendiği her seferde öyle bir an gelmişti ki Teddy kendini yabancı bir ülkede geçerli olmayan bir parayla ödeme yapar gibi hissetmişti. Duygularının parası değersiz çıkmıştı. Sanki bir karabasandaymış gibi ceplerini, çantasını karıştırıyor ama asla yeterli miktarda para bulamıyordu... Ah, gerçekten aşık olmak nasıl oluyordu acaba? İçine öylesine gömdüğü, bu yüzden de ifade edemediği korku, içindeki bir şeyin onu aşık olmaktan alıkoyduğuydu. Doldurulmaz bir boşluk onu aşkı hayal etmeye, ama asla bulmamaya mahkûm etmiş gibiydi.

Teddy'nin en aşırı, en olmayacak gibi görünen hayalleri bir değil, birkaç kez gerçekleşmişti. Ama içindeki uzun süre ihmal edilmiş, tatmin olmamış çocuk su yüzüne çıkıyor, küçük, çekingen kız, belli belirsiz hayal ettiği, olanca gücüyle dayanacağı erkeği arıyordu. Bu saçmalığına güldüğü zamanlar da oluyordu Teddy'nin. Çünkü hemen hemen tanıdığı birçok erkekten daha çok para kazanıyordu... Ama son zamanlarda günleri bir uzun, sıkıntılı pazar öğleden sonralarına benzemeye başlamıştı.

Birden doğrulup gri flanel pantolonu üzerine geçirdiği, bir erkeğinki gibi önden aşağı kadar düğmeli beyaz kuzu derisinden ceketini düzeltti. Constellation'un birinci sınıf kabininin ilk sırasındakilere baktı. Başını yol arkadaşlarına sert bir biçimde salladı. «Galiba hiçbirinizin umurunda değil ama benim martiniye ne oldu merak ediyorum,» dedi. «Gidip hostesi bulacağım. Bu arada içinizde başka bir şey isteyen var mı?»

Julien Mistral atlama tahtasının ucunda durdu. Güçlü; güneşten yanmış vücudunu, geçen son dört yıl boyunca erkeklerin giymeye başladığı dar, elastik mayosu ikiye ayırıyordu. Elli iki yaşındaydı ama otuz yaşındaymış gibi görünüyordu. Ressamlara özgü kaslara, hayatını tual başında geçiren bir adamın sağlam bacaklarına, boya fırçası ya da kürek kullananlara özgü iyi gelişmiş kollara ve sırta sahipti.

Gençliğinde bir şövalye gibi kasılarak yürümeye alışmış Mistral'in görünüşünü, giderek artan ünü ve ustalığı hiç değiştirmemişti. Bir fatih edasıyla başını küstahça dikleştirmesi artık bir küstahlık değil, bir dahinin geçerli duruşu olarak nitelendiriliyordu. Boynu biraz daha kalınlaşmıştı. Gözlerinin çevresinde kırışıklıklar vardı. Kemerli burnunun iki yanından ağzına doğru da birer çizgi iniyordu. Gözlerinde hapsolmuş bulunan mavinin şaşırtıcı parlaklığında hiçbir değişme olmamıştı. Gür koyu kızıl saçları kısa kesilmişti. Şakakları nerdeyse kum rengindeydi. Ağzı hâlâ sert, otoriter ve hırçındı. Mistral'da bir kabile reisinin yüzü vardı.

İki yıl önce inşa edilen havuzun atlama tahtasının üzerinde ellerini kalçalarına koyarak çevresine bakındı. Kaşlarını çattı. 1952'nin bu sıcak eylül gününde suyun davetini unutmuş, çevresindeki seslere kulak veriyordu. Bir zamanlar **La Tourelle**'yu saran vızıltılı sessizlik, Kate'in çiftliği satın alıp inşaatçıları, marangozları, elektrikçileri getirdiği ilk günden itibaren yokolmuştu.

Şimdi Provence'ı yepyeni sesler kaplıyordu. Bir zamanlar çok nadir görünen arabalar sık sık Apt yolundan geçiyordu. Yakın zamana kadar elleriyle çalışan çiftçiler artık traktör kullanmaya başlamıştı. Zaman zaman Paris'ten Nice'e giden uçaklar tam başlarının üzerinden geçiyordu. **Mas**'ın mutfağından Kate'in o akşam vereceği ziyafeti hazırlayan üç aşçının kavgacı sesleri geliyordu. Mistral orada kırlarının huzurunu bozan seslere kulak vermiş dururken atlama tahtası boyunca gizlice, sinsi sinsi yaklaşan adım seslerini farketmedi.

«Baba!» Hemen arkasından bir çocuk sesi gelmişti.

«**Merde!**» Şaşıran Mistral dengesini yitirerek havuza yuvarlandı.

Kate Mistral, savaştan sonra Fransa'ya dönüşünü izleyen üç ay içinde yeniden hamile kaldığını farketmişti. Evlilikleri boyunca birkaç düşük yapmış ama Mistral bu yüzden hiçbir hayal kırıklığına uğramamıştı. Başka erkekler gibi, çocuğu olsun istememişti hiç. Fikri sorulsa çocukların yıkıcı, zaman alıcı, hayal kırıcı ve bağışlanmaz engeller ortaya çıkartan varlıklar olduğunu söylerdi.

Kırk üç gibi gülünç denilecek kadar geç bir yaşta Kate'in bu yeni hamileliğine sinirlenmekten kendini alamamıştı. Onun tüm enerji ve dikkatini çiftliğin yeniden çalışır duruma getirilmesine vermesini istiyordu. Bir daha günlük hayatın gereksinmeleriyle ilgilenmeye hiç niyeti yoktu. Kate 1945 ilkbaharında döndüğünde iki bavulu sabunlar, tuvalet kâğıtları, kahve şişeleri, iğneler, iplikler, el fenerleri, beyaz şeker paketleri, beş yıldır Fransa'da görülmemiş bir lüks sayılan nesnelerle doluydu. Julien Mistral rahat bir soluk almıştı. Tek isteği atölyesine çekilip hiçbir şeyle ilgilenmeden, hiçbir şey için kaygılanmadan çalışmaktı. Bir çocuk yaşantısını karıştıracaktı... Ama Kate nasılsa bu çocuğu da düşürürdü. **Sıradan** erkekler kendilerini kanıtlamak için erkek evlat isterlerdi; geride kendilerinden bir şey bırakmak amacındaydılar. Ama Julien Mistral ölümsüz olduğunu, bir erkek evladın sanat tarihindeki yerine hiçbir şey eklemeyeceğini biliyordu.

Oysa Kate 1946 Şubatında bir deri bir kemik, ciddi, hatta asık suratlı denebilecek bir kız doğurduğunda öylesine mutluydu ki Mistral onun bu duygularını paylaşmak gerektiğini hissetti. Kate bebeğe Nadine adını verdi. Onu biberonla beslemeye başlayarak kısa sürede güçlendirdi.

Ondan sonraki yıllarda Kate'in örgütleme yetenekleri meyvesini vermeye başladı. Jean Pollison Almanya'dan dişleri dökülmüş bir halde döndü. Gıdasızlıktan bir deri bir kemik kalmıştı ama kendini çabuk toparladı. **La Tourello,** Lobéron'da meyvelerini vermeye ilk başlayan çiftlik oldu. İsviçre'den Nadine'e bakması için bir dadı getirildi. Kate, Mistral'ın gereksinmeleriyle ilgilenmek için hiçbir engel tanımıyordu.

1946 başlarında Fransa yine savaş sırasında yapılan tabloları görmek isteyen Amerikan koleksiyoncularıyla dolmaya başlamıştı. Mistral'ın atölyesi, satmaya layık görmediği,

eskisinden daha fazla tabloyla doluydu. Hepsi de **Les Oliveers'** ın tamamlanmasından sonraki beş yıl içinde yapılmıştı.

Dönüşünden hemen sonra Kate, «Avigdor'dan bir haber almadın mı daha?» diye sordu kocasına.

«Hayır. Zaten artık onunla çalışmak istemiyorum,» dedi Mistral. «Herif başarısını borçlu olduğu ressamlara daha çok para kazandırma yolunu arayacağına yeni yetişenlerin peşinde koşuyor. Sorarım sana neden Amerika'da bir şube açmadı? Onunla olan kontratım savaş sırasında sona erdi. Bundan yararlanmalıyız.»

Mistral'ın da bildiği gibi Kate hemen onun dediğini yaptı. Evlenmelerinin başlangıcından beri Kate'e bazı alanlarda hak tanıdığı takdirde kadının rahatlayıp sakinleşeceğini anlamıştı. Herhangi bir koleksiyoncu, Mistral'ın yanına bile uğramadan Kate'le görüşmek zorundaydı. Kate'e yeni bir galeri seçme iznini verirken otoritesinden hiçbir şey yitirmiyordu. Sonunda Kate'in seçtiği kişi olan Etienne Delage, çok geçmeden Julien Mistral'ın, çoğu ressamların öldükten sonra zengin oldukları kuralını çiğnediğini, bir istisna olduğunu keşfetti.

Sao Paulo Modern Sanat Müzesi 1948'de ilk büyük Mistral sergisini açtığında, Julien Mistral oraya gitme zahmetinde bile bulunmadı ama Kate tabloların yerleştirilmesi için birkaç hafta önce gitmişti bile. Bir yıl sonra Modern Sanat müzesindeki sergi için Kate New York'a gitti. Mistral yine yerinden kıpırdamamıştı. 1950 ve 1951'de onu Amsterdam'ın Stedelijk Müzesindeki önemli bir sergiye katılmaya razı ettiler. Zürih'de Kunsthaus'da, Milano'daki Palazzo Reale' de de bulundu.

Bütün bunlar sona erince Mistral ne kadar önemli olursa olsun hiçbir müzenin sergisine gitmeyeceğini bildirdi. Bu sergilerdeki el sıkışmaları, salt onu sevdikleri için bazı tabloları hakkında neler düşündüklerini söylemeyi görev sayan yabancı kalabalığından nefret ediyordu. Onun bir sirk sahibi gibi davranacağı yerde, yapacağı çok daha önemli işleri vardı.

Bu kararından da vazgeçmedi. Ama her sergisinde, her tablo satışında yapıtlarının değeri yükseliyordu. Daha önce Adrien Avigdor'un anladığı gibi Etienne Delage de Mistral' ın yapıtlarının azlığının onları beklenmedik biçimde değerlendirip fiyatlarının artmasına neden olduğunu görüyordu.

Savaş zamanında yaptığı tabloların satışı bittikten sonra Mistral yıllık şenlik ateşinden kurtulan yapıtlarını elinde tutmaya karar verdi. Ama 1951'de yarım düzine tuali elinden çıkarmadan 250 bin dolar kazandı.

1940'ların sonlarıyla 1950'lerin başlarında giderek daha çok gazeteci Félice'nin yolunu tuttu. **La Tourelle**'ya girmeleri yasaklanan birçokları olduğu gibi Kate'in onu kabul edilmesi için zorladığı ve Mistral'ın da istemeye istemeye görüştüğü birkaç önemli gazeteci de oldu. Bunun dışında Kate onun hakkında kitaplar yazan sanat tarihçilerinden, birlikte resim çektirmek isteyen turistlerden, imzasını almaya çalışan öğrencilerden, eserleriyle ilgili makaleler hazırlayan yazarlardan, Delage'de bir şey bulamadıkları zaman kendilerine bir tablosunu satması için kandırmaya gelen koleksiyoncular dan koruyordu. Ama bunların hiçbiri evsahibeliği rolünü oynamaktan aşırı derecede hoşlanan Kate'in durumu kadar Mistral'ın çalışmasına engel olmuyordu.

Belki de Cannes'daki özel bir şirket tarafından yapılan havuz yüzünden Kate durmadan konuk davet eder oldu, diye düşündü Mistral. Çünkü son iki yıl içinde Kate bölgenin kraliçesi olmuştu adeta. İngiliz soyluları Uzés yakınında bir şato satın almışlar, Cézanne uzmanı bir Amerikalı Ménerbes'e yerleşmiş, kuşaklardan beri sanat eserleri alıp satan Gimbeller Félice'den pek uzak olmayan bir yerde bir başka şato satın almışlardı. Şimdi bu kişiler birbirlerini çağırıyor, dolayısıyla da Kate onları **La Tourelle**'ya davet ediyordu.

Nadine'in doğumundan kısa bir süre sonra Mistral karısının vücuduna duyduğu ilgiyi yitirmişti. Yoksa Kate'ın bu aşırı evsahipliği çılgınlığına son vermesini bilirdi... Ne kadar ünlü olurlarsa olsunlar, Mistral'ın yabancılarla tanışmak ne umurundaydı ne de onların yeni, Soyut Anlatımcılık denilen gevezeliklerini dinleyerek bir ilgi duyabilirdi; yetenekten yoksun olan bu insanlar sanki bir elma ya da bir dolunay, bir dağ ya da çıplak bir kadın soyut olabilirmiş gibi konuşuyorlardı... Onlarla konuşmak ne denli zaman kaybıysa, Stalin'in propaganda portrelerini yapması için yararlandıkları Picasso denilen **pauvre con**'(*)un Komünistlerle olan gülünç ilişkisinden söz etmek de o kadar boşunay-

(*) Zavallı herif...

dı... Picasso çalışmalarının neye yardımcı olduğunun farkında bile değildi, hiçbir zaman da olamayacaktı.

Hayır, Mistral'ın Picasso'yla anlaştığı tek nokta Dubuffett'le ilgiliydi. Picasso ondan Mistral kadar nefret ediyordu. Dubuffet'le anlaştığı nokta da Monet'ydi... İkisi de Monet'yi beğeniyorlardı. Degas en doğru fikre sahip olmuştu, diye düşündü Mistral. Ölmek üzere olduğunu anladığında sanatçı dostu Forain'e cenaze töreninde nutuk çekilmemesini vasiyet etmiş, «Eğer bir şey söylenecekse Forain, sen çıkıp, 'O resim yapmayı çok severdi, ben de severim,' diyecek, sonra da evine döneceksin,» demişti. İşte büyük bir insan!

Ama Degas'nın giderek daha az yattığı Amerikalı bir karısı yoktu. Mistral bundan az da olsa bir suçluluk duyuyor, Kate'e Charlie Chaplin ya da Windsor Düşesiyle yemek yeme zevkini tatmasına izin vermesi gerektiğini kabulleniyordu.

Evet, ihtiras bir kadında ancak vücudun gereksinimleri reddedildiği zaman doğuyordu. Mistral'ın Avignon'da ilişki kurduğu kadınlar vardı elbette. Ama bunlar bir çift ayakkabı bağından daha önemli değildi. Yine de yokluklarında aranılıyor, önemli oluyorlardı. Tıpkı kundura bağları gibi.

Oysa Kate giderek kalabalıklaşan konuk listesi ve hergün biraz daha büyüyen, gevezeleşen Nadine'le mutlu görünüyordu. Mistral bir iki kez çalışmasını izlemeyi çok istediğini söylediğinden kızını stüdyosuna almış, bir köşede sakin sakin oturmasını istemişti. Ama Nadine asla uslu durmayı öğrenememişti. «Neden bu kadar çok kırmızı kullanıyorsun, baba? O kocaman sarı şey güneş mi, baba? Kuş resmi yapabilir misin, baba? Bana bir köpek resmi yap!» Hatta bir keresinde, «Neden bu kadar hareketsiz duruyorsun, baba... Düşünüyor musun?» diye bile sormuştu. Hayır! Dayanılacak gibi değildi. Çocuğa atölyesine girmeyi yasaklamış, çenesinin titremesine, hizmetçilerin bayıldıkları biçimde somurtmasına aldırış bile etmemişti.

Altı yaşında olan Nadine daha şimdiden istediğini elde edebilmek için çeşitli numaralar çevirmesini biliyordu. Mistral onu sık sık, özellikle hizmetçilere yalan söylerken yakalamıştı. Çocuğun cezalandırılması gerektiğinde ısrar ettiği zaman Kate sinirlenmiş, «Nadine hayalgücü kuvvetli, aşırı derecede duygusal bir çocuk,» demişti. «Bu yaşta cezalandırıl-

ması doğru olmaz. Lütfen ahlak uzmanı kesilme, Julien.» Oysa Mistral aksini düşünüyordu. Aklı başında bütün insanlar gibi yalan söylemenin ne kadar kolay olduğunu biliyor, bu yaşta yalan söylemeyi öğrenen bir çocuğu kuşkuyla karşılıyordu. Hiç çocuğu olmayan Marta Pollison Nadine'i şımartmak için Kate'le işbirliği yapıyor, dadının kurmaya çalıştığı otoriteyi hiçe indiriyordu. Mistral konuyu Kate'le görüştüğünde karısı ona gülmüş, bir çocuktan büyük bir insan gibi davranmasını istemenin Fransızlara özgü bir nitelik olduğunu söylemişti. Mistral kızının sıradan bir çocuk olmadığını farketmiyor muydu? Özeldi Nadine, harika bir araştırıcı beyne sahipti.

Mistral havuza düştükten sonra suyun altından yüzerken araştırıcı olsun ya da olmasın Nadine'e arkasından gizlice yaklaşmamayı öğreteceğini düşünüyordu. Ama su üstüne çıktığında Nadine ortalıkta görünmüyordu. Sinsi. Nadine doğuştan sinsi, numaracı, diye düşündü Mistral ve onu aklından çıkardı.

Julien Mistral havuzunda yüzerken işini düşünüyordu şimdi. Altı aydır kış mevsiminde üzüm bağlarının ilham ettiği yeni bir seriye hazırlanıyordu. Stüdyosu eskizler, çalışmalarla doluydu ama artık sabahları uyandığında içini yakan çalışma şevkini duymadığını yalnızca kendisi biliyordu. Yalnızca kendisi, yatağın örtüleri altında, ağzında korku dolu bir tat, midesi bulanarak yattığını, çalışma ateşinin giderek söndüğünü daha güçlü bir biçimde hissetmemek için yeniden uyumaya çalıştığını biliyordu. Yine de Mistral tanrının her günü sabahtan akşama kadar kendisinin ve komşularının bağlarında dolaşarak taslaklar hazırlıyor ama kalemi kağıdın üzerinde ölümcül bir korkuyla dolaşıyordu. Ölümü uzak tutmak için çalışıyordu. Parmaklarının her hareketi ölümü düşünmeyi bile protesto eden bir biçimde çalışıyordu.

Ellinci yaş gününden beri bu düşünceyle kahroluyordu. Hangisi birinci planda, diye merak etti. Ölüm fikri mi yoksa ölümün tâ kendisi demek olan, resim yapma güdüsünü yitirmek mi? Mistral diğer sanatçıların hayatlarına, fikirlerine asla ilgi duymamıştı. Şimdi onlardan birinin kendisi gibi bu çorak arazide dolaşıp dolaşmadığını merak ediyordu.

Resim yapamıyor değildi... Teknik yönden öylesine ustaydı ki yaşadığı sürece resim yapabilirdi. Ama çalışmasında eksik olan bir şey vardı. Başkalarını aldatabilse bile kendi kendisini kandıramazdı...

İçinde bulunduğu durumun nedenini aradı, aradı. Göz sinirleri her zamanki kadar güçlü, hareketliydi. Yalnızca gördüklerini kaydetme isteğini yitirmişti. Resim yapmadığı takdirde öleceği korkusu içindeydi. Başarısızlığı nerdeydi, ilgi yoksunluğu nerden geliyordu, hayır hayır... İlgisizlik değildi neden, resim yapma **isteğini** yitirmişti. Evet, buydu neden, bu.

Julien Mistral içinde yüzdüğü su ılık olmasına karşın titredi. Çünkü hayatta öğrenilecek pek çok şeyin olduğunu, bunlardan bazılarının da çok çalışarak elde edilebileceğini biliyordu. Oysa **istek** bir insanın içinden gelmeliydi. Hem de bilinçli hiçbir çaba harcamadan. Hiçbir doktorun, rahmin dokuz ay sonunda neden bebeği dışarı atmak için çalışmaya başladığını izah edemediği gibi, hiç kimse de bir sanatçının tanrısal açlığının nedenlerini bilemez, açlığını gün be gün doyurmak için önüne ne gibi çekici, isteklendirici şeylerin sürülmesi gerektiğini de söyleyemez. Eğer o istek aksar... o istek kurursa... Tanrıya inancı olsa, Mistral oturup ona yakaracaktı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Marietta Norton, «Çok acayip bir şey ama,» dedi Bill Hatfield'e; «içimde bir şeyler olacağına dair bir duygu var. Pearl Harbor'dan beri hiç böyle bir duyguya kapılmamıştım.»

«Sen ne diyorsun, ben dehşet içindeyim... Korkuyorum... Mistral'ın resmini çekmek için yollanan son üç kişi elleri boş döndü... Elde ettikleri tek şey herifin ensesinin resimleriydi. Ama onlarda bizim gizli silahımız yoktu... **La Belle Théodora.**»

Moda editörüyle fotoğrafçı, Le Prieuré'den **La Tourelle**'ya götürdükleri bavullarla dolu eski Renault takside arkalarına dayandılar. Villeneuve-les-Avignon'da, bir zamanlar Madam Blé'nin pansiyonu olan Le Prieure otelinde gecelemişlerdi. Arkadan gelen ikinci takside Berry, Sam ve Teddy vardı. On gündür Fransa'daydılar. Bugün öğleden sonra yapacakları çalışmadan sonra Paris'e, ertesi gün de New York'a döneceklerdi. Marietta Norton yazlık kıyafetleri Fransız ressamlarının yaşayan en ünlü üç kişisi olan Picasso, Matisse ve Mistral'ın stüdyolarında çekmeyi kararlaştırmıştı. Darcy'nin sanat dünyasındaki dostları ve tanıdıkları yoluyla üç ressam da önerilerini kabul etmişlerdi.

Bill Hatfield bir günde, Vallauris'de, Picasso'yla Teddy'nin on beş makara resmini çekmişti. Picasso Chemin du Fournas'da iki büyük stüdyo kiralamış, bunu ikiye ayırarak bir bölümünü heykele, diğerini resim ve oymacılığa hasretmişti.

Heykel stüdyosunda Berry, Teddy'ye kocaman beyaz fiyonk baskılı siyah ipek organzadan askısız bir elbise giydirmişti. Teddy ince, yüksek ökçeli sandaletleriyle Picasso'nun yapacağı heykel için topladığı, bisiklet zincirleri, gidonlar, tekerlekler, her ölçüde, büyüklükte makara yığınları arasında durdu. Hurdalıklardan topladığı bu çeşit çeşit parçalarla Picasso hayvan başları, kadın vücutları ve büyük **dişi** -

keçiler yapacaktı. Resimler çekilirken Picasso, çoraplarını demir parçalarının sivri uçlarına, tellere takmamaya çalışarak poz vermeye bakan Teddy'yle keyifli keyifli flört ediyordu. Heykel stüdyosundaki işleri bitince Teddy hemen peygamber çiçeği rengindeki ipek giysiyi giydi. Hep birlikte kocaman karınlı sobanın arkasındaki örümceği gözetleyen, örümcek ağlarının atölyenin her yerini kaplamasına izin veren Picasso'nun bulunduğu resim bölümüne geçtiler. Teddy'yle konuşan Picasso'nun yüzündeki anlamı yakalamaya çalışan Bill Hatfield heyecan içindeydi. Cesaret edebildiği anlarda boya kutuları, aletler, boş konserve kutuları, akla gelebilecek her tür malzemeyle karmakarışık atölyenin kendisinin resimlerini çekmeye bakıyordu.

Vallauris'ten, Regina'daki bitkiler, öten kuşlar, artık resim yapamadığı için parlak kağıtlardan kestiği şekillerle dolu muhteşem, pırıl pırıl kargaşalığın içinde yaşayan Matisse'i bulmak için Nice'e gittiler.

Matisse onları herkesin bildiği o tatlı, sevimli tavrıyla karşılamış, harem tipi kıyafeti içindeki Teddy'ye bayılmış, odalıklarından hiçbirinin onunla boy ölçüşemeyeceğini söylemişti. Teddy, **Mode**'un sekiz sayfasını dolduracak kadar resim çekilebilmesi için birbiri peşi sıra yazlık kıyafetler giyip çıkarmıştı. Şimdi Marietta Norton derginin dört sayfasını daha dolduracak resimlerin çekilebilmesi için rahat, bavullara kolaylıkla sokulabilen kıyafetleri alarak Mistral'ın hüküm sürdüğü bölgenin yolunu tutmuştu.

İkinci takside Teddy önde, şoförün yanında oturuyordu. Arka koltuğu aralarında tatlı bir arkadaşlığın başladığını hissettiği Berry'yle Sam'e bırakmıştı. Dün akşam Berry Teddy'yle paylaştığı odaya bulutların üzerinde yüzüyormuş gibi bir havayla dönmüştü. Mutlu Berry, diye düşündü Teddy, seni kıskanıyorum. Burası aşıkların ülkesi.

Kenti saran kanallarda hâlâ dönen eski su dolaplarının bulunduğu l'Isle sur la Sorgue'u geçince Teddy haritaya baktı. En azından yarım saat var Félice'ye, diye düşündü. Sinirden midesi kasılıyordu. Annesinin Mistral'a modellik ettiğini başka bilen var mıydı acaba? **Rouquinne** serisini oluşturan yedi tablo 1931'de New York'ta açılan sergiden sonra bir daha teşhir edilmemişti ama modern sanatla uzaktan yakından ilgisi olan herkes bunların röprodüksiyonlarını gör-

müş olmalıydı. Ama 1952 yılında kim bunların Maggy'yle ilgisi olduğunu düşünebilirdi ki?

Teddy, Sanat 101'de bu seriden birinin renkli slaydı ekrana yansıdığında kolejin karanlık toplantı salonunda bulunuyordu. Daha önce resme pek dikkatli bakmamıştı ama Profesör, Mistral'ı anlatırken ekrandaki modelin yüzünü dikkatle incelemiş ve içini ateşten bir kor gibi yakan bir anlayışla, kendini olgun bir cinsellikle teşhir eden modelin yüzünün kusursuz giyimli, bir iş kadını havasındaki annesininkiyle aynı hatlara sahip olduğunu kavramıştı.

Daha sonra tatile çıktığında Teddy tüm cesaretini toplayarak Maggy'ye tabloyla ilgili sorular sormuş, karşılığında birkaç kısa açıklamadan başka bir şey alamamıştı. «Gençliğimde kısa bir süre ressamlara modellik ettim... Öyle uzun bir zaman önce oldu ki ayrıntıları unuttum bile. Hep çıplak poz verirdik elbette... Bildiğini sanıyordum.» Maggy bunları, Paris'teki hayatından daha fazla sözetmek istemediğini anlatır bir biçimde söylemişti. Teddy de daha ileri gidemeyecek kadar çekinmişti annesinden. Annesinin Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmesinden önceki hayatı; onun doğumu, babasının kim olduğu kadar tabuydu.

Acaba Maggy, kızının yıllardan beri içine attığı, söylemediği, sormadığı kaygılarını hiç anlamış mıydı? Daha doğrusu Teddy bir dereceye kadar korkaklık etmemiş miydi? Neden sorularıyla Maggy'nin karşısına çıkmamış, annesini ne denli utandıracak olursa olsun bu sorulara ısrarla yanıt istememişti?

Geçen son dört yıl içinde, mâli yönden Maggy'den bağımsız olarak kendi başına yaşarken çocukluğunun ıstırap verici, karmaşık şaşkınlıklarını unutmuştu. Yaşantısı yepyeni bir yön alıp kendi kendine yeterli oldukça bütün bunlar önemsiz gelmeye başlamıştı. Şimdi, çok yakında Mistral' la karşılaşacağından herşeyi yeniden anımsıyordu. Yine de bu yolculuk tümüyle bir araştırma değil miydi?

Maggy işin içinde neyin olduğunu öğrenir öğrenmez **Mode**'un bu işini almaması için Teddy'yi etkilemeye çalışmış ama Teddy vazgeçmemişti. Provence'a gitmesini Maggy' nin neden istemediğini anlatmasını beklemiş, ama o Mistral'la ilgisi olmayan bir yığın nedenler sayıp döktükçe Teddy ona tüm inadıyla karşı koymuştu.

Maggy neden korkuyordu, diye düşündü Teddy. Taksi

Apt'a giden yola döndüğünde kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Bunca yıldan sonra bile Maggy'nin herhangi bir insanı şoke edecek ne gibi bir sırrı olabilirdi? Yoksa artık yaşlı bir adam olması gereken bir ressama çıplak poz verdi diye görmüş geçirmiş kızını dehşete düşüreceğini sanacak kadar saf bir kadın mıydı annesi?

Alçak sesle, «Berry,» dedi. «Neredeyse geldik. Marietta'nın karşısına çıkmazdan önce rujunu tazelesen iyi olur.»

Kate Mistral, «Sizi beklettiğim için özür dilerim,» dedi. Marietta Norton'a. «Ama Julien hâlâ çalışıyor. Geldiğinizi haber vermeye cesaret edemedim.»

Bill Hatfield kaygıyla, «Umarım ışığı yitirmeyiz,» dedi.

«Kaygılanmayın. Julien saat beşte hazır olacağını söyledi. Kahvaltıda da geleceğinizi ona hatırlattım... Bu tür işlere pek katılmaz ama bir şeye evet dedi mi, sözünü tutar.»

«Size minnettarız,» dedi Marietta Norton. Bir kez daha teşekkür ettiği takdirde Julien Mistral'ın daha çabuk ortaya çıkacağını düşünüp bunun için dua ediyordu. Picasso bütün bir gününü onlara ayırmıştı ama Mistral yalnızca birkaç saat veriyordu.

«Bir şey değil... Hayatım boyunca **Mode** okuyucusu oldum... Dergi buraya postayla geliyor.» Kate gülümsedi. Büyük bir ressamın karısı olduğunu her haliyle ortaya koyuyordu. Onlara yüksek tavanlı, beyaz boyalı, siyah kirişli, geniş, modaya uygun biçimde az mobilyalı odalarını gezdirmişti. Güzelim rustik antikalar arasında sepet sepet kurutulmuş lavantalar duruyordu. Evin arka tarafında eski taşlardan yapılmış iki büyük ek yapı çimenlerle kaplı yüzme havuzunun karşı tarafındaydı. Bu yapılardan biri Mistral'ın stüdyosuydu. Diğeri yeni yüzme havuzu pavyonuydu. Burada Teddy'nin kıyafet değiştirmesi için bir oda ayrılmıştı. Hemen hemen bir saat asma dallarıyla kaplı kameriyede, uzun bardaklar içinde frenk üzümü kokulu limonata içtiler.

Kate Mistral, içlerinde Marietta Norton'dan başka kimseye ilgi göstermemişti. Herhangi bir toplulukta en önemli kişinin kim olduğunu seçmekte özel bir yeteneğe sahipti. Bu toplulukta da konuşmaya değer kişi olarak onu bulmuştu. Böylece New York'ta özenle seçtiği, her konuda sözsahibi dostlarından haber almakla kalmayacak, ilerde bir

gün, şu ya da bu şekilde yararlı olabilecek bir ilişki de kuracaktı.

Kate sanat dünyasının yeni ressamlara, özellikle New York Ekolünden olanlara dönüşünü tiksintiyle izlemişti. Gerçi 1926'dan beri ünü büyüyen Mistral konusunda bir korkusu yoktu ama yeri Mistral kadar kuvvetli olan Picasso'nun artık genç ressamların ne yaptıklarıyla ilgili fikirlerine önem verilmediğine, dört bir yandan genç kuşak eleştirmenlerinin saldırısına uğradığına dikkat edecek kadar akıllıydı.

Bayan Mistral için, dünyanın en büyük müzelerinin Mistral sergileri açmak için birbirleriyle yarışmaları, sanat tarihçilerinin ona yakın ilgi göstermeleri, Mistral'ın ortaya çıkardığı her tablonun anında satılması yeterli değildi. Kate özellikle en çok tutulan gazete ve dergilerde Mistral'la ilgili sürekli yazılar çıkmasını, böylece Mistral'a duyulan ilginin canlı kalmasını istiyordu.

Mistral'ın sanatının moda olup olmadığına zerre kadar önem vermediğini çok iyi biliyordu... Bunları onunla asla konuşamazdı. Ama Madam Julien Mistral, halkın ilgisini yitirmiş bir ressamın eşi olmak niyetinde değildi. İzlenimciler büyük Delacroix'yı küçümsemişler, sanatseverler de onları izlemişti. Yeni soyut resimciler Mistral'ı bir köşeye itmemeliydi. **Mode**'da çıkacak sayfalar bu konuda çok yardımcı olacaktı onlara.

Kate, Marietta'yla konuşurken **Mode**'un diğer üyeleri onlardan bir parça uzakta, sessiz sedasız oturuyordu. Yalnızca Teddy, bütün bu zaman zarfında kolsuz, beyaz jarseden Anne Fogarty kıyafeti içinde ayakta durdu. Elbisenin üstü bedene sımsıkı oturmuş plilerden oluşuyordu. Bu pliler birbirinin içinden girip çıkarak göğsü sarıyordu. Geniş balerin eteği ancak dokuz-on santim kısaydı.

Teddy'nin görünmeyen bir bale grubundan olduğunu vurgulamak için Marietta elbiseye sımsıkı altın bir yüzük gibi bir kemer, Capezio'dan altın rengi bale ayakkabıları ve kızıl saçlarını alnından geriye çeken yine altın rengi bir band eklemişti. Bu haliyle Teddy ışıltılı bir sabun köpüğü gibi hafif, havaya yükselip kaybolacak gibiydi. Aslında giysisi kırışmaz kumaştandı ama Berry onun oturmasını göze alamamıştı. Çünkü ince kumaşın altında sekiz kolalı içetek vardı. Teddy dikkatle eğilerek Berry'nin tuttuğu bardaktan bir yudum limonata içti. Tek yapacağım şey pembe renk-

teki limonatadan elbiseye bir damla damlatmak, diye düşündü. Ne gülünçtü ki, elleri titriyordu. Bu adam atölyesinden neden çıkmıyordu?

Berry anlayışla, «Sahneye çıkma sırası gelmedi,» dedi. Teddy'nin belirgin biçimde sinirli olması alışılmış şey değildi. Oysa Picasso'yla Matisse'e, sanki onlar okul günlerinin arkadaşlarıymış gibi davranmıştı.

«Kaşlarım nasıl?» diye sordu Teddy. 1952 modası insanın normal kaşlarıyla alın arasında duran kalın, kavisli kaşlar istiyordu. Hiçbir model, Teddy bile, bu modadan uzak kalamazdı. Ama açık kızıl renkteki kaşlarını almayı ya da kazımayı reddetmiş, onları makyajla kapayarak üzerlerine koyu kalemle düzmece kaşlar çizmişti. Bu da insanın yarım saatini alan sıkıntılı, yorucu bir işti.

«Hâlâ yerlerinde duruyorlar,» dedi Berry.

«Bana biçimleri bozuluyor gibi geldi.»

«Öyle bir şey olsaydı söylerdim. Kaygılanma.»

Atölyenin büyük, yüksek kapıları açıldı ve Julien Mistral ellerini boya lekeleri içindeki bir paçavraya silerek havuzun kenarından dolaşarak geldi. Kate onu Marietta'yla tanıştırdıktan sonra moda editöründen arkadaşlarını tanıtmasını istedi. Mistral'ın heybetli havasından ürken Marietta Norton arkadaşlarını, onların yalnızca adlarını söyleyerek tanıttı. Mistral, Teddy'nin elini sıkmak için tuttuğunda ona diğerlerine olduğundan biraz daha dikkatle, biraz daha uzun baktı.

Fransızca, «Stüdyoya gelin,» dedi. «Şu işi bir an önce bitirelim.»

Onun ne dediğini anladılar. Berry okulda öğrendiği Fransızcasıyla, Marietta koleksiyonlar için Paris'e gelip gitmelerden öğrendiği Fransızcayla, Teddy, annesinden öğrendiği Fransızcayla, Bill Hatfield da fotoğrafçı Fransızcasıyla.

Atölyenin genişliği, büyüklüğü içinde dilleri tutulmuş gibi kaldılar. Burada Picasso'nun stüdyosundaki karışıklığı hemen hemen bayağılaştıran, soylu bir tür düzensizlik hüküm sürüyordu.

Tablolara bakmakla güneşin ışıkları kaybolmazdan önce resimleri çekmek arasında bocalayan Bill Hatfield ağzının içinde küfürler savurarak harekete geçti. Diğerleri utangaç okul öğrencileri gibi duruyor, bir tablodan diğerine bakarlarken söyleyecekleri tek bir sözcüğün bile uygunsuz ka-

çacağını hissediyorlardı. Her tual, sıradan, basit şeylerin olağanüstü bir anlam ve güzellik kazandığı bir başka dünya görüşü taşıyordu.

Sonunda Bill resmi çekeceği yeri ayarladı. Kolundan çekerek, «Gel, Teddy,» dedi. «Git onun yanında dur ve çok eğleniyormuş gibi yap.» Mistral üzerinde boş bir tualin durduğu sehpasının önünde sabırsızlıkla bekliyordu.

Teddy tüm profesyonelliğini toparlayarak ona yaklaştı. Bale ayakkabıları içinde adeta kayar gibi yürürken Kuğu Kraliçesi giysisinin etekleri dalgalanıyordu. Julien Mistral öylesine uzun boyluydu ki Teddy ona bakabilmek için fildişinden oyulmuşa benzeyen boynunu olabildiğince uzatmak zorunda kaldı. Biçimli çenesini dikleştirirken kendini hiçbir erkeğin yanında böylesine ufak tefek hissetmediğini düşünüyordu. Ela gözlerinde binlerce ışıkla aydınlanan bir şaşkınlık vardı.

Mistral onu çenesinden tutarak yüzünü bir o yana, bir bu yana çevirdi. Yüzü anlamsızdı. Mavi gözleri Taddy'nin yüzünü dikkatle inceliyordu. Sonra ellerini sildiği paçavra parçasını cebinden çıkardı. Bez terebentin kokuyor, diye düşündüğü sırada Teddy onun başını tek eliyle kuvvetle tutarak kaşlarını sildiğini farketti. Marietta viyaklar gibi bir ses çıkardı, Berry feryat etti, Bill küfretti, Sam baykuş gibi öttü.

«Böyle daha iyi. Fazla boyanmışsın,» dedi Mistral. Bunları öyle alçak sesle söylemişti ki yalnızca Teddy duymuştu. «Tıpkı annene benziyorsun.» Julien Mistral ilk kez gülümsedi. «Ama ondan binlerce kez daha güzelsin.»

Heyecan, öfke geçtikten sonra **Mode**'dan gelenler Teddy'nin üzerini değiştirdiği odaya döndüler. Marietta Norton yapılan zararı inceledi. Hepsine beklemelerini söyledikten sonra işleri yoluna koymaya gitti. Kate'i aşçının yanında buldu.

«Madam Mistral, bir sorunumuz var,» dedi üzüntüyle.

«Yo, olamaz... Size yardımcı olabilir miyim?»

«Mösyö Mistral modelimin kaşlarını bozdu.»

«Ne!»

«Modelimin kaşları kalemle çizilmişti, Mösyö Mistral bunları sildi. Alına yapılan makyajı da zedeledi. Modelimin yüzünün üst tarafını altına uydurması için en azından bir

saat gerekli... O zamana kadar da ışık renkli resimler için yeterli olmayacak.»

«Ne halt etmeye...?» Kate öfkesinden kuduracak haldeydi. Nasıl böyle bir hayvanlık edebilirdi Julien... Onun bunca özenli hazırlıklarından sonra?

«Hiçbir fikrim yok... Sanırım sanatçı yanı... Ama bizi çok müşkül bir durumda bıraktı... Doldurulması gereken dört sayfamız var...»

«Ne kadar üzgün olduğumu anlatamam... Neden böyle yaptığını bilemiyorum. Bakın, sizi hayalkırıklığına uğratmak istemem. Hele bunca yolu katedip gelmenizden sonra. Onunla konuşacağım. Eğer yarın sabah size zaman ayırırsa sizce uygun olur mu yoksa başka bir yerde olmanız mı gerekiyor?»

«Bir yere gitmiyoruz,» dedi Marietta.

«Size bir cin-tonik vereyim sorunu konuşalım.»

«Tonik istemez,» dedi Marietta rahat bir soluk alarak. Kate Mistral tipindeki kadınları tanırdı. Onlar profesyonel kadınlardı. Dört sayfalık resim çekilecekti. Önemli olan da buydu.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra **La Tourello**'ya giderlerken Teddy hayatında hiç olmadığı kadar karmakarışık düşünceler içindeydi. O an, Julien Mistral'ın çenesinden tuttuğu o kısa an beynine, sanki iki gözünün arasına bir kurşun yemiş gibi saplanıp kalmıştı. Ondan sonra ressam ona hiçbir şey söylememişti ama Teddy de o zamandan beri başka hiçbir şey düşünmemişti. Sanki hayatı bir filmdi de Julien Mistral ona dokunduğu anda rejisör, «Stop,» diye bağırmıştı. Onu yeniden görünceye kadar sahne orada öylece kalacak, bekleyecekti.

Teddy, Mistral'ı kaşlarını sabırsızlıkla çatmış onların atölyesini işgal etmelerine baktığını görür görmez, onun kendisini, kendisinin onu beklediği kadar sabırsızlıkla beklediğini anladı. Bu kadar kesindi durum. Soluğunu tutarak sehpanın yanına gitti. Mistral elini uzattı. Teddy bu eli tuttu. Elleri birbirini sımsıkı sarıldı. Nice sonra Fransızlara özgü biçimde selamlaşmaları gerektiğini anımsadılar.

«**Bonjour**, Matmazel Lunel. İyi uyudunuz mu?»

«**Bonjour**, Mösyö Mistral. Uyumadım.»

«Ben de.»

«Teddy,» dedi Bill Hatfield. «Biraz dön... Elbiseyi göremiyoruz.»

Teddy bir parça sağa dönerken onun yüzüne dokunmalıyım, diye düşündü. Ellerimi başının iki yanına, saçlarının başladığı şakaklarına koymalıyım.

Bill, «Çeneni biraz indir,» diye seslendi. «Tuale bakıyormuş gibi.»

Gözlerini öpmek istiyorum. Göz kapaklarını dudaklarımla hissetmek istiyorum, diye geçiriyordu Teddy aklından. Bir yandan da tuale boş boş bakıyordu.

«Teddy, lütfen biraz daha canlı ol.»

Dudaklarımı gömleğinin açık olduğu yere, göğsüne dayamak istiyorum. Başımı bu göğse sokmak, sonra da gömleğin düğmelerini başının üzerinden iliklemek istiyorum. O zaman onunla tek vücut olurum. Kalbimin onunkinin yanında çarpmasını istiyorum.

«Teddy, bana dön lütfen... Elbisenin yine arkasını görüyorum.»

Onun dudaklarını yumuşatmak, dudaklarımın üzerinde gülmesini hissetmek, beni öpmesini istemek, onun da benden kendisini öpmemi istemesini arzuluyorum.

«Tanrı cezanı versin, Teddy.» Bill şaşkındı. Teddy'nin bu tür ihtarlara hiçbir zaman gereksinmesi olmamıştı.

Mistral sakin bir tavırla, «Fotoğrafçı hayatından memnun değil,» dedi.

«Onun mutluluğu beni ilgilendirmiyor.»

«Ama istediği fotoğrafları çekmedikçe seni rahat bırakmayacak.»

«Evet, haklısın.»

«İşin ne kadar çabuk biterse biz de o kadar çabuk oturup konuşuruz.»

«Ne konuşacağız?»

«Teddy! Dudakların kıpırdarsa hiçbir resim çekemeyeceğimi biliyorsun.»

«Ne konuşacağız?» diye yineledi Teddy.

«Hayatımızın geri kalan bölümünü.»

«Ben yarın New York'a gidiyorum.»

«Burada benimle kalacaksın.»

«Doğru mu bu?»

«Doğru olduğunu biliyorsun.»

«Bakın, çocuklar, yani Mösyö Mistral demek istedim, ol-

muyor. Şu odanın ortasındaki masaya gider, Teddy'ye paletinizi gösterir misiniz,» Bill Hatfield abartmalı bir soğukkanlılıkla konuşmuştu.

«Nerede konuşabiliriz?»

«Avignon'daki Hiely Lokantasında. Saat sekiz buçukta. Anlaşıldı mı?»

«Anlaşıldı.» Teddy, Bill'e öyle bir gülümsedi ki genç fotoğrafçı yaşamı boyunca bu gülümsemeyi filme alamadığı için üzüntü duyacaktı. Ondan sonra Teddy pozlarını iyi terbiye edilmiş bir hayvan gibi tam istenildiği biçimde vermeye başladı. Başını o biçimde tutuyordu ki doğrudan bakmadığı halde Julien Mistral'ı görebiliyordu. Onunla göz göze gelmekten çekiniyordu. Çünkü onun gözlerinin içine baktığı takdirde oracıkta düşüp bayılacağını hissediyordu.

Geçen bütün o yıllar boyunca, yıllarca düşler kurup düşler içinde yaşayarak sonunda buraya, bu ana geldim, diye düşünüyordu. Daha önce hiç kimse böylesine gerçek olmamıştı. Bir daha da olamazdı.

Teddy kendini işine verince Bill Hatfield fotoğrafları çabucak çekti. Félice'den dönen Kate Mistral onları öğle yemeğine davet etti ama Marietta Norton öğleden sonraki Paris trenini kaçırmaktan korkuyordu. Daha pansiyona dönüp eşyalar toplanacaktı.

Berry omuzunun üstünden, «Bavulunu topladın mı?» diye sordu. Teddy, duvarları açık sarı Provence çiçek desenleriyle kaplı geniş odalarındaki karyolaya uzanmış yatıyordu.

«Ben kalacağım.»

«Lütfen, Teddy. Biliyorsun, planları değiştirme konusunda benim hiçbir söz hakkım yok.»

«Ben sizinle dönmüyorum.»

«Listemi gördün mü? Bütün bavullar... Ah, Tanrım, listeyi bulamıyorum. Neden orada öyle yatıp duruyorsun?»

«Beni dinlemedin, Berry... Ben Provence'ta kalıyorum... Bir süre için. Şimdiye kadar bu kadar hoşuma giden bir yer görmemiştim.»

«Ama böyle... Damdan düşer gibi hareket edemezsin!»

«Neden?» Teddy'nin sesi sakindi ama ateşli bir kararlılıkla doluydu. Elmacık kemiklerinin altında da pembe pembe lekeler vardı. Berry ona kaygıyla baktı:

«Hasta mısın? Yoksa kendini yola çıkacak kadar iyi hissetmiyor musun?»

«Hasta değilim elbette. Bir kapris bu... Senin hiç bir kaprisin olmadı mı, Berry?»

«Ne münasebet. On iki yıldan beri kapris yapacak yer ve zaman bulamadım. Şey, tamam... Sen kal bakalım... Listeyi buldum bak... Dönüş biletin burada... Masanın üzerine bırakacağım. Bizimle gelmeyeceğini daha önceden söylemeliydin.»

«Daha önce kalacağımı bilmiyordum.» Teddy bir düşteymiş gibi konuşuyordu. «Ben gelemeyeceğimi bildiren bir tel çekerim. Siz oraya varmazdan önce alırlar.»

«Ya annen? Bu durum hiç hoşuna gitmeyecektir.»

«Ah, yanılıyorsun, anlayacaktır,» dedi Teddy ağır ağır, «Hatta herkesten daha iyi anlayacağından eminim.»

Küçük bir Fransız kentinde en iyi lokanta genellikle dekordan yoksun, tüm ilginin, değer verdikleri şeyin yemekler olduğunu belirtecek biçimdedir.

Avignon'daki Hiely lokantası dikdörtgen biçiminde, geniş, duvarları tahta lambrili, masaları sarı örtülerle kaplı, yerler pırıl pırıl cilalı parkeydi. Ortadaki masanın üzerinde kocaman, çevresi tabak tabak taze meyve, haşlama ıstakozlarla çevrili tütsülenmiş jambon vardı. Şarap şişeleri küçük sepetler içine yerleştirilmişti. Burasının lokanta olduğunu belirten başka bir şey yoktu. Masalara çiçekler konmamıştı. Tahta sandalyeler, burasının iyi, kaliteli yemeklere önem verdiğini anlatır biçimde masaların çevresine dizilmişti.

Teddy Lunel'le Julien Mistral pencere önündeki masada karşılıklı oturuyorlardı. Teddy neden kimsenin ilk görüşte aşık olmanın onu böyle şaşkına çevireceğini, elini ayağını keseceğini söylemediğini merak etti. Bir erkekle ilk kez yemeğe gittiğinde, böyle ne diyeceğini bilmez bir duruma gelmemişti. Başkalarının önünde birbirlerine çok şey söylemişlerdi. Bunları kimse duymamıştı ama kalabalık, çevredekiler onları farkına varmadan koruyup birbirlerine olan ilgilerini gizlemişti. Oysa şimdi yalnız başlarına, karşılıklı oturuyorlar ama Teddy dili tutulmuş gibi susuyordu.

Fikirlerini açıklamaktan asla çekinmemiş, çekingenlik,

utangaçlık denilen şeyi asla tanımamış olan Julien Mistral da en azından Teddy kadar suskundu. Ağlanacak bir durum, dedi kendi kendine. İçi söylenmesi gereken şeylerle dolup taşıyor ama tabağındaki yemeği çatalıyla didiklemekten başka bir şey yapamıyordu. Nereden başlamalıydı? Başından olamazdı çünkü bu çok uzun bir zaman önce başlamıştı. Dün, yaşamının başka bir bölümüymüş gibi geliyordu ona. Ortadan başlayamazdı. Çünkü bu yemek ortaydı. Birbirlerini tanımıyorlardı ama Mistral bu ilişkinin sürüp gitmeyeceği bir gelecek hayal edemiyordu. Bu kadının zorunlu olan varlığı ondan asla alınmamalıydı.

Yemek yiyormuş gibi yapan Teddy'ye odadaki sıradan lambanın ışığı elleri kadar titriyor gibi geliyordu. Çekiciliğini, baştan çıkarıcılığını kullanmayı aklının ucuna bile getirmiyor, yalnızca Mistral'a dokunmak, ona sarılmak istiyordu. Flört etmeye hiç niyeti yoktu çünkü dün gece hiç uyuyamadıklarını birbirlerine açıklamalarından sonra flörtün de ötesine gittikleri ortaya çıkmıştı.

Mistral'in yüzü, Teddy'nin hayal ettiğinden de güzel olan o ünlü yüzü ciddiydi. Şakalaşmaya kalkışmıyordu. Düşünüyor gibiydi. Anlamsız, birbirini tutmayan sözcükler Teddy'nin boğazına takılıp kalmıştı. Ona sormak istediği sorular ya çok önemli ya da çok önemsizdi. Bunun ortası yoktu. Teddy onun hayatını doğduğu günden itibaren bölmek istiyordu ama bir şey ona birbirlerini daha iyi tanıyabilmeleri için aralarındaki en ince tülün kalkması gerektiğini, ancak o zaman birbirlerini bir başkasından çok daha iyi tanıyacaklarını söylüyordu.

Yemek sona ermek üzereyken Teddy başını şarap kadehinden kaldırarak Mistral'a baktı. Tek bir damla gözyaşı, Teddy'nin adlandırmaktan korktuğu bir duyguyla yanaklarından aşağı süzüldü. Mistral buna parmağıyla dokunarak etinin üzerinde kurumasını bekledi. Şimdi çevrelerinde öyle bir coşku, sevinç dolu örümcek ağı oluşmuştu ki Julien Mistral sonunda konuşmaya başladı.

«Geçen hafta,» dedi «Kendimi bir daha asla genç hissetmeyeceğimden emindim. O kadar sevdiğim gökyüzüne baktığımda incecik bulut yığınlarının arasından süzülen güneş ışıkları dayanılmaz bir umutsuzluk saçıyordu. Kendi kendime bunun insanlara özgü bir durum olduğunu, bu halimin, kendimi insanlara özgü durumların bana uygulanamayaca-

ğını düşünecek kadar bencil olmamdan ileri geldiğini söylüyordum.»

«Ya şimdi?»

«Şimdi bana sanki hiç genç olmamışım, gençliğin ne demek olduğunu bilmemişim, tüm gençlik yıllarım bir boşluk içinde geçmiş gibi geliyor. Daha iyi bir şey hayal edemediğim için hayatın bu olduğunu sanıyordum. Başka herhangi bir erkek gibi yaşıyor, resim yaptığım, bunun istediğim tek şey olduğuna inandığım için kendi kendime sorular sormuyordum. Sana, seni özlediğimi söyleyemem çünkü varlığından haberim yoktu. Yalnızca şimdi ne denli eksik, yarım bir insan olduğumu anlıyorum.»

«Ama yaşamının yarısını bensiz geçirdin,» dedi Teddy gülümseyerek.

«Bu sana azıcık da olsa mümkünmüş gibi geliyor mu? Biliyorum mümkün ama ben **hissedemiyorum.**»

«Aynı gün doğmalıymışız,» diye coşkuyla atıldı Teddy. «O zaman birlikte büyürdük! Daima benimle beraber olurdun... Ah, **hep** seni beklemişim ben. Kendimi mutsuz hissettiğim, kendimi yarım bir insanmış gibi hissettiğim saatler... Meğer sen yanımda yoksun diye öyle oluyormuşum. Böyle bir şey hiç başıma gelmeyecek diye korkuyordum. Böyle bir kadın olacağımı ummuyordum.»

«Ve ben,» dedi Mistral inanmazlıkla. «Ben de böyle bir **erkek** olabileceğimi ummuyordum... Bu... öylesine... Tam ki... Başka erkekleri anlamama yardım ediyor... Her şeylerini bir kadın uğruna feda eden, küçümsediğim, hor gördüğüm erkekleri... Kendimi... **insan** olduğumu hissediyorum, herkes gibi...»

«Bu senin için bir darbe mi oldu?»

«Düne kadar olabilirdi. Ama şimdi öylesine olağanüstü bir şey ki... Bir **rahatlama**...» Bunları söylerken bile Julien Mistral kendine kulak veriyor, şaşırıyordu. Hiçbir kadınla böyle konuşmamıştı, konuşacağını da hayal etmemişti. Söylediği sözcüklerin kendi ağzından çıkabileceğine asla inanmamıştı.

«Sensiz yaşayamam.»

«Buna gerek yok.»

«Beni terketmeyeceksin.» Bu bir soru değil emirdi.

«Nasıl terkedebilirim?» dedi Teddy. Yüzü öylesine bü-

yük bir aşkla aydınlanmıştı ki sanki kalbini ellerine almış, görmesi için Mistral'a uzatmıştı.

«Terkedemezsin.»

Birlikte putperest tanrıları gibi güldüler. Birlikte birkaç sözcükle dış dünyayı kovmuşlar, karşılaşacakları tüm sorunları, sonuçlarını görmelerine karşın, sanki kaçmalarına izin verilecek, kimse tarafından durdurulamayacaklarmış gibi silip süpürmüşlerdi. Kaos kabullenilmişti bir kere; çılgınlık... tüm aşıkların aklını başından alan şu **folié a deux**(*) günlük ekmekleri olacaktı.

Mistral, «Şimdi benimle gel,» dedi.

«Nereye?»

Bir saniye Mistral ona boş boş baktı. Bir zamanlar onaltıncı yüzyıl soylularının muhteşem evi olan **Europe** otelini düşündü. Bir yüzyıl kadar önce burası otel haline getirilmişti. Mevsimin bu günlerinde boş odalar olurdu. Yarın sürekli kalabilecekleri bir yer arayıp bulacaktı. Ama bu gece, vaktiyle papalık sarayının pek çok keyifli günahkarı tanıdığı bu son derece ihtiraslı kentte **Europe** onları bağrına basacaktı.

«Sen gel yalnızca,» dedi Teddy'ye. «Ben sana bakarım, bunu bilmiyor muydun?»

Teddy yepyeni bir mutlulukla yanaklarının kızardığını hissetti. Hayatına giren hiçbir erkek, ne yapması gerektiğinin söylenmesini, hatta emredilmesini istediğini anlamamıştı. Melvin nerdeyse bunu farketmişti ama... Teddy onu bir an anımsadı. Sonra kafasından tümüyle atıp çıkardı.

Yerinden kalkıp Mistral'la birlikte, bir düzine kadar Fransız erkeğinin daha iyi bakabilmek için yemeklerini, içkilerini bırakarak ona en büyük iltifatı ettiklerini farketmeden lokantadan çıktı.

Geriye dönüş yok. Julien Mistral içine ilk kez girdiğinde sözcük Teddy'nin beyninde bir kalp gibi atıyordu. **Geriye dönüş yok.** Otel odasına girer girmez bir saniye bir duraksamadan sonra kendilerini yatağa atmışlardı. Çılgınlıkları, beylik hazırlıklara girişmeye elvermeyecek kadar ciddiydi.

(*) Folié a deux: 'İkili çılgınlık', anlamına.

Hemen hemen tümüyle giyinik olarak seviştiler. Hemen, acele yapılmalıydı bu. Böylece anlaşmaları imzalanmış olacaktı.

Bu ilk fasıl sona erdikten sonra ancak Mistral onun ve kendisinin üzerindekileri çıkarıp yastıkların üzerine yatırdı. Uzun parmaklarını, sanki körmüş de onu yalnızca parmakuçlarıyla tanıyabilirmiş gibi, yavaş yavaş, hissederek, bilerek vücudunun her yerinde dolaştırdı.

Bundan, tümüyle hareketsiz durup inlemeden, kımıldamadan durmaktan Teddy bambaşka bir zevk alıyordu. Artık onun olduğuna göre dünya kadar zamanları vardı. Erkeğin ellerinin sınırsız bir anlayışla aşağı yukarı hareket edip bacaklarının arasındaki o duyarlı yere ulaşmadan dolaşmasına izin verdi. Sonra öyle bir zaman geldi ki alev alev yanmaya, dayanamaz olmaya başladı. Doğrulup erkeğin vücudunu kendisininkiyle, boylu boyunca kapladı.

Geriye dönüş yok. Erkek onu şimdiye kadar kimsenin dolduramayacağı biçimde doldurarak içinde gidip gelmeye başladı. Teddy onu tâ içinde tutuyor, duyguları yayılıp genişliyor, sınırları dışına taşıp yüzüyor gibi oluyordu. Birlikte eriyor, eriyor, tek bir vücut oluşturuyorlardı. Sonsuza dek, diye düşündü Teddy. **Sonsuza dek.**

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Kış mevsiminin ortasında bile Avignon'da bir şenlik havası vardır. Teddy, Joseph Vernet caddesindeki kuaföre giderken Fransa'nın güneyini saran kuru soğuğa karşı sımsıkı giyinmişti. Güneş neşe içinde, berrak bir gökyüzünden kentin gümüş rengi taşları, yanmış şekere benzeyen taşları, altın gibi şampanya rengi taşları, gül rengi taşları ve yumuşak, soluk pembe rengi taşları üzerinde parlıyordu. Uzun, dar bir yol olan Joseph Vernet, iki yanı alt katlarında kuaför, antikacı, çiçekçi ve zarif küçük giysi butiklerinin bulunduğu evlerle çevrili küçük bir Paris caddesi kadar şık bir yerdi. Teddy saçlarını yaptırmak için kuaförden cuma günü için randevu almıştı. Hafta içinde yapması gereken tek belirli iş buydu. Çünkü Teddy Lunel'le Julien Mistral birlikte zamanın dışında, ayrı bir dünya kurmuşlardı kendilerine.

Birlikte geçirdikleri ilk geceden sonra hiç ayrılmamışlardı. Mistral **La Tourello**'ya bir daha dönmemiş, evini, stüdyosunu, karısını ve çocuğunu giyile giyile yıpranmış bir çorap gibi terketmişti. Birlikte olağanüstü bir mutluluk içinde, günlük yaşantının gerçeklerinden uzak bir dört ay geçirmişlerdi. Sıradan düşüncelerden, kaygılardan öylesine uzaktılar ki birlikte sert, sürekli bir rüzgara kapılmış, hep güller içindeki bir adaya doğru giden yelkenliye benziyorlardı.

Europe Oteli'ndeki ilk günlerinden sonra, Toskana'ya özgü bol ışıkları, çan kuleleri kendilerini kentin duvarları dışında güvenlikte hissetmeyen Yahudileri, kaçakçıları, hapisane kaçkınlarını ve Teddy'ye göre, kendileri gibi aşıkları bir bedel karşılığında koruması altına alan Yedi Papa'nın hüküm sürdüğü günlerden gelen debdebeli bir tarihi olan ortaçağ duvarları içinde büyük bir kiralık daire bulmuşlardı. Altın rengi duvarları içindeki Avignon; hayatı sevimli, rahat, tatlı kılacak her şeye sahip, diye düşünüyordu Teddy. Saçlarını kuaförün usta ellerine bırakmıştı.

Oturdukları daire daha önce kentin kibar semti olan Préfecture mahallesinde oturan zengin bir tüccara ait onsekizinci yüzyıl malikanesinin bütün bir ikinci katını kaplıyordu. Dairenin geniş, uzun pencereleri, Calvet Müzesinin çalım satarak dolaşan tavus kuşlarıyla benek benek çimenlerine, çiçek tarhlarına açılıyordu. Mistral en büyük odayı stüdyo haline getirmişti. Bunun bitişiğindeki yatak odasıydı. Buraya iç kısmı bir geyik avı sahnesinin işlemeleriyle süslü mavi kadifeden perdeleri olan çok geniş bir karyola koymuşlardı.

Apartmanda kalorifer yoktu. Her oda kasımın ilk günlerinden itibaren bütün gün ve bütün gece içinde kokulu okaliptüs ve çam kütüklerinin yandığı büyük şöminelere sahipti. Hemen her gün öğleden sonra Teddy'nin poz verdiği atölyeye Mistral, onu üşütmemek için bir antikacıdan aldığı, beyaz porselenden, kocaman bir krema yığınına benzeyen bir soba kurdurmuştu.

Mistral, yatak odasındaki ateşin başında kollarında yatan Teddy'ye; gece yarılarına dek konuşup gülerek, fındık kırıp, kestane pişirerek, Teddy'nin **prunelle de buissons, mûre sauvage, églante, myrtille des bois** gibi adlar ilgisini çektiği için aldığı uzun ince boyunlu şişeler içindeki brandilerden içerek hiç oturmadığını anlatmıştı. Hiç böylesine geç saatlere kadar da uyumamıştı. Şimdi, uyandığında Teddy gözlerini açana kadar oturup onu seyrediyordu. Sonra zamanı, hatta yeri bile unutarak alabildiğine sevişiyorlardı. Teddy daha sonra bir an perdelerdeki sıçrayan geyiklere, koşan avcılara, av köpeklerine ve küçük yapraklı kır çiçeklerine bakarak nerede olduğunu unutuveriyordu.

«Madam, saçlarınızın sabunlanmasını ister misiniz?» diye sordu kuaför yardımcısı. Teddy başını olumlu bir biçimde sallayarak kendini yeni yaşantısının ayrıntılarına bıraktı. Büyük aşklarının içinde güvenlikte, birbirlerine bakmaktan ve öpüşmekten mutlu, yaptıklarının doğru olduğunu bilerek iki hükümdar gibi yaşıyorlardı.

Her gün öğle yemeğinden önce bir **apéritif** almak için alacalı, sıra sıra çınarlarla çevrili, geniş kare biçimindeki yüzyıllık Place de l'Horlog'u seyrettikleri Café du Palais'e gidiyorlardı. Güneş batarken de Noel'e kadar çiçek açan güllerle kaplı, Rocher des Doms'un tepesindeki parka yürüyorlardı. Bazan, Gérard Phillipe, Jean Gabin ya da Michale

Morgan'ın oynadığı bir film olursa sinemaya gidiyor, işportacıların dondurma satmaya başladıkları arada Teddy iki, Mistral dört tane eskimo yiyordu.

Aslında Teddy sokakta ya da bir lokantada insanların kendilerine baktıklarını farkediyordu ama genelde kimsenin onlara aşırı bir ilgi gösterdiği yoktu. Mistral Avignonluların yıllardan beri gördükleri tanıdık biriydi. Eğer şimdi yanında genç bir kadınla dolaşıyorsa ona aşırı merakla bakmak saygısızlık olurdu.

Hemen alt katlarında oturan doktorla karısından başka arkadaş edinmemişlerdi. Bu kadarı da yeterliydi. Çünkü Mistral ıstırap veren, ilkel duygular içindeydi. Teddy'yi korumak, onu hep göz önünde tutmak istiyordu. Genç kadın herhangi bir iş için evden çıkacak olsa duygularını gizliyor, bir erkek Teddy'ye bakacak olsa onu bir kaşık suda boğmamak için kendini güçlükle tutuyordu. Teddy onun kadını, gelini, çocuğuydu. Bazan da asla sahip olmadığı bir anne kadar şefkatli, bir kızkardeş kadar şakacıydı. Kimsenin, ondan başka kimsenin bilmediği, tanımadığı hazinesiydi.

Sabun köpükleriyle kaplı saçlarının altından Teddy annesinden o gün aldığı mektubu anımsayınca yüzünü buruşturdu. Julien Mistral'la olan yeni yaşantısını ona yazdıktan sonra aldığı ilk öfkeli, acımasız mektuplardan sonra bu biraz daha anlayışlı, hoşgörülüydü. Maggy, artık yalnızca Teddy'nin geleceğini düşündüğünü yazıyordu. Julien'in karısından boşanmasının; Teddy'nin babasının, karısından ayrılamaması gibi bir başarısızlığa uğrayacağından korkuyordu.

Annem, iki olayı nasıl karşılaştırabilir, diye düşündü. Kate Mistral Katolik değil, Protestan'dı. Üstelik Julien'le kilisede değil, medeni nikahla evlenmişti. Teddy kendi tanıdığı Kate Mistral'la Maggy'nin tanıştığı ilk günden beri korktuğunu anlattığı kadınla bağdaştırmaya çalıştı. Maggy'nin sözünü ettiği kadın son derece güçlü, Mistral'ınkinden de güçlü bir iradeye sahipti. Oysa Teddy'nin gördüğü kadın orta yaşlı, renksiz, oldukça zayıf yapılı biriydi.

Başına hafiften masaj yapılan Teddy, hayır, diye düşün-

dü. Annesi yanılıyor, hayal görüyordu. Zaman değişmişti. Artık hiçbir kadın yitirdiğine kani olduğu bir erkeğe sonuna dek sarılmıyordu.

Kuaförün saçlarını kurulayıp fırçalaması uzun bir zaman aldı. Teddy artık saçlarına biçim verdirmekten vazgeçmişti. Makyaj da yapmıyor, yalnızca kirpiklerine rimel sürmekle yetiniyordu. Modelliğe başladığı ilk günlerden çok daha genç, taze bir hali vardı şimdi. Julien'le açık havada bol bol dolaşmaktan yanakları pembe pembe olmuştu. Antika sobanın sıcaklığında günde üç dört saat poz vermekten başka bir şey yapmadığı, yiyip içip yan geldiği günler boyunca kilo almıştı. Provence'da kalmaya karar verdiği sırada aldığı Korrigan eteklikler daralmaya başlamıştı. New York'tan gelirken giydiği pantolonunun fermuarını çekmesi de güç oluyordu artık.

Teddy, Mistral'la buluşmak için Café du Palais'e doğru yürürken artık **Mode** için poz verip modellik edecek halim kalmadı diye düşündü. Marietta Norton şu halimi görse düşer bayılır. Mont Vantoux'nun lavantalı balını, bir somun sıcak ekmek, silindir biçiminde beyaz keçi peyniri ve yarım kilo sarı renkte köy tereyağı almak için çarşıya uğradı. Hazırladığı tek yemek kahvaltıydı. Bunun dışında ya lokantalarda, ya da iki geniş soluk sarı brokar kumaşla kaplı **bergére** koltukla, eski, üzerinde birbirine uymayan, gümüşten dört şamdanın bulunduğu süslü sedef kakmalı masanın bulunduğu yemek odasında, şarküterilerden aldıklarını piknik yaparmış gibi yiyorlardı.

Teddy saatine bir göz attıktan sonra Place de l'Horloge'a doğru adımlarını hızlandırdı. İçinde çarşıdan aldıklarının bulunduğu alışveriş filesini sallayarak yürürken Mistral'ın kıvırcık kızıl saçlı başını kalabalığın üzerinden rahatça gördü. Sokaktaki güvercinleri ürkütüp dört bir yana uçurtarak Mistral'a doğru koşmaya başladı.

Kate Mistral, Mistral'ın atölyesinin bitişiğindeki, onun tablolarının depo edildiği büyük, penceresiz, yangına korunaklı odada düşünceli düşünceli duruyordu. Burada, sıra sıra, güneşten, tozdan korunan, tarihleri atılmış, verniklenmiş ama imzalanmamış büyük ressamın son çeyrek yüzyıllık çalışmalarının en güzel parçaları bulunuyordu. Mistral her

yıl yaptığı tabloların içinden en başarılı bulduklarını ayırır, bunları asla satmazdı. Bazı yıllar yarım düzine kadar, bazı yıllar bir iki tablo seçerdi. Kate bunların sırasını, Etienne Delage'ın galerisinde ne kadar edeceklerini ezbere bilirdi. Tüm ışıkları yakarak tabloların arasında dolaşmaya başladı. Sonra en son sıradaki tabloyu çekip çıkardı. Bunda Maggy, yeşil yastıklar üzerinde sere serpe yatıyordu. **Rouquinne** serisinin en ünlü tablosuydu bu. Kate buna, New York'taki sergiden gelişinden beri hiç bakmamıştı. Ama orada, diğer altı tabloyla birlikte durduğunu hiç unutmamıştı.

Ah, evet, diye düşündü. Anlamak çok kolay. Hangi erkek karşı koyabilirdi ki? Genç bir vücut... Hepsi de bunun peşindeler. Eğer güçlerinin bunu elde edebileceğini bilseler sıraya girerlerdi. Julien de başka erkeklerden farklı değil... Hatta bu konuda diğerlerinden daha da duyarlı. Onun görünüşe, gözlerinin gördüğüne değer verdiğini hep bilirdim... Görünüş, yalnızca görünüş, başka bir şey değil. Ama nasıl da aptal biriydi Mistral, çocuksu, tipik bir orta yaşlı aptal. Bu kızla **evlenemezsin,** hayatını bir kadın **vücudu** uğruna feda edemezsin!

Acaba Mistral'ın anneyi anımsaması ne kadar zaman almıştı? Yalnızca birkaç ay. Kate o somurtuk dudaklarından, olgun, Julien gibi bir dahinin bir kadından ne isteyip ne bekleyeceğini asla anlamamış olan o Yahudi kadından nasıl da nefret ediyordu. Maggy'yi düşündükçe Kate'in dudakları acı bir ifadeyle bükülüyordu. O açgözlü, istediği gibi yaşayan kadının herhalde Julien'den sonra başka aşıkları da olmuştu. Yoksa bu Amerikalı piç neden annesinin soyadını taşıyordu ki?

Acaba Julien kızında anneyi mi görüyordu? Acaba bu adam geriye dönebileceğini, bu genç vücutta yeniden gençleşeceğini mi sanıyordu? Kate'in parmakları, birkaç adım ötedeki stüdyoda bulunan sivri uçlu bir aletle tabloyu paramparça etmemek için kasılıyordu.

Tabloyu birden yerine koydu. Savaştan sonraki yedi yıl içinde 7 adet Rouquinne tablosu, Mistral'ın ilk çalışmalarının en güzel örnekleri olarak üç katı değer kazanmıştı. Kate'in yaptığı en başarılı yatırımdı bu. Eğer bundan sonraki on yıl içinde tabloların fiyatlarının üç, hatta dört katı yükseleceğinden emin olmasa tabloları hemen yarın satardı. Ama yine de satmaya kalkarsa bu tabloların kendi yaşadığı yerde bile

bulunmasına artık dayanamayacağından ötürü olacaktı. Keşke bu işi Adrien Avigdor'la yapabilseydi. Sanat dünyasında Yahudilerle iş yapmak zorundaysa, ki başka çaresi de yoktu, bunların en iyisini seçmek gerekirdi. Avigdor da en iyilerden biriydi.

Kate, savaştan sonra Paris'e yaptığı son yolculuğu ve Avigdor'la görüşmesini anımsadı. Onunla görüşmesi gerekiyordu. Çünkü Avigdor'da, onun işgalden önce sakladığı Mistral'ın tablolarından birkaçı bulunuyordu. Kate, Mistral'la kontratının süresi bitmiş olmasına karşın onun tabloları kendisinin satmasında ısrar edeceğinden korkuyordu. Ama adam tabloları Delage'a devretmekte sabırsızlık bile göstermişti.

Kate, Avigdor'dan onun neden Mistral'la bir daha asla çalışmayacağını dinledikten sonra durumu kavramıştı. **La Tourelle**'dan geri çevrilmiş, içeri alınmamış mıydı? Peki, ne vardı bunda? Avigdor, Yahudileri barındıran, saklayan Fransızların hayatlarını tehlikeye atmış olacaklarını bilmiyor muydu? Onun, yardım için Julien'e giden diğer Yahudilerin de aynı durumla karşılaştıklarını öğrenmesi Kate'in ne umurundaydı ki?

Sağ Yaka'daki galerisinde Direniş Örgütündeki çalışmalarıyla kazandığı Şeref Madalyasıyla oturan Adrien Avigdor'a, Julien'in durumunu tehlikeye düşürmeye ne hakları vardı, diye sormuştu. Kocası gibi bir dahinin Avigdor'un kendi koyduğu kurallara uyarak mı yaşayacağını bilmek istemişti. Avigdor da budalanın tekiydi. Zaten onlara yararlı olamazdı artık.

Kate odada gelişigüzel dolaşırken bir tabloyu daha yerinden alıp baktı. Eğer dikkatli bakacak olsa çiçek açmış elma ağacında resmedilen baharı olanca gücüyle hissedecek, dallara hayat özünün akışını vücudundaymış gibi duyacaktı. Ama tabloya görmeden bakıyordu. Aklı bir hafta önce Nice'te, avukatla yaptığı konuşmadaydı. Félice'deki birkaç arkadaşından biri de avukatın karısıydı; ama kadının, kocasından haber sızdırıp, dedikodu yapabileceğinden çekinerek, kim olduğunu bilmeyen, bilmesine de gerek olmayan bir avukat bulmak için Provence'tan Nice'e gitmeye karar vermişti.

Ziyaret fazla uzun sürmemişti. Çünkü sorularına aldığı

yanıtlar kısa ve anlaşılırdı. Fransa'da medeni nikahlar, dünyanın hiçbir yerinde olmadığı biçimde yasal olarak korunurdu. 1866'dan beri boşanmalar yalnızca **pour faute**(*) olmuştu. Avukat henüz gerekli bilgiyi verip ücretini haketmediğinin bilinci içinde arkasına dayanıp beklemişti.

Kate kaygısını gizlemeye çalışarak, **«Pour faute mi?»** diye sormuştu.

«Aziz Madam, evliliğin zorunlu kıldığı görevler, sorunlar sürekli bir biçimde yerine getirilmez ve bu durum iki kişinin birlikte yaşamalarını güçleştirirse boşanma olabilir.»

«Pek anlayamadım. Yani kocam bana boşanmak için izin verirse, ya da kendisi hatalıysa ondan boşanabilir miyim?»

«Elbette Madam. Bu yalnızca bir zaman ve delil sorunudur.»

«Ama ondan ya boşanmak istemezsem, kendisi hatalı olsa bile?»

«O zaman boşanmazsınız. Bu mümkün değildir.»

«Değil mi? Kocam benden ayrılmak istese de mi?»

«Evet, Madam. Kesinlikle sizden boşanamaz.» Avukata teşekkür edip borcunu ödemiş, sonra da Félice'ye dönmek üzere uzun, virajlı yola çıkmıştı. Kaygılanmasına, harekete geçmesine gerek yoktu. Onu hemen hemen yüzyıllık bir Fransız yasası koruyordu.

Acaba o geri zekalı, iğrenç kocası bunu biliyor muydu? O da gerçeği bir başka avukata giderek öğrenmiş miydi? Kate'in bunu ona söylemeye hiç niyeti yoktu. Mistral gerçeği öğrensin, anlasındı. Çünkü ilk başta buna inanmayacak, öfkelenip bağırıp çağıracak, kimsenin, hiçbir şeyin kendisini durduramayacağını söyleyecekti... Hayatında ilk kez çaresiz, eli kolu bağlı hissedecekti kendini. Kate istese onun için üzüntüye bile kapılabilirdi ama yapmadı bunu. Mistral karısının ne denli sabırlı olduğunu unutmuş olmalıydı. Kate'in hiçbir şeyden vazgeçmek alışkanlığında olmadığını anımsamıyordu herhalde.

Gençliğimde seni bırakmadım, diye düşündü Kate. O zaman istediğim erkeği elde edebilirdim. İstediğim hayatı seçebilirdim. Ama seni seçtim, Julien. Hayatımı senin mesleğine şekil vermek için çalışarak geçirdim. Şimdi seni bırakacağımı mı sanıyorsun? Yo hayır, düşüncesiz adam. Bana bir

(*) Kusur nedeniyle.

mektup yazıp sormadın bile. O sinsi, hırsız kıza seni bırakacağımı mı sanıyorsun? Beni bu kadar az mı tanıyor, anlıyorsun? Bana aitsin, Julien Mistral. Sana, bu tablolara sahip olduğum gibi sahibim. Bu tabloların paralarını ödedim. Elimde faturaları var. Onlar benim malım. İster hoşuna gitsin, ister gitmesin, sen de benim malımsın.

Mistral birden fırçasını bırakıp hareketsiz durdu. Teddy hâlâ yarı kapalı gözleri tavanın çiçeklerle, ok ve yaylarla, aşk tanrıçalarıyla kaplı süslerinde, hayale dalmış gibi duruyordu. Daha mola verme saati değildi elbette? Poz vermeye yeni başlamış gibi hissediyordu kendini... Belki de fazla yemek yediği zamanlarda olduğu gibi bir süre uyuklamış, vaktin nasıl geçtiğini anlayamamıştı. Mistral gelip başında durdu.

«Ne var, sevgilim?» diye sordu Teddy. «Sakın bana horladığımı söyleme.»

Mistral topuklarının üzerinde çömelerek parmağını onun memelerinin arasından karnına doğru götürdü.

«Yo, hayır, horlamadın... Sen hiç horlamazsın ki. Ama kilo alıyorsun.»

«Biliyorum. Hep bu rahat yaşantı yüzünden. Bir gün Rubens'in tablolarındaki kadınlara benzeyeceğim. Ama umurumda bile değil... Ya senin?»

«Değil... Değil... Elbette.» Mistral bundan pek emin değil gibiydi. Belki de Teddy'nin, modellik yaptığı günlerdeki gibi bir deri bir kemik olmasını istiyordu. Belki de Teddy'nin pek hoşuna giden tombul cinselliği resmedilmeye uygun değildi. Fransızlar uyum konusunda çok titizdiler... Özellikle kadınlar. Mistral onun memelerini avuçları içine alarak düşünceli düşünceli okşadı. Sonra ellerini ölçer gibi onun beline götürdü. Bir şey dinliyormuş gibi baktı.

«Hey, ne oluyor?» Teddy bir kahkaha attı. «Ellerin buz gibi.»

«Sen hamilesin!» Mistral'ın sesi inanmazlık dolu bir sevinçle çın çın ötüyordu.

«Yo, hayır, değilim.» Teddy gözleri kocaman kocaman açılmış, doğruldu.

«Evet, hamilesin. Henüz ilerlemiş bir hamilelik değil ama... Ben anlarım.» Erkek yüzünü onun karnına gömerek

coşku dolu öpücüklere boğdu. «Tanrım, Tanrım, ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin!»

«Sen! Sen!» diye kekeledi Teddy. «Ah, Julien, beni ürkütüyorsun... Nasıl bilebilirsin?»

«Olamaz mı? Düşün, Teddy.»

«Olamaz!.. Evet... olur... Yo, hayır! Ama mümkün mü... Olamaz!»

«Ben biliyorum, hamilesin sen.»

«Ne yapacağım ben şimdi?» Teddy bir şal kapıp sarındı.

«Yapmak mı? Bir şey yapmak zorunda mısın?»

«Julien! Karından boşanmadın bile, Tanrı aşkına...»

«Teddy, **boşanacağım**. Hayatım, sana olan aşkım, işim, kutsal bildiğin her şey üzerine yemin ederim ki karımdan ayrılacağım. Ayrılacağım! Özellikle şimdi, sen hamile olduğun için. Kate durumu öğrendiğinde anlayış gösterecek, bana bağlanmanın bir yararı olmadığını anlayacaktır. Kafasının nasıl çalıştığını, aklından neler geçtiğini bilirim. Ama bizi henüz anlamamıştı. Hayatımdaki tek kadın olduğunun bilincine varmamıştı. Şimdi anlayacak ve benden boşanmaya razı olacaktır.»

Mistral doğrulup şala sarılmış duran Teddy'ye baktı. «Hâlâ şaşkınlık içindeyim Teddy, ama seni yatakta yanımda bulduğum her güne teşekkür ediyorum. Kutsuyorum. Bir **aile** oluşturduğumuzda, bebeği yasallaştırdığımda, durumu dünyaya ilan ettiğimde Kate'in gururu harekete geçecektir. Ya da daha önce; bir bebek beklediğimizi öğrendiğinde Nadine'in, kendi adının hatırı için milletin dedikodularını kesmeye kalkışacaktır. Böyle olacağından eminim.»

«Bana neyi anımsatıyorsun, biliyor musun?» dedi Teddy yırtıcı bir sesle. «**National Geographic** dergisinde bazı kabilelerde erkeklerin kadınları bir çocuk doğuruncaya ya da kısır olmadıklarını kanıtlayıncaya dek kendilerine eş olarak almadıklarını okumuştum.» Teddy'nin sesi giderek yükseliyordu. «Julien, benden, Teddy Lunel'den, gayrimeşru bir çocuk sahibi olmaktan söz ediyorsun! 'Bir bebeğin babalığını kabul etmek!' Barbarlık bu! Ben New Yorkluyum, bir barbar kızı değilim. Saatte yetmiş dolar kazanırım ben! **Haftada üç bin dolar!**.. Ah, Julien, anlamıyorsun...» Teddy'nin sesi titremeye başladı. Sustu. Mistral'a bir çocuk gibi sarılarak, erkeğin

kollarının onu kucakladığını, sımsıkı göğsüne bastırdığını hissederek ağladı.

Ağlarken artık saatte yetmiş dolar kazanan Teddy Lunel olmadığını anlıyordu... Elli Yedinci Caddeden geçerken trafikten başka herkesin durup baktığı Teddy Lunel değildi... Bir başkası, bir erkeği seven, o erkeğin bebeğine hamile kalan, o erkeğin bir parçası olan bir kadındı artık.

Kafasında bu bebekten kürtaj yaptırarak kurtulmanın ne kadar kolay olacağını geçiriyordu. İsveç'teki tanınmış, iyi bilinen bir adresi, bir telefonla öğrenebileceği bir düzine kadar model arkadaşı vardı New York'ta. Marsilya havaalanından İsveç'e gidip, Stockholm'un tertemiz bir kliniğine yatmak, işi bir hafta sonunda bitirmek çok kolaydı. Ama bunları düşünürken bile durumun olanaksızlığını, bunu yapamayacağını biliyordu. Yapsa Julien anlayış gösterirdi. Çünkü onların beraberlikleri, mutlulukları için bir çocuğa gerek yoktu.

Hayır, başka bir şey vardı. Kendini şimdiden değişmiş, tam bir kadın olmuş hissediyordu. Artık bir genç kız değildi. Bağımsız değildi. Aynı duyguya Europe Oteli'nde Mistral'la geçirdiği ilk gecede de kapılmıştı... Kaçınılmazdı bu, Mistral'a duyduğu aşk kadar kaçınılmaz.

1953 ilkbaharını ve kışını Teddy her ay sonuca biraz daha yaklaşarak yaşadı. Doktorun dediğine göre bebek haziran ayında doğacaktı. Bebeği kabullendiği andan itibaren büyülü bir dünyada yaşamaya başlamıştı. Mistral'ın karısından boşanmak için elinden geleni yaptığını biliyordu. Ama görüşmelerin tatsız bir hava içinde sürdürüldüğünü hissediyor, bu yüzden de ayrıntılarla ilgilenmiyordu. Ters, sevimsiz hiçbir şey ona dokunamazdı artık. Maggy'nin bir uçağa atlayıp hemen gelmesini engellemek için New York'a yazdığı aylık mektuplarda hamileliğinden hiç söz etmiyordu. Bebeğiyle birlikte düğününü de haber verecek yeteri kadar zaman vardı.

Julien dairenin boş odalarında yatıp kalkacak hizmetçiler tutmalarında ısrar etmişti. Teddy de uşak ve aşçı olarak yetenekli olduklarından değil, birbirlerini çok sevdikleri için genç, evli bir çift tuttu. Mistral'ın tüm arzularına boyun eğiyor, kendini onun emirlerine, kurallarına bırakıyor, hatta

doktora yaptığı aylık ziyaretlerde onun da birlikte gelmesine izin veriyordu. Oysa kendini hiç böylesine sağlıklı hissetmemişti. Dünyanın en ünlü fotoğrafçılarının giyinme odalarındaki aynaların önünde oturduğu zamanlarda bile böylesine güzel ve sağlıklı olmadığını düşünüp kendi kendini tebrik ediyordu. Tek yakınması geceleri **eau-de vie**'si sırasında uyuyakalmasıydı. O zaman Julien onu sevgi ve şefkatle kucağına alıp yatağına götürüyordu.

Sabahları birlikte uzun yürüyüşlere çıkıyorlardı. Öğleden sonraları da Teddy, Mistral'a hâlâ poz veriyordu. Ressam şimdiye dek hiçbir konuya, onun giderek kabaran, tomurcuklanan vücudu kadar kaptırmamıştı. Yapıtları böylesine canlı, erişilmez de olmamıştı. Bir kadının hamile durumu onu eskiden hiç ilgilendirmezdi. Kate hamile kaldığında, onun karnının, ince gövdesiyle hiçbir ilgisi yokmuş gibi şişip sivrilmesi Mistral'da tiksintiye benzer bir duygu uyandırmıştı. Sanki kadının vücudunda ondan ayrı, başka bir organik çıkıntı hasıl oluyormuş gibiydi. Gerçi Kate dayanmış, anlamamaya çalışır gibi davranmıştı ama karnındaki bebeğin Mistral için bir yabancı olduğu kesindi.

Oysa Teddy bir çiçek gibi coşkuyla, büyüleyici bir biçimde tombullaşıyordu: Bir zamanlar modaya uygun küçük memeleri dolgunlaşmış, meme uçları irileşip daha da pembeleşmişti. Memelerindeki mavi damarlar saydam, bembeyaz cildinde daha bir görünür olmuştu. Kolları bacakları da yuvarlaklaşmıştı. Vücudu bir güzellik mucizesiydi. Mistral onda doğanın hiçbir görünümünde, gücünde hissetmediği bir başkalık buluyor, görünüşün altına, derinin içine işlemek istiyordu. Bu hayatında ilk kez kapıldığı bir duyguydu: Teddy'yi tuale geçirebilmek için düşünüyor, araştırıyordu. Tükenmez bir konuydu bu vücut. Bir ressam bir günü diğer güne benzemeyen o karnın görkemli kıvrımından başka hiçbir şey çizmek, boyamak istemezdi. Bazan bir tabloyu bir haftada bitirebiliyordu. Atölye duvarına dayanmış olan tablolar, Maggy'nin poz vermeye başladığından beri ilk kez aynı sayıya ulaşmıştı.

Haziran'ın ortalarında Teddy'nin sancıları başladı. Mistral onu yakındaki doğum evine götürdü. Ve Provence'taki çok eski geleneklere göre de Teddy'nin yanında kalmasına izin verildi. Teddy onun eline sımsıkı sarılmıştı. Ama sancılar yalnızca altı saat sürdü. Genç kadın çok rahat ve kolay

bir doğum yaptı. Bebek doğduğunda doktor onu kollarından ters tutup poposuna vurdu. Bebek olanca gücüyle bağırmaya başladı. Bir hastabakıcı özellikle yeni doğan bebekler için hazırlanmış pembe battaniyeye bebeği sarıp Mistral'a uzattı.

«Bir kız, Mösyö,» dedi sanki bebek kendisininmiş gibi bir gururla. Şaşkın, coşkulu Mistral kollarındaki nesneye hayretle baktı. Enerjik, öfkeli feryatların hâlâ yükseldiği morumsu bir yüz, parlak portakal rengi saçlar... Kızını dikkatle inceledikten sonra sevinçle kükredi Mistral:

«Bir **fauve**(*) bu, Tanrım. Sevgilim, küçük bir vahşi hayvana sahip oldun. Ona böyle diyeceğiz: **Fauve.** Değil mi? Bu adı sevdin mi?»

Teddy başını olumlu salladı ama hastabakıcı itiraz etti: «Mösyö Mistral, bu bir azizenin adı değil... Kuralları uygulamayacak mısınız?»

«Bir azizenin adı mı? Ne münasebet! **Fauve** bir ressamın kızı!»

(*) Fauve: Vahşi, yabani hayvan anlamına.

YİRMİNCİ BÖLÜM

«Anne,» diye ağlamaklı bir sesle konuştu Nadine. «Arlette, yeni bir kızkardeşimin olduğunu söyledi. «Kötü bir kız o. Ondan nefret ediyorum.»

«Neden öyle söyledi? Hadi, Nadine, anımsamaya çalış.»

«Annesi Avignon'daki hastanede çalışan kızkardeşinden duymuş. Arlette de ondan öğrenmiş. Herkese söyledi.»

«Bunu sana ne zaman söyledi?»

«Bugün Mösyö Pollison'la Félice'deki postaneden paketi almaya gittiğimizde.»

«Yalan söylemiş, Nadine. Yeni bir kızkardeşin yok, asla da olmayacak. Ama babanın piç bir çocuğu var. Arlette bir daha bir şey söylerse ona böyle söylersin.»

Nadine'in gözleri irileşti. Buklelerini iki eliyle çekiştirdi. Bu sözcüğün ne anlama geldiğini biliyordu. Çevredeki her yedi yaşındaki çocuk bilirdi bunu. Çünkü Félice'de evlilik-dışı çocuk dünyaya getirmek görülmedik bir şey değildi. Ve de çocuklar yemeklerde büyüklerinin kucaklarına oturacak yaşa geldikten sonra büyüklerin konuşmalarına kulak vere vere her şeyi öğrenirlerdi.

«Anlamıyorum, anne.»

«Baban ne kadar zamandır burada değil, biliyorsun. Bizden ayrı olduğu sürede kötü bir kadınla ilişki kurdu. Şimdi bu kadının bir çocuğu oldu. O çocuk bir piç.»

«Babam ne zaman geri gelecek?»

«Bundan emin olmadığımı sen de biliyorsun. Ama sabırlı olursan ergeç dönecektir.»

«Kötü kadını da beraber getirecek mi?»

«Aptal aptal konuşma, Nadine.»

«Piçi de getirecek mi?» diye annesinin kullandığı piç sözcüğünü yineleyerek kıskançlıkla sordu Nadine. Mistral'ın gidişinden beri ev halkı onu öylesine şımartmıştı ki Nadine babasını düşünmeyi bile bırakmıştı. Babası onun nasıl bir kişi olduğunu daima görmüş, Nadine de ondan hep kork-

muştu. Babasının yokluğu sırasında kimse onun sofradaki davranışlarını düzeltmeye çalışmamış ya da durmadan konuşmasını engellememişti. Ama okuldaki arkadaşlarının çoğunun küçük kız ya da erkek kardeşleri vardı ve Nadine'e küçük bir bebek doğduğunda, annenin ilgisinin ona kaymasına razı olmak gerektiği söyleniyordu.

«Elbette getirmeyecek! Aptal aptal konuşma, Nadine!» Kate yerinden fırlayıp kalktı. Nadine'i kendi başına ağlamaya bıraktı. Onu teselli etmeye bile kalkışmadan odasına koşup kapısını kilitledi. En sevdiği koltuğa oturup bakışlarını boşluğa dikti. Bu haberin bir gün geleceğini biliyor, bekliyordu. Ama bunu kendi kızından öğreneceğini aklının ucuna bile getirmemişti. Nadine daha açığa vurmadığı başka ne gibi dedikodular, söylentiler duymuştu acaba?

Elli millik çevredeki köy ve kasabalardaki kişilerle şu ya da bu biçimde akraba olan Féliceliler arasında söylentiler alıp yürümüştü demek. Halk onun Avignon'daki avukatından daha iyi çalışıyordu. Lunel adlı karının hamileliğini Mistral'dan altı ay önce öğrenmişti. Bunun üzerine yine avukatıyla görüşmüş, durumunu ilk ve son olarak perçinlemişti. Avukata kocasının bir hayal, yaşının gereği bir aldanış içinde bulunduğunu anlatmış, kendi durumunun bir kaya gibi sağlam olduğunu öğrenmişti.

Ama Mistral bunu asla kabul etmemişti. Ona ciddi, telaşlı, aceleci, çılgınca mektuplar yazmayı sürdürmüş, Kate'i kendisinden boşanmakla hiçbir şey yitirmeyeceğine ikna etmeye çalışmıştı.

Yitirecek hiçbir şey yok mu? Mistral'dan öylesine nefret ediyordu ki, yüreği olsa bu lafa gülecekti. Uluslararası sanat dünyasında büyük bir saygınlığı olan, Mistral'ın üzerinde efsanevi bir denetime sahip bulunan, Mistral'ın tablolarının röprodüksiyonları için izin veren ya da reddeden, Mistral'la görüşebilmek için önce elde edilmesi gereken, müze müdürlerinin Mistral'ın eserlerini teşhir etmek için ricada bulunmaya geldikleri kişi oydu, Madam Julien Mistral'dı... Demek kaybedecek bir şeyi yoktu ha?

Ya Mistral'ın yapıtlarını görmesi için Avigdor'u atölyesine götürmeseydi ne olacaktı? Mistral galeri sahiplerinden, koleksiyonculardan öylesine nefret ederdi, ilk sergisini Kate olmasa asla açamayabilirdi. Yapıtları takdir edilmeden, üne kavuşmadan ölen kaç ressam vardı? Parmakla sayılamaya-

cak kadar çoktu sayıları. Mistral'a sergi açma şansını tanıyan, **La Tourelle**'yu kendi parasıyla satın alan, ona hiçbir sanatçının hayal edemeyeceği bir özgürlük sağlamak için elinden geleni yapan yine Kate'di. Yo, hayır, Kate'in bütün bunları bırakmaya, yerini o küçük orospuya terketmeye hiç mi hiç niyeti yoktu. **Mistral ona hayatını borçluydu.**

Kate ağzının içinde öfke dolu bir homurtu çıkararak bir pencereden ötekine gidip geliyordu. Bir erkek, bir damla menisini o Lunel orospusunun içine bıraktı diye ondan tüm hayatı boyunca çalışıp elde ettiği şeyleri bırakmasını nasıl isterdi? Mistral onu ne kadar da az tanımıştı. Dünyada hiçbir şey, hakkı olan şeylere daha kuvvetle sarılmasına o piçin doğumundan fazla neden olamazdı. Julien mektuplarında ona her şeyi almasını önermişti: Bir zamanlar Mistral'a drahoma olarak verdiği **La Tourelle**, bütün tablolar, bankadaki para... Sanki sorun onu kimliğinden vazgeçirecek bedeli bulmakmış gibi... O, Madam Julien Mistral'dı. Bunu hiçbir şeyin değiştirmesine izin veremezdi.

Kate saçlarını düzeltip kapıyı açtı. Nadine'e kötü davranmıştı. Eğer çocuk ona söylediklerini arkadaşına yinelerse durum daha da kötü olurdu. Skandal köy halkına herhalde yıllardan beri ilk kez güzel bir eğlence sağlamıştı. Hepsi de komşularının dedikodusunu yapmak için yaşarlardı. Bundan daha çok hoşlandıkları başka bir şey yok gibiydi.

Kate, Nadine'i, Marte Pollison'un tarlada çalışanların günün bitiminde kendilerini bekler bulmak istedikleri yemeğin hazırlanması için aşçıyla yardımcısına talimatlar verdiği mutfağın bir köşesinde oturur buldu.

Çocuğu alıp yine odasına getirdi. Kucağına oturttu.

«Nadine, şekerim, söylediğim doğru değildi. Önem verme. Annen aptallık etti... Bazan anneler de diğer kişiler gibi aptallık ederler. Baban ya da benim hakkımda bir şey sorarsa Arlette'e hiçbir şey söyleme... Yakında her şey yoluna girecek. Baban yine bize dönecek... Ama bundan yabancılara söz etmek doğru olmaz. Her şeyi karıştırıp eklemeler yaparlar. Üstelik bu iş onları hiç ilgilendirmez. Bir süre için Félice'ye gitmeni istemiyorum...»

«Ama anne, okul temmuza kadar sürecek.»

«Biliyorum, bebeğim, ama ben öğretmeninle konuşurum? Anlayış göstereceğinden eminim. Derslerinde öyle başarılısın ki hiçbir şey farketmez. Başbaşa güzel bir vakit geçiririz.

Annenin büyük arabasıyla küçük yolculuklara çıkar, lokantalarda yemek yeriz. Sana her gün bir sürpriz yaparım. Ne eğlenceli olur, değil mi?»

Nadine kuşkulu kuşkulu bakıyordu. Onu Paris'e ya da New York'a götürebilseydim, diye düşündü Kate. Herkesin her şeyi bildiği bu Tanrının cezası vadiden kurtulabilseydim. Ama buradan gidemem, birkaç saatliğine evet ama daha fazla olamaz. Eğer Julien gittiğimizi duyarsa... anında da duyacaktır... Her şeyden vazgeçtiğim kanısına kapılacaktır. Hayır, sanki hiçbir şey olmamış gibi, hiçbir şey duymamış gibi, sanki duyacak hiçbir şey yokmuş gibi davranmalıyım. Beni en küçük biçimde bile olsun tahrik etmesine izin vermemeliyim. Bir gün her şey bitecek. Tüm erkeklerin başına gelen eski, önemsiz bir olay bu. Ama şimdi kimsenin, **hiç kimsenin,** bana acımasına izin verilmemeli.

«Ne düşünüyorsun, anne?» diye sordu Nadine.

«Bu gece ne giyeceğimi kararlaştırmaya çalışıyordum. Gimpellerde büyük bir parti veriliyor... Ne dersin şekerim, beyaz elbisemi mi, yoksa senin çok sevdiğin maviyi mi giyeyim?»

Teddy'yle Mistral, St. Tropez'deki Sennequier'in tarasında akşam yemeğinden önce **pastis** içiyorlardı. Bir yıl kadar önce **Vogue** dergisi bu küçük balıkçı köyünün «mutlu hayatını, rahatlığını, dinlendiriciliğini» keşfetmişti ama henüz köy kendine özgü niteliklerinden bir şey yitirmemişti. Fauve iki haftalık olur olmaz onu dadısıyla birlikte alıp buraya gelmişler, Otel l'Aioli'da yaz için bir daire tutmuşlardı.

Teddy sıkıntılı sıkıntılı, «Huzursuzum, Julien,» dedi.

«Biliyorum, sevgilim. Huzursuzluğun bana da geçiyor. Bugün öğleden sonra gerektiğinden fazla mı **boule** oynadım? Özür dilerim... Buradaki ihtiyarlar **boule**'yi öyle iyi oynuyorlar ki. Buraya neden daha önce gelmemişim bilmiyorum. Kusursuz bir tatil yapıyoruz.»

«Ne demezsin?» Teddy ani bir öfkeyle patladı. «Fauve uzun süre hareketsiz duramasa bile yine de ikimiz bulabileceğin en iyi modelleriz. Ressamın metresiyle evlilik dışı kızı... klasik bir konu değil mi? Artık bizimle ilgili yeteri kadar tablon var. En azından üç seri yaptın.»

«Teddy!»

«Biliyorum, biliyorum, senin kusurun yok, seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Ama Tanrı aşkına bu durum daha ne kadar sürüp gidecek? Nefret ediyorum!»

«Sevgilim, mantıklı ol. Fauve daha iki aylık. Herhalde Kate'in yıllarca inat edeceğini ummazsın, değil mi? Bir gün gelecek ne denli bencillik ettiğini anlayacaktır... Bizim yalnızca sabırlı olup dayanmamız gerek.»

«Her şeyi Napolyon'un Moskova önlerinden çekilmesi gibi anlatıyorsun. Önümde, geleceğimde ne var, Julien? Beni dinle! Geçen yıl hormonal bir durgunluk içindeydim... Evde, kış uykusuna yatmış bir tür dişi ayı gibi yiyip içip yatıyordum. Bu doğanın bir oyunu. Ama şimdi normale döndüm. Geleceğin benim için neler gizlediğini öğrenmeden duramam.»

«Annenden bir mektup daha aldın,» diye inledi Mistral.

«Çok haklısın. Ve de annemin işin başından beri haklı olup olmadığını merak etmeye başladım. Ya tarih kendini **yineliyorsa?** Kendisi asla evlenemedi ve annem birçok kişinin de kabul edeceği gibi benden çok daha akıllı bir kadın.»

Mistral onun ellerini avuçları içine alıp öptü. «Böyle şeyler söyleme, sevgilim. Durumu daha da kötüleştirmekten başka bir şeye...»

«Teddy! Teddy Lunel! Gözlerime inanamıyorum!» Bir kadın sesiydi bunları söyleyen. Teddy şaşırarak ellerini çekip baktı. Orada, kahvenin önündeki kaldırımda iki erkekle iki kadın duruyordu. Teddy'yi tanıyan Lunel ajansında iki yıldır birinci sınıf model olan Peggy Arnold'du. Teddy yerinden fırlayıp ona sarıldı. Birden Peggy Arnold ona en yakın arkadaşıymış gibi gelmişti.

«Demek saklandığın yer burası, ha? Herkes öyle uzun zaman neredesin diye merak edip sordu ki, sonunda kaybolduğuna karar verdiler. Annen, Fransa'ya aşık olduğunu söyledi. Ah, güzel Tanrım! Teddy, bu Ginny Maxvell, o da Lunel'den. Sonra, Bill Clark ve Chase Talbot. Buraya hafta sonunu geçirmek için geldik.»

Mistral yerinden kalkıp onlara yaklaştı. Teddy sesinde bir mülkiyet hissi duyurtan bir tonla, «Julien Mistral,» diye onu dört kişiye tanıttı. Güneşten yanmış bakır tenli, beyazlar içindeki dört Amerikalı utangaç, çekingen bir tavırla Julien'le tokalaşırlarken Senneguier'in güneşten benek benek gölgeliği, birden bir tiyatro sahnesine dönüşmüş gibi oldu.

Teddy aylar önce onunla ilk tanıştığı günü anımsadı. Tanrılara benzeyen başı, uzun boyu, gözlerindeki gizli güç onu yeniden etkiledi. Tanrıya şükürler olsun ki sonunda tanıdık birileri onları beraber görmüştü. Mistral'ı bildiği herkese göstermeyi, tanıtmayı öyle istiyordu ki.

«Ah, Peggy, sormak istediğim milyonlarca soru var,» diye atıldı Teddy. «Bana bak, siz dördünüz bizimle yemek yemez misiniz?»

«Olmaz, şekerim, bir partiye gitmeye söz verdik. Ama bak, Chase'in yelkenlisi ya da yatı... On sekiz metre uzunluğundaki bir şeye ne dersin işte burada, limanda demirli... İkiniz de yarın sabah tekneye gelip bizimle denize çıksanıza. Yemeği de birlikte yeriz.»

«Harika olur, değil mi, Julien?»

«Bundan daha güzel bir şey olamaz,» dedi Mistral. Şu anda onları, daha doğrusu Teddy'yi eğlendirip aklını başka tarafa çekecek her şeye razıydı. Kate'in zamanla boşanmaya razı olacağına emindi. Ama bunun umduğundan daha uzun süreceğini anlamaya başlamıştı. Kuşkularını Teddy'yle paylaşmaya cesaret edemiyordu. Her geçen gün genç kadını sakinleştirmek daha da güçleşiyordu.

Ertesi gün Teddy'yle Mistral, Chase Talbot'un kiraladığı **Baron** adlı yata bindiler. Saat sabahın onuydu. Bir aşçıyla birlikte yatı Fransız-İtalyan sahili boyunca ağır ağır götürecek dört kişilik bir de mürettebat tutulmuştu.

Baron, St. Tropez limanından kayar gibi Akdenize açılırken altı kişilik yolcusu geminin pruvasındaki yastıklar üzerine uzanmış güneşleniyorlardı. Teddy, Ginny ve Peggy'den bir an bile düşünmeden terkettiği dünyayla ilgili haberleri dinlerken elini Mistral'ın kolunun üzerinden ayırmıyordu.

Konuşurlarken genç kadın, kendi türünden kadın arkadaşlardan uzak kaldığını farkediyordu. Mistral'la bilerek öylesine bir yalnızlık içinde yaşamışlardı ki, kısa bir süre olsa da Ben Zuckerman'la Norman Norell arasındaki farkı konuşmak, kendisi için bir zamanlar çok önemli olan, onlar içinse önemini hâlâ sürdüren dünyayla ilgili bilgiler almak iyi oluyordu.

Coşkuyla konuşur, New York'la ilgili haberleri içine

sindirirken Teddy parmağını Julien'in kolunun üst yanındaki güçlü kaslar üzerinde dolaştırıyordu. Bu kadarlık bir dokunuş bile eski yaşantısının ona derinliği olmayan sığ bir hayat sağladığını anlatmaya yetiyordu. Gerçek Julien Mistral, hayatını bütünleştiren, onu tecrübesiz, asla âşık olamamaktan korkan bir kız olmaktan kurtarıp sonsuza dek sevebileceğini anlayan bir kadın yapan erkekti. Öte yandan, Fauve da gerçekti. Aşk diye, sevgi diye düşünebildiği her şeyden ayrı bir yapıya, güce sahipti. Onun yalnızca altı sarılı bir halde kollarına alıp ipek gibi, tombul, yumuşak, inanılmayacak kadar güçlü küçük vücudunu bağrına bastırdığında, Fauve'un tam bir güvenle ona sokulduğunu hissettiğinde Teddy sözcüklerle anlatamayacağı duygulara kapılıyordu.

Onun için gerçek, Julien'le Fauve'du. Gerçek, bu yolculuğun sona ermesi, Avignon'a dönmeleriydi. Gerçek, kış için o şampanya rengi kente dönüp yerleşmek, geniş daire için antikacıları dolaşıp biraz daha mobiliya almak, Fauve'u parkta gezintiye çıkarmak, bol yakacak depo etmekti... Ah, gerçek ne kadar da yapılacak, yenecek, içecek, koklayacak ve dokunacak güzel şeylerle doluydu! Eğer gerçek Fauve'a bir kardeş vermeyi de gerektiriyorsa, diye kendi kendine gülümsedi Teddy, Kate yenilgiyi kabul etmek zorunda kalacaktı. Bunu daha önce neden düşünmemişti? Parlak bir fikirdi doğrusu.

Bill, «Yemek demirini atalım,» dedi.

Teddy daldığı düşüncelerden silkinerek, «O da nedir?» diye sordu.

«Hafif bir demir, bir **Danforth.** Bir saat kadar durmak, yüzmek ya da yemek yemek istersek bu demiri kullanırız. Diğeri, **Plough,** daha uzun süre, örneğin gece kalmak istemiyorsak zor oluyor. Ağır, büyük bir şey. Pruvanın altında duruyor. Ben tembel bir denizciyim.»

Teddy, Hampton'da geçirdiği yaz tatillerinden denizcilerin gerektiğinden fazla konuşma alışkanlığında olduklarını anımsıyordu.

Chase Talbot hepsine, «Yüzmek mi, içmek mi yoksa ikisini birden mi yapmak istiyorsunuz» diye sordu.

Ginny, «Su nasıl?» diye atıldı.

«Harika. Eğer yüzmek istiyorsan, şimdi tam zamanı.»

Yat sahilden birkaç mil uzakta, çarşaf gibi sakin uzanan sularda duruyordu. Güneşin ışıkları yakıcıydı. Herkes önce

yüzmek, sonra da bir şeyler içmek istedi. Yarım saat kadar altı kişi de sırayla pruvanın üzerindeki U-biçiminde, iki cankurtaran simidinin bağlı olduğu krom uzantıdan atlayarak denize daldı. Teddy'nin iki yıldan beri derin sulara dalmaya fırsatı olmamıştı. Birkaç denemeden sonra kasları yapacağı hareketleri anımsadı. Teddy denizin tadını çıkarmaya başladı.

Teddy atlama yerine çıktığı sırada Peggy ona, «Herkese cin-tonik,» diye seslendi. Teddy dönüp arkasına baktı. Dört Amerikalı arkadaşı kendilerini güvertedeki yastıkların üzerine atmışlar gülüşüyor, şakalaşıyorlardı. Mürettebattan biri de tepsi içinde içkileri ve bardakları getirmişti. Okyanusa baktı sonra. Yirmi beş otuz metre ötede, suyun içinde Julien ona el sallıyordu.

«Bir dalıp çıkacağım,» dedi arkadaşına. Julien'e kadar yüzecek, ona sarılacak, onu öpecek, öpecek; yepyeni, harika fikrini ona söyleyecekti.

Büyük bir balıkçı teknesi biraz önce onların gülüşmeleri şakalaşmaları arasında farkedilmeden **Baron**'un kıç tarafından dönmüştü. Tam Teddy suya atlamak için sıçrayacağı sırada balıkçı teknesinin ağır dalgası yata vurdu. **Baron** tümüyle sarsıldı. Teddy dengesini yitirip havada bir saniyeden daha kısa bir süre kalıp beceriksizce bir takla attı. Pruvanın hemen altındaki ağır, büyük **Plough** demirinin keskin çelikten, iki metre uzunluğunda tırnakları vardı. Teddy suya düşerken başı bu sivri demirlerden birine çarptı. Mistral onun başını vurduğunu görür görmez denize dalmıştı. Teddy'yi anında bulup koltuğunun altına sıkıştırdı. Öteki koluyla bir iki güçlü kulaç atarak yata yaklaştı. Chase'le Bill ona yardım edip Teddy'yi güverteye çıkardılar. Teddy boğulmamıştı. Bunun için zaman olmamıştı zaten. Teddy daha suya girmeden ölmüştü.

Üç gün sonra Nice'teki Amerikan mezarlığına gömüldü Teddy. Mezarlıkta yalnızca Julien Mistral'la Maggy vardı. Mistral yattaki dört Amerikalının gelmesini yasaklamış, onlar da o derin üzüntüleri içinde fazla ısrar edememişlerdi.

Maggy henüz Mistral'ın yüzüne bakacak kadar kendini toparlayamamıştı. Ondan öylesine nefret ediyordu ki gerekli birkaç sözcüğü söylemek bile zoruna gidiyordu. Zavallı kadın

torununu alabilmek için soğukkanlılığını sürdürmesi gerektiğini biliyordu. Mistral kızının kanına girmişti zaten.

Sonunda, «Fauve'u yanıma almak istiyorum,» dedi.

Mistral, «Elbette,» diye mırıldandı.

«Ne demek istediğimi anlıyor musun?» Anlamamış olmalıydı. Belki de söyleneni dinlememişti.

«Fauve'u elbette alacaksın. Başka kimsesi yok ki. Onu götürecek evim yok. Avignon'a asla dönmeyeceğim. **La Tourelle**'yu da bir daha görmek istemiyorum... Gidiyorum... Nereye olduğunu bilmiyorum. Ne kadar zaman...»

«Eğer onu şimdi yanıma alırsam bir daha fikrini değiştiremezsin,» dedi Maggy hırsla.

Mistral sendeleyerek doğruldu. Duraksıyor, görmeden bakıyor, iri yarı vücudu, elleri titriyordu. Kazadan beri uyumadığı, yemediği tıraş olmadığı için yanakları gri bir sakalla kaplıydı. Gözleri kızarık değildi. Ağlamamıştı ama, bu gözlerdeki sonsuz mavi ateş sönmüştü. Ölü gözlere sahip yaşlı bir adamdı artık.

«Evine dön, Maggy. Artık konuşamayacağım. Git.» Otelinin lobisinden sallanarak, nereye bastığını, nereye gittiğini bilmezmiş gibi çıkan Mistral'ın arabasının birkaç dakika sonra uzaklaştığı duyuldu. Maggy kıpırdamadan, motor sesinin yeniden otelin önüne doğru geleceğini, Mistral'ın kararından vazgeçeceğini düşünerek korkuyla oturuyordu.

Sonra yerinden fırlayıp danışmaya gitti. Paris'e kalkacak ilk uçakta yer ayırtıp bir taksi çağrılmasını istedi. Eşyalarını toplamak için odasına çıktı.

«Madam?» Odanın içinde parmaklarının ucuna basarak dolaşan hastabakıcıydı bu.

«Bir bavula yalnızca bebeğin eşyalarını koy. Bakımı için ne yapıyorsunuz?»

«Bebek son iki haftadır bildiğimiz sütten içiyor, Madam. Yalnız biberonu ısıtmayı unutmayın.»

«Teşekkür ederim, Matmazel. Bu kadarını aklımda tutabilirim.»

Bir gün sonra Maggy, Ritz otelinden kendisine yardımcı olsun diye verilen bir kapıcının eşliğinde Paris'in Orly Havaalanından New York'a gidecek uçağa bindi. Fauve kucağındaydı. Bir gazete bayiinin önünden geçerken birden dur-

du. Bebeği göğsüne öylesine sımsıkı bastırmıştı ki Fauve ağlamaya başladı. **Paris-Match**'ın son sayısı tezgahın üzerinde duruyordu. Kapağında **Baron**'un güvertesinde çekilmiş siyah-beyaz bir resimdi: Teddy'yle Mistral durmuş, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Pervasız bir mutlulukla gülüyor, dünyada kendilerinden başka kimse yokmuş gibi duruyorlardı. Teddy'nin ıslak saçlarından bir tutam Mistral'ın adaleli omuzuna dökülmüştü. Adam Teddy'yi, iki koluyla sımsıkı sarılarak göğsüne bastırmıştı.

Maggy, şu resmin çekildiği anda Teddy'nin hayatta daha kaç dakikası kalmıştı acaba, diye merak etti. İçinden bir şey kopuyormuş gibi oldu. Ritz'in kapıcısı, «Ne oldu, madam?» diye atıldı. Maggy'nin yüzünün bembeyaz kesildiğini görmüştü.

«Lütfen bana bir tane **Match** al,» dedi Maggy kısık bir sesle. Dergide ne yazdığını öğrenmeliydi. Dünyada herkes olayı okuyup öğrenirken o hiçbir şey yazılıp çizilmemiş gibi davranamazdı.

Maggy havaalanının birinci sınıf bekleme salonunda oturup Fauve'u bir koltuğunun altına sıkıştırarak diğer eliyle **Match**'ın parlak, cilalı gibi sayfalarını çevirmeye çalıştı. Kapaktaki resmin altında, **«La Mort de la Compagne de Mistral»** diye yazılıydı. Hiç olmazsa Teddy'yi Mistral'ın metresi değil, arkadaşı olarak göstermişlerdi.

O hafta başka önemli bir olay yoktu galiba. Çünkü büyük Fransız dergisinin kurnaz, akıllı editörleri kaza olayına on iki sayfa vermişlerdi.

Şaşkınlığın ya da çaresizliğin de ötesinde bir duyguyla sayfaları çevirdi. Billy Hatfield'in çekip de, **Mode**'un yayınlamadığı, **La Tourelle**'daki atölyede çekilmiş, Teddy'yle Mistral'ın herkesi, her şeyi görmezlikten gelerek, daha o zaman birbirlerinde yitmiş, birbirleriyle kaynaşmış üç anlam dolu, coşku dolu resmi vardı. Diğer sayfalarda Kate'in, Nadine'in, Mistral'ın, **La Tourelle**'nun resimleri görülüyordu: Ressamın sevgili, ona bağlı ailesi. Teddy'nin modellik ettiği sırada çekilen en güzel fotoğraflarının arasında, üç yıl önce **Life** için çekilen, Maggy'yle en ünlü modellerini gösteren resim de vardı. Evet, tahmin ettiği gibi, Maggy'nin **Rouquine** serisinin en ünlü parçası olan, onu tanrının cezası yastıklar üzerinde sere serpe yatmış tablosunun röprodüksiyonu tam iki sayfayı kaplamıştı. Ne dediğini bilmesi için alt yazıyı oku-

masına gerek yoktu. **Match**'ın gözünden hiçbir şey kaçmazdı.

Soluğunu korku dolu bir önseziyle tutarak Maggy yazıyı okudu. Şimdiye kadar Fauve'un varlığıyla ilgili hiçbir yerde hiçbir yazı çıkmamıştı. Maggy de durumu daha üç hafta önce öğrenmişti. Teddy ona yazmak için hep birlikte St. Tropez'ye gitmelerini beklemişti. Maggy o mektuba bir yanıt veremeyecek kadar şaşırmış, şoke olmuş, sinirlenmişti. Şimdi de çok geç kalmıştı. Bu anıyla öylesine derin bir ıstıraba kapıldı ki Match'ın sayfalarını daha bir cesaretle karıştırmaya başladı.

İşte şurada, ikinci paragrafta, Avignon belediyesinde doğum kayıtlarıyla ilgili araştırmanın sonuçları yazılıydı. Torunu Fauve Lunel'in medenî durumu, **enfante adulterine**' di. Bebek, Fransız yasalarına göre sonsuza dek gayrı meşru sayılacak bir günah çocuğuydu. Bu durum, anne-babası isterlerse evlenmekte özgür olan, ama babasının annesiyle evlenmeden de ona adını verebileceği **enfante naturelle** olmaktan çok farklıydı.

Maggy'nin kendisi Amerikan vatandaşı olduğunda Teddy de aynı hakka sahip olmuştu. Ama Maggy, gazeteciler Paris'teki doğum kayıtlarını karıştırdıkları takdirde bir gerçeği daha ortaya çıkaracaklarını biliyordu: Théodora Lunel'in doğum kaydı: **Enfante adulterine.** Oysa ünlü **Match**'ın her konuyu ayrıntılarına dek inceleyip yazma konusundaki titizliği bu kez yarım kalmıştı. Hiç olmazsa bu kadarını keşfedememişlerdi.

Maggy yazıyı sonuna kadar okumadan dergiyi kapadı. Zaten ne farkederdi ki? Teddy artık bu dünyada yaşamadığına göre böylesine küçük bir ayrıntının ne önemi olabilirdi ki? Maggy'nin o güzel, sevimli, pervasız, düşler içinde yaşayan tatlı kızı yoktu artık. Gitmişti. Kızının başına gelebileceğinden korktuğu her şey şimdi bu gerçek karşısında önemsiz, gereksiz kalmıştı.

Maggy'nin kollarındaki bebek uyandı. Berrak, pırıl pırıl duman grisi rengindeki gözlerinde sonsuz bir derinlik vardı. Maggy'ye dimdik, sanki onu tanıyormuş gibi baktı. Bir iki kez gözlerini kırpıştırdı. Hiçbir şey olmadığını görünce acıktığını belirten hafif öfkeli bir ses çıkardı. Maggy omuz çantasında ısıtılması gereken biberonu arandı. Bir yandan da eski bir atasözünü, her Fransızın iki kez yinelenen kötü,

:evimsiz bir olaydan sonra söylediği atasözünü anımsadı: **Jamais deux sans trois.** Bir kaza üçlemeden sona ermez. Magali Lunel. Thédora Lunel. Ve şimdi de... Fauve Lunel.

Bebek öyle bir feryat kopardı ki salondaki herkes dönüp onlardan yana baktı. Maggy de onlara ters ters baktı. Bunların yapacak daha iyi bir şeyleri yok muydu. Torununa soğuk süt içirmesini mi istiyorlardı? «Beni dinle, seni küçük piç kurusu,» diye Fauve'a fısıldadı. «Kes sesini! Şimdi geliyor, geliyor.» Bebek ağlamayı anında kesti. «Demek yemek yemekten çok dinlemeyi yeğliyorsun? Hiç olmazsa bu da bir zeka belirtisidir. Belki de sen şanslı üçüncü olacaksın.» Görevliye biberonu ısıtması için işaret ederken bebeğe elinden geldiğince alçak bir sesle; sözcüklerinin belki de yarısını unuttuğu bir ninni söylemeye başladı. Nerden anımsamıştı bu şarkıyı? Fransızcaydı. Nerden nasıl bildiğini de hiç anımsamıyordu Maggy. Bunu Teddy'ye de söylediğinin farkında değildi. Belki de büyükannemden aklımda kalmış diye düşündü. O nazik, anlayışlı, tatlı büyükanne, Cecile Lunel'den.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Maggy, «Daha yürümesini bile bilmeyen bir çocuğun kendinden iki katı büyük bir pandayla oynayabileceğini nasıl düşündün?» diye Darcy'ye sordu.

«Karşı koyamadım... F.A.O. Schwarz'ın önünden geçiyordum, Panda orda, vitrinde duruyordu.»

«Ne tuzak... Her cumartesi bunun gibi yarım düzine satıyorlardır.»

«Hayır, bu bir taneydi. Örnekti. Mağazada daha büyüğü yoktu. Kontrol ettim,» dedi Darcy gururla.

«Ben de onu Fauve'un oyun bahçesinin içine koydum. Yarım saatten beri de ses seda çıkmıyor. Demek ki Fauve hediyeden hoşlandı. Yarım saatlik bir sulh ve sükun kazanmış durumdayız. Bundan yararlanmasını bilelim.»

Maggy'nin torunuyla Fransa'dan dönüşünün üzerinden bir yıl geçmişti. Şimdi Darcy'yle birlikte, Devon'da malikane sahibi olan bir soyluya ait olan, bir parka açılacakmış etkisini bırakacak biçimde dekore edilmiş Beşinci Caddedeki yeni, geniş dairesinin salonunda oturuyorlardı. Burası dalga dalga uzanan İngiliz malikanelerinden çok daha pahalı, tüm Manhattan'da tam bir katı kaplayan, içinde oturacakların özenle seçildiği bir daireydi.

Maggy, evlilik dışı doğumu dünya basını tarafından yeteri kadar yazılan bir bebeği gerektiği gibi yetiştirebilmek için her şeyin en iyisini, en güzelini seçmeyi kararlaştırmıştı. Teddy'yi Batı Yakasına tıkayıp, onu pek tanınmamış küçük Elm School'a yollamak zorunda bırakan her güdü, Fauve konusunda bastırılmalı, değiştirilmeliydi. Fauve'la ilgili bilinecek ne varsa herkes biliyordu. Güzel! Mistral onun babası olduğuna göre bundan yararlanmak gerekiyordu. Torununu daha başlangıçtan itibaren kimseden saklamayacak, kimseden çekinecek bir durum yaratmayacaktı. O dünyanın en büyük ressamlarından birinin kızı, Lunel Ajansının sahi-

bi Maggy Lunel'in tek varisiydi... Fauve beşiğinde bile önemli bir kişi olacaktı.

Sık sık düşündüğü gibi, kendini Fauve'u yetiştirme sıkıntısından rahatlıkla kurtarabilirdi. Çünkü Fauve kendi kendini yetiştirecek, kendi kendine yeterli olacak bir çocuktu. Kollarını iki yana sallayıp boğazından o hayret edilecek derecede tatlı kahkahalar yükseldiğinde yabancılar bile ona koşuyor, istediğini yapmaya çalışıyorlardı. Uzun süre kucakta tutulmaktan hiç hoşlanmıyor, Maggy'nin kollarından kıvrılıp bükülerek kurtuluyor, dünyasının hiç bitmek tükenmek bilmeyen keşiflerine koşuyordu. Üzerine eğilen yabancı bir yüz, yabancı bir nesne kadar sevdiği başka hiçbir şey yoktu. Eğer yakınlarında kalın, korkunç bir yılan ya da büyük ve tehlikeli bir köpek görse sevinç çığlıkları atarak onlara doğru koşacağından hiç kuşku yoktu.

Korku denilen duygunun tümüyle yabancısı olduğu gibi sınırlanmak da istemiyordu. On dört aylık Fauve her yürümeye kalkışında düştüğü için öfkeden deliye dönüyordu. Oyun bahçesinin içine konduğunda parmaklıkları öfkeli bir küçük goril yavrusu gibi sarsıyor, bildiği ne kadar sözcük varsa hepsini birbiri peşisıra bağırıyordu. Lügatçesi de yabana atılır gibi değildi. Bahçeden alınıp yere konduğunda da hayret edilecek bir süratle emekliyor, vazoları, kül tablalarını, masa lambalarını deviriyor, bunların çıkardığı seslere içtenlikle kahkahalar atıyordu. Başına ya da başka bir yerine bir şey çarpsa ancak bir saniye kadar ağlıyordu. Hayat gözyaşlarıyla vakit geçirilemeyecek kadar ilginçti.

Fauve'un bir dadısı vardı. Fauve'un, onun yaramazlığına, enerjisine dayanamayıp işi bırakıp giden birkaç dadıya sahip olmuştu. Hepsi de, bebeği seviyoruz, diyorlardı Maggy'ye. Hatta tapıyorlardı. Ama çok **yoruluyorlardı.** Maggy onların ne demek istediklerini anlıyor, bir başka dadı tutuyordu.

Teddy'yi yetiştirirken yaptığına emin olduğu hataları yinelememeye çalışıyordu Maggy. Fauve'a elinden geldiğince çok zaman ayırıyordu. İşini ona göre ayarlamıştı. Lunel Model Ajansındaki işlerden bir bölümünü yüklenmeleri için üç tane son derece yetenekli memur tutmuştu. İşleri eskisinden çok daha iyi gidiyordu.

Bugün günlerden cumartesi olduğundan dadı izinliydi. Maggy'yle Darcy, Fauve'u arabasıyla parka götürmeyi adet haline getirmişlerdi. Değerli müşterileri Darcy'yle ilgili de

olsa «Kulüp 21» bebekleri pek istemediğinden Elli Yedinci Caddedeki Rus Çayhanesinin yolunu tuttular. Burada Fauve taze sıkılmış portakal suyunu midesine indirirken onlar da uzun barın karşısındaki küçük deri kaplı bölmelerde birer içki içebilirlerdi. Kırmızı Kazak tüniği içindeki her garson, yaşlı kadın garsonlar, onların dört beş tanesini adlarıyla, Katya, Rosa, Gregor diye çağırmasını bilen bu harika çocuğa meyve suyunu getirebilmek için adeta birbirleriyle yarışıyorlardı. Ama Fauve hiç kimseyi çayhanenin sahibi Sidney Kaye kadar sevmiyordu orda. Kaye ona eğlenceli masallar anlatırken Fauve kocaman gri gözlerini hayretle açıp kızıl kaşlarını kaldırarak dinliyor; masalın sonuna gelindiğinde de sanki Kaye'in anlatmak istediğini anlamış gibi bilgiççe gülüyordu.

Maggy, «Büyükanneye benziyor muyum?» diye Darcy'ye birden sordu. Ender sakin anlarından birini yaşıyorlardı.

Maggy kırk altı yaşındaydı. Kırkla kırk iki yaşları arasında olduğundan daha genç görünüşünü yitirmişti. Bir sabah uyanıp da aynaya baktığında, her Fransızın kahramanca ama çaresizlikle dediği gibi, asla dönüşü olmayan certaine age'e(*) geldiğini anlamıştı.

Kendi kendine, son derece bakımlı bir kadınım, derdi Maggy. Ama belli bir yaşa geldikten sonra «bakımlı» olmanın özü yitirilmiş oluyordu. Bu ilk kez baloya giderken giydiği tuvaleti, bir kostüm müzesinde camlı dolap içinde teşhir etmeye benzerdi.

Bunu izleyen altı yıl içinde değişiklikler Maggy'nin eleştirici, bağışlamayan bakışlarına sahip biri için son derece belirgin oldu. Maggy aynaya baktığında daima en iyi, güzel yerlerini gören, insanın yaşını belli eden yerlere bilinçsizce, zekice bakmaktan kaçınan kadınlardan olamazdı. Maggy saç diplerindeki akların belli olmaması için ne kadar sık sık saç boyatmaya gitmesi gerektiğini tam olarak bilirdi. O hâlâ dolgun, fırlak dudaklarına bakar ve üst dudağında belli belirsiz de olsa dikine çizgilerin belirmeye başladığını, hatta derinleştiğini görürdü. Ah, evet, artık orta yaşlı bir kadındı ve geceleri ne kadar iyi uyursa uyusun, nasıl bir tatile çıkarsa

(*) 'Malum Çağ' anlamına.

çıksın, hangi estetik cerrahına ameliyat olursa olsun, hiçbir şey ona gençlik denen tazeliği, canlılığı kazandıramazdı. Kaçınılmazdı bu. Yapılacak hiçbir şey yoktu.

Teddy'nin ölümünden beri içinde değişen şeyleri pek farkedememişti. Maggy'nin güzelliği hâlâ sürüyor ama zaman zaman dokunaklı bir hava kazanıyordu. İçinde yaşayan ıstırabın, arada sırada bakışları uzaklara, korku dolu uzaklara daldığında gözlerini tül gibi kaplayan ifadeden belli olacağını, olduğunu bilmiyordu.

Hiçbir zaman olayları, işleri oluruna bırakmamıştı ama şimdi daha bir titiz ve aksiydi. Yeni yardımcıları patronun haksızlık etmeyeceğini, mantıksız olmayacağını bilirlerdi ama yine de verdikleri kararlara geçerli bir neden bulmaları gerektiğini de kabullenmişlerdi. Lunel modellerinin çoğunluğu Maggy'den korkarlardı. Maggy bunu bilir, bazan sinirlenir, bazan eğlenir ama sık sık da bunun sağlıklı bir durum olduğunu düşünürdü. Tembellik edip gevşemelerini böylece önlemiş oluyordu.

«Büyükanneye benziyor muyum?» diye sorusunu yineledi Maggy.

Darcy, «Sen asla bir büyükanneye benzemezsin,» dedi. Maggy'deki değişiklikler onun umurunda bile değildi... Zaten bunları görmüyordu da. Onu kendisine esir eden Maggy'nin altın hareli yeşil gözlerinden asla kurtulamamıştı. Maggy, onu Lally Longbridge'nin partisinde gördüğü ilk geceden beri tümüyle kendi eseri olan o muhteşem kadındı hâlâ. Maggy zamanla anlaşılmaz, karmaşık bir iç dünyaya sahip olmuş, Darcy buna karşı mücadele edeceği yerde, değerlendirmesini, anlayış göstermesini öğrenmişti. Bu sevgili kadında anlaşılmaz şeyler vardı: Birbirlerine ne denli yakın olurlarsa olsunlar, ki her gün bir parça daha yakınlaşıyorlardı, Maggy'nin hayatında ona açmadığı bilmeceler, bulmacalar vardı. Bir zaman gelmiş Darcy bunları tahmin etmeye çalışmayı bile bırakmıştı. Asla onun karısı olmayacaktı ama Darcy'nin sevgilisi, en yakın arkadaşıydı. Bu da Darcy'ye yeterli gelmeye başlamıştı.

Uzun beraberliklerinin bazı kişileri bıktırdığının farkındaydı Darcy. Eğer Maggy'yle Darcy böylesine sevgiyle, vefayla birlikte oluyorlarsa neden evlenmiyorlar, diye aralarında konuşuyorlardı. Neden herkes gibi hareket etmiyorlardı? Eğer kendisine doğrudan sormak cesaretini gösterir-

lerse Darcy, biz herkes gibi değiliz, diyordu. Bununla ne demek istediğinden pek emin değildi ama Maggy'ye bir erkeğin bir kadına sahip olabileceği kadar sahipti. Yalnız onu Julien Mistral'dan **önce** tanımış olsaydı... Maggy o geçmişteki uzun ilişkide kendinden bir şeyler bırakmıştı. Yalnızca tualin üzerinde kalabilen bir şey... Ya da Maggy'nin belleğinde...

Maggy ona şöyle bir baktı. Evet, Darcy içtendi. Sorusunu daha ilk tanıştıkları anda dikkatini çeken o kesin, kısa, sert bakışıyla yanıtlamıştı. İnce yüzü yıllar öncesindekinden çok daha kibar ve zarifti şimdi. Saçları belirgin bir biçimde kırlaşmaya başlamıştı. Ama o daima soran, araştıran filozof bakışı zamanla yumuşayıp olgunlaşacağına daha da keskinleşmiş, otoriter havası dudaklarına daha da kesin bir biçimde yerleşmişti. Maggy elini ona sevgiyle uzattı. Bu adamla evlenmemekle ne kadar **doğru** hareket etmişti.

Arkalarında kitaplar birbirini izleyen gürültülerle yerlere yayıldı. Maggy'yle Darcy yerlerinden sıçradı. Fauve tombul, küçük ayakları üzerinde sanki sabun köpükleri üzerinde dansediyormuş gibi dengesini bulmak için kolları iki yana açık, yüzünde büyük bir sevinçle onlara doğru geldi. Hapisten kurtulmasını sağlayan Darcy'ye doğru, «Panda,» diye bağırarak geldi. Kendi kendini tebrik eder gibiydi. «Pandaya tırmandım!»

Venedik, Londra, İskenderiye, Oslo, Budapeşte... Kentlerin hiçbir yararı olmamıştı. Ülkelerin de: İsviçre Alpleri, Guatemala, Toskana. Adalar da olası değildi: Ischia, Siklat adaları... Hiçbirinde de aradığı her neyse bulamamıştı. Julien, sonunda, eve dönmesinin daha iyi olacağını anladı.

Son üç yıldan beri bir tek resim yapmamıştı, her gittiği yerde elde edebileceği en kuvvetlisi neyse o içkiyi bol bol, su gibi içmişti. Bazan bir otele inmiş, bir saat sonra da hiçbir neden göstermeden çıkıp gitmişti. Bazan bir kentte, içini saran isteksizlik duygusuyla gerektiğinden fazla kalmıştı. Artık hiçbir yere gidemeyecek, geri dönmekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu. Félise'nin gördüğü her yerden daha iyi olduğunu anlamıştı.

Mistral geldiğinde **La Tourelle**'nun kapıları kapalıydı. Arabayı çimenliğin yan tarafına çekerek kornayı çalmadan

ya da mutfaktan duyulacak olan zile basmadan parketti. Öğle yemeği saatiydi. Tüm ev halkı toplanırdı bu vakitte. Mistral onlarla karşılaşmayı geciktirmek istiyordu. Şimdi otlarla kaplanmış olan yolda ilerleyip **mas**'ın yüksek duvarlarının yan tarafına geçti. Stüdyosunun küçük yan kapısına geldi. Bu kapının yalnızca bir tek anahtarı vardı. Dört yıl önceki bir eylül akşamında Avignon'daki Hiely lokantasında Teddy Lunel'le buluşmaya giderken giydikleriyle bindiği araba dışında yanında bir tek bu anahtar vardı.

Kapıyı açıp içeri girdi. Atölye panjurların aralıklarından sızan ışıklar dışında karanlıktı. Mistral pencereyi örten perdeyi açmak için ipi çekti. Her yer bir anda öğle vaktinin güçlü ışıklarıyla doldu. Her şey bıraktığı gibi duruyordu. Hatta Teddy'yle poz verdikleri boş tual bile sehpanın üzerindeydi. Karmakarışık masanın üzerinde boyaları kurumuş paleti vardı.

Mistral ağır ağır duvarlara baktı. **Mode** dergisinden gelenleri öylesine şaşırtıp dilleri tutulmuş gibi yapan tablolar duvarlara sıralanmıştı. Ressam yerinden kıpırdamadan, onlara bir adım olsun yaklaşmadan bunları teker teker inceledi. Anımsayabildiği en eski zamanlardan beri akılcı bir tutumla **gördüklerini** doğrudan, tualle gözleri arasında hiçbir zihinsel işleme gerek görmeden tuale aktarırdı. Ama şimdi, giderek derinleşen bir anlayışla yalnızca gördüğünü değil, **hissettiğini** tuale aktarmış olduğunu farkediyordu. Resimler duygularını yansıtıyordu. Kafasının değil yüreğinin dalgalarını resmetmişti.

Bu anlayış, **Baron**'un güvertesinde çömelmiş, kollarında sımsıkı tuttuğu vücudun artık ölmüş, Teddy'nin onu terketmiş olduğunu hissettiğinden beri ilk kez ona bir rahatlık verdi. Tablolar Julien Mistral'ın bir zamanlar sevebildiğinin, bir şeyler hissedebildiğinin kanıtlarıydı. Yorgunluk ve kapıldığı duygusal hava içinde sallanır gibi oldu. Son üç yıldır Mistral ne tür olursa olsun tüm duygusal yakınlaşmalardan kaçınmış, hislerinin canlanmasına izin verdiği an, duyduğu ıstırabın derinliğiyle intihar edeceğinden korkmuştu.

Atölyenin bir köşesinde eski, deriden bir koltuk vardı. Uzun bir zaman önce Martinikli bir tütün ekicisi için yapılmış olan koltuk istendiğinde arkaya doğru yatıyordu. Mistral bu koltuğa oturarak iç geçirdi. Birkaç dakika sonra uyumuştu bile.

Kate saatler sonra yüzmek için havuza indiğinde güneş ışıklarının doğrudan stüdyonun cam çatısına vurduğunu farketti. Aslında stüdyonun dört yıl boyunca olduğu gibi panjurlarının sımsıkı kapalı olması gerekirdi. Ya perdeler düşmüş ya da bir hırsız girmişti içeriye. Gürültü etmemeye çalışarak havuz boyunca yürüyüp stüdyoya yaklaştı. Kalın tahta panjurlardan biri bir yerinden hafifçe çıkmıştı. İçeriyi ancak görebilecek kadar bir aralık vardı. Kate bir erkek elinin bir bölümünü gördü. Hemen dönüp eve girdi. Dosdoğru mutfağa gitti.

«Marte, aşçıya akşam yemeği için bir tavuk daha kesmesini söyle,» diye emretti. «Bahçıvanı da salatalık, domates ve üzüm toplamaya yolla. Sen de Mösyö'nün odasının çarşaflarını değiştir. Banyosuna birkaç havlu ve sabun koy... Neden öyle duruyorsun?»

«Bana konuk geleceğini söylememiştiniz, Madam.» dedi kadın ciddi bir tavırla. Yemekte misafir olacağını son anda haber almaktan hiç hoşlanmazdı.

«Mösyö döndü.»

«Ah, Madam!»

«Şaşırmana gerek yok,» diyerek hemen döndü Kate. Marte'nin o zafer dolu gülümsemesini görmesini istemiyordu. «Onu bekliyordum zaten.»

Dört yıl sonra, 1961 yılının bir ilkbahar akşamında Maggy yemek için hazırlanırken Fauve kapıyı vurmadan odasına daldı. Bu davranışını beğenmediğini anlatmak için aynadan dönünce torununun açık renk halı üzerinde sekerek gelişine bakıp sustu.

Fauve hemen hemen sekiz yaşındaydı şimdi. Parka oynamaya gittiği her zamanki gibi dizleri yara bere içinde, ayakkabıları tozlu, yırtık bluzu keten etekliğinden dışarı çıkmış, bir cebi aşağı sarkıyordu. Hiç olmazsa bugün gözünü morartmamış, diye düşündü Maggy. Ya da burnu kanamıyordu. Sınıfındaki tüm erkek öğrencilerin de dediği gibi Fauve, «Bir kız gibi kavga etmiyordu.» Sınıfında şu ya da bu zamanda yüzlerine yumruk indirmediği bir oğlan yoktu. Ama yine de küçük kızı rahat bırakmıyorlar, ona çeşitli numaralar, oyunlar oynamaya bayılıyorlardı.

İnsanı tedirgin eden, pervasız bir güzelliğe sahipti.

Olaylar, kişiler karşısında öylesine duygusal ve coşkuluydu ki sıradan bir çocuk olsa bu durum onun sık sık ağlamasına neden olurdu. Oysa Maggy'ye söylediği gibi Fauve yalnızca sonu iyi biten bir kitap okuduğu ya da film gördüğünde ağlardı. Neden ağladığını da bilmiyor bu yüzden gözyaşlarını gizlemeye çalışıyordu.

Renkleri göz kamaştırıcıydı. Doğduğunda havuç rengi olan saçları koyulaşıp adlandırılamayacak bir kırmızılık kazanmıştı. Çünkü bu saçlarda öylesine değişik kırmızılar vardı ki insanın gözlerini elektriksel bir enerjiyle büyülüyordu. Gözlerinin açık gri renkteki bebeklerinin çevresi daha koyu bir gri halkayla çevriliydi. Ciddi olduğu zamanlarda bakışları temkinli ve anlayışlıydı. Maggy bu gözlere baktığında kendini birbiri ardına başka sis perdelerine açılan kalın bir sis tabakasına bakıyormuş gibi hissederdi. Oysa Fauve'un bugün gözleri öylesine parlak ve coşkuluydu ki Maggy çocuğun bir isteri nöbetinin eşiğinde olup olmadığını merak etti.

Kaygıyla, «Gene ne yaptın?» diye sordu. On çocuktan daha hareketli, meraklı, asi, inatçı olan Fauve'un ne yapacağı hiç belli olmazdı.

Fauve bir elini şakacı bir tavırla arkasında tutuyordu.

«Bir sürprizim var. Dünyanın en harika sürprizi, Magali, Magali!» Fauve'un sesi sürprizini hemen söylememek için titriyordu. Maggy onun kendisine büyükanne ya da buna benzer bir adla hitap etmesini istememişti. Maggy adı da çocuk için fazla laubali olurdu. Bu yüzden onun kendisine, büyükannesinin ölümünden beri kimsenin kullanmadığı Magali demesini istemişti. Maggy kızın arkasında gizlediği eline uzandı ama Fauve bir adım geri çekildi.

«Bir hayvan değil umarım?»

«Hayvan getirmeyeceğime söz vermiştim, değil mi?»

«Çiçek ya da taş?»

«Onlar da değil.»

«O halde sen söyle.»

«Babam!» diye patladı Fauve. Arkasındaki elini kırbaç gibi uzatıp Maggy'nin eline üzerine kare kalemle resim çizilmiş bir kâğıt sıkıştırdı. Resimde, parkta, çenesini eline dayamış olarak oturan Fauve görünüyordu.

Maggy resme sessiz bir şaşkınlık içinde bakarken küçük kız öylesine hızlı anlatmaya başlamıştı ki Maggy sözcükleri izlemekte güçlük çekiyordu. «Parkta oynuyorduk. Sakallı bir

yaşlı adam gelip kendini Bayan Bailey'le Bayan Summer'a tanıttı... İkisi de pek heyecanlanıp yerlerinden fırladılar. Sonra yaşlı adam benim yanıma geldi. Adımın Fauve Lunel olduğunu sandığını söyledi. Ben de, evet, dedim. O zaman babamın kim olduğunu bilip bilmediğimi sordu. Evet, biliyorum, dedim. Ben Mistral'ın kızıyım. Bunu bilmeyen var mı ki... Sonra Magali, yaşlı adam bana babam olduğunu söyledi: Julien Mistral'dı o! Bir an inanamadım. Çünkü bendeki resminde çok genç. Oysa şimdi yaşlı ve sakalı var. Sonra birden **anladım**. Hissettim. Babamdı o. Hemen sarıldım ona. Şimdiye kadar kimseye sarılmadığım gibi... Babam ellerimi tutup öptü. Tıpkı düşündüğü gibi olduğumu söyledi. Sonra Bayan Bailey'le Bayan Summers yanımıza geldiler. Ama babam onlarla konuşmak istemiyordu. Benden bir dakika hareketsiz oturmamı istedi. Resmimi yapmak istediğini söyledi. Öyle çabucak yaptı ki, Magali... Benden daha çabuk resim yapıyor. Ne kadar çabuk resim yaptığımı bilirsin. Sonra Magali sana bir mektup yazdı. Sana vereceğime benden söz aldı. **Babam!** Ah, Magali, öyle **mutluyum** ki! Benimle eve gelmesini söyledim ama daha olmaz, dedi... Ah, işte mektup...» Fauve bluzunun yırtılmamış cebinden ikiye katlanmış bir kağıt çıkardı.

«Fauve, şimdi odana git, elini yüzünü yıka. Üzerine temiz bir şey giy.»

«Ama mektubu okumanı izlemek istiyorum.»

«Hadi, şekerim, on dakika sonra gel. Unutma, bu gece Şabbat. Birazdan mumları yakacağım. Temiz ve tertipli olmalısın.»

Sonunda korktuğum başıma geldi, diye düşündü Magali. Henüz mektubu açmamıştı. Sekiz yıldan beri bu günün geleceğinden korkmadığı bir an olmuş muydu acaba? Başlangıçta ne söz verdiyse versin Mistral'ın bunu tutmayacağını düşünmüştü. Sonra yıllar geçmeye, Fauve her gün biraz daha büyümeye başlayınca kendini yanıldığına inandırmaya çalışmıştı. Belki de kendi yasalarından başkasına boyun eğmeyen bu adam başına dert olabilecek bir çocuğu yokmuş gibi davranmaya kesinkes karar vermişti. Ama şimdi hiç şaşırmamıştı. Kağıdı açtı:

Sevgili Maggy,

Onu bir kez görüp giderim diye düşünmüştüm. New York'a gelmem gerekiyordu, gelince de dayanamadım. Şimdi seninle konuşmak istiyorum. Yarın seni bürondan ararım... Büro kapalıysa evine telefon ederim. Beni bağışla ama anlayış göstereceğini biliyorum.

Julien

Bağışlamak mı? Onu anlamak kadar, diye düşündü Maggy, bağışlamak da olanaksız. Bunu kendisi de biliyordu.

Maggy'nin Fauve'a yazı **La Tourelle**'da geçirme iznini nasıl verdiğini anlayamadı.

Teddy'nin ölümünden sonraki yıllarda Maggy kafasında yararsız, sonuç vermeyen, artık gereksiz bir konuşmayı yinelemiş durmuştu. Acaba bir babası olsaydı Teddy'nin yaşamı başka türlü mü olurdu? Mistral, Teddy'den çok büyüktü... Acaba kızını ona bağlayan şey bir babaya duyduğu gereksinme miydi? Acaba Maggy ona Perry Kilkullen'i anlatsaydı. Teddy, gerçek bir babası olduğunu, birkaç çocuksu anıda yaşayan babasının varlığını daha güçlü bir biçimde hissetmez miydi? İşin en kötü yanı, Teddy onun Mistral'la olan ilişkisini, Mistral'ın annesini nasıl acımasızca, verebileceği her şeyi, bekaretini, kalbini hatta parasını aldıktan sonra zengin bir Amerikalı kadın için hiç düşünmeden terkettiğini **bilse** bu adamdan daha beşikten itibaren nefret etmeye başlamaz mıydı? Olayların yönünü değiştirebilmek için kaç tane fırsat kaçırmıştı? Ne denli **suçluydu**?

Maggy yavaş yavaş bu ıstırap verici hatalardan, suçlamalardan bir dereceye kadar da olsa kurtulup, kendini, ne olursa olsun Fauve'un yaşamının Teddy'ninkinden farklı düzeyde olması için çalışmaya verdi. Bir kere Fauve'un dayanacağı, güveneceği inançları olmalıydı. Bunun için yıllar önce Paris'te bıraktığı eski pirinç şamdanın yerine ikinci bir yedikollu şamdan aldı. Fauve kendini bildiği andan itibaren mumları yakan Maggy'nin hayali kafasına yerleşti... Bebeğin ilk gördüğü ateş bu oldu. Mumların yanışını sevinçle, coşkuyla karşıladı. Yahudi bayramları en ince ayrıntılarına dek kutlanıyordu artık.

Maggy torunuyla her gün birkaç saat ilgileniyor, henüz

bir şey anlayamayacak kadar küçük olmasına karşın ona dünyada en sevdiği insanın gayri meşru torunu olduğunu anlatıyor, onun kafasında başlangıçtan itibaren gerçekleri kabullenmesini sağlamaya çalışıyordu. Fauve anlayacak kadar büyüdüğünde Maggy ona Provence'ta yerleşen Yahudi ailesiyle ilgili büyükannesi Cecil'den dinlediklerini, Teddy'yle Julien Mistral da dahil, anlatmaya başladı. Fauve daha dört yaşına girmeden önce Maggy'yle Perry Kilkullen'i, Maggy'nin babası David Astruc'u, Maggy'yi doğururken ölen Maggy'nin annesiyle ilgili hikayeleri öğrenmişti.

Hatta Haham Taradaş'ın büyükannesine verdiği öğütleri de biliyordu Fauve. Bazan Maggy çocuğun kafasını böylesine çok Yahudi gelenek ve görenekleriyle doldurmanın doğru olup olmadığını da merak ediyordu. Ama başka ne yapabilirdi ki? Torununa geçmişle ilgili başka nasıl bir temel kurabilirdi?

«Neden babam beni hiç görmeye gelmiyor?» diye sorardı Fauve. Maggy'nin doyurucu biçimde yanıtlayamadığı tek soruydu bu. «Evli baban... Çok uzaklarda oturuyor, çok... Yolculuk etmekten hoşlanmayan biri o...» Ne biçim yanıtlardı bunlar? Bir keresinde Mistral'a mektup yazıp ona kızının varlığını anımsatmayı bile düşünmüştü Maggy. Ama Fauve öylesine mutlu bir çocuktu ki, onun yaşamındaki bu bir tek eksikliğe katlanacağına karar vermişti. Ama şimdi Mistral kızını gelip görecek kadar kendini toparlamıştı. Maggy de Fauve'un tatilde onun yanına gitmesine izin vermişti. Tek kaygısı Kate Mistral'dı.

«Maggy, seni temin ederim ki, Kate ben ne istersem onu ister, yapar,» demişti Julien sabırsızlıkla. «Beni olduğum gibi kabul eder... Hep yaptığı gibi. Sekiz yaşındaki bir çocuk onun için bir tehlike oluşturmaz ki... Düşün Maggy, altmış bir yaşındayım ben, Kate de nerdeyse altmış bir olacak... Otuz dört yıldır evliyiz... Küçük bir kızı kıskanacağını düşünemezsin, değil mi?»

«Sen sevecek olduktan sonra bir kanaryayı bile kıskanır o.»

«Maggy, Kate konusunda asla mantıklı olamadın.»

«Kate, hakkında olumlu, mantıklı düşünebileceğim bir kadın değil. Eğer senden ayrılmaya razı olsaydı Teddy...»

«Yine de o yat gezintisine çıkardım, Maggy. Kaderin

insana ne gibi oyunlar oynayacağını, neler hazırladığını kim bilebilir ki?»

«Senin kaderden sözedeceğin aklımın ucuna bile gelmezdi, Julien.»

«Olayları ancak böyle açıklamaya dayanabiliyorum, Maggy.»

«Geceleri birden uyanıp kendine olayların bu biçimde gelişmesi için ne gibi bir günah işlediğini, hata ettiğini sormuyor musun? Kendini hiç **suçlamıyor musun?**»

«Maggy, kendimi **daima** suçlayacağım. Suçluluk duygusuyla yaşıyorum ama bunun bir yararı var mı? Olayların gidişindeki küçücük bir sapma olayı değiştirebilirdi. Eğer balıkçı teknesi bizimkinin yanından bir dakika sonra geçse, eğer Amerikalılar St. Tropez'e gelmemiş olsalardı, Teddy'ye el sallamasaydım, Teddy tam o sırada denize atlamasaydı, eğer Sennequier'de oturuyor olmasaydık, eğer... Bu eğerlerin ucu bucağı yok, Maggy. Artık yapabildiğim tek şey resim. Bu da bir şeydir. Ama kendimi suçlamaktan asla vazgeçmiyorum. Haklı değil miyim?»

«Evet, haklısın.» Maggy sustu. Fauve'u kısa yaz aylarında bile Mistral'ın ellerine bırakmak tehlikeliydi. Zaten ona hiç kimse emanet edilemezdi. Ama başka seçeneği var mıydı? «Yok,» dedi kendi kendine. Fauve'u babasından yoksun bırakmak da aynı derecede tehlikeliydi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

1969 haziranında bir gün Julien Mistral'la on altı yaşındaki kızı Fauve, Paris'ten Marsilya'ya giden lüks ekspres trene bindiler. Geçen sekiz yıl boyunca her haziran ayında Mistral, kızını havaalanında karşılamak için Félice'den Paris'e geliyor, Paris'te Fauve'la bir gece kaldıktan sonra bütün bir yazı geçirmek için ertesi gün Provence'a hareket ediyordu. Sekiz yıldır bindikleri trenin adının **Le Mistral** olması genç kızı aynı derecede etkiliyor, heyecanlandırıyordu.

İlk kez bindiğinde trene bu adın babasının şerefine verildiğini sanmıştı. Ama şimdi bile trenin bu adla adlandırılmasının Provence'a hükmeden rüzgar yüzünden olduğunu pek kabullenemiyordu. Yalnızca gökyüzünün pırıl pırıl, parlak mavi, güneşin kavurucu ışıklarını saçtığı ya da onu kiminle tartıştığınıza bağlı olarak esen o kupkuru rüzgar gökyüzünü bembeyaz edip güneşi gizler... Hiç kesilmeden üç ya da dört gün eser. Öylesine güçlü bir rüzgardır ki ağaçları güneye doğru eğilmeğe zorlar. Bu yüzden Pravence'lılar evlerinin kuzey duvarlarına pencere açmazlar. Bir canavar gibi pusuya yatan, sonra Alpler'den Akdeniz'e doğru saatte elli mille esmeye başlayıp en sıkı biçimde kapatılmış kapılardan bile içeri sızan, Provence'lılara başağrısından cinayet işlemeye kadar her türlü bahaneyi veren güçlü bir rüzgardır.

Fauve bu rüzgarı sever, onu kendinden sayardı. Rüzgara Provence lehçesiyle **Le Mistrau** ya da **Le vent Terrau** demeyi yeğlerdi. **La Tourello** çevresindeki ağaçlarda onun çıkardığı hışırtılı, yumuşak bir biçimde gürültülü sesi duyunca derin bir heyecana kapılırdı. Fauve için bu rüzgar, toprağın ruhuydu.

Le Mistral treninde vagonlar birbirine bakan üç kişilik ikişer sıraya ayrılmıştı. Fauve hemen pencere yanında iki yer tuttu. Julien Mistral öğle yemeği için rastoranın baş garsonundan iki kişilik pembe biletleri almakla meşguldü. «Lyon, Dijon, Valence, **Avignon,**» diye istasyon adlarını alçak ses-

le sayan Fauve'a altı saatlik yolculuk hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Valence'le Avignon arası iyiden çekilmez hale geliyordu. Çünkü genç kız yaklaştıkça doğanın görünümlerinin değiştiğini farkediyor, sabırsızlanıyordu. Ah, o koyu renkteki çatal çatal dallı selvi ağaçlarının, ilk zeytin ağaçlarının, ilk üzüm bağlarının görünmesiyle kalbinin deliler gibi atmaya başlaması...

«Fauve, yemekten önce bir aperitif ister misin?» diye Mistral onun düşüncelerini yarıda kesti. Tren istasyondan kayar gibi çıkarken Julien Mistral ayakta duruyordu. Fauve yerinden sıçrayarak babasının peşinden, sinyal verilince açılan kapılardan geçerek garsonların şimdiden şarap, viski ve Perrier şişelerini açarak birinci sınıf yolcularına içki ikramına başladıkları restorana girdi. Öğle yemeğinden önce bir kadeh bir şey içmeyi Félice'ye yaptığı ilk yolculuk sırasında adet edinmişti. Daima iki şişe tatlı ananas suyu içerdi. Babasının bir parça ısrarından sonra bir üçüncü şişeyi de bitirirdi. Çünkü meyve suyu şişeleri gerçekten pek küçüktü.

Fauve, «Lütfen bir beyaz şarap,» dedi.

«Ah, demek içki içmeye başladın,» diyerek Mistral ellerini onunkinin üzerine koydu.

«Yalnızca özel durumlarda.» Fauve ona gülümsedi. Babasının ellerinden onunkilere geçen sevgiyi hissediyor, bundan derin bir sevinç duyuyordu. Fauve'a göre babası tanıdığı en yabanıl insandı. Ama onun, kızını ilgilendiren konularda derhal dikkat kesildiğini, titizlendiğini de çok iyi biliyordu.

«Kızım için beyaz şarap,» dedi Mistral garsona. «Bana da bir **pastis** getirin.» Fauve'un yüzündeki umut ve korkuda Teddy'nin klasik, insanı şaşırtıcı güzelliğinden bir şeyler bulabilmek için bakıyordu kızına. Ama Fauve büyüdükçe kendine özgü bir sevimliliğe ve güzelliğe sahip olmaya başlamıştı. Annesinden boyuyla saçlarının renginden başka bir şey almamış gibiydi. Tapındığı bu çocuğu yeterince anlatabilecek sözcüğü düşündü Mistral: Zeki, kültürlü bir güzellik. Evet, Fauve bu sözcüklerle anlatılabilirdi. Kızının yüzünde onu büyüleyici bir biçimde düşünceli, kafasından neler geçtiğini bilmek için özlem duyduğu, onun yaptığı portrelerinden hiçbiriyle tatmin olmasına meydan vermeyen bir ifade vardı. Hemen hemen tuale aktarılamayan gri gözlerinde cesur, çekici bir gizem vardı. Acaba Leonardo de Vinci olsa bu gözleri nasıl boyardı?

Mistral kızının gözlerine ve bir büyücünün gülümsemesiyle kıvrılan dudaklarına uzun süre bakamazdı. Onun yüzüne bir bütün olarak, dakikası dakikasına uymayan bir ilkbahar günündeki bir manzaraymış gibi kabullenip bakardı. Maggy'nin her şeyi gören bakışlarının altında yetiştiğinden Fauve babasının incelemelerine uysallıkla, gülümseyerek boyun eğdi. Onun yaşında başka hangi genç kız kadın yüzü konusunda dünyanın en bilgili insanlarından biri olan büyükannesiyle, **herşeyi** gören babasının titiz incelemelerine katlanabilirdi?

Mistral tarafsız bir sesle, «Rimel sürmüşsün,» dedi.

«Hiç farketmeyeceksin sanmıştım, baba.»

«Gözümden hiçbir şey kaçmaz.»

«Magali eğer gerektiği gibi sürersem on altı yaşında rimel kullanabileceğimi söyledi. Nasıl sürüleceğini de kendisi gösterdi. Hoşuna gitti mi?»

«Pek gitti sayılmaz. Ama başka bakımlardan oldukça uyumlu olduktan sonra, bana hiç bir yarar sağlamayacağına göre neden yakınayım? Her yıl bir parça daha kısalıyor gibi görünen mini eteklere dört yıldır dayanıyorum. Küçük, beyaz plastik bot modasını yaşadım. Geometrik biçimde kestirdiğin saçlarına da gözümü bile kırpmadım... Daha gün sona ermeden silinecek olan bir parçacık rimele neden itirazım olsun?»

«Ne kadar filozof, sabırlı, sevgili bir babacığım var benim.»

«Benimle hep eğlenirsin sen. Küçük bir kızken bile benimle şakalaşmaktan hoşlanırdın. Benimle şakalaşabilecek tek kişi olduğunu biliyor musun?»

«Peki, annem? Sanırım ne denli komik olduğunu görmüştür.»

«Hayır, hayır... Belki de evet, haklısın. Ama benimle asla alay etmeye kalkışmadı... O sana benzemezdi, Fauve. Kimse senin kadar cesur olamaz.»

«**Chutzpa**... Magali olsa böyle derdi. Üstelik iltifat da değil bu. Yahudi dilinde küstah anlamına gelir.»

«Küstah olmanın ne kötülüğü var ki? Ancak küstah insanlar bu dünyada bir yere ulaşabilirler.»

«Aynı zamanda yüzsüz, terbiyesiz anlamına da gelir... Sanırım Magali küstahlığımın bile bir parça kadınca olmasını isterdi. Yine de kendimde bir ilerleme görüyorum. Bu yıl

okulda kimseyle yumruk kavgasına girişmedim. Aksine güzel elbiseler giyerek birçok sıkıcı, berbat partiye katıldım. Korkunç derecede aptal oğlanlarla...»

«Seni ilgilendiren kimse çıkmadı mı? Bir tane olsun?»

«Olsaydı mektuplarımda yazardım. Hayır, baba, erkek cinsini anlatılanlardan daha az ilginç bulan bir kızın var.»

«Ama daha on altı yaşındasın! Bu yaşta erkekleri ilginç bulmana gerek yok ki! Bunun için bol bol zamanın olacak.»

Fauve ciddiyetle, «On altı yaşında bir kız artık büyümüş demektir,» dedi. Ama Mistral başını olumsuz salladı. On altı yaşındaki bir kız daha çocuk sayılırdı. Kendisi altmış dokuz yaşındaydı. On altı yaş ona öylesine genç geliyordu ki o çağda insanın neler hissettiğini, hissedebileceğini bile anımsayamıyordu. İlk kez çırılçıplak gördüğünde Fauve'un büyükannesinin on yedi yaşında olduğunu anımsamaktan yana değildi elbette.

Maggy'yi elinden geldiğince az düşünmeye çalışıyordu. Fauve'un yalnızca kendisine ait olmasını istiyordu. Ama Fauve'un öylesine bağlı olduğu, sevdiği bir Maggy vardı ve Mistral da kendini kan bağıyla ona sonsuza dek bağlı hissediyordu. Torunları Maggy'nin torununun çocukları olacaktı. İçlerinden hangisi, hayal edilemeyecek bir gelecekte kuşaklar arasındaki farkı ortaya çıkaracaktı? Fauve'un arada sırada İbranice ya da Yidiş dilinde sözcükler kullanmasına, mektuplarında sözünü ettiği Yahudi bayramlarına böylesine önem vermesine, Maggy'nin Yahudi aile tarihçesiyle kızının beynini yıkamasına kızıyordu. Fauve'un bütün bunlarla ne ilgisi vardı? O Yahudi değildi ki!

Öte yandan Maggy'yi eleştirmeye kesinlikle yanaşmıyordu. Fauve'u sinirlendirecek tek şey buydu. Geçen yıl Fauve, Frédéric Mistral adında bir şairin yazdığı, aslında Napoliten müzik eşliğinde söylenen bir şarkı olan bir şiir keşfetmişti. Bunun kendisini çıldırtacak kadar sinirlendirdiğini Mistral kızına asla söylememişti:

Mai, o Magali,
Douco Magali,
Gaio Magali,
Es tu que m'as fa trefouli.

«Büyükannem bunu bir duysa... 'Ama ah Magali, tatlı Magali, hayat dolu Magali, sensin beni zevkle titreten,' Nasıl baba?»

«Gerçekten büyükannenin hoşuna gidecektir.»

«İltifatı bırak... Ah, tamam, ben pek şarkı söyleyemem ama hiç olmazsa Provence dilini öğreniyorum.»

«Bu sana ne denli yararlı olacak ki?»

«Hiç olmazsa Provence'e geldiğim zamanlarda yararlanırım. Böylece öğrenebileceğim başka herhangi bir dilden daha yararlı olur. Yaşlı Mösyö Hugonne'la Mösyö Piano'yu, bir kız boule takımı kurmakta bana yardımcı olmaları için...»

«Ne?»

«Bunu söylediğimde herkes aynı şeyi söylüyor. Sanki bir barda Pernoud şişesini kafama dikmişim gibi davranıyor. Evet, Félice kadın boule takımı kurmak için kolay bir yer değil ama elimden geleni yapacağım. En önemli sorun kızlar... Bunun sözünü ettiğim zaman bile öyle şaşkın bakışıyorlar ki... Madenden bir topun ne gibi kutsallığı olabilir ki?»

«Fauve, yüzlerce yıllık gelenekleri değiştirmeye kalkışma. Amerika Birleşik Devletleri'nde kızlar futbol oynuyor mu?»

«Peder bey, Amerika Birleşik Devletleri'nde kızlar her istediklerini yaparlar.»

«Bana peder bey deme,» Mistral'ın söylediği tek şey olmuştu. Garsonun getirdiği yemek listesini incelerken aklından bunlar geçiyordu.

Le Mistral'ın birinci sınıf yemek vagonunun bir ucunda iki beyaz külahlı aşçının en kaliteli yemekleri hazırladıkları bir mutfak vardı. Mistral'la Fauve, Fransa'da bulunabilen tek balık olan **lotte**, taze patatesle pişirilmiş tavşan yahnisi, salata, çeşitli peynir ve Fauve'un özlemini çektiği dondurmalı bir tatlı olan **bombe glacée** ısmarladılar.

«Şimdi ne üzerinde çalıyorsun?» diye sordu Fauve. Yıllar geçtikçe Mistral'ın çalışmaları ağırlaşıyor, daha az tablo bitiriyor, beğenmediklerini daha çok yokediyor, kendini ağır bir biçimde eleştiriyordu.

«Sen bana boş ver de kendinden bahset. Sen ne yapıyorsun? Hâlâ o hayat bilgisi dersini alıyor musun?»

«Elbette, baba. İnsanın öğrenmesi gereken o kadar çok şey var ki. Günler yeterli değil gibi geliyor insana.»

«Bence sen tüm gücünü resim çalışmalarına vermelisin. Her tual yepyeni bir sorun yaratmalı. Her sabah ne keşfedeceğini merak ederek güne başlamalısın. O gün bilmediğin ama akşama dek öğreneceğin, bileceğin bir şeyler keşfetmelisin... Ama bunu sana kimbilir kaç kez söylemişimdir, Fauve. Bana inanmaya başladın mı?»

«Hep daha iyi olmam gerektiğini düşünüyorum,» diye mırıldandı Fauve. Şaşkınlığa uğradığı, giderek artan bir güvensizlik ve tedirginlik duyduğu, hiçbir ilerleme yapamadığı tek konu resimdi.

Şimdi geriye baktığında çocukluğunu masum bir cennet gibi anımsıyordu, öylesine cesurdu ki... Çizmek, boyamak konusunda hiçbir sınırlama tanımazdı. Cesur ve atılgandı. Oysa her geçen yıl Mistral'ın kızı olmasının yükü omuzlarına daha bir ağırlıkla çöküyordu. Öyle zamanlar oluyordu ki Fuve resim konusunda hiçbir yeteneğe sahip olmamış bulunmayı diliyordu... O zaman hayat çok daha sadeleşecek, babasıyla aynı alanda çalışmak zorunda kalmayacaktı.

Fauve balığını yerken **La Tourello'ya** ilk gittiği yaz, Mistral'ın bir süre düşündükten sonra çalıştığı sürece çok sessiz oturması şartıyla onu atölyesine nasıl aldığını anımsadı. Fauve'a kâğıt, karakalem verdi. Bir an düşündükten sonra bunlara eski, çoğunluğu hemen hemen bitmek üzere olan kullanılmış boya tüplerini, fırçaları ve tuali de ekleyip onu atölyenin bir köşesine oturtmuştu.

Başlangıçta Fauve bir süre babasını izlemişti. Ama Mistral iki fırça darbesi arasında atölyenin içinde öylesine uzun süre dolaşıyordu ki sonunda ilgisini yitirip onun kendisine verdiği malzemeyle uğraşmaya başlamıştı.

New York'ta yalnızca renkli kalemleri, hemen kırılıveren mum boyaları, suluboyaları vardı. Yıllar yılı bunlarla hikaye kitaplarındaki resimleri kopya ederdi. Ama kimsenin aklına ona yağlı boya vermek gelmemişti.

Boyaları parmaklarına sürüp de kokladığında sarhoş olmuş gibi kendinden geçtiğini bugün bile anımsıyordu. Sonra çalışmaya başlamazdan önce babasının ne yaptığını gör-

düğünden tüplerden bir tahta üzerine daire biçiminde renk renk boya sıktı. Şimdi ne yapacaktı? Hayatının ilk bembeyaz, bomboş tualiyle karşı karşıyaydı. Babasına sormak istedi ama cesaret edemedi. İçinden kopya edebileceği bir kitap, vazo içinde bir çiçek ya da içi meyveyle dolu bir kase yoktu. Çevresindeki duvarlara dayalı duran tablolar kopya etmeye kalkışmayı hayal edemeyeceği kadar karışık, şaşırtıcıydı. Fauve fırçasını boyaların en koyusuna, maviye batırarak atölyenin en belirgin objesini, babasının resim sehpasının dış hatlarını yapmaya başladı.

Kendini yaptığı işe vermiş, kaşları düz bir çizgi halinde birleşmişti. Korkmadan, düşünmeden, perspektif denilen sorunu bilmediğinden bu konuda hiçbir kaygıya düşmeden, yalnızca gözlerinin önündekini görerek çalışıyordu. Öyle ciddi, sürekli çalışıyordu ki Mistral onun orada olduğunu ancak bir saat sonra anımsadı. Fauve onun arkasına geçip kendisini izlediğini farketmedi bile. Julien Mistral gördükleriyle irkilmekten kendini alamadı: Fauve, **bir ressamın gözüyle bakmasını biliyordu.** Bunun ne anlama geldiğini kendi kendine bile açıklamasına gerek yoktu. O gün küçük kıza bir şey söylemedi ama ertesi gün ona resmini yapması için vazo içinde bir küçük dal, daha ertesi gün de bir elma verdi.

«**Gör! Gör**, Fauve... Gözlerini kullan, küçüğüm, **görmeyi** öğrenmelisin... Elmaya bak, yuvarlak görünüyor değil mi? Ama dikkatle bakarsan sol üst tarafının daha fırlak olduğunu görürsün... Demek ki elma yuvarlak değil, değil mi? Neden bu elma bir top gibi yuvarlanamıyor? Çünkü alt tarafı düz, öyle değil mi? Bunu kendi gözlerinle görebiliyor musun, küçüğüm? Elmanın kabuğundaki şu küçük bere... Bunun nereden başlayıp nerede bittiğini söyleyebilir misin? Bere ne renk, Fauve? Hemen hemen beyaz mı? Bak! Elmanın kırmızılığına sarının nasıl karıştığını görüyor musun? Sarının nerede daha parlak bir ton kazandığını, tam yan tarafında, görüyor musun? Şimdi... Bu sarıyı, bu kırmızıyı nerelere süreceksin? Her şey orada Fauve... Yalnızca gözlerini kullan, her şeyi göreceksin.»

Sonra Mistral, daha ilk günden yapmayı istediği, ikisi tarafından da asla unutulmayacak bir anı olarak kalacak harekete girişti. Elini uzatıp Fauve'nunkinin üzerine koydu. Kızının elini güçlü parmaklarıyla yöneterek fırçasını hareket ettirdi. Ellerindeki güç Fauve'un parmaklarına akıyor gibiydi.

Küçük kız elini serbest bıraktı ama fırçanın sapına sımsıkı yapışmıştı. Bileğinin, kemiklerinin, liflerinin babasınınkilere uymasını sağlıyor, aklıyla olduğu kadar kaslarıyla da babasının kendisine göstermek istediğini fırça darbelerine bakarak öğreniyordu.

Mistral'ın eli, Fauve'un eline, **böyle olması gerek,** diyordu. **Böyle gitmesi gerek.** Bir ressam ne denli orijinal olursa olsun, dil konusunda olduğu gibi gerçek konuşma başlamazdan önce öğrenilmesi gereken birtakım gramer kuralları vardı. İşte Mistral kızına bunları öğretmişti.

Fauve'un sekiz yaşında olduğu, resim derslerinin başladığı o yaz, Mistral Félice'deki kahveye de yeniden gitmeye başladı. Yirmi yıllık bir aradan sonra her gün akşam yemeğinden önce Fauve'u da alarak, salt «kızım Fauve şerefine» diye içki ısmarlayabilmek için kahveye gitti. Savaşın yaşantılarını aksatmasından sonra Mistral'ı hemen hiç görmeyen Félice'liler onun çevresinde toplanmaya başladılar yavaş yavaş. Mistral onlara tekrar tekrar içki ısmarlıyor, kendini kabul ettirmeye bakıyordu. Hepsi de küçük kızı sevmişlerdi. Bu meraklı, sevecen, dost çocuk Félice'lilerin kalplerini babasından daha çok kazanmıştı.

Mistral, kızı Nadine'le Félice'ye hiç gitmemişti. İstese bile Kate buna engel olurdu. 1956'da **La Tourelle**'ya döndüğünde Nadine'in İngiltere'deki bir yatılı okula yollandığını öğrenmiş, bundan hiçbir üzüntü duymamıştı.

Nadine'in ilk dört yılını köy okulunda geçirmesine karşın Kate kızının daimi olarak burada kalıp, burada yetişmesini asla düşünmemişti. Çünkü kızı, onun Mistral'la evlenmezden önce yaşamış olduğu o büyük dünyanın bir vatandaşı olmalıydı.

Nadine, Félice'nin kendi önemli yaşamında oldukça değersiz, modası geçmiş bir yer olduğunu öğrenmeye küçük yaşlarda başlamıştı. Onun için Félice naiv bir stilde gelişigüzel boyanmış bir fon, yaşayan bir Brueghel, Matmazel Nadine Mistral'ın yeteneklerini etkileyen bir yerdi. Kate kızının **La Tourelle**'yu geleneklere göreneklere uymayan ünlü, bu yüzden de hoşgörüyle kabullenilmesi gereken eksantrik bir babanın emirlerine göre yönetilen bir ev olarak kabullenmesine izin vermişti.

Yaşı ilerledikçe Nadine **La Tourelle**'nun gelecek için kurduğu planlarda büyük yararlar sağlayacağını anlamaya başlamıştı. Çünkü dünyaca ünlü bir yerdi. **La Tourelle**'dan arkadaşlarına ne zaman söz etse sanki bir şatodan konuşuyormuş gibi saygılı bir tutumla karşılaşıyordu.

Omuzlarına kadar inen düz sarı saçları, yosun yeşili gözleri, zarif pembe ağzının üst dudağının biçimi yüzünden hep gülümsüyormuş gibi duran güzel Nadine, Félice'de özellikle sevilmeyen bir kişiydi.

Mistral 1961 yazında Fauve'u ilk kez kahveye götürdüğünde hiç kimse Matmazel Nadine'in böyle birdenbire ortaya çıkan, ülkenin her gazete ve dergisinde yayınlanan olağanüstü bir skandalın da ürünü olan üvey-kardeşe nasıl bir tepki göstereceğine aldırış bile etmedi.

Fauve'un gelişiyle Félice'de yapılan dedikodularda Kate'in duygularına da önem verilmedi. O da kızı kadar sevilmiyordu. Kate Mistral tüm alışverişlerini Apt ya da Avignon'da yapardı. Bölgede yaşayan birinin Félice'deki mağazaları, dükkânları hiçe sayması bağışlanır bir davranış değildi. Kate arabasına benzin almak için köyün benzin istasyonunda da nadiren dururdu. Zaten kendini komşularından üstün gören birinden başka ne beklenirdi ki?

Lubéron'da ev satın alan diğer zengin ailelerden hiçbiri Mistrallara yöneltilen düşmanlığı paylaşmıyorlardı. Çünkü onlar yalnızca yaz tatillerinde geliyor, sonra kentlerine dönüyorlardı. Onlardan değildiler. Oysa 1926'da Felice'ye yerleşmesinden beri Mistral'ın durumu farklı olmuştu. O yıllarda hemen hemen köyün bir parçası olmuş, aralarına karışmıştı. Savaştan önceki o dönemde Kate de oldukça sakin bir hava içinde yaşamış, **La Tourelle**'ya sık sık konuklar çağırmıştı. Zaten Amerikalıydı; başka türlü olması beklenemezdi.

Savaştan sonra Félice'nin havası değişmişti. Köyden sekiz erkek savaşta ölmüş, bir düzine kadarı Almanya'daki zorunlu çalışma kamplarında yıllarca kalmış, daha gençleri **Maquis**'de yer almıştı.

Bir zamanlar başka köy ve kasabalardaki boule maçlarının tartışmalarının yapıldığı kahvede şimdi siyasetten konuşuluyor, tartışmalar yapılıyordu. De Gaulle'ü destekleyenler Komünistlere oy verenlerle aynı masada oturmuyor, içki içmiyorlardı. Siyasetten nefret eden Mistral da Félice'ye

gitmekten vazgeçmiş, bu davranışı onun kendini beğenmişliğine verilmiş, Kate'in **mas**'da bir yüzde havuzu yaptırtmasıyla da bu kanı iyice güçlenmişti. Bundan başka hiçbir şey onun ekmek paraları yıllık yağmurlara bağlı olan komşuları tarafından safdışı bırakılmasına böylesine neden olamazdı.

Mistral'la Kate'in savaştan sonra köylülerle aralarına koydukları mesafe haklarında konuşulmasını, dedikodu edilmesini engellememişti. Aksine daha da artırmıştı.

Marte Pollison da, Félice'de nalbur dükkânı işleten kuzenlerinin kulaklarına **La Tourelle**'daki hayatla ilgili bazı ayrıntıları fısıldamaktan kendini alamıyordu. Çok geçmeden Félice'deki her ev kadını Madam Mistral'ın verdiği partilerde şampanyaya ne kadar para harcandığını, büyük bir ziyafetten önce Avignon'daki en lüks marketten kaç kilo **paté de fois gras** (kazciğeri ezmesi) alındığını, yaz ayları boyunca Marte'nin fazladan kaç hizmetkara yönetmenlik ettiğini öğrenmişti.

Vadinin en zengin çiftçilerinin bile evlerine henüz su tesisatı döşemedikleri bir zamanda geldikleri **La Tourelle**'ya içinde sıcak su bulunan küvetle beş banyo yaptırtan bir kadından başka ne beklenir, diyerek hiçbir şeye şaşırmıyorlardı. Ne çılgınlık! Mistral'lar bütün bunları vergi memurunun farketmeyeceğini mi sanıyorlardı?

Félîceliler 1960 yılında Parke-Bernet (New York) da bir Mistral tablosunun yarım milyon dolara satıldığını öğrenseler de bir şey farketmezdi. Maggy'nin 1961 yazını **La Tourelle**'da geçirmesine izin vermesinden sonraki altı hafta içinde Fauve için hazırlanan odanın dekorasyonuyla ilgili ayrıntılar, Fauve'un gelişi onlar için yeteri kadar büyük bir konuşma kaynağı olmuştu.

Güvercinlikteki daire biçimindeki kule odasını restore etmek için tutulan ustanın anlattıkları onları hayretler içinde bırakmaya yetiyordu.

«Ama sizi temin ederim ki duvarlar tavandan yere kadar kumaşla kaplı. Perde gibi kat kat, bir pencereden diğerine kadar uzanıyor. Lavanta renginde ve beyaz çiçeklerle süslü. Kahya bana kumaşın Taraskon'daki Mösyö Demary'nin fabrikasından alındığını söyledi.» Usta herkesin ken-

dine gereken dikkati gösterdiğinden emin olmak için bir an sustu. «Ve karyola,» diye anlatmasını sürdürdü, dinleyicilerinin şaşkın, hayretten suskun hali hoşuna gitmişti; «aynı kumaştan perdeyle örtülü. Karyolanın başucundaki tahta Hotel de Ville'deki eski sandıklar gibi oymalı. Prenseslere layık bir şey. Marte Pollison'un dediğine göre yerdeki halı İspanya'dan getirilmiş. İçi muhabbet kuşlarıyla dolu beyaz kafes de. Evet, bunları ben kendim de gördüm. Mistral'ın yaptırdığı banyodan haberiniz var mı? Banyonun duvarları bile kumaşla kaplı!»

Félice'li ev kadınları bunu duyunca anlatılanları inanmazlıkla karşıladılar. Madam Mistral bile böyle bir şey yaptırtacak kadar aptal olamazdı.

Bu düşüncelerinde haklıydılar. İşçileri deliler gibi çalıştıran, bütün bunları yaptırtan Kate değil Mistral'dı. Güvercinliği oda haline getirmeyi düşünen oydu. Çünkü kuledeki romantik bir odanın küçük bir kızın çok hoşuna gideceğini biliyordu. Geleneksel motiflerle süslü kumaşın, tüm çatlakları bir güzel doldurulmuş olmasına karşın seyrek de olsa esen soğuk yaz rüzgârlarının eski duvarlardan içeri işlememesi için gerekli olduğuna karar veren de oydu. Provenceli ustaları işi kararlaştırılan zamanda bitirmeleri için koşturan da Mistral'dı.

O ilk yaz Fauve, **La Tourelle**'ya geldiğinde içeri girer girmez odasına aşık oldu ama yaz ilerledikçe burada, Nadine' le Kate'den buram buram tüten nefretin nedenlerini düşündüğü, üzüntülü saatler geçirdi.

Acaba babası resim yapmayı öğrettiği için mi Nadine ondan böylesine, başedemeyeceği bir biçimde nefret ediyor du? Yoksa üvey kızkardeşi ondan nefret etmeye mi şartlandırılmıştı?

Piç olduğu için mi yalnızca Fauve'un hissettiği bir nefret ve düşmanlık besliyordu Kate? Küçük kıza söyleyeceği ya da yapacağı kötü bir şeyi kocasının büyük bir tepkiyle karşılayacağını bilecek kadar zekiydi. Böyle aşağılatıcı bir duruma düşmeye değmezdi. Cömert, her şeyi seve seve yapıyormuş gibi görünüyor ama nefreti Fauve'a daha fazla reçel yemesi için ısrar edişinde, bardağına yeniden süt koyuşunda Fauve'un köye daha rahat gidebilmesi için bir bisiklet almak gerektiğini söyleyişinde gizliden gizliye dikkati çekiyordu.

Sonunda Fauve'un gururu baskın çıktı. Eğer Kate'le Nadine onu sevmiyorlarsa Fauve da onlardan uzak dururdu. Felice'de kendi yaşında arkadaşlar bulacak, onlarla dost olacaktı.

Oysa sekiz yaşındaki, birbirine sıkısıkıya bağlı bir grubun onun gibi uzun boylu, acayip bir biçimde giyimli, kızıl saçlı, onların **La Tourelle** dedikleri **le Château**'dan bisikletiyle gelen Amerikalı kıza karşı soğuk davranacaklarını aklının ucuna bile getirmiyordu. Fauve onlarla kentlilere özgü Kuzeyli Fransızcasıyla konuşuyordu. Ama öylesine gramer yanlışları yapıyordu ki... Çevresindekilerle tokalaşması, erkek çocuklarıyla **«Babyfoot»** oynamaması gerektiğini bilmiyordu. Hatta Fauve'un kutlanması gereken kendine özgü bir aziz günü bile yoktu.

Fauve'un babasının onu kahvenin çevresinde daha yeni yürümeye başlamış bir bebek gibi dolaştırmasını kıskanıyorlardı; onun pırıl pırıl yeni bisikletini, şık giysilerini kıskanıyorlardı. Küçük topluluklarına girmeye çalışan bu kız da kimdi?

Oysa hiçbiri Fauve'un onları sevmek için duyduğu açık, belirgin, coşkun, tüm benliğini doldurup taşan arzusuna uzun süre karşı koyamazdı. Fauve pazarda satmak için beslenen tavşanlar için ot toplamakta onlara yardım etmeyi önerdi. Onlar «elim sende» oynarlarken küçük erkek ve kızkardeşlerine göz kulak olmayı önerdi. Onlara beyzbol topunun nasıl atılacağını öğretti. Birkaç kez La Tourello'ya, Fransız çocuklarının en sevdiği yemek olan üç çeşit reçelden, çikolatadan, ekmek ve tatlı çörekten yemeğe davet etti. Daha sonra onları kuledeki odasına çıkarıyor, New York'taki okulunu anlatıyordu. Sonra kışın onlara mektup yazıyor, yazın geldiğinde eski bir dost gibi karşılanıyordu.

Fauve, elma kırmızısı yanaklarından ötürü **Pomme**, dediği esmer güzeli Sophie Borel ve melek gibi yüzüyle acayip bir çelişki oluşturan ateşli mizacı yüzünden **Epinette** (Diken) takma adını taktığı Louise Gordin'le sıkı fıkı olmuştu. Babası postacı olduğundan Pomme bitmez tükenmez bir haber kaynağıydı. Ateşli, kavgacı Epinette, Fauve'un ilk arkadaş olduğu kızlardan biriydi. Daha başlangıçtan itibaren Fauve'u diğerlerine karşı korumuştu.

Yemek ilerler, bir vücudun sinirlerini andıran raylar üzerinde iki yana sallanarak son hızla giden trende birer akrobat kadar çevik, dengeli garsonlar baharatlı tavşan yahnisi servisi yaparlarken Fauve arkadaşlarına bir an önce kavuşmak için sabırsızlanıyordu.

Ne Pomme ne de Epinette mektuplaşma konusunda titiz kişiler değildi. Fauve da yokluğu sırasında öylesine sevdiği köyü değiştirecek bir şeyler olacak diye korkuyordu. Ya birisi çıkıp Félice'de bir süpermarket, bir **Monoprix** ya da bir sinema inşa etmeye kalkarsa?

Félice olduğu gibi güzeldi Fauve için. Bu gezegen üzerinde herhangi bir yerde olabilecek, antik bir köydü. Ama bu sözcük tümüyle kendi içine kapanmış, doğal, alçak gönüllü, yaşam tarzının temelde yüzlerce yıldan beri değişmediği bir yeri anlatmaya yeterli değildi.

Fauve sık sık New York'la Félice'nin gayri meşru oluşuna gösterdiği tepkiyi düşünürdü. Yaşı ilerleyip dikkati çekecek duruma geldikçe Maggy ve Darcy'yle ya da sanat dünyasında rehberi olan Melvin Allenberg'le bir yere yemeğe gittiğinde gizliden gizliye hoşgörüsüz, düşmanca dikkatleri üzerine çektiğini hissetmeye başlamıştı: Yüzüne çevrilen meraklı, tetik bakışlar birden başka tarafa dönüyor, lokantada yakın masalarda oturanlar seslerini alçaltıyor, doğal olmayan bakışlarla onu tepeden tırnağa inceliyorlardı. Fauve birinin diğerine, «Bak şu kıza, Mistral'ın gayri meşru kızı bu,» diye fısıldadığını anlıyordu.

Böyle anlarda, ne yaptığının pek farkında olmadan Fauve zarif omuzlarını geriye atıp uzun boynunu daha da dikleştirerek gözlerini öylesine ciddi ve gurur dolu bir ifadeyle irileştiriyordu ki yüzüne baktığı kişiler şaşırarak susuyorlardı.

Bir keresinde Maggy'ye, «Gayri meşru,» demişti. «Neden bu insanlar hayalgücünden yoksun? Webster'in **Thesaurus**'una baktım... Bana başka öyle çok ad verebilirler ki...»

«Haklısın,» demişti Maggy kuru bir sesle. «İnsanların başka sözcükler kullanmamaları yazık.»

Oysa evlilik dışı ürünlerin bulunduğu Félice'de bu durum yeteri derecede dikkatli olmayan anneyle babanın suçu olarak nitelendiriliyordu. Gayri meşru bir çocuk diğerlerinden ayrılmazdı. Félice'de Fauve kendini gerçekten Mistral'ın

kızı olarak hissediyordu. Günah olan bir duygunun günahsız sonucuydu ama **kabulleniliyordu.**

Genç kız trenin penceresinden sabırsızlıkla dışarı baktı. Daha Lyon'a gelmemişlerdi. Yemek nerdeyse bitmek üzereydi. «Köyden haberler var mı?» diye sordu babasına. «Son mektubunda yazdıklarından başka yeni bir şeyler?»

«Yeni mi? Eğer Paris'ten gelen, vadideki eski evleri satın alan o zevksiz; tanrının cezası dekoratörleri saymazsan yeni bir şey yok. Evleri yeşile, limon sarısına ya da maun rengine boyuyorlar. Tanrım! Geleneklere karşı geliyorlar. Evlerin içini dışını değiştirip değerlerinden beş on katı fazlaya yabancılara ya da pis, dejenere olmuş Parislilere satıyorlar... Bir veba salgınına benziyor bu!» diye Mistral homurdandı.

Fauve telaşla, «Félice'de mi?» diye atıldı.

«Tanrıya şükürler olsun ki bizi pek az yabancı keşfetti. Ama Gordes'le Rousillion'da durum giderek kötüleşiyor. Köyler, kasabalar bütün havalarını yitirdiler. Senin Disneyland'indeki gibi birer yer oldular. Eski evler yaşlı orospular gibi giydirilip kuşandırılıp süsleniyor. Yüzlerce yabancı, bunların ne tür barbar olduklarını Tanrı bilir elbette, tur otobüsleriyle geliyor, kahvelerde Coca-Cola içiyor, düzinelerle kart satın alıyor, köyün kendine önem bile vermiyor, tekrar otobüslerine binip bir başka yere gidiyorlar... Lubéron'u görmeye bir tek gün yetermiş gibi!»

Fauve, Julien Mistral eskisinden de çok cesur, kahraman bir İspanyol fatihine benziyor, diye düşündü. Yaşı ilerledikçe babası ona gençleşiyormuş gibi geliyordu. Belki de ona bakmasını öğrendiği içindi bu. Belki de ilk karşılaşmalarında onu tanımamasına neden olan sakalını kestiği içindi. Büyük burnu şimdi daha belirgindi. Ağzı, Fauve'a bakmadığı zamanlarda sımsıkı kapalı ve sertti. Ama yakışıklı başının pervasız, küstahçasına maceraperest yakışıklılığı hiç değişmemişti. Her zamanki gibi çok daha güçlü, dimdikti. Fauve'un şimdiye kadar tanıdığı erkeklerden çok daha uzun boylu, iri yapılıydı. Sevdiği en yeni sözcüğü kullanarak, kocaman bir babam var, diye düşündü.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

«**Sapık!**» diye bağırdı Pomme. «Sefih... Baştan çıkarılmış... kokuşmuş... Sen hastasın, Fauve Lunel, hasta!»

Pomme onu şiddetle sallarken Fauve gülmekten gözlerinden yaşlar akıyor, «Kaba... gerici...» diye soluyordu. «Sen başka bir yüzyılda yaşıyorsun, zavallı kız.» **Three Dog Night** grubunun söylediği «Easy to Be Hard» plağını pikabına koyduğunda arkadaşlarının buna hazır olmadıklarını biliyordu. Onları geçmişte Johnny Cash'le Engelbert Humperdinck'e alıştırması daha kolay olmuştu. Ama kızlar hâlâ kalplerinin **Bee Gees**'le çarptığını hissediyorlardı. Yine de onları çileden çıkartmak için elinden geleni yapmış, sonunda kızlar onun dediğine gelmişlerdi.

Provence gençleri, müzik konusundaki zevkleri New York' takilerden geri kalmış olmasına karşın dansetmeyi çok severlerdi. Her köy ve kasaba yılda iki kez danslı toplantı düzenlerdi. Böylece Lubéron'da otobüsle ya da arabayla gidilebilecek cumartesi eğlenceleri hiç eksik olmazdı.

On dört, on beş yaşlarında Fauve'a içlerinden birinin babasının yanlarında bulunması şartıyla kız arkadaşlarıyla dansa gitmesine izin verilmişti. Ama artık on altı yaşındaydılar. Bir erkek arkadaşla gezmeye gitmelerine izin veriliyordu.

Pomme'la Epinette istemeye istemeye akşam yemeği için evlerine gitmek için kalktıklarında Fauve plaklarını düşünceli düşünceli topladı. Geçen yazdan beri arkadaşlarında bir takım değişiklikler olduğunu farketmişti. Bugün, gelecek cumartesi Uzés'de planlanan, her birinin köyden bir delikanlı tarafından davet edildiği danstan başka bir şey konuşmamışlardı. Fauve'a oğlanlardan birinin babasına ait bir arabayla birlikte gideceklerine teminat vermişlerdi. Ama oraya gittikten sonra ne olacaktı?

Geçen yıl kızlar köşesinde durup bir grup kıkır kıkır gülüşen arkadaşla beraber olmakta bir sakınca yoktu. Ama

bu yıl bir kız arkadaşla eşleşip dansetmek kadar küçültücü bir şey olamazdı. Félice'nin kızlarından çoğu birer erkek arkadaşla dansa katılacaklardı.

Fauve sıkıntıyla Provence danslarını düşündü. **Salles des Fêtes**'de kızlar, birlikte olsalar bile erkek arkadaşlarından hemen ayrılıp kendilerine ait köşelere giderler, birbirlerini ellerinden geldiğince gizli, ama konuşmadan süzerlerdi. Piste çıkıp ilk dansedenler genellikle kimin ne düşündüğünü önemsemeyen çiftler olurdu: Beş yaşındaki kızıyla şen, neşeli bakkal. Altı yaşındaki erkek kardeşini kaçmaması için sımsıkı yakalayarak piste sürüklemiş dokuz yaşındaki kız. Aralarında şakadan bir anlaşma yapan iki kuzen, ya da bir iki evli çift.

Yavaş yavaş her delikanlı varsa kız arkadaşını alıp dansetmeye başlardı. Neden bunlar dansetmeye böylesine bayılıyorlar, diye inledi Fauve. Üstelik dansederken öyle sıkıntılı bir halleri var ki. Provence'da insanlar vücutlarının üst taraflarını kaskatı tutarak birer kukla gibi yalnızca bacaklarını oynatarak dansediyorlardı. Bir dans sırasında istenilen yüz ifadesi donmuş gibi bir sıkıntıydı. Konuşma, hatta çift arasında hafif bir gülümseme bile söz konusu olamazdı. Dans sona erdiğinde herkes sanki savaştan çıkmışlar gibi birden ayrılıp kendi cinslerinden kişilerle gülüp konuşmak için köşelerine koşuyorlardı. Bunun adına da dansetmek diyorlardı!

Kendini neden bu sıkıntıya sokacaktı? Cumartesi gecesini evde geçirebilirdi. Kate'in İngiliz arkadaşları hafta sonunu geçirmeye geleceklerdi. Kimsenin Uzés'deki danstan haberi olmadığı için ona neden evde kaldığını sormazlardı. Oysa kendini Félice'nin bir parçası haline getirmeye karar vermişti. Eğer dansa gitmezse bundan çeşitli anlamlar çıkartılır, arkadaşlarına sırt çevirdiği sanılırdı. Bir erkek arkadaşının olmaması özür olarak kabul edilmezdi. Çünkü kilometrelerce çevreden dansa gelmek için vasıta bulabilen her genç kız Uzés'de olacaktı. Böylece genç kızlar bu dans partileri sayesinde kendilerine birer koca bulma fırsatına kavuşuyorlardı.

Ah, keşke geçen yazdaki gibi olsa, bu çift çift dolaşma işi ortaya çıkmasaydı, diye düşündü Fauve. Bir zamanlar annelerinin elinden kurtulup onunla yaramazlık etmek-

ten başka bir şey düşünmeyen Epinette'le Pomme cumartesi danslarının hastası olmuşlardı.

Belki de iki yıl içinde nişanlanıp evlenecekler, göz açıp kapayıncaya kadar da bebeklerini ona gururla gösteren, özgürlüklerini tümüyle feda etmiş birer anne olacaklardı.

Zaten Pomme'la Epinette'i şimdiden yitirmiş gibiydi Fauve. Bu düşünceyle titredi. Ona sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen yaz aylarına özgü arkadaşları yokolmuş gibiydi. Kısacık bir kış içinde bu arkadaşlar çocukluktan kurtulmuş, büyümüşlerdi.

Fauve ateşli bir saflıkla kendini yatağının üzerine attı. **Erkek çocuklarına kimin gereksinmesi vardı ki?** Epinette'le Pomme onlara neden böyle gerektiğinden fazla değer veriyordu? Bir yıl daha bekleyemezler miydi? Oysa Fauve artık çok geç olduğunu biliyordu. İki arkadaşı da aşkın, romantizmin denizinde yelken açmışlardı: Aslında şakacı şen bir kız olan Pomme, Apt'li genç bir elektrik teknisyeni olan arkadaşı Raymond Binard'dan söz ederken alışılmadık bir hülyalı havalara girmişti. Askerden izinli gelen, bu dans partisi için babasının yeni Citroen arabasını ödünç alan Paul Alouette'den konuşurken Epinette'in hırçınlığı, yaramazlığı nereye gitmişti? Bir delikanlı babasının arabasını ödünç almakla ne gibi bir başarı kazanıyordu ki?

Fauve New York'ta birlikte dans derslerine gittikleri Dalton Okulundaki kız ve erkek arkadaşlarıyla şimdi bir grup oluşturmuştu. Partilere, **rock and roll** konserlerine birlikte gidiyorlardı. Diğerlerinin uyuşturucu kullandıkları, seks partileri düzenledikleri bir ortamda kendilerinin geç çiçek açanlar diye sıfatlandırıldıklarını biliyordu. Ama grubundaki arkadaşlarından hiçbiri çevrelerinde oynanmaya başlandığını gördükleri karmaşık kadın-erkek oyunlarına girmekte acele etmiyordu.

Zaman hiç geçmese, hareketsiz kalabilseydi keşke! Hiçbir şey asla değişmeseydi!

Ağlamak üzere olduğunu farkedip şaşıran Fauve derin derin içini çekti. Artık çocukluğu geride bıraktığını, bu konuda yapılacak bir şey olmadığını ilk kez anlıyordu.

Fauve odasının kendini yatıştırdığını yavaş yavaş hissetmeye başladı. Hiç olmazsa bu odanın asla değişmeyece-

ğinden emindi. Oda her yıl onun gelmesini bekliyordu. Güvercinlik olarak kullanılmazdan önce burası rüzgâr değirmeniydi; Fauve yüzyıl kadar önce pencerenin hemen dışında değirmenin büyük kanatlarının daireler çizerek dönüşünü görür, kuşaklar kuşağı şimdi karyolasının bulunduğu yerde kalan güvercinlerin kanatlarının hışırtılı seslerini duyar gibi oluyordu.

Geçen sekiz yıl boyunca genç kız odasına eklemeler yapmış, burası adeta büyümesinin bir müzesi haline gelmişti. Çeşit çeşit bebekler duvarlara dayanmış oturuyordu. Fauve'la Mistral'ın her yaz çekilen resimleri, köyün antikacı dükkânında bulduğu eski kartlarla birlikte duvarlarda asılı duruyordu. Bunların yanında onca değerli olan başka toplantıların, kişilerin de resimleri vardı. Anılarını içeren bu değerli şeyleri asla atmıyor, onları Félice'den New York'a da götürmüyordu. İçgüdüsel olarak iki dünyayı birbirinden ayrı tutuyordu. Tıpkı gerçekte olduğu gibi.

Fauve düşler içinde uzanmış yatarken avludan Kate'in sesini duydu. Ne kadar da Nadine'in sesine benziyordu. Tanrıya şükürler olsun ki Nadine, Phillipe Dalmas'la evlendiği, Paris'e yerleştiği için **La Tourello**'ya yazın ancak bir iki kez geliyordu.

Acaba Nadine kendi halinde, sakin, kendini beğenmiş on beş yaşından; dengeli, gerçekçi on altı yaşına geçerken bir an olsun bir pişmanlık duymuş muydu? Hiç sanmıyordu. Nadine ve arkadaşlarından biri bu köy eğlencelerinden birinde bulunsalar herhalde sanki özellikle sıkıcı bir folklor gösterisindelermiş gibi kenarda durur, alaycı bakışlarla bakarlardı. Eğer dansa katılmaya razı olsalar bunu daha sonra köylülerin ne denli geri kafalı olduklarını anlatıp eğlenmek için yaparlardı.

Üvey kardeşini düşününce Fauve'un aklına, her kadına gençliğin kısalığını, zamanın uçar gibi geçişini bile unuttıran bir sorunu getirdi. Yumruklarını sıkarak yataktan fırladı.

Dansa giderken ne giyecekti?

Beş gün sonra Fauve Uzés'teki **Salle des Fêtes**'nin kızlar köşesinde duruyordu. 1969 moda konusunda özellikle şaşırtıcı bir yıldı. Ama mini etekler Lubéron'da bile kendisini

hissettirmeye başlamıştı. Fauve hafta içinde saatler saati ne giyeceğini düşünmüş, bir elbiseyi bırakıp ötekini almıştı. Hiçbirini de beğenmiyor, bazılarını fazla süslü, bazılarını da bir köy dansına giyilemeyecek kadar basit buluyordu. Marte Pollison aşağıda arkadaşlarının beklediğini haber vermek için kapıya vurduğunda o hâlâ parlak portakal rengi pantolonu içinde kararsız duruyordu.

Birden karar vererek, etekleri kalın leylak rengi kurdeleyle süslü, parlak pembe renkteki mini elbiseyi aceleyle sırtına geçirip saçlarına bir fırça vurdu. Capezio'nun yeşil bale ayakkabılarını giydikten sonra vedalaşmak için salona girmeyi gereksinmeden merdivenlerden indi. Eğer Kate elbisesinin rengini, onun renk konusundaki zevkini onaylamayacaksa bunu bilmek istemiyordu. Asla... Özellikle bu gece.

Kızlar köşesi arı kovanı gibi vızıldıyordu ama Fauve konuşmaları dinlemiyordu. Erkekler köşesinden kendine doğru iki delikanlının geldiğini görmüştü. Bir tanesi, ağzının pis kokusunu geçen yıldan anımsadığı Lucien Gormet, diğeri de müziğe sanki çok yorgunmuş gibi uyan Henri Savati'ydi. Dehşetle daha küçük kızlardan birine dansetmek önerisinde bulunup bulunmamayı düşündü. Böylece Savati'den de, Gormet'ten de kurtulmuş olurdu.

İki çocuk aynı hızla, birbirleriyle rekabet halinde olduklarını hissettirmeden geliyorlardı. Fauve'un önüne gelmelerine birkaç adım kalmıştı ki üçüncü bir delikanlı hemen atılıp genç kızın karşısında durdu. Gösterişli bir tavırla iki delikanlıya dönerek, «Binlerce kez özür dilerim, sevgili dostlarım,» dedi. «Matmazel bu geceki tüm dansları kartında bana ayırdı.» Bu sözler üzerine Lucien'le Henri'nin ağızları bir karış açıldı. Bir kızı dansa davet etmek için önünde durup bir iki laf edilir sonra gelip gelmediğine bakmaksızın piste doğru yürünürdü. Böyle dansları bir karta yazmak! Görülmüş şey değildi doğrusu.

Fauve gözlerini kırpıştırdı. «Ah, Roland, başına bir şey mi geldi diye seni merak etmeye başlamıştım,» dedi. Çocuğun koluna girdi. «Belki de bülbüllere yem vermek için geç kaldı diye düşündüm.»

«Yo hayır, bu gece tavus kuşlarının sırasıydı. Dişi tavus

kızışmıştı, erkek tavus kuşları birbirleriyle dalaştılar. Vals yapalım mı?»

«Çok hoşuma giderdi ama orkestra bize uymuyor.»

«O halde bu dansı geçiştirelim, ne dersin?»

«Bence akıllılık olur, Roland.»

«Adım, Eric ama bana herhangi bir nedenle Roland demek istiyorsan bir sakıncası yok.»

«Benimki de Fauve.» Çevrede adını ilk kez duyan genç erkekler aptalca laflar ederlerdi. Fauve bekledi ama Eric hiçbir şey söylemeden, ona gizlemeye çalışmadığı bir hayranlıkla bakıyordu. Fauve hiç böylesine rahat; kendi kendinden hoşnut bir erkekle karşılaşmadığını düşündü. Karşısındaki bir delikanlı değil, erkekti gerçekten. Boyu bir seksenin üzerindeydi. Halinde Fauve'un adlandıramadığı olağanüstü bir özellik vardı. Yakışıklı olmasından gelmiyordu bu özellik. Eric güçlü, keskin, iyi gelişmiş çizgileri, bakır rengi yanmış cildi, gür kahverengi saçlarıyla gerçekten çok yakışıklıydı. Alt dudağı dolgun ve ortadan çukurdu. Bu ona şakacı, cömert bir hava veriyordu. Ama bu yabancıyı böylesine başkalaştıran, Fauve'un dikkatini çeken şey neydi?

«Gözlerini yüzüme dikmiş bakıyorsun,» dedi Eric ve gülümsedi.

«Sen gözlerini dikmiş **bana** bakıyorsun,» dedi Fauve.

«Dansedelim mi?»

«İyi olur.»

Eric onu kollarına aldığında orkestra «La Vie en Rose» parçasını çalmaya başlamıştı. Kurallara uygun olarak kavalyesinden uzakta duran Fauve'u Eric kendine doğru çekip göğsüne bastırdı. Birden Fauve vals yaptıklarını farketti. Belki orkestra vals temposunu tutturmamıştı ama nasılsa onlar vals yapıyorlardı. Onların gizemli bir biçimde kayar gibi, hayal gibi dansedişlerini farkeden orkestra şefi arkadaşlarına «Mavi Tuna» valsini çalacaklarını işaret etti. Vals sona erdiğinde birden durdular. Sanki Ginger Rogers'la Fred Astair çiftiymişler gibi, diğer dansedenlerin çevrelerinde halka biçiminde durmuş kendilerini merakla seyrettiklerini görünce şaşırdılar.

İkisi de aynı anda, «Harikaydı,» dediler.

Eric, «Gel soğuk bir şeyler içelim,» diye atıldı. «Hakkında üç şey keşfettim. Ne kadar akıllı olduğumu görüp şaşıracaksın.» Genç kızı kolundan tutup **Salle des Fêtes**'in bi-

tişiğindeki, kızlarını dansa getiren anne babaların oturup kâğıt oynayarak vakit geçirdikleri kahveye götürdü. Fauve'la Eric bir masa bulup Coca-Cola ısmarladılar.

«Birincisi,» dedi Eric. «Sen bir yabancısın. İkincisi sanatçısın ve üçüncüsü dünyanın bütün kızlarından daha güzel kokuyorsun.»

Fauve, «Ama ben parfüm kullanmam,» diye atıldı.

«Ben bunu kastettim ya.»

«Oh.» Fauve aldığı yanıtı bir an düşündü ve peşinden kıpkırmızı kesildi. Bu insanı çileden çıkartan kızarma hastalığı Lunellerde bir kadından ötekine geçiyordu. «Yabancı olduğumu nerden anladın?» diye telaşla sordu Fauve. Hemen Fransızcayı Provence lehçesiyle konuşmaya başlamıştı.

«Numara yapmaya gerek yok artık. Çünkü bir yabancı gibi vals yapıyorsun... Harika dansediyorsun... Doğrusunu istersen Provence'ta Arşidük Rudolf'u, Marie Vetsera'dan ayırabilecek tek kız sen olabilirsin. Dansetmesini burada öğrenmedin.»

«Oh!» Fauve **Mayerling Faciası**'nı TV'de izlemişti. Yeniden kıpkırmızı oldu. «Sanatçı olduğumu nerden anladın?» diye sinirli sinirli sordu.

«Çünkü yalnızca bir sanatçı bile bile bu renkleri kuşanabilir... Üstelik bunlara portakal rengi pantolon ve yeşil ayakkabılar eklemek...»

«Sanatla ilgiliyim,» diye kaçamak bir yanıt verdi Fauve. Kimseye resim yaptığını kendisi söylemezdi. Yalnızca ailesi, Melvin Allenberg ve birkaç yakın arkadaşı resim çalıştığını biliyordu. İşiyle ne denli derinden ilgilendiğini hiçbiri bilmezdi.

«Sanatla ilgileniyor musun... Bu kadar mı? Yalnızca ilgi mi?»

«Galerilere, müzelere giderim... New York ne de olsa dünyanın sanat merkezi.»

«Ya da New Yorklular böyle sanmayı yeğliyor,» dedi Eric. Savaştan sonra sanat dünyasının merkezinin New York'a kaydığını hiçbir Fransız açıkça kabul etmezdi.

«Hadi, öyle olduğunu biliyorsun. Her cumartesi öğleden sonra Madison Bulvarı'ndaki galerilerde yeni yeni sergilerin açıldığına Paris'tekinden çok daha fazla tanık olunur... Müzeleri saymıyorum elbette. Arkadaşım Melvin'le ayda iki üç kez sergileri dolaşmaya çıkarız.

«Arkadaşın Melvin mi? Sanat konusunda uzman mı?» diye dikildi Eric.

«Melvin son derece bilgili biridir! Ne kadar kültürlü olduğunu bilsen şaşarsın... Üstelik çok da tatlı bir insandır.»

«Bu örnek insan... Hiç kuşkusuz yakışıklıdır da, değil mi?»

«Belki bildiğimiz biçimde yakışıklı sayılmaz ama... Ama ona kızların nasıl aşık olduklarını görsen şaşarsın. Onları kendine zekası ve yeteneğiyle bağlıyor, sonra kadınlar onun ne kadar çekici ve sevimli olduğunu görüyorlar. Bazan dünyada Melvin'le konuştuğum gibi konuşacağım başka biri olmadığını, olmayacağını düşünürüm... Ona her şeyimi anlatacağımdan, karşılığında da anlayış göreceğimden eminim.»

Eric, «Sanki ona aşıkmışsın gibi konuşuyorsun,» dedi.

«Aşık mı? Ah, Eric, ne harika bir fikir,» dedi Fauve. Keyifle güldü.

«Bunun nesi harika? Bence burada benimle oturup öğleden sonraları o kadar çok vakit geçirdiğin sevimli, zeki, yakışıklı, sanatçı Melvin'den konuşman korkunç bir şey.»

«Ve de akşamları, Eric. Biliyorsun galerilerin açılışları olur. Büyükannem çok önemli olanlarına Melvin'le gitmeme izin verir,» dedi Fauve hınzırca bir gülümsemeyle.

«Ah, bu kadarı da fazla!» Eric Coca-Colasını bitirip bardağını masaya çarparak bıraktı. «Ben tekrar dans yerine gidiyorum.»

«Eric.»

«Ne var?» diye terslendi genç adam.

«Melvin yaşlı bir adam... Çok yaşlı... En azından kırk üç, kırk dört yaşlarında... Amcam gibi bir şey o... Annemle gezerlermiş...»

Eric duyduğu ferahlığı gizlemeyi başaramıyordu. Yeniden sandalyesine otururken, «Sen kaç yaşındasın?» diye sordu.

«On altı.» On altı yaşında olmak Fauve'a birden gülünç denilecek kadar genç gelmişti. Yeniden on beş yaşında olmak için duyduğu özlemi yitirmişti. Bir on yıl kadar daha böyle bir arzuya kapılmayacaktı.

«Ben yirmi yaşındayım.»

Hiçbir neden olmadan, her türlü nedenden ötürü birbirlerine gülümsediler. Fauve daha ilk görüşte Eric'te dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlamıştı. Ona güveniyordu.

Hem de tüm benliğiyle. Bir insana ilk bakışta nasıl güvenebilirdi? Üstelik böylesine yakışıklı olursa? Pomme'la Epinette yakışıklı erkeklerin şımarık, kendini beğenmiş olduklarını, ne pahasına olursa olsun onlardan uzak durmak gerektiğini söylerlerdi, Pomme'la Epinette'in bir şey bildikleri, anladıkları yoktu işte.

«Yaşlı, titrek, iyi kalpli Melvin'e şükürler olsun ki sana sanat üzerine dersler vermiş. Umarım mimari üzerine de bilinecek her şeyi biliyorsundur?» dedi Eric.

«Ne yazık ki çok az bilgim var.»

«Güzel. Buna sevindim. Ben mimarım. Ya da yakında mimar olacağım... Güzel Sanatlar Akademisi'nde okuyorum.»

«Cahilliğime neden böyle sevindin?»

«Çünkü sana öğretebileceğim bir şeyler olsun istiyorum, Fauve.»

«Tamam. O halde başla.»

«Şimdi demek istemedim. Yarın, yarın değil öbürsü gün, gelecek hafta, bütün yaz boyunca öğreteceğim... Sende romantizm denilen şeyden hiç yok mu?»

«Emin değilim... Yani olduğu nasıl bilinir?» Fauve bunu ciddiyetle sormuştu.

«Demek sen de romantik bir cahilsin, ha? Bu daha iyi. Hadi gel, Fauve, biraz daha vals yapalım, sonra seni evine götürürüm. Yoksa başka biriyle mi geldin?»

«Birkaç arkadaşımla geldim ama beni eve götürmene bir şey demezler.»

«Nerde oturuyorsun?»

«Félice yakınında.»

«Hiç de yakın bir yer gibi görünmüyor.» Eric sevinçliydi.

Fauve özür diler gibi, «Buraya altmış kilometre kadardır,» dedi.

«Hoşuma gitti. Bak, Fauve, sana iltifat ettiğimde kıpkırmızı kesilmeyi bırakmalısın. Seni terbiye edeceğim, tıpkı bir köpek gibi. Birkaç saat her on dakikada bir sana iltifat edeceğim. Sen de kızarmak nedir unutacaksın... Yo. hayır, hiç de iyi bir fikir değil bu. Aslında yüzünün kıpkırmızı kesilmesi hoşuma gitti... Diğer pembeliklerine ilginç bir ton ekliyor.»

Provence'da dans partileri asla saat dokuzdan önce başlamaz, saat ikiden önce de nadiren biter. Fauve geceyarısından sonra eve gitmekte ısrar etti. Çünkü yol uzundu. Üstelik babası onu eve dönünceye kadar beklerdi.

Félice'ye giden karayoluna saptıkları Remoulns yakınında Eric, Pont du Gard'ı mehtapta görmeleri için Fauve'u kandırmaya çalıştı. «Antik devrin olağanüstü harikalarından biridir,» dedi. «İki bin yıldan beri ayakta duruyor... Bu kemerli su yolunu görmedikçe Romalıları asla anlayamazsın... Görmek istemiyor musun? Emin misin? Pekâlâ, başka bir zaman geliriz.»

Villeneuve-les-Avignon'da genç adam bir öneride daha bulundu: «Hadi gidip aileme bir merhaba diyelim... Bu kadar erken saatte asla yatmazlar. Teraslarından görünen manzara gibisi yoktur... Bunu da mı istemiyorsun? Tamam, tamam... Dosdoğru gideceğim. Ama bu gece Papa'nın Sarayını görmek istememekle hata ediyorsun... Gündüzün asla geceki kadar güzel olmuyor.»

«Eve gidelim, Eric,» diye yineledi Fauve. Avignon'u geçtikten sonra düz, bereketli ovaya girmişlerdi. Eric ertesi gün için çeşitli önerilerde bulunuyor, planlar yapıyordu. Ama ne yapacağına kesinlikle karar verdiği yoktu. Fauve'un mimariyle ilk tanışmasının en iyi biçimde olmasını istiyor, bunun sorumluluğunu duyuyordu. Bölgede İsa'dan altı yüzyıl önce kurulmuş bir Fenike kentinin harabeleri ve buna benzer her dönemden yüzlerce harika yapıt vardı. Nereden başlamalıydı acaba?

Félice'ye yaklaştıkça Fauve onu daha az dinler olmuştu. Başka şeyler düşünüyordu. Babası onu bu geceye kadar hiçbir erkekle tek başına görmemişti. Bir grup eski arkadaşıyla gittiği danstan daha yeni tanıştığı biriyle dönmesine ne diyecek, onları nasıl karşılayacaktı acaba? Eric'e **La Tourello**'nun yolunu işaret ederken sanırım babam dans edeceğim, arkadaş olacağım birini bulduğum, bir kenarda sığıntı gibi kalmadığım için sevinecektir, diye düşündü.

La Tourello'nun büyük kapıları ardına kadar açık, avlunun yan tarafındaki salonun ışıkları parıl parıl yanıyordu. Fauve, «Dosdoğru içeri gir,» dedi dalgın dalgın. Eric arabayı avluda parketti.

«Babamla tanışsan iyi olur...» diye geveledi Fauve. Te-

dirgin bir halde babasının onu daima beklediğini bildiği salona doğru önden yürüdü.

Onlar salona girerlerken Mistral şömineye yakın oturduğu koltuğundan kalkıp Eric'le Fauve'a yaklaştı. Genç kız rahat bir soluk alarak babam yalnızca şaşırdı, diye düşündü. Sinirlenmedi.

Eric'e bakmaya cesaret edemeden, «Babam,» diye tanıştırdı Fauve. Mistral'ın kızı olduğunu ona baştan söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Evet, söylemeliydi. Ama uygun bir zaman olmamış, Eric de sormamıştı. Zaten bunun ne önemi vardı ki? Eric ona Mistral'ın kızı olduğu için ilgi göstermiş ya da göstermemişti ki: Ama yine de şimdi bunun bir sürpriz olmamasını istediğini hissediyordu. Eric onun kendisini etkilemek istediğini düşünebilirdi.

«Baba, senin Eric'le tanışmanı istiyorum.»

«Evet,» diyerek Mistral elini uzattı. «Ama gençler neden birbirlerinin soyadlarını öğrenip kullanmak gereğini duymuyorlar. Eric ne, sorabilir miyim?»

«İyi akşamlar Mösyö Mistral.» Eric'in sesinde neden bir acayiplik var, diye meraklandı Fauve. Yoksa ona kızmış mıydı?

«Soyadım,» diye konuşmasını sürdürdü Eric. «Yani aile adım Avigdor'dur. Ve babamın adı da Adrien Avigdor, Mösyö Mistral.

Kate tarafsız bir tutumla, «Ama Fauve'un bu genç adamla gezmesini yasaklayamazsın,» dedi. «Bu zamanda, bu devirde böyle bir şey yapamazsın. Bir düşün. Fauve ne olursa olsun anlamayacak, kabul etmeyecektir. Bütün yapacağın şey Fauve'un yanıtlamak zorunda kalmayacağın sorular sormasını önlemektir, öyle değil mi? Senin yerinde olsam bu işe karışmaz, her şeyi oluruna bırakırdım.»

«Sen onun yüzünü görmedin, Kate. Sesini duymadın.»

«Olağan dışı bir şey mi söyledi?»

«Yo, hayır. Her bakımdan yerinde, doğru hareket etti. Ama bir şey vardı... Bundan eminim.»

«Julien, onun bilebileceği tek şey babasının bir zamanlar senin koleksiyoncun olması. Avigdor'un seni elinden kaçırmasına üzülmemesi olanaksız. Hangi koleksiyoncu böyle bir şey ister? Sanırım bu dehşet dolu bir aile öyküsü olmuştur:

Julien Mistral, Baba Avigdor'un yardımıyla sanat dünyasına nasıl adımını attı ve sonra başka koleksiyoncular tutarak ona nasıl nankörlük etti... Bu insanların her zaman, bıkıp usanmadan işlerinden konuştuklarını bilirsin. Seni kaybetmek belki de Avigdor'un yaşamının en büyük olayıdır... Seni elde etmesinin yanında elbette.»

«Fauve'un Adrien'in oğluyla dolaşmasını istemiyorum.»

«Fauve daha çocuk... On altı yaşında daha. Bir erkeğe bağlanacak olgunluğa erişmedi. Hiç olmazsa ciddi olarak. İkisinin arkadaşlıklarından ne gibi bir zarar gelebilir ki? Fauve onun daha yirmi yaşında olduğunu söyledi, değil mi? Savaştan sonra Adrien Avigdor'u hiç görmedin... Sanırım son kez buraya 1938'de gelmişti... Ya da 1937'de. Aklımda kalmamış. Otuz yıl geçmiş aradan! Mantıklı ol! İşin içinde Fauve olduğunda olaya gerektiğinden fazla titizlik gösteriyorsun. Zamanında Nadine de birçok erkek arkadaş edindi, buraya Tanrı bilir ne çok arkadaş getirdi. Ama sen aldırış bile etmedin.»

Kate uzun bir zaman önce, Marte Pollison'dan savaş sırasında Avigdor'un buraya geldiğini öğrendiğini Julien'e söylemeye gerek olmadığına karar vermişti. Daha sonra Paris'te Avigdor'a yaptığı ziyaretten de söz etmemişti. Kocasıyla ilgili birtakım bildikleri vardı ki bunları belleğine depo ediyordu. Neyin ne zaman yararlı olacağı hiç belli olmazdı... Bunların her biri belki de depodaki tabloların her biri kadar değerli bir yatırım oluyordu.

Bu arada Julien'in yüzündeki kaygılı ifade pek hoşuna gitmişti. Kendisinin ne kadar az, Julien Mistral'ın ne çok silahı vardı! Acayip. Bir zamanlar Fauve, Julien'in silahlarından biri gibi görünmüştü. Kendisine ve Nadine'e karşı. Şimdi, Fauve her yıl biraz daha büyüyüp Mistral için her yıl daha değerli, daha sevgili bir varlık olmaya başlayınca Kate bundan kendi çıkarına yararlanabileceğini düşünmeye başlamıştı.

Bir gün, gelecekte bir gün Mistral'ın kendisine çektirdiklerinin intikamını alacağı an gelecekti. Kate buna inanıyordu. Hayatın ona haksızlık etmesine izin verilmemeliydi... Sabırlı olduğu takdirde sonunda zafere ulaşacaktı. Fauve'un bu genç Avigdor'la tanışması ne kadar ilginçti.

«Nasıl biriydi?» diye havadan sudan konuşur gibi sordu Kate. «Babasına benziyor mu?»

«Belki biraz... Fazla dikkat etmedim ama Adrien Avigdor'dan daha uzun boylu ve yakışıklı. Söylemese Avigdor'la bir akrabalığı olduğu aklıma bile gelmezdi.»

«Yani Yahudi'ye benzemiyor mu?»

«Onu demek istemedim!»

«Hey Tanrım, Julien, alınganlık etmeyi bırak. İki hafta içinde Fauve hiç kuşkusuz bu gençle harabeleri dolaşmaktan usanacaktır. Kaygılanacağın başka gençler çıkacak ortaya. Demek babasından yakışıklıydı ha? Ne kadar yakışıklı? Adrien Avigdor'a yakışıklı erkek denmezdi doğrusu?»

«Çok çok daha iyi... Çok yakışıklı.»

«Biraz uyumaya çalış, Julien. Gereksiz yere kaygılanıyorsun.»

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Beth Avigdor yumuşak, anlayış dolu bir öfkeyle, «Bu kültürel gezintiye Papa'nın Sarayı'na gitmekle başlamaktan kastın nedir, Eric?» diye sordu. «İçinde onu daha sevimli kılacak hiçbir eşya bulunmayan, asker kışlalarına benzeyen bir yer. Çok yorulmanıza hiç şaşmıyorum, Matmazel Lunel. Yıllardan beri oraya gitmemek için elimden geleni yapmıştım.»

«Hoşuma gitti... İlk birinci saat... Ondan sonra da dönüşü olmayan noktaya gelmiştik zaten.» dedi Fauve. Yorgunluktan ağrıyan ayak parmaklarını oynattı. Le Prieuré'ün bahçesindeki yemek masasının üzerine konmuş şemsiyenin verdiği serin gölgeliği minnetle karşılıyordu.

Eric'in annesi dürüst, içten, vakarlı bir kadındı. Çok güzel kara gözlere sahipti. Saçları orasından burasından yavaş yavaş kırlaşmaya başlamıştı. Karşısında oturan on dört sayfalık şarap listesini akıllıca incelerken herhangi bir erkeğin olabileceği kadar halinden memnun görünen kocasından yirmi yaş genç duruyordu. Zaten Adrien Avigdor gençliğinde bile genç gibi durmayan bir erkekti. Şimdi saçları sevimli bir biçimde dökülmüş, sevimli bir biçimde tıknazlaşmış, sevimli bir biçimde yüzü buruşmuş, sakin, sağlıklı, her zamanki gibi dikkati çekmeyen bir insandı. Yüz ifadesi daima sade, yumuşak çizgili olmuştu.

1945'te Direniş Örgütünde üç yıl yanında savaşan güzel Beth Levi'yle evlenmiş, tek çocukları Eric 1949'da doğmuştu. Avigdorların uyumlu, anlayış dolu bir evlilik hayatları vardı. Adrien Avigdor'un Rue du Fauborg St. Honoré'deki galerisi Fransa'nın en saygıdeğer, başarılı yerlerinden biriydi.

Yıllar önce Provence'ta bir yazlık ev satın almaya karar verdiğinde kibar, küçük Villeneuve-les-Avignon kentini yeğlemişti. Burası, belleğinde anımsamaktan kaçındığı anılarla dolu Lubéron'un barbar dağ köylerinden havası ve topoğraf-

yası bakımından çok farklıydı. Tanrım, şimdi de Eric, Mistral'ın kızıyla karşısına çıkmıştı.

Eric'in coşkusu karşısında analık merakı uyanan Beth'i bu yemek davetinden döndürmek olanaksızdı. Karısının, bir zamanlar kocasının ressamın koleksiyoncusu olduğundan başka bir şey bildiği yoktu. Adrien Avigdor yıllar önce ona, «Anlaşamadık,» demişti. Eric meraklanmış, ressamla olan tartışmasının nedenini öğrenmek istemişti. Adrien oğluna da açıklamada bulunmaktan kaçınarak, «Karşılıklı anlaşamadık,» demekle yetinmişti. Ama bunu hiç adeti olmayan bir biçimde kaşlarını çatarak söyleyince Eric ikisi arasında sıradan bir anlaşmazlıktan daha ciddi bir şeyler olduğuna inanmıştı.

Avigdor'u Eric'in kız arkadaşlarından hiçbiri Mistral'ın kızından daha fazla kaygılandıramazdı. Ama Mistral'ın kızına herhangi bir kıza olabileceği kadar nazik davranmaya karar vermişti. Zaten onu bir kez gören başka türlü nasıl davranabilirdi ki?

Yıllar Adrien Avigdor'a bazı belirgin şeyler öğretmişti. Bunlardan biri de başkaları sapır sapır dökülüp ölürken kendisinin sağ kalmasının ne büyük bir şans eseri olduğunu kabullenmesiydi. Yaşadığı için tanrıya şükrediyor, eski yaraları deşmemeye çalışıyordu. Tek isteği diğerlerine karşı dürüst, vakur davranarak yaşamaktı. Ama işgal sırasında nefsini korumak için gösterdiği çabayla edindiği, hayatı pahasına öğrendiği dersler dinden, siyasetten konuşan insanlara sırt çevirmesine neden olmuştu. Sık sık, insanları barbarca, inatla ikiye ayıran bu iki güç olmasa hayat herkes için ne kadar tatlı, kolay olurdu diye düşünüyordu. Hayat felsefesine karşın renkleri asla solmamış bazı anılar üzerinde durmak istemiyordu. Ama Fauve Mistral bunları yeniden canlandırmıştı.

O her zamanki sevgi, şefkat dolu haliyle, «Demek Matmazel, Amerika Birleşik Devletleri'nde okudunuz?» dedi.

«Ah, lütfen bana Fauve deyin... Evet, New York'ta oturuyorum. Her yaz da babamı ziyarete geliyorum.»

«Elbette, elbette, ne güzel. Evet, Jacques,» diyerek burasını Madam Blé'den satın alan Le Prieuré'ün sahibinin oğlu ve otelin yöneticisi Jacques'e döndü. «Romenée -St-Vivant'la kıyaslanırsa Nuits-St. George'a ne dersin? Senin kişisel fikrini istiyorum.»

«Ben olsam Mösyö Avigdor, Beaune Vignes Franches, 1955'i yeğlerdim.» Rahat, İngiliz stilinde giyinmiş olan genç Jacques Mille'de açık, dürüst bir çekicilik vardı. Onun gibi olağanüstü bir kusursuzluktaki otel ve lokantayı yönetmek için yetiştirilmiş birinin fikrine güvenmek gerekirdi.

Avigdor hoşnutlukla, «O halde karar verildi,» diyerek arkasına yaslandı. Artık yemekler şaraba göre seçilecekti. Şarabın yemeğe göre seçilmesinden yana değildi.

Le Prieuré'ün bahçesi her zamanki gibi neşeli gruplarla doluydu: Günü şu ya da bu nedenle kutlayan aileler, boğazına düşkün kişiler kırmızı güneş şemsiyelerinin altındaki parlak mavi yastıklara oturmuşlardı. Garsonlarla yardımcıları, Jacques Mille'in, İtalyan şairi Petrark'ın Laura'sında ölümsüzleştirdiği esmer Provence güzelliğine sahip karısı Marie-France'ın uyanık, zeki bakışlarının denetimi altında çalışıyorlardı.

Sarayını on iki top karşılığında manastır haline getirmesi için 1333'de veren Papa 12. John'un kuzeni Kardinal Arnaud de Via, bu neşeli öğle yemeği sahnesini görse ne derdi acaba? Öylesine sakin bir pansiyon işleten Madam Blé, eski gül bahçesinin öte yanında, yemek yiyenlerin gözlerinden uzakta yapılan Olimpiyat ölçülerindeki iki tenis kortuyla yüzme havuzuna ne derdi acaba? Yakın bir zamanda inşa edilen, eski yapılara kusursuzca uydurulan klima aygıtlı, sıcak sulu, lüks banyolu ek yapıyı görse acaba nasıl hayret dolu çığlıklar atardı? Teddy Lunel'in ruhu, kaderine yön veren odadan eğilip baktığında, birlikteki kısa yaşantıları sırasında Julien Mistral'ın hiç sözünü etmediği Adrien Avigdor'la uzun boylu, güzel kızının aynı masada oturmuş, yemek yemek üzere olduğunu görse ne düşünürdü?

«Sizinle tanıştığımdan öyle mutluyum ki, Mösyö Avigdor,» dedi Fauve. «Büyükannem bana sizden söz etmişti.»

«Demek Maggy beni hâlâ unutmadı, ha?» dedi Adrien Avigdor. Memnun olmuştu.

«Elbette unutmadı. Magali bana geçmişiyle ilgili her şeyi daima anlatır. Çocukların anneleri ve büyükanneleri hakkında her şeyi bilmelerinin önemli olduğunu söyler... Özellikle gayri meşru çocukların.»

Fauve sözcüklerini özenle seçmişti. Eric'in annesiyle ba-

basının kafalarında onun doğumuyla ilgili ne gibi fikirler beslerse beslesinler, kendisine karşı kaçamaklı, bu konuda olağanüstü anlayışlı olmaya çalışıyormuş gibi davranmalarını istemiyordu.

«Keşke bana babamdan; onun gençliğinden söz etseniz,» diye konuşmasını sürdürdü genç kız. «Ben onu aslında yalnızca son sekiz yıldan beri yakından tanıyorum. Babam kusursuz olabilir ama eski günlerinden hiç konuşmak istemiyor. Oysa siz onun ilk sergisini açmışsınız. O zaman babamı... Bakayım... Kırk yıldan fazla süredir tanıyorsunuz! Babam gençliğinde nasıldı?» Genç kızın yüzü coşkulu bir merakla doluydu.

Mistral'ın gençliği? Avigdor sevimli, güzel bir şeyler bulmak için hemen belleğini araştırdı. Bu babasını çok seven güzel kıza Julien Mistral'ın daima melun, bencil, kendini beğenmiş, aksi bir insan olduğunu asla söyleyemezdi. Birden fazla Yahudinin ölüme yollanmasına izin vermiş bir insandı Fauve'un babası. Ama söyleyecek başka bir şey bulmalıydı.

«Evet, durun bakayım... Babanı tam olarak anlatmak olanaksız. İnsanı daima etkileyen, dikkatleri derhal üzerinde toplayan bir erkekti.» Adrien Avigdor sustu. Bir an düşündü. Sonra ilham gelmiş gibi anlatmaya başladı. «Onunla ilk karşılaşıp tanıştığım günü asla unutmayacağım... Hayır, unutamam. Kate Browning, yani üveyannen beni onun Montparnasse'daki küçük atölyesine götürmüştü. Julien Mistral burada büyükannenle yaşıyordu... Maggy'nin elinde şarap ve bardaklarla mutfaktan yalın ayak çıkıp gelişi gözlerimin önünde canlanıyor. Öylesine olağanüstü güzel, kusursuz bir kızdı ki... Senden daha büyük değildi Fauve... Sanırım on sekiz yaşındaydı. Aşıktı, vefalıydı...»

Fauve ancak duyulabilecek bir sesle, «Vefalı mı?» diye sordu.

«Elbette. Babana modellik ederek onu destekliyordu. Babanın tabloları henüz satılmaya başlamamıştı daha. Zaten bir kadın gerçekten aşıksa her türlü fedakârlıkta bulunur değil mi? Çarpıcı bir çift oluşturuyorlardı: İkisi de uzun boylu, ikisi de kızıl saçlı, büyükanneninki çok daha parlaktı... **Quartier**'de efsane haline gelmişlerdi. Ah, evet, Julien Mistral'la Maggy, **La Roquinne**... Kate'le tanışmazdan önce

Mistral büyükannenle oturuyordu. Bak unuttum. Kate nasıl? Daha sonra onun izini yitirdim.»

«İyi...» Fauve öylesine şaşkındı ki ne diyeceğini bilemiyordu.

Avigdor, «Sağlığı yerinde mi?» diye sordu.

«Bildiğim kadarıyla kusursuz.» Fauve gülümsemeye çalışıyordu. Yemek gelmezden önce Avigdor biraz daha konuştu. Sonra konu yemeklere döndü. Ama genç kız hiçbir şey duymuyor, işitmiyordu artık.

Babasıyla **büyükannesi?** Sevişmişlerdi! Birlikte yaşamışlardı! Ama birbirlerini seven, birlikte yaşayanlar annesiyle babasıydı! Öylesine güçlü, karmaşık bir şaşkınlık içindeydi ki parmağının ucunu bile kıpırdatmaktan acizdi. Ancak Eric masanın örtüsünün altından elini onunkilerin üzerine koyunca kendini toparlayıp çatalını aldı.

Birkaç özlem dolu, iyi niyetli sözcükle Adrien Avigdor genç kızın her şeyi bildiğini sandığı dünyasını karmakarışık etmişti. Bildiği biçimler, yüzler yitmiş, mahvolmuştu. Bana **bunu** neden anlatmadın, Magali? Yalnızca babama modellik ettiğini biliyordum, o kadar. **Babam nasıl bir insan?** Aranızda gerçekten ne oldu? Artık bana anlattığın şeylere nasıl inanabilirim?

Beth Avigdor, «Balığını beğenmedin mi, Fauve?» diye sordu. Kocasının bir budala gibi konuşacağını bir nebze olsun hissetseydi bir tekme savurarak onu uyarırdı. Ama haksızlık etmemek gerekti. Fauve, büyükannesinin kendisine «kesinlikle her şeyi» anlattığını iddia ederek Adrien'in böyle rahat rahat konuşmasına neden olmuştu. Her nedense kız kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu. «Fauve,» diye yineledi. «Balığı beğenmedin mi?»

«Ah! Hayır, harika, Madam Avigdor.»

Eric, «Söz veriyorum, Fauve,» dedi. «Yirmi dört saat mimariden söz etmeyeceğim. İki gün mü? Bir hafta mı? Nasıl istersen. Öğleden sonra senin gönlünü alacağım.»

Fauve ona azimle gülümseyerek, «Hadi Pont du Gard'a gidelim,» dedi.

«Çıldırmışsın sen... Çok yoruldun.»

«Hiçbir şeyim yok. Romalıları iyice anlamak istiyorum.»

Adrian Avigdor, «Eric'de bir uygarlığı anlayabilmek için onların suyla ilgili duygularını öğrenmek gerektiği fikri var,» diye homurdandı. «Neden şarap değil de su? Sorarım size,

Hah ha! Kimse bana bir yanıt veremiyor. Asla da veremezler.»

«Bence istediğiniz yanıtı bir Talmud tefsircisinden alabilirsiniz.» diye atıldı Fauve. «Tabii gerçekten bilmek istiyorsanız.»

Eric, «İncil'de böyle tartışmalar yoktur,» diye karşı koydu.

«İncil mi?» Fauve bir kahkaha attı. «Torah, Musa'nın beş kıtası üzerine tartışmalarla, açıklamalarla dolu düzinelerle kitabın İncil'le ne ilgisi var ki?»

Eric hayretle, «Düzinelerle ne?» diye sordu.

«Ah, benimle alay etmeyi bırak. Mösyö Avigdor, Talmud'da en azından iki, belki de bir düzine kadar fikir bulursunuz. Bunlar size istediğiniz konuda bir açıklama kazandırabilir. Büyükanneme göre Haham Taradaş böyle dermiş.»

Avigdor'un ağzı hayretle açılmıştı.

Beth Avigdor hemen, «Biraz şarap iç, sevgilim,» dedi kocasına. Ona göre Fauve gerçekten mantıklı bir öneride bulunmuştu. Böylesine genç bir kızdan beklenilecek bir öneri değildi ama Mistral'ın kızı olsun ya da olmasın Lunel bir Yahudi adıydı değil mi? Hem de eski, soylu bir ad. Bu adama da ne olmuştu böyle?

O gece yatağına yattığında Fauve, Adrien Avigdor'un anlattıklarıyla ilgili gerçeklerin çevresine koruyucu bir kabuk çekmişti. Artık büyükannesi tarafından aldatılmış gibi hissetmiyordu kendini. Durumu yeniden düşündüğünde büyükannesine hak vermiş, Magali'nin gerçeğin hepsini söylemediğini, bir bölümünü gizlediğini anlamıştı. Magali küçük bir çocuğa anlayamayacağı şeyler anlatmazdı. Lunel soyundaki kadınların, hayatları, onların talihsiz aşk maceraları. Tanrı da biliyordu ki çok karmaşıktı. Ve de gerçekten romantikti... Bir kuşaktan ötekine geçen büyük bir aşk, diye uykulu uykulu düşündü. Bir yandan da babasına, Mösyö Avigdor'un anlattıklarıyla ilgili hiçbir şey soramayacağını hissediyordu... Eve döndüğünde önce Magali'yle konuşacaktı bunu... Ondan kimse bir şey gizlememişti... Kimse onu aldatmamıştı... Onlara güvenmeliydi... Her şey eskisi gibi yerli yerindeydi... Yalnızca gizli kalmış bir nokta vardı... Önemsiz... Bir hayli geçmişte kalmış...

«Fauve, acele et biraz, resim dersinin saati geldi,» dedi Mistral. «Kahvaltını bitir.»

«Günü Eric'le birlikte geçireceğime söz verdim, Baba. Beni Arles'deki Roma Arenasına götürecek.»

«Şaka ediyorsun. Her sabah sana bu saati ayırdım.»

«Şaka etmiyorum, ciddiyim.»

«Ama Fauve, Roma arenalarını gezmek için önünde uzun yıllar var... Öncelik tanıdığın şey nedir? Bu yeteneğinle zamanını tarihi harabeleri gezerek harcayamazsın! Olamaz! Yazın burada kalacak kaç günün var ki? Öğrenmen gereken ne çok şey olduğunu biliyor musun?»

«Biliyorum, Baba. Ama söz verdim.»

Kate, «Julien,» dedi. «Mantıksızlık etmiyor musun? Fauve sabahını karşı konulmaz bir genç erkekle açık havada geçireceğine neden seninle atölyeye kapansın? Onun yaşında bir genç kız flört etmeyi resme yeğler. Biliyorum. Duygusuzluk etme.»

«Kate, bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Fauve, gel sen. Oğlan gelince Fauve'un işinin bitmesini beklemesini söyle Kate. Eğer Fauve'la hâlâ ilgileniyorsa öğlende yeniden gelir.»

«Olmaz, baba.»

«Olmaz mı? Ne demek bu?»

«Bu yaz seninle resim çalışmayacağım... Asla. Artık çalışamam.»

«Ne diyorsun sen?» Mistral şimdi sinirlenemeyecek kadar şaşkındı. «Yani resim yapamadığını mı söylüyorsun? Sana kaç kez yeteneğin olduğunu söyledim?»

«Bütün kış düşündüm,» diye titrek bir sesle anlatmaya başladı Fauve. Sonra sesinin titremesi geçti. «Geçen yaz, anımsarsın, biraz deneysel çalışmalar yapmak istediğimde sen New York'ta gördüğüm sergilerin kaba, klişe dolu etkisinde kaldığımı söyledin. Yine manzaralar, natürmortlar, portreler yapmaya başladık... O zaman sana durmadan Mistral gibi resim yapmaya çalışamayacağımı, Mistral olmadığımı, olamayacağımı, senin gibi biri olmamı umut etmeni doğru bulmadığımı söylemek istedim... Ama cesaret edemedim. Sonra New York'ta bu yaz bunu söyleyecek cesareti bulacağıma söz verdim kendi kendime... İşte böyle, seninle atölyeye gitmememin nedeni bu.»

Mistral sakin olmaya çalışarak, «Fauve,» dedi. «Tüm

sanat dünyasının pislik girdabının ortasında yaşıyorsun. New York'ta hüküm süren anarşiye, o para makinesine sanat demeye herhalde dilin varmaz. Bu dünyanın seni biraz da olsa etkilememesi olanaksız. Tıpkı bir tür Broadway-Hollywood iç dekorasyonu gibi bir avuç yeteneksiz, kendini teşhir etme hastası türemiş... Herhalde floresan lambalarından, çöplükte buldukları döküntülerden olmadık ucubeler yaratmaya sanat demiyorsundur. Tanrım, Fauve, eğer böyle olsun istiyorsan git Marcel Ruchamp'ı incele. Hiç olmazsa onun bir stili var. Her şeyi önce o yaptı!»

«Ne söylemek istediğimi anlamıyorsun, baba. Ben **Pop, Op** ya da **Minimal** sanat yapmak istemiyorum... Başkalarının yaptıklarını yapmaya niyetim yok... Senin yaptığını da yapamam... **Resim** yapmak istemiyorum!»

«Sen resim yapmamayı isteyemezsin. Ressamsın sen. Başka seçeneğin yok.» Sanki beklenmedik biçimde inatçı, soylu bir atla konuşuyormuş gibi, Mistral'ın sesi sakin ve sabırlıydı. «Senden beni taklit etmeni asla istemedim. Yalnızca yeni fikirler denilen girdaba dalmamanı sağlamaya çalıştım... Bunlar senin doğal yeteneklerini bozar, dejenere ederdi. Her zaman ne dediğimi bilirsin: Güçlü, seni yerden kaldırıp havalandıracak kanatlara sahip olmadıkça uçamazsın. Gerekli, esaslı bilgilere, temele sahip olmalısın. Ancak ondan sonra **istediğini** yapabilirsin... Bak, yıpranmış, yorulmuş Picasso bile istediğinde binlerce melek resmi yapabilir. O da klasik eğitimden geçti. Buna zorunluydu. Sen daha bu eğitimi tamamlamadın... Gerekli temeli oluşturmadın. Fauve, hadi atölyeye gidelim. Bu sabah istediğin gibi çalışabilirsin... Ders yok... Birlikte resim yaparız, eleştiririz, hiçbir fikir ileri sürmeden.»

«Hayır, baba, olmaz.»

Mistral'ın dudakları kısıldı. Fauve'a baktı. Kızının yüzünde gördüğü bir şey bir an düşünmeye zorladı onu. Fauve'un kararına boyun eğmesi gerektiğini anlamıştı. «Pekâlâ, eğer bu sabah bir Roma arenasını gezmek istiyorsan, git gez?» dedi. «Bu konuyu daha sonra da konuşuruz.»

Mutfak kapısının zili çaldı. Fauve masadan sıçrayarak, «Eric geldi,» dedi. «Akşam yemeğine dönerim... Dönemezsem telefon ederim.» Mistral'ı yanağından öptü. «Görüşürüz.» Çantasını alıp odadan çıktı.

Kate o donuk yavan sesiyle, «Evet, Julien,» dedi. «Çok şaşırdığımı söyleyebilirim. Derslerinden bu kadar sıkıldığını tahmin bile etmiyordum. Fauve senden ders almanın ne büyük bir ayrıcalık olduğunun farkında değil mi?»

«Saçmalama, Kate. O benim kızım, ayrıcalığın da bununla hiçbir ilgisi yok. New York'ta yaşaması neden oluyor buna. Orada değer yargıları uzun bir süre önce yitirildi. Arkadaşlık ettiği kişilerin de etkisi var. Örneğin şu fotoğrafçı Falk, onu olmadık galerilerdeki resim sergilerine sürüklüyor...»

«Fauve'un artık resimle ilgilenmediği, ilgi duymadığı hiç aklına gelmedi mi Julien? Onun diğer on altı yaşındaki kızlardan neden farklı olmasını istiyorsun? Hepsi de yaşıyorlar, eğleniyorlar, geziyorlar, sonra bir gün geliyor karşılarına beğendikleri bir erkek -Avigdor'un oğlu gibi- çıkıyor. Ve de hayatlarının onca yılını verdikleri şeyi bir gece içinde unutup gidiyorlar... Bu işin böyle olduğunu herkes bilir.»

Kate elinde alışveriş listesiyle doğruldu. Sanki aklına bir şey gelmiş gibi, «Zaten,» diye konuşmasını sürdürdü. «Kaç tane büyük kadın ressam var ki? Sen sık sık, kadınların enerjisinin çocuk doğurmak için harcandığını söylemez misin? Kaç ünlü anne-babanın çocuğu anne-babalarının ünlü oldukları alanlarda başarılı oldu ki? Senin durumundaki bir ressamın kızı olan büyük bir kadın ressam var mı hiç? Büyük değil, şöyle tanınmışını bile duymadım.» Kate elini kocasının omuzuna koydu. «Üzülme böyle... Er geç böyle olacaktı. Genç Avigdor Fauve'un içindeki kıvılcımı alevlendirdi. Onu gördüm. Gerçekten çok yakışıklı bir genç. Sonra annesiyle babası dün Fauve'a çok konuksever davranmışlar... Fauve'u bağırlarına basmak için bayağı acele ediyorlar.»

«Tek bir kez yemek yediler, sen kalkmış neler söylüyorsun,» dedi Mistral. Öfkeden yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Kate, «Çocuklar böyledir işte,» dedi filozofça bir tavırla. Mistral'ı dikkatle izliyordu. «Hayatını onları merak ederek, onlar için elinden geleni, her şeyin en iyisini, en güzelini yapmaya çalışarak geçirirsin, karşılarına çıkan ilk erkekle çekip giderler. Sana da arkalarından el sallamak düşer. Nadine buraya hemen hemen hiç gelmiyor. Ben yakınıyor muyum? Tüm tatillerini Sardunya'da, Marakeş'te, ya da arkadaşları her neredeyse orada geçiriyor. Çok normal bu, Nadine

konusunda bu durumu kabullendin... Aynı şey şimdi Fauve'un başına geliyor... Hepsi bu, şekerim.» Kate omuz silkti.

«Senin akıllı, kültürlü bir kadın olduğuna inanmak güç, Kate.» Mistral öylesine sinirlenmiştiki sesini zor kontrol ediyordu. Nadine'le Fauve'un ortak hiçbir yanı yok. Fauve yetenekli, doğuştan olağanüstü yetenekli... Resim yapmak için yaratılmış. Şu anda bir bunalım geçiriyor. Yarın ya da yarın değil bir gün atölyeye girecektir.» Mistral kalkıp başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Kate kahvaltı masasında yalnız başına oturarak kırların sesine kulak verdi. Julien'in yüzündeki kasılmış ifadeyi, onun öfkesini Fauve'dan saklamaya çalışmasını anımsayınca yüzünden hafif bir gülümseme geçti. Ah, Julien, dedi kendi kendine. Bunun yalnızca bir başlangıç olduğunu bilmiyor musun? Fauve'u daha yeni yitirmeye başladın. Sen... Öylesine akıllı olan sen, bunu görmüyor musun?

Eric arabayı kullanırken, «Neden Cavaillon?» diye sordu. «Evet, Fransa'nın en iyi kavunlarının orada yetiştirildiğini biliyorum ama biz Arles'e gitmeyi kararlaştırmıştık. Cavaillon'da mimari yönden ilginç bir şey yok.»

«Çünkü Roma arenası bir gün daha bekleyebilir. Ama Cavaillon'da görmek istediğim bir şey var. Zaten sen dün yarın istediğini yapabilirsin dememiş miydin? Seninle birlikte o su kemerlerine gidip bütün anlattıklarını, açıklamalarını dinlemedim mi?»

«Ben de pek ilgilendin sanmıştım.»

«İlgilendim. Adeta büyülendim. Romalıların su tesisatının kendine özgü gizemli bir çekiciliği var,» dedi Fauve alaycı bir tavırla.

Eric büyük bir ciddiyetle, «Sen öpülmek istiyorsun,» diye atıldı.

«Yo, hayır, istemiyorum!»

«Ah, evet, istiyorsun.» Eric arabayı küçük bir yan yola sokup motoru susturdu. Uzanıp karşı koymaya çalışan Fauve'u kendine doğru çekti. Onu kollarıyla sarınca genç kız hareketsiz kaldı. Ama çenesini sımsıkı göğsüne bastırmıştı. Eric onu çenesinden tutup yüzünü kendine doğru çevirmeye kalkışmadı. Fauve'un sıcacık, pırıl pırıl saçlarını öptü. Genç kız yavaş yavaş rahatlayıp gevşedi. Birbirlerinin kollarında

öylece kaldılar. Düşlerle dolu dakikalar gelip geçti. Sonunda Fauve çenesi hâlâ göğsüne dayalı çekingen, utangaç bir sesle, «İstiyorsan beni öpebilirsin,» dedi.

Eric onun gençliğine, tecrübesizliğine gülümseyerek, «Sen de istiyor musun?» diye sordu.

«Sen istiyorsan...» Fauve başını kaldırıp parmağını erkeğin dolgun alt dudağı üzerinde dolaştırdı. Eric inleyerek dudaklarını onunkilerin üzerine bastırdı. Genç kızın içtenlikle, yürekten verdiği dudaklarının masumiyetini anlayınca içinde aşkla bir şeyler kopar gibi oldu. «Oh!» dedi Fauve hayretle. «Ne güzel!» Kollarını alabildiğine açarak erkeğin boynuna sarıldı. Birbirlerine kenetlenmiş durumda tekrar tekrar öpüştüler, bir öpüşme diğerine yol açıyor, bundan başka bir şey düşünmüyor, her biri ayrı bir dünya olan öpücüklerin içinde kendilerini yitiriyorlardı. Fauve içinde bulunduğu ana kendini kaptırmış, esir olmuştu. Göğsünün derinliklerinde yepyeni bir nabız atmaya başlamıştı.

Küçük araba birden iki yana sallanmaya başladı. Fauve'la Eric telaşla doğrulup çevrelerine baktılar. Arabanın pencerelerini yarıya kadar şişman, tozlu gri renkteki şekiller kaplamıştı.

Fauve hayretle, «Koyun sürüsünün geldiğini duymadım bile,» dedi.

«Ben de... Ah, Fauve... Benim sevgili Fauve'um... Hay Tanrı cezasını versin, çobanlar geliyor... Dikiz aynasına bak.» Eric ondan bir parça uzaklaştı.

«Çobanlar mı?» dedi Fauve soluk soluğa. Eric'e takılmamak elinde değildi. «Çobanlar doğanın her türlü gösterisine alışıktılar. Buraya gel!»

Félice'nin Avignon yönünde on beş kilometre kadar güneybatısında bulunan Cavaillon on sekiz bin nüfuslu, sakin, zengin bir pazar yeriydi. Fauve'la Eric öğle yemeğini yedikleri kafeteryanın önünde el ele oturuyor, uyuklarmış gibi duran meydana bakıyorlardı. Sonra. Eric, «Cavaillon'da görülecek bir şey olmaması umurumda bile değil,» diye sessizliği bozdu. «Ama yine de burada ne işimiz olduğunu merak etmiyor değilim.»

«Rehberin ortaya çıkmasını bekliyoruz.»

«Rehber mi? Burada rehberi gerektirecek kadar önemli

bir şey yok ki... Biz varız, bir de garson. Dükkanlar bile saat dörde kadar kapalı.»

«Sabırlı ol,» dedi Fauve.

«Nasıl istersen.»

«Dur bak, işte geldi. Onu görüyorum. Fauve yerinden sıçrayarak meydandan, genç bir adamın önünde durduğu hiç de dikkati çekmeyen üç katlı yapının merdivenlerine doğru koştu. Başını hayretle sallayan Eric de peşinden gitti.

Genç adama yaklaşırlarken meydana çıkan yollardan insanlar akın akın gelmeye başladılar. Parkedilmiş arabalardan çıkıyor, kapıların eşiklerinden akıyor, sanki toprağın içinden kaynıyorlardı. Merdivenin başına ulaştıklarında yirmi beş kişilik bir grubun parçası olmuşlardı bile. Eric şaşkın şaşkın hepsinin de nereye gittiklerini çok iyi bildiklerini gördü. Elinden geldiğince Fauve'un yanından ayrılmamaya çalışıyordu ama dar merdiveni aynı zamanda çıkmak isteyenlerin arasında güç oluyordu. Yukarda bir balkon ve tek parça taştan yapılmış kemerin içine yerleştirilmiş son derece güzel oymalı ahşap kapılar vardı.

«Ne?..» diye başladı Eric ama Fauve ona susmasını işaret etti. Kalabalık sonunda rehberin çevresinde toplanıp sessizce bekledi. Genç adam oymalı kapıları ciddi, törensel bir hareketle açtı.

«Cavaillon Sinagoguna hoşgeldiniz,» dedi.

Eric, «İnanmam!» diye mırıldandı Fauve'a.

«Ben de inanmayacağını biliyordum... Dün, Talmud'la İncil'i birbirine karıştırdığında.» Genç kız ona yaptığı sürprizden çok hoşnuttu. «Burasını geçen kış Micheline turizm rehberini okurken keşfetmiştim. 'Görülecek diğer yerler' başlığının altında sıralanan adlar arasındaydı. Bu yaz Cavaillon'a gelip burasını görmeye karar verdim.»

Eric, «Peki şimdi ne yapmamız gerekiyor?» diye sordu.

«Ziyaret edeceğiz elbette. İstemiyor musun?»

«Şey... İstiyorum tabii... Neden olmasın?»

«Beni şaşırtıyorsun, Eric. Gerçekten... Yani sen Yahudisin değil mi?»

«Doğal olarak evet... Annemle babam Yahudi olduklarına göre... Ama bunun benim Yahudi olup olmadığımla ne ilgisi var? Annemle babam dindar değildirler. Çocukluğumda Paris'te beni bir düğüne götürmüşlerdi. Bir sinagogun içini

ancak o zaman gördüm. O kadarla da kaldı. Benim için Yahudi olmanın sinagoga gitmekle bir ilgisi yok. Yani istemezsen gitmezsin. Ben de böyle bir duyguya kapılmadım hiç. Neyse, sen neden ilgileniyorsun? Bir tür hobi mi bu?»

«Dün baban büyükannem Magali'den konuşuyordu, anımsadın mı? Büyükannem Yahudi'dir. Fransa'da doğmuş. Kızı, yani annem yarı Yahudi, yarı İrlanda Katoliği. Babam Fransız Katoliği. Böylece ben üçte bir Yahudi oluyorum... Bu da beni büyülemeye yetiyor... Çünkü bu benim ailemin tarihçesi. Hakkında bilgi edinebildiğim tek kaynak. Babam ailesinin geçmişiyle ilgili hiçbir şey bilmiyor... Umurunda bile değil... Adının Mistral olmasına karşın Provence'lı olup olmadığını bile bilmiyor. Ailemin kadınlar kolu üzerine bildiğim de annemin babasının Kilkullen adında bir Amerikalı olması. Sinagogu görmek istiyorum, anladın mı?»

«Ne istersen yaparım, seni küçük çılgın. Şu turistlere bak... On beş değişik dil konuşuyorlar... Nereden gelmişler acaba?»

«On beş değişik ülkeden. Burası hac yeri, Eric. Micheline'e göre burada su tesisatı bile varmış... Roma su kemeri değilse bile...»

«Peki nedir?»

Fauve'un gözleri muzip muzip parlamaya başlamıştı. «Kutsal banyo.»

«Yo, hayır, bu kadarı da fazla.»

«Yalnızca kadınlara mahsus, cahil budala. Her neyse, bu sinagog anıtsal bir eser. Artık yalnızca ziyaretler için açılıyor. Bak, rehber kitap satıyor. Hadi bir tane alalım. Böylece kalabalığın peşine takılıp dolaşmaktan kurtuluruz.»

Eric giriş biletlerini ve Cavaillon Müzeler ve Anıtlar müdürü André Dumoulin tarafından hazırlanmış sinagogla ilgili ince kitabı satın aldı. Kitapta Cavaillon'daki Yahudi toplumuyla ilgili kısa bir yazıyla Sinagogun fotoğrafları vardı.

Fauve'la Eric rehberi dikkatle dinleyen turist grubundan ayrılarak tapınağın merkez bölümüne doğru yürüdüler. İkisi de karşılarına ne çıkacağını bilmiyorlardı. Ama eşikten adımlarını atar atmaz hayretle durdular. Şimdi büyük bir

zevk ve uyumla insanı etkileyen, hemen hemen boş bir odada bulunuyorlardı. Versailles zamanında ve stilinde inşa edilmiş, terkedilmiş kusursuz, küçük bir salonda gibiydiler. Sinagog, 1499'da yapılmış eski tapınağın yerine yapılmıştı. Sinagogun iç dekorasyonu üzerinde çalışan mimarlar ve sanatçılar XV. Louis dönemine özgü bir titizlik göstermişlerdi.

Yüksek tavanlı, balkonlu odanın duvarları tümüyle ahşap kaplamaydı ve yumuşak bir beyaz renge boyanmıştı. Herbirinin üzerinde gül motifleri, hurma yapraklarından çelenkler, çiçek sepetleri, deniz kabukları, müzik aletleri oyulmuş, yaldızla boyanmıştı. Tavandan, bazıları neceftaşından, iyice parlatılmış bakırdan yapılmış şamdanlar sarkıyor, bunlara takılmış uzun sarı mumlar şenlikli bir hava yaratıyordu. Yüksek, uzun pencerelerden soluk güneş ışıkları sızıyordu.

Fauve'la Eric kendilerinin dantel gibi işlenmiş, dövme demirden yapılmış bir metre yirmi santim yüksekliğinde parmaklıkla çevrilmiş bir bölüme doğru adeta mıknatısla çekildiklerini hissettiler. Tüm tapınağın sorgusuz sualsiz en dikkati çeken yeriydi burası. Parmaklığın gerisindeki olağanüstü bir işçilikle yapılmış oymalı kapıların iki yanında yüksek Korint sütunları vardı. Bu sütunlar, içinden güllerin adeta fışkırdığı bir sepetle süslü bir seri alınlığı taşıyorlardı.

Fauve elindeki kitabı karıştırarak, burasının bir tapınak olarak kullanıldığı yıllarda parşömenlere yazılmış Torah'ın durduğu yer olduğunu anladı. Genç kız huşu içinde bu kapıların arkasına girmesine izin verilse ne göreceğini hayalinde canlandırmaya çalıştı ama başaramadı. Onun gücünün dışında bir şeydi bu.

Eric onun içini çektiğini duydu. Kızı kolundan tutarak mücevhere benzeyen tapınağın öteki yanına çekti. Yarım daire biçimindeki merdivenlerden birinden odayı baştan başa kateden balkona çıktılar.

Fauve yine bir dantel gibi yapılmış parmaklığa dikkatle dayanarak aşağıya baktı. Buradan tapınak, saçları pudralı kadınların, yelekleri işlemeli erkeklerin dansettiği bir balo salonuna benziyordu. Ama kitap ona burasının dinsel töreni yöneten kişinin durduğu yer olduğunu söylüyordu.

Geçmiş ne kadar da yakın görünüyordu. Sanki bir ışık perdesinin gerisinde gibiydi. Güzel, sevimli sinagogun öylesine güçlü, canlı bir havası vardı ki artık kullanılmadığını

ya da kullanıldığı zamanlarda nasıl olduğunu hayal etmek çok güçtü. Bir zamanlar insan ruhunun en derin duygularını sel gibi akıttığı, tüm terkedilmiş kutsal yerlerde olduğu gibi, burası da karmaşık bir enerjiyle bir nabız gibi atıyor, ziyaretçiyi susturup, sessizleştiriyordu.

Turist grubu sinagogun ana bölümüne gelince Fauve'la Eric merdivenlerden inip, Cavaillon belediyesiyle Güzel Sanatlar Akademisinin küçük bir müze oluşturdukları binanın bodrum katına indiler.

Şimdi alçak tavanlı yerleri taş döşeli uzun bir odada yine yalnızdılar. Odanın ortasında içi fotoğraflar, belgelerle dolu camlı bir dolap duruyordu. Duvarlar boyunca da içinde dinsel tören sırasında kullanılan gereçlerin bulunduğu ışıklı raflı dolaplar sıralanmıştı. Hatta 1499'daki tapınağın; içinde meyve ve çiçeklerin bulunduğu, Hazreti Musa'nın Sina'dan getirdiği yazıtlardan alınmış bölümleri üzeri yazılı kabartma vazolarla işlenmiş kapıları bile vardı. Fauve bu kapıları inceliyordu ki, Eric onu başka bir dolabın başına çekti.

«Bak!» dedi coşkuyla. «İsa'dan önce birinci yüzyıla ait bir Roma lambası. Tabanındaki yedikollu şamdanı görüyor musun? Fransız topraklarında bulunan yedikollu şamdanların en eskisi bu. Pont du Gard'dan **bir yüzyıl daha eski.**»

Fauve bu sade, basit şamdan karşısında hayretle durdu. «Ah, Eric, bunun toprağın ne kadar altından çıkarıldığını bir düşün... Metrelerce toprak... Çok fazla tarih var... Yıllar, yıllar önce... O zamandan beri acaba kaç kuşak yaşayıp öldü?» Genç kız dolabın önünden ayrıldı. Ne kadar eski olurlarsa olsunlar fotoğraflar hiç olmazsa bu devirdendi.

Duvarlar boyunca bir parça yorgun, bir parça da ilgisini yitirmiş gibi dolapların içindekilere bakarak yürüdü. Birden 1913'de çekilmiş bir fotoğraf önünde hayretle, büyülenmiş gibi durdu. Fotoğrafta ince kır bıyıklı, kravaze bir siyah takım elbise giymiş vakur, yakışıklı bir centilmenle, yanında koyu renk gözlü, uzun, ince belli siyah elbise giymiş, kırlaşmış saçlarının üzerine dantel bir örtü örtmüş heybetli bir kadın vardı. «Eric,» diye seslendi genç kız. «Gel şuna

bak. Baksana! Bunlar Cavaillon'daki Yahudi toplumunun son iki temsilcisiymişler.»

Fauve'un ilgisine şaşıran Eric, «Gerçekten çok etkileyici,» dedi.

«Adlar! Adları Mösyö ve Madam Achille **Astruc**... Astruc benim büyükbabamın babasının adı! Ah, Eric, sana ondan sözetmemiştim... David Astruc Magali'nin babası... Bu insanlar benim akrabalarım olmalı! Magali küçük bir kızken onlar çok yaşlıymışlar... Ah...» Fotoğraftaki sakin, vakur iki insanı inceleyen Fauve'un gözleri yaşlarla dolmuştu. Eric onun beline sarılmış hiçbir şey söylemeden bekliyordu.

Birkaç dakika sonra turistler müzeye girmeye başladı.

Eric, «Sanırım her şeyi gördük artık,» diye fısıldadı ona. Fauve, Eric'in peşinden dışarı çıkmazdan önce fotoğraflara son bir kez baktı.

Genç adam, «Ben bir Coca Cola içmek istiyorum,» dedi. «Ya sen?»

«Çok şekerli soğuk bir şey isterim.» Kafeteryaya dönüp kendilerini bir masaya bıraktılar. Baktıklarını yalnızca görmekle kalmayıp, zaman ve mekan içinde de yolculuk edebilen kişilere özgü bir yorgunluk içinde ama coşkuluydular.

Eric rehber kitabını alarak sayfalarını çevirmeye başladı. «Cavaillon'da kaç Yahudi'nin yaşadığını merak ediyorum... Bakalım... Yazdığına göre hep az sayıdaymışlar... En fazla üç yüz Yahudi... Bu çok ilginç Fauve, arşivlerde on birinci yüzyıla kadar Cavaillon'da bir hahamın olduğu yazılı. Ama 1790'daki İhtilal'den sonra Yahudiler Provence'ı terkedip tüm Fransa'ya yayılmaya başlamışlar. 1793'ten sonra da Yahudilerle ilgili hiçbir toplumsal faaliyetin izi kalmamış. Bak, Yahudi toplumunun son üyelerinin adlarının bir listesi çıkartılmış... Cavallion arşivlerinden.»

Fauve kitabı aldı. «Fransız adları çoğunlukta, Eric. Hepsi geldikleri bölgelerin adlarını almışlar: Carcassonne, tabii Cavaillon, Digne, Monteux... Hep yer adları... ve... ve Lunel.»

«Lunel mi?»

«Lunel! Demek Lunel diye bir yer var! Hiç bilmiyordum. Lunel'in bir yer adı olabileceği aklıma bile gelmemişti. Ah, Eric, haritaya bakıp Lunel diye bir yerin hâlâ olup olmadı-

ğını araştırmalıyız! Eric, Lunel'i bulmalıyız!» Fauve'un tüm yorgunluğu geçmişti. Sanki hemen araştırmaya başlayacakmış gibiydi. Eric onun içtenlikli, açık yürekli, sabırsız güzelliğine bakıp gülümsedi.

«Bir yerlerde olmalı, Fauve. Araştırmam gerek... Bir yer öyle hiçbir iz bırakmadan ortadan yitmez ki. Ama bugün olmaz.» Kitabı onun elinden alıp okuduğu yere baktı.

«Yahudi kökenli Kohen, Yehuda gibi adların yanında Latin kökenli olanlar da var... **Astruc** adı da burdan geliyor... Latincede **Astrum** yıldız demektir. Bu son grup yabancı. Cavaillon'a başka ülkelerden gelmişler... Lizbon, Lubin... Bir Polonyalı... ve...»

«Ve?..» Fauve onun susmasına şaşırmıştı.

«Şu Tanrının cezası **zaman!** Her şeyi kendisiyle birlikte alıp götürüyor, yokediyor,» diye mırıldandı Eric. Astruc ve Lunel adındaki kişiler biraz önce ziyaret ettikleri tapınaktandılar. Hayal kırıklığına uğratan, anlaşılmaz, ele geçmez geçmiş, sanki gelip omuzuna vurmuş gibiydi. Genç adam merakla titremekten kendini alamadı. Eğer yeteri kadar bilgisi olsaydı, belgeler olsaydı... Romalıların Pont du Gard'ı inşa etmelerinden çok önceye dayanan Fauve'un ailesinin izini neden sürmesindi? Öylesine çok bilgi neden kaybolmuştu? Nasıl olmuş da unutulmuştu?

«Ah, kaygılanma,» dedi Fauve onun neler hissettiğini anlayarak. «Doğru değil elbette... Hiçbir şey bilmemek öylesine üzücü bir şey ki... Eric, biz ikimiz çok bilgisiz ve cahiliz değil mi? Utanç verici iki insanız.»

«Haklısın.»

«Ama bir düşün...» Fauve'un gözleri daldığı hayallerle daha da irileşmişti. «Bir düşün... Luneller, Astruclar, Lobinler hep birlikte bu tapınağa gitmişler... Birbirlerini tanımışlar... Aileleri yüzlerce, yüzlerce yıl burada yaşamış... Belki içlerinden biri on birinci yüzyılda yaşayan o hahamdı... Onları nerdeyse gözlerimin önünde canlandırabiliyorum. Ya sen?»

Eric, genç kızın gördüğü hayallerle canlanmış, düşünceli, sevimli yüzüne bakarak susuyordu. Geçmişten tümüyle kurtulmuştu artık. Şimdiki zamanda, bulunduğu zamanda yaşıyordu.

«Benim senden başka bir şey düşünüp hayal etmem olanaksız.»

Fauve azarlar gibi, «Eric,» dedi. «Ne kadar da hayal gücünden yoksun bir adamsın.»

«Çünkü seni seviyorum.»

«Ne?»

«Sana aşığım. Beni seviyor musun? Seviyor musun, sevgilim?»

«Bilmiyorum... Daha önce hiç aşık olmadım,» diye mırıldandı Fauve.

Eric, «Bana bak,» diye emretti. Fauve gözlerini yavaş yavaş ona çevirdi. Genç adam bu gözlerde gördüğü şeyle nerdeyse bir sevinç çığlığı atacaktı.

Fauve, «Ama aşık olmak istemiyordum,» diye karşı koydu.

Eric zafer kazanmış bir kumandan edasıyla, «Artık çok geç,» dedi.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

İşinin verdiği yalnızlıktan yakınan yazar, atölyesinin ıssızlığından acıklı acıklı bahseden ressam, müzik yaratmak için bir odaya kapanmak zorunda olduğunu söyleyen besteci aralarında bir tek şeyi paylaşır: Söyledikleri yalandır. Gerçeği açıklamaya razı olsalardı kendilerini özgürce işlerine verdikleri o ayrıcalıklı yer kadar pek az yerin yalnız olduğunu söylerlerdi. Hiçbir yalnızlık başkalarından böylesine kıskançlıkla korunamaz.

Julien Mistral'ın **La Tourello**'da çalıştığı geniş atölye kırk yıldan beri onun tek gerçek yuvası olmuştu. Atölyesinin kapılarını açıp içeri girdiğinde haşhaş tohumlarının, yağlı boyaların, hazırlanmış tuallerin, bezi germek için kullanılan çam çıtaların, dört bir yana dağılmış boyalı bez parçalarının karışımının oluşturduğu kokuyu derin derin içine çekti. Şimdi kendini değer verdiği, umursadığı bir insan kalabalığı içindeymiş gibi hissediyordu. Bu atölyede cesur, atılgan araştırmalarını genişletmiş, vurduğu fırça darbeleriyle yaşamının kendisini imbikten geçirmiş, saat saat, çalışmalarının özü atölyenin havasında derin bir iz bırakmıştı. Yıllar boyunca sattığı tablolar, kendine ayırdıkları kadar canlılıkla onunla birlikte yaşıyorlardı. Sanki onu terketmek istemiyor gibiydiler. Bu son derece kalabalık, insanlarla dolu stüdyoda kendini asla yalnız hissetmemişti.

O halde neden, diye kendi kendine acımasızca sordu Mistral. Neden yarı bitmiş bir tualinin karşısında saatler saati tek bir fırça olsun sürmeden bomboş, bilincini rahatsız eden bir duyguyla dikilip kalıyordu? Bu tedirgin edici, bu asap bozucu, sanki bir şeylerin bitmediğini, tamamlanmadığını hissettiren şey neydi?

Nedenin Fauve'un yokluğu olduğunu kabullenmesi bir ayını aldı. Artık kızının inadından vazgeçip yarın atölyeye gireceğini düşünerek kendini kandıramıyordu. Son sekiz yıl boyunca, her yaz ona verdiği resim dersleriyle geçen saatlerin ne kadar önemli olduğunu ancak anlıyordu.

Fauve'a ihtiyacı vardı.

Teddy'nin ölümünden sonra Julien Mistral başka hiçbir kişiye gereksinme duymamaya azmetmişti. Bir an bile duraksamadan Fauve'u büyükannesine bırakmış, kendisine Teddy'yi anımsatacağından korktuğu için ondan sekiz yıl uzak kalmıştı. Sonra kızının yüzünde Teddy'yle bir benzerlik görmeyince rahatlamıştı. Hiçbir erkek bir kadını onun Teddy'yi sevdiği gibi sevip, sonra da yaşantısını sürdüremezdi. Kaderin kendisine yine böyle bir oyun oynamasına izin veremezdi. Fauve'un New York'ta geçirdiği dokuz ay ona fazla bir üzüntü vermiyor, her haziranda yanına gelip bütün bir yazı birlikte geçireceklerini düşünerek sabrediyordu.

Fauve'un onu terkedebileceğine asla inanamazdı. Daha beş hafta önce Paris'ten birlikte gelirlerken bu konuda hiçbir belirti yoktu. Evet Fauve'da değişiklik vardı. Yepyeni bir olgunluk kazanmıştı. Çalışmalarından memnun değildi. Tatmin olmuyordu. Ama hangi sanatçı tatmin olurdu ki? Hayır, bu durumun Fauve'un soyut resme geçmesini engellemeye kalkışmasıyla hiçbir ilgisi yoktu... Fauve gerçekte istediği takdirde fırça yerine süpürgeyle resim yapmakta serbestti. İstediğini yapmakta serbestti. Onu terketmesinin gerçek nedeni Eric Avigdor'du. Fauve ancak bu oğlanla tanışıncaya kadar onun kızı olmuştu.

Bu öylesine basit bir açıklama, öylesine belirgin bir şeydi ki Mistral daha önce neden düşünemediğine şaştı. Kate haklıydı. Tümüyle haklı. Belki de Kate hiçbir şey söylemese, karışmasa Mistral durumu daha çabuk anlayacaktı. Ama Fauve söz konusu olduğu zaman Kate'in hiçbir fikrini kabullenmiyor, ona karşı koyuyordu.

Geçen şu birkaç gün içinde Fauve nerelere gitmişti Tanrı aşkına? Arles'e gittim, demişti Fauve. Cavaillon'a, Orange'a, Carpentras'a, Taraskon'a, St. Rémy'ye ve Aix-en-Provence'a. Tanrım, nasıl da adi yerlerdi bunlar! Akşam yemeklerinde onları onurlandırdığı zamanlar ne konuşmuştu? İnsanı sinirlendirecek kadar çok tarihsel ve mimari harabeler karışımı... Mistral için bunların çiçek açmış bir kiraz ağacı kadar bile değeri yoktu. Ve de hepsinden daha şaşırtıcısı, Fauve'un Provence Yahudilerinin tarihiyle ilgili yaptığı araştırmalardı.

Fauve onun bu konuya değer verdiğini mi sanıyordu? Mistral Yahudilerin aleyhinde değildi. Yalnızca Yahudiler

onu ilgilendirmiyordu. Tıpkı Hindular ya da Müslümanlar gibi. Fauve kendisini hiç ilgilendirmeyen bir geçmişle neden böyle uğraşıyordu? Konunun ne denli bayat, eski olduğunun farkında mıydı?

Maggy Yahudiydi evet, ama anımsadığı kadarıyla bunun üzerinde bile durmamıştı. Teddy yalnızca içinde yaşadıkları zamana değer vermişti. Şimdi kızı çıkmış Avignon'daki, Aix' deki, Carpentras'daki sinagoglara girip çıkıyordu. Sinagoglar!

Daha dün gece Mistral ona böylesine dindar kesildiği bir dönemde neden katedralleri de ziyaret etmediğini sormuştu. Fauve insanı çıldırtacak bir hoşnutlukla, «Katedraller her yerde var,» demişti. «Bir iki tane katedrali olmayan bir kent yok gibi... Eski yapılar evet ama gizemden yoksunlar.»

Mistral elindeki paleti bırakıp resim yapmaya çalışmaktan vazgeçti. Giderek derinleşen bir korkuyla atölyesinin içinde dolaşmaya başladı. Temmuzun nerdeyse ortalarındaydılar. Altı hafta sonra Fauve'un yaz ziyareti son bulacaktı. Mistral'dan daha şimdiden kopmaya başlamıştı. Bir yıl sonra kızı on yedi yaşında olacaktı... Artık çocukluktan tümüyle çıkacaktı... Kendisi de yetmişine girecekti. Yetmiş! Yetmiş neydi ki? Yalnızca bir sayı. Elli yaşındakinden daha çok enerjiye sahipti.

Onu rahatsız eden kızının davranışıydı, yıllar değil. Karşılaştığı, ilgi gördüğü ilk erkek onun başını döndürmeye yetmişti. Fauve'a gerçekler anlatılmalı, aklını başına getirmesine yardımcı olunmalıydı.

Geldiği her yaz Fauve ona bir portre için poz vermişti. Ama bu yaz öylesine başıboş dolaşıyordu, öylesine avareydi ki Mistral'a bir türlü zaman ayıramıyordu. Birlikte yapmaya alıştıkları her şey, resim dersleri, poz verme, Félice'deki kahveye gitme, o Tanrının cezası Eric Avigdor'un Fauve'un hayatına girmesiyle değişmiş, son bulmuştu.

Mistral sehpasının üzerindeki tuali indirip dikkatsizce duvara dayadı. Genç bir erkek gibi, bir kadınla olan randevusuna gidiyormuşçasına hazırlanmış, boş tuallerinin durduğu köşeye yöneldi. Bulabildiği en büyük tuali seçti. Evet! Tam boy bir resim... Fauve Lunel ve mini eteğine yakacağı bir ezgi, bir şiir... Fauve bundan hoşlanacaktı.

«Avigdor'un neden 'Yargıç' anlamına geldiğini buldum,» dedi Eric. «Anlaşıldığına göre Tarihler Kitabında bu ad iki kez kullanılmış. Daha sonra tefsir bunun Musa'nın adlarından biri olduğunu söylüyor.»

Fauve gururla, «Harika!» dedi. İkisi Avignon'daki eski kitaplar satan bir dükkanda giriştikleri tarihsel araştırmaları için kaynak arıyorlardı. Şimdiye kadar öyle dişe dokunur bir şeyler bulamamışlardı ama Eric cesaretini yitirmiyordu. «Nerden buldun?»

«Bir telefon konuşması yaptım. Uzak bir ihtimaldi ama Marsilya gibi büyük bir kentte bir haham olması gerektiğini düşündüm. Rehberde arayıp buldum. Telefon ettim. Sordum. Haham iki gün sonra aramamı istedi. Aradığımda o söyledi. İsteğim onu hiç şaşırtmadı. Sanırım bu tür telefonlar ona bol bol ediliyor.»

«Hımmmm... Belki.» Fauve ilgisini yitirmişti.

«Fauve, nen var?»

«Babam.»

«Ne olmuş babana? Bak, babanın benden hoşlanmadığını biliyorum. Hiç kimse Mistral'ın iyi bir aktör olduğunu iddia edemez. Seni almaya geldiğim zamanlarda kendini güç tuttuğunun farkındayım. Ama **La Tourello**'nun kapısından içeri girebildiğim sürece hiçbir şey umurumda değil.»

«Hayır, konu seninle ilgili değil, Eric.» Fauve dükkanın üst katına çıkan merdivenlerin basamağına oturdu. Kollarıyla bacaklarını sardı. Sırtında kolsuz, önü fırfırlı, eski bir kovboy filmindeki kadın oyuncunun iç çamaşırına benzeyen bir bluz vardı. Merdivenlerden vuran güneş ışıklarında bronz rengi parlayan saçları dalga dalga göğüslerine dökülüyordu. Eğer kot pantolon yerine bir kabarık iç etek giymiş olsa tıpkı yatmaya hazırlanan Victoria devri kadınlarına benzeyecekti. Fauve'un güzelliğinde en sıradan erkeği bile şair yapacak bir zenginlik, coşkunluk var, diye düşündü Eric.

Genç kız, «Babam her yaz benim bir portremi yapar,» diye anlatmaya başladı. Yarın sabah başlamak üzere kendisine poz vermemi istiyor. Reddedemem, Eric. Olanaksız. Çok incinir. İkimizin arasında bir gelenek bu. Zaten bana resim dersi vermesine müsaade etmediğim için kendimi yeterince suçlu hissediyorum. Oh, Tanrım...»

Eric, «Ona böyle direnebilmen takdir edilecek bir şey doğrusu, Fauve,» dedi.

«Zorunluyum, Eric. Bu nefsimi koruma mücadelesi gibi bir şey. Babam kendisini **taklit** etmemi istediğini bilinçli olarak anlamıyor, kabul etmiyor. Bana gösterdiği, anlattığı her şeyden belli oluyor. Çünkü babam kendi bildiğinin **tek** yol olduğunu kabul eder... Yaşayan hiçbir ressam için iyi bir şey söylemez. Tek takdir ettikleri ölmüş olanlardır. Ama babamın yapıtları kendi içinden doğar, içinde her ne varsa ondan gelir, kimseye **öğretilemez**...»

«Peki, bunca yıl aldığın dersler...» diye Eric onun sözünü kesti.

«Evet, dersler boşa gitmedi... Teknik yönden güçlendim... Çalışmaya başladığımda kendi stilimde yol alacağım. Ama babamla çalışmayı sürdürürsem kendi stilimi asla elde edemem.»

«Karar vermek için neden bunca zaman bekledin?»

«Geçen yıla kadar küçük 'Mistrallar' yapmak hoşuma gidiyordu. New York'ta bir sanat okuluna gidiyorum. Öğretmenlerim kim olduğumdan, babamın stilinde çalıştığımdan ürküyor, beni gerektiği gibi eleştiremiyorlar... Mistral adı onlara öylesine bir duygu vermiş ki ağızlarından dürüst bir sözcük almak olanaksız. Bunu anlamam bir hayli uzun zaman aldı... Sanırım çok aptalım.»

«Aptal değilsin sevgilim, gençsin.»

«Babam beni çok övüyor,» diye ekledi Fauve. Düşünceli bir hali vardı. «Gerçekten iyi bir ressam olur muyum, olmaz mıyım bilemiyorum ama onun dediği kadar iyi olmadığımdan eminim. Bana cesaret vermeye çalıştığının farkındayım ama aksi oluyor... Yaptıklarımın böylesine övgüye değer olmadığını bildiğime göre diye merak ediyorum belki de övülecek hiçbir yanım yok. Eğer gerçekten resim yapamasam, babam bunu söylerdi. İki arada kaldım. Resim yapabiliyorum ama babamın taklitçisiyim. Böyle olmak istemiyorum!»

«Bunları ona anlatıp gerçeği görmesini sağlayamaz mısın?»

«Birinci cümlemin ortasına bile geleceğimden kuşkuluyum. Sen onun nasıl tartıştığını ya da fikrinden asla vazgeçmediğini bilmezsin. Beni dinlese, söylediklerime anlayış gösterse bile o atölyede çalışmak olanaksız. Havasında öyle bir şey var ki insan objeleri babamın gördüğünden farklı göremiyor. Ama şu var ki onun için poz vermeliyim! Buna zorunluyum.»

Eric onun ayakları dibine oturdu. «Zaman konusunda bu ne anlama geliyor?»

«Sabahları birkaç saat, öğle yemeğinden sonra birkaç saat çalışmak istiyor. Ama ben yalnızca sabahları poz vereceğimi söyledim. Babam yalnızca altı haftamız kaldığını sabahların yetmeyeceğini ileri sürdü. Ben ısrar ettim. Kendimi ikiye bölünmüş gibi hissediyorum, Eric. Kendimi hiç vefasız biri gibi hissetmemiştim ama şimdi ikinize de vefasızlık ediyormuşum gibi geliyor bana.»

«Yanılıyorsun. İkimize de hakkımızı vermeye çalışıyorsun. Sevgili Fauve, kendini üzme. Ne kadar zamanını aldığımın farkındayım. Bu yüzden babanı hiç suçlamıyorum. Öğleden sonralar ve akşamlar bizim. Bak, sana bir şey getirdim. Daha sonra verecektim ama şimdi biraz neşelenmen gerek.» Eric sırt çantasından eski, deri ciltli bir kitap çıkarıp genç kıza verdi.

«**Histoire des Juifs d'Avignon et du Comtat Venaissin.**(*) Yazan: Armand Mossé.» Fauve okudukça sesi bir başka heyecanla yükseliyordu. «Tamam! Bunun içinde her şey olmalı! Comtat tüm bu bölgeyi içine alıyor. Ah, Harika! Sen okudun mu?»

«Hayır, birlikte okuruz diye düşünmüştüm. Ama artık o kadar zamanımız olmadığına göre sen al oku. Belki poz verirken bile okuyabilirsin.»

«Yo, hayır. Okuyamam... Babam istemez. Göz kırpmaya, yutkunmaya bile çekinirim.» Fauve kitabı eğilip kollarına aldı. Göğsüne bastırdı. «Kitaba çok iyi bakacağım, söz veriyorum. Acaba ne kadar eskiye dayanıyor?»

«Birinci sayfaya şöyle bir baktım. Anlaşıldığına göre Yahudiler, Tiberius'un İmparatorluğu sırasında Roma'dan sürülmüşler, Fransa'ya doğru kaymaya başlamışlar... İsa'nın doğumundan yirmi yıl kadar sonra... İşte, eğer aradığın eskiçağlarsa, hepsi buradadır.»

«Ah... Ben daha çağdaş bir şey umuyordum.»

«Yahudiler için bir Rüzgâr Gibi Geçti mi?»

«Neden olmasın.»

(*) Avignon ve Comtat Venaissin Yahudilerinin tarihi.

Fauve, Uzès'de Eric'le tanıştığı ilk gece giydiği parlak pembe mini elbisesiyle poz vermeye durmuştu. Poz verirken Eric'le olamadığına göre, hiç olmazsa onu ilk kez gördüğünde giydiği elbiseyi giyerdi. Günün her anında Eric'le bir tür ilişki içinde bulunma gereksinimini duyuyordu.

Sabahları babasına poz vermeye razı olmuş, bundan hiç beklemediği bir hoşnutluk duymaya başlamıştı. Böylece Eric'i düşünecek zamanı bulmuş oluyordu. Yazın hemen hemen bütün günlerini birlikte geçirmişlerdi. Eve döndüğünde de erkeğin tatlı, okşayıcı öpücüklerinin etkisinde oluyor, dünyada böylesine bir mutluluğun bulunabileceğine hayret ediyordu. Eric'in yaşadığı, sanki sıradan herhangi bir insanmış gibi dolaştığı, **onu** sevdiği bir dünya nasıl da harikalarla dolu oluyordu. Öylesine harika bir şeydi ki bu her şeyi değiştiriyor, Fauve'un geçmiş tüm yıllarını silip götürüyordu.

Genç kız, öylesine gür, öylesine temiz saçları arasında ellerini dolaştırdığında Eric'in kafatasının düzgün yapısını, simetrisini parmakları altında hissedişini düşündü. Parmak uçlarının şimdi onun kemiklerinin yuvarlaklığı üzerinde dolaştığını sanıyordu. Bale ayakkabılarını giymiş, ayakları birbirine dik açı oluşturacak şekilde açık, kollarını geriye çekmiş bir durumda poz veriyordu. Bu, Mistral'ın Degas'a nazire olarak verdirdiği bir pozdu.

Sabırla poz veren Fauve için, Eric'in sağ gözünün altındaki, beş yaşında düştüğü zamandan kalan üçgen biçimindeki yara izi; Mistral'ın tuale bakmak için geri çekildiği zamanki ayak seslerinden çok daha gerçekti.

Eric'i kulak memesinin hemen kıyısından öptüğünde ılık cildiğinin ne denli yumuşak olduğunu hissedebiliyordu. Sonra dudaklarını her seferinde azıcık indirerek sinek kaydı traş olmuş çenesi boyunca dolaştırıyor, sonra onun özlemle bekleyen dudaklarına ulaşıyordu.

Eric ona dünyanın en yumuşak dudaklarına sahip olduğunu söylemiş, Fauve kendisinin böyle bir karşılaştırma yapamayacağını, öptüğü erkeklerden hiçbirinin dudaklarının belleğinde yer edecek kadar anımsanmaya değer olmadığını belirtmişti. Bunu söylediğinde Eric'in nasıl geri çekildiğini, daha önce kaç tane erkeği öptüğünü bilmek istediğini anımsayınca gülümsemekten kendini alamadı. Birkaç erkek, diye yanıtlamıştı Fauve, yalnızca birkaç tane, acınacak, üzülünülecek, kaygılanılacak kadar az erkekle öpüşmüştü. Bu

tür konuşmaların genç adamı ne denli sinirlendirdiğini biliyor, üstüne üstüne gidiyordu. Onu kıskandırmak hoşuna gidiyordu. Çünkü Eric ondan dört yaş büyüktü, üstelik onun tecrübeli olduğunu da elbette biliyordu. Kendisi değildi.

Mistral'ın yüzündeki anlam değişikliklerine dikkat ettiğini farketmeden Fauve Eric'in ona karşı ne denli koruyucu bir tavır takındığını düşündü. Şimdi yaşını sorduğunda ona yalan söylemiş olmayı ne kadar isterdi. Keşke on sekiz yaşında olduğunu söyleseydi! Uzun boyuyla onu pekala kandırabilirdi. Oysa şimdi Fauve'un on beş yaşını daha yeni bitirdiğini biliyor, kendine özgü o idealist tutumu, yürekliliğiyle bundan yararlanmaya bakıyordu.

Dün gece Villeneuve-Les-Avignon'daki La Mamma adlı ucuz ama iyi, küçük bir İtalyan lokantasında yemek yemişlerdi. Daha sonra çevresi akpelinlerle, sakız sardunyalarıyla çevrili asıl gül bahçesinde değil de; otel müşterilerinin odalarına konmak üzere taze çiçeklerin yetiştirildiği bahçede dolaşmaya gittiler.

Otelin tüm personeli lokantaya gelen akşam konuklarıyla ilgili olduklarından kimseye görünmeden garajdan otelin çamaşırhanesine geçmişler oradan da bahçeye girmişlerdi.

Burada kollarını birbirlerinin bellerine dolayarak dolaşmışlar, sonra bahçenin en uzak köşesindeki bir armut ağacına dayanarak durmuşlardı. Fauve, Eric'e sımsıkı sarılıp vücudunu aşağı yukarı ona sürmeye başlamıştı. Beceriksiz ya da acemi olması umurunda bile değildi. Sevişmek konusunda bilmediklerini öğrenebilirdi, öğrenecekti. Ama Eric önce kibarca, sonra sert bir biçimde onu kendinden uzaklaştırmıştı.

Hayır, demişti. Olanaksızdı. Bunu Fauve de anlamalıydı. Bu biçimde devam etmesine izin verirse bir an gelir kendilerine hakim olamazlardı. Durmak istemezler, duramazlardı. Fauve anlamıyor muydu? Çok gençti daha. Haksızlık olurdu... Eric'in haklı olup olmadığını merak ederek içini çekti Fauve. Belki de haklıydı ama onu öyle arzuluyordu ki.

«Fauve! Yüzünü böyle buruşturmaya devam edersen çalışamam. Şimdi, yüzünü bir an olsun sakin tutar mısın yoksa çalışmayı bırakalım mı?»

Fauve alnındaki saçları üfleyerek, «Yüzümü buruşturmu-

yorum,» dedi. «Düşünüyorum. Kafasız bir bebeğin mi yoksa düşünen bir kadının resmini mi yapmak istersin?»

«Ha! Biraz geç de olsa iyi bir noktaya el bastın. Tamam, biraz mola verelim.»

Fauve doğruldu. Vücudunu sanki uzun bir ipmiş gibi uzattı. Gerindi. Sonra köşedeki koltuğa gidip oturdu. Eric'in verdiği kitabı aldı. Okumaya başladı. Çok geçmeden kitabın içinde kaybolup gitmişti.

Mistral kitapla ilgili çok şey biliyordu. Resme başladıklarında Fauve atölyeye kitabı da getirmiş, her mola verişlerinde Mistral'a sık sık içinden parçalar okumuştu. Sonunda çileden çıkan Julien Mistral onu dinlerken kendini işine veremediğini, bir ressamın modeline sık sık dinlenme hakkı tanımasının yanı sıra, bir de tarih dersi almasının çekilir şey olmadığını söylemişti.

Fauve sakin bir sesle, «Pekala,» demişti. «Ama gerçekten harika bir kitap. Sana daha sonra anlatırım.» Sonra yine okumaya dalmıştı. Oysa daha geçen yıl çalışmaya ara verdikleri zaman oturup resimden konuşurlardı. Fauve ona iki arkadaşı, Epinette ve Pomme'la ilgili eğlenceli hikayeler anlatır, gülüşürlerdi.

Mistral bazan acı acı atölyenin hemen önüne çıkıp güneşte oturup konuştukları zamanları düşünüyordu. Bu değerli anlarda Mistral fırsat buldukça ona sanatın içinde yaşadıkları karmaşık dünyada yapılacak tek değer iş olduğunu, yaşayabilmek için insana sağlanan tek olanağın bu olduğunu anlatıyordu. Tarih, diyordu, insanların olduğunu sandıkları ya da öyle olduğuna inanmalarını istedikleri şeyi yazar. Tarihe güvenilmez.

Oysa şimdi Fauve sanki değişmez bir gerçeği anlatıyormuş gibi tarihin içine gömülmüş, kendini yitirmişti. Kızını yeniden elde etmek, geçen yılki Fauve'u yeniden kazanmak için neler vermezdi ki? Hemen hemen her şeyimi verirdim, diye düşündü Mistral. Hemen hemen. Oysa on altı yaşında bir kızın isteyebileceği ve kendisinde olan ne vardı ki?

«Devam edelim mi?» diye sordu Mistral. «Hazır mısın?»

«Alı, elbette. Baba, bugün çalışmayı yarım saat önce bitirsek bir sakıncası var mı? Eric'in ailesi müzik festivali için Aix'de birkaç gün kalacaklar. Bizi Vendome'da ye-

meğe davet ettiler. Vendome'a gitmek bir buçuk saat alır... Geç kalmak istemiyorum. İzin verir misin, bugünlük?»

Ne diyebilirdi Mistral? Kalması için ısrar edebilir miydi? Zaten şu ya da bu nedenle Fauve çalışmayı sık sık erken kesiyordu. İlk kez olmuyordu. Mistral kaşlarını çatarak, yine de hakkını vermek gerek, diye düşündü. Fauve onun çalışmasını geciktirmemek için poz vermeye erken başlıyor, karşılığında da erken bırakmak istiyordu. Bundan önceki yazlarda onun portresini yaparken aralarında derin bir fikir, duygu beraberliği olurdu. Uyumlu bir çalışma yaparlardı. Oysa şimdi aralarında böyle bir hava kalmamıştı. Fauve görev yapıyor gibi hareket ediyordu.

«Elbette Fauve. İstersen çalışmayı şimdi de kesebiliriz.»

«Ah, Baba! Sen harikasın! Sağol! Teşekkür ederim.» Genç kız rahatlamıştı. Babasına sarıldı. Sonra duyduğu sevinci gizlemeye bile çalışmayarak atölyeden fırlayıp gitti. O berbat kitabı almayı da unutmamıştı.

Eğer giyim tarzınız, dış görünüşünüzle gerçek kişiliğiniz arasında tam bir uyum oluşturacak biçimdeyse, sizi olduğu gibi yansıtıyorsa o zaman şıksınız demektir. Fauve ailecek toplandıkları nadir akşam yemeklerinden birine otururken Nadine, gerçekten son derece şık, diye düşündü. Nadine, **La Tourelle**'da birkaç gün kalmak için henüz gelmiş, kocası bir iş anlaşmasının ayrıntılarını görüşmek zorunda olduğundan Paris'te kalmıştı. Mistral kızının evlendiği erkekten nefret ediyordu. Kate'le Nadine ona Phillip Dalmas'ın varlığını gerektiğinden fazla hissettirmemek için aralarında sözsüz bir anlaşma yapmışlardı.

Fauve, **La Tourelle**'ya ilk geldiği yaz Nadine on beş buçuk yaşındaydı. Yani şimdi Fauve'un olduğu yaştan yarım yıl küçüktü. Ama o zaman bile Nadine'de Fauve'un şimdiye kadar tanıdığı hiç kimsede görmediği bir tecrübeli, bilgili hava vardı.

Fauve'un edindiği bu ilk izlenim zaman geçtikçe kesinleşmiş, haklı olduğunu ortaya çıkarmıştı. Bugün yirmi üç yaşında olan Nadine parlak sarı saçları çenesinin altına doğru, sanki bir baş örtüsünün kesik uçları gibi sarkan, gözlerinin çevresine Eski Mısırlılara özgü bir sertlikle yeşil kalem çeken genç bir kadındı.

Burnu bıçakla oyulmuş gibi sert çizgilere sahipti. Öylesine düzgün ve beyaz dişleri vardı ki, Fauve bunların yalnızca ısırmak için olduğunu sanıyordu. Çenesi de sivriydi ama üst dudağı sürekli bir gülümseme içinde yukarı doğru kıvrıktı. Çekici bir havası var, diye kabullendi Fauve. İnsanın ona bakmaması, olanaksızdı. Nadine nerede olursa olsun tüm dikkati üstüne toplayan bir kişiliğe sahipti.

Nadine Mistral kendini olduğu gibi göstermekten, kendini ne kadar beğendiğini, ne denli değer verdiğini gizlemeden ortaya koymaktan çekinmezdi. Üstünlük iyi dikilmiş beyaz keten pantolonunda, uçları ince beline bağlanmış siyah ipek bluzunun son moda biçiminde, çevresi parıl parıl parlayan pırlantalarla çevrili harika akik taşından küpelerinde kendini belli ediyordu.

Nadine her haliyle bakımlı, kusursuzdu. Tırnaklarının hepsi aynı boydaydı en azından. Bu acımasızca pırıl pırıl dış görünüşü elde edebilmek için haftada kaç saat harcadığını kimse bilmezdi ama Fauve, Nadine'nin parlak, cüretkar zarafetini elde edebilmek için tüm yaşamları boyunca çabalayan ama bir dizi inci takmaktan, bir parça yumuşaklık kazandırmak için saçlarını fırçalayıp kabartmaktan ya da yakalarına bir çiçek takmaktan kendini alamayıp tüm çabayı bir anda mahveden kadınlar olduğundan emindi.

Kate'in daha ilk karşılaşmalarında kendini Mistral'a ve onun işine adamak yolundaki kararlılığı, azmi, tümüyle kızı Nadine'e geçmişti. Mistral'ın dört yıl onları Teddy Lunel için terketmesi, Teddy'nin ölümüyle dünyanın çalkalanması Kate'deki analık duygularını güçlendirmişti. Madam Julien Mistral olmak onun için ne kadar önemli, değerli olursa olsun, şimdi kızının mutluluğu, onun hayattaki yeri de o kadar birinci plandaydı.

Nadine'in Philip Dalmas'la evlenmesinden beri dünyanın en büyük varislerinden biri olan kızıyla Mistral arasında duruyor, kızının tüm haklarını korumak için elinden geleni yapıyordu. Zamanı gelince Julien'in sahip olduğu her şey kızının olacaktı. Depodaki tablolar, **La Tourello**'yla onun getirdiği zenginlik, bankadaki hesaplar, yaptıkları yatırımlar... Fransız yasalarına göre bütün bunlar kızının olacaktı. Ama bu arada Nadine hayatını kazanmak için çalışmak zorunda bırakılmıştı.

Nadine iki yıl önce basının «Yatırımcı» diye nitelendir-

diği Phillip Dalmas'la evlenmişti. Nadine'le tanışmazdan önce Phillipe Dalmas basının dedikodu sayfalarında adından sık sık sözedilen biriydi. Paris'in toplum hayatında bir yeri vardı. Günün peşinde koşulan, ünlü kadınlarının çoğuyla ilişkisi olmuştu. Otuz dokuz yaşında hâlâ bekar olduğundan ondan sık sık, «Paris'in en elegeçirilmez erkeği,» diye söz ediliyordu.

Yaptığı iş paraya gereksinmesi olanlarla parası olanları bir araya getirmekti. Aracıydı yani. Bu işlerden aldığı komisyonla kazandığı para ona istediği gibi lüks bir bekar hayatı yaşatmaya yetiyordu.

Phillip, duvarlarını değerli kitaplar gibi süsleyen yüzlerce toptan istediğini seçebildiği Larsen'den aldığı kumaşlarla birkaç takım elbise ısmarlayabilecek, Hilditch ya da Key' den kaşmir boyun bağları alabilecek, bir uşak tutacak kadar paralıydı. Zafer Abidesi yakınındaki küçük, değerli eşyalarla döşenmiş dairesi asla kusur bulunamayacak bir apartmandaydı.

Phillip Dalmas dünyanın en iyi konuğuydu. Şakacı, yakışıklı ve harika bir biçimde kadınlara düşkün oluşu onu her davette, her evde birinci plana yükseltiyordu.

Nadine bu üzerinden cinsellik akan adamla tanıştığında onunla evlenmeye hemen karar verdi. O sırada, kırkıncı yaş günü yaklaşan Phillip de başarılı, zaferlerle dolu bekarlık hayatına bir son vermenin zamanı geldiğini düşünüyordu. Ne denli eğlenceli, tatlı olursa olsun orta yaşlarını başkalarının evlerini ziyaret ederek geçirmeye hiç niyeti yoktu.

Birçoklarının başaramadığını başaran Nadine onunla evlendi. Bunun nedenlerinden biri de zamanlamaydı. Phillip Dalmas'ın karşısına tam zamanında çıkmıştı. Yirmi bir yaşındaydı Nadine, üstelik Julien Mistral'ın kızı olmak gibi bir de ayrıcalığı vardı. Phillip Dalmas bir kadınla yalnızca güzel olduğu için evlenmeyeceği gibi yalnızca paralı olduğu için de evlenemezdi. Nadine Mistral'da hem zenginlik, hem de güzellik vardı.

Nadine Mistral'la Phillip Dalmas, doğuştan, sırasında bir tür anlam kazanan bir yüzeyselliği paylaşıyorlardı. Dış görünüşe verdikleri büyük önem onlara parlak bir nitelik kazandırıyor, kıskanılacak derecede parlatılmış bir çift değerli sanat eseri gibi unutulmayacak bir dekoratif çift oluşturuyorlardı. Paris'in ünlü, tanınmış kadınları kendilerini Phil-

lip'i kaybetmeye alıştırdıktan sonra birlikte bir davet gecesinin tek yıldızı olmayı başaran Dalmas çiftini çağırmak için birbirleriyle yarışa girdiler.

Eğer Phillip Dalmas'la yarım saat kadar görüşen sonra da adamın tümüyle değersiz biri olduğuna karar veren Julien Mistral olmasa, Kate kızı için uzun bir süredir beslediği bazı büyük umutlarından vazgeçebilirdi. Çünkü Nadine'in Phillipe Dalmas'ı gerçekten sevdiğini görüyordu. Ama Mistral drahoma vermeyeceğini bildirmiş, kızına Montaigne Bulvarı'nda mütevazi, orta büyüklükte bir daire hediye etmekle yetinmişti. Buna da onu Kate razı etmişti.

O zamandan beri Mistral'ın rahatlıkla verebileceği aylık verilmemişti. Yaşadığı sürece de vermeyeceğini Mistral karısına söylemişti. Kate'in yeni evli çifte gösterişli, pahalı hediyeler almasına da olanak yoktu. Uzun evlilikleri boyunca tüm mali işlerini karısının ellerine bırakmış olan Mistral birden koleksiyoncularıyla, hesapları bulunan bankalarla kendisinin ilişkide bulunacağını bildirmişti.

Kate gizliden gizliye para işleriyle uğraşmaktan etkileyici bir biçimde alıkonulmuştu. Rahatlıkla harcayabildiği tek para, **La Tourello**'ya gerekli olan miktardı. Zehir gibi acı bir kinle, bir kahya kadın ve çiftlik yöneticisi durumuna düştüm, diye düşündü. Öte yandan Nadine hayalkırıklığını, babası nerdeyse yetmiş yaşına giren birinin felsefesiyle kabullenmişti. Bu durum ne de olsa geçiciydi. Bu arada ekmek parası için çalışmak zorunda olduğunu söylemenin de çekici bir yanı vardı. Yalnızca zengin bir ailenin zengin kızı değildi. Zaten zamanı gelince ne denli zengin olacağını bilmeyen var mıydı?

Nadine kendine bir iş yaratmıştı. Bu da onu kusursuz bir biçimde sergiliyordu. Yves Saint Laurent'in uluslararası ününün ve öneminin düzeyine ulaşmış ikinci Fransız modacısı olan Jean François Albin'in yanında çalışıyordu.

İşinin belli bir adı yoktu. Halkla ilişkiler bölümünün şefi değildi. Çünkü teknik ayrıntılarla ilgilenmeyi gerektiren bu işi Dior'da eğitim görmüş olan Lily de Mar yapıyordu. Giysilerin çizimi, bunların satışı ya da Albin Modaevi'nin başka bir işiyle de ilgili değildi. Sanki resmî, olağan bir işmiş gibi Jean François Albin'in en yakın dostu olması için işe alınmıştı.

Nadine Dalmas, Jean François Albin'in dünyada vazge-

çemeyeceği tek varlıktı. Albin'in düşmanlarla dolu gibi gördüğü dünyayla onun arasında tampon görevini yerine getiriyordu Nadine. Albin yalnızca Nadine'in kendisine asla yalan söylemeyeceğine inanmakla kalmıyor, kendisiyle ilişkiden yararlanıp bundan bir takım çıkarlar sağlamaya çalışmayacak kişi olduğunu da düşünüyordu. Ne denli ünlü olursa olsun Julien Mistral'ın kızı bir modacıya yakınlık göstermekle fazladan ne gibi bir şey kazanabilirdi ki?

Albin için Nadine Dalmas ideal kadındı. Ona, kendisine ilham versin, rahatını sağlasın, gücünü kazandırsın diye hemen hemen mistik güçler vermişti. Nadine Dalmas'sız yapamazdı. Albin'in ortağı olan, gerek modaevinden, gerekse üç parfümden elde ettikleri kazançla hayatından son derece memnun olan işadamı Henri Gros, mevkii ne denli belirsiz olursa olsun, Nadine'e oldukça hatırı sayılır bir maaş vermekten asla kaçınmıyordu. Jean François Albin adlı duyarlı, kolayca kırılabilen yaratıcı makine çalışabilsin, yılda iki koleksiyon çıkarmayı başarabilsin diye ne pahasına olursa beslenmeli, dinginliği sağlanmalıydı.

Nadine yemekte anne-babası ve Fauve'a işinden bahsederken düzmece olmayan, doğuştan gelen mağrur, soğukkanlı, gösterişli tutumunu sürdürüyordu. Ama işine ne denli bağlı olduğu da belliydi. Herkesin onu duyabilmek, dikkatle dinleyebilmek için başka şeylerle uğraşmayı bıraktıran, kendinden emin, tekdüze alçak perdeden sesiyle konuşuyordu.

«Jean François'nın sinirleri dağılma noktasına gelmişti. Yeni koleksiyon düğmelerine kadar dikilmiş, hazırlanmıştı. Ama geçen çarşamba geceyarısı telefon ettiler. Hemen **atelier**'e koştum. Jean elinde bir makasla elbiselere saldırıyordu. Onu oradan sanki bir uyurgezermiş gibi yavaşça uzaklaştırıp kendisini St. Cloud'daki bir kliniğe götüreceğimi, orada pazartesiye kadar güzel bir uyku kürü göreceğini anlattım. Rahat, sakin bir uykuya dalıncaya kadar da elinden tutup bekledim. Pazartesi günü iş başı yaptığımda Jean'ı yepyeni bir insan olarak bulacağım.»

Kate, «Sık sık olur mu böyle?» diye sordu.

«Son aylarda epey sıkıntılı günler geçirdi,» diye açıkladı Nadine. «Yeni karaderili beş mankenimiz işten ayrılıp,

Givenchy'ye girdiler. Sonra daha önce de anlattığım gibi Sardunya'daki yazlık ev de onu kaygılanmaktan deli edecek. Jean François, dekoratörün en değerli eski brokarları alıp sanki müslin bir kumaşmış gibi kullandığında, üstü oymalı tahtaları sanki birer odun parçasıymış gibi yerleştirdiğinde ısrar ediyor. Çok haklı. Ama adam verilen emirleri dinlemiyor ki!»

Fauve, vay canına, diye fısıldadı... İçinden.

Nadine, «Tanrıya şükürler olsun ki,» diye anlatmasını sürdürdü, «ben onu bu dertlerin çoğundan kurtarıp kendini işine, sanatına vermesini sağlıyorum. Ama ne kadar başarılı olursam olayım son söz yine Jean'a kalıyor. Önemli olan onun vereceği karar. Tüm dikkatlerin üzerinde toplandığını farketmemesi olanaksız... Böylesine bir tapınma insanı şaşırtır... Ama onun elinde bir şey yok ki. Tehlikeleri göze almalı, değiştirmeli.»

Mistral tabağını önünden iterek, «Neyi değiştirmeli?» diye sordu.

«Etek boyunu, baba, Jean François etekleri uzatmanın zamanı geldiğine inanıyor... Mini öldü... Ama milleti onu izlemeye nasıl razı edeceğiz? Onun düzeyine ulaşabilirler mi? Basından ve alıcılardan öylesine dehşet duyar ki Jean François... Koleksiyon bittiğinde onlarla yüz yüze geleceğini hiç sanmı...»

«O halde neden yüz yüze geliyor?»

«Eğer ortaya çıkmazsa söylentiler yine başlar, baba. Jean François'nın öldüğünü, esrar içtiğini ya da bir tımarhaneye kapandığını söylerler... Buna nasıl dayanacağını bilemiyorum. Etek uzunluğunun devrimsel değil, evrimsel olmasından yana bulunanlar çoğunlukta. Oysa Jean, kendi kendini aldatamayacak kadar büyük bir sanatçı.»

«Söyle bana,» dedi Mistral. «Jean François kaç yaşında?»

«Kimse emin değil. Ben bile. Ama kırk yaşlarında olduğunu sanıyorum.»

«Sanki çocukmuş gibi davranıyor. Eğer bir çocuğun dünyasında yaşarsan sen de onun seviyesine inersin,» dedi Mistral tiksintiyle.

«Jean François'dan konuştuğumuz yeter,» diye Kate koruyucu bir tavırla söze karıştı. Modacılar konusunda Mistral'ın neler düşündüğünü biliyordu. Jean François eleştiril-

diği takdirde Nadine'in tepkisinin ne olacağını da. «Nadine, Fauve'a yazı nasıl geçirdiğini sor,» dedi... «Çok şaşıracaksın.»

Nadine annesine baktı. Onun gözlerindeki anlamlı ışıltıyı gördü. Ana-kız anlaşmak için konuşmaya gerek duymazlardı. Nadine hafifçe omuzlarını silkerek Fauve'a döndü.

«Bu gece beklenmedik biçimde suskunsun, Fauve. Oysa oldukça yakışıklı bir genç mimarla ilgili bir şeyler duydum. Demek bizim küçük Fauve sonunda karşı cinsi tanıyacak hale geldi? İlk aşk nasıl oluyor, ha?»

Nadine bunları öylesine buz gibi bir sesle söylemişti ki Fauve ürpermekten kendini alamadı. İçgüdüsel olarak bu merakı başka yöne çevirme yolunu aradı. Çünkü tıpkı bir erkek kedi gibi, Nadine pençelerine aldığı küçük bir hayvanı tatmin olamadan bırakmazdı.

«Karşı cinsi olağanüstü yararlı buldum, teşekkür ederim. Burada bütün yazı bisikletten başka bir vasıtayla nasıl mı geçiriyorum? Bu arkadaşımın bir arabası var, beni istediğim yerlere götürüyor... Altı hafta içinde sekiz yılda görmediğim kadar çok yer gördüm çevrede.»

«İlgin yalnızca turistik yönden mi? Fauve, buna inanacağımı mı sanıyorsun?»

«İstediğine inanmakta serbestsin... Provence Yahudilerinin tarihini inceliyorum.»

«Aman Tanrım, ne kadar sıkıcı... Ben onların hepsinin Paris'te olduklarını sanıyordum.» .

«Çoğunluk öyle düşünüyor.» Fauve konuşmanın aldığı yönü düşünüp gülmemek için kendini tuttu. Nadine, Eric'in adını bile sormamıştı. «Burada iki bin yıldan beri yaşayan Yahudiler var.»

«İki bin yıldan beri... Emin misin, Fauve?» Gözleri kuşkuyla doluydu.

«Kesinlikle! Haçlı Seferlerine kadar da onlara başkalarından değişik biçimde davranılmamış. Vandallar, Vizigotlar ve Barbarlar bile ülkeyi işgal ettiklerinde onlara dokunmamışlar... Fransız krallarının Kutsal Toprakları ele geçirmeye kalkıştıkları On İkinci Yüzyılda Yahudilere işkence edilmeye başlanmış.»

Fauve çatalını bırakmış, babasıyla Kate'in duygusuzcasına ilgisiz kaldıkları Armand Mossé'nin kitabından okuyup öğrendiklerini anlatma fırsatı doğduğuna sevinmişti. Ger-

çi fırsatın, Kate'in Nadine'le babası arasında doğabilecek bir tartışmayı engellemek istemesi yüzünden doğduğunun farkındaydı ama umurunda bile değildi.

Şimdi genç kız adlarla, tarihlerle, istatistiklerle coşmuş gibiydi. Yahudileri özel doktorları olarak kullanan Papa VI. Alexandre'la II. Jules'dan arkadaşlarıymış gibi sözediyor, Talmud yakılsın diye emir veren III. Jules'u yürekten lanetliyordu.

Kendisini konuya öylesine kaptırmıştı ki Nadine'le Kate'in birbirlerine hoşnutsuzlukla baktıklarını farketmiyordu bile. Tüm Provence Yahudilerinin çocukluktan itibaren elbiselerinin yakalarına sarı yıldız takmak zorunda bırakıldıklarını, buna ancak İhtilal'den sonra son verildiğini anlatırken heyecanı giderek artıyordu. Fauve eski gettoların dehşetini, başkaları Vaucluse vadisinin zengin, geniş topraklarında özgür yaşarken Yahudilerin bu gettolarda üstüste, perişan havasız deliklerde oturmalarını anlatırken Mistral onu anlamsız bir yüzle dinliyordu. Yetkililerin Yahudilere uygun gördükleri acımasız, kısıtlayıcı kurallar genç kızın ağzından uzun, ateşli bir monolog halinde dökülüyordu. Mistral yemek yemeyi bırakmış, dudaklarını öfkeyle kısmıştı ama Fauve bunun farkında değildi. Ne kadar uzun bir süre, ne denli coşkulu bir biçimde konuştuğunu, ancak Nadine peynirini yemeyi bitirip karşısındakini önemsemeyen bir tavırla, «Çoktan ölmüş kişiler için böylesine kaygılanman yersiz değil mi, Fauve,» deyince farketti. «Bütün bunlar hâlâ önemliymiş gibi davranman çok çirkin... Senden böyle bir şey beklemezdim.»

«Yanılıyorsun, Nadine. Mossé'nin kitabının hemen her sayfasında Lunel ve Astruc adları geçiyor... Ailemin adları... Yani benim adım.»

«Böylesine uzak bir ihtimali nasıl ciddiye alabilirsin?»

«Uzak mı? Hayır, bunda uzak diye bir şey yok...» diye Fauve öfkeyle atıldığı sırada Mistral sıkıntılı sessizliğini bozdu.

«**Yeter!** Cavaillon'daki o yerden döndüğünde oradaki Yahudilere iyi davranıldığına beni inandırmıştın. Şimdi de kalkmış bizi bu bitmez tükenmez ıstırap, acı dolu öykülere boğuyorsun. Yahudi konusu senin için bir tutku haline geldi!»

«Şimdiye kadar cahil bir romantik olmuş, hayal içinde

yaşamışım, baba.» Fauve onun öfkesine aldırış etmeden cesaretle konuşuyordu. «O yapı iki yüz yıllık bile yok ama ben bunun ideal bir geçmişi yansıttığını düşünecek kadar aptallık ettim. Artık o sinagogun Yahudilere zaman zaman tanınan, oldukça huzur, barış dolu bir dönemin yapıtı olduğunu anlıyorum... Yine de çevresi korkunç bir gettoyla çevriliymiş. Sonra burası yıkılmış... Hâlâ iyi niyetli, Yahudilerin Provence'ta herkes gibi yaşadıklarıyla, Provence'ın, 'Yahudilerin Cenneti,' olduğuyla övünen kişiler var... Tabii Yahudilerin canlı canlı yakıldığı Fransa'nın başka yerlerine kıyasla! Provence, sözcüğün sınırlı anlamıyla bir cennetti. Tıpkı hiç suçlamadığı halde hapse atılan kişiler için en iyi hapisane neyse.»

«Hapisane mi?» Kate, genç kızın karşı çıktığı Mistral'ın yüzünü dikkatle izliyordu. Yahudilikle ilgili her şeyden ölesiye kaçınan Mistral'ın kızının bu ilgisine ne denli sinirlendiğini tek farkeden oydu. «Neden 'hapisane' dedin Fauve? Bu insanların başına gelenlerden biz sorumlu değiliz ki. **Biz** Yahudilere asla acımasız davranmadık, **biz** Yahudileri sanki bir suç işlemişler gibi görmedik. Yapma, Fauve, nerdeyse onların toplama kamplarına gitmesine neden olduğumuzu bile söyleyeceğini sandım.»

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Kate Mistral daha ilk tanıştığı günden itibaren Julien Mistral'e rol yapmıştı. Mistral'ın onun gerçek kişiliğine en fazla yaklaştığı an, Kate'in kendisine evlenme teklifinde bulunduğu zaman olmuştu. Şimdi, kırk iki yıllık bir evlilik hayatından sonra Kate, rakiplerinin bu en gerekli ve önemli olanına karşı tüm duygularını asla açmadığı, zamanla gelişen rolünün içine kilitlenmişti. Sahnede ya da bir filmde bir artisti takdir ettiğinde kendi özel hayatında en azından onun kadar başarılı, inandırıcı bir artist olduğu aklına bile gelmiyordu. Tüm insanca ilişkileri, herkesin çoğu zaman rol yaptığına inandığı özel bir tiyatroda geçiyordu. Dramatik maskesini sıyırdığı anlar çok nadirdi. Bazan gerçeğe yaklaşıyor, içten bir anı oluyordu. Bu da yalnızca Nadine'leydi. Kocasıyla asla.

Kate tuvalet masasında oturmuş incilerini çıkarırken Mistral odanın kapısında öfkeli öfkeli duruyor, içeri mi girsin yoksa kendi odasına mı gitsin karar veremiyordu.

Kate tatlı bir sesle, «Tanrı aşkına, neden bu kadar tedirginsin, Mistral?» diye sordu. «Fauve'un bizi yemekte o masallarla sıktığını kabul ediyorum. Ama bunu büyük bir sorun haline getirmeye gerek var mı? Bütün çocuklar o yaşta aynı dönemi yaşarlar.»

«Sen de onu bile bile cesaretlendirdin.»

«Saçma. Son günlerde Fauve'a bir tek tatlı laf ettiğini duymadım. Yalnızca günaydın demekle, Kudüs'teki Ağlama Duvarı'yla ilgili bin yıllık öyküyü dinlemeye razı olman gerekecek yakında. Fauve'u durdurmanın olanağı yok... Bizimle ne zaman yemek yese hep aynı konuyu konuşmak istiyor. Tabii bunu ona yasaklamazsan.»

«Fauve'a ilgilendiği şeylerden konuşmayı yasaklayamazsın. Öyle bir kız değil o. Şu Avigdor serserisinin Tanrı cezasını versin! Hep onun başının altından çıkıyor bunlar.»

«Haksızlık ediyorsun. Evet, oğlan ateşi körüklüyor ama

artık iş çığrından çıktı. Suçlayacak birini arıyorsan bu kişi Maggy Lunel'den başkası olamaz.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Cizvitler bir çocuk kendilerine ilk yedi yıl içinde bırakılırsa ona bütün hayatı boyunca sürecek kişiliğini verebileceklerini söylerler. Sen Fauve'u büyükannesine verdin. O da kendi kimliğini torununa geçirmek için hiç zaman yitirmedi. Hoşuna gitse de gitmese de Fauve'da Yahudilik var. Bunun gücünü küçümseme, Julien. Her çocuk bir kimlik sahibi olmak ister... Ya da öyle derler.»

«O benim kızım... Bir ressam o. Bunlar yeteri kadar kimlik sağlamıyor mu? Tanrım! Tanrı aşkına, on altı yaşındaki bir çocuk başka ne ister? Yo, hayır... Bu yazdan elinden geldiğince yararlanacağına kendisiyle hiçbir ilgisi olmayan düzmece bir gelenek bulduğunu sanarak hayal peşinde koşuyor. O lanet olası kitaptaki Lunellerle, Astrucların kendi ailesi olduğunu düşünmekle çılgınlık ediyor. Bir şey bulmasına olanak yok... Belli belirsiz bir akrabalık olsa bile bunun hiçbir önemi yok!»

«Belki de senin gayrimeşru kızı olduğunu bilmesi, Fauve'a yetmiyor.» Kate bileziklerini mücevher kutusuna koyduktan sonra yüzünün iki yanından ipek gibi inen saçlarını fırçalamaya başladı. «Hadi git yat artık, Julien. Öyle durman beni tedirgin ediyor.»

Biraz sonra Mistral yıldızların uzayın boşluğundan çıkıp ışıldadıkları Provence göğünün kendine özgü ışığıyla aydınlanmış gecesinde atölyesine doğru yürüyordu. İçeri girdiğinde ışıkları yakmadan Fauve'un yarı bitmiş resminin durduğu sehpanın başına gitti. Gökyüzünün ışığında hemen hemen somut bir gri renk alan dikdörtgen tuale bakıp derin düşüncelere daldı. Kafasında Kate'in sözleri çınlıyordu: «Her çocuğun bir kimliğe gereksinmesi vardır.» Kate'in haklı olduğunu nasıl yadsıyabilirdi? Doğduğu andan itibaren Fauve'a kendi adını vermekte aciz kalmıştı. Fransız yasalarına göre Fauve onun kızı sayılmıyordu. Fauve kendine Fauve Mistral diyemezdi. Doğal olarak da Lunel soyadını almıştı... Kendini Lunel olarak düşünüyordu... Onlardan biri olarak. Mistral tüm yaz boyunca onun kendisinden giderek uzaklaştığını, bu uzaklaşmanın her gün biraz daha derinleştiğini hissedi-

yordu. Gerçi tuale Fauve'un fiziksel çizgilerini geçirmeyi başarmıştı ama eskiden olduğu gibi ruhunu yakalamayı başaramamıştı. Ona poz verirken bile genç kız başka bir yerlerdeydi.

Mistral üzüntüyle sırtını tuale çevirdi... Bu tabloyu bitirmeye ne gerek vardı? Gölgeler içindeki atölyede dolaşmaya başladı. On altı yaşındaki bir genç kız nasıl yakalanıp oturtulur, gerçeği, doğruyu görmesi sağlanırdı? Bir muhabbet kuşuyla konuşmak, onu hizaya getirmek belki daha kolay olurdu. Fauve Fransız olsa, Félice'de onun denetiminde büyüseydi keşke. Her yıl ondan uzaklaşıp gitmese, zaman içinde dondurulabilseydi!

Tedirgin olduğu zamanlarda kendisine teselli veren tek şeyi yapmaya karar verdi: Depodaki tablolarını görmeye gitti. Depo odasının kapısını açıp ışığı yaktı. Parıl parıl aydınlanan odada tablolarına bakarak dolaştı. Her birine acayip bir şeymiş gibi, sanki bunlar için haftalarca, hatta aylarca, çalışmamış gibi dikkatle bakıyor, inceliyordu. Yavaş yavaş rahatladığını, dinginliğini bulmaya başladığını hissetti. **Bunlar yaşıyordu.** Tabloların yaşadığından, kendisinin Julien Mistral olduğu kadar emindi. Şimdi yaşıyorlardı ve var oldukları sürece de yaşayacaklardı. Oda bitmiş tablolarla değil konuşan, soluk alan varlıklarla doluydu. **Onun** kimliği burada, bu odadaydı. Bu penceresiz odada Julien Mistral için söylenecek ne varsa hepsi vardı.

Odanın Julien Mistral'ın asla uğramadığı bir bölümü de bulunuyordu. Teddy'nin hamileliği sırasında, sonra da Fauve'un hayatının ilk iki ayında Teddy'yle Fauve'u birlikte resmettiği tablolardı bunlar. Büyük odanın arka tarafındaki bölümde duruyorlardı. Teddy'nin ölümünden sonra onları Avignon'daki evde, yanlarında çalışan karı kocanın güvenlikli ellerine bırakmıştı. **La Tourello**'ya döndükten sonra da bunları aldırtmış, depoya koydurmuş, bir daha da hiç bakmamıştı.

Şimdi tablolardan yana gidip onları ışığa doğru çekti. Aralarında Teddy'nin bir tane St. Tropez'de başlanmış, ama bitmemiş tablosu vardı. Genç kadın bir bahçede, Fauve'u göğsüne bastırmış, başı bebeğe doğru eğik, mavili beyazlı çizgileri olan bir salıncakta oturuyordu.

Mistral'ın en acılı, özlem dolu düşlerinde bile Teddy hiç böylesine güzel olmamıştı. Aşkını öylesine açık, belirgin bir

biçimde boyamıştı ki tual yüksek, berrak, sessiz bir sevinç çığlığı atıyor gibiydi. Mistral tabloyu birden yerine iterek ışıkları söndürdü. Depo odasından dışarı fırladı. Atölyeden çıkıp **La Tourelle**'yu çevreleyen duvarlar boyunca yürüyüp ormana daldı. Yere oturup sırtını bir ağaca dayadıktan sonra derin derin soluk aldı. Sanki kaçıp kurtulmak ister gibiydi. Neden yapmıştı bunu? Böylesine derin bir acı duyacağını bile bile?

Sanki fıkır fıkır kaynayan düşüncelerden içgüdüsel olarak kaçınıyormuş gibi Teddy'nin hayalini kafasından atıp aklını tualin üstündeki küçük varlığa, bebek Fauve'a verdi. O zaman bile Fauve'da canlı, yakıcı bir canlılık vardı. Onun doğduğu anı, anne rahminden henüz çıkmış, pembe örtüler içindeki halini düşündü. Ona yakışacak adı hemen nasıl da bulmuştu. Kızına duyduğu, tüm yaz boyunca birike birike çoğalan öfke, onu düşündükçe sabun köpükleri gibi uçuşup gidiyordu.

Julien Mistral soyut duyguların üstesinden gelecek bir adam değildi. İnsanları tek tek ya da grup halinde anlayacak, onların duygularını paylaşacak yeteneği yoktu. Bunu yapmak da istemezdi. Sanatı tümüyle kişiseldi. Kendinin olduğunu iddia ettiği çevre içindeki belirli nesneleri benimserdi: Doğanın bazı görünüşleri, Provence'taki insan hayatının bazı unsurları ve sevdiği insanları... Ki bunlar da az, çok azdı. Aşk denilen dürtü olmadığı takdirde bir taştı o... Resim yapan bir taş parçası.

Sırtını ağaca dayamış otururken Fauve'a olan sevgisi onu Fauve'un kafasına soktu. Kızının ruhuna ulaşmasını sağladı. Yavaş yavaş Fauve'un kendi kendine sorduğu soruların farkına varmaya başladı: Ben kimim? Nereye gidiyorum? Benden önce kim gitti? Arada bir ilişki var mı?

Evet, Fauve bu soruları yanıtlayacak bir şey arıyordu. Çünkü o annesi Teddy kadar romantik değildi. Fauve'un şaşkınlığına, aptalca konularla ilgilenmesine şaşmamak gerekirdi. Birkaç saniyelik bir süre içinde Julien Mistral, Teddy'nin gözetimi altında bakılan, sevilen, annesi babası olan, güvencede, değerli tutulduğu bir dünyada yetişecek Fauve'u düşündü. Yararsız bir ıstırabın darbesiyle inledi. Kafasındaki hayali şiddetle uzaklaştırdı. Ama Teddy Lunel'in sevgisinden acımasızca yoksun kalan tek kişinin kendisi olmadığını

anlamıştı. Fauve'la Teddy'nin birlikte poz verdikleri tabloyu kimseye göstermemişti, **Fauve'a bile.**

Aklına gelen bir fikirle öylesine şaşkındı ki hiç kıpırdamadan oturarak bunu kafasında evirip çeviriyor, daha önce neden hiç düşünmediğini merak ediyordu. Ciddi, sert yüzü sanki olanca gücüyle hissedilen bir acıyı kucaklıyormuş gibi buruşmuştu. Artık Fauve'u kendisine sonsuza dek bağlayacak, onu, Mistral'la hiçbir ilgisi olmayan bir geçmişin peşine düşmekten kurtaracak kimlik duygusunu nasıl vereceğini bulmuştu. Fauve öylesine çaresiz kalmıştıki, bir XV. Louis sinagogundan arta kalan kabuktan bir anlam çıkarmaya kalkışacak kadar küçülmüştü. Oysa ona kimlik, kişilik kazandıracak bu geniş, büyük yeryüzündeki tek kişi oydu. Ona öyle bir kimlik verecekti ki Fauve dünyadaki en önemli, en esas bağının babası olduğunu anlayacaktı.

Julien Mistral şimdiye kadar hiç vasiyetname yazmamıştı ama annesiyle babası öldüğünde veraset denilen konunun ayrıntılarıyla uğraşmıştı. Annesi varlığının üçte birini dantel işlerken birlikte çalıştığı, kendisiyle hiçbir biçimde akraba olmayan bir kadın arkadaşına bırakarak Mistral'ı hem şaşırtmış hem de sinirlendirmişti. Mistral bunun geçerliliğini avukata sorduğunda herkesin malının üçte birini yabancı da olsa istediği kişiye bırakabileceği yanıtını almıştı. Kalan üçte ikisi o istese de istemese de akrabalar arasında bölüştürülecekti.

Fauve yasal bakımdan onun yabancısıydı. Fransız yasalarındaki hiçbir şey onlara başka bir hak tanımıyordu. Fauve yasal olarak Mistral'ın kızı değildi. Bir **enfante adulterine** olarak mirasından hiçbir hak iddia edemezdi. Ama bir yabancı olarak; üçte birini alırdı! Ah, ne denli özenle, içtenlikle çalışacaklar, birlikte depodaki bütün tabloları inceleyecekler, yasal olarak Kate'le Nadine'e kalacak olanlardan üçte birini ayırmak için Fauve'la kimbilir ne denli karmaşık olduğu kadar sevinçli, neşeli saatler geçireceklerdi.

Fauve, hayatına sonsuza dek kilitlenecekti. Onu kendisine yaşamının en güzel yapıtlarından başka, hangi tozlu tarih kitabı daha sıkı sıkıya bağlayabilirdi ki? Mimari hangi yapı, hangi kitap, çoktan ölüp toprak olmuş hangi insanların listesi, Mistral'ın uğruna bir ömür tükettiği hazinesinin en güzel parçalarını daha hayattayken vermesi kadar güçlü ve büyük bir kimlik duygusu sağlayabilirdi ona?

Julien Mistral oturduğu yerden kalkıp pantolonundaki kuru yaprakları, toprakları silkeledi. **La Tourelle**'ya doğru yürürken Julien Mistral'ın yıldızların aydınlığındaki silueti, geleceğinin yönünü kararlaştıran geniş, büyük çiftliğin kapılarına ilk kez yaklaştığı günkü kadar genç, istekli ve canlı görünüyordu.

Ertesi sabah havuzun kenarında oturan karısına, «Kate,» dedi. «Lütfen konuk odalarından ikisinin hazırlanması için gerekeni yaptırt.»

«Konuk mu çağırdın?» diye hayretle sordu Kate. Çünkü Mistral bu tür işleri hep ona bırakırdı.

«İki kişi gelecek. İki erkek. Yakında uygun bir yer olmadığından yemeklerini bizimle yiyecekler. Bir hafta ya da on gün kalabilirler.»

«Julien, ne diyorsun sen... Gülünç bu.»

«Bir vasiyetname yazmaya karar verdim. Tablolara değer biçilmeli. Bu sabah fikrini sormak için Etienne Delage'e telefon ettim. Koleksiyoncu olarak bu işin tüm girdisini çıktısını biliyor. Yapıtlarımın her birine değer biçtirmeden vasiyetname yazmamamı öğütledi. Yoksa bu işi ben öldükten sonra hükümet yapar tablolara, mala en yüksek fiyatları koyarak vesaret vergisinin çok olmasına çalışırmış. Ama bu iş benim sağlığımda yapılırsa değer biçeceklerden birini ben seçebilirmişim. Ötekini de hükümet yollarmış. Etienne tablolara gerçekçi en düşük fiyatları verecek birini tanıyor... Hükümetin yollayacağı kişiyle bu kişi aralarında bir anlaşmaya varacaklar.»

«Etienne ne kadar düşünceli bir insan. Neden vasiyetname hazırlatmaya karar verdiğini sorabilir miyim?»

«Malımın üçte birini Fauve'a vereceğim...» Mistral karısına baktı. Ama güneş gözlükleri gözlerini kapatıyordu. Yüz ifadesinde bir değişme olmamıştı. «Dün gece bir yabancıya malımın üçte birini bırakmaya yasal olarak hakkım olduğunu düşündüm... Senin, 'Her çocuğun bir kimliğe gereksinmesi vardır,' demen beni uyardı. Nadine'le sen malımın geri kalanını alacaksınız elbette. Fauve'un payını tümüyle tablo olarak ayıracağım. Çiftlikten ya da diğer yatırımlardan pay vermeye gerek yok. Çünkü Fauve burada

oturmuyor. Onun tam hakkını verebilmek için **La Tourelle**'ya, banka hesaplarına ve yatırımlara da değer biçtireceğim.»

Kate soğuk bir sesle, «Anlıyorum,» dedi.

«Bütün bunlar zaman alacak elbette. Belki de Fauve her şey kesinleşinceye kadar Amerika'ya dönmüş bile olur. Ama önemi yok.»

«Demek her şeyi, Fauve'un hakkını tablo olarak ayıracaksın?»

«Ah, bak unutuyordum. **Rouquinne** serisi senin. Bunun için hiç kaygın olmasın. O zaman çok akıllıca bir yatırım yaptın, Kate.»

«Evet.»

«Onları senden geri almak istiyorum.»

«Öyle mi?»

«Evet... Onlar Fauve'un olmalı... Ne de olsa aile tabloları.» Mistral, Kate'in yıllardan beri görmediği bir biçimde gülümsedi.

«Haklısın. Değerlerinin ne olduğu üzerine bir fikrin var mı?»

«Her neyse öderim.»

«Güzel.»

«Anlaştık.» Mistral doğruldu. «Odaların hazırlanması için hizmetçilere gerekeni söylersin değil mi? Adamlar iki güne kadar gelirler.»

«Elbette. Fauve'a bundan sözettin mi?»

«Hayır. Giyinmek için eve geldiğinde, bu gece konuşacağım... Akşam bir partiye davetliymiş.» Julien Mistral bugün Fauve'un istediği kadar aylaklık edebileceğini, yarın depodaki tabloları elden geçirirlerken bir yere kımıldayamayacağını düşünerek atölyesine girdi.

Kate bir tahta parçasına giren matkap gibi etini delen, dilim dilim eden gazaba dayanıp dayanamayacağını düşünerek hareketsiz oturdu. Demek Nadine'i yoksul duruma düşürmek, ekmek parası için çalışmaya zorlamak yeterli olmamıştı? Şimdi de Mistral onu soyuyor, hakkını yiyor, öz kızını piçinin seviyesine indiriyordu.

Fauve'a bırakacağı yapıtlarından seçmeler yaparken dürüst davranacağına Kate'in inandığını mı sanıyordu? Aynı fiyatın biçileceği iki tablo arasında ancak ressamın kendi-

sinin bildiği **önem** bakımından büyük farklılıklar olacağını onun da bildiğini anlamıyor muydu? Fauve'a vereceği tabloların en paha biçilmez eserleri olacağını Kate'in bildiğini farketmiyor muydu? Şaheserlerinin şaheserlerini vermeyecek miydi ona? Eğer Fauve payını tablo olarak alacak, toprağı, parayı ve yatırımları bırakacaksa bu onun mirasın yarısını alması anlamına geliyordu. Yani depodaki **tabloların yarısını**... Kafasında, o oda canlanınca Kate soluğunu tutup öne doğru eğilerek elleriyle midesini kavradı.

Mistral bunu ona ne cesaretle yapabilirdi? O, Kate Browning, tanınmamış bir ressamı ele alıp onu Julien Mistral yapmıştı. Tanrı cezasını versin, ona **aitti** Mistral. Kendisi vermediği takdirde Julien Mistral'ın bu dünyada hiçbir hakkı yoktu. Yaşlı bir budala gibi her şey, üzerine boya sürdüğü en küçük bir tual parçası bile onun en doğal hakkı olduğu halde yapıtlarını «paylaşmaktan» nasıl söz edebilirdi?

Julien Mistral onun eseriydi. Onunla evlenip onun karısı olmasaydı Julien Mistral şimdi ne olurdu? Hiçbir şey. Belki de Paris'de yoksul, berbat bir odada dünyanın neden kapısına dayanmadığını merak eden, acı, doyumsuz hislerle dolu bir yaşlı adam olurdu. Oysa şimdi kalkmış yapıtlarını Fauve'a bırakacağından söz etmeye cesaret buluyordu.

Onun çalışmasını, yapıtlar ortaya koymasını sağlayan oydu, Kate Browning'di. Julien Mistral kesinlikle kendisine ait olan bir şeyi vermeye kalkışıyordu. Bunu yapamazdı. Yapmamalıydı. Hayatında hiç bilmediği, Julien Mistral'ın onu Teddy Lunel uğruna terkedip gittiği zaman bile hissetmediği kadar büyük bir öfkeyle felce uğramış gibi oturan Kate; midesindeki sancının giderek arttığını, bu hareketsizlikten kurtulması gerektiğini düşünerek fırladı, havuzun giyinme pavyonuna koşup tuvalete tüm zehrini kustu.

İşi bittiğinde sakin, ne yapması gerektiği konusunda kendinden son derece emindi.

O gün öğleden sonra genç kızın yukarıya çıktığını duyan Kate, «Bir dakika odama gelir, kapıyı kapar mısın, Fauve?» dedi.

«Elbette... Ama berbat bir haldeyim. Eric de saat altıda gelip beni alacak. Uzun sürer mi?»

«Yo, hayır. Fauve, dün geceki gibi konuşmalarınla babanı ne denli tedirgin ettiğini anlamıyorsun.»

«Ah, biliyorum, konuşmamı biraz fazla uzattım, Kate. Bugün düşündüm de masada benden başka kimse konuşmadı gibi geldi. Bir daha yapmam. Gerçekten üzgünüm.»

«Ne kadar uzun süre konuştuğun önemli değil, Fauve. Önemli olan konuşmanın konusu. Yahudilerin çektiği ıstıraplardan kendini alamıyorsun.»

«Ne?»

«Sana bazı şeyleri anlatmak zorunda kalmayacağımı umuyordum. Kimliğini, aile tarihçeni öğrenmeye çalışman hakkın. Sana bunu kimse yasaklayamaz. Ayrıca ben bu tutumunu son derece çekici ve duygusal buluyorum. Ama baban... Yahudilerden konuştuğunda onun eski yaralarını deşiyorsun.»

«Yani ona büyükannemi anımsattığımı mı söylemek istiyorsun, Kate? Bu konuda her şeyi biliyorum ve söylediklerimin babama Maggy'yi anımsattığını da sanmıyorum. Dünyadaki tek Yahudi büyükannem değil ki.»

«Onu demek istemedim. Böyle bir şey aklıma bile gelmedi. Hayır, Fauve, ortada açıklamakta güçlük çektiğim başka bir şey var.»

«Ne söylemeye çalışıyorsun, Kate?» Kate'in normal olarak kontrollü, kendinden emin yüzündeki derin, kaygılı ifade genç kızı şaşırtmıştı.

«Fauve, daha on altı yaşındasın. Güvenlik içinde, barış içinde bulunan bir dünyada yaşıyorsun. Ama sen doğmazdan on yıl önce İkinci Dünya Savaşı oluyordu. Hayal edemeyeceğin kadar büyük felaketler günlük olaylar haline gelmişti.»

«Ah, tanrım,» dedi Fauve. «Dün gece toplama kamplarından söz ederken savaşta Yahudilerin başlarına gelenleri düşünüyordun, değil mi? Beni uyarmaya çalışıyordun... Ah, Tanrım, Kate çok üzgünüm! Babamı sinirlendirdiğimi farketmedim... Hiç düşünmedim...»

«Fauve, iyice anlatamadım derdimi. Fransa'nın işgalinden, o sırada burada olanlardan sözetmek istiyorum. Savaştan sonra Félice'ye döndüğümde, daha başından beri burada olan Marte Pollison bana kimseye anlatmak zorunda kalmayacağımı sandığım şeyler söyledi. Haftalardan beri Provence'ta yaşayan Yahudilerle ilgileniyorsun Fauve. Bu ko-

nuda bildiklerim canını sıkacak. Bir süre, bu konudan bıkacağını düşünerek sabrettim. Ama sen daha da derinlere inmeye başladın. Artık bu konuyu bizim yanımızda açıp babanı tedirgin etmemen için her şeyi anlatmak zorunda olduğumu anladım. Baban yalnızca resim yapmak için yaşar. Yaşıyor. İşinin onun için ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Sanatı onun için her şeydir, varoluş nedenidir.»

Fauve, «Ama ayrıca insan da,» dedi.

«Ama başka insanlara benzemez. Zaten hiçbir dahi benzemez ya. Ben bunu yıllar sonra öğrendim. İnsan böyle biriyle yaşamaya kolay kolay alışamıyor. Dahilerde eksik olan bazı ölçüler vardır.»

«Pek anlayamadım, Kate.»

«Biliyorum, ben de bundan korkuyordum. Bir örnek versem daha iyi anlarsın sanırım. Savaşın son yıllarında her yer Almanlarla doluydu. En ücra köşeleri bile didikliyor, neler olduğunu öğreniyorlardı. Félice'ye de geldiler ve genç, güçlü erkekleri zorunlu çalışma kamplarına gönderdiler.» Kate susup başını üzüntüyle salladı.

«Evet?»

«Baban da gönderilecekti ama yüksek mevkiiden bir Alman subayıyla olan arkadaşlığı, çok yakın dostluğu bunu engelledi.»

«Buna inanmam.»

«Elbette inanmazsın, Fauve. İşte seni anlamaya zorlamanın güçlüklerinden biri bu. Çünkü sözünü ettiğim kişi senin baban. Böylesine küçücük bir gerçeği bile kabul edemezsin.»

«Küçük mü?» Kate, genç kızın yüzünün bembeyaz olduğunu görerek sevindi. Oysa açıklamalarının daha başındaydı. Yıllar yılı Marte Pollison'la iyi geçinmesi ne kadar isabet olmuştu. Kadın otoriterdi ama, dedikodu etmeden de olamıyordu.

«O subay bir sanat aşığıydı. Babana o sırada güç bulunan boyalar, tualler getirerek onun çalışmalarını sürdürmesini sağladı. Almanya'daki fabrikalara yollanacaklar listesinden babanın adını çıkardı. Julien'in en değerli yapıtları bu döneme aittir. Ama onun bu tutumu bilinse hemen hain damgasını yer.»

«Bana bunu neden anlatıyorsun?»

«Babanın dehasının, kendisinden neleri aldığını tam

olarak anlamam için. Julien Alman subayına tual yapmak için kullandığı değerli çarşaflarının ipsiz sapsız kişiler tarafından çalındığını söylediğinde, bu kişilerin **Maquis**'den olduklarını nerden bilebilirdi? Korkunç bir yanılgıydı bu. Baban kendini asla bağışlamadı... Çünkü soygunu yapan bu yirmi kişi yakalanıp hemen öldürüldü. Eğer Alman çarşaflarla dönüp gelmeseydi babanın bundan haberi bile olmayacaktı.»

«Söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum,» dedi Fauve öfkeyle. «Iğrenç bir yalan bu. Bunun dün geceyle ne ilgisi var ki? Ben Provence'daki Yahudilerin yaşam tarzlarından konuştum, savaştan değil!»

Kate içini çekerek bir an yüzünü elleriyle kapadı. Şimdi! **Şimdi**, diye düşündü. «Ah, Fauve,» dedi yorgun, bıkkın bir sesle. «Bu savaş sırasında olabilecek trajik şeylerden yalnızca bir tanesi. Sana İşgal sırasında yardım istemek için babana gelen o Yahudilerin durumunu anlaman için bir örnek vermeye çalıştım.»

«**Yahudiler**... Ne Yahudisi?»

«Paris'ten gelen, İşgal altındaki Paris'ten kaçmak isteyen Yahudiler. Geldiler, geldiler... Paris'te yaşadığı günlerden eski dostları olduğunu ya da savaştan önce buraya davet edilip kaldıklarını düşünerek **La Tourelle**'ya geldiler. Bana da Marte anlattı... Ah, Fauve... Senin yaşındakilere bazı şeyleri anlatmak çok güç. Savaş hakkında ne bilirsiniz ki?»

«Anlatması güç olan nedir?» Fauve'un kalbi deliler gibi atıyor, sanki ev yanıyormuş, sanki ölüm tehlikesi içindeymiş gibi buradan kaçıp gitmek istiyordu. Kate kararlı bir derin soluk alıp bakışlarını yerdeki halıdan kaldırmadan konuşmaya başladı.

«Baban Marte'yla Jean'a Yahudi olsun olmasın kaçakların **La Tourelle**'ya gelip sığınak aramaya çalışmamaları için, çiftliğin girişini gizlemek için ana yola bir duvar ördürtmüş. Amacı kimsenin onu rahatsız edip resim çalışmalarına sekte vurdurmasına izin vermemekti, bundan eminim. Ormandan tarafa olan büyük kapıları da kapattırmış. Burada bir tek Yahudinin bile bir gece olsun kalmasına izin verirse hayatını tehlikeye atacağını biliyordu.»

«Evet ama Direniş Örgütünde çarpışan, Alman trenlerini bombalayan, savaşan, onca Yahudiye yardım eden Fransızlara ne demeli?»

«Onlar küçük insanlar, Fauve. Küçük. Onların babanın yitireceği kadar çok şeyleri yok. Resim yapmakla hayatı arasında bir seçim yapmak zorundaydı. Ve ben onun en doğru seçimi yaptığına kesinlikle inanıyorum. Senin de aynı biçimde düşünmen için dua ediyorum. Yalnızca işini düşünmesi gerekiyordu. Hiçbir sorumluluğunu yüklenmediği kişileri korumak zorunda olmadığına karar verdi. Bunları anlayabilecek kadar büyümelisin, Fauve.»

«Büyümek,» diye yineledi Fauve. «Büyümek.»

«Ama Fauve, onları buradan uzaklaştırmak gerekti! Onları buraya kimse davet etmedi ama geldiler, geldiler. Babanın huzurunu bozmaya hakları yoktu. Seni görmek için sekiz yıl neden bekledi dersin? Çünkü tedirgin olacağını, kendini çalışmalarına veremeyeceğini düşünüyordu. Asla yakalanmasalar, kimsenin haberi olmasa bile bu Yahudiler onun çalışmasını engellerdi. Kabul ediyorum, **La Tourello** kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde ama, köyde ergeç durum öğrenilirdi. Birisi Julien'i otoritelere haber verirdi. İşte Yahudilerden durmadan sözetmen babanı bu yüzden tedirgin ediyor, Fauve... Yoldaki duvarı geçip, kapıya gelen, zili durmadan çalan, çalan insanları anımsıyor.»

«Sen bütün bunları nerden biliyorsun? Burada bile değildin! Yine Marte mi anlattı? Onun söylediklerinin hepsi yalan. Hiçbirine inanmıyorum.»

«Hâlâ anlamıyorsun, Fauve. Sana yalan söylememe ne gerek var? Söz konusu babanın çalışmasıydı, çalışmasının sekteye uğratılmasıydı, bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun? Bundan daha önemli hiçbir şey yok.»

«Yalancı!»

«Bana inanmadığına göre Adrien Avigdor'a sor.»

«Ne?»

«Ne dediğimi duydun. Adrien Avigdor savaştan önce babanın en yakın dostuydu. Ama baban onu da reddetti, kapısından geri çevirdi. 1946'da gittiğim Paris'te, Avigdor bana kendisi anlattı. Eric'le arkadaşlığın sırasında baba Avigdor'un sana bunu anlatacağından hep korktum. Adrien'le konuştuğumda bu konuda son derece üzgündü. **La Tourello**'ya gelip de içeri alınmayanların hepsinin listesini çıkarmıştı. Çoğunluğu ressammış. Kişisel düşmanlığı son haddini bulmuştu. Sanki Avrupa'daki savaşın nedeni, yakalanıp öldürülen kişilerin sorumlusu babanmış gibi konuşuyordu...»

«Yakalanmış... öldürülmüş...»

«Fauve sana anlatmak zorundaydım. Artık yemeklerde senin tarih derslerine bir son vermemiz gerekiyordu. Bana söz verir misin...»

Genç kız yatak odasından koşarak çıkınca Kate sözünü tamamlayamadı. Hayır, diye düşündü. Söylenmesi gereken önemli hiçbir şeyi unutmadım.

Fauve, atölyenin kapısını açıp içeri girdiğinde Mistral onun tablosu üzerinde tüm duyarlılığı ve enerjisiyle çalışıyordu. Kızının kim olduğunu, nerden geldiğini anlamak için yaptığı araştırma sırasında onun ruhsal yapısını tualine aktaramamış, bu yüzden de tedirginliği dayanamayacağı bir düzeye ulaşmıştı. Ama şimdi onu anlıyor, ne düşündüğünü, hissettiğini biliyor, bu yüzden de zevkle çalışıyordu.

«Tanrıya şükürler olsun ki döndün, Fauve. Sana anlatmak istediğim öyle çok şey var ki,» diyerek fırçasını bırakıp öpmek için kızından yana gitti. Fauve kapının hemen iç tarafında, onu engellemek ister gibi elini kaldırarak durmuştu.

«Baba, savaş sırasında Yahudi göçmenlerini evinde barındırmaktan kaçındın mı... Zilin durmadan çalındığını duyup kapını onlara açmayı reddettin mi?»

Mistral duraladı. Fauve'un ona meydan okuyuşunun uyandırdığı şok kafasında bir tek adın canlanmasına neden olmuştu. **«Avigdor,»** diye kükredi. «Sana neler anlattı o herif?»

«Demek doğru!» Babası Avigdor'un adını söyler söylemez tüm umudunu yitirmişti Fauve. «Hiç onları **düşündün mü?** Senin yüzünden ölen Yahudileri?»

Fauve döndü. Ama babasının yüzüne bir damga gibi yerleşen gerçeği görmeyecek kadar acele edememişti. Mistral ona doğru uzandı ama Fauve kapıdan çıkmıştı bile. **Ve Julien Mistral onun peşinden gitmeye cesaret edemedi.** Boş, bomboş atölyenin ortasında titreyerek kararsız durdu. Sonra hayatı tehlikede olan biriymiş gibi atölyesinin bütün kapılarını, pencerelerini, kızının gözlerinde gördüğü nefretin karşısında güvencede olmak için bir bir kapayıp kilitledi.

Eric Avigdor kırk beş dakika sonra geldiğinde Fauve'u **La Tourello**'nun duvarları dışında bekler buldu. Bavulları çakıllı yolun üzerindeydi. Yağmurluğunu da almıştı.

«Bir yere mi gidiyoruz, sevgilim?» diye neşeyle sordu. Fauve'un tüm kaprislerini yerine getirmeye hazırdı.

«Lütfen Eric beni Avignon'daki tren istasyonuna götür.»

«Ne münasebet. Eğer ablan denilen kişiyle kavga ettiysen hemen duvarları yıkıp içeri girer, onun parmaklarından birini kırarım.»

«Eric, yapma, şaka yapma...» Fauve başını öne eğdi. Eric ani bir korkuyla dönüp onun yüzünü hemen örten saçlarını kaldırdı. Onun dokunuşuyla genç kız içler acısı bir hıçkırıkla ağlamaya başladı. Eric onun yanaklarının ıslaklığından uzun bir süreden beri ağladığını anladı.

«Tanrım, ne oldu sana?» diye atıldı. Ama Fauve başını sallayarak arabaya binip koltuğa adeta yığıldı. Eric bavulları arabanın arkasına atıp onu kollarına almak, teselli etmek istedi ama Fauve silkelenerek kurtuldu. «Beni buradan uzaklaştır, Eric,» dedi. Genç adam onun sesindeki kararlılık karşısında başka bir şey söylemeden motoru çalıştırdı. Avignon yönünde gittiler. Anayola çıkalı beş dakika olmuştu ki Eric yine denedi: «Fauve, ne oldu bana anlat. Lütfen, sevgilim. Yardım etmeme izin ver.»

«Hayır, Eric.»

«Fauve, bana güvenmiyor musun? Hiçbir şey sandığın kadar berbat olamaz.»

«Bir şey anlatamam.» Fauve artık ağlamıyordu ama gencecik, tazecik yüzünde Eric'i ürküten bir umutsuzluk, karamsarlık vardı. Arabayı yol kenarına çekip durdurdu.

«Fauve ne olduğunu anlatmazsan bir adım daha gitmem. Hiç kimseyi bu halde görmemiştim.»

Genç kız arabanın kapısını açıp indi. Bavullarından birini almak için arkaya uzandı. Ama Eric onu bileğinden yakalayarak, «Ne yaptığını sanıyorsun? Çıldırdın mı?»

«Eğer soru sormayı sürdürürsen otostop yapar Avignon'a giderim. Biri geçerken beni arabasına alır elbet.»

«Tamam, tamam. Sen kazandın. Ama neden benimle konuşmuyorsun? Seni ne kadar sevdiğimi bilmiyor musun?»

Bu sevgi, şefkat dolu sözcükler karşısında Fauve kontrolunu yitirerek derin, coşkun ıstırabının içine kendini bıra-

kıp hıçkırıklarla sarsıla sarsıla ağlamaya başladı. Öylesine yitik, perişan bir hali vardı ki Eric arabayı yeniden durdurmamak için kendini tuttu. Çevredeki kırlar parçalara ayrılıp dağılmış gibi geliyordu ona. Avignon'a yaklaştıklarında Fauve sakinleşmiş, dalgın, boş bir hava içine girmişti.

«Lütfen beni istasyonda bırak. Ben akşam trenini beklerim.»

«Seninle kalacağım.»

«Kalmasan daha iyi.»

«Bana engel olamazsın.»

İstasyonun dışındaki sıraya oturdular. Fauve sanki betondan bir kutu içindeymiş gibi sessiz, suskun ve her türlü iletişimden uzaktı. Eric onun elini tutmak istedi ama Fauve elini hemen çekerek kollarıyla vücudunu sardı. Yalnızca bitmez tükenmez bir ateşle yanıyormuş gibi duran saçları Eric'e yanındakinin Fauve olduğunu anlatıyordu. Onun şakacı, hayat dolu, neşeli, ciddi ve üzüntülü olduğu zamanlarda bile bir çıkış noktası arayan Fauve'u, derin aşkının bile etkileyemediği bir trans-haline girmiş gibiydi. Eğer gerçekten büyümüş, ne yapacağını bilecek kadar tecrübeli olsaydım, diye kaygıyla düşündü Eric. Yalnızca yirmi yaşında oluşundan şimdi nefret ediyordu. Mistral'ın yaptıklarına Fauve'un kendi neden olmuş olsaydı nasıl bir şey anlatamayacaksa, şimdi de gerçeği söyleyemeyeceğini Eric anlayamazdı. Fauve utanç altında öylesine ezilmiş bir durumdaydı ki babasının suçunu kendisi işlemiş gibi oluyordu. Babasının kızı olmak onu lekelemiş, Mistral'in büyük sevgisi onu sonsuza dek günahkar yapmıştı sanki. Kate'in birbiri ardına anlattığı, her biri diğerinden daha tiksindirici şeyler kafasından hiç çıkmıyordu.

Eric, «Nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«New York'a.»

«Uçak biletin var mı?» Fauve başını olumlu salladı. «Tren biletin?»

«Trene bindiğimde alırım.»

«Ben gidip alayım.»

«Hayır.»

«Fauve bir şeyler yapmama izin vermelisin. Yoksa çıldıracağım.»

Genç kız omuz silkerek razı olduğunu belirtti. Eric bilet, birkaç sandviç, maden suyu, sonra da içinden gelen bir

güdüyle eline geçen tüm dergileri aldı. Oysa Fauve'un yol boyunca kompartımanda hiç kıpırdamadan oturacağını da biliyordu. Fauve'a korkunç, onarılması imkânsız bir şey yapılmıştı. İçinden gelen bir ses daha birkaç saat önce La Tourello'nun kapısında bıraktığı kızı ona dünyada hiçbir şeyin geri veremeyeceğini söylüyordu.

Eric aldıklarıyla döndüğünde, «Teşekkür ederim,» dedi Fauve duygusuz bir sesle. «Çok üzgünüm, Eric.»

«Mektuplarıma cevap verecek misin?»

«Evet.»

«Fauve arada bir de olsa durup seni sevdiğimi anımsar mısın? Seni sonsuza dek seveceğimi, seni sevmekten bir an olsun vazgeçmeyeceğimi? Eğer birkaç yaş büyük olsan gitmene asla izin vermezdim, bunu biliyorsun, değil mi?»

«Biliyorum, Eric.» Oysa Fauve'un pasif, çok uzaklardan geliyormuşa benzeyen sesi genç adamın yüreğini burkmuştu. Fauve onu başından savmak, geçiştirmek için her şeye evet diyordu. Uzaktan uzağa trenin düdüğü duyulmaya başlamıştı. Çevrelerindeki yolcular doğruluyor, eşyalarını alıyor, platforma doğru gidiyorlardı.

Tren platforma girip durdu. Eric önden giderek Fauve'un bavullarını birinci sınıf kompartımana yerleştirdi. Fauve trene binip yerine oturdu. Ölmek üzere olan bir hayvan gibi çökmüştü köşeye. Tren memurunun hareketi bildiren düdüğünü duyuncaya dek genç kızın yanında kaldı. O zaman Fauve'u dirseklerinden tutup ayağa kaldırdı. Yüzünü yüzüne çevirdi.

«Lunel'e gidemedik,» dedi.

«Evet.»

Fauve'u öperken tren yavaş yavaş hareket ediyordu. Sonra hızlanmaya başladı. «Gideceğimize söz vermiştim ve gideceğiz. Sen benim tek aşkımsın. Fauve, beni asla unutma.» Eric koridordan koşup trenden atladı. Platformun ucunda yanaklarından yaşlar akarak, kuzeye, kalbini yırtarcasına alıp giden trene baktı.

Bir yıl sonra, yazın sonlarına doğru bir gün Kate Mistral sabahleyin oturmuş, kocasının evden gitmesini bekliyordu. Aylardan beri Mistral evden sabah çıkıyor akşam dönüyordu. Kate'e nerelerde dolaştığını söylemiyor ama Kate onun ta-

ze, yepyeni bir şeyler bulabilmek için çevrede dolaştığını anlıyordu. Uzun bir süreden beri atölyesinden içeri girmiyor, çalışmıyordu. Kate bunun Fauve'un **La Tourello**'dan ayrılmasıyla ilgili olduğunu bilecek kadar gerçekçi bir kadındı. O zamandan beri Mistral kızına altı mektup yazmış, postacıyı kapıda karşılayan Marte Pollison altı mektubun da açılmadan geri geldiğini hanımına söylemişti. Bu mektuplarda Julien kendini bağışlatmak için ne gibi yalanlar uydurmuştu acaba? Fauve gittiğinde Mistral ona aralarında gençliğin verdiği bir anlaşmazlık olduğunu, Avigdor oğlanıyla çok zaman harcadığı konusunda tartıştıklarını; Fauve'un yakında aklını başına toplayacağını anlatmıştı.

Sonunda, birkaç hafta önce Mistral kendini toparlayıp Maggy'ye yazmak cesaretini bulmuştu. O günden beri de Kate, Fauve'un gidişine neden olan davranışının ortaya çıkacağı korkusuyla Maggy'nin yanıtını beklemişti. Önceki gün Kate Apt'teki bir randevusuna gitmezden hemen önce Maggy'nin mektubu gelmiş, Mistral bunu açmadan cebine sokmuştu.

Dün akşam, bir yıldan beri olduğu gibi suskun, sıkıntılı yemek boyunca Mistral'ın öfkeli, yorgun yüz ifadesi hiç değişmemişti, Maggy ne yazmış olabilirdi? Öğrenmeliydi.

Kocasının arabayla hareket ettiğini duyar duymaz Kate yukarı, Mistral'ın yatak odasına koşup içeri girdi. Ardından kapıyı kilitledi. Oda her zamanki gibi düzenli ve kişiliksizdi. Çünkü Julien Mistral gerçek hayatını bu odada yaşamıyordu. Fauve'un giderken bıraktığı Avignon Yahudileriyle ilgili kitabın durduğu masanın üzerinde mektup yoktu. Kate arada sırada kontrol etmek için girdiği odada bu kitabı görüyor; Julien'in bunu neden tuttuğunu anlayamıyordu. Çünkü Julien Mistral kendine bile bile eziyet edecek tiplerden değildi. Çalışma masasının üzeri boştu. Çekmeceleri karıştırdı. Sonunda hayranlarından gelen mektupların arasında kocasının dün cebine soktuğu zarfı buldu. Kısa mektubu çabucak okudu:

> Julien,
>
> Hayır, Fauve'un mektuplarına neden cevap vermediğini, hatta okumadığını bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok. Onunla geçen yaz hakkında konuşmaya çalıştım. Ama bana bu konuda kesinlikle konuşmak iste-

mediğinden başka bir şey söylemedi. Son derece üzgün ve tedirgin, senden her mektup gelişinde de durumu daha kötü oluyor. Bana mektup yazdığını görünce, mektuba istediğim biçimde yanıt verebileceğimi ama gelecekte ona mektup yazarsan bundan haberi olsun istemediğini, mektupları ona haber vermeden geri çevirmemi söyledi.

İkiniz arasında olup bitenlerden hiçbir bilgim yok. Zaten bilmek de istemiyorum. Fauve'u aleyhine çevirmek için ne yaptınsa yaptın, artık bunu düzeltmenin yolu yok. Seninle olan tecrübelerim, beni sana bir umut ışığı vermekten alıkoyuyor.

Maggy.

Kate mektubu iki kez okuduktan sonra yerine koyup odadan çıktı. Havuzun yanında, güneşte oturmak için acele aşağı indi.

Artık güvenlikteyim, diye düşündü. Artık kaygılanmasını gerektirecek mektuplaşmalar olmayacaktı. Fauve, bir yıl önce öğrendiklerini kimden dinlediğini babasına anlatmayacaktı. Güvenlikteydi... Mistral'ın tüm tabloları, toprak, yatırımlar, banka hesapları, hepsi paylaşılmaktan kurtulmuştu. Hepsi de Nadine'in olacaktı. Kızının geleceği emniyete alınmıştı. Fauve'dan korkacak, çekinecek bir şey kalmamıştı.

Dün Apt'teki Dr. Elbert'le olan randevusuna tam zamanında gitmişti. Elbert, Nadine'in doğumunda bulunan doktordu. Kate onu Avignon'daki diğer doktorlardan üstün tutuyordu. On beş yıldan sonra geçen hafta aybaşı kanaması olduğunda Kate ne zamandır görmediği Dr. Elbert'e istemeye istemeye gitmişti. Doktor rahim kanseri olduğunu söylemişti. Kanser öylesine ilerlemişti ki karaciğere kadar atlamıştı. Daha ne kadar yaşardı? Bir yıl... Belki biraz daha az ya da fazla. Hastalığın bu döneminde yapılacak hiçbir şey yoktu. Kalmamıştı. Olsa bile sonucu kim bilebilirdi ki?

Gerçekten kim bilebilirdi? Kim bilmişti? diye Kate kendi kendine sordu. Çevresine baktı. Her şey yolundaydı. Zengin bir imparatorluk, muhteşem, güvencede ve eksiksiz. Teddy Lunel, **La Tourello**'nun kapılarından içeri girdiğinden beri ilk kez Kate her şeye kesinlikle sahip olduğunu hissediyordu... Bir yıl için... Ya da biraz az, biraz fazla.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

1974 Haziranının ortalarında Fauve Lunel'in yirmi birinci doğum günüydü. Rus Çayhanesinin ikinci katı, her biri bu özel partiye davet edilmekle ne denli önemli bir kişi olduğunu kanıtladığının bilincine vararak, hayatından hoşnut iki yüz konukla doluydu. Bu insan tabiatının öylesine temel ögelerinden biriydi ki özellikle etkili bir ateş çevresinde toplanan mağara adamları tarafından da hissedilmiş olmalıydı.

Yakın dostlarının ona hâlâ Melvin dedikleri Falk, iri gözlüklerinin gerisinden ancak New York'ta yaratılabilen yüksek desibel düzeyinde bir gürültüyle bir nabız gibi atan kalabalığı gözden geçiriyordu. Gözleri süratli olduğu kadar derinlemesine de inceleyebilen bir etkinlikle irileşmişti. Burada, tam burada, diye düşündü Falk, her sabah uyandığında Amerikan kadınının nasıl olması gerektiğine karar verme gücüne sahip kişiler toplanmış.

Kısa boylu bir kadının uzun boylu bir erkeği öperkenki rahatlığıyla boyunun kısalığını aklının ucuna bile getirmeden Diana Vreeland'la Cheryl Tiegs'i uzanıp öptü. Lauren Hutton'la kucaklaşırken kadınların fiziksel istekleriyle ilgili seçimleri kendilerinin yaptıklarına inandıklarını, oysa kadınları kuaförlere, terzilere, büyük bonmarşelere koşturanların, kendisi gibi fotoğrafçılar olduğunu düşündü. Yine de, modelleri seçip onları uygun kişilere yollayan, sonunda ideal kadın güzelliği üzerinde dünyadaki herkesi düşünmeye yönelten Maggy Lunel kadar etkili olmadığını kabul ediyordu.

Ama şu ya da bu kıza kararını verdiren moda ya da güzellik editörünün elinde miydi **en büyük güç**, yoksa tümüyle kendilerini fotoğrafçıların objektifine bırakan bu göz kamaştırıcı kızların ellerinde mi, diye, Christina Ferrare'nin parlak yanaklarından öperken merak etti Falk. Gençliklerini diğer bütün kadınların ikonaları olmaya hasreden, birbiri peşi sıra ortaya çıkan güzeller olmasa; moda dergi-

leri, reklam acentaları, kozmetik kuruluşları, fotoğrafçılar, model acentaları ne yaparlardı? Falk'un bu konuda hemen filozofça sonuçlara ulaşmasına gerek yoktu. Çünkü bu gece ülkenin dört bir yanındaki kadınların er geç uyacakları standartları yaratacak kişiler burada, bu salondaydılar. Yalnızca Fauve yoktu. Neredeydi Fauve?

Son beş yıl boyunca Falk onu keyfini kaçıracak derecede az görür olmuştu. Eskiden, çoğu kez cumartesi öğleden sonra buluşur resim galerilerini dolaşırlardı. Ama 1969 sonbaharında Fauve sanata sırt çevirmişti. Falk onun bu tutumunu anlatacak başka bir sözcük bulamıyordu. Falk'a bu ani ilgisizliğinin «New York Resim ve Heykel Sergisi: 1940-1970» denilen sergi yüzünden olduğunu anlatmıştı.

Tanrı da biliyordu ki, en büyük çağdaş sanatçılardan otuz beşinin koleksiyonunu sergilemek için otuz beş değişik galeri kullanılan aşırı derecede sulu bir türlü yemeğine benzeyen yer insanı görsel hazımsızlığa uğratacak nitelikteydi. Ama Falk, on altı yaşındaki bir genç kızın böyle estetik bir kargaşalığın üstesinden geleceğini sanmıştı. Sanatla ilgili olayların tecrübeli bir kişisi olarak o bile gecenin duyulmamış, görülmemiş zevksizliği karşısında hırpalanmış, aşırılıklarıyla şaşkına dönmüş, barbar rock orkestrasıyla kulakları sağırlaşmış, oradan oraya dolaşmaktan ayak tabanları şişmişti. Öte yandan Fauve adeta isteri nöbeti geçirerek bir daha hiçbir resim ya da heykel görmek istemediğini söylemişti. Falk bunun yalnızca bundan sonraki ilginç bir sergiye kadar verilmiş bir karar olduğunu sanmış, üstünde durmamıştı. Sanata Fauve kadar ilgi duyan biri, ona tecrübe kazandıracak yeni eserleri görmekten nasıl vazgeçebilirdi?

Oysa zaman geçtikçe Falk genç kızın tiksintisinin derinleştiğini, sanki sanatın ölüşüne yas tutuyormuş gibi bir havaya girdiğini gördü. Bütün büyük insanların yeteri kadar resim yaptıklarını, tüm yeniliklerin keşfedildiğini, bütün büyük temaların işlendiğini, yeni sanatçıların büyük ustaların atölyelerinin süprüntülerini kullanmaktan başka bir şey yapmadıklarını ileri sürüyordu.

Falk onun bu fikirlerine gülmüştü. Ama sonra Fauve'un resim çalışmalarına son verdiğini öğrenince durumun bir hayli ciddi olduğunu anlamıştı. Onu bu konuda sorguya çektiğinde genç kız artık resim yapmak istemediğini söylemiş-

ti. Resim sanatına ekleyecek yeni bir şeyi olmazsa nasıl resim yapardı? Gerçi Falk, Fauve'un çalışmalarında Julien Mistral'ın belirgin etkisini görmüştü ama bu durumun zamanla değişeceğini, genç kızın kendisini, gerçek kişiliğini bulacağını düşünmüştü. Ama Fauve çalışmalarını sürdürüp babasının etkisinden kurtulacağı yerde resmi tümüyle bırakmıştı.

On yedi yaşında liseden mezun olan Fauve'un koleje gideceği yerde büyükannesinin yanında çalışmaya başlayacağı kimin aklına gelirdi? Ve de işinde böylesine başarılı olacağı? Son dört yıl içinde işi en ince ayrıntılarına dek öğrenmekle kalmamış, uyguladığı yeniliklerle Lunel Model Acentasını rakiplerinin önüne geçirmiş, sonunda da Maggy'nin yardımcısı olmuştu. Öylesine çok, öylesine istekle, azimle ve hırsla çalışmıştı ki, genç ve tecrübesiz oluşunun üstesinden gelmiş, on dokuz yaşına girdiğinde alanında bir otorite haline gelmişti.

Falk, uzun süre kendisi gibi zirvede kalan fotoğrafçılardan Dick Avedon ve Irving Penn'le konuşmaya başladı. İçinde yaşadıkları dünyada uzun süre dayanmak çok güçtü. Çünkü bu dünyada değişiklik en önde gelen nitelikti. Onlar gibi Maggy Lunel de yıllardan beri en üst kademede hâlâ hüküm sürüyordu.

Şimdi Maggy Lunel ancak «yaşlanmaz» olarak nitelendirilecek yaştaydı. Etkileyici, görkemli, göz alıcı bir biçimde yaşını hiç belli etmiyordu. Ve de böylece kalacak, diye Falk onu içinden kutlayarak düşündü. Daha uzun yıllar o zarafeti, güzelliği içinde «yaşayan efsane» olarak nitelendirilecekti.

Bu gece selamlaştıklarında ikisinin de gülümsemelerinin altında gizli bir hüzün vardı. İkisi de birbirlerinin ne düşündüğünü biliyor, sözcüklere dökmeden asla eskimeyen, solmayan bir ıstırabı paylaşıyorlardı: **Teddy burada olsaydı.**

Falk, bundan önce de binlerce kez olduğu gibi bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. Dünyanın en ünlü, boylu poslu modelleriyle yaptığı üç evlilik, bu evliliklerden doğan dört çocuk ona Teddy Lunel'i unutturamamıştı. Dolayısıyla da Fauve'a özel bir ilgisi, sevgisi vardı. Kalabalık salonda çevresine bakınarak onu arandı. Kendi çocuklarına gerçekten çok düşkündü. Ama Fauve onun hayatına ilk evliliğinden

önce girmişti. Kalbine de. Teddy Lunel'le evlenseydi Fauve gibi bir kızı olacağını biliyordu. Ama Fauve **neredeydi?**

Maggy Lunel, Fauve'un doğum günü partisine gitmek için evden çıkmazdan önce son kez tavandan yere kadar inen üçlü boy aynasında kendini eleştiren bakışlarla süzdü. Demek yirmi bir yaşında torunu olan kadın oydu, ha? İsabet! Dönerek erik rengi, lavanta çiçeği ve eflatunun en yumuşak, pastel tonlarındaki iri çiçek desenleriyle süslü, kat kat incecik siyah ipek krepdöşinden yapılmış ceketinin arkasını inceledi. Elini zarif bir biçimde içine kıvrılan, pırıl pırıl saçlarının üzerinde dolaştırarak acaba bütün kadınlar benimki gibi duygulara kapılırlar mı, diye düşündü. Bazı belirli günler dışında, kesinlikle anlatılamayacak bir tarihte yaşlanması durmuş gibiydi. Sanki yıllar hiç ilerlemiyordu.

Bakışlarını yeniden aynaya çevirdi. Chloé'den Karl Lagerfeld'in hazırladığı tünik biçimindeki giysi tek kelimeyle kusursuzdu. Giysinin güzelliğinde Maggy'nin inceliğini, dikliğini hâlâ koruyan vücudunun rolü de büyüktü. Oysa Maggy boynuna Van Cleef-Anpel pırlantalarıyla süslü kolyesini takarken boynunun teninin gençliğiyle hiç de bağdaşmadığını gördü. Tanrının cezası boyunlar! İnsanın başı doğrudan omuzların üzerinde olsaydı ne olurdu sanki? O zaman kimsenin boynum kırıştı, yaşım belli oluyor diye bir kaygısı kalmazdı. Maggy'nin omuzları gençlerinkine taş çıkartacak güzelliğini hâlâ koruyordu.

Maggy bu kendini beğenmişlikle karışık düşünceler arasında dolaşırken, acaba kibirli bir insan mı olmaya başladım, diye merak etti. Belki bir zamanlar kendini beğeniyordu ama şimdi dünyanın en genç, en güzel kızlarıyla gün be gün, saat be saat karşı karşıya bulunduğundan beri bu tür duygulardan tümüyle arındığına yemin edebilirdi. Boynundaki kırışıklıklar ancak Fauve'un doğum gününü simgeleyen bir kilometre taşı sayılabilirdi.

Oysa, Fauve'un yönünden yirmi birinci yaş bir olgunluğun ya da erginliğe ulaşmanın başlangıcı değildi. Hayır, bu değişiklik beş yıl önce gerçekleşmişti. Maggy, onun yaz tatilinden beklenmedik biçimde erken dönmesinin nedenini o zaman olduğu gibi şimdi de bilmiyordu. Başlangıçta Fauve'u soru bombardımanına tutmuş ama Fauve ondan beklen-

meyen bir inatçılık, bükülmez bir iradeyle konuyu tartışmaktan kesinlikle kaçınmıştı. Haftalar geçip de Fauve'da hayaller kurmak, neşelenmek, masum şakalar yapmak gibi genç kızlara özgü davranışların yokolduğunu görünce, Maggy bir çocuğunu daha Avrupa'ya yolladığını ve bu çocuğun da değişmiş, korkunç bir biçimde değişmiş olarak döndüğünü anladı. Bu değişikliğin nedeni de Julien Mistral'dı. Tanrıya şükürler olsun ki bu çocuk orada kalmamış, dönmüştü.

Aradan bir yıl geçince, Maggy, Fauve'la babası arasında olanları asla öğrenemeyeceğini kabullenmişti. Öylesine açık yürekli, hayat dolu olan Fauve bir sırrı gizlemeyi öğrenmişti. Bir hayli sıkıntılı bir yıl geçirmişlerdi. Fauve'un lisenin son sınıfında bulunduğu bu on altı-on yedi yaşlarında Maggy torununun ruhsal bir bunalıma düşmesinden korkmuştu. Neyse o dönemi atlattık, diye düşündü Maggy. Yine de Fauve'un o büyük sırrını açığa vurmasını, rahata kavuşmasını isterdi. Fauve bir daha Fransa'ya gitmemişti. Maggy, Mistral'ın mektubuna yanıt verdikten sonra onun kızıyla olan haberleşmeleri de tümüyle kesilmiş, sanki Félice'de sekiz yaz hiç yaşanmamış gibi olmuştu.

Son derece sevgi dolu, her şeyi bağışlamaya hazır olan Fauve babası konusunda inatçılığını sürdürmüş, onu hayatından çıkarıp atmıştı.

İlk birkaç yıl Fauve orada tanıştığı Avigdor'un oğluyla mektuplaşmayı sürdürmüştü. Ama şimdi hemen hiç mektup gelmiyor gibiydi... Maggy bu konuda da bir şey bilmiyordu. Bildiği tek şey torununun içine gömüldüğü bunalımdan yavaş yavaş sıyrılıp kurtulduğuydu.

Zaman... Zaman çözümledi her şeyi, diye düşündü Maggy. Bunda gençliğin verdiği esnekliğin, çalışmanın da yeri vardı elbette. Fauve koleje gitmek istemediğini, Maggy'nin yanında çalışmaya karar verdiğini ilk kez söylediğinde Maggy onun modellik edeceğini düşünerek üzülmüştü. Böyle bir karar verse torununa engel olamazdı. Fauve da, ellili yıllarda Teddy'nin, altmışlı yıllarda da Jean Shrimpton'un kişiliklerini verdikleri o büyüleyici niteliklere sahipti. Zirveye tırmanmaması için hiçbir neden yoktu. Ama Tanrıya şükürler olsun ki Fauve model değil, iş kadını olmayı yeğlemişti. Resim yapmaya olan yeteneğine nasıl birden, kesinkes sırtını döndüyse, güzelliğini de bir kimlik belgesi gibi kullanmaktan aynı biçimde kaçınmıştı. Fauve'un dış görü-

nüşünün uyanık, titiz bakıcısı, güzelliğinin tüccarı olmaya niyeti yoktu. Sanki tüm yaşamı boyunca işin içindeymiş gibi kendini Lunel Model Acentası'na vermişti.

Genç kız Maggy'yi şaşırtan bir gayret ve etkinlikle çalışmıştı. İlk iki yıl acentanın işini ayrıntılarıyla öğrenebilmesi için ona her türlü hak tanınmıştı. Fauve'un on dokuz yaşına girdiği 1972 ilkbaharında Maggy artık torununa her konuda güvenmeye başlamış, kendinden başka kimseye bırakmadığı bazı kararları ona bırakır olmuştu.

İşte Maggy ilk kez bu dönemde tatil yapmaya cesaret etmişti. Darcy'yle iki hafta geçirdikleri Londra'dan döndüğünde acentanın gelişip büyüdüğünü görmüş, Fauve'u sakin ve huzurlu bulmuştu. Maggy, kızıyla kendinin geçimini sağladığı, bir erkeğe sevgi dışında hiçbir maddi olanak için bağlanmamaya yemin ettiği, işini kurduğu o uzun yıllardan sonra ilk kez rahatladığını, bütün o yıllar boyunca yapamadıklarını yapacak zamana kavuşmanın verdiği başdöndürücü, tantanalı bir rahatlık içinde yüzmeye başlamıştı.

Artık sabahları geç vakitlere kadar yatıyor, büroya ancak bir arkadaşıyla yemeğe gideceği saatten iki saat önce uğruyor, sanki tüm yaşamı boyunca yapıyormuş gibi yemeği öğleden sonralara kadar uzatıyordu. Tüm şapkalarını, eldivenlerini fırlatıp atmıştı... Bütün bunların dolabında ne işi vardı? Saçlarına yeni bir biçim verdirmiş, ancak bir iş kadınına yakışacak rengini daha yumuşak bir tona boyatarak değiştirmişti. Artık rahat, yeni giysiler almak için mağazadan mağazaya dolaşacak vakti de vardı. Susie Frankfort'a başvurarak kendine çok daha geniş, çok daha muhteşem bir apartman katı döşetmişti. Yıllardır taşıdığım yükü atmakla ne kadar rahatladım, diye düşündü. Ama neden kimse bunun farkında değildi. Herkes ona eskiden olduğu gibi davranmaktan vazgeçmemişti. Öylesine uzun zamandan beri bir 'Patron,' kafasında işten başka hiçbir şey bulunmayan, güvenilir, durmadan çalışan biri olmuştu ki, onu artık başka gözle göremiyorlardı. Aslında yeni seçilen bir Festival Kraliçesi gibi davranılmasını istemiyordu ama yine de milletin tutumunda bir değişiklik olmalıydı!

Yeniden doğuş gibi nitelendirilecek bir bahar akşamı Maggy'yle Darcy yemeğe çıkmışlardı. Başgarson Walter Weiss

onları, 1931'de ilk kez gittiklerinde oturdukları «21»in en güzel masasına götürdü.

Darcy, kırk iki yılın verdiği değişmez alışkanlıkla hep barın ilk bölümünde, yan duvarın ortalarında bulunan bu 7 numaralı masaya oturmayı yeğlerdi. Stratejik, her yeri rahatlıkla gören, birçok güçlü, nüfuz sahibi erkeğin kıskandığı bir masaydı bu.

Barın ilk iki bölümündeki masalar son derece değerliydi. Çünkü «21» yıllardan beri New York'ta ününü, görkemini koruyan, üstün kalitesine en küçük bir leke düşürmeden sürdüren tek lokantaydı. Burada hiçbir şeyin hatalı yapılmasına olanak yoktu. «21»in barında belli, ayrıcalıklı bir masaya oturmak yalnızca parayla satın alınabilecek bir şey değildi. Darcy'nin «21»deki itibarı onun hayatının incelikli düzeninden ileri geliyordu. Bu yüzden de 7 numaralı masa her istediği an onun için hazırdı.

Maggy, «Neden,» diye yakındı, «**Hep** bu barda oturmak zorundayız? Yukardaki büyük yemek salonunda hiç yemek yemediğimizin farkında mısın?» Darcy ona sanki 7 numaralı masaya bir rock şarkıcısı oturmuşcasına hayretle baktı. «Anladığım kadarıyla yukarısı çok sevimliymiş,» diye hoşnutsuz bir sesle konuşmasını sürdürdü Maggy, «Orası daha az gürültülü ve daha genişmiş. Onassis hep orada yemek yiyor. Dr. Armand Hammer, Bayan Douglas McArthur ve Nelson Rockefeller de... Ama biz hep buraya tıkılıp kalıyoruz. Çok fena.»

«Ama sen hiç yukarıda yemek istemedin ki. Bildiğim kadarıyla orasını görmedin bile.» Darcy çok sinirlenmişti. Yukarı salona bir diyeceği yoktu ama iliklerinde bir nebzecik soyluluk olan biri burada, barda yemeği yeğlerdi.

«Böyle tahminlerde bulunmana gerek yok, Darcy.» Maggy kırmızılı beyazlı kareleri olan masa örtüsünü tiksintiyle çekiştiriyordu. «Yukardaki masaların örtüleri beyazmış. Kolalı, kar gibi örtüler. Lally öyle dedi. Masalarda çiçekler varmış.» Burnunu bir şekerci dükkânının vitrinine yapıştırmış, içerisini inceleyen beş parasız bir kızın çaresizliğiyle içini çekti.

«Tanrı cezasını versin, eğer burası hoşuna gitmiyorsa, neden daha önce söylemedin?» dedi Darcy öfkeyle. «Hadi yukarı çıkalım... Gel.»

«Yo, hayır, değmez artık. Yalnızca bir fikirdi benimkisi.

Aklımdan öyle geçti de. Zaten burasını beğenmiyor değilim. Yalnızca biraz tedirginim.» Bollinger Brut 1947 markalı şampanya şişesinden bardağına konan içkiden bir yudum aldı. Sonra özlem dolu bir sesle, «Tequila denilen içki nasıl bir şeydir diye merak ediyorum,» dedi.

Darcy kaşlarını kaldırarak, «İstiyorsan ısmarlarım,» dedi.

«Yo, hayır, boşver, zahmet etme, umurumda bile değil. Şampanya benim için yeteri kadar iyi... Ya da sen öyle sanıyorsun... Sen bana aldırma.»

Darcy onunla ilk tanıştığı günkü kadar incecik vücuduyla karşısında dimdik oturan Maggy'ye dönerek, «Ne demek oluyor bu?» diye sordu. Bakışlarını Maggy'nin hâlâ parlaklığını koruyan yemyeşil, altın tanecikleriyle benekli gözlerinin içine dikti.

Maggy, «Yorgunum...» diye adeta fısıldadı.

«O halde eve dönelim,» diye telaşlandı Darcy. Maggy hasta olduğu zamanlar dışında asla yorgun olduğunu ileri sürmezdi.

«Yeniliklere açık olduğumu, değişiklik istediğimi düşünmemenden bıktım, yorgun düştüm; hayatımızda herhangi bir değişiklik olmasına karşı olduğumu kesinkes kabullenmenden bıktım,» diye mırıldandı Maggy. «Ben... Ben bana gereken önemi vermemenden sıkılmaya başladım. Beni çantada keklik gibi görüyorsun, Darcy.»

«Ne kadar saçma!»

«Demek kabul etmiyorsun ha?» Maggy birden heyecanlandığını, enerjiyle dolduğunu hissetti. Şimdi ağzından sözcükler sel gibi akıyordu. «İnsan yaşlı amcasıyla... dedesiyle... dedesinin dedesiyle yemeğe çıksa ancak bu kadar olur...»

«Ne?»

«Bana bağırma! Bana evlenme teklif etmemenin üzerinden ne kadar zaman geçti?» Maggy'nin yüzü suçlayıcı bir ifadeyle kıpkırmızı kesilmişti.

«Ne kadar mı oldu? Kendimi tanrının cezası bir aptal yerine koyduğum zamandan beri! O kadar oldu...» Maggy'nin ithamlarındaki haksızlık Darcy'yi son derece şaşırtmıştı.

«Sorumu yanıtlamadın.»

«On beş yıl oldu sanırım. Hayır, sanırım Şükran Günü benimle evlenmeni istemiştim en son... On, on iki yıl önce. Evet, şimdi çok iyi anımsıyorum... O gece olağanüstü

güzeldin. Hiç şansım olmadığını bildiğim halde sana yine evlenme teklifinde bulunmuştum.»

«Hah!» dedi Maggy bir zafer kazanmış gibi. «Artık bana durmadan neden evlenme teklif ettiğini biliyorum. Hayır yanıtını alacağından emin olduğun için evlenme teklif ediyordun. Zaten senin diğer erkeklerden farklı olmadığını biliyordum, Darcy. Daima numara yaptığını da. Ama beni ihmal etmenden artık bıktım, sağol!»

«Seni... Seni nankör kadın seni!»

Maggy gözlerinden ateş saçarak, «Bu bir teklif mi?» diye sordu.

«Kesinlikle hayır!»

«Ya! İşler kesinlik kazanacak gibi olunca herhangi bir sorumluluk altına girmekten kaçınıyorsun, değil mi? Evlenmek çok büyük, önemli bir karar oluyor, değil mi? Tamam, Darcy, ne yapacağına karar vermen için tam bir dakikan var.»

«Bu bir evlenme teklifi mi?»

«Yalnızca nezaketini tümüyle yitirmiş bir erkek bir kadına böyle bir soru sorabilir. Ne cesaretle benimle böyle konuşuyorsun?»

«Garson!» diye seslendi Darcy. «Yemek için üst kata çıkacağız. Masamıza duble, sek tequila yollayın. Madamla benim yapılacak bazı işlerimiz var. Bu salon da bizim için çok gürültülü.»

Ve böylece, diye anımsadı Maggy, iki yıl önce evlendik. Lally Longbridge'in de dediği gibi evlenmelerinin zamanı gelmiş de geçiyordu bile. Darcy, Fauve'un doğum günü partisine gitmek için giyinmiş olarak içeri girdiğinde Maggy hâlâ aynanın önünde, kendinden geçmiş gibi duruyordu. Aynalardaki kendisiyle Darcy'ye bakınca içi coşkulu bir ürpertiyle dolarak, bu adamla evlenmekle ne iyi ettim, diye düşündü.

Darcy içi taze havyarla doldurulup üzerine nokta halinde ekşi krema konmuş patatesi ağzına attıktan sonra, «Havyar asla kokteylle birlikte ikram edilmez, havyar otururken yenir,» diyenlerin haksız olduğuna karar verdi. Bir patates daha aldı. Merdivenin başında Maggy'yle durmuş

konukları karşılıyordu. Aşağıda parti neşesini bulmak üzereydi ama Fauve **neredeydi?**

Vogue'dan, en uygun modele en uygun giysiyi giydirip en uygun biçimde kullanmasını bilen Polly Mellen emrinde çalışanlarla birlikte gelmişti. **Harper's Bazaar**'ın sonsuza dek baş editörü Tony Mazzola üst kademe yöneticileriyle boy göstermişti. Tom Hogan da, Estée Lauder da tüm takımıyla buradaydı. Darcy, 1940'lı yılların sonlarından beri Maggy'nin en büyük rakibi olan model acentasının sahipleri Eileen ve Jerry Fordların da burada olduklarını hayretle gördü.

Maggy'nin tek ve en güçlü rakibini partiye davet etmesi Darcy'nin çok uzun bir zamandan beri sevdiği kadının gerçekten değişmiş olduğunu kanıtlıyordu. Eğer üç yıl önce Maggy'nin kendisiyle evlenme olasılığının bulunup bulunmadığı ya da Fordları bir partiye davet edip etmeyeceği sorulsa, ne diyeceğini bilemezdi. İki acenta arasındaki rekabet yıllar boyunca ve modellere ödenen ücretlerin sürekli yükseltilmesiyle iyiden iyiye kızışmıştı.

Maggy'nin yıllık kazancı iki milyon doları buluyordu. Fordların geliri de bundan daha az değildi. İki model acentasının da Amerika'daki herhangi bir erkekten daha fazla kazanan, asla «kadınlar» diye değil «kızlar» diye sözü edilen yarım düzine kadar üst düzeyde modeli vardı. Bu kızlar, sanki her biri kiraları tıkır tıkır ödeyen birer işhanıymış gibi başlı başına bir gelir kaynağıydı.

Yirmi yılı aşkın zamandır Maggy'yle Eileen Ford bu değerli emlak parçalarını ele geçirmek için birbirleriyle yarışmışlardı. İki kadın da kaybetmeye alışık olmadıklarından, biri kazandığında diğeri normal olarak kaybettiğinden Darcy geçici de olsa bu ateşkese şaşmaktan kendini alamıyordu.

Maggy, «Biz petrol üreten ülkelere benzeriz,» demişti bir keresinde ona. «Eileen'le ben, son yedi yıldır Wilhelmina, 1970'den beri de Zoli bu kentte söz etmeye değecek ölçüde işi yapan kuruluşlarız. Biz fiyatları dondurarnaz, bir tekel oluşturamayız. Çünkü böyle bir karar o gülünç antitröst yasalarına aykırıdır. Öte yandan reklam acentaları ve fotoğrafçılar tarafından istismar edilmemeleri için kızlarımıza standart fiyatlar biçmekle sorumluyuz... Ne de olsa tepe aşağı gitmeye başlamadan önce değerli birkaç yılları var... Bir model işini ömrü boyu sürdüremez. Bu yüzden onların

temsilcileri olarak birbirimizle mantıklı bir biçimde iyi geçinmek zorundayız.» Şimdi Darcy onun amacının ne olduğunu anlıyordu. Maggy torununun geleceğini düşünüyordu.

Bir gün gelecek Fauve, Lunel acentasını tek başına idare etmeye başlayacaktı. O zaman geldiğinde Maggy Phillipe onun mümkün olduğu kadar güvencede, uzun süreli düşmanlıklardan uzak olmasını istiyordu. Darcy böyle bir şeyin gerçekleşmesine pek imkân olmadığını biliyor, ama yine de Maggy'nin çabalarını izlemek hoşuna gidiyordu. Şimdi ona bakarken, Maggy'nin böylesine yumuşak davranışlarının karakterine pek uymadığını düşünüyordu. Maggy'yi en çok öfkeli, ateşli, günlük kişiliği içinde seviyordu. Oysa bu partiyi düzenlerken Maggy'ye anaca bir tutum hakim olmuştu. Model acentası işine hep olagelmiş ve olacak olan rekabetle dolu havayı Maggy bir dereceye kadar da olsa yumuşatmaya çalışmıştı.

Jason Darcy talihli bir insan olduğunun farkındaydı. Maggy'yi, ona fikir değiştirme fırsatı tanımadan evlendirme memurunun karşısına sürüklemiş ama daha tören sırasında bile yasal bir bağın, yıllardanberi süren ilişkilerine ne ekleyeceğini ya da eksilteceğini merak etmekten kendini alamamıştı. Yıllar yılı birlikte yaşayan, birbirlerini seven ve sayan kişilerin evlendikten sonra aynı bağlılığı sürdüremediklerine pek çok kez tanık olmuştu. Kocasıyla ayrı evlerde oturan, birbirlerini görmek istediklerinde randevu alan ama uzun ve mutlu bir evlilik hayatları olan romancı Funny Hurst'ün ortaya koyduğu örneğe ne demeliydi? Bu, evlilik müessesesi gibi doğal olmayan, insanlık dışı, düzmece bir anlaşmayı sürdürmek için en ideal yol olamaz mıydı? Oysa ateşli, zeki, duygulu, bir gece «21»de birden karşısına çıkan Maggy, nice sonra onun eşi olmaya karar vermiş, Darcy de buna karşı çıkmak cesaretini göstermemişti.

Gerçekten de **değişikti** evlilikleri. Gerçekten de çok daha **iyiydi.** Maggy'nin sonunda ona güvenmesi, sabahları bir başka sokaktaki bir başka evin odasında tek başına uyanmaktan, sevdiği kadının ne yaptığını öğrenmek için telefona sarılmaktan çok daha iyiydi. Evlilik hayatın insanlara bahşettiği öylesine iyi, güzel bir ayrıcalıktı ki bunun yalnızca orta yaşlılara tanınması gerekirdi. Gençler, yasalarla aşklarının evlilikle sonuçlandırılmasından alıkonmalı, ancak elli yaşına gelince buna izin verilmeliydi. Evlilik karşı cinsten

iki insanın birbirini sevdiği, birbirine sadık kaldığı için verilen bir ödül olmalıydı. Darcy bu fikirlerini kendine saklayacak kadar mantıklı bir insandı. Evlilik üzerine düşündükleri öğrenilse ülkenin hâlâ en başarılı dergi grubunun yayımcısı olarak adı kötüye çıkardı.

Arkalarından bir erkek sesi, «Fauve hangi cehennemde?» diye sordu.

Darcy dönerek Ben Litchfield'e, «Seninle beraber olduğunu sanıyordum,» dedi. Ben Litchfield onun, ülkenin en büyük ve başarılı kadın dergisi **Woman's Journal**'ın reklam servisinden daha otuz yaşına girmeden baş editörlüğe yükselmesini izlediği, himayesine aldığı kişiydi.

«Keşke olsaydı,» dedi Ben. «Ama Fauve'u pazartesiden beri hiç görmedim.»

Benjamin Franklin Litchfield, Fauve hayranları içinde en ateşli ve en başarılı olanıydı. Darcy, Ben konusunda kendini sorumlu hissediyordu. Çünkü iki genci birbirine o tanıştırmıştı.

Bir gün Fauve'la Ben birbirlerini tanımalılar, diye karar vermiş, bir pazar sabahı telefonla onları aramaya kalkıştığında ikisini de saygıdeğer bürolarında, çözümlenmesini hafta sonuna bıraktıkları sorunlarla uğraşır bulmuştu. İkisi de işlerinin başından ayrılamayacaklarını ileri sürmüşler ama Darcy ısrar etmiş, bir saat için de olsa Maggy'ye, öğle yemeğine gelmelerini sağlamıştı. O ilk buluşmadan sonra da Darcy iki gencin pazar sabahlarını birlikte, aynı yatakta geçirmeye doğru gittiklerini ileri sürecek kadar tecrübeliydi. Böyle bir kan deveranı, ciltleri ve ruhsal durumları bakımından çok daha iyi olacaktı.

Genç Litchfield'i Maggy de beğeniyordu. Bir bakıma ona yıllar öncesinin Darcy'sini anımsatıyordu: Hayatın gülünç yönlerini görebilme yeteneğini gizleyen ateşlilik, meraklılık, cömertlik Ben'de de vardı. Ama Maggy'yi Darcy'ye bağlayan fiziksel nitelikler, Darcy'nin o filozofça inceliği, zarafeti Ben'de yoktu.

Yakışıklı Ben Litchfield yaradılıştan telaşlı bir insandı. Her yeni güne en iyi niyetlerle, tertemiz gömleğini, ütülü takım elbisesini, kravatını, pırıl pırıl parlatılmış ayakkabılarını giyerek başlar, ama öğle yemeğine doğru **Gentleman's**

Quarterly'nin yüzkarası haline gelirdi. Sıkıntıyla saçlarını öylesine çok karıştırırdı ki her bir teli dimdik havaya kalkardı. Kravatını durmadan çekiştirmekten çözüp yarıya kadar açar, gömleği yeleğiyle pantolonu arasından dışarı fırlamış olurdu. Cepleri kâğıtlar, başkalarının kalemleriyle dolardı. Okumak, resimlere bakmak için gereksinme duyduğu üç bağa çerçeveli gözlüğünü de çoğunlukla nerede bıraktığını anımsayamazdı.

Ama Ben Litchfield gözlüğünü çıkardığında kocaman mavi, miyop gözleri ilk kez fil gören bir bebeğinki kadar mutlu ve şaşkın bakardı. Hayattaki her şeyi aynı hayret, tevekkül dolu gözlerle karşılardı ama, iş arkadaşlarının aralarında onun ahlâk zabıtasından bir polis kadar masum olduğunu mırıldandıkları duyulmuştu. Onda en sevdiği işi herkesten iyi yapan birinin tatlı, yarı şaşkın gülümsemesi vardı. Zirveye ulaşmak için öylesine çok çalışmıştı ki Fauve' la karşılaşıncaya kadar hiçbir kadına ciddi olarak bakmamıştı.

«Pazartesiden beri görmedin mi?» diye sordu Darcy. «Ben sizin ikinizin sık sık buluştuğunuzu sanıyordum... Üç gündür görüşmemek.»

Litchfield, «Biliyorum,» diye inledi. «Bak, Darcy, genellikle herkesin içinde sık sık dediğin gibi her şeyi senden öğrendim. Şimdi söyle bakalım, bir kızı kendinle evlenmeye nasıl razı edersin?»

«Sabırla oğlum, sabırla.»

«Çok teşekkürler. Gerçekten yardımcı oldun.»

«Lunel kadınları evlenmeye kolay kolay yanaşmazlar,» derken, Darcy kendinden hoşnut bir tavırla düşünüyordu: Üç kızıl saçlı, güzel Lunel kadınından birini evliliğe ancak ben razı ettim. Gayrimeşru üç Lunel kadınından birini... Balayılarında Maggy ona bütün hikâyeyi anlatmıştı. Fauve dışında bu üç kadının gayrimeşru olduğunu bilen tek kişi kendisiydi. «Fauve evleninceye kadar kafam rahat huzur bulmayacak,» demişti Maggy. «Lunel soyundan üç gayri meşru kadın bu dünyaya yeter de artar bile.»

«Hadi gel Ben, sana bir **blini** ısmarlayayım. Bu konuyu daha sonra ciddi olarak konuşuruz. Sana geçerli bir öğütte bulunabilirim belki de... Bana kalırsa fazla sabırlı olmak pek iyi bir fikir değil,» dedi Darcy. Belki de Lunel kadın-

larını tekeline almak haksızlık olurdu. Daha yardımcı olmayı da Maggy'ye borçluydu. Ama Fauve **neredeydi?**

Yine merdivenlerden aşağı baktı. İşte! Fauve uzun kızıl saçları uçuşarak, sırtında kısa, gümüş payetlerle süslü giysisi, yanakları al al, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak her zamanki kadar güzel, coşkulu geliyor, bir yandan da, «Magali, Magali, geç kaldığım için özür dilerim!» diye bağırıyordu. Ateşte yaşayan bir semender gibi doğum günü partisine gelen Fauve, yalnız değildi. Bir başka kızın bileğine sımsıkı yapışmıştı... Daha doğrusu Darcy onun bir kız olduğunu farzediyordu... Bir seksen boyunda, sarı saçları erkek gibi kısacık kesilmiş, sırtında işçi tulumu, ayaklarında spor lastik ayakkabılarıyla korkuluğa benzer biri Fauve'un peşinden uzun, rahat adımlarla geliyordu.

«Magali... Bak sana ne getirdim! Arkansas'tan henüz geldi... Sen de benim düşündüğümü düşünüyor musun?»

Maggy kızı inceledi. Günün en tutulan modelleri zarif, kültürlü, bir heykeltıraş elinden çıkmış gibi biçimli vücutlu ve ipek gibi uzun saçlıydılar. Bu kız tepeden tırnağa bir kemik yığını, hafifçe dişlek, çilli ve gür kaşlıydı. İnsanı sersemletip şaşkına döndüren bir umut vaat ediyordu. Demek moda değişecekti. Fauve'a bu konuda güvenilirdi doğrusu.

«Bu yüzden mi geç kaldın?»

«Ev-vet. Yukarda bürodaydım. Partinin başlamasından önce ufak tefek bazı işleri tamamlamak istiyordum. Ve de dostumuz içeri girdi. Otobüste birlikte geldikleri arkadaşları ona yukarı çıkması için cesaret vermişler. Tabii onlarla meşgul olmak gerekiyordu. Sonra annesiyle babasına telefon edip onun burada kalacağını bildirmek, onları bir beyaz kadın tüccarı olmadığıma inandırmak gerekti. Biliyorsun işte...»

Maggy kıza, «Adın ne?» diye sordu.

«Ida Clegg.»

«Hmmm... evet... Ida Clegg... Lunel Acentası'na hoşgeldin. Votka içer misin?»

«Bugün, birçok şeyi ilk kez yaptığım gün oldu,» dedi kız yumuşak bir güneyli şivesiyle. «Evet, Bayan, sanırım içerim.»

Maggy torununa döndü, Onu öperken, «Ama neden bu ayrıntıları yarına bırakmadın?» diye sordu.

«Magali, onda bir kâğıt parçasına yazılmış Eileen'ın adresi de vardı... Arkadaşları ona Eileen Ford'a gitmesini de söylemişler...» diye fısıldayarak anlattı Fauve.

«Neden baştan söylemedin, tanrı aşkına? Kaygılanmıştım.»

«Arkana bak anlarsın.»

Maggy dönünce, her zamanki gibi sınıf birincisi olması kaçınılmaz bir öğrenci gibi duran Eileen Ford'la burun buruna geldi.

«Doğum günün kutlu olsun, Fauve,» dedi Eileen içten bir gülümsemeyle.

«Teşekkürler, Eileen.»

«Çok gururlanıyorsundur, Maggy.»

«Evet, haklısın!»

«Ah, bu kim?»

«Yeni keşfettiğimiz bir kız... Arkansas.»

Eileen kıza her şeyi gören, her şeyi bilen, her şeyi anlayan bir bakışla dikkatle baktı. «Arkansas mı?» diye sordu. «Arkansas ne?»

Fauve, «Yalnızca Arkansas,» diye atıldı.

«Anlıyorum. Ne cesaret. Peki, New York'a hoşgeldin Arkansas.» Eileen oradan düşünceli düşünceli uzaklaştı. Hiç de mutlu bir hali yoktu.

Arkansas, «Bu tatlı hanım kimdi?» diye atıldı.

«Haa... o mu,» diye başladı Maggy.

«Tanıman gereken biri değil,» diye telaşla büyükannesinin sözünü kesti Fauve.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Fauve Lunel, Lunel Acentasının bulunduğu Carnegie Hall İş hanının onuncu katında eski asansörün ağır ağır açılan kapılarından adeta yırtınırcasına çıktı. Casey d'Augustino'yla her cuma günü yaptıkları toplantıya geç kalmıştı. Benjamin Franklin Litchfield önceki gece aşırı derecede ısrarcı olmuş, Fauve da sabahleyin geç uyanmıştı. Genç kız duvarları eski Lunel modellerinden altı tanesinin dergilerde çıkan resimleriyle süslü kabul salonundan hızla geçti.

Bir keresinde Maggy, «Yalnızca altı tane,» demişti. «Yüzlerce kızın içinden yalnızca altı tane. O odada görüşmek için bekleyen biri bu resimlere baktığında eğer kendine yeterince güveni yoksa çıkıp gider. Ama kendine güveniyorsa, ben de onu kendimize uygun görmeyip geri çevirdiysem, buradan çıkarken o resimlere bakıp yine içini rahatlatır. Çünkü kim bu resimlerdeki kızlar kadar güzel olabilir ki?»

Acenta yıllar boyunca gelişip ilerlemiş, iş hanının geniş bir bölümünü kaplamıştı ama yine de dar geliyordu onlara. Model acentaları lokanta mutfakları, ordu kampları ve tiyatro kulisleri gibi kalabalıktır. Çünkü kuruluşun iyi çalışması için yer çok geniş olduğu takdirde gerekli personel arasındaki sıkı ilişki ve bağ sağlanamaz, çalışmalar hızını yitirip ağırlaşır.

Maggy'nin bürosu geniş ve rahattı. Ama Fauve'la Casey acentanın kalbi olan sipariş odalarının bitişiğindeki iki küçük büroyu paylaşıyorlardı. Sipariş alan memurların hepsi de telefonlarda harıl harıl konuşarak iş alıyorlardı. Fauve masasına oturur oturmaz zili çalıp Casey'in gelmesini istedi. Erkek Modeller Bölümüne şeflik eden, kendisi de eski bir model olan Joe O'Donnel'ın çalıştığı yer daha da küçük ve sıkıcıydı.

Casey d'Agustino, Lunel'de yalnızca bir yıldan beri çalışıyordu ama Fauve'la birlikte güzel bir ikili takım kurmuşlardı. Casey, New York'lu öğrencilerin yalnızca en iyilerini,

en zekilerini kabul eden Hunter Kolejinden mezun olmuştu. Asıl adı Anna-Maria olan, ailesi iki kuşak önce Palermo'dan göçetmiş, geniş bir Brooklyn'li aileden gelen zeki, cin gibi Casey, Fauve'un en yakın arkadaşıydı. Casey gelip iki koltuktan birine oturarak elini sanki başında bir yara bere arıyormuş gibi saçlarının üzerinde gezdirdi.

«Nen var?» diye neşeyle sordu Fauve.

«Fazla şampanya içmenin sonu. En berbatı. Herkes benim durumumda. Şerefe kadeh kaldırmaktan kolum yoruldu.»

«Ben gayet iyiyim.»

«Sen kendi kendinin şerefine içemezsin de ondan. Bana öyle bakma... Senin doğum günündü benim değil. Benimkinde sana ne yapacağımı çok iyi biliyorum.»

«Sana bir hediye getirdim.»

«Başımın ağrısını hiçbir şey geçiremez.»

«Sinirlerini yumuşatır.»

«Daha şimdiden hoşlanmadım hediyenden.»

«**Cosmo**'nun yeni sayısı. Guy Flatley'nin Lauren Hutton'la ilgili yazısı. Dinle bak. Diana Vreeland'le yaptığı bir konuşmayı anlatıyor. Lauren'in modellik hayatına atıldığı ilk günden:

> «Çevresinde bir düzine model dolaşıyordu. Bense orada bir kurbağa gibi oturmuş, olanları izliyordum. Birden... bir cümlenin ortasında, D.V. sustu. Beyaz eldivenli uzun parmağını benden yana işaret ederek, «SEN!» dedi.
>
> «Ben mi?»
>
> «Evet, sen... Olağanüstü bir görüntün var,» dedi. Kocaman gözleri kartal bakışlarıyla beni delip geçiyor gibiydi.
>
> «Teşekkür ederim,» dedim. «Sizinki de öyle.»
>
> V.D.'nin dudaklarında bir gülümseme dolaştı. Sonra beni bırakıp işine döndü. O gün öğleden sonra Richard Avedon'un stüdyosuna gidip birkaç resim çektirmemi istediler telefon edip.»

Casey, «Ah, rezalet!» diye yerinden sıçradı. «Hayır, bana bunun doğru olmadığını söyle! Uydurduğunu söyle! Beni çok sevdiğin, başımın ağrısını geçirmek için ortaya attığın bir şaka olduğunu söyle!»

Fauve hoşnutlukla, «Daha şimdiden kendini daha iyi hissediyorsun, değil mi?» dedi.

«Tanrım, haklısın. Ellerimle bir dişi aslanı boğazlayacak gibiyim. Ah, bunu bize nasıl yaparlar? Biliyorsun, **Cosmo'**yu milyonlarca kadın hiçbir sayısını kaçırmadan kutsal bir kitapmış gibi izler. Bu yazıyı okuduklarında hepsi de aynı talih kuşunun kendi başlarına da konabileceğini düşünmeye başlamazlar mı? 'Orada bir kurbağa gibi oturuyordum.' Tanrım! Lauren Hutton en kötü gününde bile bir kurbağaya benzemez. Zaten Lauren'i, Vreeland'ı görmeye **Eileen** yollamıştı! Lauren gökten inmedi ki! Şimdi **Cosmo** okuyucuları soluğu nerde alacaklar? Tabii bizim bekleme odasında. Hepsi de modelliğe seçiliriz umuduyla buraya koşacaklar. Salı günkü seçim için işe fazladan yardımcı koymalıyız.»

«Evet. Ama Casey, biliyorsun Lauren böyle konuşmasa da salı sabahı bizim burası anababa gününe dönecektir. Söylediklerinde haksız da değil. Dediği gibi bir şey, her zaman olabilir.»

«Elbette. Kırk yılda bir de olsa bizim işte de bir 'yıldız' parlayabilir... Ama bu demek değildir ki Central Park'ta oturup şimşeğin senin üstüne çakmasını on yıl bekleyeceksin. Her neyse, senin şu Bayan Arkansas üzerine duyduklarım nedir? Faith'le birlikte üstbaş almaya, alışverişe çıktılar... Neler oluyor?»

«Yıldız parlıyor.»

İki kız birbirlerine anlayışla bakıp gülümsediler. Altın arayıcılarına benziyorlardı. Altın bulacaklarını sandıkları yerden pis çamurlu toprak da çıkabilirdi. Modellik çok sıkı bir çalışmayı gerektiren, arada sırada da olsa yıldız gibi bazı olağanüstü kişilerin ortaya çıktığı bir işti. Yepyeni, kendine özgü bir güzelin ortaya çıkıvermesi modellik işini çekici kılan faktörlerden biriydi.

Kadın güzelliğinin en önemli rol oynadığı bir işte çalışan herkes gibi, Casey'le Fauve da yalnızca güzelliğin yeterli olmadığının bilincindeydiler. İnsanın soluğunu kesecek kadar kusursuz güzelleri çoğunlukla geri çevirmek zorunda kalıyorlardı. Bazı yüzlerin insanı duygulandırdığını, heyecanlandırdığını anlıyorlardı. Bunun için eğitim görmüş, yetiştirilmişlerdi. Yalnızca güzel olanla insana güzelliğin de öte-

sinde bir şeyler verebilen yüzler öylesine az bulunuyordu ki.

Lunel'de her yıl binlerce, binlerce kız görülürdü. İçine fotoğraflarını koyup mektup yazanlar, bulundukları yerde açılan güzellik ya da modellik yarışmalarını kazananlar ya da acentaya kendileri gelenler bir bir incelenirdi. Bunların içinden yalnızca otuz kadarı seçilirdi. Neden otuz kişi üzerinde karar kılıyorlardı? Ne Maggy, ne Fauve, ne de Casey bunun nedenini sözcüklerle anlatamazlardı. Bütün temel kurallar ayrıntılarına dek biliniyordu. Fiziksel yönden istenen ölçüler, gelen kızların büyük bir çoğunluğunda vardı. Ama onları geri çeviriyorlardı. İçlerinde yalnızca biri ya da ikisi, kendisine yeniden bakmaya zorluyordu onları. Adeta onları büyülüyordu. Ama bu büyüleyici şeyin ne olduğunu hiçbiri sözcüklerle anlatamıyordu. Casey buna, «gözlerin **gerisindeki** bir şey,» diyordu. Fauve, «Etkileyici gerçekçilik,» diye tanımlıyordu. Ama ikisi de ne demek istediklerini, aynı şeyi dile getirdiklerini biliyorlardı. Birden yıldırım çarpmış gibi olmayı kastediyorlardı.

«Gündemde önce Bayan Day O'Daniel konusu var,» dedi Casey. «Bu sabah beni yine aradı. Gemiden atlayıp buraya gelmeye hazır. Ama yalnızca kendine özgü bir menajer istiyor.»

«Bu isteği ne dereceye kadar tartışma kaldırır?»

«Kendi menajeri olmasını kabul edeceğiz ya da gelmeyecek.»

Day O'Daniel başka bir modellik acentasının zirvedeki yarım düzine kadar modelinden biriydi. Modeller zaman zaman kimsenin anlayamadığı bir takım nedenlerden ötürü tedirginleşir, yer değiştirmekte yarar vardır örneği, çalıştıkları yeri terkederlerdi. Bayan O'Daniel de Lunel'e geçmek niyetinde olduğunu belirtmişti. Çalıştığı acentayla olan kontratı, 1974'deki diğer bütün kontratlar gibi, bir ay önceden haber verilerek bozulabilir türdendi. Fauve'la Casey iş hayatında çok aranan bu esmer güzeli modeli elde etmek istiyorlardı. Ama Maggy'nin koyduğu bir kuralla hiçbir model kendine özel menajer tutamazdı.

«Day özel bir menajeri olduğu takdirde kendini özgür ve güvencede hissedeceğini söyledi. Yanında kendini emin,

rahat hissedeceği, tüm gereksinimlerini bilen, ona özen gösterildiğine inandıracak birini istiyor.»

«O halde evine, annesinin dizleri dibine dönsün. Day çok hatalı düşünüyor. Eğer ona özel bir menajer sağlasam bürodaki menajerlerin dillerini şıklatıp onu defterlerinden sileceklerinin farkında değil mi? Ya menajeri iş saatinde öğle yemeğine çıkmaya kalkışırsa? Ya menajeri hastalanır ya da başka bir işe girerse? O zaman Day asla gerektiği biçimde korunamaz. Bir meslek böyle yönetilemez. Day'in yaptığı bir çılgınlık. Umarım bunu ona söylemişsindir.»

«Hayır, Fauve söylemedim. Sana bıraktım. Sen bu tür konuşmaları daha iyi yapıyorsun.»

«Saçmalama. Neyse biraz iyileştin gibi. Gerçekten haslandığında ne denli tatlı biri olduğunu görmek ürkütücü bir şey. O berbat, kokuşmuş kimliğine dönmen insana güven veriyor. Demek Day O'Daniel için yeterli değiliz.»

Fauve'un bakışları bürosunun yarıya kadar camlı duvarından görebildiği, öte yandaki memurların çalışmalarına doğru kaydı. Oturduğu yerden iş anlaşmaları yapan üç büroyu görebiliyordu: Deneme Odası'nda meslek hayatlarına yeni başlayan kızlarla buradaki dört memur ilgileniyordu. Merkez Büro'daki on dört kişi Lunel'in modellerinin çoğunluğunun iş bağlantılarını yapıyordu. Büyük Büro ise yalnızca yirmi modelin, Lunel'in yıldızlarının işleriyle uğraşan en tecrübeli üç memuru barındırıyordu. «Demek Day doğrudan çıkıp buraya gelmeye, Büyük Büro'nun emrinde çalışmaya razı değil ha?»

«Bunu sen araştır artık.»

Fauve, «Ben Day işini Magali'ye bırakmak istiyorum.»

«Büyükannen hafta sonu için sayfiyedeki eve gitti, unutma. Matmazel O'Daniel de bugün bizden yanıt bekliyor. Bana evinin telefon numarasını verdi... Onu bu gece arayabilirsin.»

«Tamam. Başka ne var?» Fauve, büyükannesinin perşembe günü akşamından pazartesi geç vakitlere kadar Darcy'yle Bedford Village'in dışında satın aldıkları sayfiye evinde kaldıklarını anımsamıştı. Maggy'nin Lunel Acentası'nı haftada iki gün tümüyle Fauve'un eline bırakmasına inanmak güç oluyordu. Öte yandan Darcy editörlerini o biçimde eğitmişti ki haftada üç gün serbest kalabiliyordu. Maggy'yle evlendi-

ğinde sayfiyede uzun hafta sonları geçirme hayalini gerçekleştirmeye karar vermiş, işlerini ona göre düzenlemişti.

«Bayan Nebula, Bayan Kosmos, Bayan Süper Nova, Bayan Samanyolu ya da kazandığı hangi yarışmaysa, işte o hanım Program'ı uygulamak istemiyor. Buna gereksinmesi yokmuş... Yaşamı boyunca yetecek kadar eğitim görmüş. Böyle diyor. Yo hayır, Fauve sakın sorma. Ona ayrıcalıksız herkesin bu programdan geçtiğini söyledim elbette. Tabii başka bir acentadan gelen modeller dışında. Bu İsveçli başka bir gezegenden gelmiş gibi... Çok inatçı.»

Lunel Modellik Acentası, Program adı verilen bir uygulama yapıyordu. İşe alınan tüm yeni modellerin bu programdan kesinkes geçmeleri şarttı. Acenta, kızları kendi makyajları ve giysileri içinde kamera karşısında nasıl olduklarını anlamak için fotoğrafçılara yolluyordu. Bunun harcamalarını da Acenta karşılıyordu. Böylece modelle ilgili tüm ayrıntılar inceleniyor onun duruş, yürüyüş konusunda bir eğitim isteyip istemediğine, saçlarının kusursuz uzunlukta olup olmadığına, alnını genişletmesi için makyajıyla ilgili başka neler öğrenmesi gerektiğine, kamera karşısındaki davranışlarının rahat, uyumlu olması için dans dersleri alıp almayacağına karar veriliyordu. Eğer yeni kız bir model okulundan geldiyse, bu kez ona neler öğrendiği soruluyordu.

«Hiçbir İsveçli benim kadar inatçı olamaz,» dedi Fauve. «Bir uçan dairesi olmadığı sürece. Bayan İsveçli, Revlon bugün telefon edip onunla ömür boyu kontrat yapmaya karar verse bile Program'ı uygulayacak. Program'a gereksinmesi olmadığına karar vererek, Jane konusunda bir hata yaptık. Bunu asla unutmuyorum.»

Casey fazla haksızlık etmemiş olmak için, «Bu güzellik yarışmasını kazanan kızlar oldukça ağır bir ön çalışma yapıyorlar,» dedi.

«Ama kazandıkları yarışmanın modellikle hiçbir ilgisi yok.»

«Bunu ben de biliyorum.»

«Ben onunla konuşurum... Şimdi Loulou'yu çağıralım.» Fauve iç haberleşme aygıtını açarak Loulou'ya gelmesini söyledi. Loulou, Acentanın eski, tecrübeli bir menajeriydi.

Yarım dakika sonra Loulou içeri girerek vücudunu koltuğa yorgun argın bıraktı. Otuz yaşlarında, tombul, yüzü derin bir kaygıyla karışık iyimserlikle dolu bir kadındı.

Bindiği gemi batıyor olsa o denizin dibinde Cenneti bulacağını düşünerek gülümseyebilecek bir tipti. Büyük bir at terbiyecisi ya da akıllı bir bale hocası gibi, Loulou da kendinden değişik bir ırkla başetmesini sağlayacak bir sanat geliştirmişti. Sinirli, pahalı, duyarlı, kolayca morali bozulan, güzellikleri yüzünden başka kadınlar gibi asla olamayan model kızlarla uğraşmak onun göreviydi.

«Merhaba, çocuklar,» dedi Loulou. «Evet, şimdi bakalım; Betty, De Beers reklamı için kulaklarını deldirmiyor. Korkak değilmiş ama iğne görmeye dayanamazmış. Hillary bütün ekim ayı boyunca angaje edilmemesini istedi. O guru mu, her neyse, sevgilisiyle Himalayalara gidecekmiş. **Glamour** Tanca yolculuğu için ayırdığı bütçeyi bana bildirdi. Bu para ancak iki buçuk modele yetecek kadar. Oysa onlar üç model istiyorlar. Yeni Kanadalı kız yalnızca Katalog işinde çalışmakta ısrar ediyor. Oysa ben onun gazete ve dergilerde çalışmaya hazır olduğu kanısındayım... Dokuz telefon bozuk, çalışmıyor. Telefonları onaran adamımız Pete ise tatilde. Tanrıya şükürler olsun ki günlerden cuma. Yoksa ne yapardık bilmem. Birinizin, Cindy'nin işine son vermesi gerekiyor. Çünkü iki haftadan beri onu kimse istemedi. Zaten yirmi altı yaşında. Ergeç bu noktaya gelecekti zaten. Kendisi için de iyi olacak. **Anne Klein** galerisinde satış var. Halston bir parti veriyor ve Linda'ya davetiye gelmedi... Bu yüzden ne yaparsa yapsın ben sorumlu değilim... Onu traş bıçaklarından uzak tutun. **Fabergé**'e Jessica'yı kullanmaları için ısrar ettim, ettim, şimdi de Jessica'ya aşık oldular, onsuz yapamıyorlar. Yarın Jessica'yı istiyorlar ama kız Meksika'da. Dawn'ın babası Syracuse'dan geldi. Dawn da erkek arkadaşıyla hafta sonu tatiline çıktı. Adama ne diyeceğimi bilemiyorum. Doyle Dane aradı, Patsy'nin Alfa Romeo reklamında vites kullanması gerektiğini haber verdi... Oysa Patsy çekim yapılacak yere gitmek için yola çoktan çıktı. Bildiğim kadarıyla da araba kullanmasını bilmez. Bu sabah Lani'ye telefon edip onu vaktinde uyandırmayı unutmuşlar. O da uyanamamış, tam on kişi onu çekim yerinde bir saat beklemiş. Bu yüzden Dani'yi mahkemeye vereceklermiş... Evet... Eğer siz burada oturup durmadan lak lak edecekseniz bana göre hava hoş. Gidiyorum, çok işim var... Bağışlayın... Ah, beni mi görmek istemiştin, Fauve, ne var?»

«Ne kadar naziksin,» dedi Fauve. «Sonunda sormak aklına geldi.»

«Bize zaman kazandırdığın için teşekkürler,» dedi Casey.

Fauve, «Day O'Daniel bize katılıyor,» diye bildirdi.

«Neden katılmayacakmış?» Loulou şaşkınlığını asla belli etmezdi. Yüz ifadesi asla değişmez, dinginliğini asla yitirmezdi. Eğer Fauve, Lunel'in zirvedeki yirmi modelinin hepsini birden işten atmaya kalkışsa Loulou ancak omuz silkmekle yetinirdi. Ona göre, Manhattan dışındaki gizemli, geniş, önemsiz dünyadan her üç ayda bir yepyeni kızlar gelirdi, onun görevi de bu kızlardan en çok yararı sağlamaktı. Lunel'in Büyük Bürosu'na bağlı kızlar günde yedi yüz elli dolar kazanıyorlardı ama pek azının bundan daha fazla edeceklerinden haberi vardı. Ücretler giderek artıyordu. Hiç kimsenin, ne Maggy, ne Fauve, ne de Eilen Ford'un, tüm acentalarda çalışan model kızların birkaç yıl sonra bir günlük çalışma sonunda üç bin dolar almaya başlayacaklarından haberleri bile yoktu.

Loulou, Fauve'la Casey'i eğitmişti. Onun için Lunel Acentası en değerli modelden çok daha önemliydi.

«Onun için bir program hazırlarım,» dedi Loulou. Esnedi. «Ah, başım,» diye inledi.

Casey, «Day'in neden bize geldiğini merak etmiyor musun?» diye sordu.

«Nedenini biliyorum. Bahse girdim, beş papel kazandım bile. Keşke daha fazlasına bahse girseymişim. Ah, Tanrım, neden içki içerim ki ben? Hiçbir şey insanın kendini böylesine berbat hissetmesi kadar iyi olamaz. Bakın, benim işimin başına dönmem gerek. Bu bir ölüm kalım meselesi.» Loulou odadan çıkarken kapıyı ardından kapadı.

Casey, «Bir gün,» dedi, «Onu hayretler içinde bırakacağım.»

«Hayır, yapamazsın.»

«Biliyorum.»

Nadine Mistral Dalmas, Arene'den gelen faturalarda bir yanlışlık var, diye düşündü. Geçen birkaç ay içinde çiçeklere nasıl olur da on iki bin frank harcayabilirdi? Arene, Paris'in en pahalı, en sükseli çiçekçisiydi. Nadine'e göre bir davet sahibine başka bir mağazadan çiçek yollamak kadar

basitlik olamazdı. Uygun zamanda, uygun yerden çiçek yollamak Nadine'in Bayan Phillipe Dalmas olduğu yedi yıl boyunca kusursuz hale getirdiği hesaplı kitaplı işlerinden biriydi.

Nadine modern salonundaki masada oturmuş, önündeki fatura yığınıyla ilgilenirken kendi kendine Paris'in en kıskanılacak çifti olarak tanımlandıklarını anımsattı. Faturaların çoğunluğu üç dört ay önceye dayanıyordu. Ve birçoğu da onun Paris Kontu'nun kızı, Fransa tahtının yasal varisi ya da ölünce onu dünyanın en zengin kişisi yapacak olan Julien Mistral'ın kızı olup olmadığına aldırış bile etmeyenlerden geliyordu. Julien Mistral **öldüğünde.** Tanrı cezasını versin, babası her haliyle yüz yaşına kadar yaşayacakmış gibi görünüyordu. Parisli tüccarlarda, ilerde büyük bir servete konacak kişilere hoşgörüyle davranan, ne pahasına olursa olsun onların her istediklerini yapan yüzyıl öncesi İngiliz tüccarlarının, işadamlarının sağduyusu yoktu.

Genç kadın Arene'in faturasını dikkatle inceledi. Prenses Edouard de Lobkowicz'e porselen kase içinde yollanan çiçeklerin faturasıydı bu. Oysa porselen kaseyi Nadine'in kendisi vermişti. Öyle olmasına karşın nasıl bu kadar çok fiyat yazabilirlerdi? İnsan elbette Prenses Françoise de Bourbon-Parme olarak doğan bir hanımefendiye teşekkür etmek için sıradan bir çiçek buketi yollayamazdı. Nadine'le Phillipe'i aralarında Dük ve Düşes d'Uzés'in, Torlania Dük ve Düşesinin de bulunduğu on iki kişilik özel ziyafete çağırmak nezaketinde bulunmuştu. Davette yemekler dört uşak tarafından Meissen tabakları içinde ikram edilmiş, her tabağın önüne konan yemek listesinin kapağına Kutsal Roma İmparatorluğunun tacı işlenmişti. Nadine, Lobkowicz'lerin yemek davetine çiçek yollamıyordu ama yolladığı zaman bunun en kusursuz türden olmasına çalışıyordu.

Vicomtesse de Ribes'e ancak iki yakın dost için verilen davete, bir film gösterisine ve kırk kişilik resmi giysili balomsu toplantıya gitmelerinden sonra inci çiçekleri yollamıştı. Sonunda en basit, sade çiçeklerin yeterli olacağına karar vermişti. Helene Rochas'a çiçek, Sac Schlumberger'e çiçek, Prenses Ghislaine de Polignac'a çiçek... Arene faturasını bir kenara koydu. Çiçeklerin Paris sosyetesinin en iç halkasındaki yerini koruması için gerekli olduğundan emindi. Bundan hiç kuşkusu yoktu.

Bazı modacıları, birkaç yazarı, bir iki dekaratörü, hatta Fauchon bakkaliye mağazalarının sahiplerini içine aldığı için, dışardan bakan birine Paris Sosyetesi gevşek, herkesin girebileceği bir topluluk gibi görünebilirdi. Ama Nadine, altında ağ gerili olmadan numarasını yapan bir ip cambazının tüm uyumlu duyarlılığıyla, dikkatli olmadığı takdirde «Paris'in en kıskanılan çiftinin» bile bu toplumdan silinip gidivereceğini biliyordu.

Mevki ayırımının son derece duyarlı, ince bir biçimde yapıldığı Fransız Sosyetesinde sınıflara ayrılan dükler, düşesler vardı. Hâlâ unvanlara dayanan bir toplumdu bu. Parislilerin çok, çok küçük bir bölümünü oluşturuyordu ama Nadine için yeryüzünde en önemli, en geçerli topluluktu bu. Birkaç olağanüstü zengin yabancı sosyeteye alınıyordu, ama bunlar gelip geçiciydi. Fransız olmadıklarından önemleri yoktu. Zaten sosyete içindeki varlıklarını da yaptıkları olağanüstü harcamalarla, lüksle sürdürebilirlerdi. Yüksek mevkide bir metresi olan bekar bir erkek, evlenmezden önce Phillipe konusunda olduğu gibi, mevkiini koruduğu sürece birkaç yabancı diplomat ve etkin siyaset adamı aralarına girebilirdi.

Ama üst düzeydeki ünlü ev kadınları davetlerine tekrar tekrar düşünmeden, hesaplamadan, ölçüp biçmeden birisini asla davet etmezlerdi. Bir davete katıldım diye, bir sonrakine de kesinlikle katılmak diye bir şey yoktu. Nadine bir davet sahibinin kendi kendine, Dalmasları masama çağırayım mı, hâlâ yeteri kadar geçerli kişiler mi acaba? diye sorduğunu, merak ettiğini hayal edebiliyordu. Phillip Dalmas soylu bir aileden değildi. İş hayatında belli bir mevkii yok... Şimdi bekar olmak gibi çekici niteliğini de yitirdi... Ama Nadine Dalmas, Jean François Albin'e herkesten daha yakın... Albin'in koleksiyonu bir harikaydı... Karı koca son derece etkileyici bir çift oluşturuyorlar. Ne de olsa Nadine, Julien Mistral'ın kızı. Onları bu kez de davet etmek gerek. Evet, böyle şeyler düşünüyorlardı elbette.

Üç yıl önce Nadine kendi kendine Dalmaslara, insanları eğlendirip hoşça vakit geçirten yoksul çifte, daha ne kadar hoşgörüyle davranılacağını sormuştu. Belki bir yıl daha... Yoksa daha mı az? İşte o zaman ne denli geçici olursa olsun artık yoksul görünmekten kurtulmaları gerektiğine, eğer kendileri de davet vermedikleri takdirde daima davet-

lere giden ama bunun karşılığını vermeyen kişiler olarak damgalanacaklarına karar verdi.

Eğer harekete geçmedikleri takdirde yavaş yavaş sosyete dışında kalacaklar, her büyük yardım balosuna bilet alan, barın yakınında bir yer bulmak için **Relais Plaza**'da garsona dolgun bahşişler veren, böylece Paris'te kendilerini kanıtladıklarını sanan ama aslında ancak az kullanılan yerleri doldurmaktan öteye gitmeyen «Café Sosyetesi»nin üyelerinden de daha aşağı bir duruma düşeceklerdi.

Ne yapardı bunlar? Önemli toplantılara davet edilmeyen bu kişiler ne yaparlar acaba, diye Nadine merak etti. Vücudu tiksinti ve küçümsemeyle kasıldı. Değeri olan tek dünyanın dışında yaşamak zorunda oldukları hayata nasıl dayanıyorlardı? Ne kadar aşağılık, ne kadar önemsiz bir durumda olduklarının farkında değil miydiler? Uzay kadar anlamdan yoksun, boş bir dünyada yaşadıklarını anlamıyorlar mıydı? Albin'e harika giysiler ısmarlayan bu kişilere baktıkça, bu kıyafetlerin hiçbir yerde giyilemeyeceğini düşünerek hayretler içinde kalıyordu. Çağrıldıkları ziyafetlerin sözü bile edilemezdi. Gittikleri gala geceleri rezaletti. Yalnızca Albin'i daha zenginleştirmek için vardılar. Böylesine iğrenç olmasalar, aşağılık durumları onları böylesine insanlık dışı yapmasa, Nadine onlara acıyacak gücü kendinde bulabilecekti.

Nadine, Paris'in olağanüstü davetlerinde tüm yemek hazırlıklarını üzerine alan bir kuruluş olan Lenotre'dan gelen faturayı eline aldı. Bir temizleyici kadından başka yardımcıları olmadığından Phillipe'le Nadine Lenotre'a güvenmekten başka bir şey yapamıyordu. Bu yüzden de en yüklü fatura ondan gelmişti. Her üç ayda bir, özellikle bir gala gecesinden ya da balo davetinden önce bir kokteyl veriyorlardı. Böylece konuklar daha sonra gidecekleri yerde de yemek yiyeceklerini düşünerek ordövrle dolu kusursuz büfeden hoşnutlukla yararlanıyorlardı. Nadine, Lenotre'a hatırı sayılır bir çek yazarken ikinci sınıf bir yemek servisinden daha kötü bir şey olamayacağını düşünüyordu. İkinci sınıf, oturarak yenilen bir yemek daveti yerine birinci sınıf bir kokteyl daveti daha akıllıca bir işti. Yine de Düşes de la Rochefoucauld'un son evlenme yıldönümü için verdiği daveti anımsayınca kıskançlık buzdan bir el gibi kalbini sardı. Jeanne-Marie yemeğe yüz kırk kişi davet etmişti. İki yüz

konuk daha sonra dansa çağrılmıştı. Davet sahibi kadının yarı Amerikalı oluşu, yemek seçişinden belli oluyordu: Onca seçkin yemeğin arasına Virginia usulü jambonlu patates salatası koydurmuştu. İnsanın eski İtalyan Kralı Umberto'ya, Luxembourg Prensi'ne böyle bir yemek ikram edebilmek için olağanüstü, akıl almaz bir biçimde kendini güvenlikte hissetmesi gerekir, diye düşündü Nadine. Jeanne-Marie çok şanslı bir kadındı... Ne kadar şanslı olduğunu biliyor muydu. Bunu takdir ediyor muydu?

Nadine kendini daldığı düşüncelerden kurtararak fazla parti veren, Nadine'in evine asla çağırmayacağı kişileri davet eden Düşes'ten daha dikkatli, daha seçici olmasının gerektiğini düşündü. Hayır, Nadine Dalmas'ın kokteyl partileri, davet etiği kişilerin birinci sınıf olmasıyla ün kazanmıştı.

Phillipe'le seyrek de olsa toplumsal mevkii kuşkulu kişilerin davetlerine de katılıyordu Nadine. Bunu da, onları evine davet etmemek için yapıyordu. Kokteyl partilerin herkesi içine alacağını, davetlerin karşılıklı olması gerektiğini düşünen bu insanlar davet edilmediği zaman öylesine gülünç bir biçimde inciniyordu ki. Kurduğu formülün doğru olduğundan hiç kuşkusu yoktu genç kadının. Yılda dört kokteyl parti, en üst düzeydeki kişilerin çağrılması insana dikkati çekmeyen, ikinci sınıf yemek davetleri vermekten daha büyük bir hava kazandırıyordu. Üstelik böylesi çok daha ucuz oluyordu.

Zengin olmadıklarını kim hayal edebilirdi ki? En ünlü çiçekçi, en iyi servis, en gözde kulüpler... Jokey Kulüp'ten bir numara aşağı... iyi bir aile olmasına karşın Phillipe'in Jokey Kulüp'e girmesini sağlayacak düzeyde değildi. İşte Polo Kulüp'ün ve Golf de St. Cloud'un faturaları da gelmişti. Phillipe bekarken bu kulüplere gidiyordu, şimdi gitmemesi düşünülemezdi. Ağa Han'ın takımında oynadığı sırada kiraladığı polo atlarının bedeli dört bin frankın üstüne çıkmıştı. Ama iyi oyuncuların at kiralamalarında bir sakınca yoktu. Hiç olmazsa fatura, Polo'nun yerini oyunların aldığı kış boyunca kumarda kaybettiği para kadar yüklü değildi.

Nadine işi bir an önce bitirmek için çekleri çabuk çabuk yazmaya başladı. Yazarken de para ödemek zorunda kalmadıkları şeyleri düşünüyordu. Ne kadar yüklü olurlarsa olsunlar bu faturalar yaşadıkları hayatın harcamalarının

çok küçük bir bölümünü oluşturuyordu. Nadine'in muazzam gardrobu, Jean François Albin Modaevi tarafından sürekli yenileniyordu. Oturdukları evin hemen hiçbir masrafı yoktu. Dostlarının özel jetlerinde yolculuk ediyor, onların St. Moritz ya da Haute Savie'deki dağevlerinde ski yapıyor, Ege Denizi'nde onların yatlarıyla yelken açıyor, St. Jean-Cap-Ferrat, Porto-Cervo ve Bavyera'daki özel saraylarda haftalarca kalıyorlardı. Nadine'in Nelais Plaza ve Maksim'de öğle yemekleri için açılmış, Albin Modaevinin ödediği kredi hesabı vardı.

Genç kadın yalnızca dikkati çekecek yerlerde para harcıyordu. Hemen hemen her gün gittiği, Paris'in en moda kuaförü olan Edouardo ve Frédéric'de bol bol bahşiş dağıtmaktan geri kalmıyordu. Sarışınlığını sürdürmesine yardım eden adam, saçlarına şampuan yapan çocuk, saçlarını kurutan adam, manikür, pedikür yapan kadın... Bunlar daima bol bol dedikodu yaparlardı. Bir prenses ya da Yunanlı armatörün karısı hasis davranabilirdi ama Madam Phillipe Dalmas asla.

Nadine masadan kalkıp salonda dolşmaya başladı. Neden, diye düşündü, neden yoksul bir erkekle evlenmişti? Bu acı soruyu kendi kendine neden yinelemek gereğini duyduğunu da merak ediyordu. Annesi bu evliliğe neden karşı çıkmamıştı? Neden annesi bir yaşam boyu sürecek bu çılgınlığı yapmasına engel olmamıştı? Zamanında birinin onu durdurması, ona engel olması gerekirdi. Adam yalnız yoksul olmakla kalmıyordu. Yedi yıllık evlilikleri boyunca ne idüğü belirsiz işiyle ilgili ancak birkaç anlaşma yapmıştı.

Şimdi inanılmaz gibi gelmesine karşın o zamanlar Phillipe Dalmas'ı herhalde sevmişti. Annesinin öldüğünde bıraktığı parayı böylesine rahatlıkla harcamasının başka bir nedeni olabilir miydi? Kate dört yıl önce kanserden ölmüş, Nadine'e söylediğinden çok daha fazla para bırakmıştı. Herhalde büyük bir kârla sattığı tabloları olmuştu. Her neyse, artık bu para tükenip gitmişti. Phillipe'in düşünü gerçekleştirmek için ona kanıp sayfiyede bir ev satın almıştı. Normandiya'da aldıkları bu şatoya konduğu mirasın yarısı gitmişti. Aslında şatoyu onarıp oturulacak hale getirebilmek için paraları yoktu ama Phillipe burayı satmaya asla yanaşmıyordu. Uzun zamandan beri kendine özgü bir evi olsun istemişti. Zaten yakında dünyanın parasına sahip olmayacaklar mıydı?

Phillipe'e olan aşkı: Herhalde onu seviyordu ki annesinden kalan tüm parayı harcamıştı. Yeni açılan bir gece kulübüne ortak olacak kadar para vardı. Bu kulüp üç bin franklık üye kaydıyla Castel'e rakip olacaktı.

Phillipe'le ortağına göre onlar gece kuşlarının, o ünlü şımarık, kaprisli, her şeyden çabucak sıkılan gece çocuklarının en yakın dostlarıydılar. Bu insanlar gece saat on birden sonra yatağa girip uyumamak için yapacak bir şeyler ararlardı. Ama yanıldıkları nokta bu insanların Prenses Caddesindeki sevgili, bildik, kendilerinin saydıkları Castel'in Yeri'nden başka bir yere gitmek istemedikleri, gereksinmeleri olmadığıydı. Bir yıl sonra Phillipe bu son derece pahalı işi tüm parasını yitirerek bıraktı.

Cazibesinden başka bir şeyi olmayan, cazibeyi, şişman bir kadının korsesi gibi çıkardığında hiçbir şeyi kalmayan böyle bir erkekle yaşamaktan daha tatsız ne olabilirdi? Oysa telefon çaldığında Phillipe tüm cazibesini takınarak yerinden fırlardı. Nadine davetlerde sanki bir camın arkasındaymışcasına duygusuzca insanlara dayanılmaz sorular soran, olağanüstü, akla gelmedik iltifatlarda bulunan, karşısındakini dinlemesini bilen, kendinden esprili bir biçimde söz eden bu adamı dikkatle izleyebiliyordu. Çekicilik, sevimlilik onu bir matadorun kostümü gibi tepeden tırnağa sarıyordu. Phillipe Dalmas'ın tüm numaraları Nadine'in bildiği, midesini bulandıran şeylerdi. Yakışıklılığında bile tiksindirici bir şeyler vardı. Kocasına karşı öylesine ilgisizdi ki başka kadınlarla olan maceralarına zerre kadar aldırış etmiyordu. Tanrıya şükürler olsun ki ilişkilerini zengin, güçlü kadınlarla kuruyordu. Akıllıca yapabildiği tek iş buydu.

Nadine çekleri koyduğu zarfları toplayarak yatakodasına geçti. Bunları Albin Modaevine götürecek, pazartesi günü postalatacaktı. Sekreteri bu işi yapacak olduktan sonra neden pul parası versindi? Bir duvarı baştan başa kaplayan gardrobunun üç kapağını da açarak giysilerine baktı. Milyonlarca frank değerinde giysiler, ayakkabılar, şapkalar, kürkler, çamaşırlar: Bunlar onun gururu, her şeyiydi.

Jean François Albin'den nefret ettiğini anlayalı yıllar olmuştu. Nadine, dünyanın büyük değer verdiği bir tek yeteneği olan zayıf, son derece bencil, şımarık, sık sık acımasız

bir çocuk gibi davranan bu adamın giyimli kuşamlı dadısı olduğunu ne zaman anlamaya başladığını bilmiyordu. Onun en iyi dostu, eğlencesiydi!

İkisinin birlikte oynadıkları ne gülünç bir maskaralıktı! Nadine kuruluşun sağladığı giysilerden, saygınlıktan vazgeçemiyordu. Öte yandan Albin kadına karşı kısa süreli bir ilgi duymuş, bunu yitirince de şık, akıllı, becerikli Nadine Mistral'ın kendisine yararlı olduğunu görmüştü. Şimdi Nadine onun asabi Afgan köpeklerini sık sık veterinere, sıkıcı, olağanüstü zengin müşterilerini öğle yemeğine götürüyor, hizmetçilerini idare ediyor, eşe dosta teşekkür mektupları yazıyor, bıktığı bir gecelik sevgililerinin yapışkan olanlarını başından savmasına yardım ediyor, esrar buluyor, yirmi dört saat onun emrinde bulunuyordu.

Bu gece Nadine, haftalardan beri planlayıp hazırladığı doğum günü partisine, kendi doğum günü partisine gitmekten vazgeçtiğinden, Albin'i pohpohlayacak, şımartacak, partiye katılmasını sağlayacaktı. Çok fazla ıstakoz, çok fazla düşes olacak, diye yakınmıştı Albin. Neden Nadine daha eğlenceli bir şey düzenlememişti? Örneğin piknik partisi gibi? Neden böylesine tutucu, burjuva gibi davranmıştı? Dayanılmaz biriydi bu Albin. Nadine ondan ölesiye nefret ediyordu. Ama Albin Modaevindeki işinden aldığı para, herkesin kıskançlığını üzerlerinde toplayan Dalmasların tek düzenli geliriydi. Bu da gereksinmelerinin çok az bir bölümünü karşılıyordu. Biraz önce ödediği çiçekçinin faturasını ödemeye bile yetmezdi maaşı. Gece kulübü fiyaskosundan beri, Nadine'in babasının koleksiyoncusu olan Etienne Delage'dan aldığı parayla geçiniyorlardı. Etienne Delage'a para istemeye gitmekten de nefret ediyordu. Çünkü her seferinde kendini onun egemenliğine biraz daha girmiş gibi hissediyordu. Ama babasının öleceği güne karşılık başka kim ona para verirdi?

Nadine kendini yatağın üzerine atarak sonsuza dek rahatlandırıcı düşüne daldı: Julien Mistral ölecekti. Mirasa konacaktı. Çok... Çok... Pek çok parası olacaktı! Ne kadar çok alacağını hayal bile edemiyordu. Tabii hemen satmaya başlamayacaktı. Piyasayı düşürmek istemezdi. Ama en azından milyonlarca frank, faturalarını ödeyecek dünya kadar para olacaktı. Albin'den en berbat zamanda, patronuna sinir krizleri geçirten yeni bir koleksiyonun takdimi sırasında

ayrılacaktı. Phillipe'i öyle bir biçimde ekecekti ki adam bundan hiçbir dostuna, arkadaşına söz edemeyecekti. Sol Yaka'da geniş özel bir ev satın alacaktı. Belki de Rue de Lille'de... Evin dekorasyonunu Didier Aadona'a klasik bir stilde yaptıracaktı; ve hayatını yaşamaya başlayacaktı. Nadine Mistral, Paris sosyetesinin en imtiyazlı, en önemli bölümünde hakkı olan yerini alacaktı.

Ama o gün gelinceye dek statükoyu bozacak hiçbir davranışta bulunmayacaktı. Toplum hayatı kocasının dostluklarına, yakışıklılığına, çekiciliğine ve patronunun adının gizemine bağlı kaldığı sürece hiçbir değişiklik yapmayacaktı. Hâlâ 'Madam Phillipe Dalmas' ve 'Jean Françoise Albin'in en yakın arkadaşı' olmaya gereksinmesi vardı. Bu iki kişi olmadığı sürece davet sahiplerine pahalı çiçekler yollamasının hiçbir yararı dokunmazdı. Bekleyecekti. Sabırla. **Tanrım,** o yaşlı adam daha ne kadar yaşardı acaba?

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Fauve gerindi. Ah, gerinmek ne güzel şeydi. Uykulu uykulu gerinmek yemek, içmek müzik dinlemek ve öpüşmek gibi bir şey. Tanrıya şükürler olsun ki kimse gerinemeyecek kadar yoksul değil. Bu kez esnedi. Alabildiğine esnemek, enine boyuna gerinmek kadar iyi oluyordu. Aynı zamanda hem esneyip hem de gerindi. Yoo, hayır; ikisi birlikte o kadar iyi olmuyor, uyum yitiriliyordu.

Yatağın içinde dönerek Ben'e uzandı. Düşüncelerini ona da anlatmak istiyordu. Ama Ben yoktu. Gözlerini açtı. Karanlık yatak odasında bakışlarını dolaştırdı. Burada ilk kaldığından her şey yabancıydı. Hâlâ gece miydi? Ben nereye gitmiş olabilirdi? Fauve bir süre bekledi. Nerdeyse yeniden uyuya kalacaktı. Ben ortaya çıkmayınca yataktan kalkıp pencerelere gitti. Perdeleri açtı.

New York'ta mart sabahının ince, isteksiz güneş ışıklarıyla irkildi. Kentin yükseklerini kaplayan küçük bulut kümelerinin parçalanıp dağılacakmış gibi bir görünümü vardı. Pencere camlarının kenarlarından içeriye soğuk hava sızıyordu. Fauve yeniden yatağa girip seçeneklerini gözden geçirdi. Bağırabilir, Ben her nerdeyse koşarak gelebilirdi. Yeniden uyur ya da üzerine giyecek bir şey bulup dişlerini fırçalardı. Önce dişlerimi fırçalayacağım, diye karar verdi. Yerden yatak örtüsünü alarak sarındı. Odada giysilerinden bir tanesi bile yoktu.

Banyoda dişmacunu tüpüne iliştirilmiş bir not buldu:

> Sevgilim,
> Kahvaltılık bir şeyler almaya gidiyorum. En kısa zamanda dönerim. Seni seviyorum.
>
> Ben.

Fauve bir diş fırçası bulmak için bakınırken, işte düşünceli bir davranış bu, diye aklından geçirdi. Gerçekten

görkemli bir kahvaltı, dört başı mamur, iştah açıcı, erotik bir kahvaltı New York'ta bir pazar sabahı için en iyi başlangıçtı. Asıl önemli olan nokta, Ben'in onun bu sabah burada olacağını önceden düşünmemiş olmasıydı. Düşünseydi buzdolabı şimdi yiyecekle dolu olurdu. Banyoda Ben Litchfield'inkinden başka fırça göremeyince genç adamın evinde bir kadının uzun süreli kalabileceğini de düşünmediğini anladı. Yoksa fazladan bir diş fırçası bulundururdu elbette. Neyse, ıslak, eski bir diş fırçası hiç yoktan iyiydi. Fauve çabucak duş yaptı. Ben'in hafif nemli havlularıyla kurulandı. Banyo kapısındaki bir çiviye asılı duran Ben'in oldukça eski bornozunu sırtına geçirdi. Kesinlikle bir bekar eviydi burası.

Fauve oturma odasına geçti. Mutfakta kimsenin öyle harika bir şeyler hazırlamadığını hemen anladı. Oda yalnızca bomboş değildi. Ben'in büro dekorasyonunu yapan dekoratörün elinin buraya da değdiği belliydi. Odada soğuk, buz gibi bir kişiliksizlik vardı. Burada da Barselona sandalyeleri duruyordu... Birbirinin eşi cam-krom karışımı sehpalar vardı. Halı, tıpkı sandalyeler gibi pahalı türdendi. Pencerelerdeki perdelerle uyum oluşturuyordu. Ama sevimsiz bitkiler sanki bakımsızlığa dayanacak türlerden seçilmiş gibiydiler. Duvarlardaki litograflarda kişisel zevkle ilgili hiçbir şey yoktu.

Ben'in oturma odasında, burada birinin oturduğunu anlatan tek işaret, gece buraya gelmezden önce Ben'in aldığı **New York Times**'la **Sunday News**'dü. Fauve taburenin üzerinde duran gazetelere baktı. Sonra bunları alıp okuma fikrinden vazgeçti. Nedense gazeteler onun neşeli, canlı ruh haline uygun düşmüyorlardı. Vücudu tepeden tırnağa yumuşamış, rahatlamış, iyi kullanılmış gibiydi. Gerçekten de öyle olmuştu. Zaten **Times**'da akla uygun ne kadar iyi haber bulabilirdi ki? Hemen hemen hiç, diye düşünerek pek rahat olmayan kanepenin üzerine kıvrılıp oturmaya çalıştı.

Bekarlar neden süngerle doldurulmuş eşyaları yeğlerlerdi? Mutfağa gidip kendine bir fincan çay hazırlasa mıydı? Yo, hayır, Ben'in gelmesini bekleyecekti. Dün geceden sonra bu sevimli, tembel pazar gününe tek başına içeceği çayla başlamak haksızlık olurdu. Üstelik öğleden sonra Valentino'nun seçtiği beş kızla onun ilkbahar koleksiyonunu teşhir et-

mek için Roma'ya uçacaktı. Beş gün sürecek seyahatte daha sonra Milano ve Paris'e de uğrayacaklardı.

Fauve boş yere sünger doldurulmuş yastıklara sarınıp gömülmeye çalıştı. Benjamin Franklin Litchfield, neredesin? Ben'in evinde ilk kez bütün gece kalmıştı. Kısa süreli aşk maceraları olmuştu ama, bu zamanda utanç verici sayılacak kadar azdı sayısı. Ben'den başka iki sevgili edinmiş, onları da hemen terketmişti.

Pek nadir de olsa Fauve erkeklerle olan ilişkisini düşündüğünde, durumunun kadın özgürlükleriyle dolu 1970'li yıllara hiç yakışmadığını kabul ediyordu. Gerçi işinde geç vakitlere kadar çalışmasına, yaşıtlarının aksine mali yönden bağımsız olmasına karşın iki yıl öncesine kadar Maggy'yle oturmayı sürdürmüştü. Peşinden erkekler koşuyordu ama Fauve Provence'a yaptığı son yolculuktan sonraki üç yıl boyunca Eric Avigdor'un anısıyla büyülenmiş gibi hiçbirine yüz vermemişti.

Sonunda öyle bir an gelmişti ki yalnızca mektuplaşma yetmemeye başlamıştı. Eric, Güzel Sanatlar Akademisi'nden mezun olduktan sonra iki yıl zorunlu askerlik görevini yapmaya gitmiş, bu da onun Amerika'ya gelip, Fauve'u ziyaret etmesini engellemişti. Fauve kısa süreli tatillere çıkmıştı ama bunlar Eric'in serbest olduğu zamanlara uygun düşmemişti.

Bir süre sonra Fauve ikisinin de yeniden buluşmak konusunda hiç de gerçekçi olmadıklarını sezmeye başlamıştı. Yıllar geçtikçe birlikte oldukları o kısa haftalar giderek soluklaşıp, yalnızca anılarında yaşar hale gelmişti. Öte yandan Eric'le geçirdiği öyle anlar vardı ki, bunlar son derece canlı ve berraktı ama, Fauve durup bunları incelemiyordu. Hiçbir şeyin üstüne üstüne gitmeye niyeti yoktu.

Birbirlerine olan duygularında eşitlik yok muydu? Yoksa bu duyguların gücünü yanlış mı değerlendiriyorlardı? Herhalde Eric de onun gibi geçmişin anılarını düşünüp oturmuyor, o da birçok şeyi unutuyordu.

Fauve modellik dünyasına kendini tümüyle bırakmış, sonunda da Eric'e mektup yazmakta güçlük çekmeye başlamıştı. Yazdığı mektupları yeniden okuyor, ünlü model Lau-

ren Hutton'ın bütün gelenekleri yıkarak Avedon'a siyah dantel sutyen, bikini külot ve süslü bir şapkayla poz vermesinin Eric'i neden ilgilendireceğini kendi kendine soruyordu. Ya da bütün bir haftayı bir modeli en üst düzeye terfi ettirip ettirmemeyi düşünüp tartışarak geçirdiğini yazması. Oysa önemli bir konuydu bu. Çünkü bir model kritik dönemi atlattıktan sonra geriye dönemezdi artık. Daima ilerlemesi gerekirdi. Yoksa mesleği mahvolurdu. Bunları Eric'e nasıl anlatabilirdi ki?

Gününü dolduran ayrıntılar, öylesine önemli gibi görünen düşünceler kâğıda yazıldığında öylesine ıvır zıvır şeyler gibi değersiz oluyordu ki Fauve ona bir mektubu postalamadan önce belki beş kez yazıp yazıp yırtıyordu.

Eğer Magali'nin sürpriz evliliği olmasa belki de Fauve büyükannesiyle oturmayı sürdürecek, haftada beş gece Darcy ve Maggy'yle sofraya oturma zevkini devam ettirecekti. Orada öylesine rahat etmiş, öylesine mutlu olmuştu ki, Darcy'ye Maggy'ye birlikte, başbaşa yaşamaları için bir şans tanıması gerektiğine karar vermese onu oradan hiçbir güç dışarı atamazdı. Magali, kendilerine çiçeği burnunda evliler gibi davranmasının gülünç olduğunu söyleyip bu kararına karşı koymuştu. Ama Fauve zamanlamasının doğru olduğuna inanmış, ayrı eve çıkmıştı.

Üçüncü Bulvar yakınındaki Doğu Yetmişlerde kendine eski moda, dar bir apartmanda rahat, küçük bir dubleks kat tutmuştu. Orada, yirmi yaşına girmezden kısa bir süre önce, ilk aşk macerasını yaşamıştı. Ve de ikincisini. İkisi de doyurucu olmamıştı doğrusu. Bir şey, önemli bir şey eksikti ilişkilerinde. Eğer buna bir ad vermeye kalkışsa, tanrı cezasını versin, eksik olan şeyin **aşk, romantizm** olduğunu söyleyebilirdi.

Aşırı duygusal olmaya, insanın başına hayatında ancak bir kez gelecek bir şeyin özlemini mi çekmeye başlıyordu? İki erkekle olan fiziksel tecrübesi doyurucu olmuştu. İkisi de zeki, kültürlü erkeklerdi. Ama ilişkilerinde o en sıradan davranışlara bile bir şiirsellik kazandıran, dünyayı tümüyle değiştiren başdöndürücü melodiden, bir keresinde Félice'deki yolda çevreleri koyunlarla dolu bir arabada otururken hissettiklerinden yoksun kalmıştı.

Fauve iki aşığına da geceyi tümüyle yanında geçirmelerine izin vermemişti. Çünkü sabahleyin yanında biri olduğu halde uyanmak, ona göre sevişmekten çok daha mahrem bir şeydi.

Dün gece uyumak üzereyken sabahleyin Ben Litchfield'le uyanmak bir şeyin açığa vurulması gibi olacak diye düşünmüştü. Aşk, öyle hemen yakalanacak kadar yakında değildi ama izleri görünüyordu. Pusuda bekliyor gibiydi. Ben evlilikten söz etmeye kalkışmış ama Fauve bunun zamanı olmadığını ileri sürerek onu susturmuştu. Sanki bir orkestranın sazlarını akort etmesini dinler, vaat edilen müziğin nerdeyse başlayacağını hisseder gibi olmuştu.

Şimdi, ayaklarının buz kestiğini hisseden Fauve yemekten başka bir şey düşünmüyor, aşkın işlevi olmadığı zaman kaldığı yerde durmasını diliyordu. Kahverengi, taze, küçük, baharatlı köy sosisleri, üzerinden reçel damlayan gözlemeler örneğin. Belki de Ben bunları alıp gelecekti, kimbilir? Ya da erimiş tereyağlı, çilek marmelatlı ekmekler? Belki de Ben paskalya çöreği, ay çöreği, ince ince dilinmiş Virginia jambonu ya da ısıtılmaya hazır **Pepperidge Farm** kahve keki almaya gitmişti. Yoksa küçük, sıcacık ekmekler almak için kuyruğa mı girmişti? Ah, Tanrım, fazla bir şey istemiyordu ki o... Hollanda soslu yumurta beklemiyordu Ben'den. Kocaman, uzun, çekirdekleri süzülmüş bir bardak taze portakal suyu da istemiyordu. İçine tavuk eti doldurulmuş üzerine mantar sosu sürülmüş krep değil, sade, basit bir kahvaltı istiyordu.

Fauve ısınmak için lotus biçiminde bacaklarını altına alıp bu durumun onu meditasyona yöneltmesini, aklını yemek düşünmekten almasını diledi. Ne pahasına olursa olsun gidip yiyecek bulmak için mutfağı karıştırmayacak, Ben'in yapacağı sürprizi lekelemeyecekti.

Çıkmaya başlamazdan önce Ben Litchfield hakkında çok şey dinlemişti. Çünkü genç adamın bürosu onun peşinden koşan memurlarla doluydu. Fauve onda kadınları çantada keklik farzeden bir tutum olup olmadığını anlamak için dikkatle incelemiş ama bunun izine bile rastlamamıştı. Zeki, çalışkan, meraklı bir zekaya sahipti. Fauve'u anlıyordu. Ben Litchfield bıkıp usanmadan peşinden koşmuş sonunda da

altı ay kadar önce Fauve onunla yatmaya razı olmuştu. Ben çok... rahatlatıcı... bir aşık diye Fauve uygun sözcüğü arayarak düşündü. Kendini onun yanında güvencede; sıcacık, sakin ve... rahat hissediyordu.

Fauve'un midesi guruldadı. Gazetelere bakarak zaman geçirmeye karar verdi... Üzerleri toz şekerli, marmelatlı gözlemeler, çikolatalı gözlemeler, tereyağlı gözlemeler düşünmemek için ne olsa yapacak hale gelmişti. Oysa gözlemeyi de pek sevmezdi. Ben **Times**'le **News**'de okuyacak ne buluyordu? Gece bir ara uyandığında banyonun ışığının yandığını, Ben'in orada gazeteleri karıştırdığını görmüştü. Uykusu kaçmıştı da, okuyarak mı uykusunun gelmesine çalışıyordu?

Ben Litchfield'in anahtarı kapının kilidi içinde döndü. Genç adamın elleri kolları öylesine doluydu ki Fauve ona yardım etmek için yerinden fırladı.

«İki tane **Kellong hazır kahvaltılığı** süt, yumurta... Bu kadar mı?» Fauve ağlayacak haldeydi ama kendini tuttu.

«Yulaf ezmesi mi yoksa pirinç kavurması mı yeğleyeceğini bilemedim, Fauve. Bu yüzden de ikisinden bol bol aldım. Mutfakta tereyağ var. Biraz da ekmek.» Fauve'u burnunun ucundan; gazete yığınının üzerinden uzanarak öptü.

«Gideli saatler oldu!»

«Uyuduğunu düşündüm... Times Meydanına, Hotaling'e gittim. **Philadelphia Inquirer** bu sabah geç kalmış, beklemek zorundaydım,» dedi Ben. Bir yandan da **Boston Globe, Pittsburgh Press, The Washington Post, Cleveland Plain Dealer, The Los Angeles Times, Newsday, The Houston Chronicle, The Atlanta Journal-Constitution ve San Fransisco Examiner**'in pazar sayılarını özenle masanın üzerine koyuyordu. «Öte yandan şansım yaver gitti... Bak bir **Miami Herald**. Bunu genellikle pazar günleri bulamazsın... **Chicago Trib**'i bulamamamın yerini tuttu. Bana bir öpücük daha ver.»

Fauve, «Jambon almadın mı?» diye sordu. «Yumurtalarla pişirmek için.»

«Jambon aklıma geldi ama bir tek tavam var. Jambon'la yumurta pişirmek olanaksız.»

«Önce jambonu, sonra da onun yağında yumurtaları pişirebileceğimizi düşünemedin mi?»

«Benim akıllı sevgilim... Kadınlar öyle çok şey biliyorlar ki. Dediğini bir başka zaman yapalım,» dedi Ben dalgın dalgın. Gazeteleri karıştırmaya, bazılarını ayırıp diğerlerinin okumak istediği sayfalarını açmaya başlamıştı bile.

«Ne arıyorsun?» diye sordu Fauve. «Önemli bir şey mi var?»

«Hımmm... Yo, hayır... Gazete ve dergilerin pazar magazin bölümlerini, kadın bölümlerini okumak zorundayım...»

«Okumak zorunda mısın?»

«Pazar günleri taşra gazetelerinden nasıl yeni, taze fikirler edinebileceğini bilsen şaşar kalırsın... Çok yararlı oluyor...» diye mırıldandı Ben **Cleveland Plain Dealer**'i karıştırırken «Tanrı cezasını versin... Adam gazetenin magazin ekini arasına koymamış... İnsan bu gazete bayilerine güvenemiyor hiç... Nihayet bu... Hey Tanrım!»

«**Ben!**»

«Evet, sevgilim?» Ben ondan yana baktı.

«Hadi yatalım.»

«**Şimdi mi?**»

«Hemen şimdi,» diyen Fauve, gözlüklerini çıkarttığı Ben'e sarıldı.

«Kahvaltıdan önce mi?»

«Boş mideyle daha iyi olur. Dolu mideyle tehlikelidir.»

Ben gazetelerinden yana sonsuz bir hüzünle baktı.

«Belki de...» dedi Fauve. «Belki de sen gazeteleri okurken benim kahvaltıyı hazırlamamı istiyorsundur, ha?»

«Ne harika bir fikir! Ah, sevgilim, sana bayılıyorum.»

«Ben, elbiselerime ne oldu?»

«Rahat değil misin?»

«Bornoz çok büyük, ayaklarıma giyecek bir şey bulamadım.»

«Sen uyurken her şeyini dolaba astım... Karmakarışık bir odada soyunmaktan nefret ederim.»

«Sağol.» Ben bir gazetenin magazin bölümüne dalıp gitmişti bile.

Beş dakika sonra Fauve evden öylesine sessiz sedasız çıkıp gitti ki, Ben durumu ancak iş işten geçince farketti. Fauve banyonun aynasına rujuyla, «Yemeğe gidiyorum,» diye yazmıştı.

Maggy sırtında kahverengi tüvit bir pantolon, kızıl kahve renginde kaşmir bir süveterle, tadil edilmiş çiftlik evinin büyük oturma odasının halısı üzerine yayılmıştı. Ekose çizgili halının üzerinde kocaman bir rulo grafik kâğıdı, renkli kalemler ve çiftliklerle ilgili bir katalog duruyordu. Darcy kucağında bir kitap, henüz yaktığı şöminenin alevlerine bakıyordu.

Martinisinden bir yudum alan Darcy, mutluluğunu düşündü. Pazar gecesi olduğunu ve yarın erkenden kente dönmek zorunda olmadığını bilmek kadar güzel bir şey var mıydı? Öğleden sonra Maggy'yle yeni yeni tomurcuklanan ormanda yürüyüşe çıkmışlardı. Temiz havada uzun bir yürüyüşten, kasların ısınıp yumuşamasından sonra martini içmenin tadına doyum olmayacağı bir kez daha kanıtlanmıştı. Peşinden bir kadeh martini içilmeyecek olduktan sonra yürüyüşe çıkmanın hiçbir anlamı yoktu.

Maggy'ye, «Ne yapıyorsun, sevgilim?» diye sordu.

«Zambak bahçesine yeni bir şeyler ekmeye çalışıyorum.»

«Peki, grafik kağıdına ne gerek var?»

«Herhalde bitkileri toprağa eskiden yaptıkları gibi gelişigüzel sokamam, değil mi, bebek? Ekeceğim yerin enini boyunu ölçer, neye hangi renk çiçek ekeceğimi kalemlerle ayarlar, sonra da harekete geçerim. Sonra kataloğa bakar ve siparişimi yaparım. Aslında bu işi geçen ay yapmam gerekirdi ama o sırada İngiliz çimi ekeceğim yerleri hazırlamaya çalışıyordum.»

«Tanrım, neden **öyle** söyledim acaba?» dedi Darcy beyaza boyanmış tavan kirişlerine bakarak, «Neden beni kimse uyarmadı?»

«Ne diyorsun sen?»

«Bahçecilikle ilgili hiçbir şey bilmediğini söylediğim günden bahsediyorum. Bahçıvana o gün yol vermiştin; anımsıyor musun?»

«O gün, hayatımın dönüm noktası oldu, sevgilim. Beni öylesine sinirlendirdin ki, benim gibi kentli bir kızın bile kitaplardan olsun bahçıvanlığı öğrenebileceğini kanıtlamaya karar verdim. Yemek pişirmekten daha zor bir iş değil.»

«Ama Maggy bu sende bir **tutku** haline geldi! Evet, geçen yaz tüm çimenliği gül ağacı ekeceğim diye delik deşik

ettin. Her bir çukurun hazırlanması için bütün bir gününü harcadın.»

«Çiçeklerimin köklerini istedikleri gibi rahatça yapacak kadar geniş yerleri olsun istedim. Çukurların içine koyduğum besleyici maddeler onlara en azından bir yüzyıl yeter.»

«Peki ama gece yarılarına kadar yabani ot temizlemen, benim de ne yaptığını görmen için sana fener tutmam ne oluyor? Sen buna normal bir davranış der misin?»

Maggy sakin sakin, «Eğer yalnızca hafta sonları bahçede çalışacak olursan, bir dakikanı bile boş geçirmemen gerekir,» dedi.

«Geçen sonbaharda altı gün bahçende ne varsa, hepsinin dibine kuru inek gübresi koydun. Dirseklerine kadar gübre içinde kaldın.»

«İnsan sonbaharda bahçesine elveda derken gerekeni de yapması şarttır. Bahçe öylece bırakılıp gidilmez. Gübrelenir. Çiçekler gelecek ay açmaya başladığında çalışmalarımın mükafatını almış olacağım. Bahçıvanlık bana sabırlı olmayı öğretti. Sanırım bu durum senin de hoşuna gidiyordur.»

«Beni büyülüyorsun. Şimdi yepyeni bir Maggy oldun: Bahçıvanlar Kraliçesi. Ama anlamadığım bir şey var. Neden yarın büroda olmakta ısrar ediyorsun. Fauve orada olmasın, ne çıkar? Hafta sonu tatilimizi böleceksin,» diyen Darcy ertesi gün kente inmek zorunda oluşlarını anımsadı Huzuru kaçmıştı.

«Sevgilim, yarın akşam üstü yola çıkacaksın sen? Ben de seni bekliyor olacağım. Büromda olmam şart. Orada birinin bulunması gerekiyor.»

«Casey bir günlüğüne sorumluluğu yüklenir, değil mi?» Onun ne denli güvenilir biri olduğunu söyleyen sen değil misin?»

«Aynı şey değil. Fauve işi iliklerinde hissediyor. O olmadığı zaman içim rahat değil. Yarın büroya gitmeliyim.»

«Dümenin başında daima bir Lunel olmalı, ha?»

«Lunel'in bir anlamı var. Ortaya acil bir durum çıkabilir. O zaman ya Fauve ya da ben orada olmalıyız.» Maggy kararında kesindi.

«Sen bilirsin. Aslında bu uzun hafta sonlarına bile razı olacağını sanmıyordum. Onun için yakınmamam gerek.»

«Evet, yakınmamalısın,» dedi Maggy. Bir yandan tüm

yıl boyunca süren bu dört günlük hafta sonu tatillerinden ne denli nefret ettiğini düşünüyordu.

Darcy bu evi satın aldığında çalışkanlık tembellik karışımı ideal bir hayat yaşayacaklar gibiydi. Ama birkaç ay sonra Maggy her hafta yaşanan bu hareketsiz, durgun hayatın kendine göre olmadığını anlamaya başlamıştı. Kalkıp golf, tenis dersleri almaya başladı ama ikişinden de nefret ediyordu. Gerektiğinden fazla, son derece karmaşık yemekler hazırlıyor, toz toprak var mı diye karyolaların altlarını inceliyor, durmadan yapacak bir iş arayarak tedirginleşiyordu. Sonunda bahçeyle uğraşıp enerjisini bu yolda harcamaya karar vermişti.

Eğer bahçıvanlık olmasaydı... Windsor Dükü'nün tahtını terkettikten sonra bahçıvanlık yaparak nasıl harika bir bahçe yarattığını çok iyi anlıyordu. Ama Maggy için bu Model Acentası'nın yanında sıradan bir işti. Eğer Fauve olmasa, onu gelecek için iş hayatını hazırlama sorunu olmasa, Maggy kocasına çoktan bu tür hayata henüz alışkın olmadığını, zamanı olmadığını, böyle her şeyden elini eteğini çekecek kadar yaşlanmadığını söylerdi.

Lunel Acentası kurulduğu 1931 yılından beri gelişmesini asla durdurmamıştı. John Powers acentasını 1948'de kapatmıştı. Eileen'le Jerry Ford, en önemli rakipleriydi ama yine de Lunel, dünyanın en büyük ve ünlü model acentası olmayı sürdürüyordu. Öte yandan modellik acentaları varlıklarını başlarında bulunan kişilerin yetenekleriyle sürdürürler. Bu yüzden Maggy ileride işi tümüyle yüklenecek olan Fauve'un çalışma hayatında pişip yetişmesi için kendini bu çiftlik evinde kalmaya, torununun kararlarına kesinlikle karışmamaya zorluyordu. Fauve yerinde ya da hatalı kararlarıyla, düşe kalka işi ayrıntılarına kadar öğrenmeliydi.

Ve de Maggy'nin planı istediği gibi gerçekleşmişti. Hem de istediğimden de iyi, diye kabullendi Maggy. Fauve karar verme gücünü en isabetli biçimde kullanmayı öğrenmişti. Eğer Maggy bu kararlara karışmaya kalksa torununun Lunel'deki durumunu sarsacağını, onun karar verme gücünü kıracağını biliyordu.

Öte yandan Fauve şimdi Avrupa'daydı. Bu yüzden Maggy'nin yarın masasının başında olmasında hiçbir sakınca yoktu. Yarın iki yüz kaprisli, ateşli, coşkulu güzel modelin acil ya da acil olmayan sorunlarıyla uğraşacağım, diye sevinçle

düşündü Maggy. Bunlara seksen sağlıklı erkek modeli de eklemek gerekiyordu. Belki de yarın çözümlenmesi gereken bir iş çıkar, diye aklından geçirdi Maggy. Onun uğraşmasını, çabalamasını gerektiren bir şey. Bir Model Acentasında böyle bir şey nadiren olurdu. Yarın Maggy'nin yapacağı ilk iş, kimseye farkettirmeden yukardaki küçük oturma odasında her hafta gelen yüzlerce model adayı arasından seçilenlerle dolu mektup çantasını kimseye hissettirmeden alıp içindekileri incelemek olacaktı. Belki Loulou'yla öğle yemeğine çıkar, onunla ne zamandır yapmadığı biçimde uzun uzun oturup dedikodu ederdi.

Başka acentalarda olduğu gibi Lunel'de de mektuplar önce bu iş için eğitilmiş memurlar tarafından incelenir, bunlar mektupların içinden umut verici olanları bir üst kademeye iletirdi. Maggy bu mektuplarla dolu çantayı her perşembe alıp çiftlik evine getiriyordu. Darcy'nin kendi başına bir işle meşgul olduğu zamanlarda da çantanın başına geçip her birini dikkatle okuyup inceliyordu. Yüzlerce müracaatın içinden bazan dişe dokunur hiçbir şey çıkmazdı. Ama... yine de... bir yıldız doğabilirdi. Zarfların içinden çıkan resimlerden birinde insanda o elle tutulup gözle görülemeyecek gizemli havayı, insanı yıldırım çarpmışa döndüren niteliği bulabilirdi.

Fauve, çevrelerindeki Romalılardan, sanki bir ceylan sürüsüymüş gibi farklı duran beş uzun boylu kızın önüne geçip onları Pasticcera Rosati'nin kaldırım kenarındaki masalarından birine doğru yöneltti.

«Oturun!» diye emretti. Burada boş bir masa bulmanın ne denli güç olduğunu geçmişteki deneylerinden biliyordu. Bütün gün onlara aitti. Yolculuğun yorgunluğunu atabilmek için bugünü boş bırakmışlardı. Öğle yemeğinden önce bir kadeh bir şey içmek için Fauve burasını özellikle seçmişti. Çünkü Pasticcera Rosati, çifte kubbeli barok stilinde yapılmış kiliselerin, Bernini Çeşmesinin, Ramses dikili taşının ve Via Flaminia'nın görkemli kapısının bulunduğu Piazza del Popolo'daydı.

Piazza üç yüz yıl önce kente ilk giren yolcuyu etkilemek üzere düzenlenmiş, bu konuda da başarıya ulaşılmıştı. Öylesine görkemli, tantanalı bir hali vardı ki burada oturup

bir campari içmek insana yapılacak en berbat iş gibi geliyordu. Ama burası Roma'ydı. Roma öyle bir kentti ki Michelangelo'nun mimarlığını yaptığı saraylardan uzanan iplere kurumaları için ıslak çamaşırlar asılıyor, Lucrezia Borgia'nun doğduğu ev lokanta haline getiriliyor, Villa Medici'nin bahçelerinde çocuklar saklambaç oynuyorlardı.

Romalıları hiçbir şey şaşırtmaz, hiçbir şey etkilemezdi. Kendilerini turistlerden uzak tutan, içine kapanık, özel yaşantılarını gizleyen kişilerdi. Sezar'ın günlerinden beri kentlerini yabancılarla paylaşmak zorunda kalmışlardı. Romalılar için yeryüzünde kendilerinden başka herkes taşralıydı. Çevrelerini alan bu yabancılara karşı kör sağır kesilirlerdi. Bu konuda yalnızca bir tek ayrıcalık tanırlardı: Güzel kadınlar.

«Tanrım,» dedi Arkansas. «Bu insanlar bana çok dost görünüyorlar.»

Fauve hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden, ilgilerini gizlemek gereksinmesini duymadan kendilerine bakan Romalılara döndü. Modellik tarihinin hiçbir döneminde, uzun boylu, sıska, içinde hep rüzgâr dolaşıyormuş hissini veren gür, ipek gibi saçlı, güçlü ama saf bir cinsellik taşıyan, piyasaya yeni sürülmüş madeni para gibi pırıl pırıl Amerikalı kızlara böylesine ilgi duyulmamıştı. Durum dünyanın dört bir tarafında da aynıydı. Eski Dünya, Avrupa'yı adeta istila eden bu şen, güler yüzlü, sağlıklı, insanın gözünü alamayacağı kadar güzel kızlar ortaya çıkarmaktan aciz kalmıştı.

Fotoğrafçılar için çalışan Amerikalı modeller, birkaç yıl öncesine kadar üzerlerinde prova yapılan mankenlerden başka kimseye giydirilmeyen giysileri şimdi teşhir ediyorlardı. Kamera karşısında çalışan hiçbir Amerikalı model podyumda bir Avrupalı manken gibi yürümesini bilmezdi ama, artık **haute couture** işi, peşinden toptan üretim malzemesiyle dolu bir büyük yük treni çeken, evlerde beslenen küçük, lüks bir hayvan gibi olmuştu. Paris'te, Londra'da ve Roma'da hâlâ sipariş üstüne elbiseler dikiliyordu ama bunları satın alan kişiler ne denli genç olurlarsa olsunlar «nesli tükenmiş» olarak nitelendiriliyordu. Çünkü bunlar artık yeryüzünde kalmamış bir soyun artıkları olarak kabulleniliyordu.

Oysa moda gösterileri hiç böylesine tiyatromsu ve gör-

kemli olmamıştı. New York'taki büyük model acentalarından büyük paralar karşılığında modeller kiralanıyor, koleksiyonlar için Avrupa'ya getirtiliyordu. Çünkü bu modellerin neden oldukları geniş reklam Indiana'dan Oslo'ya, Tokyo'dan Hamburg'a kadar bütün büyük mağazalardaki satışlarda etkisini gösteriyordu.

Avrupa moda dergilerine de yayılan Amerikalı model kullanma salgını yüzünden Maggy, Wilhelmina ve Eileen Ford umut veren genç modellerini Paris ve Roma'da üç ay kalmaya yolluyordu. Bu tanınmamış modeller hemen en iyi fotoğrafçılar tarafından kiralanıyordu. Hepsi de görülmemiş, güzellikte taze Amerikalı genç kız imajının peşinden koşuyorlardı. Genç modeller, Amerika'da hazırlananlardan çok daha pahalı ve şaşırtıcı olan giysileri giymeyi öğreniyor, Amerika'ya da tecrübeli, başarılı birer model olarak dönüyorlardı.

Tabii **dönerlerse.**

Maggy de, Fauve da modelleri Avrupa'ya yollamanın sakıncalı taraflarını biliyorlardı. Modellerin çoğunluğu kendilerine ait evlerde oturuyor, Lunel'le yakın ilişkisi bulunan model acentalarıyla çalışıyorlardı ama evden çok uzakta bulunan güzel, genç bir kızın neye, nasıl kapılacağı hiç belli olmazdı. Birkaç ayda bir Lunel Acentası'ndan biri Avrupa'ya geçip bu kızların neler yaptıklarını inceler, rapor hazırlardı. Şimdi Fauve da, Roma'da Valentino, Milano'da Armani ve Versace, Paris'te Saint Laurent ve Dior tarafından kiralanan Arkansas ve diğer dört modele programı aynen uygulamaları konusunda göz kulak olmanın yanı sıra, Avrupa'da çalışan diğer Lunel modellerinin de ne yaptıklarını kontrol edecekti.

Bitişikteki masaya çekingen çekingen gülümseyen Arkansas'a, «Romalı erkekler için ne demiştim ben?» dedi Fauve.

Gülümsemesi tüm yüzünü kaplayan Arkansas, «Hiçbiri de beş para etmez, dedin,» dedi.

«Şu sırıttığın erkeklerin kim olduklarını sanıyorsun?»

«Şey... Tanrı biliyor ki, onlar da bizim gibi yabancı Yakalarında kim olduklarını yazan kartlar yok ki, Fauve. Neden bu kadar kuşkucusun biliyor musun? Çünkü sen kentli bir kızsın. Bu yüzden samimi olamıyorsun. Bu erkekler bana gayet tatlı görünüyorlar.»

«Sen de onlara tatlı geliyorsun. Ah, Tanrım, iki hafta boyunca hep böyle mi olacak? Yo, hayır, bir şey söylemeyin. Durum daha da kötüye gidecek. Bu yalnızca bir başlangıç.»

Güney Carolina'dan en son çıkan model olan Angel, «Ama Fauve,» diye itiraz etti. «Annem eğer bir kız Roma'da çimdiklenmezse bu onun için bir hakarettir, dedi. Ülkenin adetiymiş bu.»

«İtalyan yankesicilerinin en son numarası, birisi popona çimdik atarken diğerinin de çantanı kapıp kaçması... Annene zamanın çok değiştiğini söyle.»

«Tüm iki haftayı çalışarak mı geçireceğiz? Akşam yemekleri ne olacak? Bizim de beslenmeye gereksinmemiz var,» dedi Ivy Columbo Boston'lu şivesiyle. Zeki, akıllı Ivy, hem Radcliffe, hem de Lunel tarafından aynı zamanda kabul edilmişti.

«Bak,» dedi Fauve. «Milano'da erkekler başkadır. Genellikle iş adamı olduklarından ciddidirler. Milano'ya gittiğimizde gün boyunca yapacağınız çalışmalardan sonra haliniz kalırsa akşam yemeğine çıkabilirsiniz. Hiç sanmıyorum ama neyse. Roma'da yanımdan ayrılmayın yeterki. Sizi en lüks lokantalara götüreceğime söz vermiştim, değil mi?»

Fauve çevresindeki isyan dolu yüzlere baktı. Garson bir şişe şarapla geldi.

«Bitişik masadaki beyler hanımlara birer bardak şarap ikram etmek istiyorlar,» dedi.

Fauve elini sallayarak, «Beylere bizim yerimize teşekkür et,» dedi. «Onlara bayanların dinsel inançları gereği kendi içkilerinin parasını kendilerinin ödeyeceğini bildir.»

«Ay, saçma,» dedi Arkansas.

«Oyun bozan,» diye mırıldandı Angel. «Alçak!»

Ivy; oradaki herkesin dikkatini çekecek biçimde kıvırcık uzun siyah saçlarını sallayarak, «Bir parça kibar davranmaktan hiçbir zarar gelmez,» dedi. Şimdiye kadar ağızlarını bile açmamış olan Bambi Bir'le Bambi İki, o harika gözleri hüzünle dolu olarak Fauve'a baktılar.

Fauve, «Beni dinleyin kızlar,» dedi. «Bu gün, bu yolculuğun ilk günü. Ve siz beni üzmeye başladınız bile. Haksızlık bu. Beni üzmenize, yormanıza izin vermeyeceğim. Eğer herhangi bir erkeğe bize içki ikram etmesine izin verirsem, bu onun bizim masamıza gelip oturması anlamına gelir. Sonra da onu masamızdan nasıl uzaklaştıracağımızı bileme-

yiz. Tamam mı? Roma'da hiçbir erkek bir kadına **yalnızca** arkadaşlık duygularıyla yanaşmaz... İçkiyi kabul etmekle kalmaz bunun karşılığını da vermeniz gerekir. Romalı erkekler dünyanın en güvenilmez, en küstah kazanovalarıdır. Anlaşıldı mı? Derdimi anlatabildim mi? Erkeklerle tek kelime konuşmayacak, onlara gülümsemeyecek, bakmayacaksınız...» Hepsine meydan okur gibi ciddi ciddi bakarak konuşuyordu Fauve. Bu gruptan yalnızca o sorumluydu. Kızların onun otoritesini hiçe saymalarını istemiyordu. Fauve kendini öylesine konuşmasına vermişti ki Rosati'nin öteki yanındaki masalara doğru giden, sonra bakışları ona takılan, duran, dönüp tekrar bakan sonra da hızlı hızlı ona doğru gelen erkeği farketmedi bile...

«...parmağınızın ucunu bile oynatmayacaksınız,» diye konuşmasını bitirdi Fauve. Bunları söylerken de adam yanına gelmişti. Fauve'un arkasında durup ona inanmazlıkla bir an baktı. Sonra beş modelin meraklı bakışları altında eğilip Fauve'un başının tepesini öptü. Fauve'un ağzı dehşetle bir karış açıldı. Yerinden fırlayarak kalkıp, «Nasıl... Ne cesaretle... **Sen!**» ve Eric Avigdor onu kollarına aldı.

Kızlar hemen onları alkışlamaya başladı, ama Fauve alkış seslerini duymadı bile.

OTUZUNCU BÖLÜM

Ivy, «Saat tutuyorum,» dedi alçak sesle. «Beş dakikadır bizden yana bir tek kez olsun kuşkulu kuşkulu bakmadı.» Diğer dört model, Arkansas, Angel, Bambi Bir, Bambi İki'yle Rosati'nin bitişiğindeki kalabalık lokantadaydılar. Onlar bir masada, Eric'le Fauve başka bir masada oturuyordu. Fauve onları izleyebilecek bir konumda oturmuştu ama konuşmaları duyamayacak kadar uzaktaydı.

Angel, «Bir metre ötemi gözlüksüz göremiyorum,» diye sızlandı «Acaba biri bana Fauve'un arkadaşının sandığım kadar, karşı koyamayacak kadar yakışıklı olup olmadığını söyleyebilir mi?»

«Benim lisedeki hocm olsa şimdi sana gülmekten kendini alamazdı,» diye homurdandı Arkansas. «Neden benden sana göz olmamı istiyorsun? Bunu Bambi Bir ya da Bambi İki de pekâlâ yapabilir. Sinirlerimi bozuyorsun.»

«Seninle daha kolay oluyor. Çünkü seçebildiğim en uzun boylu şekil sensin,» diye açıkladı Angel. «Bence Fauve çok kötü kalpli. Eski bir arkadaşı olduğu için onun bir erkekle yemek yemesinde sakınca yok. Hem de Romalı değilmiş bu adam. Ne olmuş yani? Bence Fauve kocaman, şişko bir sahtekâr.»

Bambi İki, «Eğer gözlerin kör denilecek kadar bozuk olmasaydı adamın Fauve'a nasıl baktığını görürdün,» diye itiraz etti. «Bir görseydin. Bence bu adam yalnızca arkadaş olmaktan öte bir şey.» Bambi İki içini özlemle çekti.

«Beni karıştırmayın,» dedi Angel sinirli sinirli.

Ivy, «Kavga etmeyi bırakın, kızlar,» dedi diğer dört modele. «İşimiz iş. Fauve bizi unuttu. Kambur oturmayın, etrafınıza bakmayın, budalalık etmeyin. Rehber kitabı kimde?»

Bambi Bir uzun boynunu hafifçe bükerek, «Bende,» dedi. «O halde aç ve bize yüksek sesle oku.»

Bambi Bir, «Ama ben yemek yiyorum,» diye itiraz etti. «Hem artık bana Bambi Bir deme. Adımı değiştirmeye karar

verdim. Zavallı anneciğim bir değişiklik yapmak için çabalamış ama iş hayatında beş Bambi, dört Dawn, yedi Kelly, bir düzine Kim, on yedi Lisa, dokuz Heide var... Bundan sonra bana... Harold deyin.»

«Harold, aşkım, rehber kitabını aç. Yemeğini daha sonra da yersin. Hepimiz sırayla okuyacağız. Hatta sırası geldiğinde Angel de gözlüklerini takıp okuyacak. Değil mi, Angel?»

Harold, Fielding'in **Avrupa** rehber kitabından okurken diğerleri onu tatlı bir sessizlik içinde dinlemeye başladılar.

«'Dal Bolognese, yeni yetme film yıldızlarının, ressamların en sevdikleri buluşma yeridir.' ... Yok canım! Şu işe bak! Ben güzel değil miyim yani? Şu ana kadar garsonlardan, otobüs şoförlerinden başka erkekle tanışmadım...»

Ivy, «Kes artık Harold da okumana devam et,» diye emretti. «Fauve şimdi bizden yana baktı.»

Harold o güzelim saman sarısı saçlarla kaplı başını kalın, kırmızı kitaba doğru biraz daha eğdi. Hızlı hızlı okumaya devam etti. Diğerleri yemeklerini çatallıyor, lokantada dikkatin merkezi haline geldiklerini anlamamış gibi oturuyorlardı. Roma tarihinde hiç böyle bir sahne görülmüş müydü? Hiç kuşkusuz Amerikalı, birbirlerinden başka kimseye bakmadan oturan, arkadaşlarının okuduğu kitaba dikkat kesilen beş güzel... Yoksa bunlar bilmedikleri bir tarikattan mıydılar? Yoksa sevici miydiler? Görülmemiş derece kısa, lepiska saçlı olan uzun boylu kız... Romalı kadınlar yeni moda saçların böyle mi olacağını merak etmeye başlamışlardı. Öyleyse başları dertte demekti. Çünkü bu kadar kısa saç ancak kafa yapısı kusursuz kişilere yakışırdı. **Yankee go home!**

Fauve vücudunu dikleştirerek, «Bizi gözlüyorlar,» dedi.

«Hiç de değil. Bütün iyi turistler gibi o rehber kitabıyla ilgileniyorlar. Bence güzel, ciddi, kültürlü bir gruba benziyor bunlar,» dedi Eric.

Buluşmalarının verdiği o ilk coşku dolu şaşkınlık ve sevinç içinde birbirlerine ne söyleyeceklerini bilememişlerdi. Eric beklenmedik bir çekingenlikle felce uğramış gibiydi. Fauve disiplinli, tecrübeli, hayatını tümüyle kontrol altına

almış bir iş kadını olmuştu. Onun Fauve'u nereye gitmişti? Bu Fauve'un öyle bir hali vardı ki... Siyah kaşmir bleyzeri, gri flanel etekliği, alçak ökçeli pahalı ayakkabıları ve lekesiz beyaz ipek bluzu içinde öyle bir havası vardı ki... Fauve'un boynundaki küçük pilili eşarp bir zamanlar birlikte gezintilere çıktıkları kızın ne denli çılgın, özgür bir giyim biçimi olduğunu anımsatıyordu. Bu ciddi kıyafet Fauve'un güzelliğini azaltmamış, aksine bambaşka bir havaya sokarak etkilemişti. Başı kusursuz bir dal üstündeki şaşırtıcı, kocaman bir çiçek gibiydi. Çevresindeki güzel kızlardan sanki çok daha büyükmüş gibi duruyordu. Eric'in son mektubunu yanıtlamamasına şaşmamak gerekirdi... Eric'in mektup yazdığı kişi bu karşısında oturan kadın değildi.

Fauve sakin bir tavırla, «Roma'da ne işin var?» diye sordu.

«Avignon'da bir mimarlık bürosuna katıldım. Buraya yapılarla ilgili bir konferans için geldim. Toplantının başlamasına daha birkaç gün var ama ben erken gelip tarihi yerleri gezmek istedim. Bir mimar estetik kuralları ne olursa olsun yılda en azından bir kez Roma'ya gelmeli... Sen de aynı fikirde değil misin?»

«Ah, evet, elbette. Öyle çok... Harabe var ki.»

«Yalnızca harabe değil. Tarihin çeşitli çağlarından pek çok yapı hiç bozulmadan duruyor.»

Fauve, Eric harabeleri unutmuş, diye üzüntüyle düşündü. Son mektubuna yanıt alamamasına artık hiç şaşmıyordu. Zaten ne bekliyordu ki? O yirmi yaşında eski su kemerlerine ve Fauve Lunel'e aşık, heyecanlı, atak bir delikanlıya mektup yazıyordu. Oysa Eric öyle büyümüş, olgunlaşmıştı ki. Tümüyle bir erkek olmuştu. Yüz çizgilerinde bir değişiklik olmamıştı. Yine eskisi kadar yakışıklı, sevimliydi. Ama Fauve'u kendinden uzakta tutan bir rahatlık ve kendine güvenle konuşuyordu.

Fauve, «Bugün ikimizin de burada olması ne raslantı,» dedi.

«Roma'da böyle şeyler sık sık olur.»

«Yani bütün yollar Roma'ya çıkar gibi mi?» diye sordu Fauve. Bir yandan da konuşuyoruz işte, diye düşünüyordu. «Böyle şeyler» demekten kastı ne? Bu karşılaşmalarının sıradan bir anlamı mı vardı?

Eric, «Fauve...» diye başladığı sırada bir ses onu susturdu. Ivy masalarının başında bitmişti.

«Özür dilerim, Fauve, seni ve arkadaşını böyle rahatsız etmek istemezdim. Ama kenti görmek için bir tek bugünümüz var. Bence yapılacak en güzel şey şu üzeri camlı otobüslerden birine binip kenti dolaşmak.» Ivy'nin kolunun altında kalın rehber kitabı vardı.

«Bu Ivy Columbo, Eric,» dedi Fauve. «Eric Avigdor, Ivy.»

Eric, «Çok haklısınız, Bayan Columbo,» diye atıldı hemen. «Roma'yı gezdirecek gece turları da var... Tabii çok yorgun değilseniz.»

«Yo, hayır, hiç yorgun değiliz. Fauve hazır olur olmaz biz yola çıkmaya hazırız. Zaten kimsenin karnı aç değil.»

«Şey...» diye duraksadı Fauve. Buradan, Eric'den, **onun** Eric'i olmasa bile böyle kalkıp gidemezdi. Tanrının cezası kızlar... Neden oturup sakin sakin yemeklerini yemiyorlardı? Aceleleri neydi?

«Sen nasıl istersen,» dedi Ivy. Fauve'un vereceği kararı kesinlikle beklemekten yana olduğu belliydi. «Eğer otobüse binmek istemezsen Via Condotti'ye gidebiliriz. Gucci mağazasını görmeye... Belki alacak bir şeyler buluruz. Bana verdiğin kararı söyle ben de diğerlerine ileteyim. Sen yemeğini bitirinceye kadar biz de gideceğimiz yerle ilgili sayfayı açıp okuruz.»

Eric, «Ama Vatikan'ı görmeden olmaz, Bayan Columbo,» dedi. Eric'le Ivy bakışmışlar, anlaşmışlardı.

«Harika! Fauve, Vatikan'a gitmek istersin, değil mi?»

«Şey...»

«Ama Fauve, karar ver artık. Değerli dakikalarımız geçip gidiyor. Vatikan'dan eve kart atmak istiyoruz!»

«Ah, Tanrı cezanızı versin, Ivy, gidin! Sizinle otelde buluşuruz. Ben Vatikan'ı gördüm.»

Ivy hoşnutlukla masasına döndü. Hayatta yalnızca güzel olmanın yetmediğine hep inanmıştı. Patroniçe Fauve Lunel, onu Amerikalıların Roma'ya geldiklerinde uzun boylu, esmer, kıvırcık saçlı, gömlek düğmeleri göbeklerine kadar açık, tehlikeli Romalı erkeklerle yaptıklarını yapmaktan alıkoyamazdı.

«Hadi gidelim, kızlar,» diye mırıldandı Ivy masaya döndüğünde. «Fauve fikir değiştirmeden buradan çıkalım. Fauve'un arkadaşı çok uyanık biri. Telaş etmenizi istemiyorum.

Buradan hanım hanımcık çıkacağız. Arkansas, gülmeyi kes. Bambi İki, burdan çıkarken Fauve'un masasına dönüp bakayım deme. Harold, o adama göz kırpmaktan vazgeç...»

«Tanrım,» diye yakındı Arkansas. «Bazı insanlar **La Dolce Vita** yaşamaya ne kadar güç razı oluyor.»

Lokantadan, Villa Borghese'in bahçesindeki iki yana sallanan çam ağaçlarından daha az hareketli olmayan Pincio Hill'e giden kat kat mermer parmaklıkların bulunduğu Piazza del Popolo'nun gösterişli havasına çıktıklarında Eric, «Yürüyelim mi?» diye sordu.

«Nereye?» diye meraklandı Fauve. Gidecek bir yer seçimi yapmakta güçlük çekmesine şaşıyordu.

Eric onun koluna girerek, «Belirli bir hedef olmadan,» dedi.

«Ah, kendimi bir okul kaçağı gibi hissediyorum, Eric. Onları yalnız başlarına bırakmamam gerekirdi. Kendimi suçlu buluyorum. Ama Vatikan'ın düşüncesine bile dayanamıyorum. Roma'ya bundan önce bir kez gelmiş, Vatikan'ı görmem gerektiğini düşünmüştüm... Sistine Kilisesi'ne geldiğimde nerdeyse yerlerde sürünecek haldeydim. Ama insan Vatikan'a gider de Sistine'i görmeden edebilir mi? Ivy için de durum aynı sanıyorum ama ben dayanamazdım.»

«Avignon'daki Papa'nın Sarayını anımsıyor musun?» diye sordu Eric. «O zamandan beri senin Vatikan tipinde biri olmadığını biliyorum.»

«Yaa.»

«Bana bunun nedenini hâlâ anlatmayacak mısın?»

«Hayır.» dedi Fauve kesinlikle. «Annenle baban nasıllar?»

«İkisi de iyi. Babam Villeneuve'de emekliliğe çekildi. Benim Avignon'da oturmama seviniyorlar. Büyükannen nasıl? Evliliği başarılı oldu mu?»

«Darcy'yle Magali bir çiftlik evi satın aldılar. Büyükannem şimdiye kadar yapamadıklarını yapacak zaman bulduğu için çok mutlu. Magali yeni hayatında mutlu. Artık Acenta'ya haftada üç gün geliyor. Bana güveniyor artık... Bir parça da kendisi için yaşıyor. Bunu çoktan haketmişti.»

İspanyol Merdivenleri yönünde kalabalık, dar Via Margutta'dan aşağı doğru yürüyorlardı. Birden Eric onu eski,

bakımsız bir yapının kapılarından içeri soktu. İçerde geniş bir avlu, avlunun arka tarafında da Roma'nın ta merkezine kadar inen kalın, sık bir bitki örtüsüyle kaplı dimdik yamaçlarıyla Pincio Tepesi vardı.

«İşte böyle... Belirli bir hedef olmadan,» dedi Eric. Fauve'un yüzüne dikkatle bakıp şaşkınlığa benzer bir tepki görmek istedi. Fauve, Eric'in yüzünde onu yıllar önce Uzés'deki **Salle des Fêtes**'de büyüleyen, kendine bağlayan güven verici anlamı gördü. Birden onları birbirlerinden ayıran yıllar yokoldu. Fauve onun gözlerinin içine baktı.

«Son mektubuma neden cevap vermedin Eric?» Sonunda aklından bir türlü çıkmayan soruyu soracak gücü bulmuştu.

«Cevap verdim. Mektup yazmayı kesen sen oldun.»

«Ama olanaksız bu.»

Eric, «Son mektubu sana ben yazdım, bundan **eminim**,» diye ısrar etti.

«Hayır, ben yazdım.»

«İkimiz de haklı olabiliriz, Fauve.»

«Sandım ki... Sandım ki mektuplarım artık seni ilgilendirmeyecek haberlerle dolu... Benden bambaşka yönlerde gelişip olgunlaştığını, seni ilgilendirecek hiçbir şeyim olmadığını düşündüm.»

«Ben de mektuplarımın senin hayatına uymayacak kadar sönük olduğunu düşündüm. Sana anlatacağım iki konu vardı: Güzel Sanatlar Akademisi ve askerlik... Mektuplarına bayılıyordum. Hepsini de sakladım. Evde, çalışma masamın gözünde duruyor hepsi de.»

«Belki de Eric birine aşık olmuştur dedim kendi kendime... Bana bunu yazıp bildiremedi, dedim.» Fauve'un sesi boğuk çıkıyordu.

«New York'taki bütün erkeklerin peşinde olduğunu hayal ediyordum, Fauve. Hiç olmazsa yarısının. Belki de biriyle ilişkin vardı... Birisine aşıktın.»

«Hayır, değildim.»

«Bir parçacık da değil mi?»

«Benim aşk dediğim şey parça parça değildir. Ama sen... Hemen hemen altı yıl boyunca...»

«Ah, çabaladım. Kırık bir kalbi onarmak için sıradan ne varsa hepsini yaptım: Çok çalıştım; içtim. Başka kadınlarla düşüp kalktım ama hiçbirinin de yararı olmadı.»

«Kırık kalp mi?»

«Benim kalbim. Sana aşıktım hep. Bu aşktan asla kurtulmadım. Sen bana geri dönmedin. Kalbim kırıldı.»

Fauve, «Ah, sevgilim,» diye sarıldı ona. Dünya başının çevresinde muhteşem, parlak, göz kamaştırıcı daireler çizerek dönüyordu. «Otelin buraya ne kadar uzakta?»

«Beş dakika eğer...»

«Ama trafik... Hiçbir şey kımıldamıyor.»

«...eğer yürürsek. Koşarsak beş dakika uzaklıkta.»

Ortasında rahat bir çukurluk oluşturan geniş bir yatak-tı. Kendisininkinin nerede başlayıp, Eric'in vücudunun nerede sona erdiği belirsiz bir biçimde birbirlerine sarılmış yatarlarken, Fauve sanki karların içine gömülmüş gibiyiz diye düşündü. Kafası değişik duygular içinde yüzüyordu. Son saatlerde öyle çok şey olmuştu ki Fauve başının döndüğünü, sarhoş gibi olduğunu hissediyordu. Ayrıntılar hep birbirinin içine girmişti. Eric'in koltukaltlarındaki kılların şaşırtıcı ipek gibiliği, çıplaklığı içinde Fauve'un karşısında çekingen duruşu, Fauve'un memelerini emerkenki soluk kesici sessizlik. Fauve onun siyah saçlarla kaplı başına bakmış ve hiç böylesine gerçek bir sevgi ve şefkat tatmadığını anlamıştı. O zaman, şefkatin gerçek bir isteğe dönüştüğü an, yıllar önce Félice'deki yolda, küçük araba içinde ilk kez paylaştıkları sırrın iki yarısı coşkulu bir patlamayla birleşmiş, herkesi, her şeyi silip süpürmüştü... Geçmiş ve gelecek birleşmişti. Bir köy orkestrasının eşliğinde vals yapıyor, çevresi duvarlarla kaplı bir bahçede yaşlı armut ağacının dallarıyla korunuyor, yalnızca Roma'nın zamanla yaldızlanmış duvarlarının, boyalarının güneşten süzebildiği ballı, altın kırmızılı, saydam sıcaklıkta yatıyorlardı.

Eric, «Uyumuyorum,» dedi. «Gözlerimi bir an kapadım.»

«Hayatımda hiç böylesine bulunmak istediğim bir yerde olmamıştım,» diye düşündü. Fauve. Sonra bunu yüksek sesle söylemiş olduğunu farketti.

«Roma'da mı,» diye onun boynuna doğru mırıldandı Eric.

«Bu yatakta. Dünya bu yatak. Buradan asla çıkmak istemiyorum.»

«Ah, aşkım, çıkmak zorunda değilsin. Seni sonsuza dek burada tutacağım. Sana en güzel yiyecekleri, harika içe-

cekleri getireceğim. Arada sırada çarşafları değiştireceğim... Aslında bunu yapmayı pek istemiyorum ya... Yatak, çarşaflar sevgimizle öylesine güzel kokuyor ki... Seni asla bırakmayacağım. On altı yaşındayken seni benimle evlenmeye zorlamalıydım.»

«Hayalcinin tekisin sen... Düşündüğüne bak!»

«Hayır, hayal olarak kalmamalıydı. Eğer ileriyi görebilseydim, bir parça aklım olsaydı bu hayali gerçekleştirebilirdim.» Eric onun kolunun altından sıyrılıp doğruldu. Başını eline dayayarak Fauve'a ciddi ciddi baktı. «İstasyondaki sahneyi kafamda kaç kez yinelediğimi bilemezsin. Seni istasyona götüreceğim yerde annemle babama götürebilirdim. Onlar, içinde bulunduğun o korkunç durumdan sıyrılmana yardım ederlerdi. Sonra da evlenirdik. Oysa bir budala gibi gitmene izin verdim. Bunun için kendimi asla bağışlamadım.»

«Ama, Eric!» Fauve gülerek doğruldu. Küçük, sevimli göğüslerini saçları yarıya kadar örtmüştü. «Bu çocukların ormanda kendilerini sonbahar yapraklarıyla örtmeleri gibi bir şey olurdu. Çocuktuk daha... Çocuklar evlenip çağlayanın kıyısındaki evde oturmaya gitmezler... Bütün bunları gerçekten düşünmedin, değil mi?»

Eric ona baktı. Bir şey söylemedi.

«Zaten evlenmezdim ki!» diye Fauve konuşmasını sürdürdü. «Hiçbir şey bilmiyordum. Hiçbir tecrübem yoktu. Para kazanmanın, bir işi yönetmenin ne olduğunu bilmiyordum... Sen, sen şaka ediyorsun, değil mi?»

Eric parmağını, Fauve'un gülünce yuvarlak küçük elmalar gibi ortaya çıkan yanakları üzerinde dolaştırdı. Aralarına bir sessizlik çökmüştü. Bir piyano sanatında bir bölümün bitip ikincisinin başladığı sırada dinleyicilerin üzerine çöken, müziği bilmeyen birinin parçanın bittiğini sanıp yanlış zamanda alkış tuttuğu sırada salona çöken türden bir sessizlikti bu.

Sonunda Eric, «Evet, şaka ediyordum,» dedi. «Askerler böyle hayallere kapılırlar. Ben mantıklı bir insandım. Sen de o yaşta bile ne yaptığını bilen bir küçük kızdın.»

«Ah, sevgilim, bazan keşke böylesine mantıklı olmasaydım diye düşünüyorum. Gerçeklerle uğraşmaktan öylesine yoruldum ki. Hiç her günü son günmüş gibi yaşamaktan söz eden kişilerin kitaplarını okudun mu? Bence bunlar insanların tatminsizliğini çoğaltan sadist insanlar.»

Eric, «İnsanlar gerçekten yarın olmayacakmış gibi yaşamaya başlasalar acaba dünya nasıl olurdu?» diye sordu.

«Başka insanların hesabına konuşamam ama eğer benim için yarın diye bir gün olmasaydı ne yapacağımı bilirdim.»

«Ne yapardın, Fauve?»

Fauve, «Göstereyim,» diyerek yatağın vadiyi andıran çukurluğuna yeniden kayıp Eric'in güçlü omuzlarını zarif kollarıyla sardı. Başını, dudaklarını erkeğin uylukları arasındaki bir nabız gibi atan yere gelecek biçimde eğdi. «Tam olarak göstereceğim... Hiçbir şeyi eksik etmeden...»

Dışarda güneş yavaş yavaş batıyordu ama ne Eric, ne de Fauve buna aldırış etmediler. Ancak otelin avlusunun karşı tarafındaki bir odanın penceresinde bir ışık yanında Fauve silkelenerek doğruldu. «Ah, Tanrım, saat kaç?»

Eric başucu masasına uzanıp saatine baktı. «Altıya on var.»

«Yo, hayır, olamaz.» Fauve yataktan fırlayıp banyoya koştu. Işığı yakıp aynada yüzüne baktı. Mutluluktan pespembe olmuştu yüzü. «Yo! Öğleden sonra nerede olduğumu, ne yaptığımı anlamaları için yüzüme bir kez bakmaları yeter,» diye panik için bağırdı. «Banyo yapıp makyajımı tazelemeliyim. Saçlarımı düzene sokmalıyım. O zaman bile her şeyi anlayacaklardır. Eric; Vatikan ne zaman kapanır? Hiç fikrin var mı? Ah, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Rezalet!»

«Bir dakika sevgilim. Delilik etme, bir düşünelim.»

«Düşünmek mi? Düşünecek zaman var mı? En kısa zamanda Grand'a dönmeliyim. Dua et de kızlar beni bekliyor olsunlar. Ya beklemiyorlarsa?» Fauve çırılçıplak, banyonun içinde duşu ayarlamaya çalışarak, çantasından küçük saç fırçasını bulmaya çalışarak koşturup duruyordu.

«Boşuna telaş ediyorsun, sevgilim,» dedi Eric. «Üstelik üşüdün de. Tüylerin diken diken oldu.» Eric onu bir çarşafa sarıp yatağa taşıdı. Fauve tepiniyor, çırpınıyordu. «Şimdi sesini kes. Ne demiştin Grand mı?» Genç adam otelin santral memuruna akıcı bir İtalyancayla isteğini belirtti.

«Ama ne diyeceğim ben? Tanrı aşkına kapat telefonu.

Önce bir düşüneyim.» Fauve onun elinden telefonu çekmeye çalıştı. Ama Eric bir koluyla onu kendinden uzakta tuttu.

«**La Signorina** Ivy Columbo, **per favore,**» dedi.

«Hayır! Ivy'le konuşma! En zekileri o. Bambi İkiyle konuş.»

Eric ona aldırış etmedi, «Alo. Bayan Columbo? Ben Eric Avigdor. Evet... Vatikan nasıldı? İlham verici mi? Öyle olacağını biliyordum. Fauve mu? Bir kanepede oturmuş dinleniyor şimdi. Bana sizi arayıp durumu sormamı söyledi. Hayır, bir şeyi yok. Yalnız çok yoruldu... Yolculuğun ve küçük dar yerlerde bulunmanın verdiği bir halsizlik içinde... Katakomblardan henüz çıktık... Evet, St. Callisto mezarları... Via Appia Antika yolunda... Roma'dan çok uzaklarda... Benim hatam oldu ne yazık ki. Bu mezarların ne kadar dar ve karanlık olduğunu tümüyle unutmuşum. Bir kere de girdiniz mi kendi başınıza çıkamıyorsunuz... Rehberin yanından ayrılmamak gerekiyor, yoksa insan yolunu yitirip tümüyle kaybolabilir. Eğer ilk Hıristiyan azizleriyle ilgileniyorsanız burayı görmelisiniz... Fauve'un böyle şeylerle ilgilenmediğini mi sanıyordunuz? Haklısınız... Ben gitmek istedim. Sorun şu, arabam bozuldu. Trafiğin en sıkışık zamanı. Benzin istasyonu da kapamak üzere. Roma'ya ne zaman döneceğimizi bilmiyorum... Sanırım çok geç döneriz... Sorun yok mu? Yemeğinizi odada yiyip hemen yatacak mısınız? Çok haklısınız... En güzel şeyi yapıyorsunuz. Herkes çok mu yoruldu? Yemeğinizi yedikten sonra kapılarınıza 'Rahatsız Etmeyin' levhasını koysanıza? Fauve'a üzülmemesini söylerim.»

Fauve, «Santrala erken uyandırılmaları için haber versinler,» diye fısıldadı.

«Santral memuruna sabah saat kaçta uyanmak istediğinizi haber vermeyi unutmayın... Hayır, çalar saatlere güvenmeyin, insanı yanıltırlar. Tamam, Fauve'a söylerim. İyi geceler, Bayan Columbo... Ne? Ivy?.. İyi geceler, Ivy. Anlayış gösterdiğin için teşekkürler. Fauve rahatlayacaktır.» Eric telefonu kapadı.

«Mezarlar! Ivy sana asla inanmaz.»

«Çok inandırıcı konuştuğumu sanıyordum.»

«Öyleydin... Böylesine güzel yalan söyleyebileceğini bilmiyordum... Ama Roma'da, ilkbaharın böylesine güzel bir gününde kim kalkar da mezarları görmeye gider?

«Vatikan'a giden türden kişiler.»

«Ah.»

Eric, Fauve'u yatağa bastıran kolunu gevşeterek, «Buna beraberliği sağlamak denir,» dedi şefkatle.

«Ne demek istedin şimdi?»

«Yani kimsenin avantajı yok. Ötekine üstünlük sağlayamaz.»

«Demek sence ahlaki yönden otoritemi yitirdim, ha?»

«Yalnızca askıda tutuyorsun. Yarın insanı etkileyecek kadar erkeksi ceketini, alçak ökçeli ayakkabılarını giyip sürünü çevrene toplar...»

«Sence niyetleri ne yapmak? Ivy'ye inandım mı?»

«Neden inanmayayım? Sesi çok yorgun geliyordu.»

«Ivy'nin mi? Hiç sanmam... Şimdi odada dansettiğinden eminim.»

«Yemeklerini odalarında yiyeceklerinden eminim,» diyen Eric onu boynundan öpüp, tartışmaya son verdi. Ivy'nin odasındaki telefondan açıkça duyduğu şampanya şişesinin sesini başka nasıl açıklayabilirdi ki?

Ertesi sabah Fauve, Grand'ın lobisinde oturmuş sabırla bekleyen birinin melek gibi yüzüyle **Daily American**'ın sayfalarını çevirirken modeller asansörden tam zamanında çıkıp geldiler. Fauve onların dinlenmiş, taptaze yüzlerini görünce rahat bir soluk aldı. Hep birlikte akşama kadar çalışacakları, giysilerin perşembe günkü defile için provalarının yapılacağı Valentino'nun yerine gittiler.

Aslında Roma'da mart ayı yağmurlu ve soğuk olurdu ama gün beklenmedik biçimde kusursuz, diye düşündü Fauve. Açık hava kafeteryaları dolmaya başlamıştı bile. Espresso kokuları havaya karışıyor, her duvarın gerisinden çiçek açmış dallar uzanıyordu. Yakında bütün sokakların köşebaşları çiçekçi işportalarıyla dolacaktı.

Fauve küçücük, kokulu, koyu kırmızı karanfillerden kollarını, çantasını dolduracak kadar aldı. Kalbi büyüleyici, bastırılamayan bir sevgiyle doluydu. Kendini helyumla doldurulup turkuaz rengi gökyüzüne uçurulmuş pembe bir balon gibi hissediyordu. Bir an, neden bu kadar çok çiçek aldım, diye merak etti. Şu anda altı haftadan beri Roma'da çalışan üç Lunel modelini ziyaret etmeye gittiğini anımsa-

mıştı. Üçünü de son derece iyi buldu. Her birine kucak dolusu karanfil verip yanaklarından öptükten sonra Eric'le buluşmak için artık özgür olduğunu kabullendi.

Kızları Valentino'dan alma saati gelinceye kadar gün onundu. Eric'le geçireceği koca bir gün... Gerçekle ilgisi olmayan bir süre... Yarını düşünmeden yaşanacak saatler. Daha çarşamba sabahıydı. Perşembe akşamı Floransa'nın yolunu tutacaklardı... Fauve'a sanki arada yüzyıllar varmış gibi geliyordu.

Forum yakınındaki küçük bir lokantada yemek yerken Eric ondan gözlerini alamıyordu. Fauve hemen hiç boyanmamış, saçlarını arkaya doğru fırçalamıştı. Bu haliyle on beş yaşında bir mektepli kıza benziyordu. Sırtında şamfıstıklı dondurma renginde balıkçı yakalı bir kazak, kemik rengi beyazlığında kadife bir pantolon ve bal rengi çizmeler vardı. Pantolonunun paçalarını çizmelerinin içine sokmuştu. Parlak mavi renkteki pançosu ve omuz çantasıyla bir içim suydu. Eric'in ona olan özlemi ve sevgisi öylesine coşmuştu ki aklını kaçırabileceğini düşünüyordu. Yemekten sonra Forum'a yürüyüp sanki tarihin derinlerine gömülebilmek için yalnızca bir bilet yeterliymiş gibi o küçük, sıradan bilet gişesindeki memura giriş ücretini ödediler.

«Buraya da geldim,» dedi Fauve. «Vatikan'ı gezdikten sonra. Bir daha Roma'ya geldiğimde burayı yine ziyaret edeceğime kendi kendime söz vermiştim. Kusura bakma ama bir mimar için burada seni ilgilendirecek bir şey yok.»

Eric çevresine bakınarak, «Kırık sütunlar, birkaç kemer ve başı olmayan heykeller mi?» dedi. «Parça parça her şey var... Her şey birbirinin üzerine yıkılmış. Her yer yüzyılların döküntüsüyle dolu. Hepsinin üzerini de sarmaşıklar, otlar kaplamış. Burası tam bir arkeoloğa uygun bir yer.» Eric güldü. «Seni buraya çeken nedir?»

«Roma'da bana kentin ne denli eski, tarihsel olduğu duygusunu veren tek yer burası. Başka her yerde anıtlar öylesine bakımlı ve onarılmış durumda ki geçmişin izlerine bile rastlanmıyor gibi... Ama burada... Burada kendimi tarihe bırakabilir, hayal gücümü çalıştırabilirim.»

Fauve'la Eric selvi ağaçlarının altından Palatine Tepesi'nin bir zamanlar bilinen tüm dünyanın saraylarının bulunduğu yarım ay biçimindeki yerine doğru yürüdüler. Görünürde ne turist, ne de Romalılar vardı.

Fauve alçak sesle, «Roma'nın en sakin yeri burası olmalı,» dedi. Forum'un şiirsel sessizliği onu büyülüyordu. Roma İmparatorluğunun dört bir yanından gelenlerin bu görkemliliğin içinde yaşayan talihli kentlileri görebilmek için birbirlerini itip kaktıkları, gizemli bir biçimde terkedilmiş yerde bulunmanın hemen hemen doğaüstü bir niteliği vardı. Fauve, eğilip yerden ayı yoncası yapraklarından bir tane alıp klasik biçimini inceledi. Sonra Eric'e bakarak, keşke bunlardan nasıl çelenk yapıldığını bilseydim, diye geçirdi aklından. İmparatorluğun bir ucundan rapor vermek için gelen genç bir Romalı konsülün tıpkı Eric gibi serüven seven, güçlü, bronz rengi yüz çizgilerine sahip olduğunu hayal ediyordu.

Tepeye vardılar. Farnese'in eski asma bahçelerini anımsatan tek yer olan küçük, bakımsız, şimşirlerle kaplı alana girdiler.

Fauve, «Burasını öyle severim ki!» dedi. «Ne harika kokusu var, değil mi? Ne kokusu bu?»

«Şimşir... ya da yüzyılların kokusu,» dedi Eric aşağıda uzanan harabelerle kaplı Forum'a bakarak.

«Burada kendimi Roma'nın herhangi bir yerinden daha canlı, daha yaşıyor gibi hissediyorum,» dedi Fauve şaşkınlık dolu bir sesle. «Burada hortlaklar bile dost.»

«Evet... Bunu ben de hissediyorum... Nasıl bildin?»

«İlk gelişimde de böyle olmuştu... Senin de aynı duygulara kapılacağını düşündüm. Yanılmamışım.» Bir taşın üzerine oturdular. Konuşmuyorlardı. Ortadan kaybolmuş ama ölmemiş, asla ölmeyecek olan bir geçmişin karmaşık titreşimleriyle rahatlıyor, zenginleşiyorlardı.

Sessizliği bozan Eric oldu. «Bana resim çalışmalarından sözet... Hiçbir şey söylemedin bu konuda.»

«Artık resim yapmıyorum. Seninle tanıştığımız yazdan beri.»

«Bıraktın mı tümüyle?» diye Eric hayret etti. «Nasıl olur? Senin için bambaşka bir anlamı vardı, değil mi?»

«Eric, sevgilim, bu konuyu kapat. Hiçbir şey sorma... Gerçekten anlatamam. Kendi kendime bile anlatıp açıklayamıyorum ki. Sen kendinden sözet. Bu konferans ne hakkında?»

«Harika bir şey Fauve. Gerçekten çok önemli.» Eric oturduğu yerden kalkarak gezinmeye başladı. Anlatırken iri,

son derece biçimli elleriyle işaretler yapıyordu. Sesi, gözleri heyecanla doluydu. «Avignon'un banliyösündeki sanayi bölgesinin dışına yapılan o korkunç apartmanları anımsıyor musun?»

«Nasıl unutabilirim? Görüntüdeki tek çirkin şey o yapılardı.»

«Böyle olmasına gerek yok! Konferans, düşük fiyatlı evlerin insanların rahat rahat yaşayacakları biçimde yapılması konusunda. Fiyatları ucuz diye çirkin olmaları gerekmez değil mi?.. Bu bir mimari sorun. Halk tipi evlerin güzel olamayacaklarını asla kabullenmedim. Fikir ve teknik alışverişinde bulunmak için toplanıyoruz.»

«İlgilendiğin tek konut türü bu mu?»

«Hiç de değil. En gereklisi diyebilirsin, ama en ilginci olamaz. Benim asıl işim Provence'taki eski çiftlik evlerini restore etmek. Eski bir **mas**'ı satın alıp bunu Tirol tipi bir yazlık eve ya da bir Grek villası haline getirmeye kalkışan ne kadar çok kişi var bilemezsin. Onlara modern hayatın gereksinimlerini karşılayan ama asıl yapının niteliklerini ve güzelliğini bozmayan rahat evler veriyorum. Ama en büyük heyecanı yeni bir ev yapma şansını elde ettiğimde duyuyorum. O zaman eski bir **mas**'ı kopya etmek zorunda kalmıyorum... Bu kolay bir iş. Yaratıcılık yok. Provence'in görünümüne uygun düşecek bir evin planlarını hazırlamak, göz zevkini tatmin eden, içinde yaşayacak kişileri barındıran, ufkun ve tepelerin isteklerine saygı duyan modern bir ev yapmak... İşte heyecan bunda... Onları sana göstermek isterim. Gelip evlerimi görecek misin, Fauve? Paris'ten sonra New York'a dönme... bak, planlamak çok kolay...»

Fauve hemen onun bu düşünmeden söylediği şeyleri elini kaldırarak engelledi. «Plan yapmak yok! Şu anda yapabileceğim tek şey bu gece kızlarımla ilgili ne gibi bir eğlence sağlayabileceğimi planlamak. İçimden bir ses bana onların gizli planları olduğunu söylüyor. Onları tek başlarına bırakamam. Senden de bir saniye olsun ayrılmak istemiyorum.»

«Neden birkaç mimar arkadaş bulmuyoruz? Hep birlikte yemeğe giderdik,» dedi Eric.

«Mimarlar? **Romalı** mimarlar mı?»

«Bu konferans Olimpiyat gibi bir şey. Bütün ülkelerden mimarlar var. Çoğu da benim gibi Roma'ya erken geldiler.»

«Hımmm,» diye Fauve düşündü. «Ne tür olursa olsun Latinler söz konusu olamaz. İsveçliler kuşkulu... Birçok porno filminin başlığında 'İsveç' adının bulunmasının bir nedeni olmalı... İngiliz erkekleri... Hayır, olmaz, eski bir Fransız kuramına göre hiçbir kadın sözde soğuk İngiliz kadını kadar seksi olamaz. Ya bu İngiliz erkekleri için de doğruysa? Tehlikeyi göze alamam.»

«Finliler,» dedi Eric. «Neden Finlilerle şansımızı denemeyelim? Nüfusları pek artmıyor gibi.»

O akşam, Lunel tarihinde yaşayacak akşam yemeğinden sonra Fauve, Eric'in oteline gitmezden önce kızların odalarına çekildiklerinden kesinlikle emin olmak istedi. Büyük, içinde yalnızca bir tek gece geçirdikleri yatak onları hoşnutlukla içine aldı. Kalan saatleri saydıkça yatak Eric için esatiri bir nitelik kazanıyordu. Geçen zamanın öylesine farkındaydı ki çarşafların dokuması, yatağın dalgalı yapısı, başucu lambasının amber rengi ışığı geçmişin birer parçası olmuş gibiydi.

Genç adam Fauve'un başını avuçları arasında tutarak, «Yalnızca bu gecemiz var,» dedi. «Yarın koleksiyonun teşhir edildiği süre dışında benimle olamayacaksın. Sonra da Floransa'ya gitmek için o Tanrının cezası uçağa bineceksin. Neden, neden perşembe gecesi gitmek zorundasın?»

«Saatleri sayma. Dakikaları sayma... **Şimdiyi** mahvedeceksin. Üzme beni... Olduğumdan daha hüzünlü yapma. Lütfen,» diye yakardı Fauve. «Kızların cuma sabahı dinlenmiş, pırıl pırıl olmaları gerek. Bunu sen de biliyorsun. Provalar bütün hafta sonunu alacak... Versace, Armani... İşimizi artık anlıyorsun sanıyordum.»

«Evet, aslında işinizi anlamayacak bir şey yok. Her şey açık ve seçik. Benim anlamadığım şey senin, karşılaşmamızdan beri ne zaman ciddi bir şey konuşmaya kalksam, kaçınman. Bu konuda hiçbir biçimde baskı yapmak istemedim. Belki zamanlamam doğru değil diye düşünüyordum. Ama şimdi...»

«Ah, izin ver de biraz daha kaçayım,» dedi Fauve onun göğsünü öpücüklere boğarak.

«İzin vereceğim ama bir tek sorum var, onu yanıtla... Beni seviyor musun, Fauve?»

«Ah, evet.»

«O halde planlar yapmalı, gelecek üzerine konuşmalıyız...»

«Eğer sorunu yanıtlarsam kaçamak yapabileceğimi söylemiştin. Planlar... gelecek... Şimdi bunları konuşmak istemiyorum.»

«Beni sevmediğini söyleseydin susacak, hiç konuşmayacak, seninle sevişmekle yetinecektim. Ama beni **seviyorsun**... Bu durumun her şeyi nasıl değiştirdiğini anlamıyor musun?»

Fauve onun kollarından uzaklaşıp yataktan kalktı. Pencerenin önünde çıplak, bembeyaz durdu. Ellerini ensesinde kenetleyip başını iki yana salladı. «Lütfen, Eric, bu gece konuşmayalım, lütfen.»

«Ama **ne zaman** konuşacağız? Buradan gidemezsin... Konuşmadan... Fauve, seninle beraber olabilecek ne kadar zamanımız kaldı dersin?»

«Eric, düşünmek istemiyorum. Olanaklar üzerinde düşünmeden, bunları merak etmeden yaşamak istiyorum... Rüzgara kapılmış giden bir yaprak gibiyim. Bir sabun köpüğü gibi hoplaya hoplaya yaşamaktan öylesine mutluluk duydum ki. Ama konuşmaya devam edersek güzelim sabun köpüğü patlayacak. **Lütfen?**»

Eric, gelip onun arkasında durdu. Kollarıyla ona sarılarak memelerinin yumuşak ağırlığını avuçladı. Çenesini onun başına dayayarak Fauve'u iri, sıcak vücuduyla korudu.

«Titriyorsun. Burada durma. Çok soğuk. Yatağa gel, benim küçük aşkım. Sabun köpüğünü de birlikte getir... Öylesine parlak bir köpük kü sana çok yakışıyor.»

«Yarın, Eric, söz veriyorum.»

«Yarın.»

Perşembe günü öğle yemeğinden sonra Eric Rosati'de oturup Fauve'u beklemeye koyuldu. Valentino defilesinin çoktan başlamış olması gerekirdi. Konuşup plan yapmak için ancak iki saatleri vardı. Defileden sonra Fauve gidip kızları toparlayacak, sonra da uçağa yetişmek için Fumicito'ya gideceklerdi.

Fauve'un geldiğini görünce genç adam yerinden fırladı.

Fauve yaklaştı. Eric eğilip onu öptükten sonra, «Gel içerde oturalım,» dedi. «Tanrıya şükürler olsun ki gelebildin.»

«Bir kez başladıktan sonra kızlarımı işlerini gerektiği gibi yapmaktan ancak giyinme odasında patlayacak bir bomba alıkoyabilir... O zaman da sanırım yıkıntının çevresinden dolaşıp podyuma çıkarlar. Gizlice kaçtım. Valentino'yu tebrik etmek için vaktinde dönmem gerek. Ama uzun bir defile olacak bu.»

«Espresso içer misin?»

«Asıl istediğim şöyle kocaman bir bardak çay, Eric. İtalya'da çay yapıyorlar mı?»

«Roma'ya gelip de burdan bir daha asla gitmeyen kaprisli İngiliz kadın ve erkekleri var... Onların çay yaptıklarından eminim. Fauve... Benimle ne zaman evleneceksin?»

«Bunu söylemenden korkuyordum,» dedi Fauve garip olacak derecede kısık bir sesle. Eric ona dikkatle baktı. Yine siyah beyaz renklere bürünmüş, yüzüne yalnızca saçlarının renk verdiği bu kızın gece çılgıncasına seviştiği, yanından ancak şafak sökerken ayrılan kız olduğunu anlamak olanaksızdı.

«Neden korkuyordun?»

«Çünkü seninle evlenemem.»

«Neden, sevgilim? Bizim gibi birbirini seven iki kişinin evlenmemelerinin ne gibi bir nedeni olabilir?» Eric sakin ve soğukkanlı olmaya çalışıyordu. Fauve'un direneceğini onun kaçamak davranışlarından, gelecek için asla konuşmak istemeyişinden anlamıştı. «Artık on altı yaşında değilsin, Fauve... Artık her şey değişti... Bizi durduracak bir şey yok.»

«Evlenmeye hazır değilim. Seninle iki gün, yalnızca iki gün geçirdikten sonra böyle bir kararı verebileceğimi nasıl beklersin? **Kusursuz** iki gün geçirdik. Ama hayatta hiçbir şey kusursuz değil. Hiçbir şey! Böyle devam edemez... Bu bir **perde arasıydı.** Eric. Ama tek neden bu değil.» Fauve'un sesi şimdi güçlüydü. Ne söylemesi gerektiğinden emindi. «Magali'ye karşı birtakım sorumluluklarım var. Öyle bir çırpıda işin içinden sıyrılamam. Eğer işi bırakırsam Magali'nin Acenta'da haftada beş gün çalışması ya da vazgeçmesi gerekir... Belki de Lunel Acentasını birine satar. İşi kurabilmek için bütün ömrünce çalıştı. Ben işi beş yılda öğrendim. Ve Magali bana güveniyor... Güvenmek için de her hakka sahip. Ah, bana engel olmaz biliyorum ama New

York'tan ayrıldığım takdirde hayatı tümüyle değişir... Bu da haksızlık olur! Lunel'i satmak onu perişan eder. O yaşta haftada beş gün çalışmakta. Zaten ben Avignon'a yerleşirsem ne yapacağım?»

«Dur bir dakika! Bir saniye susup soluğunu alır mısın. Çayını iç. Süt ister misin? Limon? Tamam, evlilik Roma' da iki gün geçirmeye benzemez elbette. Floransa'da bir hafta yaşamak da değil. Evlilik evliliktir... Her evlilik de birbirinden farklıdır. Bizimki harika bir evlilik olacak... Bazı anlaşmazlıklar çıkabilir. Zaten evliliğin kusursuz olacağını düşünmek için çocuk olmak gerekir... Hem sen çocuk değilsin ki. Bu bir. İkincisi: Bana Magali hakkında anlattıklarından onun başının çaresine bakacak biri olduğunu anladım. Onun için kendini feda ettiğini öğrenirse çok kızacaktır... Hayatının büyük bir bölümünde kendi başına her şeyi başardı, her şeyin üstesinden geldi, değil mi? Üçüncüsü: Gerçek sorunda bu. Ama bir hal çaresi bulunmayacak sorun yoktur. Örneğin ben Paris'e taşınıp bir şirkette iş bulabilirim. Sen de bir iş tutarsın. Bir Modellik Acentası açabilirsin. Eğer istediğin buysa... Avignon'a yerleşmek benim için zorunlu değil...»

«Dur, Eric! Çok mantıklı konuşuyorsun. Tıpkı bir tren tarifesi gibi...»

«Ama sen bana nedenler ileri sürüyorsun, ben de bu nedenlerin hatalı yanlarını söylüyorum. Akla uygun gelmeyen bir şey söylüyorsam, sen de konuş.»

«Ah... ah...» Fauve ellerini iki yana açtı.

«Hadi... Nedenlerimi suya düşürecek bir şey söyle,» diye ısrar etti Eric.

«Korkuyorum, ürküyorum, dehşet içindeyim,» diye açıkladı Fauve. «Böyle büyük bir karar verme fikri beni felce uğratıyor. Benim için fazla bu... Yalnızca düşünmek bile kanımı donduruyor... Ah, Eric, ben geç açan bir çiçeğim. Hayatımdaki her evreyi elimden geldiğince ağır, geç aşıyorum. Alışkanlıklarımdan, gelenek ve göreneklerimden kolay kolay vazgeçemiyorum... Güvence istiyorum hep. Hayatımın geri kalan kısmını seninle yaşamak beni korkutuyor... Seninle ya da başka biriyle... Seni iyice tanımıyorum. Yani bu halini. **Kendimi** bile tanımıyorum desem yalan değil. Kendime yeteri kadar zaman ayıramadım. Bir eş olmaya hazır değilim, geleceğimi planlamak istemiyorum... Senin

için kolay bu, yirmi altı yaşındasın... Kendini tanımaya, tecrübelere girişmeye zamanın oldu. Bense aceleye koşuluyor, baskı yapılıyor gibi hissediyorum... Evliliğe hazır olduğumu nasıl varsayabilirsin?»

«Mantıklı değil bu, doğal değil.» Eric onun ellerini avuçlarına aldı. «Bir karar vermek için vakit çok erken, anlıyorum. Yalnızca gel ve benimle yaşa... Birlikte bu işi başarıp başaramayacağımızı anlayalım. O kadar zor bir şey değil bu, değil mi? Hiçbir bağ olmayacak aramızda... Paris'ten sonra New York'a dönme... Gel, baharı benimle Avignon'da geçir.»

Fauve başını önüne çevirip çay fincanına baktı. Ona anlatamıyorum... O kadar çok düşünüp taşınmama karşın kendisine güvenmediğimi ona nasıl anlatabilirim ki? Babama güvendim, bak ne yaptı? Artık bir erkeğe nasıl güvenebilirim, nasıl? Bir perde arası... Yalnızca bir perde arası diyor... Ama hep böyle olmuyor mu? Uzun zaman önce Magali de çekti bunun ıstırabını. Sonra annem... Tanrım! **Avignon'da ilkbahar ha?** Hayır, tehlikeli, çok tehlikeli olur. Tehlikeyi hissediyorum. Birine güvenmek, birine dayanmak tehlikeli. Ah, ben **bildiğim** hayatı istiyorum. Bir yerim, bir işim, insanların bana gereksinmesi olduğu, geliştiğim, kendimi güvencede hissettiğim yeri istiyorum.

Fauve, bakışlarını fincanından kaldırmadan, «Olmaz,» dedi. «Yapamam. New York'a dönmem gerek. Belki tatilim olursa... Bundan sonraki tatilde... Belki o zaman...»

«Hiç zahmet etme,» dedi Eric. «Evlenme fikrinden nefret ettiğini anlamamıştım. Anlasaydım, bilseydim seni rahatsız etmezdim. Beni sevdiğini söyledin ama sevmiyorsun... Yeteri kadar sevmiyorsun... Üzgünüm. Hata bende.»

Eric Avigdor masanın üzerine bir miktar para bırakarak yürüyüp gitti.

Fauve kendi kendine, «Anlamayacağını biliyordum,» diye mırıldandı.

Garson, «Bir şey mi var, **Signorina?**» diye sordu.

«Yo, hayır. Hiçbir şey yok. Yalnızca son...»

«Son mu...»

«Bir perde arasının sonu.»

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Falk güzel kadınların iltifatlarına alışkındı ve bunlara hiç aldırış etmezdi. Zaten iltifatlara, övgülere öylesine doymuştu ki bunların ne anlama geldiğinin bile üzerinde durmuyordu. Ama Fauve Lunel onu evinde akşam yemeğine davet ettiğinde gerçekten sevindi. Onurlandırıldığını hissetti. Fauve yemeği kendi hazırlayacaktı.

«Pek iyi aşçı sayılmam,» diye uyarmıştı Falk'ı.

«İyi aşçı olduğunu da kim söyledi?»

«Hiç kimse. Şimdiye kadar kimse için yemek pişirmedim. Nasıl iyi bir aşçı olabilirim ki?»

«Neyse, şansımı deneyeceğim.»

Falk, Fauve'un içkileri hazırladığı mutfaktan çıkıp gelmesini beklerken oturma odasında bakışlarını dolaştırdı. İnsan burada kendini büyük bir evin tavanarasında ya da bir yığın eski karalama defter yığınının arasındaymış gibi hissediyor, diye düşündü. Fauve **hiçbir şeyini** atmaz ya da satmaz mıydı? Yalnızca iki konuda kısıtlı davranmıştı: Yerleri zümrüt yeşiline boyamıştı. Viktorya stili eşya için de tam aynı renkte kumaş kullanmıştı. Pencerelerdeki iri güllerle süslü perdelere dikkatle bakınca bunların Maggy'nin Ellinci Sokak'taki evinde, yeniden dekore etmezden önce kullandığı perdeler olduğunu gördü.

Çevresine baktıkça birçok şeyin nerden geldiğini çok iyi anımsıyordu. Fauve'a bir cumartesi öğleden sonra aldığı büyük, tel kafes vardı örneğin. Sanki kafes yumurtlamış gibi çevresini yedi başka kafes daha almıştı. Bunlar ustaca bir bütün oluşturmuşlardı. Hiçbirinin içinde kuş yoktu. Yucatan'a gittiği bir iş yolculuğunda Fauve'a getirdiği devasa hasır şapkaya çeşitli türde ve büyüklükte başka şapkalar katılmıştı. Hepsi de duvarlardaki çivilere asılmıştı. Fauve on iki yaşındayken ona Noel'de verdiği eski, zarif lirin çevresini, flüt, keman, obua, onarılıp parıl parıl parlatılmış bir klarnet gibi çalgılar almıştı. Her yer sepetlerle doluydu.

Bazıları yemyeşil bitkilerle, bazıları kalemlerle, defterlerle kumaş parçalarıyla dolu sepetler her yeri kaplamıştı.

Yastıklar! Kendini düzensizliğin, karışıklığın ustası sayan biri olarak Falk, Fauve yastık pazarına el koymuş, diye düşündü. Bu karışıklığın da ötesinde bir şeydi... Tarihsel bir niteliği vardı. Kitap rafları **Oz**'ün öyküleri, Mary Poppins' in çeşitli maceraları ve E. Nesbitt'in yapıtlarıyla olduğu kadar Fauve'un çocukluğundan beri okuduğu kitaplarla da tıka basa doluydu. Hiçbirini de elden çıkarmayı düşünmediği belli oluyordu. Normal büyüklükteki bir çift taştan sfenks şöminenin iki yanında nöbet tutuyordu.

Şömine yanmıyordu. 1975'in ılık bir eylül akşamıydı. Fauve beyaz adak mumlarından yakarak ocağın içine koymuş, böylece şöminenin boş ve karanlık durmasını engellemişti. Bir akantus ağacına bakan pencerenin önüne yuvarlak bir masa konmuştu. Masaya üç kat örtü örtülmüştü. En alttaki parlak kırmızı taftadandı. Yere kadar iniyordu. İkincisi pembenin her tonunda dokunmuş, eski, ipekten daha eski bir örtüydü. Bunun da üzerine beyaz ketenden kolalı bir örtü örtülmüştü. Örtünün kenarları işlemeli organzayla çevriliydi.

Fauve'un çalışma masasının üzerinde yalnızca üç resim duruyordu: Maggy'yle Darcy'nin evlerinin önündeki çimenlikte otururken çekilmiş resmi, **Life**'ın 1951 sayısında çıkan, Maggy'yi çevresinde on ünlü modeliyle gösteren resim ve Falk'ın 1947'de çektiği, Teddy'nin deneme fotoğraflarından birinin büyütülmüşü. Teddy o sırada yirmi yaşındaydı.

Falk hemen başını çevirdi. Teddy'nin resmine bir dakikadan fazla bakmaya dayanamıyordu. Gözleri olağanüstü bir şeye takıldı: Eski, devasa, içi doldurulmuş bir panda, köşedeki sallanır koltukta şeref yerinde oturuyordu. Falk şaşkın şaşkın başka hayvanlar görmek için bakışlarını odada dolaştırdı. Bir yığın gemi arması, kucak dolusu yanmamış mum, akla gelebilecek her büyüklükte, içlerinde birer çiçeğin, dalın ya da yabani otların bulunduğu vazo... Evet, bütün bunlar vardı ama içi doldurulmuş başka hayvan yoktu. Falk rahat bir soluk aldı.

«Çok rahat bir evin var,» dedi Falk içkisini uzatan Fauve'a.

«Pek bir şey yapamadım ama yavaş yavaş biçim alıyor.»

«Kafanda nasıl bir biçim var?»

«Tam olarak bilemiyorum. Ama ayağım bir şeye takılmadan yürüyemediğim zaman tamam diyeceğim, o kadar. Yere halı sermememin de nedeni bu. Halı karışıklığı öldürüyor. Eğer yere halı koyarsam onun üstüne tekrar küçük bir halı sererim. Sonra şöminenin önüne de halı ister. Hepsi de birbirine uygun olmalı... Durmadan bir şeyler buluyorum işte.»

«Ben de bu tür şeyleri severim.»

«Beni anlayacağını biliyordum.» Birbirlerine anlayışla gülümsediler. «Bana bütün bunların toz toplayıp toplamadığını ya da her şeyin nasıl bir ruhsal yapıyı ortaya koyduğunu sormayacağından emindim. Ya da yuvamı kurmaktaki içgüdülerimle ilgili anlamlı sorular sormayacağına.»

«Asla sormam. Ama merak da ediyorum...»

«Neyi?»

«Resimlerini.»

«Hayır, resimler için yer yok. Duvarlarda yeteri kadar şey asılı. Zaten resimlerin haklını verebilmek için odayı yalnızca onlara ayırmak gerek.»

«Bu oda kesinlikle resim asmaya uygun değil.»

«Haklısın. Ah, tavuk! Bir dakika izin ver.»

Fauve döndü. Şimdi kolsuz, sırtı açık parlak safran rengi elbisesinin üzerine bir önlük takmıştı. «Tavuk pişiyor, yemek konusunda şimdilik başka söyleyecek bir şeyim yok.»

«Ne tür bir tavuk bu?»

«Macar. Biberli tavuk. Bütün güvence ekşi kremada. Bol bol ekşi krema konulduğu takdirde yenmeyecek hiçbir yemek yoktur. Biliyorum kendimi kandırıyorum ama yemeğimin iyi olması için her fırsattan yararlanmalıyım.»

«Yemek pişirmeye ne zaman başladın? Yoksa yemek pişirme merakı birdenbire mi başladı?»

«Belki de büyümenin ya da olgunlaşmanın bir işareti bu. Belki de **Rosemary'nin Bebeği**'ndeki gibi doğal olmayan bir özlem. Buraya taşındığımdan beri yemeğe davet olunmadığım zamanlarda Dover mandırasından bir şeyler satın alıyordum. Birkaç hafta önce bir kasap dükkânının önünden geçiyordum. Birden içeri girip iki tane kuzu pirzolası satın aldım. Bunları bir tavaya koyar pişiririm diye düşündüm. Hâlâ nasıl bir hata yaptığımı bilmiyorum ama mutfak birden dumanlarla doldu. Kızgın yağlar üzerime sıçra-

maya başladı. Öyle korktum ki tavayı kaptığım gibi arka pencereden dışarı attım. Ama bu olay beni düşünmeye yöneltti. Maggy kitaptan bahçıvanlık öğrenebildiğine göre ben de bir yemek kitabından yemek yapmasını öğrenebilirdim. Gidip bir yemek kitabı satın aldım. Yeteneğimi bu gece kanıtlayacağım.» Fauve masayı hazırlamaya başladı.

Falk, «Maggy çok çalıştığını söylüyor,» dedi. «İşinin tüm hayatına hükmetmesine izin veriyormuşsun.»

«Bunu Maggy nasıl söyleyebilir! O kendine baksın. Geçen hafta ne yaptı biliyor musun? Beş bin tane nergis soğanı sipariş etti. Beş bin tane! Evin arkasındaki tepenin yamacına kendi elleriyle ekecekmiş bunları! Gelecek ilkbaharda da nergisler sanki kendiliklerinden yetişmiş gibi topraktan fışkıracakmış. Nergis işini tamamladıktan sonra ormanda doğayla bütünlük oluşturan bir başka bahçe yapacakmış. Beş bin tane oyuk açmaya kalkışan birinin bana çok çalıştığımı söylemeye hakkı var mı sence?»

«Çukurları tek tek açmaz ki. Uzun uzun yollar açıp soğanları serpiştirir. Sana bunu söylemek istemiştir.»

«Yine de bu işi kendisi tek başına yapacak ya. Zaten Maggy artık acentadan çok bahçesiyle ilgileniyor.» Fauve masaya tabakları koydu.

«Bunu nerden çıkardın?»

«Perşembe günleri ona bir şeyler oluyor. Her perşembe vakit akşama doğru Maggy giderek daha bir sinirli, tedirgin olmaya başlıyor. Sanki bir an önce bürodan uzaklaşmak istermiş gibi... Ama kendisi bunu kabullenmeyi reddediyor. Kesinlikle. Her yerde var olmayan hatalar, kusurlar buluyor. Her şeyi inceliyor, karıştırıyor, cuma ve pazartesi günleri kimsenin bir numara çevirmeyeceğinden emin olmak istiyor. Muhasebe bölümüne gidip ücretlerin hazırlanmış olup olmadığına bakıyor. Sanki yıllardan beri her cuma günü modeller ne pahasına olursa olsun gelip çeklerini almıyormuş gibi. Herkesi çileden çıkarıyor. Yeni alınan memurlar ondan öcüymüş gibi korkuyorlar. Sonra yapması gerektiğini iddia ettiği işler buluyor... Oysa bunları biz, ben, Loulou ya da Casey cuma günü pekâlâ yapabiliriz. Maggy kendine bu kadar çok boş zaman ayırdığından suçluluk duygusuna kapılıyor. Çılgınlık bu.»

«Onunla bu konuyu konuştun mu?»

«Hayır. Sanırım çekiniyorum. Ona gereksinmemiz olma-

dığı anlamını çıkarmasından korkuyorum. Bir gün gelecek haftada üç gün çalışmanın da yersiz olduğunu anlayacak, bunu bana söyleyecektir.» Fauve bir an durarak masaya eleştirici bakışlarla bakıp her şeyin tamam olduğuna karar verdi.

«Lunel'i yalnız başına yönetmeye ne dersin?»

«Ben bu iş için eğitildim. Bildiğim tek iş bu. Zaten her bölümde gerçekten sağlam, güvenilir adamlarımız var. Casey benim yapabildiğim her şeyi yapabilir. Loulou da ayrıca tecrübeli ve bilgili... Evet, benim yaşımda birinin yönetmesi beklenilmeyecek kadar büyük bir işin başındayım. Ama beş yıldır işin tüm girdisini çıktısını öğrendim. Her şeyin üstesinden gelebileceğimi sanıyorum. Yine de... Maggy, **Lunel'** dir. Çiçeği burnunda her model beni, Fauve Lunel'i değil Maggy Lunel'i görmeye geliyor. Dergi editörleri onun kararlarına, yargılarına saygı duyuyorlar. Bana saygı duyabilmeleri için yıllar ister. Ama... Maggy isterse... Çalışmaktan bıktıysa... Anlarım... O zaman... Kendimi zorunlu... Ah, tavuk!»

Fauve mutfaktan döndüğünde rahatlamıştı. «Tadına baktım. Pek macar usülü tavuğa benzer yanı yok ama fena da sayılmaz.»

«Ben Litchfield'e hiç yemek pişirmedin mi?»

«Ben Litchfield'de yemek zevki yok.»

«Sandım ki...»

«Ne sandığını biliyorum. Herkes de aynı senin gibi düşünüyor. Doğrusunu istersen, Manhattan'da birbirinin özel hayatına burnunu sokmayan kalmadı gibi.» Fauve, Falk'un yanında oturup bardağındaki şarabın yarısını içti. «Sen hariç.»

«Böyle düşündüğünü biliyorum. O halde özel hayatını bana sen anlat.»

«Ben evlenmek istiyor.»

«Yeni bir haber yok mu?»

«Hayır. Ama benimle **gerçekten** evlenmek istiyor. Her buluşmamızda bunu elli kez, altmış kez yineliyor. Baskı, baskı.» Fauve kaşlarını çatmıştı şimdi. «Ben harika bir insan. Zeki, çalışkan, başarılı ve ciddi. Çok da yakışıklı. Kendisiyle konuşabildiğim, yanında rahat edebildiğim biri. Ortak birçok yönümüz var. Çok tatlı bir insan. Bir insanın isteyebileceği her şeye sahip.»

«Bak bu kulağıma pek hoş çalınmadı.»

«Ben'le bana birbirleri için uygun kişiler denebilir, sanırım.»

«Eğer Ben Litchfield'in geçimsiz, anlaşılmaz, çılgın, ne yapacağı belli olmayan biri olduğunu, onu neden bu kadar çok sevdiğini anlayamadığını söyleseydin... tamam derdim.»

«Belki tamam... Belki de değil. Bu bile bir şeyi garanti edemez.»

«Hiçbir şeyin garantisi yoktur, Fauve. Her şey pamuk ipliğine bağlı.»

«Bir şeyden kesinlikle emin olma yolu yok mu? Bir şeyi kıskıvrak kontrol altına aldığından emin olamaz mı insan? Eğer çok, **çok** dikkatli olunursa?»

«Eğer bir değişiklik yapma tehlikesini göze almazsan yoktur. Değişiklik, gerçekleşmezden **önce** düzenlenip biçimlendirilemez. Değişikliğin yapısında insanı bulunduğu, şimdi bulunduğu yerden alıp başka bir yere götürme niteliği vardır. Ama her değişiklik kendine özgü sürprizlerle doludur.»

«Ben sürprizlerden pek hoşlanmam.» Fauve'un bunu söylerken yüzünde öylesine hüzünlü bir anlam belirmişti ki Falk kalbinin burkulduğunu hissetti.

«Acaba yemek hazır mı dersin? Mis gibi kokular gelmeye başladı.»

«Bir bakayım. Hazır olup olmadığını nasıl anlarsın?»

«Eğer tavuğun budunu tuttuğunda rahatlıkla yerinde oynarsa pişmiş demektir. Ya da uzun bir çatal alıp batır. Eğer batırdığın yerden suyu tertemiz berrak çıkarsa yine pişmiş demektir... Çatalı buda batır, göğüs etlerine değil.»

«Nerden biliyorsun?»

«Kaç kez evlendim ben?»

«Yalnızca üç kez.»

«Karılarımdan biri öğretmiş olacak. Ama hangisi olduğunu anımsamıyorum.»

Fauve elinde bir tabakla mutfaktan gülümseyerek geldi.

«Oldukça güzel bir görünümü var. Tabii görünüm dediğin şey bir şey ifade ediyorsa.»

Tavuk, pilav, haşlama bezelye, pul biberle süslenmiş ekşi krema harikaydı. Bunları yememek günah olurdu.

Yemekten sonra Fauve'la Falk adak mumlarının hâlâ göz kırptığı şöminenin önünde oturup brandi içtiler. Fauve sessiz ve düşünceliydi. Uzun, dinginlik dolu bir sessizlikten sonra Fauve başını kaldırıp, «Hayatımdaki en önemli kişiler,» dedi, «Darcy'yle Magali. Bana adeta teyzelik etmiş olan Loulou. Ve özellikle sen. Her şeyi herkesle olduğundan daha rahat ve özgün bir biçimde konuştuğum sen. Hiçbiriniz bana annemden söz etmediniz. Etmekten kaçındınız. Neden acaba?»

«Hep düşündüm ki... Maggy her şeyi anlatmıştır diye düşündüm... Gizlenecek bir şey yok ki.» Falk tedirgindi.

«Ah, annemin hayatının anahatları anlatıldı, evet. Temel ayrıntılar, bilmem gereken şeylerdi bunlar. Saatlerle resimlere baktım... Büroda 1947'yle 1952 arasında çıkan bütün eski dergiler var. Bunlarda da Teddy Lunel'in yüzlerce resimlerini görmek mümkün. Ama bunlar, ne çok bakarsam bakayım, bana bilmek istediğim şeyleri söylemiyor.»

«Ne gibi şeyler?» diye sordu Falk, kalbi deli gibi atarak.

«Annemin öldüğü yaştan birkaç yaş küçüğüm. Acaba yaşasa onu sever miydim? Ben için bana ne gibi bir öğüt verirdi dersin? Seninle neden evlenmedi?»

«Demek biliyorsun? Kim söyledi?» Falk brandi kadehini birden, şaşkınlıkla bıraktı.

«Ah, tahmin ettim. Uzun bir süre önce. Bana baktığında yüzünde bir şeyler görüyorum. Ona aşık olduğunu biliyorum. Birbirinizi sevdiniz mi, ikiniz?»

«Ben... Ben ona güzel olduğunu söyleyen ilk erkek oldum. Onu ilk kez gezmeye götüren, öpen, onunla ilk kez yatan da benim... Ama kalbini kırdığı ilk erkek ben olmadım.»

«Çok üzgünüm... Melvin... Keşke senin kalbini kırmasaydı.»

«İsteyerek yapmadı... Elinde değildi. Benimle yapamazdı. Bana aşık olamazdı... Başka bir şey arıyordu... Başka bir şey...»

«Çok aşığı oldu mu?»

Falk duraksadı. Bunu yanıtlamaya hakkı var mıydı. Fauve'un böyle bir şeyi bilmeye hakkı var mıydı?

«Bak,» dedi Fauve. «Tam olarak şunu demek istiyorum. Eğer annem şimdi sağ olsaydı ona, 'Anne, benim yaşımdayken çok sevgilin var mıydı?' diye sorardım. O da bana bir

şey söylerdi elbette. Hiç olmazsa özel hayatına burnumu sokmamamı isterdi. Ama Magali'ye bir şey soramam. Şimdi sen de konuşmak istemiyorsun. Ama annem bana ne yanıt verirdi sence?»

«Sanırım bilmek istediğin her şeyi anlatırdı. Sana mantıklı bir öğüt verebileceğini sanmam, çünkü mantıklı olmak Teddy'ye göre değildi. Ama seninle açık konuşurdu. Bundan eminim.»

«Evet?»

«Dediğim gibi Teddy **başka** bir şey arıyordu. Uzun bir zaman aradı, aradığını bulamadığını anlayınca... Başka bir yerde aramaya koyuldu... Pek çok aşığı vardı. Ama miktarı üzerinde fikir yürütemeyeceğim. Herkes aşıktı ona diyebilirim.»

«Onları sevdi mi?»

«Hayatına giren erkekleri sevdi ama aradığını bulamadığını anlayınca, yeniden aramaya başladı. Ve sonra babanı buldu. Aradığını da. Tanrı günahlarını bağışlasın.»

«Bunları anlatmaya zorlamakla sana haksızlık mı ediyorum, Melvin. Konuşmak istemediğin şeyleri konuşturmakla?»

«Hayır! Tanrım, hayır. Sanırım sana daha fazlasını anlatmamakla haksızlık eden biziz. Çünkü Teddy'den konuşmak bize hâlâ ıstırap veriyor. Onun ölümü geride kalanları tümüyle değiştirdi. O öldükten sonra hiçbir şey niteliğini koruyamadı.»

«Bir insan genç yaşta ölürse böyle mi olur?»

«Belki de. Ama annen... Teddy...»

«Farklı mıydı? Olağanüstü biri miydi?» Fauve'un sesi, annesi hakkında daha çok bilgi edinmek için özlemle titriyordu.

«Onun güzelliğini, çekiciliğini anlatmaya yetecek sözcükleri bile bulamıyorum... Onu bir yerde okuduğum şu sözcüklerle belki anlatabilirim: Müzik dolu beyaz ilkbahar... Yo, hayır, Teddy'yi anlatabilmek için insanın kendisinin şair olması gerek... Evet, onu çok pek çok severdin, Fauve. O da seni dünyada her şeyden çok severdi... İşin en üzücü yanı da bu.» Falk kalkıp koltuğunda top gibi kıvrılmış oturan Fauve'a yaklaştı. Ona sarıldı.

«Bir tek şeyi aklından asla çıkarma, şekerim. Annen,

sonunda aradığını buldu. Ve hayatının son saniyesine kadar mutlu oldu.»

«Sana biraz daha brandi vereyim mi, Melvin?» diyen Fauve oturduğu yerden öylesine ani fırladı ki, sandalyenin yanındaki masanın üzerinde duran dosyayı yere düşürdü. Dosyanın içindeki kâğıtlar dört bir yana saçıldı. Fauve bunları toplamak için atıldı. Falk da ona yardım etmek için eğildi. Kâğıtlar cilalı döşeme üzerinde kayıyordu. Falk kâğıtlardan küçük bir yığın topladıktan sonra şöyle bir baktı. Sonra gözlüklerinin gerisinden dikkatle süzdü, daha iyi görebilmek için kâğıtları lambanın ışığına tuttu.

«Bir şey değil bunlar,» dedi Fauve. «Bana ver.»

«Bir şey değilmiş! Yok canım!»

«Yalnızca birkaç karalama, Melvin. Hadi ver, beni sinirlendirme. Bunlar özel.» Fauve topladığı kâğıtları gerisin geriye dosyaya tıktı. Geri kalanları Falk'ın elinden çekmeye çalıştı.

Falk geri geri çekilerek, «Yırtma!» diye bağırdı.

«Ya? Yırtarsam ne olur?»

«Fauve, resim yapıyorsun, yapıyorsun... Ne zamandan beri? Ne kadar iyi resim yaptığının farkında mısın? Seni aptal, **budala** kız!»

«Ben yalnızca... Bazan resim çizmek için asabi bir gereksinme duyuyorum... Tıpkı bir tik gibi... Lütfen, bundan büyük anlamlar çıkarma, Melvin. Resim hakkındaki duygularımı biliyorsun... Benimkisi önemsiz, küçük bir alışkanlık, bir hobi bile değil. Herkes karakalemle birtakım karalamalar yapar. Yapmıyorum diyene inanma.»

«Tanrım, Fauve, sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun? Aradaki farkı bilmeyen biriyle mi? Bunlar harika! Tek kelimeyle! Harika! Peki, yağlıboya çalışıyor musun? Fauve, söyle!»

«Söylenecek bir şey yok ki. Tamam... Arada sırada biraz karakalem çalışıyorum. Ama yağlıboya hayır... Zaten çalışsam boyanın kokusunu alırdın, değil mi? Resim yapmayı yasaklayan bir yasa yok, değil mi? Hatta bunu kötü bir alışkanlık olarak niteleyenler bile var. Hadi, Melvin, bana öyle bakma.»

Falk kâğıtları omuz silkerek ona uzattı. «Eğer böyle olmasını istiyorsan, bebeğim, benim söyleyeceğim hiçbir şey yok. Eğer bana bir doğum günü armağanı, ya da yalnızca

bir hediye vermek istersen... Bu karalamalarından birini ver. Çerçeveletme zahmetine de girişme. **Çizgini** buldun... Kendi yolunu buldun, Fauve. Bunun babanla ya da başka bir ressamla hiçbir ilgisi yok. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun? Hayır mı? Boş ver, aptal. Sanırım bir kadeh brandi daha içeceğim. İçkiye hiç böylesine gereksinme duymamıştım.»

Şimdi yetmiş yaşlarında olan Marte Pollison, Nadine'e olan sevgi ve düşkünlüğünü asla yitirmemişti. Onun için Nadine, sahip olabileceği, küçük, güzel kızıydı. Marte'nin kendisine olan düşkünlüğünü bilen Nadine, bu aksi köylü kadının duygusallığından utanmazcasına yararlanmış, ne zaman düşse, bir yerini incitse, Kate'in gülüp geçeceği küçük yaralar alsa ilgi görmek için ona koşmuştu. Nadine yatılı okula gittikten sonra, tatillerde eve dönmesi dışında Marte Pollison'u tümüyle unutmuştu. Ancak evde olduğu zamanlarda aralarındaki eski, karşılıklı ilişki yeniden başlardı. Marte'nin ona olan düşkünlüğü yıllar geçtikçe güçlenmişti. Kate'in ölümünden sonra Marte, Nadine'in **La Tourelle**'daki dünyayla tek bağı olmuştu. Çünkü babası onun ziyaretlerinden hoşlanmadığını açık bir biçimde belirtmişti.

«Hayatın bir maskaralık, kocan değersiz bir insan. Bense çok meşgulüm. Çalışmalarıma ara vermemem gerek. Buraya gelmene gerek yok, Madam Dalmas,» demişti. Bunun üzerine aradan geçen dört yıl boyunca Nadine, babasıyla olan ilişkisini arada sırada Marte'ye telefon etmekle sürdürmüştü,

Ah, Marte'nin yaşlı, çatlak sesiyle verdiği aynı raporu kimbilir kaç kez dinlemişti: Hiçbir değişiklik yok, sevgili küçüğüm. Baban sabah kalkıyor, kahvaltısını ediyor, atölyesine kapanıyor, akşam yemeğini yiyor ve yatıyor. Hayır, sağlığı yerinde. Sanki bilmiyormuşum gibi bana yabancıları buradan uzak tutmamdan başka bir şey söylemiyor. Bütün gün ne mi yapıyor? Atölyesini hep kilitli tutuyor. Ben de oraya gizlice girecek biri değilim. Annenin ölümünden beri burası öyle sessiz, yalnız bir yer oldu ki. Baban toprağı bıraktı, her yeri otlar bürüdü. Aletler paslandı. Üzüm bağlarıyla zeytinlik bakımsızlıktan utanç verici bir duruma geldi. Eğer ben olmasam baban açlıktan ölür. Ama senin, annenin hatırı için kalıyorum burada.»

1975 Eylülünün ortalarında Marte Pollison, Nadine'e telefon ederek babasının günlerden beri öksürdüğünü haber verdi. Öksürüğe aldırmadan çalışmasını sürdürmüştü ama dün yataktan kalkmamıştı. «Doktor çağırmamı istemiyor, küçüğüm. Ama sanırım bronşiti var... Ne yapayım?»

«Hiçbir şey, Marte. Ben hemen geliyorum. Babamın doktorlardan hoşlanmadığını bilirsin... Onu sinirlendirme.»

Phillipe Dalmas, Nadine'le Marsilya'ya uçakla, oradan da Félice'ye arabayla gitmeyi önermiş ama Nadine istememişti. **La Tourelle**'nun kapılarına geldiğinde hayretle irkilmekten kendini alamadı. **La Tourelle** çok değişmiş, hayatın, yaşamın kalmadığı bir taş yığını haline gelmişti. Mutfakta Marte'yla birbirlerine sarıldılar. «Her zamankinden daha güzelsin, küçüğüm. Paris'te hayat kimbilir ne kadar neşeli, eğlencelidir,» dedi Marte Pollison.

«Ev neden kapalı, Marte? Panjurlar neden sıkı sıkıya kapanmış, eşyaların üzerine örtüler örtülmüş?»

«Beni suçlama. Benim suçum yok. Havuz da boş. Bahçeyi yabani otlar bürüdü. Ama burada çalışacak benden başka kimse kalmadı. Evin tozunu alıyor, süpürüyor, siliyorum. Gerekli onarımları yaptırıyorum. Biliyorsun, annen öldükten sonra baban bütün hizmetçi ve uşaklara yol verdi. Benim romatizmalarım da azdı. Ancak bu kadar çalışabiliyorum.»

«Zavallı, Marte. Seni anlıyorum.»

«Bir süre salondaki şömineyi, orada otursun diye yakmayı önerdim ama baban istemedi. Odanı temizleyip havalandırdım küçüğüm. İstersen yemeğini yemek odasında, istersen burada benimle yersin. Ne kadar kalabileceksin?»

«Babam iyileşinceye kadar.» Nadine mutfaktan ayrılıp Mistral'ın odasına çıktı.

İçeri girince Mistral ona, «Hangi akla hizmet edip geldin,» diye bağırdı. «Marte yola çıktığını haber verdiğinde seni engellemek için çok geç kalmıştım.»

«Marte senin için üzülüyor.»

«İhtiyar, bunağın teki o. Aklını kaçırmış. Ben yalnızca üşüttüm. Birkaç gün yatarsam bir şeyim kalmaz.»

«Bir doktor çağırmayı düşünmüyor musun?»

«Benimle alay etme. Hayatımda bir kez olsun doktora gitmedim ben. Doktora ihtiyacım yok. Yalnızca sessizliğe, dinginliğe ihtiyacım var.»

«Marte, bronşit olduğunu söyledi.»

«Ne dediğini bilmiyor o. Teşhis koymaya yetkisi var mı onun? Sen beni yalnız bırak.»

Nadine, «Çok mu çalıştın?» diye sordu.

«Çok mu çalışmışım? Bunun, çalışmanın anlamını bilir misin sen? Çalışıyorum, o kadar. İş iştir.» Mistral öksürdü. Gümbürtülü, beklenmedik, kontrol edilemeyen bir öksürüktü bu.

Mistral soluğuna hakim olduğunda, «Git buradan,» dedi. «Soğuk algınlığım sana da geçer.»

«Hayır, baba, yanında kalacağım biraz. Sen bana aldırma. Ben burada sessiz sedasız otururum.»

Mistral gözlerini ilgisizlikle kapatıp çok geçmeden hafif bir uykuya daldı. Arada bir horluyordu. Nadine bakışlarını ondan ayıramıyordu. Marte'nin sağlıklı dediği adam bu muydu? Belki de Marte her gün onunla beraber olduğundan bir şey farketmemişti. Ama Mistral'ın örtüler altındaki vücudu uzun bir sopaya benziyordu. Öylesine zayıflamış, bitmişti. Nadine'in burnuna terle karışık pis bir koku geliyordu. Genç kadın başını tiksintiyle salladı.

Nadine çaresizlikle dudaklarını ısırdı. Belki de düzmece bir alarmdı bu. Biraz ateş; öksürük, terleme... Bunlar onun da birçok kez başından geçmişti. Yine de babasının hayli kilo vermiş olduğu kesindi. Ama zayıflar şişmanlardan daha çok yaşarlar, diye öfkeyle düşündü. Sonra kalkıp parmaklarının ucuna basarak yatağa yaklaşıp Mistral'ın yüzüne dikkatle baktı. Burnu eskisinden iki katı büyümüş, bir damla etin kalmadığı yüzüne katı, kasvetli, son derece yaşlı bir anlam yerleşmişti.

«Tanrı cezanı versin, Nadine, rahat bırak beni! Uyumak istiyorum!» Mistral gözlerini açmadan söylemişti bunları.

Nadine korkuyla irkilip odadan kaçar gibi çıktı.

«Marte, onun için kaygılanmaya gerek yok. Gerçekten hasta olamayacak kadar öfkeli.»

«Sorumluluğu üzerime alamazdım. Sana telefon etmek zorundaydım,» dedi Marte.

«İyi ettin. Yalnızca seni görmek için bile olsa geldiğime seviniyorum. Babam beni buradan öyle uzun bir süre uzak tuttu ki. Aslında buraya elimden geldiğince sık sık gelebilirdim, biliyorsun. Ama elimden ne gelir ki? Ne de olsa burası onun evi.»

«Annen sağ olsaydı küçüğüm... Annenin verdiği partileri anımsıyor musun? Ev ne güzeldi o zamanlar. Her yer çiçeklerle dolu olurdu. Hizmetçiler uşaklar vardı. Kiler, mutfak yiyecekle tıka basa doluydu. Hem de en ünlü kişiler gelirdi. Ah, Madam buranın kraliçesiydi.»

«Çok yorgun görünüyorsun, zavallı Marte.»

«Dün gece Mösyö'ye bakmak için yukarı çıkıp çıkıp indim. Pek uyuyamadım. Ama sen benim için kaygılanma.»

«Bu gece ikimiz de erken yatalım. Odam babamınkinin yakınında. Benim ve onun odasının kapılarını açık tutarım. Bir şey isterse hemen duyarım... Uykum hafiftir. Bu romatizmanla sen merdivenleri çıkma. Yarın, gerekli olduğunu görürsem, o ne derse desin bir doktor çağırırım.»

«Geldiğine çok seviniyorum, **ma petit chérie.** Sen buradasın ya, kendimi daha iyi hissediyorum. Bu işler benim gibi yaşlı bir kadına göre değil.»

Nadine o gece yatağına yattığında uyuyamayacak kadar tedirgindi. Hayalinde bir mum alıp aşağı mutfağa iniyor, orada duvardaki bir çiviye asılı halkadaki atölyenin anahtarını buluyor, karanlık evin içinden geçip içi boş havuzun çevresinden dolaşıyor, atölyenin büyük tahta kapılarına geliyordu. Sonra kendini bu kapıları açıp içeri girer, ışıkları yakarak Fransa'nın yaşayan en büyük ressamının herhangi bir mücevherden daha pahalı yüzlerce yapıtının durduğu depo odasını gezerken görüyordu. Kafasında tabloları sayıyor, bunlara fiyat biçiyordu... Evet, Mistral'ın koleksiyoncusu yanılmıyorsa, milyonlarca frank değerindeydi tablolar. Koleksiyoncunun yanıldığını ileri sürmeye de gerek yoktu. Akıl almayacak kadar büyük bir servet... O stüdyoda benim parlak, zaferlerle dolu geleceğim var, dedi Nadine kendi kendine. Kollarını sabırsızlıkla vücuduna sardı. Konu yalnızca tablolar da değildi... Dahası vardı. Dünyanın dört bir yanında evler satın alacaktı. Harika, değerli parçalar satın alacak, alacaktı. Ziyafetler verecek, görkemli toplantılar düzenleyecekti. Öylesine güçlü olacaktı ki, dünya Mistral'ın kızının ayaklarına kapanacaktı. Yakında. Çok yakında. Ne kadar yakında?

Yataktan kalkıp Mistral'ın odasına doğru sessizce yü-

rüdü. Adamın soluk alıp verişleri daha gürültülü olmuştu. Eskisinden berbattı durumu. Her soluğu alıp verişinde göğsü hırıltılı sesler çıkarıyordu. Nadine babası gözünü açtığı takdirde kendisini göremeyeceği bir uzaklıktan uzun bir süre izledi. Sonra yatağına dönüp sabaha kadar deliksiz bir uyku çekti. Sabah kalktığında çabucak giyinip Mistral'ın başına gitti. Babası uyanıktı. Yatağının başucundaki su bardağı boştu. Marte'nin başucu masasının üzerine koyduğu lazımlık dolmuştu. Nadine tiksintiyle bunu boşaltıp bardağa su koydu. Babasının dudaklarına tuttu.

«Nasılsın, baba?»

«Dünkü gibi,» dedi Mistral ama sesi fısıltı halinde çıkmıştı. Dokunmadığı halde Nadine onun ateşler içinde yandığını hissediyordu. Islak bir bezle midesinin bulantısını bastırmaya çalışarak babasının yüzünü sildi. «Seni tıraş etmeye kalkışamam,» dedi. «Çünkü şimdiye kadar hiç yapmadım. Marte'ye sana kahvaltı hazırlamasını söyleyeyim mi?»

«Aç değilim. Daha su...» diye mırıldandı Mistral. Yeniden öksürmeye başladı. Sanki öksürük ciğerlerinden değil de tâ bağırsaklarından geliyor gibiydi. İçi sökülecek gibi oluyordu.

Nadine, Marte'yi bulmak için mutfağa indi. O sırada da yaşlı kadın içeri giriyordu.

Neşeli bir sesle, «Babam çok rahat bir gece geçirdi, Marte,» dedi. «Elini yüzünü silip daha rahatlamasını sağladım. Şimdi yine uyuyor. Dinlenmesi iyi oluyor. Bir şeyler yemesini söyledim ama istemedi. Onu anlıyorum. Üşüttüğüm zamanlarda ben de bir şey yemez yalnızca sulu şeyler isterdim. Paris'teki doktorum soğukalgınlığı için en iyi tedavinin dinlenmek ve sulu şeyler içmek olduğunu söyler.»

Marte mutsuzlukla, «Bütün bu işleri senin yapmana üzülüyorum,» dedi.

«Marte, benim tatlı Marte'm... Babam için bu kadarcık bir hizmeti de yapmazsam... Bak, sen şöyle kuvvetli bir çorba yap... Et suyuna olsun... Belki daha sonra babamı çorba içmeye razı ederim.»

«Annene de bakan Apt'deki doktora telefon etsek iyi olmaz mı?»

«O zaman babam öylesine gazaba gelir ki, hastalığı daha da artar. Hayatı boyunca hiç hastalanmadığını söyleyerek nasıl gururlanır bilirsin. Gerçekten çok hasta olduğuna

kani olmadıkça eve doktor çağırmanın karşısındayım. Babamın tek gereksinmesi şöyle iyi bir bakım, Marte. Bak ne yapmanı istiyorum senden. Yalnızca senin pişirebildiğin biçimde, enfes bir tavuk kızartması yap bana. Sonra kayısılı turta ve kocaman bir tabak peynir. Félice'nin peynirleri burnumda tütüyor. Ve de köy tereyağı.»

«Köye gitmem gerekecek. Evde fazla bir şey yok.»

«O halde git. Ben buradayım, kaygılanma.»

O uzun, sıcak eylül günü boyunca Nadine hasta odasının dışında nöbet tuttu. Koridorda, yarı açık kapının yakınında durup içerisini dikkatle dinledi. Mistral sık sık, şiddetle öksürdü. Arada bir inliyor, Nadine'i zayıf, ancak duyulabilecek bir sesle, çaresizlik içinde, yalvararak çağırıyordu. Daha sert bir sesle Marte'ye sesleniyor, her geçen dakika öksürüğü daha şiddetleniyor, onu boğulacak hallere getiriyordu. Arada sırada dalıp gidiyor ama bu uzun sürmüyordu. Aşağıda Marte, sorumluluğu üzerinden atmış, rahatlamış bir halde yemek pişiriyor, evi daha rahat bir hale sokmaya çalışıyordu.

Gece yarısı Nadine sanki biri kendisine seslenmiş gibi irkilerek uyandı. Ama ev derin bir sessizlik içindeydi. Marte'nin aşağıda, mutfağın arkasındaki odasında yattığını biliyordu. Yine de... bir şey... **Bir şey vardı.** Sırtına sabahlığını alıp Mistral'ın odasına gitti. Odaya adımını atar atmaz onun ölmek üzere olduğunu anladı. Odanın havasını ölüm doldurmuştu... Kalın, titreşimler içinde bir ilkel varlık her yeri kaplamıştı... Bunu hiçbir şey engelleyemezdi. Sonunda. **Sonunda.**

Mistral ciğerlerindeki suyla boğuluyordu. Nadine duyuyordu bunu. Bu korkunç sesi daha önce hiç duymamıştı ama şimdi anlıyor, tanıyordu. Bu tıkanır gibi, guruldar gibi ses başka ne olabilirdi? Yalnız şu odadaki koku böylesine mide bulandırıcı olmasaydı... Ama ne pahasına olursa olsun oradan ayrılmaya niyeti yoktu. Emin oluncaya dek...

Nadine pencereye gidip yataktan yayılan pis kokuyu bir parça olsun azaltması için açtı. Bir sandalyeyi mümkün olduğu kadar pencere önüne çekerek oturup ayaklı lambayı

yaktı. Tırnaklarını incelemeye başladı. Tırnaklarından birinin cilası bozulmuştu. Ah, bir değil ikisinin. Cenaze töreninden önce Félice'de bir manikürcü bulmalıydı.

Şimdi yataktan değişik, yakaran, rica eden bir ses geliyordu. Su mu? Böyle boğulurken Mistral su mu istiyordu? Olanaksız. Hayır, konuşmaya çalışıyordu. Anlamsız, bölük pörçük heceler... Nadine kulak bile vermedi.

Çok geçmeden yataktaki sesler tümüyle kesildi. Hiç kalmadı. Nadine ölgün ışığın altında oturmayı sürdürdü. Acele adımlarla odasına dönmezden önce emin oluncaya dek bekledi.

Uyuması gerekti. Sabahın ışıkları onu uyandırırdı. Böyle şeyler öyle ani oluyordu ki.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Yağmur hâlâ yağıyordu. Bütün gün hiç durmadı, diye düşündü Fauve. Julien Mistral'ın ölüm haberini TV'den dinledikten sonra geldikleri Maggy'nin dairesinin penceresinden bakıyordu.

Darcy, «Bütün bu gazetecilere kendileriyle konuşamayacağını söylemeye daha ne kadar dayanacağını sanıyorsun?» diye anlayışlı bir sesle sordu. «Fauve, **New York Times, Daily News** muhabirlerinin dışında, evin hemen önünde bir yığın fotoğrafçı, iki TV ekibi bekliyor. Lobiye girmelerine izin verilmedi ama yağmur yağsın ya da yağmasın gitmeyip bekliyorlar.»

Fauve sıkıntıyla, «Beni neden rahat bırakmıyorlar?» diye sordu.

«Ne yazık ki şekerim, sen öykünün en can alıcı noktasısın. Basın, Mistral'ın biyografisini araştırıp yazmaya başladığında, onlara göre, en çekici konu 'Ressam'ın Kızı' olacaktır. Fauve Lunel... İnsanların, okuyucuların en fazla ilgi duyacağı kişi sensin. Üstelik burada, seni ele geçirebilecekleri yerdesin. Julien Mistral'ın ölümü kendi başına da bir olay ama buna annenin öyküsü de katılırsa... Evet, seninle konuşmayı neden istediklerini anlıyorsundur.»

«Buna zorunlu muyum? Onlarla konuşmaya, sorularını yanıtlamaya?»

Maggy, «Fauve'un buna zorunlu olduğunu sanmıyorum,» diye atıldı. «Gerekli mi, Darcy?»

«İşi bir an önce bitirmenin en kısa, kolay yolu bu,» dedi Darcy.

Ne yapacağına karar veremeyecek bir durumda olan Fauve, «Peki, ne tür şeyleri bilmek, öğrenmek isteyeceklerdir?» diye sordu.

«En başta bana sordukları şey senin cenaze törenine gidip gitmeyeceğin. Ondan sonrasını bilmiyorum. Babanı en

son ne zaman gördün... Bu trajik ölüme tepkin nedir... Bu gibi şeyler soracaklardır.»

«Hiç beklemiyordum bunu,» dedi Fauve.

«Benim başıma geldi,» dedi Maggy. «Annen öldüğü zaman... Sormayacakları, yazmayacakları hiçbir şey yoktur bu gazetecilerin. Darcy, bir şeyler yazıp onlara okusan... Fauve'un kendileriyle konuşacak durumda olmadığını söylesen?»

Darcy kuşkuyla. «Bir denemeye değer,» dedi.

«Yalnızca cenaze törenine gideceğimi söyleme,» diye atıldı Fauve. «Çünkü gitmeyeceğim.»

Oturma odasında bir sessizlik oldu. Darcy'yle Maggy bakıştılar. Darcy, «Ben kütüphanede oturup bir şeyler yazayım,» diyerek ayağa kalkıp odadan çıktı.

Maggy, torununun oturduğu kanapeye gidip yanına oturdu. Elini avuçlarının içine aldı. «Bak, Fauve, diyelim ki cenaze törenine gitmedin. Bu davranışının dedikoduları daha da çoğaltacağını anlamıyor musun? Herkes bunun nedenini merak edecektir. Babanla aranızda kişisel ne olursa olsun, Julien Mistral dünyanın en büyük ressamlarındandı. Nadine Dalmas'tan ve senden başka çocuğu yok. **Gitmelisin.**» Maggy'nin sesi sağduyu doluydu. Mistral'ın ölüm haberini öğrendikten sonra oturup durumu düşünmüştü.

Fauve, «Bunun kişisel bir sorunla hiçbir ilgisi yok, Magali,» diye mırıldandı.

«Şekerim, seni anlamıyorum. Üç güne kadar Félice'de büyük bir tören yapılacak... Nadine'in yaptığı basın toplantısından öğrendik bunu. İstersen seninle ben de gelirim. Daha da dikkati çekeriz ama önemi yok. İstersen seni yalnız bırakmam.»

«Hayır, Magali, gerek yok. Teşekkür ederim... Ama gitmeyeceğim.»

«Fauve, her gün binlerce kişi cenaze törenlerine gidiyor, kimse de onlara ölen kişi hakkında içlerinden ne hissettiklerini, ne düşündüklerini sormuyor... Törende bulunmaları yeterli. Bu bir formalite olabilir ama çok gerekli. Bir saygı gösterisi... Özellikle ölen kişi babansa.»

«Ben istemeyerek de olsa gidemem.» Fauve öylesine alçak sesle konuşuyordu ki Maggy onu güçlükle duyuyordu. Yaklaşıp kolunu torununun omuzuna attı.

«Julien Mistral'ın yapıtlarında ona saygı duyacak yeteri

kadar şey bulabilirsin... Aranızda ne olursa olsun. Bu dünyada insanın yaptıkları kalır, Fauve. Bunu asla unutma.»

Fauve ayağa kalkarak, «Hayır,» dedi. «Bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum.»

«Gerçekten hiçbir şey anlamıyorum,» diye çaresizlikle inledi Maggy. Şaşkındı da. Fauve mantığın sesine daima kulak verir, buna karşı çıkmazdı.

«Sana asla anlatmayacağıma yemin etmiştim... onun yaptığını, onu bir daha neden görmek istemediğimi sana asla anlatmayacaktım ama, şimdi anlatmam gerektiğini sanıyorum... Yoksa asla anlamayacaksın, Magali.» Fauve, Maggy'nin ayakları dibine oturup başını ondan yana kaldırdı. Bu yüzde pişmanlık, acı ve isteksizlikle karışık öyle bir ifade vardı ki Maggy dehşetle irkilmekten kendini alamadı.

«Sözünü ettiğin, saygı duymam gerektiğini söylediğin çalışmaları bence anlamsız. Çünkü işi uğruna pek çok insanı feda etti o.»

«Feda mı etti?»

«Evet. Savaş sırasında dünyanın belki de yarısı savaşırken o resim yapmayı yeğledi. Almanlarla işbirliği yaptı... Direniş savaşçılarından bir grup... **Maquis**... onun resim yaptığı çarşafları çaldığında arkadaşı olan bir Alman subayına onları ihbar etti. Hepsi, toptan öldürüldü... Bütün o gençler... Ama Julien Mistral çarşaflarına kavuştu... Resim yapmayı sürdürdü. Ama işin en kötü yanı bu değil, Magali. Beteri var. Savaş boyunca **La Tourelle**'ya gelip geceyi orada geçirmek isteyen kaçakları eve almadı... Canlarını kurtarmak için kaçanları... Çoğunluğu da Yahudiydi bunların. Paris'te tanıdığı dostları, arkadaşlarıydı. Onları belki sen de tanırsın, Magali. Adrien Avigdor'u bile geri çevirdi. Bu insanlardan bazılarını kurtarabilirdi ama çalışmalarını engellerler, diye parmağının ucunu bile kıpırdatmadı. Yahudiler, sayılarını kimse bilmiyor, onun işi yüzünden toplama kamplarına gittiler, **orada öldüler.** Çünkü hiçbir şey, insancıl hiçbir duygu onun çalışmalarına sekte vurmamalıydı.»

Maggy ıstırapla, «Nasıl... Kim?» diye soludu.

«Kate anlattı. Ama o da kabul etti.»

«Kabul etti mi?»

«Evet. **La Tourelle**'dan ayrıldığım gün bana hepsinin doğru olduğunu kanıtladı. Senin bunları bilmeni hiç istemiyordum, Magali.»

«Tanrım... Tanrım... Neden anlatmaya çekindin?.. Daha çocuktun o zaman... Bana anlatman gerekirdi...»

«Çok utanıyordum. Sonra, kendimi toparladığımda da söylemeye gerek görmedim. Julien Mistral beni bir daha asla görmeyeceğini biliyordu.»

«Utanıyor muydun?»

«Onun babam olmasından, böyle şeyler yapabilen birinin babam olmasından utanıyordum. **Onun namına** utanıyordum en çok. Bir insan olarak değerinin ne olduğunu öğrenmiştim. Bu yüzden cenaze törenine gidip ona saygı gösterisinde bulunamam, Magali. Dünyada insan hayatından daha değerli ne olabilir ki?»

Nadine Mistral Dalmas daha önce sandığı kadar büyük bir hoşnutluk hissetmiyordu. Kendi kendine, zaten hiçbir şey kusursuz değildir, diye düşündü. Cenaze töreni hemen hemen istediği gibi olmuştu. Paris'ten Güzel Sanatlar'ın müdürü maiyetiyle birlikte gelmişti. Félice'nin yukarılarındaki rüzgârların delice estiği yerdeki eski mezarlık, kilisedeki duadan sonra tabutun peşinden giden insanlara en güzel biçimde bir fon oluşturmuştu.

Félice'nin yaşlıları, toplumdaki her ölümde olduğu gibi mezarlığa gelmişlerdi. Ama kalabalık, Mistral'ın gömülüşünü gördüklerini söyleyebilmek için Provence'ın dört bir yanından gelen sanat severlerle daha da kalabalıklaşmıştı. Phillipe ve önemsiz birkaç arkadaşı dışında Paris'ten hiç kimse gelememişti ama yine de görkemli bir cenaze töreni olmuştu. Nadine'in törende görmek istediği kişilerin çoğu hâlâ tatildeydi. Félice de onların bulundukları yerden uçakla gelemeyecekleri kadar uygunsuz bir yerdi. İhtiyar ekim ayında Paris'te ölseydi durum ne kadar farklı olurdu, diye düşündü Nadine. Yine de kusursuzdu her şey. Bu taşra köyünde bile insan Katolik kilisesinin görkemli kurallarından uzak kalamazdı.

Şimdi, basın mensuplarının tabut mezara indirilir indirilmez gitmeleri Nadine'in bir tuhafına gitmişti. Ama Mistral'ın ölümünden beri ilk kez oturup başını dinleme fırsatını bulduğu için de seviniyordu.

Bu arada onu tek sinirlendiren şey vergi memurunun davranışı olmuştu. O **küçük** memur ona atölyenin kapısını

açmayı nasıl yasaklayabilirdi? Buna nasıl **cesaret** edebilirdi? Adam kendi malını mülkünü çalacağını mı sanmıştı? Ön ve arka kapıları kilitlerken bunu ona sormuştu. Memur bunun yalnızca bir formalite olduğunu, Paris'den vergi memurlarının gelmesine kadar beklenileceğini homurdanır gibi söylemişti. Mistral'ın koleksiyoncusu, tabii şimdi de **onun** koleksiyoncusu olan Etienne Delage'a durumu anlatıp yakındığında, Delage yapılacak hiçbir şey olmadığını söylemişti. Hükümet payına düşeni almadan önce hiçbir şeye el sürülemezdi. Bu kadar uzun zaman bekledikten sonra bir dakika daha beklemek bile Nadine'e güç geliyor, çıldıracak gibi oluyordu. Ama başka seçeneğinin olmadığını da biliyordu.

Salonun kapısında beliren Marte'ya, «Evet?» dedi Nadine. «Ne var?»

«Apt'teki noter **Maitré** Banerte geldi. Seni görmek istiyor.»

«Adamın adını bile duymadım ben. Yattığımı söyle. Çekip gitsin.»

«Söyledim, küçüğüm ama ısrar etti. Çok önemliymiş.»

«Ah, pekâlâ,» diye Nadine içini çekti. Noterin elinden kurtulunamayacağını herkes bilirdi. Annesi öldüğünde de aynı şeyler olmuştu.

İçeri giren adam tombul, yüzü kıpkırmızı, koyu mavi bir takım elbise giymiş, kendine önemli bir kişi havaları vermeye çalışan biriydi.

«Benimle konuşmak için kötü bir zaman seçtiniz, Mösyö,» dedi Nadine.

«Size en derin taziyelerimi bildirmeme izin verir misiniz Madam Dalmas? Ama en kısa zamanda gelmek zorunda olduğumu anlayacağınızı sanıyorum.»

«Gelişinizin nedenini bilmiyorum, **Maitre** Banette, değil mi?»

«Sizi bu acınızın içinde ancak mesleğimle ilgili zorunluluklar yüzünden rahatsız edebilirim, Madam. Beni bağışlayın. Ama Mösyö Mistral'ın vasiyetnamesini size bildirmem gerekiyordu. Vasiyetnamenin aslı Aix'de, **Fichier Centrale des Derniérs Volontés**'deki dosyada duruyor ama ben size bir kopyasını getirdim. İsteyeceğinizi düşündüm de.»

«Vasiyetname mi?» Nadine birden doğruldu. «Bir vasiyetname mi yazdırdı? Bilmiyordum,» Telaşla ihtiyarın bir yardım kurumuna para bırakmış olup olmayacağını merak

etti. Hayır, böyle bir davranış Julien Mistral'a göre değildi. Olamazdı.

«Üç yıl önce benimle görüşmeye geldi, Madam,» diye **Maitre** Banette konuşmasını sürdürdü. «1972 ocağının üçünde çıkan Yasa sorunu vardı...»

«Ne yasası? 1972'de mi? Mal-mülkle ilgili bir yasa çıkarıldığını bilmiyordum. Paris'teki avukatım bana bir şey söylemedi.»

«Hayır, efendim, bunun malla mülkle bir ilgisi yok. 1972'de Fransız Parlamentosu, ilk kez olarak, evlilik dışı ilişkilerden doğmuş çocukların resmen tanınacağı üzerine bir yasa kabul etti. Mösyö Mistral, Matmazel Fauve Lunel'i resmen evlatlığa kabul etti.»

Nadine dili tutulmuş gibi oturuyordu. **Maitre** Banette devam etti: «Sonra Mösyö Mistral'ın vasiyetnamesi var. Çok acayip bir belge bu efendim. Kendileri öğüt dinlemeyen bir insandılar. Madam. Önce tüm malını mülkünü Matmazel Fauve Lunel'e bırakmak istedi. Fransız yasalarına göre bunun imkânsız olduğunu söyledim. Yapabileceği tek şeyin mirasını iki çocuğu arasında bölmek...»

«Bölmek mi?»

«Madam, üzülmeyin, bunu yapmak Veraset Yasası'nın 760'ıncı maddesine göre olanaksızdı. Matmazel Fauve Lunel meşru çocuk olsaydı mirasın yarısına hak kazanırdı. Yani yüzde yirmi beş yerine yüzde ellisine. Siz, Madam, bu durumda vergiler kesildikten sonra yüzde yetmiş beşine hak kazanıyorsunuz.» Adam sustu. Nadine'in bir şey söylemesini bekledi. Ama Nadine konuşmayınca devam etti. «Madam, vasiyetname onaylamadığım bir biçimde kaleme alındı. Mösyö Mistral'a fikrimi söyledim ama beni dinlemedi.

Nadine zehir dolu bir sesle, «Fauve,» dedi. «Daima Fauve.»

«Evet, Madam, Mösyö Mistral'ın bu çocuğuna karşı özel bir eğilimi var.»

«Ne yazıyor vasiyetnamede? Şimdi bu belgeleri bana verin.»

«Madam!» Noter vasiyetnameyi korumak istermiş gibi haybetli göğsüne bastırdı. «Yaptığım araştırmalardan Matmazel Lunel'in Félice'de olmadığını öğrendiğimden size geldim. Ona da bilgi verilecektir. Kendisini nerede bulacağımı

bilmediğimden vasiyetnamenin içindekileri sizin bilmenizin yerinde olacağını düşündüm.»

«Şu tanrının cezası şeyi oku artık!»

Noter sitem eder gibi, «Benim de niyetim bu, Madam,» dedi. Gırtlağını temizlemek için öksürüp okumaya başladı:

«'Ben, Julien Mistral, tüm yapıtlarımı çok sevgili, aziz kızım Fauve Lunel'e bırakmak istedim. Ama yasa bunu yapmamı engellediğinden onun, karım Katherine Browning Mistral'dan geri satın aldığım, satış belgesinin bu vasiyetnameye ilişkin bulunduğu LA ROUQUİNNE serisine sahip olmasını diliyorum. Fauve'un ve dünyada sevdiğim tek kadın olan annesi Théodora Lunel'in tabloları da onun olacak. Özellikle bana Fauve'un ilham ettiği CAVALLİON serisi de ona verilecek. Sonunda Fauve sayesinde öğrendim, çok geç kalmış olmama rağmen hayatımın en önemli dersini aldım. Bir gün Fauve'un onu dinlediğimi, değiştiğimi anlamasını umuyorum. Eğer sevgili kızım Fauve isterse La Tourello ve çevresindeki topraklar da onundur. Eğer kabul etmezse LA TOURELLO'nun satılıp elde edilecek paranın diğer mallarıma eklenmesini istiyorum.

«Hiçbir biçimde, LA TOURELLO'yla içinde çalıştığım atölyenin Madam Nadine Dalmas'ın olmasını istemiyorum. Onun hiçbir toprağa ya da sanat eserine ilgi duymadığını, sevmediğini kesinlikle biliyorum. Mirasımın geri kalan bölümünün yüzde yirmi beşi yine kızım Fauve Lunel'in olacak. Eğer Fauve Mistral soyadını kullanırsa bana onur verir ama kullanmazsa da bunun nedenini anlıyorum.

«'Arta kalan mirasım, yasaya göre, Madam Nadine Dalmas'ın olacak. Onun eline geçecek mirası her zaman sürdürdüğü o boş, sığ, değersiz, önemsiz yaşantıyı devam ettirmek için hemen satmaya başlayacağından eminim.'»

«Hepsi bu kadar, Madam.»

«Piç! Orospu kızı! Sokak sürpüntüsü! Hayır! Asla! Hiçbir şey almayacak o. Ben yaşadığım sürece bir tek frank

bile alamaz! Bu adam aklını kaçırmış olmalı! Vasiyetnameye itiraz edeceğim. Bu vasiyetname uygulanmaya geçemez!» Yüzü kötülükle dolu bir Japon maskesine bürünen Nadine öylesine sinirliydi ki noter tiksintiyle yerinden fırlayıp kalktı. Kendine hakim olmaya çalıştı.

«Size şunu söyleyebilirim, Madam,» dedi. «Babanızın, vasiyetnameyi hazırlatırken, aklı başındaydı. Eğer Mösyö Mistral'ın deli olduğunu, aklının başında olmadığını hissetseydim bu vasiyetnamenin hazırlanmasına asla izin vermezdim. Vasiyetname geçerlidir.»

«Defol! Sen ne bilirsin ki? Paris'ten avukatımı çağıracağım. Seni kendini beğenmiş eşek herif! Seni koca aptal!.. Bu deli saçmalarıyla dolu vasiyetnameye elbette itiraz edilir! **Defol!**» Nadine noterin üstüne doğru öylesine düşmanca yürüdü ki adam şapkasını kaparak, vasiyetnameyle birlikte odadan koşarak çıktı.

Gazeteciler ayrıntıları öğrendiklerinde, uzun zamandan beri elimize geçen en güzel öykü bu, diye karara vardılar. **«Inconduite notoire de la mere»**, Medeni Kanun, madde 339. Hâlâ gelmiş geçmiş en büyük kapak kızı sayılan Teddy Lunel tarafından işlenmiş «Ünlü Zina»... Gazetecilerin içinde tecrübeli olanlar bunun kanıtlanmasının güç olduğunu söylüyorlardı ama Julien Mistral'ın bıraktığı olağanüstü vasiyetnameye itiraz etmenin tek yoluydu. Dava açıldığı haberi çıkar çıkmaz vasiyetnamenin ayrıntılarının öğrenilmesi için Aix'deki dosyalar karıştırılmaya başlanmıştı bile. Vasiyetnamedeki maddeler de gazetecilere hatırı sayılır değerde malzeme sağlamıştı. Lubéron'un kuzey yamacının yükseklerindeki bir mezarlıkta sona erdiklerini sandıkları bir macera böylece canlanmış oluyordu. Küçük muhabirlerden biri coşkuyla, haftalarca sürer, dedi. Ondan daha bilgili olanı, aylar sürer cahil herif, diye ellerini sevinçle oğuşturarak düzeltti.

Darcy, «Nadine Dalmas'ın hiçbir şey kanıtlayamaması önemli değil,» dedi. «O yine de intikamını almış olacak. Teddy'nin adını çamura bulayacak.»

Fauve, «Annemle ilgili olarak bulacaklarını açığa vur-

makta serbesttir,» diye şiddetle atıldı. «Hiç önemi yok. Önemli olan yakıştırmalar yapmaya kalkışması.»

«Ben de bundan korkuyorum. Aslında amacı bu. Yoksa vasiyetnameyi neden açıkladı? Vasiyetname aleyhinde dava açmasaydı kimse Mistral'ın onun hakkında düşündüklerini öğrenmezdi.»

Fauve yumruklarını sıkmış Maggy'nin salonunda dolaşıyordu. Vücudundaki kaslar öylesine gerilmişti ki iki büklüm duruyordu vücudu. Hiçbir yerde bir dakika olsun oturamıyor, durmadan ileri geri dolaşıyordu. Varlığından haberi bile olmadığı bir öfkeye kapılmıştı. Sanki çarşaf gibi uzanan sakin denizde birden azgın bir dalga çıkmış, küçücük bir sandalı kaplayarak onu iki üç metre havaya fırlatmıştı. Hayatı boyunca başından geçen hiçbir şeyi Nadine'in annesinin anısına saldırışı kadar önemli saymıyordu. Gerekse, eline geçirebilse Nadine'i hemen burada, anında öldürebilirdi. Fauve bunları düşünüyor ama hiç şaşırmıyordu.

«Yarın Avignon'a gideceğim. Bu davayı engelleyeceğim. Anneme orospu dedirtmem! Tabloların canı cehenneme, ama Nadine **bunu yapamaz**... izin vermeyeceğim!»

«Fauve,» dedi Maggy. Sustu. Sonra yine başladı. «Bütün bunlar sen doğmazdan önce oldu...»

Fauve ona aldırış etmeden, «Gidip eşyamı toplayayım,» dedi.

Maggy, «Telefon edebileceğin biri var mı?» diye yakarır gibi sordu. «Yardım isteyeceğin biri? Bir tek kişi bile yok mu?»

Fauve ağır ağır, «Evet var,» dedi. «Evet. Biri var. Nasıl da düşünemedim.»

Eric Avigdor, Marsilya havaalanında bekliyordu. Altı ay önceki ayrılışlarının etkisiyle genç adam ona taziyetini bildirirken bir parça soğuktu.

«Babam onu aramana çok sevindi,» dedi Güney Karayolu'ndan Avignon'a doğru giderlerken.

«Sanırım çok şaşırmıştır... Denizaşırı santraldan telefon numarasını istedim. Birkaç dakika içinde bağladılar. Vakit nerdeyse geceyarısıydı. Zaman farkını düşünemedim.»

«Babam zaten erken yatmaz.»

«Telefonda kendisi de öyle söyledi ama ben nezaketen söyledi sandım.»

«Babam mı? Emekliye ayrıldığından beri nezaketi mezaketi bıraktı o.»

Fauve kaygıyla, «Bana bir avukat buldu mu?» diye sordu.

«Avignon'un en iyi avukatını tuttu. Seni bekliyor şimdi. **Adı Maitré** Jean Perrin. Babamla Direniş Örgütünde savaşmışlar.»

«Baban çok anlayışlı bir insan.»

«Seni çok sever.» Eric ilk kez gülümsedi. Fauve da. Adrien Avigdor'u düşünmek bile Fauve'u rahatlatıyordu.

Yine sustular. Ama Fauve'un bavullarının getirilmesini beklerken olduğu gibi resmî değillerdi artık. Fauve Paris'ten hemen Marsilya uçağına binmişti. Yorgundu ama ekim ayının başlarında, Provence'ı akşama doğru kaplayan güneş ışıklarının niteliği, sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen zeytin ağaçları, sipsivri uzanan selviler üzerinde mucizevi etkisini gösteriyor, kanının damarlarında giderek daha hızla akmaya başladığını hissediyordu.

On altı yaşından beri ilk kez Fauve kendi kendine bu görünümü ne kadar sevdiğini anımsamaya izin verdi. Karayolundan onları Félice'ye götürecek yola sapacakları yerde batıya doğru ilerlediler. Yarım saat sonra Avigdorların Villeneuve-les Avignon'daki evlerinin önündeydiler.

Fauve avukatı daha görür görmez hayal kırıklığına uğradı. Kaygılandı. Jean Perrin'in Adrien Avigdor yaşlarında olacağını ummuştu. Ama bu adam otuz sekiz, otuz dokuz yaşlarından nasıl daha büyük olabilirdi ki? İnce yapılı, kısa boylu, çocuksu bir hali vardı. Oysa avukatın gri gözlerinde öyle bir bakış vardı ki Fauve hemen kendini toparladı. Çünkü Jean Perrin bir tek otoriter, anlayışlı bakışla karşısındakini ölçüp biçen türden bir adamdı.

Hemen hiç değişmemiş olan Adrien Avigdor açık yakalı gömleğinin üzerine bir süveter geçirmişti ama **Maitré** Perrin'in sırtında yakasına şeref madalyasını takmış olduğu kruvaze bir takım elbise vardı.

Beth Avigdor Fauve'a sanki çok sevgili kuzeniymiş gibi sarıldı.

«Çok yorgun olmalısın, zavallı Fauve'um benim,» dedi.

«Konuk odası seni bekliyor. Yemekten önce bir saat dinlenmek ister misin?»

«Hayır, teşekkür ederim, Madam Avigdor. Hemen Maitre Perrin'le görüşmek istiyorum.»

Fauve'la avukat, bir tarafta Rhone, geride Avignon saraylarının siluetlerinin, kulelerinin dalgalı nehirde kocaman bir yelkenli gemi gibi süzüldüğü manzaraya bakan geniş balkonda oturdular.

Adamın gençliğinden hâlâ tedirgin olan Fauve, «Eric bana sizin Mösyö Avigdor'la Direniş'te bulunduğunuzu anlattı,» dedi.

«Şey... Ben okuldan nefret ederdim. Okuldan Aix dağlarına kaçıp hırsız-polisçilik oynamak daha hoşuma gitti. Savaş sona erdiğinde ben on üç yaşındaydım. Gördüğünüz gibi oldukça saygıdeğer bir vatandaş durumuna geldim.»

«Okuldan kaçtığınızda kaç yaşındaydınız?»

«On.» Avukat omuz silkti. «Ama boyum aynı bu kadardı.» Avukat gülümseyince Fauve ondaki pervasız, vatanının kurtulması için savaşan küçük kahramanı görür gibi oldu. Güvensizliğini yitirdi.

«Maitre Perrin, bana yardım edebilir misiniz?»

«Adrien dün gece bana telefon ettiğinden beri hep bunu düşünüyorum. Doğrusunu isterseniz matmazel, bütün gün bu iş için çalıştım. Emin olun büromdakinden daha ilginç bir gün geçirdim.»

«Çalışmaya başladınız mı? Ama biz daha konuşmadık bile.»

«Sorun tanıklar, değil mi? Karekterle ilgili tanıklık yapacak kişileri bulmak. Ben de onları aradım. Bir tane buldum.»

«Bir tane mi?» diye atıldı Fauve. «Bunun, bir tek kişinin bize ne yararı dokunabilir ki? Babamla tanıştığında annem yirmi dört yaşındaydı... Annem rahibe değildi, elbette yaşadı. Şimdi üvey kızkardeşimin ellerine düştü... Madam Dalmas annemi mahvetmek istiyor...»

Şimdi Fauve'un Jean Perrin'e duyduğu güven kökünden silinip gitmişti. Bu tecrübesiz, saf gibi görüren adam, bugün hâlâ hayatta olan birçok erkeğin kalbini çalmış Teddy Lunel hakkında nelerin öğrenilebileceğini ya da gerçeklerin nasıl çarpıtılabileceğini nerden bilebilirdi? Mel-

vin, «Birkaç aşık,» demişti ona. Ama Fauve, Melvin'in anlayış göstermeye çalışmış olduğunu biliyordu.

Bu erkeklerin kaç tanesi Teddy Lunel'le ilişkisi oldu diye övünmeye kalkardı? İçlerinden kaç tanesi dünyanın en güzel kızıyla olan ilişkisinden söz etmemeyi yeğlerdi?

«Matmazel, annenizin yaşının bu işle ne ilgisi var?»

«Çok var, sanırım.» Bu adam bir şey bilmiyor, anlamıyordu.

«Bir Fransız avukatla ya da noterle hiç konuşmadınız mı?»

«Büyükannem New York'taki Fransız konsolosuyla konuştu. Ben de ertesi sabah uçağa atlayıp geldim.»

«Ah, bir diplomat. Yazık. Matmazel, Fransız yasaları bu konuda çok sıkı ve açıktır. Gelişigüzel suçlamaların, çirkin yakıştırmaların yapılmasına asla izin vermez. Hafifmeşreplik, evlilik dışı yaşantı yalnızca annenizle babanızın birbirini tanıdığı yani sizin kimliğinizin sorgu sual edileceği döneme uygulanabilir. Öğrendiğim kadarıyla da, tanıştıkları günden annenizin ölümüne kadar birbirlerinden hiç ayrılmamışlar. Bu noktayı kuşkuya hiç yer bırakmayacak biçimde kanıtlamak niyetindeyim.»

Avukat bakışlarını Fauve'un yüzünden kaçırdı. Böylesine bir rahatlamayı izlemek yakışık almazdı. Jean Perrin onun hıçkırmaya başladığını duyunca hemen kalkıp içeri girdi.

Beth Avigdor, «Ne oldu?» diye atıldı. «Yanına gideyim mi?»

Jean Perrin, «Yo, yo.» dedi. «Ben olsam onu biraz yalnız bırakırdım.»

Eric ona aldırış etmeden balkona çıktı. Fauve bir şezlongun içine gömülmüş sarsılarak, kendini kontrol edemeden ağlıyordu. Genç adam onu toparlayıp kollarına aldı. Fauve doyasıya ağlayıncaya kadar göğsüne bastırdı. Onu yumuşak seslerle teselliye çalışarak bir bebek gibi salladı. Sonunda Fauve ıslak, kızarmış şişmiş yüzünü kaldırarak, «Mendil,» dedi. Eric arandı ama bulamadı. «Burnunu koluma sil,» dedi. Fauve, «Hayır yapamam,» diye sızlandı. «Koluna silemem.»

«O halde ben sileyim.» Eric gülerek bir kolunun düğmesini açtı. **«Şimdi, sümkür!»**

Yarım saat sonra Fauve yüzünü yıkamış, saçlarını fırçalamış bir halde üç Avigdor ve avukatla salonda oturmuştu. Jean Perrin o günkü araştırmalarını ayrıntılarıyla anlatıyordu.

«Kendi kendime alıştıkları dünyadan kopan, yokolan iki insan, sıradan kişilerin yaptığı neleri yapar, diye sordum. Yani, yapmak zorunda oldukları şey nedir? Avukat sustu. Ama kimse bir yanıt vermeye kalkışmadı. «Yemek yerler elbette.»

«Şarap içerler,» diye düzeltti Adrien Avigdor.

«İkisini yaparlar, **mon vieux**, ikisini de. Nerede yemek yerler? Lokantalarda. İki insan birbirlerine ne kadar aşık olurlarsa olsunlar koca bir yıl boyunca evde yemek pişirip yemekle yetinmezler. Peki, Fransa'nın en büyük ressamı Avignon'da, nerede yemek yer?» Avukat yine sustu. Bu kez Fauve soruyu bağırarak yanıtladı.

«Hiely'de!»

«Nereden bildiniz, Matmazel?»

«Çünkü babam beni oraya götürürdü.» dedi Fauve. Sonra kıpkırmızı kesildi. Şaşırmıştı. Öylesine uzun zamandır «Babam» sözcüğünü kullanmamıştı ki, ağzından bunun nasıl doğal olarak çıktığına hayret ediyordu.

«Elbette Hiely'de yiyorlardı yemeklerini. Avignon'un iki yıldızlı tek lokantası Hiely'dir. Ben de bu sabah oraya gidip Mösyö Hiely'le görüştüm. 1953'de o mutfakta baba sanatını öğreniyordu ama sık sık kapıya çıkıp annenizin güzelliğini seyredermiş. Onu çok iyi anımsıyor. **Livre d'Or**'larını görmek istedim. Çünkü Julien Mistral'dan imzasını istediklerinden emindim. Evet, orada, sayfaların birinde babanızın imzasını buldum. İmzanın da ötesinde bir şeydi: Baba Hiely'nin karakalem resmini çizip altına imzasını atmıştı. Altında annenizin de imzası vardı.»

Fauve, «Ama...ama...» diye atıldı. «Bu bir şey kanıtlar mı?»

«Hayır. Öte yandan Hiely'lerin iyi, yakın müşterilerine Noel kartları yollamak gibi bir adetleri var. Müşterilerin adresleri defterlerinde yazılı. Biraz araştırınca annenizle babanızın Avignon'da hangi adreste oturduklarını buldum. Öğle yemeği zamanı olmasına karşın hemen bu adrese gittim. Evi buldum. Kapıcı yine aynı kapıcı. Değişmemiş. Sa-

nırım Madam Bette 2000 yılında bile yine orada kapıcılık ediyor olacak. Her neyse, bana çok yardımcı oldu...

«Kapıcı kadın mı?» dedi Fauve.

«Hayır, Matmazel, böylesine kuşkucu olmayın. Tanığımız kapıcı olmayacak. Ama istersek o da sevine sevine tanıklık edebileceğini söyledi. Madam Bette bana annenizle babanızın yine hâlâ alt katta oturan bir doktorla dost olduklarını anlattı. Daha iki saat önce bu doktoru evde bulup konuştum. Bana karısının ve kendisinin, anneniz ve babanızla daha buraya taşındıkları ilk günden ahbap olduklarını söyledi. Hatta babanızın satın aldığı bazı eşyaların taşınmasına bile yardım etmişler. İki aile zaman zaman buluşup içki içtikleri gibi Hiely'ye, Prieuré'ye ya da başka yerlere yemek yemeğe gitmişler. Anneni çok severlermiş. Gerçekten sevmişler. Annenizin ölümünden sonra babanızı bir daha hiç görmemişler. Ama onlardan neden uzak durduğunu da anlamışlar. Annenizle babanızın birbirlerine ne kadar düşkün olduklarını anlatmakla bitiremediler. Doktor, Profesör Daniel yani...»

«Dr. Daniel!» diye atıldı Beth Avigdor. «Ama ben onu tanırım!»

«Elbette, Beth. Kendisi Avignon'un en tanınmış kişilerinden biridir. Aix Üniversitesinde öğretim üyesi. Profesör Daniel bu iğrenç, nefret verici itham karşısında çok sinirlendi... Hem de nasıl... Bunu hemen kişisel bir sorun haline getirdi diyebilirim. O da, karısı da annenizin Avignon'da oturdukları sürece babanızdan başka hiçbir erkekle ilgilenmediğine dair tanıklık etmeye hazırlar. Vasiyetnameye yapılan itiraz daha başlamadan sona erecek. Madam Dalmas yönünden artık hiçbir sorun çıkmaz.» Jean Perrin çekingen, çocuksu gülümsemesiyle güldü.

«Peki, neden **kişisel** bir sorun haline getirdi?» diye sordu Fauve. «Doktor neden bunu kendine yapılmış bir hakaret olarak kabul eti. Annem ve babamla çok yakın dost olduğu için mi?»

«Matmazel, annenize doğumu o yaptırtmış. Sizi o dünyaya getirtmiş.»

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

«Madam Dalmas, hoşgeldiniz, sizi burada görmek ne güzel şey,» dedi Yves Saint Laurent'in kıdemli tezgahtarı olan Madam Violette. Nadine'i görünce şaşkınlığını belli etmeyecek kadar iyi eğitim görmüş bir görevliydi. Ama diğer, emrinde çalışan satıcı kızlar arasında hayretlerini belli eden kıpırdaşmalar oldu. Madam Violette, Nadine'i salonun en iyi yerindeki koltuğa doğru götürürken, «Sizi özellikle ilgilendiren bir şey var mı, Madam?» diye sordu.

«Yepyeni bir gardrop edinmek istiyorum,» dedi Nadine ilgisiz bir tavırla. «Albin'den öylesine uzun bir zamandan beri giyindim ki artık her şey son derece sıkıcı gelmeye başladı.»

«Ah, Madam çok şık. Yine de değişiklik yapmanın iyi olacağı kanısındayım. Mösyö Saint Laurent buraya kendisi yokken geldiğinizi öğrenince çok üzülecektir.»

Nadine prova yaptıracak kadar hoşuna giden kıyafetlerin numaralarını yazmak için geleneksel altın kalemle, küçük defteri aldı. Sıradan bir müşteri gibi böyle oturup defilenin başlamasını beklemek başını döndürüyordu. Jean François Albin'in kreasyonlarını aylar ayı seyrettikten sonra bir tanesini giydiğinde kendini onu yıllardan beri giymiş gibi hissederdi. Şimdi artık böyle bir duyguya kapılmayacaktı.

Saint-Laurent dünyanın en büyük modacısıydı. Ama bunu daha dün kendi kendine de olsa kabullenmesi olanaksızdı. Bugün, sonunda o Jean François Albin denilen şımarık, kaprisli çocuktan kurtulmuş, özgürlüğüne kavuşmuştu. Bugün, dünyada hiçbir kadının bulunmadığını sandığı bir mevkiide bulunuyordu. Artık istediği kadar harcayabileceği parası vardı. Dolabında gerektiğinden bir gün daha fazla tutmak niyetinde olduğu bir tek elbise, çanta, ayakkabı ya da bluz yoktu. Dünyanın en zengin adamının yeni karısının bile eski giysilerinin içinde atmak, satmak istemediği, ayrıl-

maya gönlünün razı olmadığı bir şeyi olurdu. Ama Nadine dün Jean François Albin'le yaptığı görüşmeden sonra, tabii buna görüşme denirse, gardrobunda hatırı sayılır bir ayıklama yapmaya karar vermişti. Buna Albin'le yaptığı konuşmadan sonra karar vermiş değildi. Aslında görüşmeleri çok kısa sürmüştü. Nadine onun bürosuna girmiş, bundan sonra yanında çalışamayacağını çabucak söylemişti.

«Ah, anlıyorum,» demişti Albin. Öylesine anlamsız bir sesle konuşmuştu ki Nadine onun her zamanki gibi yakınmamasına birden şaşırıp şok geçiriyor olmasına vermişti.

«Artık biliyorsun ki, Jean François...» Nadine hiçbir sözcüğün yeterince anlatamayacağı bir tavırla omuzlarını kaldırmıştı: Artık senin fındık kabuğunu doldurmaz, şımarık, kaprisli gereksinmelerine harcayacak zamanım yok, artık yaşantına bensiz devam etmek zorundasın, şimdi o budalaca küçük yaşantının içinde tek başına perişan olup gideceksin. Çünkü seninle uğraşacak benim gibi biri olmayacak artık, demek istiyordu.

«Seni gerçekten anlıyorum, Nadine. Elimden geleni yapacağım. Şimdi özür dilerim, beni bağışla ama Nadine, Prenses Grace prova odasında beni bekliyor. Kendisiyle ilgileneceğime söz verdim. Bu gece onun ziyafetine gelecek misin? Gelemeyecek misin? Elbette, hâlâ matemdesin. Peki o halde **a bientôt?**» Nadine'i yanağından, herkesi öptüğü gibi öperek, en usta elbise provacısına kendisiyle gelmesini bağırarak, sekreterine Prenses'in odasına kahve yollamasını söyleyerek, yalnızca kapıda duran Afgan köpeklerinin başlarını, «Evet, güzellerim, evet, sizler dünyanın en güzel yaratıklarısınız, evet, bebeklerim, evet,» diyerek okşamak için durmuş, sonra da koridorda kaybolup gitmişti.

İyi bir numara, diye düşündü Nadine. Başka herkesi kandıracak bir davranış. Ama Nadine ona şiddetli bir darbe indirdiğinin farkındaydı. Albin'e sinir krizleri geçirtecek bir tokat atmıştı.

Yine de bir şey, Nadine'nin gözünden kaçmayan bir şey onu bugün Saint Laurent'e gelmeye itmişti. Eğer Jean François Albin'i çok yakından, çok iyi tanıyor olmasa... Adamın yüzünde alaycı bir ifade gördüğünü söyleyebilirdi... Alaycı... Mümkün müydü bu? Fazla gizlemeye çalışmadığı bir küçümsemeyle çevresinde oturan kadınlara bakarak, hayır, değil, diye düşündü. Aslında yeni giysiler sipariş etmenin tam za-

manı değildi. Salondaki kadınlar taşradan gelenler ya da yabancılardı. Nadine kendini onların arasında görmekten pek hoşlanmıyordu ama artık Albin'in kıyafetleriyle de dolaşamazdı. Acaba Jean François'ı böylesine eğlendiren, hoşuna giden şey neydi?

İlk mankenler sabahleyin giyilecek kıyafetlerini göstermeye başlamışlardı. Bunlar sonbahar ve kış için hazırlanmışlardı. Aslında hepsi de yaz başında basına ve önemli müşterilere gösterilmişlerdi. Nadine, bütün arkadaşlarım, dostlarım yeni sonbahar kıyafetlerini aldılar, giyiyorlar bile, diye düşündü.

Eğer Madam Violette'ten rica etse kıyafetlerinin mümkün olabilecek en kısa zamanda hazırlanacağını biliyordu. Onu, provaların iki hafta içinde yapılıp kıyafetlerin hazırlanması gereken bir turistmiş gibi kabullenmeleri gerekecekti. Boş ver, diye geçirdi aklından. İlkbahar defilesini nasılsa daha ilk gösterilmeye başlandığı gün, diğer ayrıcalıklı müşterilerle birlikte izleme olanağını bulacaktı.

Küçük deftere, o sabah avukatıyla yaptığı konuşmayı düşünmemeye çalışarak, beğendiği kıyafetlerin numaralarını yazmayı sürdürdü. Avukata, Fauve'un annesi olan şu orospu kadının hayatıyla ilgili biraz daha araştırma yapmaya razı etmek için gitmişti. Avukat, Dr. Daniel'ın Avignon'da yaptığı tanıklığı öğrendikten sonra Nadine'e babasının vasiyetnamesi aleyhine açtığı davanın düştüğünü, bu konuda artık hiçbir şey yapılamayacağını söylemişti. Nadine başka avukatlara gitmiş, hepsi de aynı şeyi söylemişti. Vasiyetnameyi olduğu gibi kabul etmek zorundaydı. Hiçbir şey Fauve'un, vasiyetnamede yazıldığı gibi mirasın yüzde yirmi beşini almasını engelleyemezdi. O da yüzde yetmiş beşle yetinmeliydi. Böyle söylemişlerdi.

Avukatının yenilgiye düştüğü bir sırada bile son sözü söylemek durumunda olması ne kadar da ona göre bir davranıştı. Avukata, ölümcül bir biçimde mesleğine saygısızlık ettiğini söylemiş, avukat da ona daha başından vasiyetnameye itiraz etmesinin doğru olmadığını söylediğini belirtmişti. Nadine adamın kendini beğenmiş, her şeyi biliyormuş gibi havasını anımsayınca kalemini öylesine bastırdı ki, kalem çıtırdayarak ikiye ayrıldı. Salonun arka tarafında müşterileri izleyen Madam Violette hemen bir başka kalem getirdi.

Şimdi podyumda pantolon-ceketten oluşan kıyafetler

içindeki mankenler geçmeye başlamıştı. Bunlarda Albin'in asla yaratamadığı, yalnızca Yves Saint Laurent'e özgü özel, abartmalı bir hava vardı. Tam Nadine'e göreydi. Defterinin arka sayfasını çevirerek acele acele yazmaya koyuldu.

Çevresinde oturan kadınlar onun numaraları yazışını öylesine belirgin bir hasetle izliyorlardı ki Nadine onların bu haline gülmemek için kendini güçlükle tuttu. Buraya gelip yalnızca bir tek kıyafet ısmarlayacak durumda olmak nasıl bir duygu verirdi insana acaba? Dolaba bakıp sipariş üzerine yapılmış bir tek kıyafetin olduğunu görmek akıl alır şey değildi. Bu tıpkı yılda bir kez yemek yiyip geri kalan zamanları ekmek ve suyla geçiştirmeye benziyordu. Zaten bu kadınlar neden zahmet ediyorlardı ki? Nadine bilerek, ustaca, açgözlülükle defterine numaraları kaydetmeye devam etti. Prova odasına girip kendini bu kıyafetler içinde görmek için sabırsızlanıyordu.

Avukatını, Avingnon'daki doktorun yıkıcı tanıklığından daha çok suçluyordu. Neden avukat babasının vasiyetnamesinin basına açıklanacağını ona söylememişti? Neden gazetecilerin vasiyetnamenin kopyasını okumak için Aix'deki dosyaları karıştıracaklarını haber vermemişti? O iğrenç, kendini beğenmiş insan bozuntusu avukat vasiyetnamenin dünyanın bütün dillerine çevrilip, gazetelerde çıkacağını bilmemiş olabilir miydi? Hiç olmazsa Phillipe öyle söylemişti. Belki de yanılıyordu, Phillipe. Belki de vasiyetname yalnızca Paris basınında yayınlanmıştı? Nadine'in bunu araştırmaya hiç niyeti yoktu.

Artık Phillipe'in fikirlerinin de hiçbir önemi yoktu. Vasiyetname **Le Monde** ve **Le Figaro**'da çıkar çıkmaz adamı evden kovmuştu. Bir saat içinde çekip gitmesini istemişti. Phillipe Dalmas'ın eşyalarını toplamakta gösterdiği telaş, acelelikte şaşırtıcı, hatta kendi çapında takdir edilecek bir nitelik vardı.

Belki de böyle olacağını biliyordu, diye düşündü Nadine. Kendini hazırlamıştı. Onun gibi tecrübeli bir erkek, karısı para sahibi olur olmaz ondan kurtulmaya kalkışacağını hesaplardı. Belki de Mistral'ın öldüğü günden beri Phillipe bunu bekliyordu. Aptal bir insan değildi Phillipe, Nadine bunu kabullenmek zorundaydı. Tüm hayatını başkalarının sırtından geçinerek yaşıyan, başkalarını sömüren bir erkek bir dereceye kadar kurnaz olmalıydı.

Her neyse, diye Nadine rahat bir soluk alarak düşündü. Artık Phillipe Dalmas'ın faturalarıyla, borçlarıyla, fikirleriyle uğraşmayacaktı. Artık yalnızca dostlarının fikirlerine değer veriyordu. Julien Mistral'ın aklını kaçırdığını, bunadığını, ne yaptığını bilmez bir halde vasiyetnameyi yazdırdığını kabullenmiş olmalıydılar. Geri kalanlar, yani hiç değeri olmayan kişiler, gazetelerdeki manşetleri, haberleri okudularsa bile çoktan unutmuşlardı. Demek Mösyö Phillipe Dalmas onun başından aşağı bir kova bok döktüğünü düşünüyordu, ha? Karısı tarafından evden atılıp kovulan bir erkeğin tipik sözleriydi bunlar. Hiç kimsenin, bir tek kişinin bile onunla vasiyetnameyi konuşmaya yanaşmamasını, sözünü bile etmemesini Phillipe Dalmas nasıl açıklardı?

Ne gülünç bir düşünce... Onunla kimse bu konuyu konuşmamıştı, çünkü Nadine onların kendisini üzüp kırmak istemediklerini biliyordu. Dün, Hermès'in kapısında Helene ve Peggy'yle karşılaştığında, hiçbiri vasiyetnameyle ilgili bir şey söylememişti. Ama adet olan taziye sözcüklerini de ağızlarına almamışlardı. Sanki son görüşmelerinden beri Nadine'in başına hiçbir şey gelmemiş, hiçbir şey olmamış, babası ölmemiş gibi davranmışlardı. Bu tutumları... Evet, bir parça aşırı sayılabilirdi.

Bazan en iyi yetiştirilmiş insanlar bile ölümden söz etmekte güçlük çekerlerdi. Bu yüzden üzüntülerini belirtecek mesajlar yazarak telefon etmekten kaçınılmaz mıydı? Helen'le Peggy. Bakışlarında... Alaycı bir şeyler... mi... vardı? Eğer onlardan birisinin babası böyle kaçınılmaz biçimde çılgınca bir vasiyetname yazmış olsa Nadine bununla alay edecek, bunu şakaya alacak inceliği, anlayışı gösterirdi. Karşısındakine de vasiyetnamenin ne denli anlamsız, gülünç, gerçeklerden ne denli yoksun olduğunu da anlatırdı. Nadine çantasından küçük bir mendil çıkararak alnındaki terleri sildi. Saint Laurent'in salonu çok sıcaktı.

Ah, kısa gece elbiseleri. Nadine, Saint Laurent'in özellikle bu kıyafetlerine hayrandı. Albin'in sade, yumuşak, klasik gece kıyafetlerini asla sevmemişti. Albin her konuda olduğu gibi gece kıyafetlerinde de aşırı derecede klasiğe kaçardı.

Nadine giysileri, tecrübeli gözleriyle ayrıntılara dikkat ederek incelerken **Cavaillon** serisinin ne olduğunu merak etti. İçinde oturmayı aklının ucundan bile geçirmediği bir

evin ve kendisine kalacak olan fazlasıyla tablodan çok daha önemliymiş gibi üç kuşaktan orospuların portrelerini içeren bir serinin elinden alınması gülünçtü. Cavaillon? Bir pazar yeriydi orası. Çekici, ilginç hiçbir yanı olmayan bir kasaba.

Merakı, yarın vergi memurlarının kapılarını açacakları atölyede bulunmasını gerektirecek ölçüde değildi. Onu babasının koleksiyoncusu Etienne Delage temsil edecekti. Tanrı da biliyordu ki bu yüzden ondan yeteri kadar komisyon alacaktı elbette. Ne de olsa **La Tourolle**'ya gitmek, orada birkaç gün kalmak, vergi memurlarının çalışmalarını yakından izlemek az iş değildi.

Nadine, kesinlikle isteyeceği bir tuvalet daha podyuma çıktığında defterinde bunun numarasını yazacak kağıt kalmamış olduğunu farketti. Küçük not defteri sahip olmak için adeta içinin titrediği kıyafetlerin numaralarıyla baştan aşağı doluydu. Madam Violette'e bir defter daha vermesini işaret etmek için başını çevirdiğinde onun emrindeki satıcı kızlardan ikisiyle elini ağzına siper ederek fısıldadığını gördü. Üçünün de bakışları dosdoğru Nadine'in üzerindeydi. Ama onun baktığını görünce bakışlarını başka tarafa çevirdiler. Nadine üçünün yüzünde de, Jean François'nın, Helen'ın, Peggy'nin yüzlerinde gördüğü o acayip, alaycı ifadeyi farketti. Onunla eğleniyorlar mıydı? Küçümsüyorlar mıydı onu? Hayır, açıkça **gülüyorlardı**.

Nadine kalktı. Aralarından geçtiği kadınların bacaklarına aldırış etmeden ilerledi. Hızlı hızlı yürüdü. Defile salonunun çıkışına yaklaştıkça hızlanıyordu.

Tam kapıya geldiği sırada Madam Violette ona yetişerek, «Madam Dalmas?» dedi. «Bir şey mi oldu? Size yardım edebilir miyim?»

«Burası insanı boğacak kadar sıcak. Böyle bir günde klima olmadan insanın burada saatlerce oturmasını beklemek saçma olur.»

«Ah, Madam Dalmas, çok haklısınız. Çok üzgünüm. Mösyö Saint Laurent de çok üzülecek. İzin verirseniz Madam sipariş defterinizi alayım. Döndüğünüzde klima aygıtının çalışıyor olacağına söz veriyorum. Seçtiğiniz giysiler de en büyük prova odasında hazır olacaktır.»

«İstediğim gibi bir şey bulamadım.»

«Bulamadınız mı?» diye inanmazlıkla sordu Madam Violette.

«Bir bluz bile yok. Hayal kırıcı bir koleksiyon. Giyim konusunda Albin beni çok şımarttı. Artık her şeyi öyle kolay kolay beğenemiyorum.»

Eğer böyle bir şey olasıysa, Fauve Lunel en azından babası kadar inatçı, diye düşündü Adrien Avigdor. Evinin kütüphanesinde oturmuş tartışıyorlardı.

Fauve, «Hâlâ dosdoğru New York'a dönmek niyetindeyim,» diye yineledi. Adrien Avigdor'u kırmak istemiyordu ama kararında da kesindi.

«Elbette gideceksin ama şimdi değil. Atölye açılana kadar, babanın sana bıraktığı tabloları görene kadar burada kalmalısın.»

«Neden bu tablolara, o eve hiçbir ilgi duymadığımı kabul etmek istemiyorsunuz?» diye adeta yakardı Fauve.» **İstemiyorum! Maître** Perrin'den benim yerime gereken her şeyi yapmasını rica ettim, o da kabul etti.»

«Jean Perrin'e güvenim sonsuz. Ama bazan öyle şeyler vardır ki bunları bir başkasının yerine getirmesi istenemez.»

Fauve, «Benim New York'ta işim var,» diye kendini başka yönden savunma çabasına girdi. «Beni bekliyorlar. Sevgili Mösyö Avigdor, beni anlayamıyorsunuz. Üç bine yakın müşteri emrimdeki yüzlerce güzel kızın hizmetini bekliyor. Onları nasıl terkedebilirim?»

«Ne olmuş güzel kızlara, onları satıyor musun?»

«Sanırım ne yaptığımı biliyorsunuz.» Fauve onun bu şakacı tutumuna gülmeye çalıştı.

«Sen buradayken oradaki işlere bakacak kişilerin de bulunduğunu biliyorum. Eski dostum Maggy'nin aradan geçen zaman içinde tembelleştiğini sanmam. Bu kızlardan hiçbirinin dalında kuruyup ölmesine izin vermez o.»

Fauve yaşlı adamın yüzünü inceleyerek bir an sustu. Adrien Avigdor hiç de inatçı, hiçbir şeyden etkilenmez, olumsuz biri gibi görünmüyordu. Aksine bir ineğin sütünü sağan, güneşin altında uyuklayan biri gibi sakin ve rahattı. Ama yine de Fauve onu haklı olduğuna inandıramamıştı. Artık Nadine'in açtığı dava düşmüş, annesinin anısına leke sürülme tehlikesi atlatılmıştı. O halde Adrien Avigdor

neden onun biraz daha kalmasında ısrar ediyor, bunun için tüm otoritesini kullanıyordu? Fauve yardımları için ona borçluluk duyuyordu ama ileri sürdüğü hiçbir şey yaşlı adamı haklı olduğuna inandıramamıştı.

Fauve tüm gücünü toparlamaya çalışarak, «Artık üzerinde karar verilmesi gereken hiçbir şey kalmadı,» dedi. «**La Tourelle**'yu ne yapayım ben? Orada birkaç yaz tatili geçirdim. Bundan sonra da hep orada tatil yapacak değilim, değil mi? Bir evde oturulmayınca ne olur? Bakımsızlıktan harap olur gider. Bu yüzden orada bütün yıl oturacak bir kahya tutmak ya da evi kiraya vermek zorunda kalacağım. Hayır, satmak en iyisi. Evet, **La Tourelle**'yu satacağım.»

«Baban vasiyetnamesinde istediğin gibi hareket etmekte özgür olduğunu açıkça yazmış.»

«Yani?»

«Yine de mirasını, **Cavaillon** serisini görmek zorunda olduğun inancındayım.»

Fauve tartışmaya son vermek istediğini belirten bir ses tonuyla, «Mösyö Avigdor,» dedi. «Bu biçimde günlerce konuşabiliriz. Ama sorun bu değil... Babamın savaş sırasında nasıl hareket ettiğini biliyorum.»

«Ah.» Yaşlı adam kalbinin hayretle attığını, hissettiği şoku belli etmemeye çalıştı.

«Sizin bildiğinizi de biliyorum. Yalnızca size değil, daha başkalarına da ne yaptığını biliyorsunuz... Hayır, bir şey söylemeyin! Şimdi, bana yine mirasımı görmemin **görevim** olduğunu söyleyebilir misiniz?»

«Evet, söylerim.» Adrien Avigdor kesin konuşmuştu.

«Ama neden? Böyle bir şeyi nasıl istersiniz?»

«Çünkü nasıl biri olursa olsun, ne yapmış olursa olsun Julien Mistral'ın anneni sevdiğini, annenin de onu sevdiğini inkar edemezsin. Seni de dünyalar kadar sevdi. Bunu da vasiyetnamesinde açıkça belirtmiş. **Cavaillon** serisi, ne olduğunu bilmiyoruz ama senin için, senin verdiğin ilhamla yapılmış, Fauve. Buna sırtını dönemezsin.»

«Demek **onu** bağışladınız?»

«Evet, umarım bağışlamışımdır.»

«Neden?»

«Neden mi? Tabii kısmen onun bir dahi olmasından. Biliyorum, deha bir takım şeyleri bağışlatmaz ama bir tür ayrıcalık sağlar. Eğer doğru hatırlıyorsam Tevrat'ın Eyüp

Kitabının bir yerinde babam şu sözlerin olduğunu bana anlatırdı: 'Büyük Adamlar her zaman akıllı değildir.' Ne de her zaman iyi kalpli ya da cesur olurlar, Fauve. Ama bunun da ötesinde bir şey var. Onu yalnızca bir insan olduğu için bağışlıyorum. Ben de bir insanım. Onun yargıcı olamam.» Yaşlı adam son sözleri söylerken Eric içeri girmiş, ayakta durarak onları dinlemişti. Fauve, Eric'e bakarak Adrien Avigdor'u yanıtladı:

«Belki de haklısınız ama geçmişten hiçbir şey istemiyorum ben.»

«Yalnızca bir kez git, Fauve,» diye ısrar etti Avigdor. «Senden yalnızca bunu istiyorum. Sonra ne istersen yapabilirsin.»

Adrien Avigdor, başını sallayarak istemeye istemeye razı olduğunu belirten Fauve'un omuzlarından saçlarının dibine kadar yükselen koyu kırmızılığı ilgiyle izledi. Düşündüğü gibi başarmıştı.

Birkaç gün sonra, ekimin ikinci haftasında Vergi Dairesi Takdir Komisyonundan üç kişi sonunda **La Tourelle**'da toplanmayı başardılar. Mistral'ın atölyesindeki yapıtlar, hatırı sayılır bir gelir kaynağı olacağından hükümet ülkenin en birinci sınıf uzmanlarının bulunmasını istemişti. Böyle bir iş sıradan sanat uzmanlarına yaptırılamazdı.

Fauve, Eric ve onun annesi-babasıyla Félice'ye doğru arabayla giderken kaygılarının giderek şiddetlendiğini hissediyordu. **La Tourelle**'ya, sevdiği yalnızca iki odanın bulunduğu **La Tourelle**'ya son kez de olsa gitmeye razı olduğu gerçeğini kabullenemiyordu. Orada yalnızca babasının atölyesiyle kendisinin kuledeki güvercinlikten bozma odasını dünyada her şeyden çok sevmişti. Öte yandan evi, on altı yaşından beri unutmaya çabalıyordu.

Araba Ménerbes'i geçip de Félice'ye yaklaştıkça savaş sırasında kaçıp gelen, eve alınmayan meçhul, bilmediği insanlar için duyduğu ıstırap, çaresiz acı, dehşet, yıllarca önce **La Tourelle**'yu terkederken içine işleyen utanç bir başka güçle üstüne saldırmaya başlamıştı. İliklerine kadar ürperiyordu. Duyduğu acı değil, dayanılmaz bir tedirginlikti.

Fauve'un duyguları çok güçlü, canlıydı. Kırların renkleri öylesine parlak ve keskindi ki güneş gözlüklerinin pek

az yararı dokunuyordu. Eric'le annesinin ve babasının konuşmaları ona abartmalı, hafifçe çarpık, normalden daha yüksek perdeye ayarlanmış gibi geliyordu. Davranışları da bir parça sarsak ve titrekti. Fauve gerçeklere dönmeye çabaladı. Ama dar yolu çıkıp meşe ormanından geçer, **La Tourelle**'nun eski duvarlarının selvi ağaçlarının gerisinden yükseldiğini gördükçe her şey dayanılması olanaksız bir sanrı halini almaya başlamıştı.

Bütün yaz boyunca kuruyan otlar, dikenli çalılarla kaplı çimenliğin dışında arabayı parkettiler. Fauve ağır ağır, istemeye istemeye arabadan indi. Hanımellerinin kokusu yüzüne bir tokat gibi çarptı. Pek çok ayrıntıyı unutmak için öylesine çabalamıştı ki, **Mas**'ın hanımelleriyle kaplı olduğunu unutmayı başarmıştı. Hanımellerinin kokusunu ciğerlerine dek asla çekemeyeceğini, bu kokunun asla çözümleyemediği bir gizem taşıdığını, mutluluğun en üst düzeyini oluşturduğunu unutmayı başarmıştı.

«Bak, arabalar gelmiş bile. Vergi memurları içerde olmalı,» dedi Adrien Avigdor. Bir yandan da Fauve'u eve doğru hareket ettirmeye çabalıyordu. Fauve kaskatı duruyor, isteksizliği vücudunun gerilmiş her çizgisinden belli oluyordu. Bir şey daha vardı. Adrien Avigdor buna yalnızca korku diyebileceğinin farkındaydı. Kendisi de derin, sarsısı duygular içindeydi. 1942 yazında buraya gelip de Marte Pollison'un onu içeri almadığını, Julien Mistral'ın tepedeki kule penceresinden gidişini izlediğini gördüğü zamandan beri buraya gelmemişti.

Eric, Fauve'un elini tutarak, «Hadi girelim,» dedi. Onu açık kapılardan içeriye, avluya çekti.

Avluda beş kişilik bir grup sigara içerek aralarında konuşuyorlardı. Julien Mistral'ın koleksiyoncusu, şimdi de Nadine Dalmas'ın temsilcisi olan Etienne Delage da vardı. Diğer üçü takdir komisyonundan, beşincisi de Avignon'daki Vergi Dairesi'ndendi. Hepsi kendilerini tanıtarak ciddi bir tavırla Fauve'un, Eric'in, Beth ve Adrien Avigdor'un ellerini sıktılar.

Uzmanlardan biri, «Kapıyı açacak kimse yok gibi,» dedi. Sakallı, uzun boylu, zarif bir Paris'liydi.

Etienne Delage, «Anahtar bende,» diye atıldı. «Bana yaşlı hizmetçinin işi bıraktığını söylediler. Ev boş. Tüm anahtarları Matmazel Lunel'e vermemi istedi. Kendisi geleme-

yecekmiş. Ayrıca Matmazel Lunel gereksinme duyarsa emrine amade olduğunu söylememi rica etti.» Anahtar halkasını çıkartıp Fauve'a uzattı.

Fauve birden geri çekilerek, «Lütfen mösyö,» dedi. «Lütfen kapıyı açar mısınız?»

Etienne Delage başını sallayıp öne düştü. Evi Fauve'dan daha az tanıyıp bilmesine karşın Fauve geriden, her adımını büyük bir isteksizlikle atarak yürüyor, yarı aydınlık mas'ın odalarından geçiyor, arka kanattaki atölyeye doğru ilerliyordu. Sonunda Julien Mistral'ın atölyesinin kapısı önünde durdular.

Avignonlu memur Mistral'ın ölümünün haber verilmesinden yalnızca birkaç saat sonra konulan mühürleri söktü.

«Matmazel?» diye kapıyı işaret ederek sordu. Fauve başını yine olumsuz sallayınca, Delage stüdyonun kapılarını açtı.

Sonra aralarında anlaşmışlar gibi tek bir hareketle hepsi geri çekildiler. Fauve onların bu nezaketinden, saygılarından etkilenmişti. Omuzlarını dikleştirip azimle atölyeye girip birkaç adım attıktan sonra birden durdu. Hanımellerinin kokusuyla geçirdiği şoku, babasının içinde hemen hemen elli yıl çalıştığı bu yerin sevgili, bildik kokusunun duyguları üzerinde yaptığı etkiyle karşılaştırmak olanaksızdı. Geçmişinin en önemli saatleriyle karşılaşmış, bunun verdiği güçlü bir duyguyla ağlayacak hale gelmişti.

Tüm panjurlar kapalıydı ama içerisi karanlık değildi. Tavan penceresi yarıya kadar açıktı. Her şey Mistral'ın bıraktığı gibi duruyordu. Sabah güneşinin ışıkları milyonlarca toz zerresini aydınlatarak onları havaya yağlıboyanın ekşi kokusunu salan birer sütun biçimine sokuyordu.

Fauve anıların saldırısına uğrayarak bir an gözlerini kapadı. Sonra kendini toparlayarak bakışlarını yere çevirip bekledi. Sonunda başını kaldırıp atölyeyle yüzyüze geldi.

Neydi bu? Bu uçuşan boyanın canlı senfonisi de ne oluyordu? Canlıymış gibi soluk alıp veren bu kocaman tualler, bir kartalın kanatlarından daha güçlü olan bu yaratma şevki, cömertliği ve sevinciyle dolu kanatları da neydi? Atölyenin içinde soylu, görkemli bir gümbürtüyle dolaşan uyum nereden geliyordu?

Alabildiğine büyük, geniş atölyede, Mistral'ın hiç yapmadığı kadar büyük boyutta tablolar duvarlardaki kendi-

lerine özgü yerlerine asılmışlardı. Mistral'ın varlığının tek işareti bir köşedeki sağlam, seyyar merdiven, çalışma masası ve üzerinde boş, tertemiz bir tualin durduğu sehpaydı.

Fauve duvarlara baktıkça şaşırıyor, gözleri kamaşıyor, soluğu kesiliyor, üzerine dansederek sıçrayan karmaşık imgelerle sersemliyordu. Bakışları bir tabloya gidiyor, havaya sıçramış aslanlar, oynaşan kuzular, zıplayan ceylanlar görüyordu. Hepsi de pırlanta parlaklığında yaban çiçeklerinin, elma ağaçlarının, yemyeşil otların önündeydiler. Diğer tabloya baktı. Gözlerini üst üste yığılmış arpa, buğday demetleri, nar, hurma, zeytin ve incir yığınları esir aldı. Burada, Mistral'ın bir alev gibi yayılan renkleri koyu, bol yeşiller, yazın ilerlemiş vaktinin altın sarılarıydı. Bir diğer tablo dalga dalga kabararak patlayan sonbahar renklerinin derinliği ve etkisiyle doluydu. Hurma ağaçlarının dalları söğüdünkilere dolanıyor, mersinler kıpkırmızı bir dolunayın ve pırıl pırıl yıldızların altında gerçekleşen şanlı bir törendeymiş gibi boşlukta uçuyordu.

Ötüşen kuşlar... Şaron gülü... Lübnan'ın sedir ağaçları... Bunların anlamı neydi?

Sonra, en uzaktaki duvarda Fauve tabloların en büyüğünü görerek derhal oraya doğru çekildiğini hissetti. Çevresindeki diğer bütün imgelerin parlak kargaşılığı solup gitmişti. Görüş açısını daraltarak ışığı giderek yükselen bir görkemle parlayan, tüm zaferiyle hüküm süren kırmızı zemin üzerinde binlerce yıllık bir inancın yandığı, anıtsal yedi kollu şamdanın bulunduğu devasa tabloya yaklaştı. Tablonun önünde sesi soluğu kesilerek, kalbi deli gibi atarak, kafası her şeyden arınmış, bomboş, huşu içinde durdu.

Arkasından Eric, Julien Mistral'ın iri, açık, seçik harflerle yedi kollu şamdanın altına yazmış olduğu sözcükleri yüksek sesle okudu:

«La Lumiére ui Vit Toujours. La Synagogue de Cavaillon, 1974... sonsuza dek yaşayan ışık...»

«O... O Cavaillon'a gitmiş!» diye hayretle, sevinçle bir çığlık attı Fauve.

Eric ağır ağır, saygıyla, **«Cavaillon** serisi,» dedi. «Demek bu anlama geliyor.»

«Ama diğer tablolar? Ne...?»

«Hepsinin de altında yazılar var,» dedi Eric.

Atölyeye giren diğer konuklar atölyeye yayılmışlar, tab-

loların karşısında kendilerinden geçmişler; hayranlık dolu sesler çıkarıyor, kendi kendileriyle, birbirleriyle konuşuyor; Mistral'ın dehasının meçhul denizlerinde yüzüyorlardı.

Fauve yerinden kımıldamadan çöl mabedinde ve Kudüs'teki iki Tapınak'ta duran kutsal tekneyi anıtlaştıran büyük şamdana araştıran bakışlarla baktı. Sonra dönüp Eric' in elini tuttu. Birlikte geri yürüyüp atölyeyi geçtiler, ilk büyük tablonun önünde durdular.

Bunda iki uzun mum parlak mumlukların içinde duruyordu. Bir parça ekmek, ağzına kadar şarapla dolu bir tas beyaz bir örtünün üzerine konmuştu. Bu sade, temel olan her bir Yaratı'nın insana bağışladığı armağanları içtenlikle, derin bir duygusallıkla dile getiriyordu. Tablodan huzur dolu, neşeli, coşkulu bir ciddiyet akıyordu. Her şeyi anlamaya başlayan Fauve başını salladı.

Paris'ten gelen sanat uzmanı, Fransızca değil İbranice yazılmış olan yazıyı okudu: **«Sebt günü.»** Fauve harflerin bilmediği, anlamadığı biçimlerine dikkatle bakarak Mistral' ın canlı, ateşli ama yine de eskiden beri asla boyun eğmediği bir disiplin içeren yazısını tanıdı.

İstekle diğer tabloların önüne gitti. Atölyeye ilk girdiğinde dikkatini çeken, ceylanların sıçradığı, dalların büyüdüğü geliştiği üç tablonun diğerlerinden ayrı duracak biçimde asılmış olduklarını farketti. Onları bir bütün halinde görebilmek için geri çekildi.

Yine coşkuyla dolarak bir o tabloyu, bir bu tabloyu inceledi. Bu imge zenginliğinin, duygu coşkunluğunun anahtarı neydi?

Sağ omuzunun gerisinden, bir ömür boyu önce çalıştığı ama belleğinden asla silinmemiş olduğunu anladığı İbranice yazılmış yazıyı okuyan Adrien Avigdor'un sesini duydu:

İlk tabloya bakan Avigdor, **«Pesah,»** diye okudu.

Paris'li uzman, «Çıkış Ziyafeti,» diye ekledi. «Sinai' deki Vahiy'in yıldönümü... Neşideler Neşide'sinin sembollerini kullanmış.»

Öteki tabloya dönerek, Avigdor, **«Savos»** diye okudu. Parisli uzman yine açıkladı: «Yaz Festivali... Meyvelerin, tahılın tapınağa getirilişi.»

Avigdor üçüncü tablodan, **«Sukos,»** diye okudu. Bekledi. «Sonbahar Bayramı,» dedi Parisli ses. «Kamışlardan,

dallardan yapılmış, herkesin bir hafta boyunca gökyüzünü seyrederek yatıp uyuduğu haymeler.»

Fauve, çevresinde tabloların sınırsız büyüklüklerinin atölyenin çatısına değecekmiş gibi giderek yükseldiğini, mehtabın ışıklarıyla dolu bir gökyüzüne ulaşacakmış gibi göründüğü bir ortam içinde kendinden geçerek durdu. Atölyenin duvarları yokoldu. Renkler giderek daha parlaklaşarak çoğaldı. Yıldızların şarkı söylediğini, hurma ağaçlarının dallarının güldüğünü duyuyor, imgeler hareket ediyor gibi görünürken rüzgarın kanatlarını hissediyor, tablolar havada yükseliyor, çevresinde parıl parıl övgüler ve bir renk cümbüşü içinde dönüyordu.

Genç kızın içinde bir şeyler açılır gibi oldu ve anladı. Julien Mistral zamanın yemyeşil tarlalarını geçip eski Kudüs'te yaşamıştı. Onun barbar fırçası değişmiş, son ve en büyük güçleriyle görünmez bir Tanrı'ya tapmış, hâlâ tapan insaların bayramlarını resmetmeye yönelmişti.

Julien Mistral onların Tanrılarının görünmezliğine saygı duymuştu. Yanan çalılıktan gelen sesin resmini yapmaya kalkışmamış ama onların bayramlarının ruhuna ulaşmış, Tanrılarını yadettikleri ruhu canlandırmaya çalışmıştı. Öylesine bir biçimde resmetmişti ki bunu dünyanın diğer bütün insanlarının anlamaması olanaksızdı. Çünkü tüm insanlar doğanın durmadan dönen tekerleği sayesinde yaşıyorlardı.

Fauve gözlerini kapatıp Eric'e dayandı.

Genç adam kaygıyla, «İyi misin?» diye sordu.

«Biraz dışarı çıkalım... Diğer tablolara sonra bakarım.»

Kapıya doğru yürürlerken Adrien Avigdor Fauve'a yaklaşıp yüzünde, Fauve'un değişmiş bir tek bakışıyla yanıtladığı bir soruyla bakarak elini uzattı. Bu bakışı görünce yaşlı adam hoşnut bir biçimde elini çekip dışarı çıkmalarına izin verdi. Fauve, babasının resim sehpasının önünden geçmişti. Dönüp baktığında gözünü sehpanın tahtasına sıkıştırılmış bir kağıt parçası aldı. Kağıtta babasının o çok iyi tanıdığı el yazmasıyla bir tek satırın yazılı olduğunu gördü. Durdu. Kağıt parçası yıpranmış, sararmış ve gökkuşağını andıran renklerle lekelenmişti. Sanki sık sık ele alınmış gibi boyalarla kirlenmişti. Oysa sehpadan kurtulup üzerinde bir düstur yazan bir bayrak gibi uçtu.

«Duy Ey İsrailli, Tanrımız, Tanrımız Tek'tir,» diye yüksek sesle okudu Fauve. «Hepsi bu kadar.»

«Yetmez mi?»

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

«Telefonda anlatmak öylesine zor ki... Buraya gelip kendi gözlerinle görsene, Magali,» diye yakardı Fauve.

«Gelirim ama şimdi değil. İşler hiç böylesine çılgına dönmemişti. Sen yoksun, ben de gelirsem her şey altüst olur. Önemli olan babanın bu tabloları yapacak kadar duygulanıp değişmesi. Artık onun geçmişle denge sağlayacak bir şey yaratmak istediğini biliyoruz. Bunu ancak pişmanlık sözcüğüyle anlatabilirim... Normal olarak kullandığım bir sözcük değildir bu, şekerim. Tanrıya şükürler olsun ki bunu yapacak zamanı buldu...»

«Bu zaman bulmasından öte bir şey, Magali. Gördüğünde anlayacaksın. Kanının son damlasıyla resim yapmış. Mösyö Avigdor'un dediğine göre, bu tür karşı konulmaz ilhamlar bir sanatçıyı ileri yaşlarında etkileyebilirmiş... Donatello, Rembrandt... O zamana kadar yaptıkları her şeyi yakıp yokeden, hepsinin üstüne çıkan bir ilham gücü...»

«Ötekiler senin kadar etkilendi mi?»

«Evet. Daha doğrusu Avigdorlar dışında herkes... Çünkü onlar babamın daha önce Yahudilere karşı duygularını bilmediklerinden fazla şaşırmadılar. Uzmanlar ne diyeceklerini bilemediler... Tüm zamanlarını sanat eserleri arasında geçirdikleri halde çok şaşırıp adeta büyülendiler. Beni en çok etkileyen kişi Vergi Dairesinden gelen memur oldu. Resim konusunda hiçbir bilgisi olmadığı halde atölyede hayran hayran, kendinden geçmiş bir halde dolaştı... **Cavaillon** serisinin öylesine etkisinde kaldı ki depodaki tablolara bakmayı unuttu. Sana hemen telefon edecektim ama vakit çok geç olmuştu. Bu yüzden sabahı, senin bürona geldiğin saati bekledim.»

«Ah, ben, iyiyim,» dedi Maggy. «Zaten daha saat dokuz.»

«Sorun şu, ben Provence'tan hemen ayrılamam. **Cavaillon** serisine inanılmaz bir ilgi duyulacağından eminim. Se-

rinin sahibi ben olduğuma göre başında durmam gerek. Bu işlerin içinden tam olarak ne zaman kurtulabileceğimi bilmiyorum. Seni orada öyle yalnız bırakmayı hiç istemiyorum ama...»

«Benim için bir saniye olsun kaygılanma, şekerim. Her şey tıkırında gidiyor.»

«Ya hafta sonları?»

«Hafta sonu tatillerine boşver sen. Bahçenin bu yılkı bakımı bitti. Sen dönene kadar oraya cumartesi pazar günleri gideriz. Darcy anlayış gösterecektir. Ne zaman göstermedi ki..?»

«Ah, Magali, teşekkür ederim. Darcy'ye de. Birkaç günde bir sizi ararım. Benim için herkesi öp. Özellikle Casey'le Lolulou'yu... Seni seviyorum, Magali... Her şey öyle güzel ki.»

«Bunu sesinden anlıyorum, canım. Keyfine bak, akıllıca kararlar ver, hiçbir şeyi aceleye getirme. Seni seviyorum, Fauve.»

Maggy telefonu kapatıp kendini çalışma masasının koltuğuna bıraktı. Fauve gibi o da büyük bir heyecana kapılmıştı. Fauve'un yetersiz bulmasına karşın **Cavaillon** serisinin anlatılması yirmi dakika sürmüştü. Demek ki o adam sonunda Tanrı vergisi yeteneğini dünyaya güzelliğin de ötesinde bir şey vermek için kullanmıştı. Maggy torunu hesabına son derece mutlu olduğu kadar Julien Mistral için de aynı mutluluğu duyduğunu anladı. Sevmiş olduğu, yıllardan beri de nefret ettiği Julien Mistral'la aralarındaki bazı hesaplar asla kapanmayacaktı, hatta Tevrât'ı son satırına kadar reşmetse yine kapanmazdı ama hiç olmazsa artık, «Huzur içinde yat, Julien,» diyebiliyordu. Ve bu dileğinde de içtendi. Uzun bir süre derin düşünceler içinde oturdu. Sonra gözü saate ilişince irkilerek kendini toparlayıp bürosuna gelmeleri için Casey'le Loulou'nun zillerine bastı.

«Biraz önce Fauve'la konuştum, bayanlar,» dedi. «İkinize de en içten öpücüklerini yolluyor. Fransa'da bir süre daha kalmak zorunda olduğunu anlattı.»

Casey kaygıyla, «Kendisi nasıl?» diye atıldı.

«Harika! Daha iyi olamazdı sanırım. Şimdi! Fauve'la konuşmam gereken bazı şeyler vardı ama gecikeceğine göre

şimdi konuşup anlaşmamız gerek. Casey, Güneybatı Bölgesi Modellik Yarışmasında bulduğun kızın deneme resimlerini gördüm. Hayır, Casey, olamaz. Hiç olamaz.» Maggy zarif başını kesin bir olumsuzlukla salladı.

«Maggy, yarışmadaki en harika kızdı o,» diye karşı koydu Casey.

«Tuzağa düştün. Gittin, yüzlerce kız gördün ve içlerinden en iyisini seçtin. Ama yanına onunla karşılaştırmak için bizim kızların resimlerinden aldın mı?»

«Şey, hayır, unutmuşum. Ama bu kızları ölçüp biçerek koskoca üç gün geçirdim.»

«Sorun da bu. Üç gün birbiri peşi sıra kız gördükten sonra içlerindeki en iyisinin üstüne atladın. Göz yanılabilir. İnanılmayacak kadar kolayca aldanır göz. Birkaç kez benim de başıma geldi, Casey. Kız çok tatlı, sevimli, güzel. Ama Lunel için yeteri kadar güzel değil.» Maggy deneme resimlerini Casey'in önüne doğru iti. Casey bunları inceledikten sonra içini çekerek Maggy'ye hak verdi.

«Tamam,» dedi. «Ah, zaten geldiği yerden bir oğlanla nişanlıydı. Belki de bu kararımız onu sevindirecektir.»

«Loulou,» dedi Maggy. «Model adaylarıyla yapılan görüşmeleri izledim. Kabul salonumuzun hiç boş kalmadığı dikkatimi çekti. Bobbie-Ann'in Pygmalion kompleksine kapıldığının farkında mısın?»

«Ah, tanrım, birkaç aydır aday müracaat bölümüne bakıyor, Bobbie-Ann. Benim de onu kontrol edemeyecek kadar çok işim vardı. Ne oldu?»

«Loulou, insanları geri çevirmenin milyonlarca güzel yolu vardır. Ama Bobbie-Ann, «kusura bakmayın» demesini bilmiyor, işi tatlılıkla kısa kesmiyor. Bu sabah bir kızı geri çevirmezden önce ona tam yedi dakika allığı nasıl kullanacağını anlattı. Bir başka kıza sekiz dakika saçlarına nasıl yeni bir biçim vermesi gerektiğini anlattıktan sonra onu da sepetledi. Bir insana boş yere umut vermek haksızlıktır. Onunla konuş, Loulou. Eğer Bobie-Ann kendini toparlamazsa buradan ayrılıp kendine bir güzellik salonu açabilir. Eğer bir model adayı elden geldiğince daha az incitilerek geri çevrilirse onun da, bizim de yararımıza olur.»

«Peki efendim! Ben onunla konuşurum. Bak, Maggy, Bambi iki beni kaygılandırıyor. Evini özlediğini söylüyor,

durmadan çılgınlar gibi yiyor. Daha dün tıkınırken yakaladım onu.»

«Ben onunla konuşurum. Belki de ona Bambi **İki** demeyi bırakırsanız daha iyi olur. Bir deneyin. Bakayım, Bambi **Glamour**'a üç kez kapak kızı oldu. **Vague** da onu kullanmayı düşünüyor. Sanırım bundan haberi var, değil mi?»

«Evet.»

«Evini özlemesi doğal. Bu yüzden de eline ne geçerse yiyor... Eğer böyle tıkınmayı sürdürürse **Vogue**'a kapak kızı olmayı beceremez. Her zamanki gibi sıradan, mantıklı, güvensizlik duygularının ortaya çıkması bu. Kim az da olsa kimlik krizine tutulmuyor ki... Geç bile kalmıştı.» Maggy onlara gülümsedi. Bu konuda yüzlerce Bambi'ye yardımcı olmuş, onları içine düştükleri bunalımlı dönemden kurtarmıştı.

Casey, «Başka bir şey var mı?» diye sordu.

«Hayır, şimdilik başka bir şey yok. Size, sizsiz asla olamayacağımı, yapamayacağımı söylemeyi akıl ettim mi hiç? Etmedim mi? Kendinizi resmen taltif edilmiş sayabilirsiniz. Evet... Ah, lütfen birini yollayıp bir kırmızı karanfil aldırır mısınız... Yalnızca bir tane.» Loulou'yla Casey çıktıktan sonra Maggy, Darcy'yi aramak için telefona sarıldı.

Koridora geldiklerinde Casey, «Hımmmm,» dedi.

Maggy'nin beklenmedik iltifatından başı dönmüş olan Loulou, «Bu ses ne anlama geliyor?» diye sordu.

«Marie-Antoinette'in yeniden işbaşı yapması insana güzel duygular veriyor, doğrusu.»

«Nerdeyse kıçımıza tekmeyi yiyor muyduk sence?»

«Eh, nerdeyse,» diye sırıttı Casey. «Yalnızca **comme il faut**(*), Loulou. Tabii ne demek istediğimi anladıysan.»

Nadine Dalmas kuaförünü değiştirmeye, Alexandre'ı denemeye karar vermişti. İnsanlara iyi davranmaya kalkışıldığında onlar bunu her zaman olduğu gibi laubalilik olarak kabulleniyor, hizmet edenle hizmet edilen arasındaki çizgiyi, mesafeyi unutarak ileri gidiyorlardı.

Geçen hafta saçlarının diplerine retuş yaptırmaya git-

(*) Kusursuz, olması gerektiği gibi.

tiğinde görevi saçları boyamak olan Mösyö Christophe ona büyükbabasının nasıl bir vasiyetname bırakmadan öldüğünü anlatmaya girişmişti. Büyükbabanın üç oğlu vardı, bunlardan biri de Mösyö Christophe'un babasıydı. Varisler aile çiftliğini paylaşma konusunda birbirleriyle öylesine bir mücadeleye girişmişlerdi ki sonunda herşey haraç mezat satılmak zorunda kalmıştı. Adam o sırada saçlarına boya yaptığından Nadine'in kalkıp gitmesine olanak yoktu. Böyle çirkin bir öyküyü dinlemek zorunda olmadığını belirtmekten de çekinmiş, cesaret edememişti. Eğer bir kuaförde saçlarınızı boyatıyorsanız ne pahasına olursa olsun adamı sinirlendirmemek, ona karşı çıkmamak gerekirdi.

«İşte böyle Madam Dalmas, büyükbabam oğullarının aralarında anlaşacaklarını düşünerek yanılmıştı. Bir vasiyetname hazırlatmalıydı. Bunu da yapmamış olduğundan çiftlik elimizden gitti. Çok yazık oldu, öyle değil mi?» Yüzü son derece sakin ve duygusuz, Nadine dinlediğini anlatabilmek için başını yana doğru eğmek zorunda kalmıştı. Bu aile sorununu neden dinlemek zorunda kalıyordu? Mösyö Christophe'un kişisel derdini ona iletmeye ne hakkı vardı? «Evet, madam, kötü bir vasiyetname bile, hiç olmamasından daha iyidir,» demişti onu şampuancının ellerine bırakmazdan önce.

Adamın onu teselli eder gibi bir sesle konuşmak küstahlığını göstermesi... Yoksa böylesine içli dışlı olacak kadar kendini ona yakın mı hissediyordu? Nadine Dalmas'a gereksindiğini sandığı bir teselliyi vermeye kalkışması? Mösyö Christophe'un küstahlığı Nadine'i çileden çıkarmıştı. Eğer gelecek hafta tekrar giderse Mösyö Christophe'un bu tür konuşmalara devam edeceğinden emindi.

Hayır, burada, daha önce hiç gelmediği Alexandre'da hakkı olan saygıyı göreceğinden emindi. Artık zengin olduğuna göre bahşişlerinde eskisi kadar cömert davranmaya da gereksinmesi yoktu. Nadine daire biçiminde, leopar derisiyle kaplı, kraliçelerden başka herkesin sırasını beklemek zorunda olduğu koltukta otururken bunları düşünüyordu.

Günlerden cuma olmasına karşın kuaför çok kalabalıktı. Eski kuaförünün iyi taraflarından biri de herkesin bir proğram dahilinde hareket etmesiydi. Salılar, cumalar saç yıkayıp kurutmaya, pazartesileri, perşembeleri ve cumartesi sabahları taranmaya ayrılmıştı. Yeni bir salonda insa-

nın kendini kabul ettirmesi zaman alırdı elbette. Alexandre'a düzenli gelerek hizmetin kendini tatmin edecek dereceye ulaşmasını sağlayacaktı. Artık işe geç kalırım diye bir korkusu yoktu. Albin'in yerine küçük Montesquiou kızlarından birini çabucak bulması gerçekten hayret vericiydi. O aptal, küçük yaratık Albin'in yanında uzun süre dayanamazdı. İşin cazibesine kapılmıştı kız. Yakında nasıl bir lağım çukurunun içine düştüğünü anlardı.

Genç bir görevlinin getirdiği dergi yığınını Nadine elinin bir hareketiyle iterek istemediğini belirtti. Hayır **Match'i, Jour de France'ı, Marie Claire'i** ya da **Elle'i** istemiyordu. Hayır.

Aslında bu dergilerin hepsini de görmüştü. Dün bu parlak renkli dergilerin hepsini almış, tek başına incelemek için evine götürmüştü. Hepsi de **Cavaillon** serisini ele almışlardı. İhtiyarı, altlarında İbranice yazılar bulunan o korkunç şeyleri yapmaya nasıl anlaşılmaz bir çılgınlık itmişti? Nadine bunu kendi kendine tiksintiyle sormuş, sormuştu. Tabloların dergilerdeki kopyalarına bakmaya bile dayanamamıştı... Altlarındaki yazılar bile gözlerini sımsıkı kapamasına yetmişti. Sanki Julien Mistral yepyeni bir keşif, bir mucize, bir gecede ortaya çıkmış biriymiş gibi ele alınmış, hakkında olmadık methiyeler yazılmıştı. Basından beklenecek tipik bir tutumdu bu. Birkaç tabloya bu kadar çok yer ayırmanın anlamını bilemiyordu. Kapak resimleri bile bu tablolardandı. Tanrı şahidiydi ki, tablolar için böyle kötü düşünmesi onları elinden kaçırmasından ötürü değildi. Kendisine verilse bile istemezdi. Bir eleştirmen, «Ölümsüz,» demişti. Bir diğeri, «Julien Mistral'ın sınır tanımayan dehasının son kanıtı,» demişti. Bir üçüncüsü, «Tüm insan ırkını zenginleştiren bir yapıt,» diye ilan etmişti. Hepsi de aynı derecede gülünçtü. Bir köpek sürüsü gibi hepsi aynı nakaratı sürdürüyordu. Hep böyle olmaz mıydı? Moda defilelerinde de yazarlar aynı şeyi yapmazlar mıydı?

Bunların hepsi de sonunda kendi tablolarının daha değerli duruma gelmesini sağlamaktan başka bir işe yaramayacaktı elbette. Nadine, eğer Mistral'ı yeniden keşfetmek istiyorlarsa, buna hiçbir itirazım yok, diye düşündü. İhtiyarın vasiyetnamesinde özellikle sözünü ettiği **Cavaillon** serisi yüzünden hepsi de Fauve'u sanki bu olayın yıldızıymış gibi kabul etmişlerdi. Nadine bu kadar ilgiyi üzerine topladığı

için ona kızmıyordu. Ne de olsa yakında her şey bitecek, Fauve da, **Cavaillon** serisi de unutulacaktı.

Nadine öylesine derin düşüncelere dalmıştı ki kuaförü aynayı tuttuğunda şaşırdı. Saçlarının arkasını dikkatle kontrol etti. Kusursuz denilecek kadar iyi taranmıştı ama adamın kolayca memnun olan bir tip olduğunu sanmasını istemezdi. «Sanırım yanları biraz daha kabarık yapsaydınız iyi olurdu,» dedi.

Adam istediğini yapmak için çalışırken Nadine bakışlarını çevresinde dolaştırdı. Burada bir düzineye yakın tanıdığı vardı. Onlarla selamlaşıp bakıştı. Arkadaşlarından çoğunun Alexandre'a geldiğini bilmiyordu. Bunların çoğu Nadin'in öğle ya da akşam yemeklerini birlikte yediği kadınlardı. Ona göre hepsi de aşırı süslenmişlerdi. Kontes d'Ornano o güzelim siyah saçlarının üzerine neden takma örgüler koydurmuştu? Prenses Laure de Beauveau-Craon, anlayamadığı bir nedenden ötürü, topuzunun üzerine küçücük iki tane pembe orkide yerleştirtmişti. Acayip, Barones Guy'sa uzun, sarı buklelerini bir tür pırıltılı file içine hapsettirmişti. Madam Patino, Prenses Alexander, genç Barones Olimpia de Rothschild... Hepsi de saçlarını alışılmışın dışında süslü bir biçimde taratmışlardı. Bu saç biçimlerinin gerçek hayatta nasıl da düzmece durduğunun farkında değiller miydi? Eğer Alexandre'ın adamları saçlara böyle biçimler vermeye alışıksalar, Nadine'in dikkatli olması gerekirdi.

Kuaför, «Madam kusura bakmazlarsa,» dedi. «Saçınıza daha resmî bir hava versem iyi olacak?»

«Dokunmayın. Bu haliyle gayet iyi.»

«Nasıl isterseniz. Ama bu geceki baloda...»

Nadine hemen, «Ben matemdeyim,» diye atıldı.

«Başınız sağolsun, efendim.» Adam bir pot kırmadığı için rahat bir soluk aldı.

«Bu durumda baloya gidemem sanırım.»

«Haklısınız. Gidemezsiniz. Yazık.» diye mırıldandı kuaför. «Bu baloyu kaçırmak zorunda kalmanıza üzüldüm. Prenses Marie-Blanche kocasının ölümünden sonra ilk kez şatosunu dostlarına açıyor. Bunun, Baron de Rédé'ninkinden sonra en büyük balo olacağını söylüyorlar.»

«Evet, Baron'unki gerçekten güzeldi,» dedi Nadine. **Prenses Marie-Blanche mı?** Demek Phillipe'in prensesle olan ilişkisi, Prens ölüm döşeğindeyken, hatta onun ölümünden son-

ra da devam eden arkadaşlıkları **şimdi de** sürüyordu. Yoksa Nadine kadar yakın bir dost, bir arkadaş baloya neden davet edilmesindi? Bunun mümkün olabilecek bir başka açıklaması da Phillipe'in resmen olmasa da baloya ev sahipliği edecek duruma gelmesiydi. Marie- Blanche'la Phillipe hakkında hiçbir dedikodu duymamış olması acayipti. Çünkü Paris'in yüksek sosyetesini **Marie-Blanche** yönetirdi. Marie-Blanche dansedin dediğinde, millet dansetmeye başlardı. Bir balo için yüz kilometre uzağa gidileceğini söylese, herkes gider, üstelik kendilerini talihli kişilerden sayarlardı. Marie-Blanche, Philippe Dalmas'ta ne buluyordu acaba?

Nadine aynada çevresi sert bir çizgiyle belirlenmiş gözlerine bakarken kafasından Paris'in yakışıklı, iyi giyimli, iyi yetişmiş, iyi danseden, iyi kâğıt oynayan, iyi polo oynayan, kadınların gözdesi olan bekar, orta yaşlı erkekleri geçirdi. Phillipe'den başka üç, hayır Ömer Şerif de sayılırsa dört kişi tanıyordu. Zengin, ondan çok daha zengin, bekar, kendilerine çaresizlikle kavalye arayan kaç kadın vardı, peki? **Düzinelerle.** Saymakla gitmeyecek kadar... Bu düşünceyle kalbi sıkışır gibi oldu. Ağzını kekremsi bir tat kapladı.

Hayır, Phillipe Dalmas'la Marie-Blanche hakkında hiçbir dedikodu duymamıştı. Duyamazdı da. Çünkü hiçbir yere davet edilmemişti... Sözünü etmeye değer bir davetiye gelmemişti. Aldıkları yalnızca üçüncü sınıf, davet sahibine gelemeyeceğini bildirmek tenezzülünde bile bulunmadığı türden davetiyelerdi. Prenses Marie-Blanche'la Nadine Dalmas arasında seçim yapma durumuna düşecek biri elbette Prenses'i yeğlerdi. Nadine de olsa aynı biçimde davranırdı.

Mösyö Christophe'a, beklemediği kadar büyük bir bahşiş verip onu şaşırtan Nadine'in kafasında bir tek düşünce vardı. Tanrıya şükürler olsun ki bugün bir raslantı sonucu siyah elbise giymişti. Bundan sonra da hep siyah giyecekti. Oturduğu yerde, arkadaşlarıyla karşılaşmayacağından emin olduğu küçük bir kuaför bulacaktı. Arkadaşı yoktu onun. Babasının anısına hep siyahlar giyecek ve bundan sonra hiç kuşkusuz Jean François Albin'in eski yardımcısı, Phillipe Dalmas'ın eski karısı olarak anılacağı hayatında ne yapması gerektiğini kararlaştıracaktı. Kimdi Nadine Dalmas? Kimin umurundaydı o?

Evine gitmek için caddede bir taksi arandı. Bir gazete bayiinin önüne konmuş **France Soir**'un kapağına büyülenmiş

gibi bakarken önünden boş bir taksi geçti. Kapakta şöyle yazıyordu: **Fauve Lunel-Prendera-t-elle nom de Mistral, son père?** Fauve babasının soyadını alacak mı? O orospu kızı, O kurnaz, başkasının işine burnunu sokan kahpe, bayağı kadın kimin umurundaydı? Neden ona sanki Julien Mistral'ın **tek** kızıymış gibi davranılıyordu? Nadine, «Ben,» diye sokaktakilere, yanından gelip geçenlere bağırmak istiyordu. **«Mistral'ın kızı benim!»**

Provence'ta birkaç hafta kalmaya karar verdiğinde Fauve önce Le Prieuré'de bir oda tutmuş, mevsim sonu diye burası kapanınca da Avignon'daki Hotel Europe'a geçmişti.

Kasımın sonlarına doğru bir sabah kiraladığı Peugeut arabayla Félice'nin yolunu tuttu. **La Tourelle**'yu ne yapacağına bir an önce karar vermek istiyordu. **Cavaillon** serisinin sanatseverlere sunulmaya başlamasından beri ev her gün dolup dolup boşalmıştı. Fauve, gazetecilere, sanat tarihçilerine, müze müdürlerine ev sahibeliği yapmak zorunda kalmıştı. Artık **Cavaillon** sorunu bir çözüme kavuşmuştu. Dün son tablo da özenle sandıklanıp, Amsterdam'dan başlamak üzere kıtadan kıtaya; müzeden müzeye, bir büyük kentten diğerine taşıyacak olan özel kamyonlara yerleştirilmişti, Tablolar kardeşlik mesajını tüm dünyaya götüreceklerdi. Eğer onları **La Tourelle**'da tutmaya kalkışsaydı pek az kişi gelip görebilirdi. Bir gün bu güzelim, eşsiz tablolar dönüp yine ona geleceklerdi. Ama daha uzun yıllar Cavaillon serisi insanlığa ait olacaktı.

Şimdi atölye boştu. Depo odası, Fauve'un kendine ayırdığı aile tabloları dışında tümüyle temizlenmişti. Artık sakin bir kafayla evle ilgili mantıklı bir karara varmanın zamanı gelmişti. **Cavaillon** serisinin geleceğiyle ilgili karardan başka, şimdiye dek, ekim ayında New York'tan geldiğinden beri hiçbir karar vermemişti. Olaylar onu sarmış, hemen anında ilgilenilmesi gereken sorunlar çıkmış, bütün gün kendine bir dakika olsun ayırmadan oradan oraya koşturmuştu. Akşam olduğunda yatağına hiçbir şey düşünemeyecek kadar yorgun girmişti. Lacoste'dan her gün gelip evi temizleyecek, konuklara öğle yemeği ve kahve hazırlayacak Lucette Albion adında bir kadın tutmuştu. Günlerden pazar olduğundan

Lucette de iki küçük çocuğunun nedimelik edecekleri birdüğüne gittiğinden **La Tourelle** boştu.

Birkaç günden beri **mistral** esiyordu. Bu yüzden Fauve koyu yeşil renkteki yün pantolonunun üzerine krem rengi, balıkçı yakalı bir kazak ve kalın bir ceket giymişti. Ama o sabah rüzgâr Luberon'u geldiği gibi kaprisli bir biçimde terketmişti. Pırıl pırıl gökyüzü yine o yumuşak mavi rengini almıştı. Dantel gibi bulutlar oraya buraya asılmış gibi duruyorlardı. Kışın geldiğini gösteren tek işaret tarlaların çıplaklığıydı. Selvi ağaçlarının rüzgârları kesen engeli yemyeşil canlıydı. Zeytin ağaçlarının yaprakları öylesine gümüş rengi bir nehri anımsatıyordu ki Fauve içlerinde balıkların yüzdüklerini göreceğini sanıyordu. Arabasını sürerken tepelerden ava çıkan çiftçilerin silah sesleri geliyordu. Çocuklar pazar gününe özgü serbestlikleri içinde çığlık çığlığa, kahkahalarla oyun oynuyor, hemen hemen her **mas**'ın önüne konmuş masalarda satılık meyve ve sebzeler teşhir ediliyordu. Fauve bunlardan birinin önünde durup öğle yemeği için bir elmayla armut aldı.

Şişmanlıyordu... Bir parça... Tanıştığı, karşılaştığı herkes öylesine konuksever davranıyordu ki ne kadar yorgun olursa olsun akşamları kendini **Maître** Perrin ve karısı, Dr. Daniel'le karısı ya da Apt'te, Bonnieux'da, Avignon'da dost olduğu kişilerle yöresel yemeklerle dolu bir sofranın başında buluyordu. Félice'de sık sık Pomme ve Epinette'le yemek yiyordu. İki arkadaşı artık evli, çoluk çocuk sahibi olmalarına karşın eskisi kadar neşeli ve şakacıydılar. Tabii Adrien'le Beth Avigdor'u da görüyordu.

Eric pek ortada görünmedi, diye düşündü Fauve. Herşeye karşın ondan daha yakın bir ilgi beklemişti. Oysa genç adam Luberon dağlarının ötesinde iki yeni ev inşaatına başlamıştı. Oradan Avignon'a, küçük, dar köy yollarından gidip gelmesi kolay değildi. İki İsveçli sanayici aile için Eric Avigdor büyük birer tatil evi yapıyordu. Evlerin ilkbahara bitmesini istiyordu. Bu yüzden de işinin başında bulunması gerekiyordu.

Evet, Eric de en azından onun kadar meşguldü. İşi başından aşkındı. Bu kadar az görüşmelerinde kasıtlı bir şey olamazdı. Ama yine de ona biraz daha fazla zaman ayı-

ramaz mıydı? Tanrı cezasını versin, Eric ona karşı daha düşünceli davranamaz mıydı? Daha sık görmeye çalışamaz mıydı? Daha dokuz ay önce onunla evlenmek istememiş miydi? Fauve'un her şeyini bırakıp peşinden gelmesini söylememiş miydi? Şimdi Eric'in annesiyle babası Fauve'a, Eric'ten daha fazla sevgi ve şefkatle davranmıyorlar mıydı? Eric Avigdor'un canı cehenneme diye öfkeyle aklından geçirdi Fauve. Bırak hayatını tuğla, harç taşıyıcılarının peşinde koşarak geçirsin. **Mas**'a gelmişti. **La Tourelle**'nun kapılarını artık çantasındaki ruj kutusu kadar bildik olan halkadaki anahtarlardan biriyle açıp içeri girdi.

Fauve, **La Tourelle**'nun salonunda dolaşarak Lucette'in bütün kül tablalarını boşaltıp şarap bardaklarını kaldırıp kaldırmadığına baktı. Dün Adrien Avigdor, Jean Perrin ve Amsterdam müzesinden gelen konuklarla **Cavaillon** serisinin yola çıkışı şerefine kadeh kaldırmışlardı. Salon kabartılmış yastıkları, tertemiz masalarıyla çok düzenliydi. Fauve burada oturmadığından ev için çiçek almayı da düşünmemişti. Bir çalışma odasına benziyordu salon. İçinde oturup yaşanacak bir yer niteliğini yitirmişti. Mutfağa geçti. Dünkü öğle ziyafetinden kalan yiyeceklerin buzdolabına düzenli bir biçimde yerleştirilmiş olduğunu gördü. Soğuk tavuk eti, yarım ciğer ezmesi, peynirler vardı. Son şarap şişesi de yarı yarıya doluydu.

Fauve yiyecekleri masanın üzerine çıkarırken ertesi gün sıkı bir perhize başlayacağına karar verdi. Bir hafta içinde, New York'a döneceği zamana kadar aldığı birkaç kiloyu vermeliydi. Beşinci Bulvar'daki mağazaların vitrinlerine Noel süsleri konmazdan, partiler verilmeye başlanmazdan, mevsimin ilk büyük karı düşmezden önce evde olmalıydı. Hayır, diye kendi kendini düzeltti Fauve. Vitrinler çoktan, Şükran gününden önce süslenmişti. Maggy'nin dediğine göre de ilk kar bir hafta önce yağmıştı. Demek şimdi kar, çamurla karışmış olmalıydı. Bembeyaz karların üzerine somut gri renkteki New York semasından kapkara yağan kurum... Kaldırım kenarlarına parketmiş taksiler. Her köşe başında, geçebilmek için ancak dosdoğru içinden yürümek gereken geniş çamur birikintileri. Sanki kent şurasından ya da burasından yanıyormuş gibi sürekli öten sirenler. Ama partiler...

Belki bir hoşgeldin partisi verilirdi. Lunel Modellik Acentası'nın yıllık partisi de vardı. Üye olduğu Doubles'da dans, Melvin'in bilet aldığını yazdığı Horowitz'de konser, Avedon sergisi, **Café Short**'da Bobby Short, Barişnikov ve küçük, sıcacık ekmekler. Bunlar New York'tan başka nerede vardı ki?

Fauve, Lucette'in dün getirdiği domatesleri aradı. Güzel, tavuğun yanına salata yapacak kadar domates kalmıştı. Ya da öğle yemeği saati geldiğinde domatesle meyve yemesi belki de daha iyi olurdu. New York'a döndüğünde tam formunda olması gerekirdi. Yoksa modeller kendilerine vaazettiği disiplini uygulamadığı için üzerine çullanır, bundan yararlanmaya bakarlardı. Acentadaki memurların istedikleri kadar tombul olmalarında bir sakınca yoktu. Ama Maggy'yle Fauve Lunel'in bir model gibi ince olmaları şarttı.

Fauve, içinde Provence'ın güzelliklerinin, birbirine karıştığı bir hayale daldı: Siyah zeytinden yapılan, tereyağ gibi ekmeğin üzerine sürülerek yenen o nefis **tapenade**, geceleri parıl parıl, elle tutulacakmış kadar alçakta duran yıldızlar, Félice'deki café'de oturup bütün bir köyün gelip geçişini seyretmek, ışığın rengi, gökyüzünün rengi, taşların, kayaların rengi... Işığın rengi, ışığın... Fauve içini çekerek gözlerinin üzerine düşen saçları üfleyerek itti. Aklını azimli bir kararla **La Tourello** sorununa çevirdi.

Başlangıçta düşündüğü gibi **La Tourello**'yu kiraya verebilir ya da satabilirdi. Jean Perrin bu ikisinin de rahatlıkla yapılabileceğini söylemişti. Güney Fransa'nın dört bir yanında satılık ve kiralık evler arayan kişiler vardı. Hele Julien Mistral'ın hemen hemen tüm ömrünü geçirdiği **La Tourello** büyük bir değer taşıyordu. **Mas;** bakımlı evi, yüzme havuzu, merkezi ısıtma düzeni, rahat banyolarıyla ünlüydü. Fauve birden, burasını satsam daha iyi olur, diye düşündü. Kayısı ağaçları, zeytinlikler, üzüm bağları, kuşkonmaz tarlaları utanılacak derecede bakımsız kalmışlardı. Bir kiracıdan yapılması gereken bütün işleri yapması beklenemezdi. Öte yandan burasını satın alan biri çiftliğin kendisine düzenli, sürekli bir gelir getireceğini düşünerek elinden geleni yapardı.

Evet, en ideal alıcı Avrupa'nın güneşsiz kuzey bölgesinden çok zengin bir aile erkeği olabilirdi. Bu kişi köyden **La Tourello**'da yatıp kalkacak bir karı-koca çiftçi tutabi-

lecek, yazlarını Provence'ta geçirecek, kış aylarında güneş özlemini gidermek için Münih, Kopenhag ya da Brüksel' den gelecek, iki haftalık Noel Tatili'nde burada kalacak, tabii çocuklarını da, belki de özel uçağıyla alıp gelecek biri olmalıydı. Uçaklarını Avignon dışındaki havaalanına bırakıp orada bulundurdukları arabalarıyla yarım saat içinde **La Tourelle**'da olabilirlerdi.

Fauve, elinde yolda aldığı elma ve armut olduğu halde **La Tourelle**'nun odalarını dolaşıyor, bir yandan da kendini müstakbel alıcının karısı yerine koyarak düşünüyordu. Parlak tahtadan antika sandık ve masalardan bazılarını elden çıkarmam diye karar verdi. Ama perdeleri, halıları ve mobilyaları değiştirirdi. Çünkü ev yeteri kadar **döşenmemişti.** Her yer daha büyük kanepeler, daha rahat koltuklar, daha sade döşemelik kumaşlar istiyordu... Renk, sıcaklık, samimiyet istiyordu... Belki de en çok istediği sıcaklıktı. Renk cümbüşü... Acayip, daha önce dekorun ustaca katılığını hiç farketmemişti. Ama o zaman burası Kate'in eviydi. Kate'e uygundu her şey. Ama Fauve'a göre değildi. Kimbilir, belki de evi satın alacak Belçikalının karısının da hoşuna gider, her şeyi aynen korurdu. Alıcının bir Belçikalı olacağından hemen hemen emindi. Çünkü Avrupa'da kışın en sert geçtiği yer Belçika'ydı.

Kuledeki kendi yatakodası? Belki de orasını konuk odası yaparlardı. Tabii genç bir kızları yoksa. Fauve onların yatağa yatıp gözleri kocaman kocaman açık düşler kuran bir kızları olmasını diledi.

Fauve kendini atölyenin kapısı önünde bulunca, peki burası ne olacak? diye merak etti. Belki de oyun odası olurdu. Hatta buraya bir ping pong masası bile konabilirdi. Dün, **Cavaillon** serisi taşındıktan sonra burasını kendi elleriyle kilitlemeye zaman bulamayacak kadar yukarıdaki konuklarla ilgilenmek zorunda kalmıştı. Bu işi Jean Perrin yapmış, gitmezden önce de anahtarı Fauve'a vermişti. Kapının önünde çekingen çekingen dururken, atölyeyi boş olarak hiç görmediğini farketti. İçeri girmek istiyor muydu? Girmesi gerekiyor muydu? Buna cesaret edebilecek miydi?

Kendi kendine saçmalık etmemesini söyleyerek kapıyı açtı. Kocaman, geniş bir yer olarak düşündüğü oda aslında

olağan boyutlardaydı. Büyük bir atölyeydi evet ama duvarların boşalması onu küçültmüştü. Babasının yapıtları odaya daima başka, değişik boyutlar kazandırmış, konusu ne olursa olsun tablolar gözüne daha bir ferahlık vermişti. Şimdi yalnızca duvarlar, yüksek tavan, camlar ve kirişler vardı. Mistral'ın burada çalıştığını belirten tek şey resim sehpası, merdiven ve sehpanın üzerindeki bembeyaz, boş tuvaldi.

Elindeki elmayla armudu çalışma masasının en temiz yerine bırakarak kendiliğinden, hiç düşünmeden, dağınık duran fırçaları toplamaya başladı. Eskiden çalışma gününün bitiminde bunları toparlayıp atölyenin bitişiğindeki, Mistral'in boya malzemelerini koyduğu yerdeki muslukta yıkamak Fauve'un göreviydi. Babası kendi fırçalarıyla kendisi ilgilenirdi. Atölyenin karmaşıklığına karşın Mistral her sabah çalışmaya tertemiz fırçalarla başlardı. Fauve'a resim dersleri verirken eşyasını nasıl temiz ve düzenli tutacağını da öğretmişti.

Doğrusu bu fırçaları temizlemek kolay olmayacaktı. Şimdi iki eli de babasının son günkü çalışmasından sonra öylece bıraktığı, üzerinde boyaların kaskatı kurumuş olduğu fırçalarla doluydu. Belki de bunları atmak daha doğru olacaktı. Ama Fauve terebentinle incelticinin bulunduğu yere doğru gittiğini farketti.

Julien Mistral'ın fırçalarını temizleme işine ıstırapla, severek başladı. Sonunda hiç kullanılmamış olan biri dışında hepsini terebentinin içine, sabaha kadar yumuşamaları için bıraktı. Sonra temiz fırçayla bomboş tualin karşısında, bomboş bir kafayla, elleri hareketsiz durdu. Öylece... Artık kafasında karar verilecek, bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir düşünce olmadan öylece dururken zamanın gerisine doğru kaydığını, anılar içinde yüzmeye başladığını hissetti. Şimdi Julien Mistral'ın kocaman eli, ona ilk kez ders vermeye başladığındaki gibi elinin üzerindeydi. Kendindeki gücü Fauve'a aktarıyor, onun parmaklarını yönetiyordu. Fauve onun o çok iyi anımsadığı emri verdiğini duydu: «**Gör,**» diyordu Julien Mistral.«**Görüyor musun,** Fauve? **Gör,** daima **gör**. Görmesini öğrenmelisin.»

Ve, gördü Fauve. Bir anlık bir süre içinde ne yapması gerektiğini görmüştü. Yalnızca görmek de değildi bu. Uzun süreden beri yadsıdığı ama tümüyle gereksinme duyduğu, saf,

tertemiz, iddialı, hiç bir kargaşalığı olmayan kesin bir anlayıştı bu.

Deneme. Bir ressamdı Fauve. Hep bir ressam olmuştu. Babasını reddettiğinde içindeki ressamı da reddetmişti. Ama şimdi... şimdi... Neyi denemesi gerektiğinden hiç böylesine emin olmamıştı. Duvarlar tümüyle yıkılmış, kapılar açılmıştı. Artık önünde gepgeniş, tehlikeyi göze almadan geçemeyeceği, onu tahmin edilemeyecek değişikliklere götürecek, ancak anlayabilmeye başladığı denemelere sokacak yemyeşil bir çayırlık uzanıyordu. Ama denemesi şarttı.

Fauve artık uzun, keşiflerle dolu bir yolculuğun başında olduğunu biliyordu. Onu ısrarla çağıran bir serüvene atılacaktı. Çayırlığın öteki yanında keşfedilmesi gereken gizemli, meçhul bir dünya vardı. Kendini bu gizemi göğüslemeye, denemeye, değiştirmeye hazır hissediyordu.

Fauve'un bileklerindeki ve parmaklarındaki, hiç durmadan bir nabız gibi atan çırpıntı hızlandı. Uzun bir süreden beri bastırmaya çalıştığı güçleri, yetenekleri ortaya çıkmaya, ilkbahar güneşinde açılan tomurcuklar gibi kuvvetlenmeye başlamıştı.,

Yeniden başlayacaktı. Başından değil elbette ama yine de yeniden başlayacaktı. Tekniğini, çalışma rahatlığını yitirmiş olmalıydı. Bir ressamın yetenekleri de yağmurda bırakılmış oyuncak bir teneke asker gibi paslanabilirdi. Resmin dilini bilirdi bir zamanlar... Bunları kolayca, birden unutmuş olamazdı. Çünkü eline ne zaman bir kalem geçse kâğıt üstüne karalamalar yapmaktan asla vazgeçmemişti.

Fauve boş tuale bakarak çalışma masasında bir elinde elma, diğerinde temiz fırçayla oturur buldu. Elmayı yiyecek miydi yoksa resmini mi yapacaktı? Bir kahkaha atarak elmayı ısırdı. Armudun resmini yapacaktı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Fauve beş saatlik zaman farkını hesaplayarak, şimdi Maggy'yle Darcy'ye telefon etsem, sayfiyedeki evde pazar gazetelerini okuyarak kahvaltı ediyorlardır, diye düşündü. Birden masadan, armudunu da alarak fırladı. Atölyeden koşarak çıkıp **La Tourello**'nun kütüphanesindeki telefona gitti.

Santralı aradı ama bir yanıt alamadan telefonu yine kapadı. Durdu. Bu ani karar, hayatına bambaşka bir yön verecek olan karar, Maggy'yle Darcy'nin kendi başlarına kurdukları o rahat, düzenli, mutlu yaşantıları üzerinde nasıl bir etki yapacaktı?

Tıpkı babası gibi o da bir tür bencillik yapmıyor muydu? Julien Mistral sonuçları ne olursa olsun daima işine gelen biçimde hareket edip yaşamıştı. Şimdi onun kızı olan kendisi de, kendi işini hayattaki zorunluluklarının önüne mi alıyordu? Yoksa amacı, resim yapmak için ruhsal ve bedensel yönden duyduğu gereksinim, tıpkı babasınınki gibi miydi? Julien Mistral'ı da aynı bu tür bir zorunluluk mu etkilemişti? Ve onu resim dışında her şeye karşı **körleştirmişti?**

Fauve hareketsiz oturarak bu sabahı unutmaya, yeniden New York'a dönüp Lunel'de çalışmayı düşünmeye zorladı. Ne de olsa hafta sonlarında resim yapabilirdi. Hafta içinde de dünyanın en iyi iki yüz modeliyle çalışırdı. Bu iş için yetiştirilmemiş miydi?

Hayır, yapamazdı. Şimdi durumunu ciddiyetle düşününce yapamayacağını anlıyordu. Liseden mezun olduğunda Magali asla ona bir gün Lunel acentasının onun olacağını, buraya Lunel ve Torunu adını vereceği umudunu beslediğini hissettirmemişti. Sanki tüm sorunlarını yanıtlayacakmış gibi kendini işin içine atan yine kendisi olmuştu. Eğer Fauve'un modellik işinde bildiği bir şey varsa, bu işin severek yapılması gerektiğiydi. **Vogue**'un kapağında Lunel'in bir modeli yerine Wilhelmina'nın modelini görünce insanın içini allak bullak

eden bir hayal kırıklığına kapılınmıyorsa, bu iş orada bitmiş demekti.

Fauve yeniden telefona sarılırken kendi kendine bir tek şeyden emin olduğunu yineledi: Gerçek hoşuna gitmese de Magali onun dürüst olmasını isterdi. Resim yapmayı birçok şeyin üzerinde tutmak her ressamın yapmak zorunda olduğu bir şeydi. Yalnız Fauve resmi her şeyin üstünde tutmamaya çalışacaktı. Hiç olmazsa, her zaman tutmamaya çalışacaktı.

Fauve, Darcy'ye ikinci telefona geçmesini söyleyerek onlara sabahleyin olanları anlattı. Açık, dürüst ve kesindi. Sanki kararını vermemiş gibi hareket edip işi uzatmanın anlamı yoktu.

«Evet...» dedi Maggy. Sesi ya çok uzakta olduğu için ya da başka nedenden boğuk geliyordu. Fauve emin değildi. «Şunu söylemeliyim ki Fauve... Ne kadar şaşırmış olduğumdan emin değilim.»

«Magali, bunun senin için ne anlama geldiğini düşünmedim sanma. Lunel'de birimizin bulunması üzerinde ne denli durduğunu bilirim. Bundan sonra ya tam kapasite çalışacak ya da Loulou'ya, Casey'e daha çok sorumluluk yükleyeceksin.»

«Orada neden bu kadar çok kaldığını merak etmeye başlamıştım zaten... Oradaki işlerini halledecek adamlar bulabilirdin. Darcy, Fauve'la ilgili acayip bir şeylerin sürüp gitmekte olduğunu sana kaç kez söyledim? Maggy sanki tutuştuğu bahsi kazanan biri gibi konuşuyordu.

«Magali! Ne söylediğimi anlıyor musun? Model Acentası yönetmek istemiyorum!»

«Bunda anlaşılmayacak bir şey yok. Bu işi herkes başaramaz ki.» Maggy'nin sesinde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Fauve inanmazlıkla, «Umurunda bile değil mi?» dedi.

«Sizin mesleklerinizle ilgili konuşmanızı bozmak istemem ama Maggy, senin yemek salonunun üstüne limonluk yaptırmana kesinlikle karşıyım,» dedi Darcy.

«Tanrı aşkına Darcy, Fauve geldikten sonra bütün kış boyunca orkide yetiştirmeyi planladığımı biliyorsun,» dedi Maggy sinirli sinirli. «Limonluk olmadan olmaz.»

«Ama Fauve geri dönmüyor ki? Tırnaklarının içindeki

çamur ilkbahardan sonbahara kadar temizlenmiyor... Ben bir dizi Nero Wolf'la değil, Maggy Lunel'le evlendim. Biliyorum, dört gün süren hafta sonu tatillerinden bıktın. Fauve'un Fransa'ya gitmesinden beri, seninle yaşamanın ne kadar eğlenceli olduğunu daha iyi anladım. Limonluk istemiyorum.»

«Darcy! Ne zamandır biliyorsun... Hafta sonlarından sıkıldığımı?»

«Siz ikiniz benimle mi yoksa birbirinizle mi konuşuyorsunuz?» diye atıldı Fauve. «Bu özel bir tartışma mı? Ne de olsa bu konuşmanın parasını ben ödeyeceğim.» **Maitré** Jean Perrin ona en azından eline yirmi beş milyon dolar geçeceğini söylemiş, Fauve buna inanamamıştı. Yine de uluslararası telefonda bu kadar konuşulmazdı.

«Ödemeli arasaydın,» dedi Maggy. «Kabul ederdik. Şimdi dinle, Darcy, yani bir limonluk yaptırmama karşı mısın sen?»

«Fikrimi açıkça söyledim sanıyorum.»

Maggy, «O halde,» dedi. «Acentada cuma günleri tatil yapmayı **reddediyorum.**»

«Ya pazartesileri?»

«Bir tek şartla. Eğer bizim yerin arkasındaki o küçük bataklığı almaya razı olursan pazartesilerini seninle çiftlikte geçirmeye razı olurum.»

«Küçük bataklığı mı?» diye atıldı Darcy. «Orası en azından üç dönümlük bir yer. Neden istiyorsun orasını?»

«Nilüfer bahçesi yapacağım. Tıpkı Giverny'de Monet'ninki gibi.»

«O zaman buldozerler gelecek demektir.»

«Ama yalnızca birkaç hafta için, Darcy. Bir düşün sevgilim, bir tekne satın alır, akşam yemeğinden önce yazlık evde birer martini içmeye gideriz. Kürekleri sen çekersin.»

Darcy, «Ama haftada üç güne razısın, değil mi?» diye pazarlık etti. «Cuma akşamından pazartesiye kadar?»

«Anlaştık. Pazartesi günü yerime Casey'le Loulou bakarlar. Zaten hafta başında fazla iş olmaz. Ivy de var.»

Fauve, «Ivy mi?» dedi.

«Ivy Colombo. Başka Ivy var mı? Modelliğin çok kısa süreli bir iş olduğuna karar verdi. Acentada eğitimci olarak çalışmaya başladı. Ama öylesine otoriter bir kız ki... Tıpkı benim gençliğim. Zaten seninle Roma'ya gittiğinde Sistine

Kilisesi'nde tanıştığı harika bir İtalyan'la nişanlandı. Ivy hoşuma gidiyor, başaracak. Ama Fauve, eğer kararını değiştirirsen, geri dönersen iş senin. Biliyorsun.

Fauve dalgın dalgın, «Teşekkürler,» dedi. Sistine Kilisesi'nde ha, diye düşünüyordu bir yandan da. Öte yandan pazartesi günleri büroda nasıl bir rekabetin süreceğini de tahmin edebiliyordu. Loulou işin kıdemlisiydi. Casey akıllı ve çekiciydi. Ama Ivy'de... Ivy'de bu iki nitelikten de bol bol vardı.

«Peki, nerede oturacaksın?» diye sordu Maggy.

«Anladığını sanmıştım, Magali. Burada, **La Tourelle**'da elbette.»

«Yalnız başına!» Şimdi Maggy'nin büyükannelik yanı baskın çıkmıştı. «Bunun hiç de iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.»

«Bunu sen mi söylüyorsun? Sen benim yaşımdayken sabahlara kadar kulüplerde dansetmiş, kocaman bir tepsi içinde çırılçıplak baloya gitmiş, Montparnasse'da Tanrı bilir kiminle yaşamış bir kadınsın... Belki de esrar bile çekmişsindir...»

«Adrien Avigdor'un eski günleri anımsadığını anlıyorum. Artık bunamaya başladığı anlaşılıyor... Ben asla, hiçbir zaman esrar çekmedim. İkram edilmedi değil, dikkatini çekerim ama kabul etmedim. Her neyse, bütün bunlar gençliğimde, aptallık dönemimde oldu. Senin yaşına geldiğimde bol bol para kazanıyordum. Üstelik saygı da görüyordum.»

Fauve, «Gayri meşru bir çocukla,» dedi. «Hatta Darcy'yle türlü çılgınlıklar yaparak.»

«O sırada Darcy'yle daha tanışmamıştım, değil mi şekerim? Lally'nin hazine avı düzenlediği tarih neydi...?»

«Magali, bırak şimdi bunları. Burada tümüyle yalnız olmayacağım. Lucette'e çocuklarını alıp buraya yerleşmesini söyleyeceğim. Kocasının ailesiyle oturuyor şimdi. Bundan hiç hoşlanmıyor. Önerimi sevinçle karşılayacağından eminim. Ayrıca toprağı işleyecek, eve bakacak başkaları da olacak. **La Tourelle** artık hiç boş kalmayacak.»

Darcy, «Fauve,» diye söze karıştı. «Ben Litchfield'i gördüm, '21'de. Geçen perşembe günü. Tanrım, Pete Krindler ona 9 numaralı masayı verdi. Ben daha otuzunda bile değil, düşünebiliyor musun? Her neyse, Ben senin ne zaman döneceğini sordu.»

Fauve hemen, «Ben kiminle beraberdi?» diye atıldı.

«Olağanüstü güzel bir kızlaydı. Sanırım bir model.»

Fauve içten bir ilgiyle, «**Kiminleydi?**» diye yineledi.

Maggy anlamsız bir sesle, «Bizimleydi,» diye Darcy'nin yerine yanıtladı. «Darcy'nin de çok iyi bildiği gibi yanında Arkansas vardı.»

«Arkansas! Tanrı iyiliğini versin, daha önce neden düşünemedim ki? Harika! Arkansas çabuk ilerliyor. Ben de aile içinde kalacak. Arkansas'a Ben'in pazar sabahları nasıl bir alışkanlığı olduğunu söylemeyi sakın unutmayın. Aldırış etmesin. Çünkü uzun sürmez.»

Maggy öfkeyle, «Asla söylemem,» dedi.

«O halde Arkansas bir parça üzülecek. Onu benim için öp, Magali. Babamın sana verdiği, Kate'in el koyduğu o tabloyu sana yolladım... Hani şu yeşil yastıklar üzerindeki tablonu... Anımsadın mı?»

«Unutulacak şey mi o?» dedi Darcy. «Sen onu nereye asmamız gerektiğini söyle, yeter.»

«Bir yer bulursunuz elbet. Diğer altı tabloyu torunlarımın torunları için ayırdım.»

«Torunlarının torunları mı? Fauve... Yoksa... Yoksa...» diye kekeledi Maggy.

«Tanrı aşkına Magali, nasıl olabilirim. Daha evlenmedim ki... Darcy, bana hediye ettiğin o pandayı anımsıyor musun?»

«Elbette.»

«Eğer onu bana yollamanı istesem çocukluk mu etmiş olurum? Oturma odamdaki sallanır koltuk üzerinde duruyor.»

«Ne münasebet. Herkesin bir pandaya gereksinmesi vardır. Evinden istediğin başka bir şey var mı?»

«Aslında... Burası bomboş bir yer. Belki de bir nakliye şirketi bulup evdeki bütün eşyaları buraya yollayabilirsiniz?»

«Hangi eşyaları?»

«Her şeyi. Ah, biliyorum, yeterli olmayacak ama hiç olmazsa bir başlangıç sayılır. Bu odaları doldurmak gerçekten bir sorun.»

«Kaygılanma. Gereğini yaparım.»

«Ah, Darcy ne kadar anlayışlı, şeker bir adamsın. Magali'yi seninle evlenmeye razı ettiğine öyle seviniyorum ki.»

«Aslında kendisiyle evlenmeye beni o zorladı.»

Fauve, «Bak bunu bilmiyordum,» dedi büyülenmiş gibi.

«Nasıl oldu? Anlatır mısın?»

«Sanırım bu konuşma yeteri kadar uzun sürdü,» diye Maggy araya girdi. «Fauve, şekerim, sen yapman gerekeni yapıyorsun... Senin hesabına kendimi mutlu hissediyorum. Kendi hesabıma da kendimi mutlu hissediyorum. Pek haketmese bile, Darcy hesabına da. Limonluk için verdiği sözden dönen bir insan...»

Fauve telaşla, «Kapı çalıyor,» dedi. Mutfaktaki zilin sesini duyuyorum. Telefonu kapamak zorundayım. Birkaç güne kadar sizi yine ararım. İkinizi de çok seviyorum.»

Fauve sevinçle, derin bir iç huzuruyla ön kapıya koşup açtı. Karşısında ceketini bir omuzuna atmış duran Eric Avigdor duruyordu.

«Hah. Usta inşaatçı. Gir içeri.»

«Dün gece Les Beaux'dan geldim. Bu sabah da hemen seni aramaya çıktım. Otelde bulamayınca burada olabileceğini düşünüp geldim.»

«Elbette. Sevgili dostlarım Avigdorların oğlunu görmek beni çok sevindirir.»

«Çok korkunç...»

«Nasıl korkunç?»

«Ne demek istediğini iyice anlayamadım da,» diye genç adam temkinli konuşmaya çalıştı.

«Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim. Evlerin nasıl?»

«Yolunda gidiyor. İnşaatın en önemli bölümü bitti. Evleri zamanında teslim edebileceğim. Yakında normal çalışma düzenime kavuşacağım. Bak Fauve, buraya, seninle yeteri kadar ilgilenemediğim için üzgün olduğumu söylemeye geldim. Aslında senin de işlerin vardı. Gelseydim de pek farketmezdi ya... Babam gelecek hafta New York'a döneceğini söyledi.»

Fauve dumanlı iri, gri gözleriyle ona çapkınca bakarak, «Görev beni çağırıyor,» dedi. Bir yandan da, annesinin kendisine aşık olmaktan başka çare bulamayan erkeklere böyle davranmış olduğunu düşünüyordu.

Eric anlamsız bir sesle, «Sanırım öyledir,» dedi.

«Bir şeyler yemek ister misin?»

«Seni rahatsız etmek istemem. Bak, istersen seni Bonnieux'daki o küçük, **Hostellerie** adlı otele yemeğe götüreyim?»

«Oralara kadar gidemem. Karnım çok aç. Mutfak dünden kalan yemeklerle dolu. Kahvaltıdan beri yalnızca bir elma yedim. Açlıktan bayılacak haldeyim.»

Mutfak masası Fauve'un daha önce dolaptan çıkardığı yiyeceklerle doluydu. Peynirler yumuşamış, tavuk ve kaz ciğeri ılınmıştı. Eric oturup bir kadeh beyaz şarap içerken Fauve da salata yapmak için domatesleri dilimlemeye koyuldu.

Eric düşünceli düşünceli, «Seni hiç böylesine ev işlerinden hoşlanan bir kadın gibi görmemiştim.»

«Bu bir şey değil. Yemek pişirmekte üzerime yoktur. En güzel yaptığım yemek de bol ekşi kremalı, biberli tavuktur.»

«Ekşi krema mı? O da nesi?»

«**Créme fraiche** gibi.»

«Seni yemek pişirirken hiç düşünemiyorum.»

«Tabii beni aklına getirip düşündüysen,» diye mırıldandı Fauve. Bir yandan da salataya koyacağı zeytinyağını kararlıyordu.

«Haksızlık bu!» diyen Eric, şarap kadehini masanın üzerine bıraktı.

«Tamam, tamam. Özür dilerim. Hadi, yemek hazır.»

Hiç konuşmadan adeta aç kurtlar gibi yediler. Fauve başını önüne eğmiş, kaşlarını turuncu bir çizgi halinde çatmış Eric'in ellerine, süveterinin kollarından görünen bileklerine, boynuna, yüzüne, özellikle yüzüne bakmamak için büyük bir çaba harcıyordu.

Sonunda, «Biliyor musun,» dedi düşünceli düşünceli. «Verdiğin kutsal sözü unutacak birine hiç benzetmemiştim seni. Darcy, Magali'ye bir limonluk söz verdi ama sonra vazgeçti. Onu anlıyorum. Haklı buluyorum. Çünkü bu bir para meselesi. Öte yandan sen çok içten gibi **görünüyordun.**»

«Ne demek istiyorsun?»

«Beni Lunel'e götüreceğine söz vermiştin, unuttun mu? Orada bana kimliğimle ilgili bir ipucu verecek bir şeyler bulacağımı umdum hep. Kaç yıl önce söz vermiştin? Sözünü hâlâ yerine getirmedin. Üstelik böyle bir niyetin de yok gibi.»

«Tanrı cezanı vermesin, Fauve, bu kadarı da fazla ar-

tık! Tek bir sözcük söylemeden gittin. Yıllarca yok oldun. Sonra Roma'da ortaya çıkıp iki gün benimle beraber oldun. Yine ortadan kayboldun. Altı ay sonra benimle hiçbir ilişkisi olmayan bir iş yüzünden yeniden ortaya çıktın. Tüm zamanını avukatlarla, koleksiyoncularla, gazetecilerle, yeni dostlarınla, fotoğrafçılarla geçirdin. Şimdiyse, yeniden ortadan kaybolmak üzeresin. Ve de beni sözümü tutmamakla suçlamak gibi inanılmaz bir ithamda bulunuyorsun!»

«Söz verdiğini inkar edemezsin ya!» dedi Fauve. Soğukkanlıydı. Onun ne kadar sinirlendiğini görmüyor, duymuyor gibi tatlı tatlı gülümsüyordu.

«Elbette söz verdim. Haritalar hâlâ arabamda duruyor. Lunel, Nimes'in güneyinde, Montpellier'in kuzeyinde... A9 yolunun biraz dışında. Eğer şimdi yola çıkarsak bir saat sonra orada oluruz... Kestirmeden, St. Rémy'le Taraskon yolundan gideriz... Denizden uzakta değil, Camargue kıyısında...»

«Oraya bensiz gittin!»

«Hiç de gitmedim. Bunu asla yapmam.»

«O halde Lunel'in nerede olduğunu bu denli kesinlikle nasıl biliyorsun? Eric, armudum nerde?»

«Armut mu?... Yedim... Özür dilerim. Yarısını isteyip istemediğini sormam gerekirdi. Nen var senin?»

«Yedin... Yedin...» dedi Fauve. Güçlükle konuşuyordu gülmekten. «...Benim... İlk konumdu o... Yedin!»

«'Konu' mu? Yalnızca bir armut... Yemin ederim Fauve, Lunel'e gitmedim. Ama nerede olduğunu tam olarak öğrenmek istedim. O kadar.»

Fauve gülmesini güçlükle keserek, «Neden,» diye sordu.

«Belki bir geldiğinde gitmek istersin diye.»

«Haritalar arabanda ne zamandan beri duruyor?»

«Buradan gittiğinden beri... Daha on altı yaşındayken. Yeni araba satın aldığımda haritaları torpido gözünden alıp yenisinin torpido gözüne koydum.»

«O halde seni bağışlayabilirim. Hiç olmazsa onca tembelliğine karşın iyi niyetli biri olduğunu kanıtladın.»

«Senin yerinde olsam buna iyi niyetten de öte bir şey derdim.»

Fauve ellerine dayanarak genç adamın gözlerinin içine baktı. «Peki, ne derdin? Duygusal bir davranış mı? Bir tür özlem mi? Yoksa duygularını olduğu gibi anlatan bir davranış mı?»

«Seni küçük orospu!»

«Ha?» Fauve kaşlarını hafifçe kaldırdı. Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

«Benimle gene oyun oynama. Roma'da benimle yeteri kadar eğlendin, unuttun mu? Beni hâlâ sevdiğine inandırarak, sana umutsuzcasına, çaresizcesine âşık bir halde bırakarak, son anda benimle alay ederek, acımasızca çekip giderek... Tıpkı şimdi yaptığın gibi... Hakkında neler düşündüğümü anlatacak sözcük bulamıyorum.» Eric Avigdor ayağa kalktı.

Fauve da ayağa kalkıp masanın çevresini dolaşarak erkeğe yaklaştı. «Bana kendine özgü bir biçimde beni hâlâ sevdiğini mi anlatmak istiyorsun?» diye sordu. «Bana evlenme teklifinde mi bulunmaya çalışıyorsun? Çünkü seni uyarıyorum, bu öğleden sonra her tür tehlikeyi göze alacak durumdayım. Eğer istiyorsan beni, ancak şimdi elde edebilirsin. Çünkü kendimi son derece pervasız, hayret edilecek kadar özgür hissediyorum. Bulutların üzerinde uçar gibiyim.»

«Seni istemediğim değil bir dakika, bir saniye bile olmadı... Beni istemediğini sanıyordum,» diye mırıldandı Eric. Fauve'un gözlerinin içine, ta yüreğine bakıyordu. Sonra, «Ama,» diye birden ondan uzaklaştı. «Senin bu duygusal halinden yararlanmak istemem... Benimle çok oynadın. Sırasında cehennem hayatı da yaşattın... Ya yarın fikir değiştirirsen?»

«Eric, gelip geçici bir ruh hali değil bu. Şaka yapıyordum. Ne düşündüğünü anlamak için seni kızdırmaya çalıştım. Onca yıldan beri seninle hep evlenmek istedim... Daha on altı yaşındaydım. Ve bana birlikte kaçmamızı önermiştin, anımsıyor musun? Bu düşü tekrar tekrar yaşadım ben. Ama kendi kendime bile açıklamaktan korkuyordum. Çünkü bunun ne anlama geldiğini, bizi nereye götüreceğini biliyordum. Şipsevdinin biri değilim ben, ama güvenim yoktu... Yanlış anlama. Güvensizliğim sana değildi... Ama artık geçti. Hayattan beklediğim iki şey var, ikisi de birbirini tamamlıyor. Biri olmadan diğeri gerçekleşemez: Senin karın olmak, resim yapmaya çalışmak istiyorum...»

«Resim yapmak mı? Nasıl oldu bu? Ne zaman... Hayır... Boşver... Daha sonra anlatırsın... Ama harika bir şey bu... Bir gün resme döneceğini biliyordum zaten.»

«Burada, **La Tourello**'da oturur musun, Eric?»

«Bu ev bizi bekliyordu, bilmiyor musun?»

«Kafam çok ağır çalışıyor... Ama evet, şimdi biliyorum artık.»

Eric parmağını onun dudaklarında dolaştırdı. Kalbinin göğüs kafesini yırtıp dışarı fırlayacakmış gibi attığını hissediyordu. «Hâlâ Lunel'e gitmek istiyor musun? Verdiğim sözden dönmek istemem.»

«Hayır, bugün istemiyorum,» dedi Fauve.

«Kendi gözlerinle görmek istemiyor musun?»

«Acelem yok,» dedi Fauve düşünceli düşünceli. «Artık buna gerek yok gibi geliyor bana. Ama Eric bir araba gezintisi yapabiliriz... Uzağa değil... Yolun hemen aşağısına doğru. Bir armut daha satın almak **zorundayım.**»

(TAKINTI yazarı)

JUDITH KRANTZ

RESSAMIN KIZI

Üç unutulmaz kadın ve dâhi bir adam...

Üçünün de yazgısı, büyük ressam Julien Mistral'le olan ilişkilerinde birleşen bu ihtiras ve hayat dolu kadınların nesilden nesile uzanan macerasını ancak Judith Krantz bu kadar sürükleyici yazabilirdi...

1920'lerin çılgınlık ve yaratıcılık kenti Paris'te başlayan roman, II. Dünya Savaşı'nın acılı günlerini de arkada bırakarak, günümüze kadar ulaşıyor...

Ve, "Takıntı", "Papatya Prenses" adlı romanlarından tanıdığımız Krantz, bir kez daha moda ve sanat çevrelerinin pırıltılı dünyasını okuyucunun gözleri önüne sermeyi başarıyor...

